

Giới thiệu Kiếm Chủng

Truyện tiên hiệp hay của Thân Văn Chi Tiêm là tựa truyện mới ra mắt bạn đọc với ấn tượng không hề nhỏ, dành cho những ai yêu thể loại này. Dù đi đi nữa bình pháp tối ưu dễ dàng sử dụng nhất vẫn là Kiếm Chủng, mà lại chỉ có lối dẫn dắt tài tình của tác giả Thân Văn Chi Tiêm làm cho câu chuyện trở nên sinh động có hồn hơn bao giờ hết,

Người đọc cũng nên quen với cái lạnh của Thân Văn chứ để lão hút vào mạch truyện của mình bởi vì các nhân vật trong truyện của lão có thể ra đi rất đột ngột, khiến ta cảm thấy hụt hẫng, thậm chí là sốc .

Tiểu thuyết Kiếm Chủng là tác phẩm đầu tiên của Thân Văn Chi Tiêm và mới được chấp bút viết tiếp vào thời gian gần đây. Truyện kể về cuộc đời của Kim Tượng Đế một con kim xà khai linh vật lộn để thành "đạo", đây là câu truyện về sự trưởng thành đáng để học hỏi từ ý chí!

Bên cạnh chiêu mộ tựa truyện hay thì Thế Giới Ngầm sẽ là lựa chọn tiếp theo, đầy hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Rắn Vàng Mở Linh Nhìn Trăng Sao

Vạn vật có linh, người có cơ duyên đều có thể thành tiên, có thể tiêu dao.

Trong thiên địa có vô vàn sông núi, núi lớn hoặc đầm lầy có linh khí nồng đậm đều có tiên nhân đắc đạo khai tông lập phái, truyền thụ đạo quả trường sinh. Lại có núi lớn do đại yêu chiếm giữ tiềm tu đại đạo.

Núi non như thú nằm, sông hồ như rồng ngủ.

Tại một tòa núi không biết tên trong quần thể những ngọn núi như Cự thú kia có một con kim xà đang cuộn mình trên một khối đá xanh ngẩng đầu về phía mặt trăng không ngừng thổ nạp thiên địa nguyên khí. Nó nhìn thấy có một chút ánh sáng màu lam hạ xuống từ trên chín tầng trời rồi dung nhập vào trong núi non sông ngòi. Còn ở phía trên nó thì ánh sáng màu lam giống như bị một lực lượng yếu ớt dẫn dắt, cải biến phương hướng rồi dần dần tụ lại. Nơi tụ lại của chúng chính là thân thể Kim Xà trên tảng đá.

Kim Xà cũng không biết từ lúc nào mình có thể thu nạp linh khí, có thể là do mấy năm trước nó ăn một quả hồng có mùi thơm ngát, cũng có thể là lúc nó ăn được một viên đan dược mê người sau khi cuộc chiến giữa Nam Sơn Hắc Hùng và Bắc Sơn Đại Hồ kết thúc.

Tóm lại là về sau, nó không còn sợ trời lạnh, cũng không hề muốn ngủ đông, cảm giác với nguy hiểm cũng càng ngày càng linh mãnh, trườn giữa rừng núi cũng càng lúc càng nhanh. Khi trườn khắp bốn phía, nghe chỗ này một chút, nhìn chỗ kia một chút, thời gian trôi qua càng lâu thì nó lại càng biết nhiều hơn.

Biết nhiều hơn cũng khiến nó hiểu rằng mình ở trong tình trạng rất nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị người giết rồi chiếm lấy nội đan.

Đột nhiên trong lòng nó dâng lên một cảm giác bất an, loại cảm giác này đã từng giúp nó mấy lần thoát được đánh lén. Nó hiểu rằng có thứ gì đó ở một nơi bí mật gần đây đang chăm chú nhìn vào mình, hiện tại mặc dù nó không phát hiện ra nguy hiểm ở nơi nào nhưng trong lòng đã quyết định phải rời khỏi đây, hơn nữa là càng sớm càng tốt. Nhưng trong nháy mắt khi nó bắt đầu rời đi thì trên bầu trời có một cái bóng trắng lao xuống nhanh như thiểm điện.

Nó kinh hãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy một con Bạch Hạc đang lao xuống, thân hình như mũi tên. Đỉnh đầu Bạch Hạc có màu đỏ hồng, cặp mắt có màu vàng, chính là thiên địch của nó. Trong lòng Kim Xà sinh ra một thứ cảm giác không thể trốn thoát, nó hiểu rõ sự lợi hại của Bạch Hạc hơn ai hết, mấy lần may mắn trốn thoát dưới vuốt sắc, còn chứng kiến đồng loại của mình bị bắt rồi bị mổ lấy nội đan sau đó bị ăn tươi.

Nó cuộn tròn thân thể màu vàng, chuẩn bị nghênh chiến, nó biết rõ hôm nay mình đỡ nhiều lạnh lẽo.

“Ồ, thật là một con bạch hạc thần tuấn”

Dưới ánh trăng trên cao vang lên một tiếng kêu kinh ngạc sau đó là một tiếng cười khê. Trong mắt Kim Xà có một người từ xa đập không tới. Chân giẫm trong hư không, nhìn cũng không nhanh lắm thể nhưng chỉ vài bước đã tới trên đầu Bạch Hạc, Bạch Hạc cảm nhận được nguy hiểm lập tức bay vọt lên không, thể nhưng thân ảnh người nọ lóe lên đã xuất hiện trên lưng Bạch Hạc. Nó ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng, chỉ thấy trong tay người nọ xuất hiện ánh sáng màu đỏ lấp lóe, sau đó liền đập lên đầu Bạch Hạc thế rồi Bạch Hạc không còn kêu to nữa, bay thẳng lên trời cao, trong đêm trăng dần dần hóa thành một chấm đen nhỏ rồi mất hút.

Khi đó Kim Xà vẫn đang cuộn mình dưới ánh trăng trông như là một khối đá vàng.

Trong lòng nó cực kỳ khiếp sợ, đại địch của nó cứ như vậy đã trở thành tọa kỵ của người khác. Trước kia nó nghe nói có rất nhiều đại vương pháp lực cao thâm đều bị người thu làm tọa kỵ, trong lòng còn không tin, cảm thấy trong thiên hạ lấy đâu ra người có thể thu những đại Vương kia làm tọa kỵ. Nhưng mới rồi chứng kiến người kia mới vỗ nhẹ lên đầu, thế mà đã nghiễm nhiên thu được Bạch Hạc làm tọa kỵ khiến cho nó có một loại cảm giác không chân thực. Trong lòng chấn động, cảm thấy như bị đánh vào đầu.

“Đến khi nào ta cũng có thể giống hần, đạp không trục nguyệt, đi khắp giang sơn thiên hạ...”

Một loại ý niệm khó có thể miêu tả nổi mới xuất hiện trong đầu lại bị nó ném bỏ, nhìn chung quanh một chút, lập tức trườn vào bóng tối, dưới ánh trăng trông như một sợi dây vàng.

Nó quyết định càng phải cố gắng tu hành.

Xuân đi thu đến, hoa khai hoa lác, một năm rồi lại một năm.

Kim Xà cảm thấy mình càng thêm nhạy cảm, tốc độ cũng càng nhanh, nhún mình một cái giống như mũi tên xuyên không, bắn ra xa mấy trượng, thế nhưng thân hình vẫn như cũ nhỏ như một chiếc đũa, trên người lân giáp càng thêm sáng bóng, nhìn thoáng qua giống như một cục vàng thoi.

Nó không biết từ lúc nào đã chán ghét ăn động vật, ngoại trừ thổ nạp nguyên khí ra cũng chỉ ăn hoa quả trong núi.

Lúc này Kim Xà đang ẩn trong một khe đá, đã nhiều năm rồi, nó có chút tự tin với khả năng che giấu khí tức của mình, nó tin rằng trong núi này, pháp lực cao hơn mình có rất nhiều nhưng sau khi mà nó thu liễm khí tức thì không có một ai có thể phát hiện ra được. Bằng không nó cũng không thể nghe lên những yêu tộc khác nói chuyện cũng không thể biết rõ hôm nay có một con gấu ngựa cùng với một con báo muốn cướp đồ của hồ đại vương.

Kim xà cũng muốn có vật kia, nó nghe từ trong miệng gấu ngựa tỉnh và báo yêu rằng đại vương của núi có một bản pháp quyết tu luyện. Nhiều năm qua nó đã sớm biết rõ tầm quan trọng của pháp quyết tu luyện, cho nên nó cũng muốn có. Tuy rằng nó có pháp lực kém xa ba kẻ kia nhưng nó không bỏ được ý niệm muốn đoạt lấy pháp quyết.

Hồ đại vương không biết đã sống bao nhiêu năm trong núi này, ít nhất là lâu hơn Kim Xà. Từ khi hần khai linh đã nghe được truyền thuyết về Hồ đại vương.

Cửa động phủ của Hồ đại vương có đại mộc khắp nơi, có thể biết được đã lâu rồi Hồ đại vương không đi ra ngoài. Trong động đen kịt hiển nhiên là rất sâu.

Kim Xà ẩn ở trong một khe đá phía xa, thế nhưng đợi từ sáng tới đêm cũng không thấy gấu ngựa tỉnh và báo yêu xuất hiện. Nó cũng vẫn cứ bất động như cũ, sắc trời dần sáng lên, sương sớm bao phủ khắp khu rừng.

Đột nhiên phía xa xuất hiện một luồng sát khí đậm đặc vọt tới cửa động của Hồ đại vương.

Trong lòng nó cảm thấy hưng phấn bởi đây là khí tức của gấu ngựa.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát đã có một con gấu ngựa cực lớn chậm rãi đi tới, toàn thân phóng xuất khí tức. Đây là hành động khiêu khích, khiêu khích vương của ngọn núi. Trong núi những con tiểu yêu đều đoán được chuyện sắp xảy ra, lập tức bỏ trốn. Việc khiêu chiến vương của núi thường xuyên xảy ra, có khi kẻ khiêu chiến chết, cũng có khi là đại vương chết, dù sao thì cũng rất hiếm có chuyện hai phe cùng sống sót.

Sát khí trên người gấu ngựa tỉnh không ngừng tăng cao, không ngừng gào thét, bước từng bước về phía động phủ của Hồ Vương.

Đột nhiên một tiếng hô gầm vang lên, một làn gió tanh từ trong động lao ra, theo sau đó là một cái bóng vàng. Kim Xà không thể nhìn rõ nhưng khi làn gió tanh xuất hiện thì thân thể nó rụt lại, tiếng hô gầm gấu rừng truyền tới tai nó khiến nó run rẩy.

Yêu sát gió tanh dày đặc tràn ngập khắp nơi, tiếng cây cối đứt gãy truyền tới trong tai, núi đá vỡ vụn, Kim Xà cảm thấy may mắn vì mình trốn đủ xa, sau một lúc lâu, khi nó cảm thấy cuộc chiến đã rời xa thì mới chậm rãi nhô đầu ra, chỉ thấy núi rừng tươi tốt đã hóa thành một vùng hỗn loạn, không còn một cây hoàn hảo nào.

Chỉ nghĩ tới việc trong động của Hồ vương có một bản pháp quyết tu luyện thì nó có một cảm giác hưng phấn mãnh liệt. Nó cũng không biết là từ khi nào đã nghĩ tới việc phải có pháp quyết tu luyện, hẳn là khi biết trong thiên địa còn có pháp quyết tu luyện hoặc sớm hơn là khi nhìn thấy thiên địch Bạch Hạc bị một người dễ dàng thu làm tọa kỵ thì trong lòng bắt đầu nghĩ cách để cố gắng tu hành.

Nhưng hần đang muốn chui ra thì đột nhiên dừng lại, lý trí lập tức trở nên tỉnh táo.

Con báo yêu kia chưa xuất hiện.

Kim Xà tiếp tục chờ, nó hạ quyết tâm nếu con báo yêu kia không xuất hiện thì mình cũng không chui ra.

Ước chừng một phút thì có một con báo đen như mực, vô thanh vô tức bước ra từ trong rừng, bật nhảy nhanh nhẹn, nhẹ nhàng như mèo. Chỉ mấy cái đã nhảy tới cửa động khẩu của Hồ Vương rồi chui vào, biến mất trong bóng tối.

Kim Xà vẫn không cử động, kinh nghiệm nhiều năm nói cho hần biết con báo yêu này nhất định phục trong bóng tối quan sát động tĩnh bên ngoài. Từ việc báo yêu mãi không chịu xuất hiện có thể thấy được con báo yêu này là một thợ săn giao hoạt và cẩn thận. Giống như là Kim Xà vậy, nếu như là nó

thì cũng nhất định sẽ phục trong bóng tối nhìn xem bên ngoài có động tĩnh gì không.

Một lúc sau, Kim Xà vẫn không thể xác định xem báo yêu có phục từ một nơi bí mật nhìn ra bên ngoài không nhưng mà nó không thể đợi được nữa. Vạn nhất báo yêu đã đi vào lấy pháp quyết luyện khí kia mà mình còn ở nơi này thì sẽ không còn có cơ hội giành lấy nữa. Cho nên nó lùi về phía sau, con rắn này luôn lưu lại đường lùi bởi từ trước tới nay nó luôn hết sức cẩn thận, không thể nào chọn một khe đá chỉ có một đầu cả. Từ khe hở nó quan sát cửa động của Hồ Vương, Kim Xà cũng không vào động mà ẩn ở trước cửa động khẩu. Toàn tâm toàn ý cảm thụ khí tức trong động.

Tĩnh mạch, trong sơn cốc tĩnh mạch đến dọa người, ngay cả tiếng kêu của côn trùng cũng không có. Kim Xà cảm thấy mình có thể nghe được chính tiếng tim của mình đang đập, nó vừa khàn trướng lại vừa hưng phấn. Khàn trướng vì mình sắp đoạt đồ vật trong tay của con báo yêu thành danh đã lâu, hưng phấn vì sắp có được pháp quyết tu luyện.

Tuy báo yêu có pháp lực rất cao nhưng Kim Xà cũng rất tự tin vào nọc độc và tốc độ của mình.

Đột nhiên nó cảm thấy trong động có sát khí nhàn nhạt truyền ra, trong lòng có chút đắc ý bởi từ lâu chính mình đã không ăn thịt, chỉ ăn hoa quả, cho dù yêu tộc có cảm ứng được khí tức trên người cũng sẽ không để ý, chỉ tưởng rằng đó là khí tức của cỏ cây hoa quả.

Sát khí nhàn nhạt tanh tươi càng ngày càng gần, Kim Xà vẫn trốn ở cái khe gần cửa động không hề nhúc nhích.

Bước chân của Báo Yêu cực kỳ nhẹ nhàng giống như tiếng lá cây rơi xuống.

Tới càng lúc càng gần, từng bước một.

Báo yêu xuất hiện, trong miệng còn cắn một cuốn sách làm bằng tơ lụa, y đứng ở cửa động khẩu có chút đắc ý nhìn bốn phía của sơn cốc, rồi hạ thân xuống sau đó giống như lò xo bật thẳng lên. Ngay khi y sắp hạ thân xuống trong một khe đá có một đạo kim quang bắn vọt ra.

Báo Yêu cảm giác được nguy hiểm, trong nội tâm kinh hãi. Linh lực trong cơ thể đã thổ nạp không biết bao nhiêu năm để hình thành pháp lực lập tức tuôn ra để hộ thân. Nhưng ngay khi pháp lực dâng lên, báo yêu cảm thấy phần dưới bụng đau nhói, giống như bị đốt. Vội vã quay đầu lại, trong đôi mắt xuất hiện một đạo kim quang lóe lên rồi biến mất trong bụi cỏ, nội tâm kinh hãi vạn phần.

Báo Yêu còn chưa chạm đất kim quang kia đã chui vào trong cỏ rồi biến mất không thấy đâu nữa, sau khi Báo Yêu hạ xuống cũng không có ý định tìm con Kim Xà kia mà lập tức nhảy vọt ra xa, nhanh như gió táp, trong sương mù buổi sớm, chỉ chớp mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cầu Lời Giải Thích Cho Quyền Sách Tên vi Ngôn

Tốc độ nhảy của Kim Xà còn nhanh hơn so với Hắc Báo Yêu, thế nhưng mỗi lần nhảy là cần phải mượn lực, dồn toàn bộ pháp lực trong thân thể mới có thể đạt được tốc độ như vậy. Cho nên nó không thể đuổi được, tuy nhiên nó cũng không vội, nhiều năm qua chưa có một kẻ nào bị nó cắn mà còn có thể sống sót được.

Nó lần theo khí tức của báo yêu, đuổi qua ba ngọn núi thì chứng kiến báo yêu té trên mặt đất. Trước mặt báo yêu chừng mấy trượng có một bông hoa màu vàng lớn cỡ đồng tiền. Không có mùi thơm cũng không hề xinh đẹp nhưng bông hoa này là thứ duy nhất có thể giải được nọc độc của Kim Xà đồng thời cũng là loại hoa mà Kim Xà thích ăn nhất.

Nó không biết hoa này tên là gì cũng như nó không biết mình là loại rắn gì cho nên hiện nay nó còn chưa có tên.

Cuốn sách mà Kim Xà giật từ miệng báo yêu rất mỏng, nó đem về động của mình.

Khi nó mở quyển sách này ra mới biết mình đọc mà không hiểu, căn bản là không biết pháp quyết viết trong đó là như thế nào. Trong lòng lơ mơ hiểu rằng trong sách là chữ của nhân loại nhưng trong thiên địa này: nhân có nhân ngôn, thú có thú ngữ, pháp quyết ghi bằng văn tự của nhân loại thì sao nó có thể hiểu được.

Đột nhiên phúc chí tâm linh nó chợt nghĩ: “Ta phải học tập những văn tự huyền bí này của nhân loại”

Có khi chỉ một ý niệm đủ để thay đổi cuộc đời của một người, sau khi Kim Xà khai linh sẽ tự vấn, từng cảm nhận, từng tâm niệm sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của nó sau này.

Khai linh chỉ là chuyện trong nháy mắt nhưng khai tuệ là một quá trình dài dòng, buồn chán, Kim Xà đang đi trên con đường này.

Trong thiên địa, sông núi rất nhiều, bình nguyên lại ít. Nhân loại tập trung nhiều ở nơi có nước, trong vùng bình nguyên, thời gian dần qua tạo thành thành trấn, quốc gia. Một loại phồn hoa mà trong núi không có dân xuất hiện, rất nhiều đại yêu trong núi khi trưởng thành có thể biến ảo đều sống tại nhân gian.

Kim Xà đương nhiên không có khả năng đi vào đại thành, nó cũng không dám, trong lòng tự nhiên có cảm giác sợ hãi. Nó cũng không biết mình đã đi trong núi được bao lâu, xuyên qua từng ngọn núi hiểm, vượt qua từng dòng sông ác, tránh được một vài lần hung hiểm, đến khi hoa tàn hoa nở bảy lần thì nó thấy được một thôn nhỏ.

Lần đầu tiên nhìn thấy người, nó rất sợ, đó là hệ quả của việc nhìn thấy nhân loại hàng phục thiên địch của nó khi xưa. Nhưng khi nó lên quan sát trong vòng nhiều ngày liền phát hiện ra những người này cũng không đáng sợ, trên người họ cũng không có khí tức nguy hiểm cho nên mình cũng không cần phải sợ hãi họ nữa. Nhìn cách bọn họ hành tẩu trên hai chân, cầm nắm mọi vật thì trong lòng nó chợt xuất hiện suy nghĩ nếu mình cũng có thể đi như họ, có hai tay hai chân thì tốt biết bao. Ý niệm này xuất hiện trong đầu một lần là rất khó có thể tiêu trừ, gieo vào trong lòng nó một ý niệm muốn hóa làm người, bất quá nó không quên mục đích đến thế giới nhân loại của mình.

“Học tập những văn tự huyền bí kia để hiểu được pháp quyết tu luyện” Đây là động lực thúc đẩy nó vượt qua vô số ngọn núi và nguy hiểm để đến thế giới loài người. Bất quá hiện tại nó lại có thêm một hy vọng xa vời, hy vọng rằng có một ngày có thể giống như những người này, có thể hành tẩu và nói chuyện.

Kim Xà ẩn trong thôn nhìn mọi người làm việc của mình, nam nhân cày ruộng nữ nhân giặt quần áo làm cơm dệt vải, tiểu hài tử có đũa thì chăn trâu có đũa thì đến trường, có đũa đánh nhau đùa giỡn. Tất cả đều phản chiếu trong mắt nó, đương nhiên nó không hiểu chút nào, không hiểu họ đang làm gì, chỉ cảm thấy vô cùng phức tạp, so với thế giới trong núi thì phức tạp gấp trăm lần.

Nó trốn trong thôn hồi lâu, nghe nhân loại trao đổi nhưng căn bản là không học được bất cứ thứ gì chứ đừng nói tới văn tự.

Rồi có một ngày nó chứng kiến một tính mạng được sinh ra, trong lòng khẽ nháy, nó liền ở lại với gia đình này.

Cùng với gia đình nó nhìn đứa bé phát triển, nhìn phụ mẫu dạy hài nhi nói chuyện, nhìn tiểu hài tử vì làm một số việc mà bị đòn, nghe cách bọn họ giáo dục. Đến khi hài tử kia được bảy tám tuổi là được tới trường lúc này Kim Xà mới biết nguyên lai văn tự là phải học ở đây, từ đó hẳn không ở trong gia đình kia nữa mà quanh năm suốt tháng trú trong một tòa học đường.

Hài tử trong học đường đang học tập, một lão phu tử có chòm râu trắng xám đứng phía trên dạy bảo.

Kim xà học tập những văn tự kia còn nghiêm túc hơn cả đám học sinh, ý nghĩa của từng từ nó đều ghi nhớ ở trong lòng.

Mỗi lần học được một từ thì nó mừng như điên mở cuốn sách kia tra lấy tra để, nếu như không có thì thất vọng, nếu tìm được thì cao hứng không thôi.

Năm qua năm, ngày nối ngày.

Lão phu tử dạy học đã già đi thấy rõ mà một đám đệ tử đã lớn lên rồi rời đi. Còn Kim Xà cũng đã biết cuốn sách tợ lụa kia là một quyển kinh văn có tên là “Thái Thượng Vi Ngôn”, tuy nhiên cho dù nó có đọc được toàn bộ văn tự nhưng cũng không có cách nào lý giải câu chữ trên cuốn sách lụa.

Kim Xà trốn dưới mái hiên, liều mạng suy tư về ý nghĩa của những văn tự đó thế nhưng khi hợp thành một câu thì lại không hiểu rõ lắm. Lúc này nó nghĩ tới lão phu tử nên quyết định tới hỏi ông.

Tuyết rơi đầy trời bay là tả, liên tục không dứt.

Trong núi phủ màu trắng xóa, người người ngồi trong nhà, chìm trên trời cũng đã sớm biến mất.

Lão phu tử dạy học trong thôn đã được nửa đời người, có thể nói ông là lão sư của tất cả những người từ bốn mươi tuổi trở xuống. Nhà của ông cũng do thôn dân xây dựng, nằm ở bên cạnh học đường. Lúc này ông đang ngồi đọc sách, bên cạnh là một chậu than. Chòm râu hoa râm rất sạch sẽ, chỉnh tề, trong phòng có một giá sách, trên giá sách chật cứng. Ông ngồi trên một chiếc ghế dựa lưng, trên chiếc bàn bên tay phải có một bình trà cùng một ít hoa quả, tất cả đều là do người trong thôn đưa tới.

“Lão sư ... lão sư...”

Ngoài cửa chợt vang lên một thanh âm cứng ngắt giống như nhiều năm đã không nói gì đột nhiên mở miệng nên tỏ ra không trôi chảy.

Lão phu tử cũng không ngẩng lên, cặp mắt vẫn chăm chú nhìn vào sách nói: “Cửa không khóa, tự mở mà vào.”

Cửa mở, một cơn gió tuyết lạnh thổi vào, thế nhưng lão phu tử không cảm giác được có người tiến vào. Nghi hoặc, ông ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trước cửa có một con rắn nhỏ màu vàng lông lánh, trước mặt con rắn có một chiếc lá cây bao lấy vài trái cây màu hồng.

Lão phu tử ngăn người nhìn tiểu Kim Xà, Kim Xà lại hô: “Lão sư...”

Lão phu tử lúc này mới khôi phục tinh thần, kinh ngạc nhưng không hề sợ hãi hỏi: “Là người gọi ta?”

“Đúng vậy, lão sư” Kim Xà gật đầu nói, thanh âm tuy không tự nhiên nhưng nếu cẩn thận thì vẫn nghe rõ được.

Lão phu tử tựa như có chút hứng thú cười nói: “Vì sao người gọi ta là lão sư”

“Ta nghe lão sư giảng bài đã mười năm nên gọi là lão sư” Kim Xà nói

Lão phu tử có chút cao hứng cười nói: “Không thể tưởng tượng nổi trong lứa ta dạy lại có một đệ tử” Lại hỏi: “Ngươi mang hoa quả trong núi tới vì cái gì?”

Kim Xà đáp: “Ta nhìn thấy người trong thôn đến nhà lão sư lúc nào cũng mang theo cái ăn cho nên ta cũng đi tìm một ít sơn quả, đáng tiếc tuyết đọng bao trùm cả ngọn núi, hoa quả khó tìm chỉ thấy vài quả này”

Lão phu tử nghe Kim Xà nói xong thì đứng bật dậy kinh ngạc nói: “Thật là hiếm có, đệ tử mà hiểu được lễ tiết trong nhân gian, vậy thì ta sẽ nhận ngươi làm đệ tử” Ông vừa nói vừa đi tới gần Kim Xà cạnh cửa nhặt hoa quả lên, từ đầu tới giờ không hề có một chút hoảng sợ nào với việc Kim Xà có thể nói tiếng người.

Lão phu tử đặt sơn quả lên bàn sau đó lại ngồi xuống, Kim Xà cũng vào phòng, rồi đứng trước mặt lão phu tử, cạnh chậu than.

“Ngươi hôm nay tới tìm ta hẳn là có chuyện gì phải không?” Lão phu tử ngồi xuống trên người tỏa ra một cảm giác uy nghiêm, không phải loại cảm giác khiến người ta sợ hãi mà là một loại khí tức toát ra dựa vào học vấn tu dưỡng thâm hậu.

“Lão sư, ta ở trong núi đã nhặt được một cuốn kinh văn không biết ý nghĩa là gì, muốn nhờ lão sư giải thích cho ta nghe”. Kim Xà dù sao vẫn cứ là rần, tuy có cố gắng học tập văn tự, nhưng khi nói chuyện vẫn giống như tiểu hài tử, rất trực tiếp.

“Là kinh văn gì, đưa ta xem” Lão phu tử cười nói.

Lão phu tử mới dứt lời, Kim Xà đã như kim quang vụt trong hư không, biến mất không còn tăm hơi. Lão phu tử sững người ra rồi lập tức thở dài: “Giáo hóa muôn dân trăm họ thật quá khó khăn. Ta từ nhỏ lập chí không thể tưởng tượng nổi đến lúc già mới gặp được. Năm đó bảy mươi hai đệ tử học với ân sư có mười ba đệ tử, đến hôm nay mới biết học vấn của ân sư sâu tới mức nào”

Lão phu tử mới cảm khái trong chốc lát thì Kim Xà đã trở về, trong miệng cắn một cuốn sách lụa đưa tới trước mặt.

Ông cầm lấy cuốn sách, có chút nghi hoặc thăm thĩ: “Thái Thượng vi ngôn”. Sau đó nhìn tiếp vài hàng, lại lật vài trang, lật đến tờ cuối nhìn một lượt rồi nói: “Thái Thượng vi ngôn, danh tự của kinh văn này ta chưa từng nghe qua nhưng nội dung trong kinh văn thì lại rất nổi trong nhân gian”

“Là kinh văn gì, lão sư mau giảng cho ta nghe” Kim Xà gấp gấp nói

“Ha ha, ngươi không nên gấp, kinh văn này ở nhân gian tên là “Đạo Đức Kinh” chia làm 2 cuốn thượng hạ. Trong đó “Đạo Kinh” giảng những thứ căn bản, giảng giải huyền cơ của vạn vật biến hóa, giảng giải sự vi diệu của Âm Dương”

“Tốt, tốt, quả là sách hay, lão sư mau giải thích cho ta nghe đi” Kim Xà không kiềm được vui mừng, tính nó vốn cẩn thận lại trải qua ma luyện nhiều năm, làm việc lại càng kín kẽ. Thế nhưng mà đã bó tay với cuốn sách mỏng kia đã lâu bỗng nhiên nghe thấy kinh văn trong sách cao thâm như vậy thì đương nhiên là cực kì cao hứng.

“Ha ha không nên gấp, cuốn này là “Đức Kinh” nói về việc đối nhân xử thế, nói về thuật tiến thoái, bao hàm cả đạo trường sinh bất tử”

“Trường sinh bất tử, tốt quá” Kim Xà trườn qua trườn lại trên mặt đất hiển nhiên trong lòng kinh hi vạn phần.

Lão phu tử nghe những lời Kim Xà nói trong lòng không khỏi nghĩ: “Tuy có yêu thân nhưng tâm trí đã mở, tâm tính lại như trẻ sơ sinh. Nếu dạy dỗ tốt ngày sau có thể trở thành một yêu tiên tạo phúc cho muôn dân trăm họ, kém nhất cũng sẽ không làm ác cho nhân gian”

“Đừng vội, ngươi đã gọi ta là lão sư thì vì sư cũng có việc muốn hỏi ngươi”

“Mời lão sư nói”

“Ngươi khai linh trong núi nhưng lại dưỡng tính khai tuệ trong nhân gian. Cho nên việc trong núi ta không hỏi chỉ hỏi ngươi từ khi tới nhân gian đến giờ có còn sát sinh không” Lão phu tử hỏi

Kim Xà chăm chú đáp: “Hồi bẩm lão sư, ta từ khi tới nơi này, mỗi ngày đều quan sát thôn dân sinh hoạt, buổi tối thì tu hành thổ nạp. Từ khi gặp lão sư tới nay cũng không mấy khi rời đi, cũng không sát sinh”

Lão phu tử khẽ gật đầu, vuốt râu bạc trắng nói: “Như vậy thì tốt, nhớ kỹ lời hôm nay, chưa từng sát sinh thì sau này cũng nên tránh việc sát sinh”

“Ta nhớ kỹ rồi” Kim Xà tuy ở nhân gian đã lâu nhưng học được rất ít, hơn nữa nó dành phần lớn thời gian để học văn tự cho nên xưng hô không đủ “lễ” ví dụ như gọi lão phu tử là lão sư nhưng chính mình lại xưng là “ta” mà không xưng là đệ tử.

“Ngươi có tên không?”

“Ta không có họ tên”

Lão phu tử trầm mặc nhẹ vuốt chòm râu hỏi: “Mục đích của ngươi khi đến nhân gian là gì?”

“Ta vốn muốn học tập văn tự, nhưng khi tới đây rồi lại muốn hóa hình làm người, sinh hoạt giống như người” Kim xà cuộn trên mặt đất ngẩng đầu lên nói, thanh âm đông cứng giống như trẻ con học nói.

“Ha ha, chữ trên sách lựa người đã có thể nhận thức, ta cũng sẽ giải thích Đức Kinh cho người. Về phần trưởng thành thì tuy ta không biết cách nào giúp người nhưng ta cũng biết yêu tộc biến hóa cũng không khó. Vì người không có họ tên cho nên ta đặt cho người vậy”

“Hào hảo...” Kim Xà đứng đưa đầu đáp lời.

“Thân người như vàng ròng thế thì sẽ lấy họ Kim, người có yêu thân tất nhiên hi vọng có một ngày người sẽ kết pháp thành tiên đắc đạo. Vậy tên người sẽ là Kim Tượng Đế!”

“Kim Tượng Đế, tốt, tốt, ta sau này có tên là Kim Tượng Đế” Kim Xà cao hứng nói.

Từ nay về sau hẳn liền trú ở nhà lão phu từ ngày đêm lắng nghe lão phu từ giảng “Thái Thượng vi ngôn”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thanh Linh Huyền Diệu Tùy Tâm Huyền

Nhật nguyệt luân chuyển, chiếu khắp thiên địa tang thương

Từ trước tới nay, Kim Tượng Đế chỉ biết thổ nạp theo bản năng, thiên địa nguyên khí bị hút vào cơ thể không nhiều hơn nữa có hơn nữa là tản mạn ra ngoài. Cho nên những năm gần đây hẳn tuy tu luyện cần mẫn nhưng nếu đấu pháp cùng đệ tử Đạo Môn tu luyện mười năm thì nhất định sẽ thất bại, đây chính là điểm khác biệt giữa tu hành có pháp môn và tu hành không có pháp môn.

Tuy nhiên nhờ vào những năm tháng tu hành này mà tâm tư của hắn lại thanh linh hơn rất nhiều. Rất nhiều thứ trước kia không biết thì bây giờ đã biết, trước kia không nhớ bây giờ sẽ nhớ.

Đó là quá trình khai trí của yêu tộc, rất nhiều yêu tộc cả đời này cũng chỉ có linh trí thuộc về giai đoạn sơ khai. Nhân loại còn phải thông qua học tập để mở rộng linh trí hướng chi là yêu tộc.

Rồi đã tới lúc tuyết tan hoa nở.

Suốt mùa đông lão phu từ đã giảng kinh văn này cho hắn thế nhưng đối với Kim Tượng Đế thì kinh văn kia vẫn còn quá huyền ảo, cho dù lão phu từ giải thích tận tình nhưng hắn vẫn không cách nào lý giải được, hơn nữa trong kinh văn còn có nhiều điều huyền diệu khó có thể giải thích bằng lời ..., căn bản là không thể nào giải thích nổi. Nửa mùa đông cũng mới chỉ có thể giải thích được bốn câu đầu tiên thôi, còn Kim Tượng Đế thì vẫn cứ cái hiểu cái không.

Đầu tuần tới, lão phu từ lại thu một đám đệ tử, Kim Tượng Đế vẫn cứ tiếp tục nghe giảng đều đặn, hiện tại hắn nghe dễ dàng hơn nhiều, cũng không cần cố gắng nhớ những ký tự kia nữa, cũng phát hiện những thứ trước kia mình không nghe được hoặc không để ý tới. Mỗi lần nghe được những thứ trước kia mình không biết sẽ sinh ra cảm giác hưng phấn, bất kể có hữu dụng với mình hay không.

Lúc nhàn rồi lão phu từ sẽ giảng cho Kim Tượng Đế một số chuyện, gạn một ít kinh nghĩa dễ hiểu. Còn “Thái Thượng vi ngôn” cứ một thời gian ngắn thì lại giảng một đoạn.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, gió thu thổi lá diệp đỏ tung bay, thổi đi cỏ úa, lại tới lúc tuyết bay tán loạn.

Khí tức trên người Kim Tượng Đế càng lúc càng tinh khiết, hắn cũng đã hiểu vì cái gì mà người trong tông cứ làm đi làm lại những việc đó và vì sao họ lại bận như thế. Nhưng vẫn có rất nhiều thứ hắn không hiểu, ví dụ như lão nhân nhìn có vẻ yếu ớt mà lại có thể mắng những thanh niên khỏe mạnh kia mà họ không dám hó hé gì. Còn có rất nhiều thứ nữa.

Hắn vẫn cố gắng tu hành chẳng phân biệt được ngày đêm, ngoại trừ tu hành thì còn nghe lão phu từ giảng bài, hoặc trốn trên nóc nhà cao nhất trong thôn xem thôn dân lao động. Tuy nhiên hắn vẫn chưa thể học được pháp môn tu hành trên “Thái Thượng Vi Ngôn” thậm chí còn không hiểu nổi ý nghĩa của nó, nhưng trong lòng hắn có cảm giác rằng chỉ cần lý giải được cuốn sách là có thể học được pháp môn tu hành.

Một năm rồi lại một năm.

Lão Phu từ đã giảng xong “Thái Thượng vi ngôn” cho Kim Tượng Đế, lão phu từ hỏi Kim Tượng Đế đã hiểu ý nghĩa trong kinh văn chưa thì Kim Tượng Đế hết gật đầu rồi lại lắc, sau cùng thì im lặng.

Lão Phu Từ cười nói: “Ta đã giải thích kinh văn cho người một lần vậy thì người cũng nên hiểu “Đạo khả đạo phi thường đạo” là gì, ý nghĩa mà ta đã nói rất thô, chủ yếu là giúp người nhập môn, nhìn người bây giờ thì hẳn cũng đã sờ đến đại môn rồi cho nên người cũng đừng có luôn suy nghĩ những gì ta giải

thích cho người mà phải tự mình suy nghĩ, tự mình nhìn, tự mình nhắm. Ngôn ngữ tinh tế ý nghĩa sâu xa, phải tự mình hiểu được”

Kim Tượng Đế suy nghĩ rồi khẽ gật đầu.

Lão Phu Tử nói thêm “Có một ngày người có lý giải của chính mình về cuốn sách thì có lẽ đã có thể biến hóa được rồi”

Kim Tượng Đế nhớ kỹ lời của Lão Phu Tử. . . , đọc thuộc lòng cả quyển sách, sau đó cố gắng lý giải từng câu từng câu một. Tuy phần lớn thời gian là mò mịt mịt, chẳng hiểu được gì nhưng niệm lâu, suy nghĩ nhiều, thì thoáng sẽ có linh quang chợt hiện khiến hần nghĩ ra vài thứ, lúc này hần sẽ hưng phấn chạy tới nói cho Lão Phu Tử còn Lão Phu Tử sẽ vuốt nhẹ chòm râu bạc trắng, mỉm cười gật đầu. Vì vậy hần càng cao hứng hơn tuy nhiên hần không để ý rằng thân thể Lão Phu Tử càng lúc càng kém, vẫn đục trong mắt càng lúc càng nhiều, tốc độ đi lại cũng càng ngày càng chậm, thậm chí đã phải chống gậy rồi.

Kim Tượng Đế niệm Thái Thượng Vi Ngôn cả ngày lẫn đêm, những thứ nghĩ ra cũng càng ngày càng nhiều, thời gian nhập định cũng càng lúc càng dài, có khi tỉnh lại thì khắp núi đã nở hoa cũng có khi là tuyết bay đầy trời.

Đột nhiên có một ngày, hần cảm thấy làm người kì thực cũng không phức tạp, chỉ là có thêm tay chân thôi, trong lòng nghĩ rằng ta cũng sinh ra hai tay thì hai tay bông mọc ra. Hần mừng thầm nghĩ: “Thì ra là đơn giản như vậy”

Rồi muốn có chân thì hạ thân chợt lưu chuyển rồi biến thành một đôi chân. Sau đó tưởng tượng ra một người thì lập tức biến thành người, mặc trên mình bộ quần áo màu hoàng kim. Trong lòng hần cực kì cao hứng, muốn khoe với Lão Phu Tử, cho ông biết mình đã biến hóa thành công.

Cơ thể khẽ động thì mới phát hiện ra mình chỉ cao cỡ chiếc đũa, trong lòng muốn mình lớn hơn, thân thể cũng theo đó mà to ra, hóa thành một thiếu niên.

Hần cúi người nhìn thân thể của mình, trái xoa phải bóp, trong lòng kinh hi. Lập tức chạy tới chỗ Lão Phu Tử, lúc đầu không quen thân thể cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, lắc trái lắc phải nhưng sau khi đi được vài bước, cố gắng thẳng người, đi chậm một chút thì cũng có thể xem như là bình thường.

Ban đầu hần ở trong thôn, về sau núi ở trong núi tu hành, lúc này lại từ sau núi quay trở lại, đối với xà thân thì vài dặm đường chỉ trong nháy mắt nhưng đối với Kim Tượng đế mới học cách đi lại thì phải mất một thời gian ngắn, bất quá hần không quan tâm. Trên đường gặp người đón cúi thì lập tức chào hỏi nhiệt tình còn bọn họ cũng mỉm cười đáp lại sau đó quay đầu hỏi người bên cạnh có biết Kim Tượng Đế hay không.

Đi được hai ba dặm thì hần đã quen với cách đi đứng của loài người, rất nhanh đã tới trong thôn, bộ quần áo vàng khiến người trong thôn nhìn chăm chú nhưng hần làm như quen biết, chào hỏi tất cả bọn họ. Hần quên rằng mình nhận ra họ nhưng họ không biết mình.

Đi thẳng tới chỗ lão phu tử, còn chưa tới gần hần đã hô: “Lão sư, lão sư, đệ tử đã biến hóa rồi”

“Lão sư...” Hần vừa hô vừa chạy tới muốn đẩy cửa ra.

Nhưng tay hần còn chưa chạm vào cửa gỗ thì cửa đã mở.

Từ trong nhà một người khoảng bốn mươi tuổi bước ra, mặc trên mình bộ quần áo thư sinh màu trắng, đầu đội khăn, dưới cằm là một chòm râu đen, nhìn qua có vẻ hòa ái, trên tay cầm một quyển sách hiền nhiên khi này đang đọc dở.

“Lão...” Tiếng gọi lão sư kẹt trong cổ Kim Tượng Đế rồi biến thành: “Người là ai, tại sao lại ở trong phòng của lão sư”

Gã cũng ngăn người ra, đánh giá Kim Tượng Đế từ trên xuống dưới rồi nói: “Người tìm Lý lão à”

Kim Tượng Đế ngẫm nghĩ một chút rồi nhớ tới hình như sư phụ của mình họ Lý, tới tận lúc này hần mới nhận ra mình không biết tên sư phụ, lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy, lão sư đâu rồi?”

“À, Lý lão đã quy tiên từ một năm trước rồi”

Kim Tượng Đế ngẩn ra, lập lại: “Quy tiên rồi, sao lại quy tiên.” Hần ngẫm nghĩ một lát thì hiểu ra " quy tiên" có nghĩa là chết, trong tư tưởng của hần chưa từng nghĩ tới việc lão phu tử sẽ chết, theo hần thì người tốt sẽ không bị người khác giết thể thì sao mà chết được.

Đến khi sự thật xuất hiện trước mắt hần, hần liền nghĩ tới việc làm người rồi cũng sẽ phải chết cho dù không phải tranh đoạt đồ ăn, không bị thương, cũng sẽ chết già.

Thầy đồ mới tới nghe Kim Tượng Đế lẩm bẩm thì cau mày nói: “Người là đệ tử của Lý lão?”

“Đúng vậy, ta là đệ tử của lão sư” Kim Tượng đế không biết mình bị làm sao, cảm thấy trong lòng cực kì khó xử.

“Vậy người tên gì?” Thầy đồ hỏi

Kim Tượng Đế có chút ngơ ngác, hần đã từng hỏi qua lão phu tử "thương tâm" là gì? Lão phu tử lúc đó nói: “Đến khi người mất đi một đồ vật yêu quý thì sẽ thương tâm”. Lúc đó hần dụng tâm tìm hiểu nhưng không nghĩ tới mình có thứ gì dễ quan tâm, ngoại trừ “Thái Thượng Vi Ngôn”, thế nhưng sau khi ghi nhớ kinh văn kia thì cũng sẽ không còn quan trọng rồi. Cuối cùng hần kết luận mình không có thứ gì đáng để quan tâm nên cũng sẽ không thương tâm

“Ta là Kim Tượng Đế” Hấn đáp nhưng trong lòng thì nghĩ “Chẳng lẽ đây là thương tâm ư.”

Thầy đồ nhìn Kim Tượng Đế lần nữa rồi nói: “Chỗ này có một bức di thư mà Lý lão gửi cho ngươi” Gã nói xong rồi trở lại phòng, Kim Tượng Đế cũng đi vào, bài trí trong phòng cũng không thay đổi nhưng lại khiến hấn có cảm giác lạ lẫm.

Thầy đồ đưa thư ra, trên thư viết mấy chữ “Kim Tượng Đế thân khải”

Kim Tượng Đế vội vã mở thư ra, hấn muốn biết lão phu tử viết gì cho hấn.

“Ta dạy học được bốn mươi hai năm, không nghĩ tới khi già lại gặp được ngươi tới trường, hi vọng đã tới. Khi nghĩ tới thánh hiền dùng lời giáo hóa muốn dân trăm họ, trong nội tâm cảm khái vạn phần, nay đại nạn của ta đã tới, ngươi mấy năm nay cũng không xuất hiện hấn có điều lo lắng. Trong thư ta có lời tặng ngươi “họa khỏi vì mặt khắc, hành sự tu vu tâm thanh thì” (họa sinh trong khoảnh khắc, làm việc phải thanh tâm). Xem cảm chi, hằng chi, nguyện người như tên, kết thành pháp tượng, tiền tịch vĩnh truyền”

Thư rất ngắn, chữ rất ít. Nhưng Kim Tượng đế lại nhìn rất lâu, một lần rồi một lần.

Thầy đồ nhìn thiếu niên ăn mặc quần áo màu vàng trước mắt, thấy một chút đau thương trên mặt hấn, tuyệt đối không phải giả vờ, trong lòng thở dài một hơi, biết mình không đưa thư cho nhầm người.

“Lão sư được chôn ở đâu?” Kim Tượng Đế hỏi

“Sa Công Sơn, ngươi có thể đến viếng”

Kim Tượng Đế xoay người bỏ đi, quên rằng khi đi nhanh thân hình sẽ lắc trái lắc phải. Đằng sau thầy đồ cau mày nhìn thân hình lắc lư của Kim Tượng Đế, cũng không biết là nghĩ cái gì.

Chỗ ở của Lão Phu Tử tương đối vắng vẻ, còn Sa Công sơn thì lại ở trước thôn, một lần nữa đi vào trong thôn chỉ là lần này hấn không định chào hỏi người trong thôn... Người trong thôn chào hấn nhưng hấn cũng làm như không nhìn thấy, tuy vậy mọi người vẫn cứ dõi nhìn theo hấn.

Đột nhiên phía xa truyền tới một chuỗi tiếng chuông, âm thanh trong trẻo từ cửa thôn truyền tới.

Kim Tượng Đế chẳng thèm để ý tới, bước chân không ngừng, lát sau đã nhìn thấy một đạo nhân áo xanh không rõ niên kỷ, bên hông đeo một hồ lô có dáng dấp cổ xưa, tay phải cầm một tấm phiến màu vàng, trên đó có bốn chữ: “Bất quý trừ yêu”. Chính giữa chỗ nắm tay của tấm phiến màu vàng có một cái chuông đồng đang phát ra từng chuỗi âm thanh trong trẻo.

Hấn vừa nhìn thấy Kim Tượng Đế thì dừng bước, cái chuông đồng thì vẫn ngân lên không ngớt.

Lúc này Kim Tượng Đế mới nhìn thấy đạo nhân kia, trong giây lát hấn nghĩ tới người đã từng chân giẫm hư không phát tay thu Bạch Hạc làm tọa kỵ năm đó, cũng ăn mặc như vậy, hơn nữa, cái cảm giác trên người cũng rất giống.

Đột nhiên trong lòng hấn có một cảm giác nguy hiểm.

“Yêu quái” Đạo nhân lạnh lùng nói

“Ta không phải yêu quái” Kim Tượng Đế không dừng bước, vừa muốn bước qua bên cạnh hấn vừa trả lời.

“Từ khi nào mà tiểu yêu như ngươi cũng dám đến nhân gian thế” Thanh y đạo nhân lạnh lùng nói.

Trong thôn vẫn có người đang quan sát Kim Tượng Đế, nghe thấy đạo sĩ nói hấn là yêu quái thì cả đám người kinh hãi lui về sau, hô to gọi nhỏ trốn ở đằng xa, có người trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng còn nắm thật chặt nông cụ, xem ra muốn cùng đạo sĩ trừ yêu.

Đạo sĩ hành tẩu trong nhân gian rất nhiều, bất kỳ đạo sĩ nào cũng có vài thủ thuật, bọn họ đi khắp nơi, chỗ nào cũng đều trừ yêu bất quý cả cho nên trong nhân gian thì địa vị của họ rất cao, bọn họ nói gì người dân cũng tin.

Ta là người, không phải yêu” Kim Tượng Đế nói lớn, quyết tâm vượt qua tên đạo sĩ kì quái này, hấn còn muốn đi tới Sa Công Sơn nữa.

Đạo sĩ cười lạnh nói: “Yêu thì vẫn cứ là yêu, cho dù biến ảo rồi thì vẫn cứ là yêu. Giống những tên ngu xuẩn như ngươi vậy, tưởng rằng huyền hóa thành người là có thể thành người ư, làm sao có thể khám phá thiên cơ, thông đại đạo, không bằng sớm nhập luân hồi, kiếp sau làm người”

Kim Tượng Đế đột nhiên cảm thấy rất tức giận, rất muốn giết đạo sĩ trước mặt, trong mắt tỏa ra sát ý. Đúng lúc này tiếng chuông bên tai hấn đột nhiên thay đổi trở nên dồn dập và mong lung. Nếu lúc trước là thanh thúy dễ nghe khiến cho người ta có cảm giác thanh tâm thì bây giờ lại có một cảm giác buồn ngủ, tiếng chuông như quán quanh linh hồn, trói buộc lấy nó, khiến cho người ta hít thở khó khăn.

Trong lòng Kim Tượng Đế kinh hãi, cho tới bây giờ hấn còn chưa gặp phải chuyên kinh hãi như vậy, đột nhiên hấn nhận ra, nhân gian kì thực cũng không an toàn hơn trong núi

Đôi lời của dịch giả:

Chương này ta không dịch tên vì dịch ra cũng rất tối nghĩa nên để nguyên hán việt tùy người đọc xong mà cảm nhận truyện.

Cái chết của Lý lão phu tử kỳ thật rất có ý nghĩa, cả đời ông mong có thể dạy học trò không phân biệt tộc ta hay yêu tộc nhưng đó chỉ là mơ ước, cho tới khi gặp được Kim Trọng Đế, lúc đó ông đã có được cái kết viên mãn. Cái chết của ông cũng tác động đến tâm tính ngây thơ của Kim Trọng Đế, không giống như các truyện Tiên Hiệp khác giúp hần có quyết tâm, có động lực, có thù hận mà là giúp hần có được nhận thức về cuộc sống, có được tình cảm của nhân loại. Có thể nói cái chết của Lý lão là một cái chết đẹp. Bức thư của ông để lại ta cũng không thể dịch cho tròn vì quá khó hiểu như "cầm chi, hằng chi" theo ta là những lễ tiết cổ, hoặc gì đó thuộc về phong kiến, ngay cả câu hán việt trong thư ta cũng không dịch bởi khả năng ngôn ngữ không đủ cắt nghĩa toàn bộ câu chỉ để phân dịch bên cạnh. Ngoài ra ta cũng không dịch tên chương bởi dịch ra khá tối nghĩa. Mong độc giả lượng thứ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Người Mang Dây Xanh, Thân Thuộc Về Người Khác

Lúc này, trời rung đất chuyển, những người thường ngày ánh mắt lương thiện bây giờ lại lạnh nhạt cũng đang chuyển động.

Trước kia gió mát cho cảm giác ôn hòa chẳng biết từ lúc nào đã thành lãnh khốc, Kim Trọng Đế nhìn ánh mắt lạnh như băng của đạo nhân, trong lòng sợ hãi vạn phần. Trực giác nói cho hần biết, hần gặp nguy hiểm, thậm chí có thể chết. Cảm giác này cơ hồ giống như bản năng, trong rừng núi, chỉ khi gặp được thiên địch mới có thể gây nên cảm giác sắp chết này.

Trước kia gặp phải tình huống này, hần có hai biện pháp một là bỏ chạy thật nhanh, hai là dùng tốc độ kinh người và nọc độc để triệt tiêu nguy hiểm. Hần không muốn tranh đấu với nhân loại, cho nên hần chọn việc bỏ chạy. Quay người chạy ra phía ngoài, bỏ chạy trong hình dạng con người nhưng tốc độ vẫn rất nhanh. Chỉ là bộ dáng khi chạy rất quái dị, rõ ràng là đi thẳng nhưng hần vẫn cứ lắc lư trái phải, không có một bước nào là đi thẳng hết. Quái dị đến mức khiến người ta có cảm giác chân hần không dính bụi.

Đạo sĩ chứng kiến Kim Trọng Đế bỏ chạy, trong lòng kinh ngạc. Trong mắt gã thì pháp lực của Kim Trọng Đế rất yếu ớt, yêu khí cũng rất bé nhỏ, hiển nhiên là một tiểu yêu mới khai linh. Nếu không có Hoàng Đồng Linh do sư phụ ban cho trước khi xuống núi vang lên thì gã còn không thể phát hiện được Kim Trọng Đế. Điều này cũng không thể trách gã được, bản thân Kim Trọng Đế có pháp lực không cao nhưng trong núi đã sớm học được cách thu liễm khí tức. Lại học tập Thái Thượng Vi Ngón với lão phu tử nhiều năm, mặc dù không có pháp môn tu hành nhưng bất tri bất giác đã giúp cho pháp lực trên người hần tinh khiết rất nhiều, yêu khí vốn đã cực nhạt nay lại càng nhạt hơn.

Đạo sĩ kinh ngạc là nhiều yêu quái có yêu khí còn đậm đặc hơn Kim Trọng Đế đều ngã xuống sau khi “Hoàng Đồng Linh” vang lên hóa thành nguyên hình mà con yêu quái thoát nhìn rất yếu ớt này lại vẫn có thể chạy được.

Kim Trọng Đế tựa như hư không linh ba, từ trên trời nhìn xuống thì giống như một sợi kim tuyến thẳng tắp.

Nhưng Kim Trọng Đế cảm thấy mình chạy không nhanh bởi vì tiếng chuông căn bản là không hề phai nhạt mà còn càng lúc càng vang vọng, thôn trang trở nên mơ hồ, bầu trời cũng mơ hồ, đại địa cũng biến mất, con đường trước mắt cũng dần dần thay đổi.

Hần không cảm thấy thống khổ, cũng không có cảm giác đau đớn, nhưng cảm thấy nguy hiểm trí mạng càng lúc càng nồng đậm. Quay người nhìn lại sau lưng, không nhìn thấy bất cứ ai, chỉ có một cái chuông đồng lớn nằm trên đầu mình, ngoài ra vạn vật đều tan biến cả.

Chuông đồng rung lên, trước thì dễ nghe giờ thì lạnh như băng, tựa như một con mắt lạnh lẽo đang theo dõi hần khiến cho hần cảm thấy buốt giá.

“Ta sắp chết rồi”

Trong lòng Kim Trọng Đế xuất hiện cảm giác này: “Chẳng lẽ đây là cảm giác của cái chết”. Từ khi hần xuất thế đến giờ đây là lần đầu tiên ý niệm về cái chết hiện lên trong đầu, cho dù năm đó khi đối mặt với tử địch Bạch Hạc của mình cũng không xuất hiện loại ý niệm này.

“Tại sao hần phải giết ta, tại sao phải giết ta, vì sao...” Kim Trọng Đế hoàn toàn không thể giải thích nổi.

Hần ngửa đầu nhìn cái chuông đồng lớn, đột nhiên phát hiện ra thân thể mình bị một cái dây thừng vô hình trói chặt. Hần không cam lòng liều mạng gãy dũa.

Người trong thôn phát ra một tràng kinh hô, bởi vì họ chứng kiến Kim Trọng Đế đột nhiên phát ra kim quang, kim quang không mạnh nhưng giữa luồng kim quang thân thể Kim Trọng Đế dần dần biến mất, biến thành không khí.

Kim Quang mờ lung khiến cho người trong thôn nhìn không rõ lắm

“Xà, Kim Xà”

Một đứa bé trai trong thôn đột nhiên chỉ vào kim quang lớn tiếng nói, nó vừa dứt lời thì kim quang cũng dần tan biến để lại một con rắn nhỏ giấy giụa, không đào tẩu mà lẫn lộn trên nền đất tựa hồ đang cực kỳ đau đớn.

Người trong thôn kinh hô một tiếng rồi lùi lại thật xa, bọn họ tuy đều biết đến việc có đạo sĩ bắt yêu nhưng việc này chưa bao giờ xảy ra trong thôn cả, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy, trong lòng có sự e ngại với yêu vật.

Lúc này Kim Trọng Đế phát hiện ra ý thức của mình bắt đầu trở nên mơ hồ, trong lòng càng sợ hãi. Há miệng lớn tiếng hỏi tại sao phải giết mình nhưng không ai trả lời hắn. Hắn không biết thanh âm của mình vang vào trong tai của thôn dân đã không còn là tiếng người nữa.

Đạo sĩ lại tiếp tục kinh ngạc, một con xà yêu nho nhỏ mà có thể kiên trì dưới âm thanh mê hồn của chuông lâu như vậy, nếu là yêu quái có pháp lực cao thâm thì còn dễ hiểu nhưng con xà yêu này pháp lực cực thấp yêu khí cực nhạt mà có thể chống đỡ lâu đến thế.

Tuy kinh ngạc nhưng hắn không có ý thả con xà yêu này đi, trong lòng hắn luôn tin rằng nhân gian không nên có dị tộc, bất cứ dị tộc nào xuất hiện ở nhân gian thì đều đáng chết.

Khí tức của Kim Xà đang giãy dựa trên mặt đất càng lúc càng yếu, giống như rắn trong đồng tuyết, sắp chết.

Đột nhiên trong hư không truyền tới một thanh âm trong trẻo: “Ồ, thật là một tiểu gia hỏa xinh đẹp, linh khí thật khiết tịnh”. Theo lời nói thì gió không biết từ nơi nào cũng ập tới, gió giống như bị thanh âm từ dị vực này mời tới, khi thanh âm dần tan biến thì gió cũng cuốn bụi đất bay lên, trong chớp mắt cát bay đá chạy tạo thành một vùng mờ mịt. Người xem ở phía xa lập tức kinh tán, vội chạy vào nhà mình, đóng chặt cửa sổ, không dám liếc nhìn.

“Đình đình đình...”

Chuông đồng treo ở trên đầu Kim Trọng Đế đột nhiên rung mạnh, tiếng chuông dày đặc tựa như cuồng phong tụ vũ lại tựa như tiếng trống nơi sa trường. Đạo sĩ cảm phiền đứng trong gió trên người thanh quang lưu chuyển, vững như bàn thạch, cái chuông đồng treo trên không trung cũng tỏa ra một quang sắc xanh.

Người trốn trong nhà nghe thấy đạo sĩ hét lớn một tiếng: “Yêu nghiệt phương nào”. Ngay sau đó một giọng nữ trong trẻo vang lên: “Đạo sĩ, người truy sát ta đã mười ba năm, còn không nhận ra pháp thuật của ta sao?”

Người trong nhà phần lớn là run rẩy, trong một sát na kia cảnh tượng ô phong gào thét, cát bay đá chạy khiến cho bọn hắn cực kỳ sợ hãi. Trong tai nghe thấy giọng nữ kia thì trong lòng đều đoán nhất định là yêu quái lại xuất hiện rồi. Họ cũng không nghe thấy lời của đạo sĩ..., trong tai chỉ có tiếng gió rít, tiếng cát đá đập vào cửa sổ phát lên những tiếng nổ nhỏ, khiến cho họ càng không dám mở cửa nhìn, chỉ dám giữ chặt cửa sổ, trong lòng thầm cầu nguyện đạo sĩ kia không thua.

Một lúc lâu sau, tiếng gió bên ngoài dừng lại, vốn đang rầm rĩ đột nhiên trở nên an tĩnh, một hồi sau mới có người dám mở cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài đã trời quang mây tạnh, đạo sĩ và con xà yêu nhỏ cũng đã sớm biến mất.

Trên mặt đất chỉ còn những dấu vết tàn phá, cát bụi tích dưới mái hiên thành một tầng dày đặc.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không rõ là đạo sĩ thắng hay thua. Tất cả sợ yêu quái lại đến nữa, vài ngày sau cũng không dám rời khỏi thôn để làm việc, sau đó vài hôm không có gì dị thường thì tất cả mới trở lại bình thường. Từ đó trở đi, trong thôn nhỏ này có thêm 1 truyền thuyết nữa đó là đạo sĩ trừ kim xà yêu.

Kim Trọng Đế đầu vàng mắt hoa, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, một lát sau cảm thấy khá hơn một chút mới mờ mắt ra, đập vào mắt là một gương mặt người. Nhìn gần có thể thấy, đôi mắt thanh linh, lông mi ẩn hiện, sống mũi duyên dáng, cặp môi hồng nhạt, lại có một mùi thơm thoang thoảng.

Hắn còn không hiểu chuyện gì xảy ra đã có một ngón tay trắng như bạch ngọc vươn tới, hắn không do dự gì, vội vã cắn luôn.

Trong một sơn cốc nhỏ và tĩnh mịch có một dòng suối nhỏ, bên cạnh suối lại có một hòn đá trắng bị gió mưa cọ rửa, trên hòn đá có một thiếu nữ mặc một bộ váy màu xanh đậm, hai chân trắng nõn xinh xắn ngâm vào bên trong nước suối. Chỉ là tay phải nàng có một con Kim Xà quấn quanh, đầu ngón tay bị con Kim Xà cắn chặt.

Mắt nàng lộ ý cười, mặc cho tiểu Kim Xà cắn.

Kim Trọng Đế vừa nằm giữa lán ranh sinh tử, còn không hiểu chuyện gì xảy ra thì phát hiện có một ngón tay vươn tới đầu mình. Theo bản năng, hắn liền cắn lấy, hàm răng cắn vào trong da thịt nàng, rót nọc độc của mình vào.

“Ồ, tiểu gia hỏa thật nóng tính”

Thanh âm trong veo, đó là cảm giác đầu tiên của Kim Trọng Đế. Rót nọc độc xong hắn mới phát hiện ra hình như mình đã không còn nguy hiểm, đạo sĩ đáng sợ kia đã biến mất, chỗ này cũng không phải là cái thôn đó.

Hắn nhả miệng, trườn từ bàn trắng như ngọc trắng kia xuống đất, thế nhưng lại bị nàng tóm được.

Kim Trọng Đế cuộn mình, ngẩng đầu lên, chỉ thấy nàng đưa ngón tay mới bị mình cắn qua vào trong miệng, bờ môi lưu chuyển, hiển nhiên là đang hút lấy nọc độc.

“Rất thơm, rất ngọt” Tiểu ý trong mắt nàng càng đậm.

“Tại sao không có việc gì, tại sao nàng còn có thể cười?” Kim Tượng Đế hoàn toàn không hiểu được, thế nhưng lời nói kế tiếp của nàng lại khiến hắn sợ hãi, toàn thân bắt đầu run rẩy.

“Nọc độc thơm ngọt như vậy, thịt của ngươi hẳn cũng sẽ rất thơm rất ngon, ta ăn ngươi nhé” Nàng cười dịu dàng, nói xong còn dùng đầu lưỡi xinh xắn liếm liếm bờ môi. Kim Tượng Đế nghe xong lời này đột nhiên tỉnh ngộ, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi là Bạch Hạc?” Chính hắn cũng không nhận ra thanh âm mình đã có chút run rẩy.

“Ừ, cũng có thể coi là vậy đi” Thiếu nữ nghiêng đầu suy tư một chút rồi đáp, câu trả lời này khiến Kim Tượng Đế cơ hồ không thờ nổi. Trong nhận thức của hắn chỉ có Bạch Hạc mới không sợ nọc độc của mình, còn muốn ăn mình.

“Tiểu gia hỏa, ta ăn ngươi nhé”

Kim Tượng Đế nghe thanh âm trong trẻo và ngọt ngào của nàng, lại cảm thấy đó là thanh âm đáng sợ nhất trên đời. Bạch Hạc là thiên địch của hắn đã nhiều năm rồi, hắn cho rằng mình đã không còn e ngại Bạch Hạc nhưng khi gặp gỡ, hắn mới phát hiện ra cảm giác sợ hãi cũng không hề biến mất.

“Ta, ta còn nhỏ, ăn không ngon...”

Thiếu nữ sững người, cười ha ha, mắt hí thành một đường nhỏ. Nhưng Kim Tượng Đế chỉ nhìn chăm chăm vào miệng nàng, nhìn đầu lưỡi, hàm răng. Trong mắt hắn bờ môi hồng nhạt cùng đầu lưỡi xinh xắn đều bị nhuộm bằng máu tươi, còn có hàm răng trắng nõn kia nhất định đã cắn chết rất nhiều con rắn đã rơi vào trong tay nàng giống như mình.

Nàng nở nụ cười hồi lâu rồi mới chậm rãi dừng lại.

“Hi hi, cười chết mắt. Ha ha... Ngươi nói rất đúng, ngươi bé tí thế này cũng chẳng đáng dính răng” Nàng vừa nói vừa khoa chân múa tay. Mỗi khi nàng khoa tay múa chân một cái thì Kim Tượng Đế cũng cảm thấy toàn thân phát lạnh, mỗi phần thân thể bị nàng chỉ qua giống như bị cắt một đao.

“À... , ngươi nói đúng, ăn không ngon, vậy nuôi cho mập rồi ăn sau” Nói xong nàng rút một sợi tơ màu xanh trên váy áo rồi quấn trên trán Kim Tượng Đế nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi là của ta”.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tiếng Chuông Vang Cùng Kiếm Gỗ Đào

Trong lòng Kim Tượng Đế cảm thấy bối rối, nơi nàng chạm vào như bị liệt hỏa thiêu đốt.

“Run cái gì mà run” Thiếu nữ cột sợi tơ xanh vào vị trí bảy tấc của Kim Tượng Đế khiến hắn sợ tới mức run rẩy, sự sợ hãi này đến từ sâu trong lòng: “Hi hi... tốt rồi, từ giờ trở đi, bất luận ngươi chạy tới đâu ta đều có thể tìm được. Cho nên ngươi tốt nhất là đừng chạy, nếu bị ta bắt được thì ta sẽ nấu ngươi lên, hiểu không?... Nghe rõ chưa”

Thiếu nữ nói xong, tỏ vẻ hung ác, trừng mắt, dùng ngón tay thon dài chạm vào đầu Kim Tượng Đế, hung dữ nói.

Kim Tượng Đế run rẩy đáp: “Nghe, nghe rõ ạ”. Đối với hắn thì thiếu nữ đã trở thành thứ đáng sợ nhất trên đời, nhất là khi nàng trừng mắt, dí đầu mình.

Thiếu nữ hài lòng vì Kim Tượng Đế thuận theo mình, đặc ý ngừng đầu nhìn trời, chân ngọc xinh xắn đá nhẹ dưới làn nước.

“Ngươi tên là gì”

Thiếu nữ hỏi phục khôi trạng thái thần du, hỏi Kim Tượng Đế, khiến cho tâm thần hắn mới ổn định lại lập tức trở nên khẩn trương.

“Kim, Kim Tượng Đế”

“Thật khó nghe, về sau ngươi đi theo ta, tên lại khó nghe như thế khác gì làm mất mặt ta, về sau tên của ngươi là...” Thiếu nữ nghiêng đầu trong chốc lát nói: “Là Tiểu Kim, vừa thông tục, vừa dễ nhớ” Nàng nói xong tựa hồ có chút đắc ý, lại ngừng đầu nhìn trời, đôi chân nhỏ lại tiếp tục đá đá mặt nước.

“Ngươi gọi ta là...” Thiếu nữ nói đến đây đột nhiên dừng lại, sau đó trầm tư, một lát sau hỏi: “Sau này ngươi gọi ta là gì?” Nói xong trừng mắt, Kim Tượng Đế chỉ cảm thấy sát khí đập vào mặt vội đáp: “Đại Vương?”

Thiếu nữ nghĩ một lát nói: “Không được, chỉ có nhưng nữ nhân không xinh đẹp chẳng ôn nhu mới có thể tự xưng mình là đại vương, sao ta có thể để người gọi mình là đại vương được. Tiếp đi!”

“Tiên Tử” Kim Trọng Đế vội nói.

Thiếu nữ lần này không nghĩ nhiều lập tức chối bỏ: “Ta là yêu, sao có thể để người khác gọi mình là Tiên Tử được, không được, tiếp tục!”

Nương Nương?”

“Không được, tiếp”

“Phu nhân?”

“Bốp~!” Thiếu nữ đánh vào đầu Kim Xà khiến cho hấn cho hấn cúi xuống trong lòng bàn tay của nàng mãi một lúc sau cũng không ngẩng lên nổi.

“Còn muốn chiếm tiện nghi của bốn cô nương, không muốn sống, tiếp!”

Lần này Kim Trọng Đế không trả lời vì đầu hấn vẫn còn đang ông ông không dứt. Đột nhiên phương xa truyền đến tiếng chuông đồng, thiếu nữ lập tức đứng dậy, nhìn về phía tiếng chuông, tức giận nói: “Tên đạo sĩ thói đúng là âm hồn bất tán mà, chọc giận cô nãi nãi, ta dùng lửa đốt, tiền người đi tây thiên bây giờ”

Tuy miệng nàng nói vậy nhưng lại vội phi độn về hướng ngược lại. Thiếu nữ rời đi không lâu thì một đạo sĩ xuất hiện bên dòng suối nhỏ, nếu như Kim Trọng Đế còn ở lại thì hấn sẽ nhận ra đó là tên đạo sĩ suốt nửa đã lấy mạng mình. Gã đứng ở đó, quơ quơ chuông đồng trong tay, một tràng tiếng chuông lanh lảnh vang lên, đạo sĩ tựa như nghe thấy điều gì đó trong tiếng chuông, một lát sau, gã bước về phía mà thiếu nữ bỏ đi. Chân không chạm đất, đi trong cỏ cây mà giống như đi trên đại đạo, cỏ cây rạp sang hai bên.

Mặt trời lên, mặt trăng lặn, ngày đêm luân chuyển.

Hôm nay là ngày thứ ba kể từ khi Kim Trọng Đế rơi vào tay thiếu nữ, hấn vẫn không biết tên nàng là gì, không biết nàng muốn đi đâu. Không biết mình có thể đạt được tự do hay không, đối với hấn thì đây quả thực là một cơn ác mộng. Trong ác mộng chân thực này hấn không có một chút vui sướng nào, trong óc chỉ có thanh âm của thiếu nữ. Ngày thứ ba này được Kim Trọng Đế gọi là ngày thứ ba thất thân.

Hôm sau thiếu nữ cuối cùng cũng bắt đầu quyết định cách Kim Trọng Đế gọi nàng.

“Cô nãi nãi”(bà cô)

Theo lời nàng thì gọi như vậy mới lộ ra khí phách mà cũng thân thiết nữa. Đối với cách xưng hô này tuy rằng Kim Trọng Đế cảm thấy rất mâu thuẫn nhưng vẫn không thể làm trái được, hơn nữa một ngày phải hô một trăm lẻ tám lần. Đó là vì sau mỗi câu nói của thiếu nữ, Kim Trọng Đế phải trả lời: “Vâng, cô nãi nãi”. Dùng cách khác sẽ bị đánh.

Hiện giờ Kim Trọng Đế dưới mệnh lệnh của thiếu nữ, lấy miệng cắn đuôi hóa thành một cái vòng tay bao lấy cổ tay nàng, thân rắn vàng chói chiếu lên da thịt trắng như tuyết, trông cực kì đẹp mắt. Thiếu nữ rất hài lòng, khen Kim Trọng Đế vài câu.

Kim Trọng Đế không quan tâm tới lời khích lệ của nàng, bởi vì cho tới bây giờ hấn vẫn không thừa nhận mình là rắn của nàng, hơn nữa hấn còn muốn trốn khỏi ma chướng của nàng. Ba ngày qua Kim Trọng Đế phát hiện ra mỗi ngày nàng đều cảm thấy buồn ngủ, hấn không nhớ đã bao nhiêu năm mình không ngủ rồi, thế mà nàng lại ngủ được. Hấn cảm thấy đây là một cơ hội hiếm có. Tuy thời gian nàng ngủ không dài nhưng hấn tin là mình có thể chạy xa tới tận vài ngọn núi trong khoảng thời gian này, sau đó trốn kỹ thì nàng nhất định sẽ không tìm thấy.

Ngày thứ tư thất thân.

Trong rừng đen ngòm đưa tay không nhìn thấy ngón, nhưng đối với kẻ đã lớn lên trong rừng rậm như Kim Trọng Đế thì đây lại là cảnh tượng quen thuộc.

Thiếu nữ đang ngồi luyện khí, Kim Trọng Đế biết rằng nàng cũng rất chăm chỉ hơn nữa có pháp môn tu hành. Nhìn tư thế ngồi của nàng khiến cho Kim Trọng Đế có chút hâm mộ.

Tuy nhiên mỗi ngày nàng ngồi xuống thì cũng sẽ ngủ một giấc, lúc đầu Kim Trọng Đế cũng không phát hiện ra nhưng có một lần gặp nàng dựa vào tảng cây, đầu nghiêng sang một bên, trong miệng còn chảy ra một dòng nước. Kim Trọng Đế đã gặp kiểu ngủ chảy nước miếng của rất nhiều hài tử trong thôn, khi thấy nàng chảy nước miếng thì có chút khó tin. Bởi nàng là yêu có pháp lực, cho dù ngủ rồi cũng không thể xuất hiện tình trạng này. Một lần thì hấn không dám khẳng định, nhưng lần thứ hai, lần thứ ba, cho tới ngày thứ tư thì hấn quyết định sẽ chạy trốn.

Đêm càng lúc càng sâu, nàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích, Kim Trọng Đế có thể cảm nhận được linh khí bên cạnh nàng cực kì nồng đậm, nếu mỗi ngày tu hành cạnh nàng thì nhất định nhanh hơn tu luyện một mình nhiều. Hấn lắc đầu xua ý nghĩ ấy đi, cẩn thận nhìn khuôn mặt của nàng, đột nhiên cảm thấy, bộ dạng của nàng khi nhắm mắt ngồi ngay ngắn kì thực cũng rất đẹp, ít nhất là đẹp hơn những nữ tử nhân loại mà hấn đã thấy.

Sau một lúc, thiếu nữ cuối cùng cũng ngủ. Bởi vì linh khí trên người nàng dần tán đi, đây là điều mà Kim Trọng Đế mới biết, chỉ cần nàng ngủ thì không thể thu nạp linh khí nên linh khí quanh người cũng sẽ tiêu tán.

Thêm một lúc nữa, Kim Trọng Đế đột nhiên phóng vọt lên, trườn trong khu rừng rậm rạp, linh động vô cùng nhưng cả một tiếng động nhỏ cũng không phát ra. Giống như một điểm sáng trong đêm tối, hoặc nói cách khác là một đạo kim quang xẹt qua hư không.

Kim Trọng Đế hạ xuống trên một thân cây, quay đầu nhìn lại, thiếu nữ vẫn đang say giấc nồng. Trong lòng của hắn không biết vì sao lại cảm thấy bây giờ nàng không hề đáng sợ, thậm chí còn có một chút cô độc. Thứ cảm giác này lóe lên rồi biến mất, hắn quay người tiếp tục nhảy, lập tức chui vào trong bóng tối, biến mất không còn tăm hơi.

Hắn chạy theo con đường mà hắn và thiếu nữ đã đi cùng nhau, Kim Trọng Đế biết rằng, nàng đang trốn vị đạo sĩ kia cho nên hắn liền chọn hướng này. Trong lòng hắn nghĩ nếu như thiếu nữ tỉnh dậy mà không thấy mình thì sẽ muốn truy đuổi, sau đó sẽ phát hiện ra hướng mình trốn là hướng mà đạo sĩ kia đuổi theo cho nên sẽ buông tha mình.

Lần trốn này đã hơn một canh giờ, vượt qua mấy ngọn núi lớn.

Kim Trọng Đế trườn vào vách đá của một ngọn núi, chui vào trong một khe đá, thu liễm khí tức toàn thân, tĩnh tâm ẩn núp.

Thời gian chậm rãi đi qua, bóng tối bao phủ mọi nơi, hơn nữa càng lúc càng nồng đậm.

Cũng không biết đã bao lâu, trong tai Kim Trọng Đế truyền đến một tràng âm thanh phiêu hốt: “Tiểu Kim, Tiểu Kim, ngươi ở chỗ nào...”

“Tiểu Kim, Tiểu Kim, mau trở về thôi...”

“Tiểu Kim nếu không trở về thì cô nãi nãi sẽ niệm chú đây”

Kim Trọng Đế không biết chuyện gì xảy ra, thanh âm không phải truyền qua tai mà phảng phất như vang lên trong lòng hắn. Hắn càng không dám động dậy, nghĩ rằng đây nhất định là pháp thuật của nàng, lừa mình chui ra.

Đột nhiên toàn thân hắn run lên, trong lòng như bị kim đâm, toàn thân trong chớp mắt nhũn ra, pháp lực trong cơ thể cũng không thể thúc dục nữa.

“Tiểu Kim, mau trở về, nếu không cô nãi nãi sẽ lột da ngươi”

Thanh âm của thiếu nữ vang lên trong lòng hắn một lần nữa.

Kim Trọng Đế chui ra khỏi khe đá, nhảy về phía bóng tối, tuy nhiên không phải là về phía thiếu nữ mà là về phía ngược lại, hắn hận mình không trốn xa hơn, chủ quan quá rồi. Nhưng hắn còn chưa chạy được bao xa, thân thể đột nhiên mất khí lực rơi trên mặt đất gãy gập.

Hắn cảm thấy toàn thân đau đớn nhưng không biết cơn đau này đến từ đâu, dường như toàn thân đau đớn, pháp lực cũng không dùng được. Cơn đau từng đợt từng đợt trào dâng như sóng biển, phảng phất như không bao giờ dừng lại.

Đau đớn khiến hắn quên đi khái niệm thời gian, cũng chẳng biết bao lâu, hắn cảm thấy mình bị một người nào đó bắt, người mùi thơm quen thuộc kia hắn biết mình lại rơi vào tay thiếu nữ một lần nữa.

“Hừ, hừ, muốn chạy sao, xà đằm cũng khá lớn đấy”

Kim Trọng Đế vô lực, trong lòng còn có chút đau đớn, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được, nghe được lời của thiếu nữ, sợ nàng lại dùng biện pháp gì đó tra tấn mình vội vàng nói: “Ta lạc đường...”

“Hừ, lạc đường, lần sau lạc nữa thì ta sẽ lột da ngươi nấu súp” Thiếu nữ nổi giận dưng dưng nói

“Chỉ sợ ngươi không có cơ hội này”

Thiếu nữ vừa dứt lời thì dưới một gốc cây cách đó không xa vang lên một câu như vậy, một người từ trong thân cây bước ra. Đạo bào xanh da trời lẫn với xanh lá, một chòm râu đen, bên hông giắt một cái chuông đồng. Chính là vị đạo sĩ Kim Trọng Đế đã gặp trong thôn nhỏ.

Thiếu nữ nhún mày lại, lạnh lùng nói: “Lời nói đầy ngạo đã từng phun ra cách đây mười năm nhưng bây giờ ta vẫn còn sống”

Khi nàng vừa dứt lời thì trong lòng đất sau lưng đột nhiên có một người chui lên, cũng là đạo bào màu xanh, chỉ khoảng hơn 40 tuổi, chỉ khác là hông không có chuông đồng nhưng trên lưng thì có một cây đao mộc kiếm (kiếm gỗ đao).

Thiếu nữ biến sắc còn vị đạo sĩ đột nhiên thò đến quát lạnh nói: “Yêu nghiệt, hôm nay xem ngươi trốn ở đâu”

Lời vừa dứt đao mộc kiếm trên lưng đã nằm gọn trong tay, chỉ thấy tay hắn vuốt trên kiếm một lần, thân kiếm lập tức bao phủ một tầng hào quang màu vàng, ngay lúc này tiếng chuông đồng vang lên, âm thanh của chuông chói tai, sát khí bốn phía.

Trong chốc lát, không gian mới nãy vẫn còn đen kịt yên tĩnh, lúc này đã biến thành một vùng tuyết sát.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Chân Tâm, Thành Ý Cầu Tiên Đạo

Tiếng chuông như tiếng nổ, lại như có thực chất, từng tia từng tia đâm xuyên qua linh hồn, khiến người ta có cảm giác không thể nhúc nhích được. Một kiếm bị tay đạo nhân vuốt qua thì lập tức bị ánh sáng màu vàng đậm bao phủ, sát khí lạnh lẽo.

Tay trái thiếu nữ được bọc trong một tầng ánh sáng xanh, Kim Trọng Đế ở bên trong ánh sáng, hắn cảm thấy có một dòng nước mát từ đỉnh đầu theo xương sống tràn xuống cọ rửa cơ thể. Pháp lực mạnh mẽ tràn vào trong cơ thể khiến hắn sinh ra cảm giác rằng mình có thể bay lên tận Cửu Thiên.

“Hô”

Đạo nhân cầm đao mộc kiếm khẽ quát, ném thanh kiếm lên trời, kiếm hóa thành một đạo hoàng mang đâm tới, hư không vang lên một tiếng nổ, ngay khi mộc kiếm rời tay đạo nhân, thiếu nữ liền bay lên trời, một con cuồng phong lấy nàng làm tâm đột nhiên xuất hiện.

“Đỉnh đỉnh đỉnh...”

Trên bầu trời xuất hiện một cái chuông đồng cực lớn, từng đợt sóng âm tạo thành một cái lồng lớn bao phủ bên dưới.

Đào mộc kiếm đâm vào trong cuồng phong thì khẽ dừng lại rồi tiếp tục đâm tới ngực thiếu nữ. Cùng lúc đó một đạo kim quang từ trong gió bắn vọt ra. Vô thanh vô tức, tốc độ cực nhanh, còn nhanh hơn cả đạo hoàng mang khi nãy.

Chớp mắt đã tới trước mặt đạo nhân, gã khẽ quát, một tay vung lên, trong không gian mơ hồ có tiếng sấm nổ. Đạo kim quang sắp rơi vào tay gã thì đột nhiên trở nên linh động tránh thoát thủ chương, đạo sĩ kinh sợ thối lui nhưng đã không kịp, kim quang vừa chạm vào phần cổ đã lập tức tách ra.

Đạo sĩ kinh hô, hoàng mang đâm vào trong cuồng phong sắp chạm tới thiếu nữ giống như bị mất đi khối chế, hoặc bị người dẫn dắt, đâm thẳng tới chuông đồng trên trời.

“Ầm...”

Chuông đồng trồn không kịp bị một đạo kiếm đâm vào, phát ra một tiếng vang nhỏ, thanh âm trở nên vô cùng rối loạn.

Thiếu nữ bay lên trời, trên người bao phủ một lớp thanh quang tựa như nước cũng tựa như khí, nàng thò tay muốn chụp lấy chuông đồng. Đạo sĩ phía xa thay đổi thủ thế, đặt tay giống như đang nâng vật gì đó ngón cái gấp vào trong lòng bàn tay, ngay lập tức trong tay gã có thêm một cái chuông còn cái chuông trong hư không đã biến mất. Đạo sĩ kinh hãi nhìn hảo hữu đã ngã xuống đất, vội quay đầu chạy về một cây đại thụ rồi giống như tuyết tan vào trong nước, vô thanh vô tức biến mất.

Thiếu nữ từ trên trời hạ xuống bên cạnh cây lớn, dạo quanh đại thụ một vòng rồi thở dài bất đắc dĩ.

Kim quang bị thiếu nữ ném vào đạo sĩ đương nhiên là Kim Trọng Đế, sau khi hắn cắn vào cổ đạo sĩ một cái thì vẫn chưa chui ra, đương nhiên cũng sẽ không đào tẩu. Nhìn thấy một đạo sĩ khác bỏ chạy rồi hắn mới thở phào, hắn biết thiếu nữ kỳ thật cũng chẳng có pháp thuật gì lợi hại cả nhưng pháp lực có vẻ rất cao, ít nhất là cao hơn hắn nhiều lắm.

Trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, thiếu nữ nhặt một đạo kiếm lên, hươu hươu vãi cái rồi cầm bên cạnh hông. Ngay sau đó, lại lục lọi thi thể của đạo sĩ, móc ra một bình màu sắc rực rỡ rồi lần lượt đưa mũi ngửi, sau đó thất vọng ném xuống đất. Kim Trọng Đế vội trườn tới bên cạnh cái bình khẽ ngửi, chỉ thấy một mùi chua nồng, gay mũi xộc lên khiến hắn vội chạy sang một bên. Thiếu nữ kia thấy thế cười không ngớt.

Cười một lúc nàng tóm lấy Kim Trọng Đế rồi ly khai.

Vừa đi vừa nói: “Tiểu gia hỏa này cũng thông minh đấy, biết rõ ta muốn ngươi làm gì”. Bên hông thiếu nữ cầm một thanh mộc đao kiếm, một tay quán một con rắn màu vàng, chậm rãi bước trong rừng.

“Nể tình ngươi lập công đầu, lần đào tẩu vừa rồi ta sẽ không phạt ngươi” Thiếu nữ cao hứng nói. Kim Trọng Đế im lặng, nghĩ thầm quyết định như thế nào cũng là do cô cả, cho nên hắn đành nhận mệnh, trầm mặc, hơn nữa linh khí của thiếu nữ khi nãy rót vào trong cơ thể hắn cho tới lúc này vẫn khiến hắn có cảm giác đau đớn và thoát lực, cho nên hắn chỉ còn biết cuộn tròn trên cổ tay nàng, quan sát lòng bàn tay trắng nõn.

Trong tai hắn nghe thấy lời thì thầm của thiếu nữ: “Tiểu Kim, cái tên này tựa như không quá may mắn thì phải, mới hô vài câu thì đã kéo hai tên đạo sĩ muốn giết bỏ cô nương rồi. Không được, phải đặt một cái tên khác. À...” Kim Trọng Đế có thể tưởng tượng ra nàng đang ngẩng đầu nhìn trời tìm kiếm danh tự, quả nhiên một lúc sau chợt nghe nàng nói: “Tiểu Trọng? Tiểu Đế? Không được, khó nghe quá,... Đúng rồi, kêu ngươi là tiểu gia hỏa nhé, hi hi, tiểu gia hỏa, ngươi có nghe thấy không” Thiếu nữ cười hi hi, nói xong còn gõ nhẹ đầu Kim Trọng Đế.

Đi mấy ngày trong rừng rậm, trong mắt chỉ có cây với cây, núi với núi.

Nhiều ngày qua, Kim Trọng Đế cũng đã quen với việc sợ thiếu nữ, chỉ cần nàng không giận thì cũng sẽ không sợ hãi nữa. Chỉ là không nói chuyện nhiều với nàng. Hắn đang suy nghĩ mình đã biến hóa rồi tại sao dưới tiếng chuông lại hiện ra nguyên hình còn nàng tại sao lại không bị như thế, chẳng lẽ vì pháp

lực của nàng cao hơn một chút sao? Lại thêm vài ngày nữa trôi qua, thiếu nữ vẫn cứ đi lại trong núi, thi thoảng gặp được một ít tiểu yêu thì cũng không phải là đối thủ của nàng.

Cuối cùng hẳn cũng không nhịn nổi nói ra nghi hoặc của mình khiến cho nàng cười khanh khách, Kim Tượng Đế không dám nói gì, chỉ biết đợi nàng cười xong nghe nàng giải thích: “Biến hóa, người còn đòi biến hóa ư, cô nãi nãi đây cũng mới chỉ biến hóa thôi.”

“Người mới biến hóa sao, không thể nào, ta có thể hóa hình người mà, không tin thì để ta hóa cho người xem” Kim Tượng Đế có chút nóng nảy, hẳn cảm thấy rõ ràng là mình đã biến hóa rồi, hơn nữa lão sư cũng đã nói, chỉ cần biết “Thái Thượng vi ngôn” thì có thể biến hóa, hẳn tự cho rằng mình đã hiểu nên đương nhiên là có thể biến hóa rồi.

“Được rồi, không cần nhìn ta cũng biết, đó là huyền hình, ta cũng đã từng trải qua” Thiếu nữ dừng việc chứng minh của Kim Tượng Đế lại.

“Huyền hình? Huyền hình là sao?” Kim Tượng Đế ngờ vực hỏi.

“Huyền hình à, đó là khi pháp lực của người đã đạt đến một trình độ nhất định, có lý giải nhất định với thiên địa, trong lòng cũng muốn biến ảo thì thân thể cũng có thể biến ảo theo. Cái này không khó, cái khó là có thể chính thức biến hóa cơ” Thiếu nữ nói ra.

Trong lòng Kim Tượng Đế hỗn loạn, thầm nghĩ cố gắng nhiều năm qua chỉ là công dã tràng liền vội hỏi làm thế nào mới có thể chính thức biến hóa được?

Thiếu nữ nghĩ một lát rồi nói: “Thu nạp thiên địa linh khí rồi thiên kiếp sẽ hàng lâm, sau khi vượt qua thiên kiếp sẽ trưởng thành, còn nếu không qua được thì sẽ tan thành mây khói”

Nàng nói có vẻ đơn giản nhưng khiến Kim Tượng Đế cảm thấy căng thẳng hỏi: “Lôi Kiếp là cái gì? Không độ có được không? Người mất bao lâu mới có thể biến hóa?”

“Người muốn biến hóa thì phải độ hóa hình thiên kiếp, còn ta ư, không nhớ rõ lắm, hình như khoảng mấy trăm năm thì phải!”

Trong lòng Kim Tượng Đế ngẩn ra, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ mình cũng phải đợi mấy trăm năm sau mới có thể biến hóa ư” Vội hỏi lại: “Thế có phương pháp nào giải quyết không, ví dụ như học pháp quyết tu luyện”

“Người cũng biết pháp quyết tu luyện à, hắc hắc, bất quá người đành phải thất vọng thôi, bất kể pháp quyết tu luyện nào cũng phải hóa hình xong mới luyện được, cô nãi nãi ta mất vài năm mới trộm được nửa bộ pháp quyết tu luyện” Thiếu nữ đứng trên đỉnh một ngọn núi, nhìn ra bốn phía tựa như đang tìm đường.

Trong lòng Kim Tượng Đế hỗn loạn, hẳn đi từ núi ra, gặp được nhiều nguy hiểm như vậy nhưng không hề từ bỏ chính là để học tập văn tự của nhân gian sau đó học tập pháp quyết tu luyện. Cuối cùng đã biết mất chữ, còn bái cả lão phu tử, mặc dù không học được pháp quyết tu luyện nhưng hẳn cũng không nản chí bởi vì hẳn cho mình sẽ sớm biến hóa thôi. Nhưng bây giờ nghe thiếu nữ nói vậy mới biết rằng hóa ra biến hóa rất khó.”

“Đông nam tây bắc” Thiếu nữ đứng trên đỉnh núi, lấy tay chỉ bốn phương tám hướng sau đó chỉ vào phía bắc thì thảo nói: “Núi như ghế bành, trái cờ phải trống, trước có dòng sông... chính là chỗ này”

Không đợi Kim Tượng Đế mở miệng hỏi nàng đã cao hứng nói: “Nghe nói trong dãy núi này có một ngọn như ghế bành, bên trái có một loạt núi trông như cờ, bên phải có một ngọn núi trông như trống, phía trước là một nhánh sông, nguyên lai là có thật”

“Có ngọn núi này thì sao?” Kim Tượng Đế hỏi.

“Đương nhiên là bái sư, nghe nói trong núi có một vị thần tiên, ta muốn bái ông ta làm thầy” Thiếu nữ cao hứng nói.

Kim Tượng Đế nghe xong cũng cao hứng, nếu thiếu nữ bái sư thì hẳn cũng có thể chứng kiến pháp quyết tu luyện chính thức rồi. Thiếu nữ nói chưa biến hóa thì chưa thể tu luyện pháp quyết nhưng trong lòng hẳn vẫn chưa tin tưởng, nghĩ rằng người khác không thể thì không có nghĩa mình cũng không thể.

Thiếu nữ không phi hành, nàng nói đó là bất kính, muốn bái sư thì trong lòng phải có sự thành kính thì mới được thu làm đệ tử. Đến đây Kim Tượng Đế mới biết vì sao nàng lại đi trong núi chứ không bay trên trời nhưng hẳn cũng hỏi làm sao đối phương biết được người có phi hành hay không. Thiếu nữ lại nói thần tiên có pháp lực cao cường, một ý niệm có thể nhìn khắp thiên sơn vạn thủy. Điều này thì Kim Tượng Đế không tin, nhưng thấy nàng có vẻ phiền chán nên hẳn cũng không dám tranh luận, sợ nàng nổi giận sẽ ăn mình luôn.

Sau khi đi qua vài ngọn núi rồi cuộc cũng đi tới trước ngọn núi tựa như ghế bành. Dưới núi có một con đường nhỏ, uốn lượn từ trên xuống, không tới được lưng chừng núi thì cũng không thể nhìn tới đỉnh. Cô thụ che trời xanh um tươi tốt, lộ ra sinh cơ bừng bừng, chợt có vài con Bạch Hạc từ trong núi bay ra, bay quanh đỉnh núi một lát rồi bay về dòng sông cách đó không xa để kiếm đồ ăn.

Kim Tượng Đế nhìn ngọn núi trong lòng nghĩ thầm: “Ngọn núi này nhất định có thần tiên sinh sống”

Lại nhìn thiếu nữ thì thấy vẻ mặt nàng cũng đang hưng phấn.

Ngay lúc này, trên đỉnh núi vang lên tiếng chuông. Tiếng chuông đã lưu trong lòng Kim Tượng Đế sự sợ hãi nhưng thanh âm này lọt vào trong tai giống như uống được một thanh tuyến, tinh thần sáng khoái, phiền muộn và e ngại mấy ngày nay chớp mắt đã tan biến.

Trong lòng hẳn thầm nghĩ một lần nữa: “Đây quả là tiên sơn, nơi thần tiên sinh sống”

Bên trên trời bỗng nhiên truyền đến những tiếng hạc kêu, Kim Trọng Đế vội nhìn lại chỉ thấy một con Bạch Hạc thần tuấn bay ra từ sườn núi, đỉnh đầu hạc đỏ hồng, lưng hạc cồng một lão nhân tóc trắng râu bạc, da như hải đồng, trong tay cầm một cây phất trần trắng như tuyết”

“Hòa kỳ quang, đồng kỳ trần, chân thần tiên” trong đầu Kim Trọng Đế đột nhiên xuất hiện một câu như vậy, về trước là của Thái Thượng Vi Ngôn còn về sau là do bản thân hắn thêm vào, chỉ cảm thấy những lời này dễ miêu tả vị thần tiên cười bạch hạc là cực kỳ chính xác.

Một ngọn núi xanh, một thiếu nữ áo xanh tay có một con rắn nhỏ màu vàng ngửa đầu nhìn cửu thiên, nhìn một con Bạch Hạc cồng một lão nhân bay vào trong mây.

Giờ phút này, nàng và hắn có cùng một ước mơ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trước Huyền Thiên Môn Mặt Đẹp Cười

Núi xanh trập trùng, mây trắng ung dung.

Giữa một tòa núi xanh có một con đường ruột dê nhỏ, trên con đường có một thiếu nữ mặc quần áo xanh đậm nhìn xuống dưới núi. Mái tóc đen của nàng tung bay trong gió, bên hông giắt một cây đao mộc kiếm, trên cổ tay trái mảnh khánh có một cái vòng tay màu vàng rực rỡ.

Nàng chính là người đã ép Kim Trọng Đế gọi mình là cô nãi nãi, đến tận lúc này hắn vẫn chưa biết tên của nàng cũng không biết chân thân của nàng là gì. Hiện giờ Kim Trọng Đế cũng đang nhìn xuống phía dưới núi, chỉ thấy một vùng núi xanh trập trùng trong sương trắng mờ mịt, một dòng sông uốn lượn tựa như chiếc đai ngọc quanh núi rồi kéo dài tới chân trời.

Bọn họ đã đi được nửa ngày, thiếu nữ nhất định không dùng chút pháp lực nào, nói rằng chỉ có thành tâm thành ý mới có thể được nhận. Kim Trọng Đế đương nhiên cũng không dám nói gì đành ngắm phong cảnh bên đường, khi vị trí thay đổi thì thiên địa cũng thay đổi theo. Điều này khiến hắn nghĩ tới một câu mà lão phu tử từng nói: “Nháy khối lông chim sẽ nhìn thấy khuôn mặt thật của thiên địa”. Lúc trước hắn không rõ nhưng bây giờ tựa như đã hiểu một chút.

Hắn không biết thiếu nữ đang nhìn cái gì có lẽ nàng cũng đang nhìn những chỗ mình đã thấy, có lẽ cũng đang suy nghĩ giống mình. Nàng không mở miệng mà chỉ lẳng lặng đứng nhìn cho tới khi một làn sương mù bao phủ khung cảnh.

Bước từng bước một đi lên đỉnh núi có tiên môn trong truyền thuyết.

Kim Trọng Đế nhìn thiếu nữ vì không dùng pháp lực mà mệt tới mức đỏ bừng cả má, trong lòng nghĩ nàng tuy hung ác nhưng lại có đạo tâm kiên định, một lòng mộ đạo.

Bất tri bất giác nàng đã tiến vào trong sương trắng mờ mịt, ngẩng đầu không thấy trời, nhìn xuống không thấy chân núi chỉ có thể nhìn rõ trong khoảng ba trượng. Kim Trọng Đế không biết đường còn xa không, nhìn dưới núi thì có vẻ gần nhưng ngờ đâu đã đi cả một ngày rồi nhưng còn chưa tới đỉnh núi cũng còn may là không phải đường cụt.

Đột nhiên trời đổ mưa, mưa như trút nước, tiếng nước rơi xuống lá cây ven đường như tiếng nổ, giống như là có hòn đá đập vào. Kim Trọng Đế cũng bị nước đập vào người, hắn không biến hóa, kim lân trên người hắn đao thương bất nhập, nóng lạnh bất xâm. Nhưng thiếu nữ thì thật thê thảm, nháy mắt đã ướt sũng. Nước chảy từ tóc xuống cổ rồi xuống thân, bộ váy màu xanh đậm mỏng manh dính sát vào cơ thể lộ ra vóc người linh xảo.

Kim Trọng Đế nhìn nàng, chỉ thấy nàng cúi đầu, không ngừng lau nước mưa trên mặt, vẫn bước từng bước tới đỉnh núi. Cơ hồ là bước một bước lại lau nước mưa trên mặt một lần, ánh mắt của nàng khép một nửa, đi lại hoàn toàn dựa vào cảm giác, son đao uốn lượn nước chảy thành dòng.

Ước chừng một canh giờ thì mưa dần ngớt chuyển thành mưa phùn lất phất.

Thiếu nữ ngẩng đầu lên, nàng tựa như đã quên Kim Trọng Đế, đưa tay trái vén tóc ra phía sau tai cũng vuốt đi những giọt nước vương trên tóc. Kim Trọng Đế ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng phát ra, nhìn căn cổ trắng như tuyết còn vương vài giọt nước mưa, trong lòng đột nhiên cảm thấy muốn cắn. Lý trí nói cho hắn biết là không thể làm như vậy bởi không những không thể tổn thương nàng mà còn cho nàng lý do để ăn thịt mình.

Thiếu nữ ngẩng mặt lên trời, hàm răng, lông mày như hoa sen mới nở, tinh khôi và đẹp đẽ.

“Trước khi nàng biến hóa hắn đã quan sát rất nhiều nữ tử xinh đẹp trong nhân loại, nếu không thì sao có thể xinh đẹp hơn họ được” Kim Trọng Đế ngắm nhìn thiếu nữ nghĩ thầm.

“Ta biết đó là khảo nghiệm của ta mà, thấy chưa, hết mưa rồi...” Thiếu nữ cao hứng nói, dứt lời lại tiếp tục leo lên đỉnh núi

Con đường phía trên vẫn vậy không chút thay đổi, uốn lượn lên đỉnh, hai bên là cây rừng rậm rạp chỉ là trên sơn đạo không hề có một vệt nước, điều này khiến cho Kim Tượng Đế hơi ngạc nhiên. Không được bao lâu thì một con ác phong xuất hiện rồi một cơn mưa đá đổ ập xuống. Nhỏ nhất chỉ cỡ một hạt cát thế nhưng lớn thì tới tận một nắm đấm, thậm chí có những cục to như cục gạch vậy. Thiếu nữ trốn không kịp bị một cục đá to cỡ nắm tay nện lên đầu, nàng lập tức kêu lên một tiếng A rồi ngồi xồm xuống lấy tay bưng đầu. Kim Tượng Đế vội rời khỏi chỗ tay chui hẳn vào trong người nàng, hẳn nghe thấy những tiếng “chát chát” do đá rơi vào người thiếu nữ, ngẩng lên nhìn chỉ thấy thiếu nữ chau mày, cắn chặt môi, không rên lấy một tiếng. Trán nàng đã bị đá làm xước, máu tươi chảy ra từ chỗ vết thương.

Thấy nàng như vậy trong lòng Kim Tượng Đế khẽ động, hẳn cảm thấy nàng kỳ thật rất giống mình. Năm đó khi mình đi từ sâu trong núi ra nhân gian thì cũng gặp phải vô số nguy hiểm nhưng vẫn cố gắng cắn răng đi tiếp.

“Thật ra nếu nàng không quá hung ác, nếu như không dọa ăn ta thì tốt hơn” Trong lòng Kim Tượng Đế thầm nghĩ.

Mưa đá rơi xuống một lúc, khi ác phong qua đi thì biến mất.

Thiếu nữ ngẩng đầu, ngưỡng vọng thiên không, tiếp tục cao hứng nói: “Ta biết ngay đây là khảo nghiệm của ta mà. Tiểu gia hỏa, ngươi nói có đúng hay không?”

Kim Tượng Đế vội gật đầu, nhìn gương mặt tươi như hoa của nàng, rồi không nhịn được lên tiếng: “Cô cũng đã biến hóa rồi vì sao còn bị mưa đá làm xước đầu”

Thiếu nữ đắc ý nói: “Bởi vì ta có thân thể là người, không phải yêu thân, nếu như là yêu thân thì mưa đá chỉ là gãi ngứa thôi”

Kim Tượng Đế càng thêm nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ biến hóa rồi còn không bằng chưa biến hóa sao?”

“Đương nhiên không phải, không biến hóa tuy có yêu thân cường đại nhưng không thể tu hành pháp quyết, không có cách nào có được pháp thuật cao thâm, coi như là tu hành mấy ngàn năm thì pháp lực cũng chỉ cao hơn một chút thôi, còn biến hóa rồi thì thân thể tuy yếu ớt hơn nhiều nhưng từ nay về sau sẽ có thể tu hành, tu luyện các loại pháp quyết và pháp thuật, tiến cảnh cực nhanh đương nhiên là tốt hơn so với lúc không biến hóa rồi.”

Thiếu nữ cúi đầu đưa Kim Xà vào trong tay, bước lên sơn đạo đầy đá, tiếp tục trèo lên đỉnh. Có lẽ trong lòng nàng đang cao hứng bởi một lần nữa nàng vượt qua khảo nghiệm.

Đến lúc này Kim Tượng Đế mới biết được diệu dụng của biến hóa, không phải là giúp mình có pháp lực cao hơn, cũng không phải giúp thân thể trở nên mạnh mẽ hơn ngược lại còn sẽ trở nên yếu ớt nhưng từ nay về sau cũng có thể tu hành pháp thuật, pháp quyết. Hắn nghĩ tới cơn mưa như trút nước và mưa đá vừa rồi thầm nghĩ: “Nàng nhất định là rất thống khổ, nhục thể đã rất yếu rồi lại còn bị mưa đá đập trúng đầu, khó trách sẽ bị chảy máu, trên người chắc vẫn còn có những vết thương khác.”

Bất quá Kim Tượng Đế cũng không chứng kiến một chút thống khổ và khó chịu nào trên mặt nàng, chỉ thấy vẻ tươi tỉnh, lạc quan, vui vẻ.

Mưa đá đã qua nhưng ngẩng đầu lên vẫn không thấy đỉnh núi mà chỉ thấy vùng sương trắng.

Đột nhiên Kim Tượng Đế phát hiện ra hai tay thiếu nữ ôm lấy nhau, tựa như có vẻ rất lạnh. Nghi hoặc nhìn trời thì thấy trên bầu trời chẳng biết từ lúc nào đã có tuyết bay xuống.

Thành từng mảng, rất thưa thớt.

“Tuyết rơi, tại sao lại có tuyết rơi” Kim Tượng Đế thầm thờ dài nói.

Thiếu nữ cũng ngẩng đầu nhìn trời, vừa ôm chặt thân thể ướt đầm vừa nói: “Đây nhất định là một khảo nghiệm khác của ta”

Tuyết rơi xuống từng mảng từng mảng, càng lúc càng dày, càng lúc càng lớn.

Ngay cả thân thể nóng lạnh bất xâm của Kim Tượng Đế cũng cảm nhận được cái lạnh, y phục trên người thiếu nữ đã đông cứng, đỉnh đầu, bờ vai của nàng cũng phủ đầy tuyết trắng. Miệng nàng thở gấp, Kim Tượng Đế không khỏi nghĩ tới mùa đông năm ấy khi mình hãy còn sợ lạnh, năm đó thiếu chút nữa đã chết, cái lạnh thấu xương năm đó cả đời này hẳn sẽ không quên.

Thiếu nữ không rên một tiếng nào, tựa hồ sợ việc nói chuyện sẽ khiến nhiệt độ cơ thể giảm xuống, hai tay ôm chặt hơn, thân thể không biết từ lúc nào cũng đã run rẩy. Kim Tượng Đế cuộn tròn trên tay nàng, dính vào lồng ngực nàng, có thể cảm nhận được nàng đang run rẩy. Ngẩng đầu nhìn lên gương mặt của nàng chỉ thấy đã kết thành một tầng băng, tóc đen cũng đã sớm đông cứng.

“Nàng sẽ chết... Cũng có thể không, tuy thân thể của nàng yếu ớt hơn nhưng vẫn còn pháp lực, chỉ cần dùng pháp lực thì sẽ không cảm thấy lạnh nữa” trong lòng Kim Tượng Đế nghĩ vậy nhưng từ đầu tới cuối nàng cũng không hề dùng pháp lực hộ thân, thậm chí ngay cả khi lông mi cũng bị đông cứng lại thì vẫn không hề sử dụng.

Thiếu nữ bước từng bước một, chậm chạp mà kiên định.

Sau cùng cũng đi ra khỏi nơi lạnh giá đó, Kim Tượng Đế có cảm giác đoạn đường này còn dài hơn cả tính mạng của hắn.

“Hi hi, ta biết ngay là ta có thể vượt qua khảo nghiệm mà, ta đi ra rồi, hi hi...” Băng trên người thiếu nữ tan cực nhanh, hóa thành nước rơi trên đất. Trên

bầu trời đã không còn tuyết rơi nữa chỉ có gió mát và ánh mặt trời tươi đẹp ấm áp, phảng phất như những khảo nghiệm cực khổ đều đã qua đi.

Thiếu nữ vui sướng chạy lên đỉnh núi, cơ hồ đã đạt tới tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay.

Kim Tượng Đế trong lòng lo lắng không biết bầu trời sẽ lại rơi thứ gì xuống nữa, bất quá lo lắng của hắn chỉ là dư thừa, sau khi y phục trên người thiếu nữ trở nên khô ráo thì một tòa đại điện cao lớn đã hiện ra trước mắt.

Gạch xanh ngói đỏ, mái hiên cao không góc cạnh, một quảng trường khoáng đạt được lát đá xám. Một cơn gió thổi tới, tâm thư thanh thản, khung cảnh hệt như trong mơ.

Kim Tượng Đế ngăn người ra, hắn chưa từng nhìn thấy nhà lớn như vậy, hơn nữa hắn cảm thấy nhà không chỉ to, còn có một loại khí thế kì quái, giống như đứng tại chân núi nhìn lên, có cảm giác cao lớn tựa như chọc tới trời.

“Huyền Thiên” thiếu nữ thấp giọng thì thầm.

Kim Tượng Đế nhìn cánh cửa, trên cửa có một tấm biển hồng viết hai chữ lớn tựa như rồng bay phượng múa “Huyền Thiên”

Hai bên cửa điện là những bức tường dài phảng phất như muốn ôm cả ngọn núi lại, nếu như có thể thì Kim Tượng Đế rất muốn đi dọc theo tường xem nó dài bao nhiêu, bất quá hắn hiện ở trong ngực thiếu nữ, chỉ thò đầu ra nhìn, ánh mắt đã bị mấy cây đại thụ che trời xa xa chặn lại.

“Ta tới rồi, ta muốn bái sư...” Thiếu nữ cực kì cao hứng, nàng bước vội đến dưới điện ngẩng đầu nhìn hai chữ tựa thiết hoạch ngân câu.

“Đỉnh, đỉnh, đỉnh...”

Trong điện truyền tới từng tiếng chuông du dương, âm thanh tựa như chín tầng trời, bay bổng phiêu lãng trong thiên địa.

Từ trên bầu trời nhìn xuống chỉ thấy ở giữa một tòa núi xanh có một tòa điện lớn, trước quảng trường điện có một thiếu nữ hồng cảm mộc kiếm ngẩng đầu nhìn đại môn, tựa như đang nhìn tiên lộ thông thiên.

Thanh phong chi trung, hắc phát phi dương, dương quang chi hạ, tổ nhan hoan tiếu. (Trong gió mát, tóc đen bay múa, dưới mặt trời, mặt đẹp cười vui).

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trong Cửa Ngoài Cửa Hai Thế Giới

“Đỉnh...đỉnh...đỉnh”

Tiếng chuông trong Huyền Thiên Môn du dương vắng vắng, tiếng cao tiếng thấp không giống nhau, thời gian giữa mỗi tiếng cũng không giống nhau.

Kim Tượng Đế cơ hồ đã ngủ gật khi nghe tiếng chuông, cho tới lúc tiếng chuông ngừng lại trong lòng mới nghĩ thầm: “Tại sao lại phải gõ một trăm lẻ tám lần?”

Thiếu nữ cũng đứng đó lắng nghe tiếng chuông, nhìn đại môn đóng chặt, không biết phải làm thế nào mới phải. Mấy lần muốn gõ cửa rồi lại thôi, chỉ đứng tần ngần trước cửa. Kim Tượng Đế cười thầm nghĩ thế mà cũng có lúc nàng “không dám”.

Sau khi tiếng chuông kết thúc không lâu đột nhiên đại môn bật mở, hai hàng đạo đồng mặc thanh y đi ra, tổng cộng mười tám người sắp thành hai hàng trước cửa đại điện.

Thiếu nữ đại hi lập tức bước tới.

Đi đầu là một đạo đồng mày xanh mắt đẹp trạc khoảng mười hai mười ba tuổi, nó nhìn thiếu nữ nghi hoặc, chỉ thấy thiếu nữ nói: “Ta muốn bái sư, Huyền Thiên môn các người có thu đồ đệ không?” Đạo đồng nhìn thiếu nữ nói: “Còn chưa tới lúc thu đồ, bây giờ không thu”.

Trong lòng Kim Tượng Đế cảm thấy căng thẳng, hắn biết lòng bái sư của thiếu nữ nóng bỏng như thế nào, đi bộ suốt đoạn đường này, trên đường gặp nhiều đau khổ như vậy, thật không ngờ lúc này lại không phải là thời điểm để thu đồ. Hắn vội ngẩng đầu nhìn mặt thiếu nữ, chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, nàng vội thấp giọng hỏi: “Chẳng lẽ không tới thời gian thì không thu đồ sao?”

“Cũng không phải, nếu như lọt vào mắt xanh của chân nhân thì sẽ được nhận vào trong môn” Đạo đồng nói. Trong lòng thiếu nữ hồ hồ, đang muốn lên tiếng hỏi thì lại bị một thanh âm cắt lời: “Diệu Nhất, hôm nay là đại thọ của tổ sư, nhiệm vụ của người là đứng đón khách mà người lại làm cái gì vậy.”

Đạo đồng lập tức giữ im lặng, không nhìn thiếu nữ nữa, lặng lẽ đứng.

Kim Tượng Đế nhìn về phía thanh âm truyền tới, chỉ thấy trong môn có một đạo nhân còn trẻ mặc thanh y bước ra, tóc đen được búi lại cẩn thận, lông mày nhập tân (1 tuồng của lông mày), mũi như huyền đàm (1 tuồng của mũi), mắt như sao sáng. Hắn đi tới trước mặt thiếu nữ, nhún mày.

Thiếu nữ lập tức nói: “Đạo trưởng. . .”

“Nhanh rời đi, đừng gây ảnh hưởng tới danh tiếng của Huyền Thiên Môn” Đạo nhân trẻ tuổi lạnh lùng nói.

Lời của thiếu nữ bị cắt đứt, lui một bước vội vàng nói: “Đạo Trưởng, ta muốn bái sư. . .”

“Huyền Thiên Môn không thu yêu vật, mau rời đi.”

“Đạo trưởng, ta. . .”

Đạo nhân trẻ tuổi trừng mắt, lạnh mang tựa kiếm, thiếu nữ liên tiếp lui về phía sau, không dám nói thêm gì. Đạo nhân trẻ tuổi quay người nhìn về phía hai hàng đạo đồng lớn tiếng nói: “Về sau có yêu vật đến bái sư thì đuổi hết đi, Huyền Thiên môn là đạo môn thánh địa, há có thể để yêu vật làm bẩn được”

“Vâng, sư huynh” Mười tám vị đạo đồng cùng đáp lời.

Thiếu nữ đã sớm lui khỏi quảng trường, chỉ dám đứng ở phía xa nhìn lại. Kim Tượng Đế ngẩng đầu chỉ thấy sắc mặt nàng cực kém, môi dưới đã bị cắn tới bật máu. Trong lòng của hắn rất lo lắng, lo thiếu nữ không nhịn được mà động thủ, đến lúc đó chỉ e mình cũng chết theo luôn.

Bất quá thiếu nữ chỉ đứng một lúc rồi đột nhiên ngồi xổm xuống bên cạnh một cây đại thụ. Kim Tượng Đế không biết trong lòng nàng nghĩ như thế nào, muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại không thể mở miệng. Một lát sau, nàng thấp giọng nói: “Tiên đồng kia nói nếu lọt vào mắt xanh của chân nhân thì có thể được thu vào môn tường, ta chờ ở đây, ta đã hóa hình rồi, tư chất chắc chắn tốt hơn bình thường, chân nhân mà thấy ta nhất định sẽ thu ta làm đệ tử” Nàng nói lời này giống như là cho Kim Tượng Đế nghe kì thực càng giống đang tự nói với chính mình, tự tìm cho mình một cái cớ để lưu lại.

Trong lòng Kim Tượng Đế cảm thán, lại hỏi: “Chân nhân là cái gì?”

Thiếu nữ nhìn thoáng qua Kim Tượng Đế, lập tức giải thích: “Những người duy nhất trong đạo môn có thể xuống núi hành tẩu, giảng đạo thu đồ, đều được gọi là chân nhân. Khi chân nhân xuất hiện trong môn phái thì phải làm đại lễ, thông cáo khắp thiên hạ”

Kim Tượng Đế cái hiểu cái không, không biết dạng người gì mới có thể xưng là chân nhân, nhưng chân nhân thì nhất định là rất lợi hại.

Đột nhiên trên bầu trời truyền tới một tiếng hô gầm, chỉ thấy một con mãnh hổ chạy trên mây, trên lưng của nó có một đạo nhân tướng mạo uy nghiêm, mặc đạo bào màu trắng sáng, tay cầm Long Hồ như ý, chân đi giày đen viền vàng. Chỉ trong nháy mắt đã hạ xuống quảng trường Huyền Thiên môn, đạo nhân trẻ tuổi xua đuổi thiếu nữ khi này vội vàng chạy lại nghênh tiếp. Cùng lúc đó cũng có một người cũng chạy tới, đó là thiếu nữ tay cầm Kim Xà.

Lúc nàng chạy tới bên cạnh đạo nhân cười hô thì y đã đưa dây thừng giao cho đạo đồng, đang muốn cùng đạo nhân trẻ tuổi đi vào trong môn.

Thiếu nữ chạy đến phía sau y, vừa muốn gọi lớn thì lại sợ quấy nhiễu đến đối phương nên khiếp nhược nói: “Chân nhân. . .”

“Grào. . .”

Mãnh hổ đang được đạo đồng dắt đi đột nhiên phát ra một tiếng gầm giận dữ, thiếu nữ vừa chạy tới hô lên một tiếng “Chân nhân” lập tức bị kinh hãi ngã xuống đất, một con tiểu Kim Xà lăn trên nền đất. Chân nhân được thiếu nữ gọi chỉ quay đầu liếc mắt, khề vồ mãnh hổ sau đó tiến vào trong Huyền Thiên môn.

Còn đạo nhân tuổi trẻ thì liếc mắt về phía sau, ánh mắt như đao.

Thiếu nữ vội bò lên, muốn giải thích nhưng không ai để ý tới nàng, những đạo đồng kia căn bản là không thèm nhìn nàng, ngoài trừ đạo đồng dẫn mãnh hổ đi vào thì những người khác vẫn lẳng lặng đứng đấy, không hề chớp mắt.

Khi thiếu nữ đứng dậy, chậm rãi bước tới gốc cây xa xa thì đạo nhân trẻ tuổi đã đi ra, mặt mũi tràn đầy lửa giận, ánh mắt lợi hại nhìn thiếu nữ. Thiếu nữ kinh hoàng, nhất thời chẳng biết làm sao. Đúng lúc này trên bầu trời xuất hiện một vị đạo cô bước đi trên mây, bên cạnh có một nữ đồng như phấn điêu ngọc trác, tay nâng bình ngọc.

Đạo nhân đang đi tới phía thiếu nữ vội chạy tới nghênh tiếp, thiếu nữ cũng tương tự bước lên vài bước, ánh mắt nóng bỏng nhìn đạo cô, còn chưa tới gần thì đã nghe đạo cô nói: “Huyền Thiên môn quả nhiên bất phạm, trước cửa còn có đại yêu đã biến hóa lắng nghe đại đạo”

Nàng cũng không dừng chân, cũng không liếc nhìn thiếu nữ, nữ đạo đồng đi cạnh đạo cô, khi nàng nói chuyện cũng không liếc mắt một cái, mặt cũng không có biểu lộ gì chỉ đi lướt qua người thiếu nữ.

“Ha ha đã khiến người chê cười rồi, bất quá là vài con dã yêu vọng tưởng trèo cao, đuổi cũng không đi, không hiểu lẽ nghĩa, nào có tư cách lắng nghe đại đạo” Đạo nhân trẻ tuổi vừa nghiêng người dẫn đường vừa nói.

Đạo cô khề cười, không nói thêm lời nào nữa.

Kim Tượng Đế đã sớm trốn biệt dưới gốc cây, lỗ tai hắn rất thính cho nên nghe được rất rõ ràng cuộc đối thoại của họ, mặc dù không phải nói hắn

nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy khó chịu. Thiếu nữ thất lạc quay lại, trên trời lại có người đến, thiếu nữ lại chạy ra nghênh tiếp, vẻ mặt nóng bỏng mong chờ chân nhân thu mình làm đồ đệ, đối phương vẫn vậy, chỉ liếc mắt qua rồi coi như là cỏ cây trong núi, không đáng quan tâm.

Đại thọ của tổ sư gia Huyền Thiên Môn hiển nhiên có ảnh hưởng rất lớn, không ngừng có người đến chúc thọ, kéo dài không ngớt, thiếu nữ chưa hề quay trở lại dưới cây, mới trở vào thì trên trời lại có một người đến. Nghênh đón cả đám người nhưng phần lớn là còn chưa nói xong thì đối phương đã lướt qua. Ngẫu nhiên có người dừng lại nhìn nàng thì cuối cùng cũng nói một câu: “Không thu yêu tộc”

Trước cửa Huyền Thiên Môn phi thường nhiệt náo nhưng thiếu nữ thì cô đơn đứng ở bên cạnh quan sát.

Cho tới lúc trời âm ảm thì mới không có người đến nữa. Thiếu nữ thì vẫn quanh quẩn trên quảng trường, ngẩng đầu nhìn bầu trời tựa hồ mong chờ có người tới. Rồi nhìn đại môn đóng chặt của Huyền Thiên Môn, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hăm mộ.

Ngôi sao xuất hiện, ánh sáng mê ly phủ khắp thiên địa.

Kim Tượng Đế bò từ trong cây ra, tới bên cạnh thiếu nữ. Ngẩng đầu nhìn nàng, nàng vẫn không nhúc nhích ngẩng đầu nhìn vào trong Huyền Thiên môn.

Đột nhiên tường viện Huyền Thiên Môn truyền tới một tiếng kêu quái dị, Kim Tượng Đế cả kinh quay đầu thì lại chỉ thấy một con hầu tử màu xám, hầu tử ngồi xổm trên đầu tường. Khi Kim Tượng Đế và thiếu nữ nhìn sang thì nó lập tức nhe răng, nhếch miệng tỏ vẻ hung ác, trong miệng còn phát ra những tiếng kêu gàn dở.

Trong lòng Kim Tượng Đế xuất hiện cảm giác nguy hiểm, vừa muốn bảo thiếu nữ rời đi thì hồi hầu kia đã tung mình nhảy lên. Kim Tượng Đế lập tức quay người bỏ chạy, khí thế của con hầu tử khiến hắn hiểu được chênh lệch của mình với nó. Hơn nữa hắn cảm thấy cái hồi hầu này không phải hầu tử bình thường, có lẽ nó biết pháp thuật.

Nhảy lên như gió, trên người hung hầu ẩn hiện một cỗ sát khí, thân hình trên không trung đột nhiên lóe lên rồi biến mất. Thiếu nữ cũng quay người bỏ chạy, pháp lực trên người dâng lên, chém về phía sau lưng, một đạo ác phong xuất hiện. Nàng muốn dùng con gió này để ngăn cản sự truy kích của hầu tử.

Tuy nhiên nàng mới cất bước thì không gian trước mặt đột nhiên trở nên nhộn nhạo, hồi hầu giống như xuyên việt không gian, đột ngột xuất hiện, tung ra một trào, thiếu nữ trở tay không kịp, pháp lực hộ thân trước trào của nó tựa như một tờ giấy bị xé nát vụn, thiếu nữ lăn một vòng sau đó bò dậy, trên mặt đã có mấy vết cào giống như đao cắt, máu chảy đầy mặt.

Trong mắt thiếu nữ tràn đầy sợ hãi, vừa rồi nếu chậm hơn nửa phần thì ngay cả tròng mắt của nàng cũng sẽ bị móc ra. Nàng nhìn hồi hầu ngồi cách đó không xa đang nhếch miệng nhe răng, nhìn hàm răng trắng bệch dữ tợn, nhìn móng vuốt vẫn còn vết máu, trong lòng cảm thấy kinh hãi vạn phần.

Nàng lui từng bước một về sau, còn con hồi hầu nhìn thì nhỏ gầy nhưng hung hãn dị thường kia thì bước từng bước một tới.

“Tiểu gia hỏa, Tiểu Kim, Kim Tượng Đế, mau tới, mau tới...”

Thiếu nữ không dám quay đầu, miệng hô gấp.

Nhưng khi nàng còn đang gọi tên Kim Tượng Đế thì hồi hầu đã lại nhảy lên, lao tới mặt thiếu nữ, mất lộ hung quang. Pháp lực bắt đầu khởi động quanh người thiếu nữ, tay khẽ phát, một con cuồng phong xuất hiện, nhìn thì kinh người nhưng trước mặt hồi hầu lại mỏng như tờ giấy, không thể nào ngăn nổi, tới đa chỉ có thể khiến nó chậm hơn một chút thôi.

Thiếu nữ lại lăn tròn, lần này lăn liền vài vòng, quanh người vẫn được bọc bởi một lớp cương phong, dựa vào trực giác nàng biết hồi hầu vẫn còn đang truy kích mình. Tay vỗ vào nền đất sau đó bay lên trời, một cơn gió cũng cuốn theo nàng. Đột nhiên sau lưng nàng xuất hiện một cảm giác đau đớn đến tê tâm liệt phế, thân hình nàng uốn éo, ngã nhào trên nền đất. Sau lưng đã biến thành một vùng máu tươi đầm đìa, còn hồi hầu cách đó không xa đang nhe răng ngồi xổm, tựa như đang cười lạnh.

Trong lòng thiếu nữ cực kì sợ hãi, nàng tuyệt không thể ngờ rằng thiên tân vạn khổ để tới được nơi này lại sắp phải tiễn mệnh về Hoàng Tuyền. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, nhìn Huyền Thiên môn, hy vọng có người ra cứu mình.

Nhưng nàng không thể biết trong một tòa tinh các của Huyền Thiên Môn, hiện giờ có hai người đang đánh cờ và có mấy người đang luận đạo. Mỗi người đều phong thần tuấn lãng, nam có nữ có. Lúc này đột nhiên có người chỉ vào quảng trường trước cửa Huyền Thiên môn cười nói: “Tiểu Hôi lại buống bình rồi”.

Lập tức có người nói: “Ngươi đoán xem tiểu yêu này có thể chống đỡ được bao lâu”. Vừa dứt lời thiếu nữ đã ngã xuống đất không thể dậy nổi, người hỏi câu này lập tức lắc đầu.

Thiếu nữ không biết Huyền Thiên Môn đang có người quan sát mình đánh nhau với Hồi hầu, cũng không biết trong Huyền Thiên môn đang cử hành tiệc chúc thọ. Những thứ này đương nhiên Kim Tượng Đế cũng không biết, hắn núp trong một khe đá, toàn thân pháp lực lưu chuyển, con mắt chăm chú nhìn vào hồi hầu.

Chỉ cách một cửa, như mây và bùn, mệnh như cỏ rác (Nhất môn chi cách, vân nê chi cự, mệnh như thảo giới).

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Trăm Năm Ân Tu Mơ Thành Tiên

Trong thiên địa có một vùng sơn mạch, từ trên bầu trời nhìn xuống tựa như lục bình, cho nên được gọi là Lục Bình sơn mạch. Trong Lục Bình sơn mạch nơi linh khí tụ tập có một ngọn núi tựa như ghế bành, chỗ tựa lưng là một ngọn núi cao vút tận mây, bên trái là một loạt dãy núi dài như cò, bên phải có một ngọn núi hình tròn, xanh um tươi tốt như trồng xanh.

Trên ngọn núi tựa như ghế bành, có một Đạo môn tiên phái gọi là Huyền Thiên môn, lúc này Huyền Thiên Môn đang tổ chức lễ đại thọ một trăm lẻ tám tuổi của chưong môn. Các môn phái giao hảo hoặc tu sĩ của tam sơn ngũ nhạc đều đến chúc thọ. Trong Huyền Thiên môn, trên một tòa tinh các có mấy người đang đứng chỉ trò, ung dung nhìn cuộc chiến sinh tử bên ngoài cửa.

Đối với bọn họ thì đây bất quá là một cuộc chiến không quá kịch liệt của những con kiến hôi. Có lẽ đối với hôi hầu thì đó cũng chẳng qua chỉ là một cuộc săn giết khá dễ dàng. Thế nhưng đối với thiếu nữ máu chảy đầy mắt đang nằm trên mặt đất thì đây lại là một lần đối diện với sinh tử.

Thiếu nữ giãy giụa trên mặt đất, lui dần về sau, trong mắt tràn đầy sợ hãi, nhưng cũng có cố chấp, vẫn chăm chú nhìn vào mắt hôi hầu.

“Ha ha, chỉ là một con tiểu yêu mới biến hóa chưa luyện được đạo pháp, gặp phải tiểu hôi thì chỉ có đường chết thôi.” Trong tinh các có người cười khê nói.

Thiếu nữ cũng không đứng dậy mà dùng tay chân chống trên đất giãy giụa lùi về phía sau, máu nàng đã ngừng chảy nhưng vẫn nhuộm đầy y phục sau lưng, nhuộm hồng cả một vùng đất xám trắng. Cũng không biết là vô ý hay cố ý mà hướng nàng lui về đúng là nơi mà Kim Tượng Đế ẩn mình, hơn nữa ngoại trừ lúc đầu nàng kinh hoàng gọi tên Kim Tượng Đế thì về sau cơ bản là cũng không kêu nữa.

Hôi hầu cũng không vội, nó đang hưởng thụ niềm vui khi thấy con mồi giãy giụa.

“Vạn vật sinh linh trên thế gian, hết thảy đều đang giãy giụa, bất kể chúng hay chúng ta, Thiên Địa là lò, Âm Dương là than” Có một người đang ngồi dựa trên lan can của tinh các, cảm thán nói.

Đang khi nói chuyện thì trên quảng trường trước cửa Huyền Thiên Môn, hôi hầu đã tung mình lên, trong miệng phát ra một tràng tiếng kêu hưng phấn. Nó không phát hiện trong một khe đá không xa có một đạo kim quang bắn vọt ra.

“Không tốt” Có người trong Tinh Các nhìn thấy kim quang bắn vọt ra mà không kim lòng được vội kinh hô.

Nhưng lời y mới dứt thì kim quang đã rơi vào phần gáy của hôi hầu. Sau đó kim quang chảy dần xuống mặt đất, đó là một con Kim Xà, đang muốn chạy thì đã bị hôi hầu phần nộ nắm chặt trên tay, một tay nắm đầu, một tay nắm đuôi, muốn kéo đứt thành hai mảnh, đúng lúc này một đạo hoàng mang đã đâm vào trong mắt của nó.

Hoàng mang là một thanh đao mộc kiếm, người cầm kiếm là thiếu nữ máu dính đầy mặt.

Hôi hầu kêu lên thống khổ, hai móng muốn che lấy mắt nhưng rồi lại không dám. Nó có nằm mơ cũng không ngờ, chính mình sẽ chết trong tay của một con mồi nhỏ yếu, nọc độc của rắn trên phần gáy khiến nó cảm thấy hơi thờ ờ tử vong, trong lòng nó sợ hãi, muốn giãy giụa nhưng mắt bị đục đau trong tim khiến toàn thân nó nhũn ra, không dùng nổi một chút pháp lực nào. Kim Xà trong tay cũng trượt trên mặt đất, vô ực chạy trốn, chỉ biết giãy giụa lăn lộn. Thiếu nữ liếc mắt nhìn Huyền Thiên Môn, cầm đao mộc kiếm trong tay đâm về phía trước lần nữa, quấy mạnh một cái, sau đó buông ra, tóm lấy Kim Xà sau đó quay người phóng về phía chân núi.

Thiếu nữ chưa học qua pháp thuật bất quá nàng trời sinh đã biết thuận phong thuật, toàn lực bay về chân núi tốc độ cực nhanh, cơ hồ là rơi xuống thẳng tắp. Đối với nàng thì lúc này là lúc chạy thực mạng, nàng không biết sau lưng mình có người đuổi theo không chỉ biết phải rời Huyền Thiên môn càng xa càng tốt.

Vốn phải mất một ngày một đêm mới có thể lên trên đỉnh núi, lúc này chỉ trong khoảnh khắc cũng đã vọt tới dưới chân núi.

Nếu như lúc này trong Tinh Các còn có người thì sẽ thấy thiếu nữ máu tươi đầm lưng đang lao thẳng tắp xuống núi, cho tới khi nàng chìm vào trong dòng sông chảy xiết kia thì Huyền Thiên môn mới có người chạy tới quảng trường trước cửa, có người chạy đến bên cạnh hôi hầu đang nằm trên mặt đất run rẩy, trong hốc mắt còn có một thanh đao mộc kiếm, móc một bình nhỏ trong ngực ra, đổ một việc đan dược màu vàng cho hôi hầu ăn. Có người thì bay lên trời tìm thiếu nữ nhưng nhìn thấy chỉ có núi xanh trùng điệp.

Có người thì chấm máu trên nền đất, lấy một con hạc giấy trong ngực ra, bôi máu lên đầu hạc giấy, mặc niệm chú pháp, thổi nhẹ một hơi, con hạc giấy kia lập tức bay lên không trung, bay thẳng tới trên dòng sông rồi dừng lại. Ngay lập tức có người bay dọc theo dòng sông, lại có người chọc tay vào nước, môi khẽ rung, sau đó bàn tay y tựa như hòa tan trong nước rồi đến cánh tay rồi đến người, giống như là một người tuyết dưới ánh mặt trời hóa thành một vũng nước chảy vào sông, biến mất không thấy tăm hơi.

Một lát sau, người đi dọc theo dòng sông đã trở lại, bọn họ đã tới thượng nguồn nhưng không không tìm thấy ai. Lại thêm một lúc lâu, trong nước có một người bằng nước đứng dậy, bước về phía bờ, chỉ vài bước thì từ đầu tới chân đã hóa thành thực thể, khi chân y rời sông chạm đất thì toàn thân đã thành

người, quần áo không có một chút ướt át nào. Y nhìn mọi người lắc đầu tỏ vẻ không tìm được.

Thiếu nữ chẳng qua chỉ dừng lại trong sông một chút rồi đã lên bờ trong một khu rừng rậm rạp, sau đó thu liễm khí tức toàn thân rồi bắt đầu chạy trốn. Lúc còn chưa biến hóa thì nàng vẫn sinh hoạt trong rừng núi, có thể tu luyện tới lúc biến hóa thì khả năng che giấu khí tức tự nhiên là có chỗ độc đáo của mình. Sau này khi biến hóa rồi phải hành tẩu trong nhân gian, lúc nào cũng phải chú ý những đạo sĩ hàng ma trừ yêu kia cho nên đối với khả năng che giấu bản thân càng có thêm điều tâm đắc.

Máu tươi và khí tức còn lưu lại trên người cũng bị nước sông rửa sạch, nàng lên bờ rồi cũng không dám dừng lại mà chạy thẳng về một hướng bất kỳ chẳng phân biệt nổi ngày đêm cũng không sử dụng chút pháp lực nào, băng qua một ngọn núi, vượt qua mấy nhánh sông, đi tới hơn một tháng rồi mới ngừng lại.

Khi Kim Tượng Đế tỉnh lại từ trạng thái nửa bất tỉnh nửa ngủ thì đang có những giọt nước nhỏ chảy vào trán rồi từ trán chảy vào miệng. Hơi mặn, còn hơi đắng chát nữa. Khi hần mở mắt ra chứng kiến cái cảm óng ánh của thiếu nữ, ánh mặt trời chiếu xuyên qua lá cây rơi vào trên gương mặt của nàng.

Từ góc độ của Kim Tượng Đế nhìn lên, có thể nhìn thấy dưới cái cằm xinh xắn mượt mà treo một giọt nước mắt trong suốt, đang tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Cái mũi xinh xắn của nàng khẽ động, lúc này đang phát ra từng tiếng khóc rất nhỏ, mỗi bên mắt có một giọt nước mắt óng ánh chảy từ lòng mi xuống, lướt qua đôi mắt mềm mại rồi tới cằm sau đó nhỏ vào trán Kim Tượng Đế rồi chảy vào miệng hần.

“Nàng cũng biết khóc sao” Kim Tượng Đế có chút khó tin, trong lòng hần, thiếu nữ luôn là người hung ác bá đạo. Bất quá nghĩ tới nàng một lòng cầu đạo, muốn bái nhập Huyền Thiên môn, trước cửa còn khăn cầu theo chân đám chân nhân cao cao tại thượng nói chuyện, cầu bọn họ thu mình làm đồ đệ rồi chúc lấy thất vọng. Đồi lại là hần thì... Kim Tượng Đế tự nhận rằng mình không làm được.

Lòng đầy khao khát lại bị từng đạo từng đạo ánh mắt cao cao tại thượng lạnh như băng đập tắt. Cuối cùng thiếu chút nữa bị linh thú trong Huyền Thiên môn đoạt lấy tính mạng. Trong lòng Kim Tượng Đế không hiểu sao cảm thấy một chút chua xót. Cảm thấy mình phải nói chút gì đó nhưng nghĩ một lát mà cũng không biết phải nói gì, thế rồi lại có một giọt nước mắt nhỏ trên trán của hần, hần thuận miệng hỏi: “Cô khóc?”

Thiếu nữ bưng tỉnh, vội lau đôi má và con mắt nói: “Vừa có cơn trùng bay vào trong mắt ta thôi.”

Kim Tượng Đế lập tức nói: “Ta nghe được tiếng khóc của cô, nước mắt của cô cũng chảy vào miệng ta rồi”

Thiếu nữ giận dữ nói: “Đã bảo là không khóc rồi, có cơn trùng bay vào mắt thôi.”

Kim Tượng Đế còn định nói thêm thì thiếu nữ đã nắm hần trong tay, hung ác nói: “Ngươi còn nói nữa, ta sẽ ăn ngươi đấy, biết chưa?” Kim Tượng Đế vội gật đầu, không dám nói thêm nữa nhưng trong lòng nghĩ rằng rõ ràng nàng đã khóc nhưng lại nói dối là không, ấn tượng về thiếu nữ hung ác bá đạo giờ có thêm cả không thành thật nữa.

Thời tiết đã vào thu, trong núi có cây Phong, lá đã chuyển sang màu đỏ, trên mặt đất đã có một lớp lá mới rụng xuống. Thiếu nữ giẫm trên片片 lá, bước chân nhẹ nhàng hơn dường như nàng đã quên hết những gì đã xảy ra trước Huyền Thiên Môn. Đi thẳng tắp về phía nam, miệng không ngớt lời.

Lúc này thì Kim Tượng Đế đã biết tên nàng, đó là một hôm khi ngồi trên một ngọn núi trọc ngấm nắng chiều, thiếu nữ đột nhiên bảo hần gọi nàng là Thanh Y, cũng nói rằng về sau phải gọi nàng là Thanh Y cô nãi nãi. Kim Tượng Đế nghi hoặc hỏi vì sao thì nàng bảo trên đời này cô nãi nãi nhiều lắm nếu chỉ gọi không như vậy thì làm sao biết ai với ai được.

Những ngày gần đây, Kim Tượng Đế cảm thấy nàng nói rất nhiều, không ngại mồm. Hần cũng không biết rằng mình nghe được bao nhiêu, thậm chí cả khi niệm thầm “Thái Thượng vi ngôn” cũng bị nàng quấy rầy.

Bất quá Kim Tượng Đế biết rằng nàng vẫn đang tìm một tiên môn đạo phái nữa, nói cách khác hần lại phải nghĩ cách đào tẩu rồi, tuy lần trước không thành công nhưng hần luôn cho rằng đó là vì trốn không đủ xa. Chỉ là thi thoảng nghĩ tới tình cảnh trước Huyền Thiên môn thì luôn tự hỏi mình vì sao khi đó mình không bỏ trốn. Thanh Y cô nãi nãi cũng từng hỏi như vậy, khi đó hần đáp: “Tiên sư từng nói cứu người cũng là cứu mình”. Lý do này chính hần cũng không tin bởi trước kia có thể hần sẽ không làm những chuyện như vậy.

Đột nhiên có một hôm, nàng gặp được một đạo sĩ, Thanh Y lập tức đi theo đạo sĩ tới một ngọn núi, nhìn hần đi vào một đạo quan. Thanh Y trốn sau một gốc cây hưng phấn thì thầm: “Huyền Thiên biệt viện, đây là đạo quan của Huyền Thiên Môn, bên trong nhất định có pháp quyết tu luyện”

Kim Tượng Đế nghĩ thầm chẳng lẽ nàng còn định đi bái sư nữa sao.

Nhưng khi suy nghĩ đó mới xuất hiện thì Thanh Y đã nhẹ nhàng nhưng gấp gấp nói: “Đạo sĩ ở đây nhất định không có pháp lực cao cường, chúng ta đi vào, trộm một quyển pháp quyết tu luyện ra, sau đó tìm một sơn cốc linh khí dồi dào tu luyện, mấy trăm năm sau là có thể thành tiên rồi”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chọn Sách Lấy Kiếm Lựa Chọn Trong Một Ý Niệm

Ngon núi này cũng không cao, cũng không phải nơi có linh khí đậm nhất. Đạo quan trên núi cũng không lớn, so với Huyền Thiên môn thì kém xa vạn dặm. Bất quá tòa đạo quan này giữa núi rừng lại sinh ra một cảm giác thanh tĩnh, trong đám đại thụ che trời, lộ ra một góc mái nhà, nếu như Thanh Y không theo chân đạo sĩ kia thì cho dù là đi khắp chân núi cũng không thể nào phát hiện ra được.

Cũng có thể coi như là ngày đó Kim Tượng Đế đã cứu Thanh Y một mạng nhưng đãi ngộ tựa hồ như vẫn không thay đổi lên. Hiện giờ vẫn cứ phải dùng miệng ngậm đuôi hóa làm một cái thủ trục màu vàng cuộn trên cổ tay trắng nõn. Ngửi mùi thơm nhàn nhạt, mắt thấy Thanh Y tỏ ra hưng phấn Kim Tượng Đế lập tức biết rõ nàng vẫn nhớ mối thù trước cửa Huyền Thiên môn. Trong lòng thầm ghi nhớ rằng nữ tử yếu ớt linh động nhỏ bé này chẳng những hung ác, bá đạo, không thành thật, nói nhiều còn thù dai nữa.

Thanh Y dạo một vòng quanh Huyền Thiên biệt viện sau đó quyết định đi vào từ một góc u tĩnh. Nàng bò lên một cây đại thụ, có thể nhìn thấy rõ ràng cách cục trong đạo quan. Nàng duỗi dài cái cổ thanh tú, dưới ánh trăng càng thêm trắng nõn. Chỉ nghe nàng nhẹ giọng nói: “Đạo quan bình thường đều có một chỗ tàng kinh thư, bọn họ canh gác đạo thư cực nghiêm, nhất định sẽ là trung tâm của đạo quan.” Nói rồi nàng chỉ một tòa lầu đứng độc lập chính giữa đạo quan nói: “Cái tòa lầu kia ở trung tâm, lại đứng độc lập không có điểm tựa, nhất định là nơi tàng kinh”

Kim Tượng Đế vội nói: “Nơi tàng kinh này nhất định có người trông coi, chỉ e còn chưa kịp vào đã bị người ta hàng yêu trừ ma rồi.” Hấn sợ Thanh Y thân hãm hiểm cảnh thì mình cũng không tránh thoát được nên vội vã nhắc nhở. Thiếu nữ hơi ngẫm nghĩ một chút rồi cười nói: “Ta khác có biện pháp”

Dứt lời đã bay lên hạ xuống trong đạo quan.

Trên bầu trời ánh trăng sáng như ban ngày, thật không phải là một cơ hội tốt để trộm cắp. Bất quá đối với người có tu vị thì vô luận đêm có tối như thế nào cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Huyền thiên biệt viện này bất luận là cách cục hay người tu hành đều kém xa Huyền Thiên môn trên ngọn núi tựa như ghé bành, tại đó có linh khí nồng đậm, còn có người chỉ điểm hành, còn có thể nghe đạo. Tại đây chỉ có thể tự mình tu luyện, một năm có thể đi Huyền Thiên môn nghe giảng đạo một lần đã là khá lắm rồi. Cho nên tòa đạo quan này cũng không có mấy người tu hành cao minh, chủ yếu là canh chừng đạo quán, thay mặt Huyền Thiên môn tuyển đệ tử có tư chất.

Thanh Y nói có vẻ nhẹ nhàng nhưng hành động cực kỳ cẩn thận, tiến vào đạo quan từ chỗ góc tối dưới bóng cây, vào được rồi cũng chỉ dám đi sát chân tường, mỗi một lần tiến bước là phải quan sát hết sức cẩn thận trong một chốc rồi sau đó chạy qua thật nhanh. Kim Tượng Đế có thể khẳng định việc nàng đi ăn trộm hẳn không phải là một hai lần, hơn nữa rất quen thuộc với các con đường nhỏ trong viện, nói cách khác, là nàng không phải tiến vào một cách khinh suất.

Tu hành không đến một cảnh giới nhất định thì không thể Tích Cốc, còn phải ăn ngũ cốc hoa màu trong thiên địa để bổ sung linh khí trong cơ thể, cho nên bình thường đạo quán nhỏ như vậy đều có kho cùi. Lúc này Thanh Y cũng đã ẩn vào trong một phòng đặt cùi khô.

“Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp, hòa!... Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp, Hòa... Thiên Địa Vô Cực, ... Hòa...”

Kim Tượng Đế nghe thấy Thanh Y nhỏ giọng niệm chú pháp, tay bắt thủ quyết biến ảo tạo thế, nghĩ thầm chẳng lẽ đây là pháp thuật sao, tại sao lại phiền toái vậy còn chậm nữa. Thanh Y niệm một lần rồi lại một lần nhưng không có chút lửa nào xuất hiện.

“Kỳ quá, tại sao lại không được, ta đã học xong rồi mà” Thanh Y cau mày thì thảo tự hỏi.

“Nhất định là ngươi khẩn trương quá, lúc nào ta dùng lực cũng đều phải tĩnh tâm ngưng khí mới được” Kim Tượng Đế khẽ nhắc.

Thanh Y ngừng một chút rồi nhắm mắt lại, bắt thủ quyết, nhẹ giọng nói: “Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp, hòa!” Chữ hòa mới rời miệng thì đầu ngón trỏ của nàng lập tức xuất hiện một đạo hỏa diễm màu hồng, hỏa diễm lớn như ngọn lửa đèn. Mặt nàng lập tức trở nên hồng hờ.

Kim Tượng Đế trong lòng kinh hãi không nghĩ rằng Thanh Y lại có thể gọi ra hỏa diễm được, hẳn cảm nhận được âm thanh khi niệm chú không hề vội vàng, xao động, hơn nữa thủ thế cũng không cầu nhanh, cuối cùng hỏa diễm xuất hiện. Hấn nhìn đạo hỏa diễm, trong lòng hưng phấn mặc niệm: “Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp, hòa!”. Tuy nghĩ đến việc sau khi đọc xong, trong miệng có thể phun ra hỏa diễm nhưng không có kỷ tích nào xuất hiện thì hẳn cũng không thêm để ý, chỉ mong mình học xong một chú ngữ đạo pháp rồi đợi sau này biến hóa, phối hợp với bắt thủ quyết thì nhất định sẽ làm tốt hơn nàng.

Thanh Y đặt đạo hỏa diễm vào cùi khô, chỉ chốc lát sau, cùi khô cũng đã bốc khói rồi nhanh chóng bốc cháy.

Nàng lập tức lùi khỏi phòng chứa cùi, lặn tới bên cạnh tàng thư lâu. Chỉ trong chốc lát, ánh lửa của kho cùi đã ngập trời, đột nhiên có người hô: “Không ổn rồi, đi lấy nước, đi lấy nước”

Thanh âm này trong ban đêm yên tĩnh càng vang dội hơn, lập tức trong các lầu lao ra mấy vị đạo nhân trong đó đạo nhân trong Tàng kinh lâu lao ra sớm nhất. Nhưng Thanh Y chưa kịp cao hứng thì đạo sĩ kia đã phiêu hốt trở về, chui vào Tàng Kinh lâu không trở ra nữa. Lần này chẳng những Thanh Y nóng nảy mà cả Kim Tượng Đế cũng gấp gáp, pháp quyết tu luyện ngay trước mắt mà sắp sửa chạy mất.

Thanh Y đột nhiên thấp giọng nói: “Ngươi dụ hấn rồi đi”

Kim Tượng Đế kinh hãi vội vàng nói: “Pháp lực của ta thấp kém, dẫn dụ kiểu gì”

“Đạo sĩ kia có lòng nghi ngờ rất lớn, nhất định là cảm thấy lửa cháy là do người gây nên, mục đích là để dẫn hấn ra ngoài, ngươi có thấy cái chuông đồng treo trước cửa kia không, chỉ cần yêu tới gần thì chuông sẽ kêu, ngươi chỉ cần đi qua chỗ đó một chút rồi chạy về phía chân núi, tất nhiên hấn sẽ không

đuổi xa mà nhanh chóng trở về nhưng trong khoảng thời gian này cũng đủ cho ta trộm đi hơn mười bản pháp quyết tu luyện rồi, đến lúc đó sẽ cho người vài bản”

Kim Tượng Đế nghe thấy được chia pháp quyết thì trong lòng đại động, hơn nữa hắn rất tin vào tốc độ của mình.

“Vậy thì tốt, bất quá cô nhất định phải chia pháp quyết tu luyện cho ta đấy” Trong lòng hắn thì Thanh Y là một người không thành thật, lời nói ra không đáng tin, nhưng mệnh đang trong tay người, lại không chịu nổi sự hấp dẫn của pháp quyết nên đành đáp ứng.

Kim Tượng Đế trườn từ lòng bàn tay nàng xuống mặt đất, vẫn còn lo lắng quay đầu liếc nhìn Thanh Y, chỉ thấy Thanh Y nói khẽ: “Ta nhất định sẽ chia cho người pháp quyết tu luyện. Nhanh lên, tiếng chuông vừa vang lên thì chạy về phía chân núi, đến lúc đó ta sẽ tìm người”

Trên trời ánh trăng treo cao, hình ảnh một con Kim Xà trường trên mặt đất trước một ngôi lầu trong đạo quan hiện lên rõ mồn một.

“Đinh, đinh, đinh, đinh...” Một cái chuông đồng trên cổng và sân rung lên kịch liệt, một chuỗi tiếng chuông vang lên ầm ĩ. Khi tiếng chuông vang lên, trong chớp mắt trên bậc thang trước cửa có một đạo kim quang bắn vọt ra. Một đạo nhân ảnh từ trong lầu lao ra quát: “Yêu nghiệt, chạy đâu cho thoát”.

Kim Xà dưới ánh trăng kéo dài tựa như một sợi dây màu vàng, sau lưng có một đạo sĩ áo bào xanh tướng mạo gầy gò theo sát. Kim Xà rơi vào nóc nhà lại phóng vọt lên lần nữa, rơi vào trên tường viện rồi chui vào trong rừng cây.

Bên này khi đạo sĩ đuổi đến nóc nhà thì Thanh Y đã chạy từ trong bóng tối ra, lao vào trong phòng, bỏ qua âm thanh kịch liệt khi chuông đồng rung lên. Khi xông vào trong lầu, mắt nàng tối sầm lại, ánh mắt của nàng quét qua, không để ý bất cứ thứ gì chỉ tập trung vào một giá sách cực lớn đặt ở chính giữa, nàng vội vàng chạy tới.

Chỉ thấy giá sách phân thành từng ngăn từng ngăn, mỗi ngăn đều đặt đầy sách vô cùng chính tề. Ánh mắt rơi vào ngăn thứ nhất thấy một chữ “độn”, chỉ liếc qua Thanh Y cũng biết tất cả đều là độn thuật, các cuốn sách xếp đầy ngăn ghi lần lượt: “Hỏa độn thuật, thủy độn thuật, mộc độn thuật, phong độn thuật, kim độn thuật, lôi độn thuật, thổ độn thuật...” Thanh Y tranh thủ nhét một quyển phong độn thuật vào trong ngực. Vừa nhét vừa mất đào không ngừng, nàng tới đây chủ yếu là để tìm pháp quyết tu luyện thể nhưng sách nhiều tới mức hoa hết cả mắt, trên một nhãn có chữ trận rồi tới một loạt sách về trận pháp, Thanh Y chẳng biết sách nào là tốt nên cầm bừa một vài quyển.

Lại có một ngăn có nhãn “pháp” rồi tới một loạt sách pháp thuật, tìm nàng đập rộn lên, thầm nghĩ Huyền Thiên môn này giàu quá, một cái biệt viện nhỏ nhỏ mà có nhiều đạo thư như vậy. Không nghĩ ngợi nhiều nữa nàng lôi ra vài quyển ôm trên tay, sách có rơi trên nền đất cũng chẳng thèm nhặt mà giẫm mạnh lên, bước qua.

Lại tới một ngăn có chữ “tĩnh” rồi lại một loạt sách, nàng cũng lại chẳng biết là gì, chỉ biết là đồ tốt nên mới để ở đây, ngay lập tức lại móc ra ôm trên tay.

Đi tiếp nàng lại gặp một ngăn có chữ “chủ”, một ngăn có chữ “bảo”, một ngăn có chữ “kinh”, mỗi ngăn Thanh Y đều cầm một vài bản, đi hết một vòng thì trong ngực đã có cả đống sách, cũng may nàng đã tìm được pháp quyết tu luyện trong ngăn “kinh”, nàng cơ hồ cầm tất cả sách trong ngăn đó đi. Sách trong ngực đã cao đến cằm. Quay đầu nhìn lại giá sách trong mắt vẫn có chút không ổn, nhưng nàng cũng biết nếu không đi thì sẽ không kịp mất. Vội vã đi ra ngoài cửa nhưng lúc sắp ra ngoài thì phát hiện trong tĩnh thất bên cạnh có một chiếc bồ đoàn trên đó có một cuốn sách đang mở hiển nhiên là có người đang đọc. Trên tường có treo một thanh kiếm có vỏ xanh, trong lòng nàng khẽ động.

Vội buông chõng sách xuống, chạy vào trong tĩnh thất, tới bên bồ đoàn, cũng chẳng buồn nhìn, nhảy lên tường nhặt thanh kiếm xuống.

Trong lòng nàng tìm đập bang bang, giữa đầu, tay nhỏ như ngọc chộp tới vỏ kiếm. Trong lòng lòng nàng nghĩ, có những đạo thư này thì không cần bái nhập Đạo Môn nữa, chỉ cần tìm một nơi bí ẩn, an an ổn ổn tu hành là tốt rồi.

Ngay khi ngón tay chạm tới vỏ kiếm thì trong lòng nàng đột nhiên xuất hiện cảm giác nguy hiểm. Muốn rút tay về thì đã không kịp, trong tai vang lên một tiếng ngân cao vút, một luồng sát ý tràn từ tay nàng vào trong tim, đôi mắt nàng phản chiếu một đạo bạch quang tựa như dải lụa đang chém xuống.

Trong lòng nàng hoảng hốt, nàng không ngờ đạo sĩ kia đã tế luyện pháp kiếm tới trình độ có thể tự nhảy khỏi vỏ trảm yêu rồi.

Nhất niệm sinh tử.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Vạn Dặm Gió Tuyết Cầu Điểm Hóa

Thanh Y nhìn thấy thanh kiếm treo trên tường, nhất thời tâm động, muốn trộm nó mang đi nhưng nào biết lại có đạo sĩ tế pháp kiếm. Ngón tay mới chạm đến vỏ kiếm, kiếm đã xuất vỏ chém về phía nàng, một luồng sát khí mãnh liệt công kích thẳng vào tâm trí nàng.

Trong sát na đó, nàng vội quay người bỏ chạy ra ngoài nhưng thân thể mới quay lại thì kiếm đã chém xuống vai khiến nàng lao đảo, thiếu chút nữa đã ngã nhào. Vội vàng bỏ chạy, đầu còn không dám quay lại thì tâm sức nào để nhặt đạo thư. Lao ra khỏi phòng thì nàng vẫn thấy kho cũi xa xa vẫn đang cháy

hùng hực nhưng nàng không dám đi theo đường cũ sợ gặp phải đạo sĩ khi này vội quay người chạy về phía sau, nhảy qua tường, chui vào trong rừng rậm.

Ngay khi nàng mới bay qua tường thì phía trước cửa đạo sĩ gầy đã quay về sắc mặt giận dữ, từng bước từng bước đạp trong hư không, tốc độ cực nhanh.

Gã nhảy vào trong Tầng Kinh Lâu sau đó lại lao ra, trong tay đã có thêm một thanh kiếm vô xanh. Tung người lên nóc nhà, rút kiếm ra, dựng thẳng trước mặt, tập trung tư tưởng, nhắm chặt hai mắt. Trong chốc lát, đôi mắt đột nhiên bật mở, hai mắt bắn ra hào quang tựa như thực chất, trong miệng phun ra một luồng linh khí tưới lên thân kiếm, kiếm lập tức kêu lên những tiếng ông ông rồi được bao phủ một tầng ánh sáng màu xanh. Chỉ thấy gã ném kiếm lên bầu trời, kiếm xoay một vòng trên đỉnh đầu rồi đâm thẳng về hướng Thanh Y thoát đi.

Còn đạo nhân gầy thì tay bắt kiếm chỉ đứng yên trên nóc nhà, hai mắt nhắm nghiền. Chỉ trong chốc lát, hai mắt gã mở ra, cười lạnh một tiếng đạp không bay về phía phi kiếm đâm tới. Xuyên qua một vùng rừng rậm đi vào trước một cái cây chỉ thấy chuỗi kiếm đâm thật sâu vào một thân cây, trên cây treo một cái áo dính máu, kiếm đã đâm vào cái áo này rồi dính lại trên cây.

Mặt mũi đạo nhân tràn đầy nộ khí, rút kiếm ra, bay lên ngọn cây, đứng trên ngọn đồi mắt nhìn, chỉ thấy màu xanh bát ngát, tiếng côn trùng vang lên bên tai không ngớt.

Khi Kim Tượng Đế nhìn thấy Thanh Y thì vô cùng hoảng sợ, chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, tóc tai bù xù, dùng một tấm vải màu lá xanh che ngực, lộ ra vùng bụng bằng phẳng, vòng eo nhỏ nhắn xinh xắn. Còn phía dưới quần vốn dài tới gót chân lại bị xé mất một đoạn lộ ra cặp chân trắng như ngọc, tấm vải trên ngực hiển nhiên là bị xé ra từ chỗ đó.

“Tại sao lại như vậy?” Kim Tượng Đế chui ra từ trong khe đá, vội vã hỏi

“Đạo sĩ kia lưu lại một thanh kiếm trong phòng, thiếu chút nữa đã lấy mạng của cô nữa rồi!” Thanh Y hơi giận nói.

“Thế có trộm được chưa?” Kim Tượng Đế khẩn trương hỏi.

Thanh Y trừng hai mắt cả giận nói: “Ngươi không thấy ta đã ra như vậy rồi còn hỏi ta đã trộm được chưa sao?”

Kim Tượng Đế lập tức câm miệng, trong lòng thầm nghĩ: “Ngươi rõ ràng là vẫn vô sự còn gì? Ta phụ trách việc dẫn hấn ra, ngươi phụ trách việc trộm sách, ta không hỏi điều này thì còn hỏi điều gì nữa.”

Thanh Y đột nhiên xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy một vết thương chạy từ đầu vai cho tới lưng, sâu thấy xương. Nàng vội bỏ tấm vải bó ngực, Kim Tượng Đế đột nhiên xuất hiện suy nghĩ muốn xem trước ngực nàng trắng như thế nào. Nhưng này không quay người lại mà nằm sấp trên đám lá khô nói: “Kiếm của đạo sĩ dùng được vật để tế luyện nên vết thương của ta không thể nào khép lại được, ngươi dùng độc của mình giải hết được vật đi.”

Kim Tượng Đế nào dám không nghe, lên tiếng đáp vâng rồi bò từ bắp chân nàng lên, trườn qua eo tới lưng. Hấn chỉ cảm thấy làn da Thanh Y bóng loáng như ngọc, đi nhanh thậm chí có cảm giác như đang trườn trên nền đất. Trên người còn có cảm giác ấm áp, từ làn da còn truyền tới một mùi thơm nhàn nhạt.

Đột nhiên hấn phát hiện Thanh Y vẫn có chút khác biệt với nữ tử nhân loại, trong nhân gian bất luận là ai hấn cũng có thể nhìn thấy lỗ chân lông nhưng Thanh Y thì không có. Đi tới tấm lưng mảnh khảnh kia thì hấn cũng không dám nghĩ nhiều nữa mà tập trung tinh thần phun nọc độc trong cơ thể ra. Hấn nghe thấy tiếng Thanh Y “hừ” khẽ, không biết là nàng thống khổ hay thoải mái, hấn dừng lại một chút nhưng không thấy nàng nói gì đành tiếp tục phun nọc độc lên trên miệng vết thương.

Gió thu mát lạnh, mặt trời đã không còn chói chang nữa. Giữa một rừng cây phong đỏ như lửa có một thiếu nữ cỡi trần nằm trên đám lá khô, trên lưng mình là một con Tiểu Kim Xà. Mặt nàng ửng đỏ, tóc đen rủ xuống đất, eo nhỏ tròn bóng, hai tay cần thận giữ miếng vải xanh trước ngực, khuỷu tay chống trên nền đất, từ trước mặt nhìn lại không thấy một chút khiêu gợi nào trước ngực nàng.

Một trận gió thổi tới, thổi lá đỏ bay đầy trời.

Ba ngày trôi qua, vết thương trên lưng Thanh Y đã đỡ rồi, trong ba ngày qua nàng hái trùng ti (tơ của côn trùng) và một loại lá cây vô danh nào đó dệt thành một chiếc váy màu xanh. Kim Tượng Đế biết nàng vẫn trộm được hai quyển đạo thư, hấn muốn xem nhưng nàng lại không cho, điều này khiến Kim Tượng Đế rất giận, trong lòng mắng nàng là kẻ lừa đảo. Hấn quyết định phải rời khỏi nữ tử hung ác bá đạo này.

Thu qua đông tới.

Từ lá phong đỏ như máu đến tuyết nhuộm trắng núi xanh mà Kim Tượng Đế vẫn không trốn thoát được. Không phải hấn không trốn mà là trốn không thoát, mỗi lần trốn qua được vài ngọn núi thì lại bị bắt.

Trên trời tuyết bay tán loạn, liên miên không dứt.

Kim Tượng Đế cuộn trong sơn động nhìn Thanh Y phiêu theo gió tuyết bên ngoài mà lòng đầy hâm mộ. Hấn biết nàng đang luyện Phong Độn Thuật, hơn nữa độn thuật này hấn cũng lên xem qua, so với “Thái Thượng Vi Ngôn” thì Phong Độn Thuật đơn giản hơn nhiều, chỉ nhìn một lần là hấn đã hiểu nó nói cái gì tuy nhiên hiểu là một chuyện, Thanh Y có thể luyện thành Phong Độn Thuật nhưng hấn thì lại không luyện được. Về một quyển sách khác là Huyền Thiên Cương Khí, Thanh Y cũng cho hấn đọc, đọc rồi hấn cũng hiểu nhưng cũng không thể tu luyện được.

Một cơn gió thổi vào sơn động, gió từ trên không cuốn tới sau đó có một thiếu nữ áo xanh hiện ra trong gió.

“Hi hi, Phong Độn Thuật này cũng không tệ, đáng tiếc chỉ là phần cơ bản nếu cao thâm hơn một chút thì... một độn có thể đi ngàn dặm rồi” Thanh Y nhìn thoáng qua ánh mắt hâm mộ của Kim Tượng Đế cao hứng nói: “Ngươi thật có phúc, chờ ngươi biến hóa rồi thì đã có pháp quyết tu luyện, không giống ta phải tìm kiếm khắp nơi.

“Tại sao phải biến hóa rồi mới có thể tu luyện pháp quyết?” Kim Tượng Đế hỏi.

“Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đây là pháp quyết tu hành của nhân loại, đương nhiên phải biến hóa rồi thì mới tu luyện được” Thanh Y đáp

“Nhưng bây giờ ta cũng có thể thu nạp linh khí, tu luyện pháp quyết cũng là thu nạp linh khí mà” Kim Tượng Đế tranh luận

“Ha ha, khác hoàn toàn đấy, ngươi có thấy sau khi linh khí tiến vào trong cơ thể thì giống như bị một thứ gì đó chặn lại. Sau đó phần lớn linh khí tán lại vào thiên địa, chỉ có một ít linh khí được giữ lại không?” Thanh Y hỏi.

Kim Tượng Đế vội gật đầu nói: “Có, có một ngọn núi tuyết chặn linh khí ta thu vào cơ thể chỉ có một ít dưới núi tuyết là được giữ lại rồi dần dần hóa thành một cơn suối nhỏ”

“Đúng rồi, sau khi mỗi yêu tộc khai linh thì sẽ gặp tình huống này, hơn nữa mỗi trường hợp ngăn trở linh khí lại không giống nhau, ví dụ ngươi là núi tuyết, ta là biển xanh, Đạo Môn gọi thứ này là hoành cốt. Sau khi luyện hóa hoành cốt thì mới có thể biến hóa trường thành được”

Kim Tượng Đế trong lòng hỗn loạn thầm nghĩ: “Một ngọn núi tuyết lớn như vậy thì lúc nào mới có thể luyện hóa được, chẳng lẽ cần tới mấy trăm năm sao?”

Dường như Thanh Y đoán được điều mà Kim Tượng Đế suy nghĩ nên nói: “Cũng không nhất thiết phải do mình luyện hóa, còn có thể nhờ cao nhân làm phép”

“Cao nhân làm phép? Cao nhân nào có thể làm phép được?” trong lòng Kim Tượng Đế kinh hi như vén mây đen ra gặp được trăng sáng vậy.

“Ít nhất là chân nhân trở lên, hơn nữa còn phải là chân nhân của Thái Thanh nhất mạch”

“Cái gì là Thái Thanh nhất mạch, chân nhân còn có nhiều loại sao?” Kim Tượng Đế nghi ngờ hỏi, cứ từ chân nhân trở lên là có thể điểm hóa thì đã rất khó khăn rồi nhưng còn Thái cái gì Thanh nữa, điều kiện quá hà khắc rồi.

“Chân nhân đương nhiên cũng có nhiều loại, ngươi còn chưa biết cái gì là chân nhân đâu. Ta nói cho mà nghe, chân nhân là người có thể đưa cam lộ từ Cửu Thiên vào trong Tử Phủ, có thể dẫn động lực lượng của thiên địa để làm phép thì được gọi là chân nhân. Sau khi trở thành chân nhân tu hành tiếp thì sẽ kết pháp tượng, người trong Đạo Môn đều tu pháp tượng của ba vị thiên tôn là Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh, Thái Thanh nhất mạch để ám chỉ những người tu luyện Thái Thanh pháp tượng” Thanh Y đứng trong sơn động thổ rập, ra sức giảng giải.

Kim Tượng Đế thầm nghĩ nhiều vậy sao, chân nhân đã khó gặp rồi, giờ còn muốn Thái Thanh chân nhân mới được, xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình luyện hóa hoành cốt hình núi tuyết rồi.

Thanh Y đột nhiên cười khế nói: “Ta biết một người thông thạo làm phép hoành cốt đấy”

“Ai?” Kim Tượng Đế vội hỏi

“Sư địa linh, Di Sơn Đại Vương” Thanh Y chậm rãi nói.

“Tốt tốt, hắn ở chỗ nào, chúng ta đi tìm hắn” Kim Tượng Đế vội nói, hắn cũng không hỏi đó là ai.

Thanh Y nhoen miệng cười nói: “Ta chỉ nghe nói vị Di Sơn Đại Vương này thường xuyên làm phép hoành cốt cho tiểu yêu nhưng tiểu yêu bị điểm hóa đều trở thành thuộc hạ của y, nghe lệnh y. Ngươi chấp nhận như vậy sao?”

Kim Tượng Đế trầm mặc một hồi nói: “Ta nguyện ý”

“Còn có một điều nữa đó là tiểu yêu được hắn làm phép biến hóa cũng không viên mãn! Ngươi cũng chấp nhận sao?”

“Không thể viên mãn là sao?”

“Thì biến hóa xong vẫn còn một chút đặc thù của nguyên thân” Thanh Y cười dịu dàng cúi đầu nhìn Kim Tượng Đế.

Kim Tượng Đế trầm mặc lần nữa, một lát sau hỏi: “Có ảnh hưởng tới tu hành sau này không?”

“Vậy thì phải xem vận khí của ngươi rồi, vận khí tốt thì không có ảnh hưởng gì, vận khí xấu thì sẽ có, nhưng dù có ảnh hưởng cũng vẫn có thể tu luyện pháp quyết. Hơn nữa nguyên thân còn sót lại cũng có thể để sau này luyện hóa”

“Tốt, chúng ta đi tìm Di Sơn Đại Vương” Kim Tượng Đế lập tức đáp ứng.

“Hi hi, là ngươi đi, ta không đi, ngươi đi về phía tây, chừng ba vạn dặm là tới được Sur Đà Linh rồi” Thanh Y cười hi hi nói.

Kim Tượng Đế giữa đầu, cả buổi cũng không nói nổi một lời. Trườn trên mặt đất rồi nhìn tuyết rơi đầy trời bên ngoài rồi đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Đi về phía tây, ước chừng ba vạn dặm sao?”

“Đúng vậy, chỉ khoảng ba vạn dặm là tới thôi” Thanh Y nói.

“Vây được, ta tự đi, ngươi có thể bỏ sợi vải xanh buộc trên người ta xuống được không?” Kim Tượng Đế nói ra.

“Vải xanh không cần giải nữa, ngươi đi đi” Thanh Y cười khanh khách

Kim Tượng Đế không nói gì nữa, đi ra cửa động nhìn bầu trời tối tăm, nhìn tuyết bay trong gió, giống như con đường phía trước của mình, trong lòng hít một hơi sâu, thầm nghĩ: “Ba vạn dặm trong gió tuyết, coi như là con đường biến hóa của ta”

Một đạo kim quang bắn vào trong gió tuyết, xuyên thấu gió lạnh, hạ xuống trên mặt tuyết rồi biến thành một con Kim Xà, chạy cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất trong gió tuyết.

Bên ngoài sơn động, trong gió tuyết có một thiếu nữ áo xanh lặng im đứng đó, dùng tay hất mái tóc đen đang phủ xuống ngực nhìn về phía Kim Xà biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đẳng Vân Giá Vụ Nhìn Núi Nhỏ

Phong tuyết dài đằng đằng, hàn ý lạnh thấu xương, trước mắt là một màu trắng lạnh lẽo, nước sông đông kết, cây cối trong núi bị tuyết đè gãy, những cây băng trụ tựa lưu ly nằm ở khắp nơi.

Thân thể Kim Tượng Đế vốn đã sớm nóng lạnh bất xâm nhưng chẳng hiểu vì sao lúc này hắn vẫn thấy mát lạnh, trong lòng có cảm giác khó chịu. Thầm nghĩ mau rời khỏi sơn cốc, chạy trên mặt tuyết trông tựa như một đạo kim quang có sinh mệnh vậy.

Trong nháy mắt hắn đã đi qua một ngọn núi, lúc này hắn không nhìn được, quay đầu lại, đương nhiên là cách một ngọn núi thì không thể thấy sơn cốc nơi Thanh Y đứng. Trong lòng hắn oán hận nghĩ: “Ta đã cứu cô vài lần, còn mạo hiểm tính mạng giúp cô trốn đạo thư...” Nghĩ tới đây liền chui vào trong rừng băng biến tuyết.

Hắn đi một hơi qua mười ngọn núi, không dừng lại một chút nào, chỉ hy vọng có thể sớm vượt qua ba vạn dặm đường tuyết này để đến được Sur Đà Linh gặp Di Sơn Đại Vương, sau đó cầu y điểm hóa. Trong lòng nghĩ sau khi biến hóa nhất định phải tìm pháp quyết tu luyện rồi trở về tìm năng so xem ai lợi hại hơn, xem năng còn dám hơi chút là dọa ăn mình không.

Hơn mười ngày trôi qua, trời tuyết đã giảm hẳn, màu trắng đã trở nên dịu hui, thỉnh thoảng còn có một ít cây xanh tô đẹp cho sơn núi. Kim Tượng Đế không có thời gian để cảm khái, ngay cả thời gian nhắm mắt “Thái Thượng Vi Ngôn” cũng không có, hắn chạy không ngủ không nghỉ, trong lòng nhớ kỹ câu nói của Thanh Y, đi về hướng nam khoảng ba vạn dặm thì sẽ tới Sur Đà Linh.

Hắn không biết mình đã đi được bao xa nhưng trong lòng hắn biết ba vạn dặm thì cũng phải mất tới vài năm mới đến được, cho nên bây giờ hắn chỉ biết nhắm thẳng hướng nam mà đi. Hắn không biết mình đã đi vào trong một quần thể sơn mạch khổng lồ. Mà cho dù có biết thì hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy tới đó là bốn ngọn núi xung quanh thôi.

Vùng sơn mạch này có một cái tên là Ma Thiên Sơn, trong đó ngọn núi cao nhất tên là Ma Thiên Phong, trong núi có một đại yêu, gọi là Ma Thiên Đại Vương, truyền thuyết kể rằng gã có một phép thần thông có thể biến mình to lên như núi, tay có thể chạm tới trời, đập một cái thì đất rung núi chuyển. Một vùng sơn mạch này là lãnh địa của gã, thậm chí cả đạo sĩ hàng yêu trừ ma cũng tránh đi tới nơi này.

Có hai con tiểu yêu đang ngồi trên núi nhìn sơn khẩu, bọn chúng là sơn khẩu tuần sát sứ. Hai con tiểu yêu đều đã biến hóa một nửa, đầu thú thân người. Một tên là hồng yêu tay cầm một cái thiết xoa không biết nhặt từ nơi nào, một con khác là chuột yêu, tay cầm một cây ô mộc thương.

“Thử đại tiên, chỉ có con rắn nhỏ này tiến vào Ma Thiên Sơn thôi à” Hồng Yêu thấp giọng nói với Chuột Yêu. Chuột Yêu vốn đang mơ màng ngủ gật lập tức ngẩng đầu lên, nhô đầu ra khỏi đá, quả nhiên chỉ thấy một con Tiểu Kim Xà to cỡ chiếc đũa, đang vờn đầu ngó trái ngó phải rồi tiếp tục chạy trong núi.

“Quả là đồ tốt, bao lâu rồi chúng ta không ăn mận nhỉ?” Chuột yêu liếm đầu lưỡi hưng phấn nói

Hồng yêu cúi đầu dùng tay trái bấm đốt tay phải thấp giọng thì thầm: “Một, hai, ba, bốn, đã bốn năm chúng ta không ăn mận rồi” Hồng yêu đếm xong giờ ngón tay, nghiêm túc nói.

Chuột yêu thì liếm mép, mũi hít hít trong hư không hưng phấn nói: “Đúng rồi, bốn năm chưa ăn mặn, ngươi có ngửi thấy không, từ lúc con tiểu Kim Xà lên núi thì trong hư không một lần nữa đã có mùi thịt”

Hoảng yêu vội hít sâu hai lần trong không khí nói: “Thịt rắn thơm quá”

Trong lúc hai con yêu quái đang nói chuyện thì Kim Xà đã biến mất trong mắt chúng, chúng lập tức rời khỏi núi đá, chạy vội theo. Mới đi được vài bước thì phát hiện tốc độ của Kim Xà đột nhiên tăng vọt, bọn chúng vội tăng tốc, chuột yêu cười nói: “Không ngờ lại cảnh giác như vậy, để xem hôm nay ngươi trốn ở đâu”

“Ha ha xem ngươi trốn ở đâu” Hoảng yêu lặp lại.

Hai bọn họ đuổi phía sau, đuổi rất lâu rồi mà vẫn không thể đuổi kịp, bỗng nhiên trên bầu trời có một bóng đen hạ xuống, một yêu quái đầu người thân ưng cánh đen hạ xuống mặt đất. Đường của Kim Xà lập tức bị chặn, hắn quay người đổi hướng nhưng vừa quay người lại thì trước mắt chợt xuất hiện một con lang yêu áo hồng, miệng nó còn phát ra tiếng cười quái dị. Trong lòng Kim Tượng Đế sợ hãi, một lần nữa quay người bỏ chạy về phía sau nhưng mới chuyển thân thì phát hiện ra mình đã bị bao vây, không còn đường lui nữa.

“Các ngươi muốn làm gì? Nó từ Bắc Sơn khẩu tiến vào tức là đồ ăn của chuột đại tiên ta” Chuột đại tiên lớn tiếng nói.

“Ha ha, gì mà vào từ Bắc Sơn khẩu chứ, quy củ của Ma Thiên Sơn là gặp người phải phân một phần” Lang yêu kia phát ra một tràng cười quái dị.

Toàn thân Kim Tượng Đế run rẩy, trong lòng e ngại vạn phần, liên tục chuyển động giữa bốn con yêu quái, nghe thấy chúng nói chuyện thì càng thêm sợ hãi. Ngay khi lang yêu dứt lời thì có mấy đạo bóng đen lao tới. Thân thể Kim Tượng Đế vận vẹo trên mặt đất rồi đột nhiên bật lên hóa thành một đạo kim quang hướng về Lang yêu. Lang yêu vừa cười vừa chớp về phía Kim quang. Ngay khi sắp bắt được thì nó kêu lên một tiếng “a”, kim quang đã đổi hướng xẹt qua một bên tay của hắn, rơi xuống mặt. Kim quang lại bật lên lần nữa, nhảy ra ngoài vòng vây hướng thẳng về phía rừng rậm.

Trong lòng Kim Tượng Đế khản trương, mắt nhìn rừng rậm, thân thể thẳng tắp trong hư không, dốc hết pháp lực toàn thân bật thẳng về phía khu rừng.

“Ba trượng, hai trượng, một trượng...” Trong lòng Kim Tượng Đế đang vui mừng thì trước mắt tối sầm lại, thân thể bị một cái móng cự lớn đâm lên. Kim Tượng Đế điên cuồng giãy giụa dưới hắc thảo, bối rối nghĩ thầm: lần này chết rồi, chết chắc rồi, khó trách Thanh Y cô nãi nãi cũng không dám đưa tiễn ta.

Hắn không biết vì sao mình chết tới nơi rồi còn nhớ đến Thanh Y, nếu có nàng thì có lẽ hai người có thể đào tẩu được.

Khi Kim Tượng Đế đang giãy giụa thì hắn cũng nhìn thấy yêu quái đã tóm lấy mình, đó là một con ưng yêu, chỉ là ưng yêu này có thêm một đôi tay và một cái đầu người, những bộ phận khác vẫn là của loài lông vũ. Ưng yêu không thèm nhìn chuột yêu và hoảng yêu đứng phía xa, cúi đầu tóm lấy chỗ bẫy tặc của Kim Xà, đưa vào trong miệng.

“Ưng tổng tuần sát sứ, hai người chúng tôi đã không ăn mặn bốn năm rồi xin cho chúng tôi được ném một miếng” Chuột yêu vội vã nói.

Nhưng ưng yêu không thèm để ý tới chỉ há miệng tấp tới Kim Xà đang điên cuồng giãy giụa, phảng phất như đó là mỹ vị của nhân gian, không thể nào chờ được nữa. Đột nhiên có một con cuồng phong xuất hiện cuốn cát đá bay đầy trời khiến mắt của chúng khó có thể mở được, chỉ thấy tiếng của chuột yêu vang lên kinh hãi trong bão cát: “Không ổn, có đại tiên đến...”

Trong gió có một tiếng cười khẽ tựa như chuông bạc, đồng thời có một giọng nói vang lên: “Đây là tiểu gia hỏa của ta, không ai được ăn”

Ưng yêu cả kinh, chỉ thấy kim quang chớp động, còn chưa kịp thấy rõ cái gì thì tiểu Kim Xà trong tay đã biến mất.

Bão cát ngừng lại, hết thấy trở lại bình thường. Chuột yêu và hoảng yêu ngã trái ngã phải trên mặt đất, con mắt sững sờ, ngăn người nhìn lên trời cao không dám cử động. Một lúc lâu sau mới bò dậy, chạy về phía rừng sâu nhanh như chớp. Ưng yêu thì bay vút lên như một con cuồng phong rồi bay quanh bầu trời. Mặt đất chỉ còn một lang yêu vẫn đang nằm run rẩy.

Trên một núi đá trong rừng có một thiếu nữ đang nhìn thẳng vào tiểu Kim Xà trên tay.

Kim Tượng Đế nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mặt, trong lòng kinh hãi. Ngắm nhìn khuôn mặt tựa như tranh vẽ của nàng, ngắm nhìn hàm răng trắng, cặp môi đỏ hồng, ngửi mùi thơm quen thuộc cùng cảm giác mềm mại ấm áp trong lòng bàn tay nàng, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác thân thiết.

“Tiểu gia hỏa, ngạc nhiên hử, cô nãi nãi lại cứu được ngươi một mạng, còn không mau cảm ơn cô nãi nãi của ngươi đi” Thanh Y nâng kim xà trên tay, cười khanh khách, nói xong thì sắc mặt nghiêm lại, vẻ mặt nghiêm khắc trừng mắt nhìn Tiểu Kim Xà trong lòng bàn tay.

Trong lòng Kim Tượng Đế ấm áp nói: “Đa tạ Thanh Y cô nãi nãi”

Thanh Y khẽ gật đầu thỏa mãn, “ừ” một tiếng lớn rồi nói tiếp: “Không có ta thì ngươi không thể đến Sư Đà Lĩnh đâu, hôm đó không cầu khẩn ta mà đã chạy đi luôn, ta biết ngươi nhất định muốn rời khỏi ta thật sớm, ta cho ngươi đi một mình có phải ngươi rất cao hứng đúng không?”

Lời cuối của nàng lộ ra vẻ tức giận.

Kim Tượng Đế vội vàng nói không phải, Thanh Y lại tức giận hừ một tiếng nói: “Còn bảo là không phải, ta đứng đó nhìn ngươi lâu như thế, ngươi thậm chí còn không buồn quay đầu lại, chạy vù ra khỏi sơn cốc, về sau ta đi theo ngươi thì thấy ngươi cũng không dừng lại ngày nào, cái này không phải muốn

chạy xa khỏi ta thì còn cái nào nữa?”

“Không phải, ta chỉ muốn nhanh tới Sur Đà Linh thôi” Kim Tượng Đế vội vã tranh luận.

“Hừ” Thanh Y hiển nhiên là không hài lòng nhưng Kim Tượng Đế lại không biết phải nói như thế nào, lại nghe Thanh Y nói “Không phải thì tốt, không có ta thì người làm sao có thể đến Sur Đà Linh được” Dứt lời đột nhiên cười hi hi nói: “Đến, cô nài nài cho người hưởng cảm giác đẳng vân giá vũ”

Kim Tượng Đế đang lo nằng không chịu từ bỏ việc hỏi nên bỗng nghe nằng nói như vậy thì trong lòng lập tức thờ dài một hơi, có chút hưng phấn nói: “hào hảo...”

Thanh Y lập tức đứng dậy, nhìn chung quanh, khép hờ hai mắt, tập trung tư tưởng rồi đột nhiên vung trào vào giữa không trung, mắt Kim Tượng Đế nhìn chăm chăm muốn đem các bước thi pháp của Thanh Y nhớ kỹ nhưng chẳng có chút đầu mối nào. Chỉ thấy tay của Thanh Y bắt lấy không khí, chậm rãi đưa lên miệng thổi, trong chớp lát một cơn cuồng phong từ trong tay nằng xuất hiện, phát lên những tiếng gào thét dữ dội, gió không khuếch tán mà chỉ bao trùm Thanh Y, giống như có được sinh mạng sau đó nằng nằng lên. Trong nháy mắt đã tới đỉnh núi, Kim Tượng Đế nghe thấy tiếng cười hi hi của Thanh Y, nhìn lại chỉ thấy ngọn núi che mắt mình lúc này đã ở dưới chân, cúi xuống thì phát hiện ra nguyên lai khung cảnh chỉ là mấy ngọn núi xanh nhỏ thôi, trong lòng cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

Đẳng vân giá vũ, ngự kiếm phi hành ngao du thiên hạ, ý nghĩ này đã sớm xuất hiện trong lòng Kim Tượng Đế, cách đây rất lâu khi nhìn thấy dưới ánh trăng có một đạo sĩ châm giấm hươu không thì hẳn cũng muốn một ngày nào đó mình cũng có thể tự do ngao du trên bầu trời. Bây giờ thì ý nghĩ đó càng thêm lớn, càng muốn nhanh chóng biến hóa rồi tu luyện pháp quyết, pháp thuật.

Ngay khi hẳn được hưởng cái cảm giác nhìn núi nhỏ thì bầu trời đột nhiên bầu trời tối sầm lại Kim Tượng Đế vội ngẩng đầu lên thì chỉ thấy trên bầu trời không biết từ lúc nào đã có thêm một cái hố đen, còn chưa kịp hiểu đó là thứ gì thì đã nghe thấy tiếng thét kinh hãi của Thanh Y rồi mắt hẳn tối sầm, thân thể đã bị hút vào trong hố đen.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Trong Động Ma Thiên Tìm Cách Thoát

Kim Tượng Đế vừa rơi vào trong hắc động thì lập tức cảm giác thân thể mất đi trọng lượng, giương mắt nhìn bốn phía thì đầu đầu cùng là một vùng đen kịt, cũng không biết Thanh Y ở chỗ nào, lớn tiếng gọi Thanh Y cô nài nài thì cũng không có ai đáp lời. Đang lúc hẳn kinh hoàng thì đột nhiên hai mắt bùng sáng, bóng tối bỗng nhiên xuất hiện một khe hở, hẳn rút từ trong khe hở xuống dưới rồi “bịch” một tiếng đã chạm đất, muốn đứng dậy thì phát hiện ra pháp lực trong cơ thể đã bị giam cầm, toàn thân mềm nhũn.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra thì hẳn nghe thấy một tiếng cười ha ha, đồng thời nhìn thấy một đại hán râu vàng, đầu đội một chiếc vòng kim loại, người mặc một cái áo bào màu hồng. Trong tay cầm một cái túi vải màu xám đang dốc ngược xuống, một thiếu nữ từ trong bao vải chui ra, ngã xuống đất, kêu lên một tiếng, muốn đứng dậy nhưng không thể nào làm được.

“Ha ha ... quả là một tiểu nương tử duyên dáng”

Đại hán râu vàng cười lớn nói, Kim Tượng Đế nhìn Thanh Y, phát hiện nằng cũng đang nhìn mình, trong mắt có một chút bối rối.

“Đại Vương thần thông kinh người, vừa ra tay đã bắt được một nữ tử đầy linh khí như vậy, đã nhiều năm Ma Thiên Linh chúng ta không có người như vậy rồi, tiểu nhân nghĩ rằng tốt nhất là cho cả vào nồi, như vậy thì linh khí mới không mất, mùi vị lại ngon, bọn tiểu nhân cũng được hưởng phúc” Thanh âm này có vẻ sắc nhọn, Kim Tượng Đế vội quay lại thì thấy là một con chồn tinh. Liếc nhìn sắc mặt Thanh Y thì đã sạm trắng bệch, không biết là do sợ hay tức.

Đại Hán râu vàng tiện tay đặt túi xám lên trên một bàn đá, không đáp ứng lời chồn yêu mà liếc Thanh Y vài lần, một tay vuốt bộ râu vàng, con mắt híp lại, vẻ mặt trầm tư.

Chồn yêu mặc áo đen đứng bên cạnh hơi mở miệng nhìn đại hán kia, không dám lên tiếng.

“Không được” sau khi Đại Hán đã liếc đủ thì y vung tay lên nói “Lần trước đi Sur Đà Linh nói chuyện, gã Sur Đà Vương kia cười ta thành Vương đã lâu nhưng không có phu nhân, ta đang muốn đi bắt một vị công chúa hoặc vương phi trong nhân gian thì không ngờ lại có lễ vật đưa đến tận cửa. Hôn nữa...” Dứt lời y đột nhiên ngồi xổm xuống tiếp tục: “Còn là một yêu đã biến hóa, tốt hơn phu nhân của bọn hẳn gấp trăm lần. Vừa nói hẳn vừa muốn dùng tay nâng cằm của Thanh Y, nằng lui về sau một bước, nghiêng đầu sang một bên, cố gắng tránh né. Đại Hán cười ha ha nói: “Tốt, có cá tính, bọn vương thích nhất loại nữ tử như vậy” Nói rồi phát áo bào hồng nói với chồn yêu “Đi phát thiệp mời cho tất cả các núi, báo rằng ba ngày sau là đại hội của bốn vương, mở tiệc chiêu đãi tất cả đại vương các núi, ha ha ha...”

“Dạ, đại vương anh minh, phu nhân và đại vương quả là ông trời tác hợp, tiểu nhân lập tức đi phát thiệp mời” Chồn yêu xoay người hóa thành một đám khói vàng, chạy thẳng ra bên ngoài.

Kim Tượng Đế vội nhìn Thanh Y, phát hiện nàng nhũ mây nhìn ra bên ngoài, Kim Tượng Đế thầm nghĩ nàng là người cơ trí, nhất định đang tìm cách thoát thân.

“Tiểu nương tử, đến đây, chúng ta bắt đầu thôi để ta đỡ ngươi dậy” Đại Hán cười đứng dậy, bước về phía Thanh Y, muốn đỡ lấy nàng.

Mặt Thanh Y lộ vẻ kinh hoàng, giãy giữa lùi về sau, ngay khi Đại Hán sắp chạm tới tay Thanh Y thì nàng đột nhiên lên tiếng: “Đại Vương, chậm đã”. Đại Vương lập tức dừng lại nói: “Mời phu nhân nói”. Trong chớp mắt gã đã thay đổi cách xưng hô: “Nhìn cách đại vương ăn mặc và nói năng, vốn tưởng là một đại trượng phu biết lễ nghĩa, không ngờ lại làm những chuyện như thế”

Đại Vương nghe thấy Thanh Y nói mình là đại trượng phu thì lập tức nghiêm mặt, hỏi lại: “Phu nhân trách ta dùng thủ đoạn để bắt ngươi?”

Thanh Y thờ ắt ra một hơi nói: “Đó là điều thứ nhất.”

“Vậy thứ hai là gì?” Đại Vương hỏi

“Đại Vương không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Đó là chân lý của nhân gian lẽ nào đại vương chưa từng nghe qua?” Thanh Y cao giọng

Đại Vương kia nao nao vội nói: “Ta nhất thời nóng vội, quên mất điều này, phu nhân chớ trách. Bất quá ta muốn cùng nàng kết hôn, những tiểu tiết này cũng nên bỏ qua.”

“Đại Vương không phải ba ngày nữa mới kết hôn sao? Một ngày không thành thân không thể vượt rào, bằng không sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo đấy” Thanh Y nói

Đại Vương đứng cạnh nàng nghiêm mặt nói: “Ai dám chế nhạo bổn vương thì ta sẽ bắt hắn về làm thịt khô”

“Chỉ sợ những đại vương các núi ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại nghĩ vậy” Thanh Y lập tức nói.

Đại Vương kia nghĩ một lát tức giận hừ một tiếng: “Đúng những tên kia không nói miệng nhưng nhất định sẽ nói sau lưng ta.”

“Vậy thì sao đại vương còn chưa giải cấm chế cho ta? Nếu để người ta biết ngài giam phu nhân sắp kết hôn của mình thì nhất định sẽ cười sau lưng đại vương đấy”

“Đúng đúng, phu nhân nói đúng” Đại Vương gật đầu vội nói, nhưng đang muốn giải cấm chế cho Thanh Y thì y khẽ dừng lại rồi nói: “Ta sẽ giải cái cấm chế này cho phu nhân”

Trong lòng Kim Tượng Đế mừng thầm nhìn Thanh Y, phát hiện tuy nàng cúi đầu nhưng cũng đang nhìn mình, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Chỉ thấy đại vương thò tay điểm trong hư không một cái, một đạo quang mang từ ngón tay trắng kiêu rêu vào trên người Thanh Y. Kim Tượng Đế hưng phấn, nghĩ tới việc Thanh Y khôi phục xong thì sẽ hóa thành một ngọn gió đưa mình đi, rời xa cái động này, rời xa ngọn núi này.

Nhưng Thanh Y không làm vậy, chỉ thấy nàng chậm rãi đứng dậy, nhũ mây. Kim Tượng Đế thầm nghĩ: “Chẳng lẽ chỉ khôi phục sức lực mà không khôi phục pháp lực, gã đại vương này cũng không phải kẻ ngu” Hắn liếc nhìn đại vương chỉ thấy trong mắt y lóe lên sự giảo hoạt. Trong lòng thất kinh thầm nghĩ: “Có thể tu luyện được pháp lực cao như vậy sao là kẻ đần được”

“Phu nhân như vậy được chưa?” Đại Vương hỏi, Thanh Y khẽ gật đầu lại chỉ Kim Xà trên mặt đất nói: “Đại Vương, đây là đệ đệ của ta...”

“Được được, ta sẽ giải cấm chế cho hắn” Đại Vương không để Thanh Y nói hết câu đã tiếp lời, đồng thời ngón tay khẽ điểm, một đạo quang mang giống hệt chui vào trong người Kim Xà, Kim Tượng Đế cảm thấy như có dòng nước chảy khắp cơ thể mình, những nơi nó chảy qua, thân thể lập tức khôi phục sức khỏe, khi cảm giác kia biến mất thì hắn phát hiện ra pháp lực của mình đã khôi phục. Thân thể lắc khẽ, nhảy vọt lên rơi vào trong lòng bàn tay Thanh Y, hắn thấy tay nàng lạnh buốt.

Kim Xà nhảy vào lòng bàn tay khiến tinh thần Thanh Y ổn định hơn không ít, dịu dàng chào đại vương ôn nhu nói: “Tiểu nữ Thanh Y bái kiến đại vương”

“Ha ha, được được, tên rất hay, ha ha ...” Đại Vương kia nhìn ngôn hành cử chỉ của Thanh Y tỏ ra cực kì cao hứng. Thanh Y còn nói thêm: “Thanh Y còn chưa biết danh hào của đại vương, nếu có người tới hỏi mà ta lại nói là không biết thì sẽ khiến người ta chê cười”

“Ha ha, phu nhân nghe cho kỹ này, ta chính là đại vương của ba trăm dặm Ma Thiên Sơn này, bằng hữu trong thiên hạ gọi ta là Ma Thiên Đại Vương” Ma Thiên Đại Vương hiển nhiên cực kì đắc ý với danh hào của mình nhưng Thanh Y không tỏ ra khiếp sợ, chỉ bình thản khẽ gật đầu rồi nói: “Đại Vương, ta hơi mệt, không biết nơi này có tĩnh thất nghỉ ngơi không?”

Có có, phu nhân đi theo ta” Ma Thiên Đại Vương lập tức dẫn đường nhưng trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ nàng chưa nghe thấy danh hào của ta nếu không sao có thể bình thản như thế được. Thanh Y còn nói thêm: “Phòng này nhất định phải yên tĩnh còn phải là phòng trước kia chưa có ai ở”

Ma Thiên Đại Vương nói: “Có thì có nhưng rất đơn sơ, ta sợ phu nhân không thích”

“Không sao, ta từ nhỏ đã yêu thích yên tĩnh, không để ý những vật ngoài thân kia”

“Phu nhân thật là cao thượng” Ma Thiên Đại Vương nghiêm túc nói.

Tình thất quả là rất đơn sơ hiển nhiên là chỗ tu hành của Ma Thiên Đại Vương, sau khi đưa Thanh Y đến đây, Ma Thiên Đại Vương còn muốn nói gì đó nhưng lại bị nàng dùng lý do một môi muốn ngất đuối ra ngoài. Ma Thiên Đại Vương vừa rời đi thì khí chất điềm tĩnh ôn uyển trên người Thanh Y lập tức biến đổi. Tay nàng nâng Kim Xà đi tới đi lui tỏ ra cực kì bất an.

Kim Tượng Đế tung mình lên tạo thành một đạo kim quang rời khỏi tĩnh thất, hần phát hiện ra bên ngoài không có ai cả. Vừa quay người muốn nói thì bị ánh mắt của Thanh Y ngăn lại. Sau đó Thanh Y viết trên mặt đất: “Niệm lực cường đại, sợ bị nghe lén”

Trong lòng Kim Tượng Đế cả kinh lập tức không dám nói nữa.

Chỉ thấy Thanh Y vẫn cứ đi tới đi lui, lông mày nhíu chặt chắc chắn là đang suy nghĩ cách thoát thân. Trong lòng Kim Tượng Đế cũng nghĩ thầm: “Muốn thoát khỏi chỗ này thì... phải làm thế nào giờ, tên Ma Thiên Đại Vương kia nhìn thì ngu dốt nhưng lại là kẻ giáo hoạt, bây giờ hần đã phái người đi phát thiệp mời rồi, bất luận thế nào cũng không thể thả người, hơn nữa ba ngày sau sẽ kết hôn. Bây giờ đánh thì không lại, trốn cũng hông thoát thì nên làm gì giờ?”

“Lừa gạt” Kim Tượng Đế nghĩ tới việc này thế nhưng từ hành vi không chịu giải trừ cấm chế pháp lực của Thanh Y thì trong lòng gã cực kì cơ cảnh, có thể lừa được chuyện khác nhưng không thể lừa để trốn được. Chẳng lẽ phải gả cho hần sao? Kim Tượng Đế ngẩng đầu nhìn Thanh Y, nàng cũng nhìn lại hần, tựa hồ nhìn ra hàm nghĩa trong mắt Kim Tượng Đế, nàng liền hung hăng tròn mắt nhìn hần. Trong lòng Kim Tượng Đế lập tức nghĩ: Không được, tuyệt đối không được, sao có thể gả Thanh Y cô nài nài cho một người như vậy được”.

Đột nhiên thân thể Thanh Y khẽ dừng lại, chau mày một lúc lâu sau giãn ra, lộ vẻ suy tính sâu xa rồi tỏ ra kinh hi. Trong lòng Kim Tượng Đế cũng thả lỏng tâm nghĩ nàng nhất định là có biện pháp rồi. Nghĩ tới đây thì Thanh Y đột nhiên mở miệng hỏi: “Đệ đệ ngươi còn nhớ lời nói của mẫu thân trước khi chết không?”

Kim Tượng Đế ngăn người, nghi hoặc nhìn Thanh Y, nàng không để ý tới hần nói tiếp: “Ta biết ngươi đã quên rồi nhưng cho dù chết ta cũng sẽ không quên”. Kim Tượng Đế mặc dù biết những lời này là để cho Ma Thiên Đại Vương nghe nhưng không biết Thanh Y muốn nói cái gì. Bất quá hần cũng biết lúc này phải phối hợp như thế nào, hần vội vàng nói: “Tỷ tỷ, khi ấy ta còn nhỏ làm sao nhớ được nhiều như vậy, khi đó mẫu thân đã nói điều gì?”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Lời Nói Nhẹ Nhàng Kéo Gió Mây Tới

“Hừ, những lời đó không liên quan tới ngươi, đương nhiên ngươi sẽ không nhớ rõ” Thanh Y trừng mắt, âm thanh cũng lớn hơn, điều này khiến Kim Tượng Đế ngăn ra, thầm nghĩ “chẳng lẽ không phải là lời này”. Ý niệm mới sinh ra thì đã nghe Thanh Y nói: “Năm đó mẫu thân từng nói nàng gả nhằm cho một gã chồng xấu nên mới phải chịu khổ sở. Còn nói về sau không thể nhìn ta xuất giá, trong lòng khó chịu nên vì muốn ta có thể gả cho người tốt đã bắt ta thể đọc”

“Thề độc như thế nào?” Kim Tượng Đế vừa hỏi vừa nhìn nàng thật chăm chú, hần thật sự không biết nàng đang bịa chuyện hay đó là sự thực.

“Cuộc đời này nếu phải lấy chồng thì nhất định phải lấy một anh hùng cái thế đỉnh thiên lập địa. Nếu trái lời thề này sẽ vĩnh viễn rơi vào địa ngục, trọn đời không thể siêu sinh” Thanh âm cực kỳ trịnh trọng, còn có một chút thương cảm phảng phất như đang nhớ lại quá khứ.

Kim Tượng Đế không biết nàng nói thật hay giả nhưng lại biết những lời này là để cho Ma Thiên Đại Vương nghe nên lập tức tiếp lời: “Tỷ tỷ, ngươi nói xem Ma Thiên Đại Vương này có phải là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa không?”

Thanh Y thở dài nói: “Ta không biết, ta chưa bao giờ nghe thấy tên của hần, cũng không biết hần có thủ đoạn thông thiên nào.”

“Thủ đoạn hần dùng để bắt chúng ta chẳng lẽ không cao minh sao?”

“Có thể bắt chúng ta thì giỏi lắm sao dù sao thì pháp lực của tỷ đệ chúng ta cũng thấp kém mà”

“Thế làm cách nào mới gọi là có bốn sự đây?”

“Nghe nói mỗi quốc gia trong nhân gian đều có một quốc sư, pháp lực cao cường, thần thông quảng đại, nếu hần có thể bắt được họ thì mới có thể gọi là có bản lĩnh.”

Khi nói đến đây Thanh Y và Kim Tượng Đế đồng thời ngừng lại, liếc mắt nhìn nhau cùng đọc được sự lo lắng trong mắt nhau, lo tên Ma Thiên Đại Vương sẽ không trúng kế. Trầm mặc một lúc rồi đột nhiên Thanh Y viết trên mặt đất: “Ma Thiên Đại Vương là kẻ háo danh, nhất định sẽ đi”

Tuy nàng khẳng định như vậy nhưng cuối cùng vẫn không dám mở miệng nói chuyện sợ hần chưa đi.

Sau khi trầm mặc mấy canh giờ thì Kim Tượng Đế nghe thấy tiếng bước chân, một tiểu yêu bước vội tới hành lễ nói: “Đại Vương mời gấp” Tiểu yêu này

nói chuyện khô cứng, tựa như là rất lâu rồi không mở miệng nói chuyện.

Thanh Y và Kim Tượng Đế nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

Kim Tượng Đế hi vọng Ma Thiên Đại Vương đi rồi không về nữa, hẳn đoán Thanh Y cũng nghĩ vậy.

Đi vào trong cái động chính chỉ thấy Ma Thiên Đại Vương đang đắc ý ngồi trên ghế còn dưới nền động có một đạo nhân đang nằm không biết là sống hay chết. Kim Tượng Đế thăm kinh hãi nghĩ thầm chẳng lẽ đây là quốc sư của nhân gian sao, làm thế nào mà bị bắt dễ thế.

Thanh Y liếc nhìn đạo nhân trên mặt đất nghi hoặc hỏi Ma Thiên Đại Vương: “Đại Vương, người kia là ai, vì sao ngài lại để cho Thanh Y gặp hắn?”

Ma Thiên Đại Vương khẽ giật mình nhưng sau đó cười to nói: “Đạo nhân này là quốc sư của quốc gia cách đây hơn ba ngàn dặm, y dám bắt kính với Ma Thiên Linh, ta vốn không muốn so đo với y nhưng nào biết y không biết tốt xấu, tuyên bố sẽ tới Ma Thiên Linh trừ yêu, cho nên ta mới bắt y lại. Mời phu nhân tới đây là để hỏi xem phu nhân muốn xử trí y như thế nào”

Kim Tượng Đế kinh hãi nghĩ thầm, Ma Thiên Đại Vương này đâu có đàn, chỉ trong chớp mắt đã tìm được lý do vô cùng tốt. Thanh Y trầm mặc một lúc rồi nói: “Đại Vương có thể làm hắn tỉnh lại được không, Thanh Y có chuyện muốn hỏi hắn”

Ma Thiên Đại Vương cười cười, ngón tay khẽ điểm, một đạo quang mang chui vào trong người đạo sĩ, chỉ trong chớp lát y đã tỉnh lại. Đạo sĩ kia ước chừng bốn mươi tuổi, râu dưới cằm dài chừng ba thốn, sắc mặt hồng nhuận.

Đạo sĩ không đứng dậy mà vẫn nằm trên mặt đất.

Thanh Y hỏi: “Đạo trưởng là quốc sư của một quốc gia sao?”

Đạo sĩ nghe được thanh âm của Thanh Y thì lúc này mới tỉnh lại, mở mắt ra, tựa hồ lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Còn đây là đâu?”

“Đây là Ma Thiên Sơn, kia là Ma Thiên Đại Vương. Người là quốc sư của một quốc gia ư?” Thanh Y vừa nói vừa nhích thân thể ra để cho đạo sĩ kia nhìn thấy Ma Thiên Đại Vương, Ma Thiên Đại Vương lập tức đắc ý ưỡn ngực tỏ vẻ cao cao tại thượng, bộ dạng uy nghiêm.

Đạo sĩ suy nghĩ một chút rồi nói: “Bản đạo không phải quốc sư”

Ma Thiên Đại Vương sững sờ, lập tức nói: “Người không phải quốc sư sao ta lại nhìn thấy người trong đạo quan của quốc sư, nếu không phải quốc sư thì người là ai?”

“Bản đạo là đệ tử của quốc sư” Đạo sĩ nói

Thanh Y lại hỏi “Người biết vì sao mà bị bắt tới đây ư?”

“Bản đạo không biết, mới cảm thấy có một trận gió lướt qua thì lập tức chìm vào trong bóng tối, tỉnh lại thì đã ở chỗ này rồi” Đạo sĩ nói.

Thanh Y mỉm cười, quay người nói: “Đại Vương ta nghĩ rằng nên thả hắn ra, ngày đại hi không nên thấy huyết quang”

Ma Thiên Đại Vương cười phóng khoáng vung tay lớn tiếng nói: “Phu nhân nói sao thì làm vậy”

Thanh Y mỉm cười, dịu dàng nói: “Đại Vương thật hào sảng” Ma Thiên Đại Vương càng cao hứng cười lớn. Thanh Y xoa người nói với đạo sĩ: “Sự phụ người bắt kính với Ma Thiên Đại Vương, người trở về gặp sự phụ người nói rằng sau ba ngày nữa đại vương của ta sẽ lấy đầu trên cổ hắn để nhắm rượu” Mặt đạo sĩ lóe tinh quang, dường như có vẻ giận dữ nhưng rất nhanh đã bị dấu đi. Ma Thiên Đại Vương nghe thấy lời của Thanh Y lập tức cười to nói: “Phu nhân nói hay lắm, ba ngày sau ta sẽ lấy đầu trên cổ hắn nhắm rượu”

Đạo sĩ cúi đầu không nói lời nào, Thanh Y tiếp: “Đi đi, đừng quên lời nói của đại vương ta” Đạo sĩ vội vàng đứng dậy chạy về phía ngoài động, dựa vào động tác của y thì hiển nhiên mới chỉ khôi phục sức khỏe còn chưa khôi phục pháp lực.

Thanh Y cũng cáo từ Ma Thiên Đại Vương, trở lại tỉnh thất, Ma Thiên Đại Vương chỉ gật đầu cười nói: “Phu nhân chú ý nghỉ ngơi, mấy ngày nữa là ngày đại hi, nhất định phải tỉnh dưỡng thật tốt”

Trở lại tỉnh thất, Kim Tượng Đế nhìn Thanh Y đứng yên trầm tư thì trong lòng thầm nghĩ: “Đạo sĩ kia không biết có thể sống sót trở về không?”

Nhớ tới những lời Thanh Y nói trong điện, hẳn đột nhiên có chủ ý nói với Thanh Y: “Tỷ tỷ, người nói xem đại vương hiện tại có thể gọi là người có bản lĩnh không?”

Thanh Y lập tức hiểu ý đáp: “Đại Vương đương nhiên có bản sự, có thể đi lại tự nhiên trong phủ quốc sư, chi là..”

“Chi là sao?”

“Chi là có chút không quang minh chính đại”

“Vì sao vậy, vì sao tỷ tỷ lại nói vậy?”

“Theo lời của đạo sĩ kia thì hiển nhiên là đại vương đắc thủ nhờ vào đánh lén, đại anh hùng đỉnh thiên lập địa sẽ không làm những trò như vậy”

Ma Thiên Linh nằm ở trung tâm Ma Thiên Sơn Mạch, pháp lực của đạo sĩ chưa khôi phục, vừa ra khỏi Ma Thiên Động thì lập tức mọc ra một khối ngọc phù trong ngực, cắn đầu ngón tay, vẽ trên ngọc phù một đạo linh phù, linh phù mới sinh lập tức hóa thành một làn khói chui vào trong hư không rồi biến mất.

Y quay đầu liếc nhìn Ma Thiên Động thầm nghĩ: “Tha cho các ngươi một ngày, đợi khi tiếp đãi tiểu sư thúc tổ xong nhất định sẽ san bằng Ma Thiên Linh này” Nhưng y còn chưa nghĩ được các xuồng núi thì bốn phía đã đầy những ánh mắt yêu quái hung lệ. Trong lòng y hoảng sợ vội nói: “Đại Vương các ngươi nói rằng cho ta rời khỏi núi...”

“Hắc hắc, đại vương lại không nói với chúng ta, từ xưa tới nay chưa bao giờ có đạo sĩ được rời khỏi Ma Thiên Linh này cả” Một con chồn yêu mắt lộ hung quang nói.

Đạo sĩ lui từng bước về phía sau, quay người muốn chạy vào Ma Thiên Động. Mới quay người lại thì đỉnh đầu cả thấy đau đớn dường như có vật nhọn đâm vào đầu, còn chưa kịp biết đây là gì thì thân thể đã ngã xuống, ý thức cuối cùng của u là có hơn mười con yêu quái đang nhào tới phía mình.

Chỉ trong chớp mắt, đạo sĩ đã biến thành một bộ xương trắng, trên mặt đất đầm máu, nội tạng nằm la liệt.

Thanh Y và Kim Trọng Đế đương nhiên là không biết những chuyện này, bọn họ vẫn đang cố gắng nghĩ cách thoát thân.

“Không biết kết hôn có phượng hà quan không, nghe nói đó là thứ mà chỉ có vương hậu trong nhân gian mới có thể đeo”

“Cũng không biết có bao nhiêu bàn tiệc rượu, nghe nói bằng hữu tới chúc mừng càng nhiều thì sinh hoạt về sau càng hạnh phúc”

“Kết hôn là việc vui vẻ, trong núi đương nhiên là không thể thiếu nhạc sĩ rồi”

Phượng Hà Quan được mang tới còn có thêm một bộ quần áo, hết sức hoa lệ, hiển nhiên là đồ của hoàng cung. Một ngày sau lại có một đôi nhạc sĩ trông có vẻ lo sợ bị mang tới. Lại thêm một ngày, yêu quái đập mây nổi đuổi nhau kéo tới chúc mừng. Điều đó càng làm Thanh Y thêm lo lắng.

Khách mời càng nhiều, thì cách ngày đại hôn càng ngắn. Thanh Y vẫn mặc một bộ quần áo xanh, không thay đổi bộ quần áo đỏ thắm hoa lệ kia.

Kim Trọng Đế cũng gấp nhưng không biết phải làm gì mới phải, bên ngoài động có nhiều tiểu yêu trông coi, trốn thì sẽ không thể thoát, đánh cũng chẳng lại. Hắn đột nhiên thấy Thanh Y bảo mình lại gần, rồi nàng mở một bầu rượu ra, rồi nói thầm với mình một chữ, Kim Trọng Đế lập tức mình bạch nàng muốn mình trộn nọc độc vào trong rượu.

Kim Trọng Đế không dám chậm trễ, vội phụ mặc độc trong cơ thể ra. Thanh Y cau mày đưa bầu rượu, nàng cũng không tin tưởng vào việc hạ độc. Chuẩn bị xong hết nàng căn dặn đội phượng hà quan lên đầu rồi mặc bộ phượng hoàng bào hoa lệ kia lên.

Bởi vì phun nọc độc nên toàn thân Kim Trọng Đế vẫn còn mềm nhũn, nhìn Thanh Y mặc quần áo trước gương, không nhịn được nói: “Tỷ tỷ mặc y phục này thật là đẹp”. Vừa dứt lời thì Thanh Y đã trợn mắt nhìn hắn.

Một đám mây trắng từ xa đi tới trên Ma Thiên Linh, trên đám mây là một người trẻ tuổi mặc áo bào màu vàng, đầu đội mũ xanh, eo buộc đai lưng ngọc, tay cầm quạt xếp. Gã đứng trên đám mây nhìn nhạc sĩ trước Ma Thiên Động, nhíu mày rồi hạ đám mây xuống, ngay lập tức có một con chồn yêu chạy ra chào đón: “Đại Vương đã tới, đại vương nhà ta nhắc tới ngài mấy lần”

Gã khẽ gật đầu rồi chỉ vào nhạc sĩ ở bên cạnh hỏi: “Những nhạc sĩ này từ đâu đến?”

Chồn yêu lập tức đắc ý lớn tiếng nói: “Những nhạc sĩ này bị đại vương ta bắt từ trong quốc gia phía nam, ngài không thấy đại vương nhà ta uy phong cỡ nào đâu”

“À, uy phong như thế nào?” Công tử nhà giàu trẻ tuổi dừng lại, nghiêng đầu cười hỏi

“Đại Vương nhà ta đứng trên đám mây, phát tay đánh bại quốc sư phía nam rồi bắt những nhạc sĩ trên yến tiệc của vương triều vào túi càn khôn, sau đó nói với quốc vương Ma Thiên Linh mượn nhạc sĩ của đại vương dùng một lát, ba ngày sau sẽ trả lại. Lúc đó quốc vương bị hù đến mức mặt như màu đất, liên tục gật đầu, quần thần không có một ai dám lên tiếng” Chồn yêu vội nói.

“Đại Vương các người tự báo lai lịch sao?” Người trẻ tuổi khẽ cau mày hỏi

“Đúng vậy, thật là uy phong” Chồn yêu không tự chủ được nói ra từ mới mà vẫn được đại vương nói luôn mồm trong hai ngày này.

“Ha ha, thật là ngu xuẩn” Người trẻ tuổi nhỏ ra mấy chữ hời hợt đó rồi vừa khẽ phẩy quạt xếp vừa đi vào Ma Thiên Động.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Di Sơn Chuyển Nhạc Sư Đà Vương

Chồn tinh bị công tử trẻ tuổi phán một câu “rất ngu xuẩn” khiến cho mặt xanh lại nhưng không dám mở miệng phản bác, chỉ dám theo sau lưng. Lúc công tử trẻ tuổi tiến vào Ma Thiên Động thì quạt xếp được nâng lên một chút, nhẹ nhàng phe phẩy, tựa hồ không quen với khí tức trong động.

“Nhạc Chân hiền đệ, đến đây, ca ca chờ ngươi lâu rồi. Ta nói với bọn họ là Nhạc Chân hiền đệ chưa tới thì cũng không ai được chạm tới thịt, ha ha...”

Ma Thiên Đại Vương mặc hồng bào, đứng ở đầu xa nhất của cái bàn tiền triều lớn tiếng nói với công tử trẻ tuổi. Cùng bàn với Ma Thiên Đại Vương còn có vài người nữa, lúc này đều nhìn công tử trẻ tuổi chậm rãi đi tới, hiển nhiên rất không thoải mái với phong thái của y.

“Ta không biết ai mà đáng giá cho chúng ta đợi lâu vậy, Ma Thiên đại ca giới thiệu cho chúng ta xem y là thần thánh phương nào?” Một lão đầu hỏi nói, mặt lão giống như một tấm da người dán lên, không có một chút thịt nào.

“Đúng vậy, nhìn cách hấn ăn mặc thì giống như là một thái tử của một quốc gia trong nhân gian vậy” Một người thập phần tà khí, toàn thân bao phủ một tầng khói đen nói, cũng không biết trong khói đen là nam hay nữ.

Còn có ba người thì nhìn công tử trẻ tuổi từ trên xuống dưới, hiển nhiên đang cân nhắc xem lai lịch của y là gì, hơn nữa không tiện dùng bí pháp để xem chân tướng của người khác bởi đó là điều tối kỵ với yêu quái bọn họ.

Ma Thiên Đại Vương còn chưa mở miệng thì công tử trẻ tuổi đã khẽ lay quạt xếp nói: “Đại danh của Quý Khốc Sơn Khô Cốt Đại Vương như sấm bên tai làm sao có thể biết loại tiểu yêu như ta được” Y nói với lão nhân có khuôn mặt khô gầy như da mặt bọc lấy khung xương, chỉ là vừa nói y vừa phe phẩy quạt xếp không có một chút tôn kính nào.

Khô Cốt Đại Vương tức giận hừ một tiếng, không thèm đáp. Công tử trẻ tuổi lại nói với người thập phần tà khí bị khói đen bao phủ: “Vị này hẳn là Tà Linh Sơn Vô Diện Đại Vương rồi”

“Đúng vậy, chính là ta” Người trong khói đen hồi đáp, thanh âm lạnh lạnh, không lộ ra hi vọng.

Còn công tử trẻ tuổi vẫn khẽ phe phẩy quạt nói với ba người khác: “Bách Man Sơn Hồng Bào Lão Tổ, Kim Hà Pha Kim Hà Lão Yêu, Thanh Nguyên Sơn Thôn Thiên Đại Vương”

Mỗi lần y gọi tên là một trong ba người đổi sắc mặt. Công tử trẻ tuổi vẫn khẽ phe phẩy quạt, mỉm cười, thập phần tự tin như một người đi đạo thanh lâu vậy.

“Ha ha... Hiền đệ thật là có nhãn lực tốt, lại đây, ta giới thiệu cho mọi người Nhạc Chân hiền đệ của ta” Ma Thiên Đại Vương lúc này mới nói chen vào “Vị hiền đệ này rất có tên tuổi đấy, thế nhưng biết tên thật của hắn thì không có mấy người đâu. Các ngươi cũng không biết khi hiền đệ nhận tên là Nhạc Chân thì ta đang ở ngay bên cạnh, ha ha...”

“Ma Thiên đại ca, ngươi nói nhanh lên một chút, Nhạc Chân hiền đệ của ngươi là thần thánh phương nào” Thôn Thiên Đại Vương nói, nhìn qua thì già có vẻ rất trẻ.

“Tám trăm dặm Sư Đà Linh, Di Sơn Chuyển Nhạc Sư Đà Vương, chắc hẳn mọi người đều nghe qua” Ma Thiên Đại Vương chậm chạp mà đắc ý nói.

Mấy vị Đại Vương ngồi trên bàn tiệc nhìn nhau, tất cả động tác của họ dừng lại, sau đó đứng dậy, một đám thối lui về phía sau. Quý Khốc Sơn Khô Cốt Đại Vương nói, âm thanh như quý khóc: “Nguyên lai là Sư Đà Vương đã đến...” Lời còn chưa dứt thì đã ngưng lại, phảng phất như không biết phải nói cái gì.

Bọn họ chưa có ai gặp Sư Đà Vương cũng không biết tên thật của Sư Đà Vương lại càng không thể ngờ Sư Đà Vương trông như vậy

Nhạc Chân vẫn nhẹ phẩy quạt xếp, đứng yên tại chỗ, mắt híp một nửa rồi thông thả bước tới bàn tiệc ngồi xuống, lúc này những người khác mới ngồi xuống chỉ là không khí cũng đã có chút cứng ngắc. Mắt của Ma Thiên chuyển động cười lớn một tiếng nói: “Nhạc Chân hiền đệ hôm nay là đại hỉ của ca ca sao không mang em dâu theo?”

“Ha ha, phiền toái lắm, không muốn mang theo” Nhạc Chân khẽ phẩy quạt khẽ đáp

“Ha ha, hiền đệ thật là tự tại, lần trước hiền đệ nói Ma Thiên Nhai của ca ca thiếu một vị phu nhân thì ba ngày trước trời đã ban lương duyên cho ta, một tiểu nương tử đã tới Ma Thiên Sơn. Bất luận là tướng mạo hay tư thái đều không thua kém em dâu nửa phần. Hơn nữa ...”

“Hơn nữa cái gì?” Nhạc Chân hỏi hiển nhiên có chút tò mò về việc Ma Thiên Đại Vương có ý tách rời câu nói.

“Ha ha, hơn nữa còn là Yêu Tộc biến hóa viên mãn” Ma Thiên Đại Vương đắc ý nói

“Ha ha, quả là rất hiếm có” Nhạc Chân khẽ phe phẩy quạt.

“Hắc hắc, đương nhiên, nào nào, uống rượu, uống rượu, ca ca kính ngươi một ly, đây là rượu lấy từ trong Phù Đồ quốc nghe nói có tên là Tội Nghiệt

Từ, danh tự tuy quái nhưng hương vị rất ngon”

Rượu thật sự rất ngon, Nhạc Chân mỉm cười bụng chén chạm với Ma Thiên một cái sau đó uống cạn trong một hơi.

“Quả là hảo tửu” Y tán dương một câu khiến Ma Thiên Đại Vương cười ha hả.

“Nào dùng bữa...” Ma Thiên Đại Vương lớn tiếng nói với mấy vị đại vương khác. Trong mấy người thì có Thôn Thiên Đại Vương muốn kính rượu với Nhạc Chân nhưng y chỉ híp mắt, khẽ phe phẩy quạt tựa như không trông thấy khiến Thôn Thiên Đại Vương mặt đỏ tới mang tai, Ma Thiên Đại Vương vội vàng nói: “Thôn Thiên hiền đệ đừng trách, ngoại trừ ta ra thì những người khác cho dù có là Thiên Đế Ngọc Hoàng kính rượu y cũng không uống”

Lúc này Thôn Thiên Đại Vương mới chịu thôi, những người khác cũng không còn có ý kính rượu Nhạc Chân nữa.

“Ta nghe nói lúc đại ca bắt nhạc sĩ từ Nam Sơn Quốc có báo sơn môn đúng không?” Nhạc Chân đột nhiên hỏi.

Ma Thiên Đại Vương lập tức cười lớn nói: “Chị dâu của ngươi nói ngày đại hi đương nhiên phải có nhạc sĩ tấu nhạc mới tốt, ta vốn là người thô kệch sao biết những thứ này, may là chị dâu ngươi hiểu rõ lễ tiết của nhân gian”

Không chờ Nhạc Chân nói, Ma Thiên Đại Vương tiếp tục: “Không những là bắt nhạc sĩ ta còn từ Xối Thiên Quốc lấy Phượng Hoàng Bào, Phượng Hà Quan, chỉ có xiêm y như vậy mới xứng với mỹ mạo và tư thái của chị dâu ngươi”

“Khi làm những việc này đại ca cũng báo sơn môn sao?” Nhạc Chân hỏi.

“Đương nhiên, chị dâu ngươi nói, chỉ có làm việc quang minh chính đại mới có thể coi là anh hùng, mới là người có bản lĩnh thực sự” Ma Thiên Đại Vương lớn tiếng nói.

Nhạc Chân dừng quạt trong một chốc rồi lại nhẹ nhàng phe phẩy tiếp không nhanh không vội nói: “Đại ca, đại họa lâm đầu rồi”

Ma Thiên Đại Vương nghe được, khẽ giật mình nói: “Ý của hiền đệ là gì?”

“Đại ca có gặp quốc sư của Phù Đồ, Xối Thiên, Sơn Nam quốc chứ” Nhạc Chân hỏi

“Đương nhiên là có gặp, dù có chút pháp lực nhưng sao ngăn nổi túi càn khôn của ta” Ma Thiên đắc ý vỗ túi màu xám bên hông.

Nhạc Chân tiếp tục chậm rãi nói: “Những quốc sư kia thực lực tuy chỉ là cấp bậc đạo nhân nhưng bọn họ là đệ tử của Huyền Thiên Môn, đại ca chiếm đồ đạc của bọn hắn chẳng khác nào sỉ nhục Huyền Thiên Môn, nếu vô thanh vô tức thì cũng sẽ vô sự nhưng đại ca lại tự báo sơn môn tất nhiên sẽ khiến Huyền Môn chân nhân tìm tới”

“Ha ha... Hiền đệ quá lo, càn khôn túi trên tay ca ca, nếu hắn dám đến thì sẽ chẳng có đường về” Ma Thiên Đại Vương cời túi màu xám bên hông xuống đập mạnh lên cái bàn.

Thôn Thiên Đại Vương bỗng mở miệng nói: “Sư Đà Vương đại danh鼎鼎鼎鼎 là bị Huyền Thiên Môn hù dọa, hắc hắc, Thôn Thiên ta tuy pháp lực yếu ớt nhưng không sợ Huyền Thiên, nếu Huyền Thiên có người tới thì ta sẽ cho hắn biết trên thiên hạ này có một Thôn Thiên Đại Vương ở Thanh Nguyên Sơn”

“Huyền Thiên mặc dù có tên có tuổi nhưng Khô Cốt ta cũng muốn lĩnh giáo thần thông diệu pháp của họ” Khô Cốt Đại Vương nói cũng không nhìn Nhạc Chân. Những người khác cũng nhao nhao phụ họa. Nhạc Chân kệ bọn họ nói, biểu lộ không có chút biến hóa nào, khẽ phe phẩy quạt.

Khi bọn họ nói xong thì y mới chậm rãi đứng dậy chấp tay về phía Ma Thiên Đại Vương nói: “Đại ca nếu gặp khó khăn thì có thể tới Sư Đà Linh của ta”

Nói xong liền quay người rời đi, Ma Thiên Đại Vương hô vài tiếng, Nhạc Chân cũng không quay đầu lại, Ma Thiên Đại Vương đành nói: “Hiền đệ đi thông thả, ca ca không tiễn”

Ngay khi Nhạc Chân khuất bóng, Thôn Thiên Đại Vương lập tức cười một tiếng nói: “Cái gì mà Di Sơn Chuyển Nhạc Sư Đà Vương chứ, lá gan còn nhỏ hơn con thỏ, tên tuổi lớn như vậy mà hóa ra là hư danh”

Những người khác nhao nhao phụ họa, Ma Thiên Đại Vương tựa hồ cũng có chút tức giận với Nhạc Chân nên cũng mặc cho bọn họ nói.

“Ma Thiên đại ca, bằng túi càn khôn trong tay ngươi, thiên hạ này có chỗ nào không thể đi, nếu là ta thì vừa rồi ta đã bắt gã Nhạc Chân kia lại, rồi dùng pháp lực cho hắn hồi phi yên diệt để xem hắn còn thể đi sơn chuyển nhạc không, hung hăng can quấy cái đầu bò” Thôn Thiên Đại Vương tức giận nói.

“Uống rượu đi, mặc kệ hắn, hôm nay chúng ta không say không về” Ma Thiên Đại Vương lớn tiếng nói.

Tiểu yêu trong Ma Thiên Động, đương nhiên cũng miệng ăn miếng to, tất cả đồ ăn đều lấy từ nhân gian. Đám tiểu yêu lớn tiếng ầm ĩ, dù không dám tới quấy rầy bàn đại vương nhưng lại đi khắp nơi chúc rượu, vô cùng sôi nổi.

“Nào nào nào, uống uống...”

“Đầy vào, ngươi thua, chúng ta uống rượu nhân gian thì phải phạt theo quy củ của nhân gian, phạt ngươi ba chén...”

“Hôm nay là đại hi của đại vương, chúng ta uống thoải mái, nào, nào...”

Trong chớp mắt đã qua nửa ngày, tất cả tiểu yêu đều uống say ngã trái ngã phải, một bàn của Ma Thiên Đại Vương thì không như thế, vẫn còn đang uống nhiệt tình.

“Đại ca, đã lâu thế rồi mà chúng ta còn chưa thấy bóng dáng của chị dâu, người sao không mời nàng đi ra uống rượu, cho chúng ta được thấy dung nhan”

“Đúng vậy, đại ca để chúng ta mở rộng tầm mắt nào”

Mấy người khác phụ họa.

“Được, ta mời phu nhân ra, các người mở to mắt chờ” Ma Thiên Đại Vương nói xong liền đứng dậy, nắm túi càn khôn trên bàn, đi vào sâu trong động phủ.

Lúc này Thanh Y đang lo lắng đi tới đi lui trong tinh thất, chốc chốc lại xem hũ rượu độc trong tay sau một lúc nàng ngồi xuống. Kim Tượng Đế biết rõ nàng lo cái gì, thân thể hẳn đã khôi phục sau khi thoát lực do phun hết nọc độc, lúc này đang nằm trong góc, mắt nhìn Thanh Y, trong lòng cũng giống nàng nghĩ tới lần giết người này.

“Phu nhân, phu nhân... ha ha ha...”

Tim của Kim Tượng Đế đập vội, liếc nhìn Thanh Y, thấy nàng cũng đang nhìn mình, trong chớp mắt nàng đã trấn tĩnh lại, trong mắt chỉ có kiên định. Hẳn biết rõ, thời khắc sinh tử đã tới.

“Độc của ta vô sắc vô vị, từ trước tới giờ ngoại trừ Thanh Y cô nãi nãi, không có ai trúng độc mà không chết cả” Trong lòng Kim Tượng Đế nghĩ tới câu đã từng nói với Thanh Y.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Xa Hởi Kiếm Tiên Tên Là Gì

Tên gốc hán việt: Diêu vấn kiếm tiên thị hà danh

Ma Thiên Đại Vương mang theo mùi rượu nồng đậm tiến tới, còn chưa đi vào tinh thất đã hô lớn: “Phu nhân”

“Phu nhân, nàng cùng ta ra ngoài gặp mấy vị hiền đệ” Ma Thiên Đại Vương chưa dừng bước thì đã nói hết lời.

“Đại Vương, điều này không hợp với lễ tiết, nào có chuyện tân nhân đi gặp khách lúc này” Thanh Y vội vàng nói, âm vực cao vút không có một chút lo nghĩ nào của khi trước

“Đều là huynh đệ nhà mình cả, không có việc gì đâu”

Sự tình có chút ngoài ý muốn, không nghĩ rằng Ma Thiên Đại Vương lại bảo Thanh Y đi gặp người, điều này rất khác với lúc trước thương nghị, Thanh Y tỏ vẻ khó xử, Ma Thiên Đại Vương vội nói: “Đều là huynh đệ nhà mình cả, không có ai nói gì đâu”

Thanh Y tựa hồ lấy đại cục làm trọng nói: “Vậy thì được, ta sẽ cùng Đại Vương đi ra ngoài chúc rượu chư vị thúc thúc”

“Tốt, ha ha...” Ma Thiên Đại Vương cười to tựa như cực kỳ thỏa mãn với Thanh Y

Kim Tượng Đế đương nhiên biết rõ Thanh Y cũng không đề ý đến lễ tiết mà là vì đang nghĩ đối sách, hẳn biết Thanh Y nhất định sẽ động thủ tuy nhiên không phải trong tinh thất mà là ở bên ngoài. Hắn nhìn sắc mặt của Ma Thiên Đại Vương một chút, nhớ tới lời Thanh Y đánh giá hắn: “Một gã hám danh tự đại lại thích văn hóa nhân gian. Pháp lực tuy cao nhưng mới chỉ là yêu khai trí, không thể khai tuệ”

Theo lời Thanh Y thì yêu có ba giai đoạn: Khai linh, khai trí, khai tuệ, lần đầu tiên Kim Tượng Đế nghe tới điều này, trong lòng hẳn nghĩ chính mình cũng mới chỉ khai trí thôi, khi hỏi Thanh Y thuộc giai đoạn nào thì nàng đặc ý nói mình đã sớm khai trí rồi

Thanh Y cầm rượu trên bàn, lấy thêm một cái li rồi đi ra bên ngoài. Nàng không gọi Kim Tượng Đế, hết thấy hi vọng đều gửi gắm cả vào bình rượu độc. Kim Tượng Đế thì lại không có lòng tin với rượu độc của mình, so ra thì Thanh Y còn tin tưởng hơn hắn.

Kim Tượng Đế cũng không đi theo mà trốn kỹ trong tinh thất, trong lòng nhớ lại nhiều năm đối địch như vậy cũng đúng là không có ai có thể sống sót sau khi trúng độc của mình cho dù là đại yêu có pháp lực cao hơn nhiều, đương nhiên là trừ Thanh Y ra, chẳng những nàng không trúng độc mà còn nói độc

của Kim Tượng Đế rất ngọt, rất thơm.

Trong Ma Thiên Động, Thanh Y đang hành lễ với mọi người, bất luận là khí chất ôn nhu hay thanh tĩnh cũng khiến mọi người nhìn không chớp mắt hơn nửa hôm nay nàng còn mặc phượng hoàng bào và phượng hà quan, trong vẻ dịu dàng còn lộ ra nét xinh đẹp.

“Chị dâu còn đẹp hơn vương hậu nhân gian nghìn lần”

“Dịu dàng ôn nhu..(ôn uyển nhu tình..)”

“...”

Mấy vị đại vương cùng bàn với Ma Thiên tán thán, Ma Thiên thì đứng một bên nói: “Đáng tiếc Nhạc Chân hiền đệ đã rời đi”

Thanh Y thì thẹn thùng đứng một bên khẽ cúi đầu. Lúc này nàng cầm bầu rượu muốn tiến lên mời rượu, mới bước được một bước thì đột nhiên nói: “Các thúc thúc tán dương sai rồi, đại vương còn sợ ta chạy mất nên bây giờ vẫn còn giam giữ pháp lực của ta đó!”

Khuôn mặt Thanh Y đỏ ửng, vừa nói vừa rót rượu cho họ. Bộ dáng làm nũng này khiến cả bàn cười to, Thôn Thiên Đại Vương lập tức lớn tiếng nói: “Đại ca, ngươi làm không đúng rồi... Chị dâu ôn nhu như vậy tại sao lại bỏ chạy được”

Mấy người khác cũng phụ đạo: “Đúng vậy, làm sao sẽ bỏ chạy được”

Ma Thiên Đại Vương nao nao rồi lập tức cười to: “Phu nhân chớ trách nhất thời ta quên mất”. Vừa nói vừa điểm một ngón tay giải cảm chế trên người Thanh Y. Nàng cảm nhận được pháp lực lưu chuyển thì trong lòng cảm thấy mừng rỡ. Trên mặt lại lộ vẻ thẹn thùng nhưng dịu dàng nói: “Đa tạ đại vương”

Thừa dịp này nàng cũng đổ đầy chén rượu của mọi người nói: “Kính đại vương và chư vị thúc thúc một chén rượu”

Trong lòng Kim Tượng Đế hơi lo về Thanh Y nhưng hắn vẫn không đi ra ngoài, hắn cũng chẳng thể giúp được gì vì vậy theo bản năng hắn chọn một nơi vắng vẻ để trốn kỹ, trái tim hắn đột nhiên truyền tới sự triệu hoán của Thanh Y, hắn lập tức quên đi việc ẩn trốn, toàn thân bắn vọt lên, xẹt qua hư không như một đạo kim quang. Sau khi chạm đất lại tiếp tục bật lên, trong lòng hắn nghĩ tới việc Thanh Y đã xảy ra chuyện.

Nhưng khi hắn đi ra ngoài thì quang cảnh vô cùng nào nhiệt, Thanh Y bung bầu rượu đứng cạnh Ma Thiên Đại Vương, mắt nhìn vào mọi người trên bàn rượu, hắn không biết Thanh Y đã cho bọn họ uống rượu chưa. Nhưng dựa vào tính cách của Thanh Y thì nhất định là bọn họ đã uống rồi.

Một đám người trên bàn của Ma Thiên Đại Vương vẫn ngồi im tại chỗ, trên mặt âm tình bất định. Kim Tượng Đế không biết họ có trúng độc nhiều không cũng không biết là họ có trúng độc chí mạng không.

Ngay khi hắn còn đang nghi hoặc thì Ma Thiên Đại Vương đã mở miệng nói với mấy người trên bàn: “Chư vị hiền đệ đã hiểu vì sao ta phải giam cầm pháp lực của nàng chưa?” Y liếc nhìn xung quanh rồi nói: “Rượu độc, một bình rượu độc cũng muốn đánh gục chúng ta sao, hắc hắc...”

Sắc mặt Kim Tượng Đế đại biến, vội ngẩng đầu nhìn Thanh Y, chỉ thấy sắc mặt nàng cũng tái nhợt, liên tục lùi về phía sau.

“Đi...”

Lời của Thanh Y mới dứt thì thân thể đã hóa thành một cơn gió chạy về phía cửa động, Kim Tượng Đế cũng hiểu rượu độc đã bị uống hết cũng đã bị phát hiện, lập tức hóa thành một đạo kim quang bắn ra ngoài động. Bọn họ lúc này không còn có lựa chọn nào khác, Thanh Y tuyệt đối không muốn trở thành phu nhân của Ma Thiên Đại Vương, sự tình đã bại lộ thì chỉ còn cách chạy trốn thực mạng nhưng bọn họ cũng biết muốn chạy trốn cũng chỉ là hy vọng xa vời nhưng vẫn dốc toàn lực chạy về phía cửa động.

Đám tiểu yêu còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì vẫn đang ăn to uống lớn, huyên huyên náo náo, còn có đám nhạc sĩ từ quốc gia phương nam vẫn cố sức diễn tấu bởi họ không biết vận mệnh mình sẽ ra sao cũng không biết trong động phủ đã xảy ra chuyện gì.

“Muốn chạy ư?”

Thanh âm lạnh lùng của Ma Thiên Đại Vương truyền tới, lúc này Kim Tượng Đế đã chạy tới cửa động còn Thanh Y thì đã chui ra khỏi động, ngay khi hắn nghĩ rằng mình sẽ trốn được khỏi Ma Thiên Động thì một cơn gió đã nuốt lấy hắn, theo sau ngọn gió là một đạo bạch quang lạnh thấu xương.

Bạch quang đập vào mắt như ánh sáng mặt trời, cực kỳ chói mắt, trong mắt, trong tâm của Kim Tượng Đế có cảm giác đã bị đạo bạch quang kia xâm chiếm, trong chớp mắt thân thể cứng ngắc. Bạch quang lóe lên rồi biến mất. Kim Tượng Đế nghe thấy một tiếng kêu đau đớn, định thần lại mới biết đã nằm trong ngực của Thanh Y, còn nàng đã té ngã, phượng hà quan đã rơi, tóc đen rơi bời trên mặt đất, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi từ miệng chui vào trong cổ, hết sức bất tất.

Càng khiến Kim Tượng Đế giật mình chính là một mũi kiếm lạnh như băng đang chỉ vào cổ họng Thanh Y, khiến cho Thanh Y không thể nâng cằm lên. Chuôi kiếm này nằm trong tay một người mặc đạo bào màu trắng, gã khẽ cúi đầu, lạnh lùng nhìn nàng, Kim Tượng Đế cảm thấy ánh mắt của gã còn lạnh hơn cả kiếm, còn khiến lòng người buốt giá hơn cả kiếm.

Gã lạnh lùng nhìn Thanh Y, nàng cũng nhìn lại hắn, trong mắt đầy sợ hãi, cổ họng trắng như tuyết nằm dưới lưỡi kiếm tỏ ra mảnh mai.

Một chút ánh nắng từ tầng mây chiếu vào thân kiếm, phản xạ ra một vùng bạch quang chiếu vào trong mắt Kim Tượng Đế. Trong lòng hắn cả kinh, bạch quang lóe lên rồi biến mất, hắn chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo lướt qua người mình, trong lòng thờ dài một hơi, nghĩ thầm gã đã đi vào tìm bọn Ma Thiên Đại Vương.

Đến khi hắn ngẩng đầu lên mới nhìn thấy Thanh Y đã nằm trên mặt đất, trên cổ họng có một vòng đồ tươi như sợi chỉ, máu từ đó chảy ra. Trong sát na đó trong lòng hắn cảm thấy trống rỗng, nhìn con mắt Thanh Y vẫn đang mở ra trùng trùng, ánh mắt rất sống động, có ba phần sợ hãi, ba phần cầu khẩn, ba phần kiên nghị.

Trong đầu Kim Tượng Đế vang lên những tiếng ông ông, hắn ngăn người nhìn Thanh Y, một sát na sau đột nhiên hắn bừng tỉnh, trong lòng kim không được vội dùng thân thể quần quanh vết thương, đồng thời còn nhả độc độc lên đó. Hắn không biết mình muốn gì, cũng không biết phải làm sao, tất cả những hành động này đều tới từ bản năng của mình.

Hắn không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của tiểu yêu trong Ma Thiên Động cũng không chứng kiến được kiếm quang màu trắng giăng khắp động. Đạo nhân áo bào trắng cất bước như biến hóa, thân như âm ảnh, kiếm như điện mang, kiếm quang lướt qua không ai có thể chống lại, không gì cản nổi.

Thôn Thiên đại vương nổi giận gầm lên một tiếng, mở ra một cái miệng to như vạc nước lớn cố gắng nuốt đạo nhân áo bào trắng, bạch quang lóe lên, kiếm quang đâm thẳng vào miệng, Thôn Thiên Đại Vương ngã trên mặt đất.

Hồng Bào lão tổ vùng tay lên, sâu độc màu đỏ tuôn ra bay đầy trời, kiếm quang hóa thành một tấm lưới, giống như đang bắt bướm bướm vậy, từng con từng con bị xoắn nát rơi xuống trên nền đất. Hồng Bào lão tổ kêu lên một tiếng kinh sợ, hất áo bào hóa thành một đám sương đỏ bỏ trốn, kiếm quang đâm vào sương đỏ, một vùng kiếm quang bùng lên, trong sương đỏ một tiếng kêu thảm thiết vang lên, sương đỏ tiêu tán, Hồng Bào lão tổ té trên mặt đất, tứ chi chia lìa, đầu lăn sang một bên.

Khô Cốt đại vương quay người bỏ chạy, kiếm quang vọt tới tựa như thủy ngân, trong chót mắt đã bao phủ cả người y, trong kiếm quang Khô Cốt đại vương thậm chí còn không kịp kêu lên thì đã bị xoắn thành bột phấn. Kiếm thế không ngừng mà còn lại tăng vọt tựa như tuyết lở trên núi cao.

Vô Diện Đại Vương hóa thành một đám khói đen, Kim Hà Lão Yêu biến mất trong một vùng hào quang còn Ma Thiên Đại Vương đã lặn vào trong túi Càn Khôn. Thế nhưng bất luận như thế nào thì bọn họ đều bị kiếm quang tựa như núi tuyết sụp đổ cuốn vào.

Kiếm quang bắn ra bốn phương tám hướng, khí thế lăng lệ ác liệt, sát khí tung hoành, hào quang vạn trượng khiến bên trong Ma Thiên Động sáng như bên ngoài.

Kim Tượng Đế tuyệt không sợ hãi, thậm chí không nghĩ tới việc bỏ chạy, hắn chỉ cố gắng quấn chặt cổ của Thanh Y, không để cho máu chảy a. Nhưng thân thể vốn hàn nhiệt bất xâm của hắn lại cảm thấy thân thể của Thanh Y càng lúc càng lạnh.

Hắn không biết phải làm sao trong lòng chỉ nghĩ: “Làm sao cô có thể chết được, tại sao lại chết, cô còn chưa giải thanh ty chú trên người ta, còn chưa mang ta tới Sư Đà Linh tìm Sư Đà Vương điểm hóa, còn chưa đưa 2 cuốn Huyền Thiên Cương Khí và Phong Động Thuật cho ta. Tại sao có thể chết được, tại sao...”

Hắn nghiêng đầu nhìn vào Ma Thiên Động, chỉ thấy trong động máu chảy thành sông, không có một yêu nào nguyên vẹn, một đạo nhân mặc áo bào trắng đứng lặng yên giữa thi cốt đầy đất, giữa dòng huyết hà, toàn thân không có một vết máu nào.

Kiếm của gã đã sớm nằm trong vỏ nhưng người gã còn lạnh hơn cả kiếm.

Gã nhìn Kim Tượng Đế, hắn không tránh không né ánh mắt của hắn, lúc này Kim Tượng Đế không có một chút sợ hãi nào.

Đạo nhân áo trắng mới cất bước đã ở trước mặt Kim Tượng Đế, ánh mắt lạnh như băng ghim lên người hắn.

Gió tựa như cũng đông lại, ánh mắt gã còn lạnh hơn kiếm của gã.

Một chút ánh nắng lại chiếu xuống, rơi trên người đạo nhân áo trắng, gã đột nhiên quay người cất bước trong ánh sáng mặt trời, mỗi một bước mà thân hình đã nhạt nhòa.

“Người tên là gì?” Kim Tượng Đế lớn tiếng gọi khi đạo nhân áo trắng sắp sửa biến mất.

Son cốc trống trải, vang vọng thanh âm của hắn nhưng không có người đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ánh Trắng, Sắc Trắng, Trò Chuyện Trong Trắng

Gió lớn từng trận, ánh mặt trời chiếu xuống, trong mắt Kim Tượng Đế lộ ra vẻ khắc nghiệt và tinh mịch. Hắn không biết vì sao lại nói ra câu đó, là xúc

động nhất thời của hấn chẳng. Hấn ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiếu từ trên không xuống, đạo nhân áo trắng đã biến mất ở nơi đó.

Mặt trời dần chệch đi, trong mắt Kim Tượng Đế không còn có hào quang chói mắt nữa mà là trời xanh mây trắng, ngẫu nhiên có chim bay ngang qua bầu trời mà hấn thấy. Chỉ là những thứ này trong mắt Kim Tượng Đế đều có vẻ xa lạ tựa như thế giới đã bị chia ra làm hai.

Một đàn chim sẽ không biết từ đâu bay tới làm kinh động sự yên tĩnh trước cửa Ma Thiên Động. Chúng nhìn một nữ tử áo hồng nằm trên mặt đất màu xám trước cửa động, nhìn phương hà quan nằm lẩn lóc ở một bên, chúng cảm thấy kỳ quái bởi vì sao nữ tử này lại nằm ngủ trên mặt đất giống như một đóa hoa hồng kiều diễm. Còn trên cổ nữ tử có một con kim xà đang quấn quanh, Kim Xà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tựa như một bức tượng.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, nhiệt độ trong thiên địa cũng giảm dần, thân thể Thanh Y đã trở nên lạnh buốt nhưng Kim Tượng Đế vẫn bám chặt lấy cổ nàng, tựa như làm vậy có thể khiến nhiệt độ trên cơ thể nàng không giảm xuống nữa.

Một vầng trăng tròn từ phía đông bay lên, trắng như ngọc, tròn như mâm.

Ánh trăng rơi trên người Thanh Y, chiếu vào những ngón tay nàng trên đất đen và lá khô khiến chúng càng thêm phần trắng nõn.

Có một người mặc cẩm bào, đập ánh trăng tới, gã tựa như hòa làm một thể với ánh trăng.

Gã lặng lẽ xuất hiện trước mặt Kim Tượng Đế, lẳng lặng nhìn hấn rồi nhìn Thanh Y sau đó nhìn mọi thứ trong động phủ. Nếu như nói đạo nhân áo trắng khi trước là ánh nắng lạnh lùng không có một chút cảm tình nào thì... người trước mặt là ánh trăng thần bí, có vẻ ôn hòa, giờ tay là có thể chạm tới nhưng thực ra là cực kỳ xa xôi.

Gã không hỏi Kim Tượng Đế câu nào... chỉ lẳng không phát chỉ, một tiếng động vang lên, đánh vỡ cái sự lạnh lùng bình tĩnh của một phương thiên địa này. Ánh trăng, núi rừng, Ma Thiên Động dường như đang dao động, trở nên mơ hồ, Thanh Y nằm trên mặt đất cũng vậy, giống như bóng trăng trên mặt nước, lặng lẽ tan biến.

Khi vùng không gian này ổn định lại thì chỉ thấy kiếm khí tung hoành khắp Ma Thiên Động, bất luận đại yêu hay tiểu yêu dưới kiếm quang đều bị xoắn nát, không ai có thể thoát được. Từ lúc đạo nhân áo trắng từ trên trời rơi xuống, một kiếm đâm ngã Thanh Y và Kim Tượng Đế cho tới lúc nhập động rồi rời đi chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn.

Người cẩm bào đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, Kim Tượng Đế cũng ngẩng lên nhìn thương khung nhưng ngay khi hấn ngẩng lên thì một đạo nhân áo trắng lại từ trên không đâm một kiếm xuống, kiếm hòa lẫn với ánh trăng cơ hồ không thể phân rõ được.

Kiểm cùng với một bộ áo trắng lặng lẽ hạ xuống tựa như ảo ảnh.

Người cẩm bào trước mặt Kim Tượng Đế dường như không kịp phản ứng, trong giây phút gã ngẩng đầu lên thì trong mắt đã có bóng kiếm quang.

Kiểm quang đâm tới, người mặc cẩm bào bỗng giống như ảo ảnh trong nước, đột nhiên tan biến. Một con sóng từ ánh trăng tuôn ra, một tiếng kiếm ngân cũng theo con sóng vang lên khắp nơi, ánh trăng khiến vạn vật run rẩy, cây cối núi đá lặng lẽ đổ vỡ.

Một kiếm tung bay theo sau nó chính là đạo nhân áo bào trắng buổi trưa, tới tận lúc này vẫn chưa hề rời đi.

Sau khi một kiếm của y đâm vào không khí thì lại vọt lên Cửu Thiên rồi lại đâm xuống lần nữa, mục tiêu lần này là đỉnh Ma Thiên Linh, ở lúc đó chẳng biết từ bao giờ đã có một người trẻ tuổi mặc cẩm bào. Gã đứng trên đỉnh núi của Ma Thiên Linh, bộ cẩm bào bay dưới ánh trăng, trong ngọn gió. Gã đã trông thấy một kiếm lẳng không phóng tới nhưng biểu lộ không có chút biến hóa nào.

Áo trắng tựa ảo ảnh, một kiếm đâm tới, trong ánh trăng, những nơi kiếm quang đi qua tựa như có hàng vạn tiếng kêu nhỏ bé tạo thành tiếng kiếm ngân vang.

Xuyên thấu mặt trăng, đâm nát hư không.

Người trẻ tuổi đứng lẳng trên đỉnh Ma Thiên Linh tựa như cát bụi, biến mất trước kiếm, trên đỉnh núi có bóng người lóe lên, trên đỉnh một cây tùng mọc trên vách đá có thêm một người đang đứng. Thân như tuyết hồng, đứng trên đầu cành, phiêu phù trong gió

Đạo nhân áo trắng đâm trượt lập tức đập trong hư không tràn ngập ánh trăng tựa như đập trên đất bằng, chỉ vài bước đã lại lên tới Cửu Thiên rồi lại đâm một kiếm nữa từ trên xuống. Chỉ là một chiêu kiếm này lại khác với những chiêu kiếm lúc trước, ngay khi đâm xuống kiếm tựa như vì quá nhanh cho nên đã bị không gian xé nát, một kiếm hóa hai, hai kiếm hóa bốn, bốn kiếm hóa tám, tám kiếm lại biến thành vô số thanh kiếm, một tiếng nổ vang rền trong hư không, từ dưới nhìn lên tựa như đang có một cơn mưa kiếm rơi xuống, bao phủ toàn bộ đỉnh núi, trong nháy mắt ngọn núi kia cũng đã có cả trăm lỗ ngàn vết.

Nhưng người trẻ tuổi mặc cẩm y đứng trên cành thông đã biến mất.

Đạo nhân áo trắng cũng không biểu lộ gì, ánh mắt giống như kiếm, lạnh như băng.

Nhưng lần này không đợi y bay lên Cửu Thiên thì trong hư không đã vang lên một thanh âm ôn hòa nhưng mờ ảo: “Di sơn chuyển nhạc”

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, một ngọn núi khổng lồ từ trên Cửu Thiên rơi xuống giống như trời sập vậy. Cương phong tứ tán, thế nhưng ngọn núi trung tâm lại không có một ngọn gió nào cũng không có một chút thanh âm nào tựa như đang nằm trong trạng thái chân không. Núi còn chưa rơi xuống thì đại

thụ trong núi đã đổ rạp, đã thú bỏ chạy thực mạng.

Đạo nhân áo trắng nhìn cự son đang đập xuống đầu, trong mắt không có một chút sợ hãi nào, thậm chí còn không có cả một tia cảm tình. Y vẫn bay lên trời, nhằm thẳng ngọn núi đang rơi xuống, cả người giống như bị bao phủ trong một tầng kiếm quang, một kiếm đâm thẳng lên.

Từ đầu tới cuối chỉ thấy một người áo trắng đang bay lên trời, bay về phía một ngọn núi lớn đang rơi xuống.

Kim Tượng Đế nhìn ngọn núi này áp xuống đầu, chỉ nhìn mà thôi, từ lúc độ ẩm trên người Thanh Y trở nên lạnh như mặt đất thì hắn đã tiến vào trạng thái trống rỗng này, những thứ trong mắt giống như dấu vết của một người đi trong sa mạc, chỉ trong chốc lát đã bị gió vùi lấp.

Nhìn từ chỗ của Kim Tượng Đế cũng chỉ có thể chứng kiến một cái áo trắng phảng phất như bị gió thổi về một vùng đen kịt trên chín tầng trời.

Tiếng kiếm ngân vang trong thiên địa, thật lâu không dứt. Đạo nhân áo trắng không có ý thôi lui, muốn dùng kiếm chém nát ngọn núi này.

Từng viên cự thạch rơi xuống, trong mắt Kim Tượng Đế có một tầng đá càng lúc càng lớn nhưng hắn vẫn quán trên cổ Thanh Y, không tránh không né, im lặng giống như nhiều năm trước kia hắn cuộn mình lại trên một tảng đá thô nập linh khí của trăng sao.

Cự thạch rơi làm bùn đất văng khắp nơi, đá vụn bay tán loạn, đại thụ che trời gãy gãy, Ma Thiên Động sụp đổ.

Một cơn gió mạnh thổi những viên cự thạch bay khỏi ngọn núi tới vài dặm rồi hóa thành một nữ tử áo đỏ mặc Phượng hoàng bào.

“Cô không chết” Thanh âm của Kim Tượng lộ ra vẻ kinh hi.

“Cô cái gì mà cô, gọi là cô nãi nãi”

“Cô nãi nãi...”

Thiếu nữ áo đỏ nhún lông mày lại, mắt phượng tròn trừng, Kim Tượng Đế vội hô: “Thanh Y cô nãi nãi”

Thiếu nữ lúc này mới cười rộ lên nói: “Vì người nghe lời như vậy nên ta tha cho người, lần sau còn dám gọi loạn thì ta sẽ ăn người”

Kim Tượng Đế còn chưa kịp trả lời thì phát hiện vết máu trên miệng thiếu nữ lại chảy ra, thân thể cứng ngắc, một chút ấm áp ôn nhuận cũng biến mất. Toàn thân hắn cứng ngắc, kinh hãi hoảng hốt không biết là vì sợ hay là vì cái gì. Trong lòng cứ liên tưởng tới cặp môi mảnh như cánh hoa của nàng thâm nghĩ: “Nàng đang cảnh cáo ta, nhất định như vậy”.

Kim Tượng Đế còn chưa bình phục tâm tình để hỏi tại sao Thanh Y chưa chết thì nàng đã biến mất trong một ngọn gió rồi xuất hiện cách đó vài dặm. Từ xa chỉ thấy bầu trời trên ngọn núi nổ tung, một ánh sáng màu trắng đột nhiên bay ra. Nhưng khi bạch quang mới xuất hiện thì ngọn núi lớn kia tựa như mọc từ dưới đất lên, nhằm về phía đạo nhân áo trắng bay tới, dù vậy đạo nhân áo trắng vẫn không tránh không né.

Đâm ra một kiếm, kiếm quang chói mắt, cả người đạo nhân áo trắng bao phủ một lớp kiếm cương.

Lại có thêm một ngọn núi bay lên rồi lại từ trên Cửu Thiên đè xuống.

Hai núi chồng nhau, đạo nhân áo trắng ở dưới chân núi, kiếm trong tay y bùng lên thành một cái vòng, sáng lóa.

Thêm một ngọn núi nữa đập xuống hai ngọn núi kia

Người trẻ tuổi mặc cẩm bào xuất hiện trên đỉnh núi, giậm chân, ba ngọn núi nhanh chóng hạ thấp rồi rơi xuống khiến bụi đất bay đầy trời.

Đột nhiên Thanh Y kinh hi nói: “Hắn là Sư Đà Linh Sư Đà Vương, chắc chắn đây là Di Sơn Chuyển Nhạc đại pháp”

Trong đám bụi bậm một đạo thân ảnh bắn lên trời rồi bay về phía xa.

“Sư đà vương, Sư Đà Vương...” Thanh Y lớn tiếng gọi nhưng thân ảnh kia đã sớm biến mất trong ánh trắng.

Khi mọi sự kết thúc dưới ánh trắng chỉ còn núi cao sừng sững.

Kim Tượng Đế đuổi đầu ra nhìn Sư Đà Vương đang dần biến mất thâm nghĩ Sư Đà Vương quả nhiên lợi hại. Nhưng một cảm giác thất lạc xuất hiện trong đầu hắn, Kim Tượng Đế thấy gã giống như là ánh trắng trên mây, cao cao tại thượng còn mình chỉ là một con rắn nhỏ chỉ biết ngẩng đầu thô nập linh khí của trăng sao, bất luận mình có cố thế nào, leo lên ngọn cây hay đỉnh núi thì gã cũng sẽ không cúi xuống liếc nhìn mình.

Đột nhiên hắn cảm thấy lúc trước gã đứng trước sơn động có lẽ chẳng buồn để ý tới mình.

Đột nhiên trong cự son có một đạo ánh sáng trắng lao ra bay thẳng lên bầu trời đầy sao, thổi bay một đám mây. Ngay khi bạch quang lao ra khỏi đỉnh núi thì ngọn núi đá lớn lặng lẽ vỡ vụn, đạo nhân áo trắng lao thẳng tới Cửu Thiên.

Đúng lúc này một tiếng kiếm ngân mạnh mẽ vang vọng khắp trong thiên địa. Còn đạo nhân áo trắng trong tiếng ngân của kiếm đã đập không lao về phía Sư Đà Vương biến mất, trên người y bao phủ một tầng kiếm cương, cực kì bắt mắt dưới ánh trắng, y sải bước tựa như xé nát hư không trong chớp mắt

đã biến mất.

Thanh Y mặc một bộ phượng hoàng bào màu đỏ thắm đứng trên đỉnh núi dưới ánh trăng, trên tay nâng một con Tiểu Kim Xà, nhìn lên trời cao, nhìn về hướng hai người biến mất, về mặt mờ ước.

“Hắn là ai?” Kim Tượng Đế đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

Thanh Y định thần lại vừa nhìn Kim Tượng Đế vừa cười nói: “Tại sao khi này hắn rồi đi lại không cất tiếng hỏi lần nữa?”

“Ta sợ hắn nghe được sẽ quay đầu lại giết chúng ta” Kim Tượng Đế nói.

“Thế tại sao lúc trước lại không sợ?”

“Bởi vì ta nghĩ tới việc cô đã bị hắn giết?”

“Vậy thì có liên quan gì tới việc hỏi tên đâu?”

Kim Tượng Đế tựa như suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta cũng không rõ, ta muốn biết tên hắn là gì để về sau nếu ta biến hóa, có được pháp lực cao cường sẽ đi tìm hắn báo thù cho cô”

Thanh Y trầm mặc hồi lâu rồi đột nhiên giãn mặt mỉm cười nói: “Không tệ, không tệ, tiểu gia hỏa coi như cũng có lương tâm, không uống công ta cản hộ người một kiếm kia” Dứt lời liền nâng Kim Xà lên cao, ánh mặt trăng rơi vào người Kim Xà làm chiếu xạ ra một chút kim quang. Tay ngọc của nàng chỉ lên mặt trăng không ngừng vậy động rồi nói: “Người thấy chưa?”

“Thấy gì?”

“Ánh trăng đó, lời của người đã bị ta dùng pháp lực khác vào ánh trăng rồi” Thanh Y ngẩng đầu cười nói dịu dàng.

Trong lòng Kim Tượng Đế không tin, thầm nghĩ làm sao có thể khác vào ánh trăng được thế nhưng hắn cũng không phản bác.

Thanh Y dứt lời lại nhìn vàng trắng sáng trên chín tầng trời, Kim Tượng Đế thì nhìn nàng, chỉ cảm thấy lúc này là lúc nàng an tĩnh nhất, lông mày như nửa vàng trắng, mắt như vàng trắng tròn, môi như hai vàng trắng hồng, sắc mặt như ánh trăng, lỗ tai là vàng trắng trong suốt, toàn thân nàng tựa như nhuộm trong ánh trăng.

“Ai da, thiếu chút nữa quên mất, trong Ma Thiên Động còn có rất nhiều pháp bảo nữa! Chúng ta đi tìm thôi, hắc hắc...” Thanh Y trở lại từ trạng thái tĩnh lặng khi nãy, lời nói và ánh mắt đều lộ ra sự hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phúc Chí Tâm Linh Bái Đạo Nhân

Đại yêu tiểu yêu trong Ma Thiên Linh đều đã táng thân trong Ma Thiên Động, còn trong khu vực Ma Thiên Sơn lại có thêm một ngọn núi lớn do vài ngọn núi nhỏ chồng chất lên nhau, có lẽ sau trăm năm nữa khi có đại yêu chiếm núi sẽ xây động phủ trên đó. Đến lúc đấy hỏi thăm xem ngọn núi này thành hình như thế nào thì e rằng đã chẳng có mấy người nói rõ được.

Còn bây giờ Kim Tượng Đế và Thanh Y đang đứng ngăn người ra trong Ma Thiên Linh, Thanh Y nói là về Ma Thiên Động đào bảo nhưng cửa động đã bị một tảng đá lớn chặn lại. May mắn là không chỉ đá lớn mà còn có cả bùn đất. Thanh Y nhìn một lúc lâu rồi mới quyết định đào vào động, Kim Tượng Đế không muốn đào nói rằng đá bị đất vùi rất sâu, Thanh Y trừng mắt liếc hắn một cái nói rằng trong động có nhiều pháp bảo như vậy mà còn không muốn u, đồ lãng phí.

Sau đó Thanh Y tự mình đào, Kim Tượng Đế đứng cạnh quan sát, nhìn nàng dùng mười ngón tay mảnh khảnh bới từng cục đá ra. Từ đêm cho tới ngày mà Thanh Y vẫn tiếp tục đào, Kim Tượng Đế biết nàng nhất định muốn lấy túi càn khôn kia ra.

“Thanh Y cô nãi nãi sống tới giờ bằng cách nào nhỉ?” Trong lòng Kim Tượng Đế vẫn suy nghĩ về chuyện này, trước Ma Thiên Động hắn cảm thấy sinh cơ trên người Thanh Y đã biến mất thế nhưng chỉ trong chớp mắt nàng đã hồi sinh, ngoại trừ vết thương trên cổ thì không có dấu vết tử vong nào.

“Vì ta chưa chết” Thanh Y đáp mà không quay đầu lại

Kim Tượng Đế nghi hoặc nói “Sao thế được, những vị đại vương kia cũng chẳng có ai sống sót được dưới kiếm của người kia”

Thanh Y quay đầu lại trừng mắt với Kim Tượng Đế cả giận nói “Người muốn ta chết đúng không?”

“Không phải, ta chỉ cảm thấy...” Kim Tượng Đế vội phủ nhận, Thanh Y cũng chẳng đoái hoài gì tới hắn mà đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời nói: “Tuy ta không có truyền thừa nhưng vẫn còn huyết mạch cho nên có thể niết bàn một lần nhưng cũng chỉ có lần này thôi”

Kim Tượng Đế nhìn biểu lộ của Thanh Y, đó là một cảm xúc khó hiểu, không giống đau thương cũng chẳng giống phàn nàn mà tương tự như là đang hỏi tường, còn hỏi tường thứ gì thì Kim Tượng Đế không biết, bất quá từ ngữ khí âm ảm của nàng hắn biết tâm tình của Thanh Y không tốt lắm cho nên cũng không dám hỏi nhiều.

Chỉ là trong lòng nghĩ không biết nguyên thân của Thanh Y là gì lại có thể có những thứ như truyền thừa, huyết mạch, hắn không biết những thứ này nhưng tuyệt đối không phải là tầm thường.

“Huyết mạch gì mà có thể chết đi sống lại, niết bàn trọng sinh nhỉ?” Kim Tượng Đế không biết nhưng dựa vào việc Thanh Y chỉ có một cơ hội như vậy thì thấy thật đáng tiếc.

Kim Tượng Đế suy nghĩ về Thanh Y rồi lại nghĩ tới bộ dạng biến hóa sau này của mình, một chốc lại nghĩ tới cuộc đại chiến giữa hai người đêm qua, đứng lúc này trên trời lại có người bước trên mây tới gần.

Y đạo trên bầu trời một vòng sau đó rơi xuống bên cạnh Thanh Y và Kim Tượng Đế. Trong lòng Kim Tượng Đế vội cảnh giác, hắn đã có ác cảm rất lớn với người trong Đạo Môn. Thanh Y cũng ngừng lại, cảnh giác nhìn đạo nhân trẻ tuổi.

“Đây là Ma Thiên Linh?”

Sau một lúc trầm mặc thì người lên tiếng trước chính là đạo nhân trẻ tuổi.

“Trước kia thì đúng nhưng hiện giờ thì không biết có đúng không” Thanh Y nói

“A” Đạo sĩ than sau đó khẽ hít ngửi, trầm ngâm một lát rồi nói “Sát khí nặng nề, là chân nhân của Ngọc Thanh mạch, đã sắp tu thành Ngọc Đình pháp tượng rồi”

“Ngọc Đình Pháp Tượng, cái gì là Ngọc Đình Pháp Tượng?” Kim Tượng Đế luôn tỏ ra háo hức với những đồ vật liên quan tới tu hành, Thanh Y từng nói đạo môn phân ba mạch, một mạch tu Thái Thanh Pháp Tượng, một mạch tu Ngọc Thanh Pháp Tượng còn một mạch tu Thượng Thanh Pháp Tượng, tại sao còn có Ngọc Đình Pháp Tượng, hắn cảm thấy nghi hoặc cho nên lên tiếng hỏi bất chấp người ta có quan tâm hay không.

Vị đạo nhân này có chút khác biệt với những đạo sĩ đã từng gặp, y vui vẻ cười nói: “Ngọc Đình Pháp Tượng là một trong mười hai pháp tượng của Ngọc Thanh mạch, muốn tu thành Ngọc Thanh Pháp Tượng thì cần phải tu thành một trong mười hai pháp tượng này trước. Bất quá từ khi tức lưu lại trong không gian thì hiển nhiên hắn chưa tu thành”

Kim Tượng Đế nghĩ thầm hóa ra chân nhân cũng không phải trực tiếp tu luyện Tam Thanh đạo tôn pháp tượng mà phải tu những pháp tượng khác trước, cũng không biết Thượng Thanh và Thái Thanh mạch thì phải tu pháp tượng nào.

Đạo sĩ kia lại hít ngửi, nhìn ba ngọn núi lớn chồng lên nhau thành một ngọn nói: “Dựa vào khí tức thì đây là di sơn đại pháp, nếu ta đoán không nhầm thì chỗ này đã diễn ra đại chiến giữa Huyền Thiên Môn Hoa Thanh Dương và Sư Đà Lĩnh Sư Đà Vương”

Kim Tượng Đế biết rõ Sư Đà Vương nhưng không biết Hoa Thanh Dương trong lòng nghĩ chẳng lẽ đạo nhân áo trắng lạnh như băng kia là Hoa Thanh Dương.

Rồi hắn lại nghe thấy đạo nhân nói: “Đáng tiếc tới chậm một bước không kịp chứng kiến trận đại chiến kinh thế này” sau đó đạo nhân nhìn Ma Thiên Động bị đá chặn thở dài lần nữa nói: “Đáng tiếc tới muộn không biết có thể cứu được sư chất không”

Kim Tượng Đế đoán đạo nhân này là bị kẻ của Thanh Y dẫn tới, Hoa Thanh Dương lúc trước cũng vậy trong lòng thầm nghĩ: “Một đám các người kẻ nên đến thì không đến kẻ không nên đến thì lại đến, đến rồi còn chẳng buồn phân biệt yêu ghét gì cả mà chém tận giết tuyệt luôn”. Trong lòng hắn người tu đạo đúng là đáng sợ nhất.

Ngay khi hắn nghĩ tới điều này thì đột nhiên nhiệt độ trong không khí hạ thấp, vội ngẩng đầu thì chỉ thấy trên đỉnh một ngọn núi lớn có vết nứt ở chính giữa có một người đang lặng yên đứng ở đó. Áo bào trắng bay trong gió, tóc đen cuộn thành búi không có một chút hỗn loạn nào.

“Hoa Thanh Dương” Trong lòng Kim Tượng Đế căng thẳng, đột nhiên một cơn gió xuất hiện cuốn lấy hắn, rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Thanh Y mang theo Kim Tượng Đế tránh ra xa, đứng ở phía xa nhìn hai vị đạo nhân, một đứng yên trên đỉnh núi, một đứng dưới chân núi. Kim Tượng Đế lại giục Thanh Y sớm rời đi, trong lòng hắn có sự sợ hãi rất lớn với những cuộc đại chiến giữa những người thần thông quảng đại này, chỉ cảm thấy nếu bọn hắn thờ một hồi, nhượng một lòng mây cũng có thể lấy mạng mình nên tốt nhất là cách bọn họ càng xa càng tốt. Tuy nhiên Thanh Y không đi.

Ngay khi Kim Tượng Đế còn muốn nói tiếp thì kiếm quang phô thiên cái địa đã ập xuống, sáng lòa chói mắt, sát khí ngập trời.

Thanh Y vội biến thành một cơn gió rồi bắt đầu bỏ chạy thật xa.

Kim Tượng Đế thầm nghĩ tên Hoa Thanh Dương này quả là một người không biết đạo lý, cứ gặp người là giết, gặp người là đánh, không buồn hỏi người khác là ai. Hắn không tận mắt nhìn cuộc chiến, bởi khi Thanh Y dừng lại nhìn thì chỉ thấy kiếm khí trùng thiên, dưới ánh mặt trời sáng lòa chói mắt nhưng tình hình chiến đấu trong núi như thế nào thì không nhìn được.

Thanh Y nhìn một lúc rồi đột nhiên nói: “Không biết tới lúc nào chúng ta mới có thể không phải trốn, mới có thể xem người trong thiên hạ như làn gió mát thôi”

Quay đầu, nàng lại hóa thành một làn gió tan vào trong không gian.

Cứ tiếp tục đi về phía trước, vẫn nhắm về phía Sur Đà Lĩnh bất quá trong lòng Kim Tượng Đế không biết vì sao đã không còn háo hức với Sur Đà Lĩnh rồi. Tuy vậy lòng cầu đạo của hắn vẫn không giảm nửa phần.

Nhưng đi không được một ngày thì đột nhiên có một đạo sĩ ngồi trên tảng đá, đạo bào màu xanh, trước ngực nhuộm máu, chính là vị đạo sĩ khi trước mà họ đã gặp ở Ma Thiên Linh.

Thanh Y ngăn người ra một chút vừa muốn tránh khỏi đạo sĩ thì đạo sĩ kia đột nhiên mở mắt nói: “Ha ha, không ngờ lại gặp các người ở chỗ này”

“Là người có ý ở đây chờ chúng ta” Thanh Y nói thẳng, ngữ khí cực kì cảnh giác.

Kim Tượng Đế lại không cho là như thế, lần này hắn cũng là tình cờ, nhìn dáng vẻ của y thì đã bị trọng thương, chờ chúng ta làm gì, chúng ta đâu thể giúp y được. Quả nhiên đạo sĩ lắc đầu nói: “Ta chờ các người làm gì, có thể gặp các người lần nữa cũng có thể coi là duyên phận.”

Thanh Y nhìn y một lúc, trong lòng nàng thì Đạo Môn sẽ không có ai nói như vậy, từ trước tới giờ làm gì có ai không cao cao tại thượng, cho nên nàng càng thêm cảnh giác.

“Các người muốn đi Sur Đà Lĩnh?” Đạo sĩ trẻ tuổi nói.

Kim Tượng Đế kinh ngạc nói: “Làm sao người biết” Lời mới dứt đã bị Thanh Y gõ cho một cái sau đó nghe nàng nói: “Đi Sur Đà Lĩnh không được sao?”

“Đương nhiên là được, bất quá nếu như bị hấn điểm hóa thì kiếp này vô duyên với đạo rồi” Đạo sĩ trẻ tuổi ngồi trên núi đá nói.

“Biến hóa rồi mới có thể tu hành, cho dù không hoàn thiện thì sau này có thể luyện hóa, làm sao mà vô duyên với đạo được” Thanh Y nói nhanh, dưới ánh mắt của nàng thì đạo sĩ thần bí xuất hiện ở đây nhất định là muốn ngăn họ đi Sur Đà Lĩnh.

“Ha ha, tu hành nào chỉ có thu nạp thiên địa linh khí, nếu như cảm thấy chỉ cần không ngừng thu nạp linh khí là có thể đắc đạo thành tiên thì trong thiên hạ người tu đạo đã nhiều như sao trên trời rồi” Đạo sĩ áo xanh vừa cười vừa nói.

Thanh Y không lên tiếng, giống như đang suy tư lời của hắn.

“Hiểu Thiên Tâm, nhìn đại đạo mới là căn bản của tu hành. Đây là một con đường vừa dài vừa buồn chán chỉ có người có đại nghị lực mới có thể có cơ hội ngộ được một chút rồi đắc đạo thành tiên. Nếu người dẫn hắn đi Sur Đà Lĩnh điểm hóa thì hắn mất đi một cơ hội tuyệt hảo để luyện tâm”

Thanh Y cũng nghi ngờ nhưng cũng cảm thấy lời của y có đạo lý nhưng rồi lại không thể tin, sau đó nhìn Kim Tượng Đế.

Kim Tượng Đế suy nghĩ một chút rồi nói: “Về việc luyện tâm thì ta vốn không hề có pháp môn luyện tâm vậy chân nhân có thể dạy ta không”

“Pháp môn này nếu là do ta sáng chế thì có thể dạy người nhưng sở học của ta đều xuất phát từ sư môn, không phải đệ tử của bốn môn thì không truyền được” Đạo sĩ trẻ tuổi vừa nói chuyện vừa nhắm mắt lại, thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi.

Trong lòng Kim Tượng Đế đại hỉ vội nhảy từ trên Thanh Y xuống trước mặt đạo sĩ lớn tiếng nói: “Đệ tử Kim Tượng Đế thành tâm cầu đạo, mong sư phụ thu đệ tử làm đồ đệ” Nói xong không ngừng dùng đầu chĩa xuống đất lễ bái.

Thanh Y đứng cạnh tỏ vẻ khản trương, trong mắt nàng thì bá sư là đại sư tuy rằng nàng cũng từng muốn bá nhập đạo môn nhưng hiện giờ đột nhiên bị một đạo sĩ thần bí bí chặn đường, không biết lai lịch là gì, chẳng may đối phương không phải người lương thiện thì... về sau có thể Kim Tượng Đế sẽ trở thành tà ma ngoại đạo rồi. Nếu quả thật như vậy thì không bằng lưu lại bên cạnh mình, chậm rãi tu hành, trăm năm sau linh trí khai mở, sẽ không phải đi trên đường rẽ rồi.

Nhưng khi nàng vừa muốn nói chuyện thì trong mắt đã có thêm một đạo nhân áo trắng đứng ở phía xa lưng đeo trường kiếm, áo trắng bay trong gió, ánh mắt lạnh như băng.

Thanh Y như rơi vào trong hầm băng, nhìn đạo sĩ áo xanh trẻ tuổi trước mặt, y quay lưng về phía đạo sĩ áo trắng, phảng phất như chưa phát giác ra. Còn Kim Tượng Đế cũng không để ý tới vẫn không ngừng lễ bái.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Linh Đài Thanh Tĩnh Không Nhiễm Hận

Tên gốc hán việt: Linh thai thanh tĩnh mặc nhiễm hận

Thanh Y thậm chí còn không dám cử động, giống như con thỏ bị độc xà theo dõi.

Nhưng vị đạo sĩ kia lại tựa như chưa hề phát giác, chỉ thấy y nói: “Ta không thu đồ, trong môn phái của ta chỉ có một sư phụ” Kim Trọng Đế nghe thấy vậy trong lòng thất vọng, nhất thời không biết nói gì chợt nghe đạo nhân nói tiếp “Ta không thu đồ nhưng có thể thay sư phụ nhận đồ đệ, người gọi ta là sư huynh là được, lễ bái sư thì chờ khi ta mang người về sơn môn sẽ thực hiện”

Kim Trọng Đế kinh hãi, vội vàng nói: “Vâng sư huynh” Dứt lời liền quay đầu liếc nhìn Thanh Y, cũng không hề chú ý tới việc Thanh Y cứ nhìn ra phía xa mà chỉ cao hứng nói: “Sư huynh, đây là tỷ tỷ của ta tên là Thanh Y, đã biến hóa, nhất tâm hướng đạo, người có thể nhận nàng được không?”

“Ha ha” Đạo nhân ngẩng đầu nhìn Thanh Y, nhìn thấy vẻ mặt của Thanh Y, sắc mặt lập tức biến đổi, chính lúc này từ đôi mắt của nàng, y nhìn thấy một tia sáng màu trắng. Đạo nhân không quay đầu lại mà hất ống tay áo lên, trong chớp lát Thanh Y tựa như một cái lá khô bay lên biến mất trong gió.

Thanh Y thân bất do kỷ, trong tai chỉ thấy một tiếng thét rồi giống như đặt mình trong mưa to gió lớn đến khi thân hình nàng ổn định lại thì đã ở trên một đỉnh núi. Trong lòng lo lắng vội nhìn về phía sơn cốc, chỉ thấy trong sơn cốc cuồng phong gào thét, trên trời mây đen phủ kín, mưa to như trút nước điên cuồng rơi xuống, sét đánh liên hồi. Trong lúc mơ hồ thì nghe thấy trong sơn cốc có một thanh âm hùng tráng vang lên: “Phong, lộ”

Thanh âm vừa vang lên gió càng lúc càng lớn thậm chí Thanh Y cũng hơi đứng không vững, chỉ thấy trong sơn cốc, đại thụ đổ rạp rồi bị gió cuốn vòng vòng trên không. Từng tia sét hạ xuống liên tục đánh vào trong sơn cốc.

Trong tiếng sấm gió ào ạt không ngớt lại có một tiếng kiếm ngân cực kì chói tai. Trong cốc kiếm quang lập lòe, sát khí xông tiêu.

Thanh Y rất lo lắng bởi Kim Trọng Đế vẫn còn ở trong sơn cốc, dưới sự bao phủ kiếm quang.

Chỉ một phút đồng hồ sau, trong sơn cốc đột nhiên bắn vọt lên một đạo kiếm quang phá nát mây đen trên bầu trời, mưa gió cũng theo đó tán đi, sấm sét cũng không xuất hiện nữa. Trong lòng Thanh Y cả kinh thầm nghĩ: “Hắn còn sống, chẳng lẽ sư huynh mà tiểu gia hỏa mới bái lại chết rồi?”

Hoa Thanh Dương mặc áo trắng đứng trên đám mây nhìn bốn phía, ánh mắt lạnh như băng liếc qua Thanh Y khiến nàng cảm thấy toàn thân băng giá, tim gần như ngừng đập. Bất quá Hoa Thanh Dương giống như nhìn cây cỏ vậy chỉ lướt mắt qua rồi sai bước phá vỡ hư không, biến mất không còn tăm hơi.

Tới lúc này Thanh Y mới hồi thần lại, vội vàng dộn nhào vào trong sơn cốc, tìm kiếm Kim Trọng Đế khắp nơi, vừa tìm vừa gọi lớn: “Tiểu gia hỏa, chết chưa vậy, tiểu gia hỏa, nhanh ra đi, núp chỗ nào thì mau ra đây, gã Hoa Thanh Dương kia đã đi rồi...”

Thanh Y lật từng gốc cây cỏ thụ ngã rạp ra, vừa lật vừa gọi, hết cỏ thụ thì nàng tìm cự thạch, chui dưới tảng đá, nhìn vào khe đá, trong lòng nàng thì Kim Trọng Đế rất thích trốn trong khe đá.

Nhưng tìm mấy lần trong sơn cốc nhưng cũng không thấy Kim Trọng Đế, may mắn là nàng cũng không thấy thi thể của hắn cũng không thấy thi thể của đạo nhân kia. Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi dộn về phía mà Hoa Thanh Dương truy đuổi.

Kim Trọng Đế đầu óc choáng váng, không phân biệt nổi phương hướng nữa, hắn cảm thấy mình bị cuốn theo mũi kiếm của Hoa Thanh Dương. Trong tai tràn đầy tiếng kiếm ngân, tiếng mưa gió và sấm sét. Khi hết thấy trở nên nhạt nhòa thì trước mắt hắn đã là một vùng thiên địa khác rồi.

Một đạo nhân trung niên đứng trước trước một thần miếu bỏ hoang, trước mặt đạo nhân có một con Kim Xà đang ngẩng đầu cẩn thận quan sát y.

“Người là sư huynh của ta à?” Kim Trọng Đế nghi hoặc hỏi.

Đạo nhân khẽ gật đầu, dưới cổ của hắn có một vết kiếm từ đó có máu tươi chảy ra.

“Sao tại sao lại như vậy được. Sư huynh, tại sao người lại biến thành như vậy” Kim Trọng Đế giật mình hỏi.

“Ha ha, đạo hạnh không đủ không thể nào sử dụng được pháp lực vượt quá sức chịu đựng của cơ thể nên phải tiêu hao Chân Linh” Đạo nhân suy yếu nói nhưng dù vậy y vẫn đang mỉm cười.

Kim Trọng Đế không biết Chân Linh là gì, muốn hỏi lắm nhưng lại sợ đạo nhân giải thích nhiều quá khiến y bị hao tổn khí lực cho nên hắn chọn vấn đề mình lo lắng nhất hỏi: “Vậy có thể chết không?”

Trừ phi cứ tiếp tục tiêu hao như vậy bằng không thì tính dưỡng vài năm là có thể khôi phục” Đạo nhân vừa cười vừa nói.

Kim Trọng Đế lúc này mới hơi yên lòng, sau đó hắn liền phát hiện ra Thanh Y không ở bên cạnh. Vội nhìn bốn phía chỉ nhìn thấy một thần miếu rách nát, bốn phía thung lũng chỗ, nóc chỉ còn lại một nửa. Mạng nhện ở khắp nơi, góc tường cỏ dại mọc dài, trên mặt đất rơi đầy gạch ngói vụn.

“Cô nãi nãi... Thanh Y cô nãi nãi... Thanh Y”

Kim Trọng Đế lớn tiếng gọi, thân hình như kim tuyến trườn trên mặt đất, chỉ chớp mắt đã dạo một vòng quanh thần miếu rồi lại nhảy lên nóc thần miếu

nhìn ra xung quanh, chỉ thấy núi đồi trập trùng, pháp phòng như sóng xanh, xa xa không một bóng người. Quan sát hết thấy hần mới ý thực được việc mình và Thanh Y đã phải ly tán rồi.

“Nơi này cách sơn cốc kia ít nhất trăm dặm” Đạo nhân nói với Kim Tượng Đế “Lúc ấy ta không thể cứu nàng, chỉ đành dùng gió thổi nàng ra khỏi vòng chiến, nàng là người có phong độ thuật nhất định không có chuyện gì đâu”

Kim Tượng bớt lo một chút tuy nhiên trong lòng hần vẫn không thích ứng được với việc bị tách khỏi Thanh Y rồi nhớ tới Thanh Ti chủ trên người mình chắc hần nàng sẽ sớm tìm được mình thôi, nghĩ tới đây hần bắt đầu cảm thấy yên lòng, chỉ hy vọng Thanh Y đuổi nhanh một chút sau đó cùng bá nhập sư môn với mình.

Đương nhiên là hần muốn cùng bá nhập sư môn với Thanh Y bởi chỉ có hần mới hiểu rõ Thanh Y muốn nhập Đạo Môn tu luyện pháp quyết chính tông nhiều như thế nào.

“Sư huynh, môn phái chúng ta tên là gì?” Sau khi ổn định tinh thần Kim Tượng Đế hỏi.

Đạo nhân nhắm mắt ngồi xuống đáp: “Linh Đài”

Kim Tượng Đế không nghe rõ nhưng nhìn đạo nhân nhắm mắt ngồi xuống thì không dám quấy rầy nữa. Cuộn mình lại nghĩ thầm Linh Đài là môn phái như thế nào, sư phụ là một vị thần tiên ra sao, không biết có bao nhiêu vị sư huynh nữa.

“Nhất định không thể kém hơn Huyền Thiên Môn được...” Kim Tượng Đế nghĩ “Tối thiểu cũng không thể giống người Huyền Thiên Môn, bá đạo vô tình, sát sinh lung tung, đợi đến khi Thanh Y cũng tới rồi cùng tu hành pháp thuật”

Không lâu sau đạo nhân đang ngồi đột nhiên mở mắt, tóm Kim Xà trên mặt đất lên rồi dậm chân chìm vào trong nền đất. Ngay khi y chìm vào mặt đất thì trên một đỉnh núi cách đó vài dặm có một đạo bạch quang xé không lao tới, nơi nào bạch quang chướng mắt đi qua là mây bị thổi tứ tán.

Kiểm ngân vang thình không.

Miếu sơn thần vô thanh vô tức bị chém thành hai nửa, tượng thần bị vỡ nát còn trên mặt đất đạo nhân vừa biến mất đã có thêm một vết kiếm thật sâu.

Ngoài miếu sơn thần đạo nhân biến mất nhanh như cắt.

Trên đỉnh núi xanh Hoa Thanh Dương tung mình lên Cửu Thiên, một bước là vài dặm, chỉ vài bước đã tới trên đầu đạo nhân rồi dậm một kiếm xuống.

Kiểm mới xuất, tiếng kiếm ngân đã vang vọng khắp nơi.

Như chim ưng vỗ thò, lẳng không lao xuống. Như thiên ngoại phi tiên, tuyệt thế vô song.

Đạo nhân tay trái cầm Kim Xà độn trên mặt đất nhưng không nhanh bằng phi kiếm của Hoa Thanh Dương. Khi kiếm sắp đâm tới lưng đạo nhân thì đột nhiên y quay người, tay phải khẽ động tạo thành từ vòng tròn giống như sóng vậy.

“Linh Đài nhất niệm, nhất phương thiên địa”

Khi thanh âm của y vang lên thì thanh kiếm tựa như vô kiên bất tòng, có thể đâm thủng mọi thứ trong thiên địa bắt đầu chuyển động theo tay y... giống như một chiếc lá rơi vào trong vòng xoáy bắt đầu xoay tròn. Chỉ nghe thấy bốn phía không ngừng có tiếng cò cây gãy gục, cây cối đứt gãy, núi đá nghiền nát.

Kiểm đang chuyển động theo tay đạo nhân bỗng phát ra một luồng kiếm quang giống như một đóa kiếm liên.

Cũng lúc này thân thể đạo nhân nhanh chóng biến nhỏ dần cuối cùng biến thành một hạt bụi rồi biến mất, tựa như một con chim bay trong chớp mắt đã tới tận nơi mà ánh mắt không thể nhìn thấy rõ, khẽ chớp đã biến mất.

Ngay khi Đạo Nhân hóa thành một chấm đen biến mất kiếm quang đại thịnh lập tức thoát khỏi vòng xoáy đâm vào điểm đen kia. Kiếm tựa như đâm vào một tầng không gian khác, hoặc giống như đâm vào trong nước vậy, chỉ trong sát na, kiếm và người tất thấy đều đã biến mất không thấy đâu nữa, trên đất chỉ còn bụi cát tung bay, trong không gian chỉ còn linh khí lưu động.

Ngoài mười dặm Hoa Thanh Dương mặc một bộ đồ trắng đứng lẳng trên một cây đại thụ che trời.

Còn ngoài trăm dặm Kim Tượng Đế đang nhìn sư huynh của mình, y không còn hình dạng trung niên nữa mà là một lão nhân, làn da nhăn nheo, tóc xám trắng, thân thể hơi còng xuống. Ông tay phải đã biến mất còn trên bàn tay thì có những vết kiếm, máu còn chưa khô lại.

Giờ phút này Kim Tượng Đế sinh ra thù hận mãnh liệt với Hoa Thanh Dương.

“Hần vì sao cứ bám sát, vì sao phải đuổi giết” Kim Tượng Đế không hiểu nhưng nhìn bộ dạng của sư huynh phần nộ nói.

“Ha ha, có một số người vì truy cầu đạo trong lòng mình nên cứ không ngừng làm một số việc không có lý do” Đạo nhân ho khan một tiếng nói “Loại người này không thêm đề ý sinh mạng người khác, chỉ có kiên định với đạo của mình, chính là người không đáng tồn tại nhất. Chỉ có tôn trọng mạng sống của người khác, bao dung người khác thì mới có thể dung nhập với trời, mới có thể tồn tại với trời”

Kim Trọng Đế cái hiểu cái không chỉ biết sư huynh nói kiểu người như Hoa Thanh Dương là không đáng tồn tại trong thế gian.

“Đối với loại người này thì không thể có hận ý, trong lòng bị thù hận không chế thì tâm linh sẽ không trong sáng nữa, nhìn vật nào cũng sẽ có một lớp màu xám làm mất đi màu sắc vốn có của nó” Đạo nhân lại ho vài tiếng, chậm rãi nói.

Kim Trọng Đế lo lắng nói: “Sư huynh, người không sao chứ, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi”

“Không sao, còn chưa chết được. Hoa Thanh Dương nhất định sẽ đuổi theo nên chúng ta không thể dừng lại được” Nói rồi tại tóm Kim Xà bước về phương xa, từng bước bay bổng bỏ bụi đất lại sau lưng.

“Sư huynh, chúng ta đi đâu giờ?” Kim Trọng Đế hỏi.

“Về sư môn”

“Sư môn ở đâu?”

“Phương Thốn Sơn” Đạo nhân nói

Kim Trọng Đế chưa từng nghe qua nên nghĩ một lát rồi hỏi: “Nếu Hoa Thanh Dương tiếp tục đuổi đến sư môn thì sao?”

“Ha ha nếu trở về sư môn thì trời đất có sập xuống, Luân Hồi có sụp đổ thì cũng có sư phụ che chở, dù có chân nhân tu thành Tam Thanh đạo tôn pháp tượng đến cũng không sao hết” Trong giọng của Đạo nhân lộ ra vẻ tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hàng Long Phục Hổ Như Vắn Làm

Tên gốc hán việt: Hàng long phục hổ tự đẳng nhân

Từ lúc khai linh đến nay Kim Trọng Đế gặp vô số kiếp nạn, nhiều lần sinh tử nhưng không một yêu, một linh hay một người nào khiến hắn phải hận như vậy.

“Sư huynh, Sư môn của chúng ta ở nơi nào?” Kim Trọng Đế nhìn sư huynh tóc đã trắng xóa hỏi

“Tây Ngưu Hạ Châu”

Kim Trọng Đế không biết Tây Ngưu Hạ Châu ở đâu, thậm chí còn chưa từng nghe thấy. Mấy ngày nay, Hoa Thanh Dương cứ đuổi phía sau không rời tuy vẫn chưa thể đuổi kịp nhưng Tuệ Ngôn sư huynh của Kim Trọng Đế vẫn không dám dừng lại điều tức và vì phải liên tục sử dụng phép thuật chạy trốn cho nên càng ngày càng già yếu.

Đến giờ Kim Trọng Đế vẫn không thể tiếp nhận chuyện như vậy, hắn vẫn còn nhớ rõ lần thứ nhất nhìn thấy Tuệ Ngôn sư huynh cười mây bay tới, khi đó y vẫn còn trẻ. Lúc đó trong lòng hắn nghĩ mọi người trong Đạo Môn đều rất đáng sợ, cao cao tại thượng, tùy ý giết chóc. Cho nên lòng đề phòng của Kim Trọng Đế rất lớn nhưng hiện giờ hồi tưởng lại thì Tuệ Ngôn có một cảm giác hòa nhã như dung nhập vào gió vào mây. Còn là người tu đạo đầu tiên cười với Kim Trọng Đế nữa.

Nhớ lại khi đó rồi nhìn vị sư huynh đến đi đường còn phải khom người như bây giờ trong lòng càng thêm hi vọng gã Hoa Thanh Dương dừng việc đuổi giết mình và sư huynh

Lần trước ở trước Ma Thiên Động, Thanh Y bị gã dùng kiếm giết chết, Kim Trọng Đế tuy bị sát khí của gã chấn nhiếp nhưng vẫn dám hỏi tên của gã. Rồi khi Thanh Y hỏi vì sao hắn làm thế thì hắn nghĩ rằng khi mình pháp lực cao nhất định phải tới tìm gã. Nhất định phải hỏi gã vì sao giết chóc bừa bãi như vậy, vì sao phải làm thế.

Còn lúc này thì Kim Trọng Đế lại hi vọng Hoa Thanh Dương vĩnh viễn biến mất.

“Nếu hắn không biến mất thì liệu sư huynh có tiếp tục già đi rồi chết không?” Trong lòng của Kim Trọng Đế nghĩ vậy, cảm giác của hắn từ xưa tới nay vẫn luôn nhạy cảm, có thể thấy được khí tức của Tuệ Ngôn đang yếu dần.

Cứ đi thẳng về phía trước, xuyên núi, vượt đèo, qua sông, thậm chí có khi cũng đi ngang qua thành trì của nhân gian thì cũng không dám ngừng lại. Kim Trọng Đế không biết đã đi được bao xa, cũng không biết hiện giờ là ở đâu. Chỉ biết sư huynh từng ngày từng ngày già nua, cơ hồ mỗi khi ngẩng đầu nhìn Tuệ Ngôn thì Kim Trọng Đế có thể chứng kiến gương mặt y già hơn một chút. Điều này khiến hắn ít khi ngẩng đầu, không dám tiếp tục nhìn.

“Nghỉ ngơi đi sư huynh, gã Hoa Thanh Dương kia có lẽ không còn đuổi nữa” Kim Tượng Đế không nhận được lo lắng nói.

Tuệ Ngôn lắc đầu, y không nói gì, tựa như nói xong sẽ khiến thân thể của y hao tổn linh khí. Thịt trên gương mặt đã dần nhão, con mắt thanh tú cũng đã vẩn đục, không hề có cái khí chất đồng kỳ trần hòa kỳ quang nữa, không còn giống như gió mát, trên người bắt đầu có tạp chất.

Trong lòng Kim Tượng Đế rất lo.

“Nếu có một ngày ta chết đi thì ngươi phải một mình về sơn môn” Bỗng có một ngày Tuệ Ngôn nói với Kim Tượng Đế.

“Không, sư huynh, ngươi không thể chết, chỉ cản trở về sư môn ngươi sẽ khôi phục, gã Hoa Thanh Dương kia cũng không dám đuổi nữa” Kim Tượng Đế vội nói.

Tuệ Ngôn chỉ cười, Kim Tượng Đế không nghĩ rằng y đang cười mà cảm thấy y có cảm giác bất đắc dĩ và cô đơn.

Thời tiết đã vào xuân, muôn hoa khoe thắm, khắp núi nhuộm hồng.

Trước kia thì mùa này chính là lúc mà Kim Tượng Đế cao hứng nhất vì có rất nhiều thức ăn. Nhưng bây giờ hắn cảm thấy những bông hoa này có chút lạnh lẽo, đẹp như máu, tựa như đang tế bái cái gì đó.

Đột nhiên có một con độc xà cản đường.

Độc Xà màu trắng đen, thô nhám như thùng nước, nằm chính giữa đường. Kim Tượng Đế trước mặt nó chẳng qua chỉ là tiểu bát điem, không có chút thu hút nào.

Đây là một con rắn linh sẽ kết kim đan biến hóa, trong lòng Kim Tượng Đế kinh hãi, vội giục Tuệ Ngôn đi đường vòng. Tuệ Ngôn bất động bởi y cảm giác được độc xà đã nhắm vào y rồi, cho dù trốn cũng không thể tránh được một trận đại chiến.

Trong ánh mắt lo lắng của Kim Tượng Đế, Tuệ Ngôn duỗi một ngón tay già nua, một chút linh quang xuất hiện trên đầu ngón tay của y, chuyển động trong không trung.

Đúng lúc này độc xà nhô ra một viên nội đan màu đen đỏ, chỉ trong chốc lát gió tanh nổi, một luồng áp lực khiến người ta hít thở không thông tràn tới, nội đan lên, khói đen sinh, bao phủ cả một vùng không gian.

Kim Tượng Đế đứng không vững, tựa như sẽ bị gió cuốn mất vội lắc mình trườn tới sau lưng Tuệ Ngôn, uy áp phổ thiên cái thế lập tức biến mất, thân thể già yếu của Tuệ Ngôn đột nhiên giống như núi lớn vậy, ngăn cản cuồng phong, chặn toàn bộ áp lực lại.

Nội đan trôi trên không trung, bỗng có ngọn lửa đen đỏ xuất hiện, Kim Tượng Đế nhìn thấy nó thì trong lòng có cảm giác lạnh người, chỉ cảm thấy ngọn lửa này cực kì âm độc, nếu đụng tới thì nhất định sẽ sống không bằng chết.

Nhưng khi hỏa diễm mới sinh ra còn chưa kịp biến thành biển lửa thì đã bị một tấm linh võng (lưới linh lực) bao trùm. Linh võng là do Tuệ Ngôn vẽ linh phù biến thành, nội đan bị Linh võng bao vây lập tức vang lên những tiếng xoẹt xoẹt, giống như là dầu ở trong nước. Độc xà cách đó không xa phát lên những tiếng Xi..Xiii, trong ánh mắt âm lãnh hiện lên sự sợ hãi.

Chỉ thấy nó mở miệng lớn tựa như muốn thu hồi nội đan. Tuy Kim Tượng Đế không cảm thấy gì nhưng nghe thấy tiếng gió gào thét, cây cối bốn phía cũng giống như cỏ đồng thời đổ về phía cự xà.

Trong truyền thuyết thì sau khi rắn hóa thành thường lông thì có thể thở ra mây, hít ra gió. Con rắn này còn chưa hóa thường luồng mà cũng đã có được một chút năng lực này rồi.

Tuệ Ngôn không nói một lời, chỉ khẽ vẫy tay, linh võng và nội đan đã thu nhỏ lại rơi vào trong tay hắn. Cự xà vừa sợ vừa giận gào lên một tiếng rồi lao tới.

Nó muốn đoạt lại đan, đối với một con yêu còn chưa biến hóa thì nội đan là căn cơ của việc tu hành, nếu nội đan bị người đoạt tuy tính mạng không đáng ngại nhưng mấy trăm năm tu hành sẽ hóa thành hư vô. Nó đương nhiên là không cam lòng.

Tuệ Ngôn đứng nguyên tại chỗ, trong hư không vẽ một cái sau đó có một sợi linh ti lơ lửng trên không.

“Trảm”

Sợi linh ti tựa như có sinh mạng, phá không lao tới rồi hóa thành một thanh kiếm chém thẳng xuống người cự xà. Cự xà ý vào việc lân giáp cứng rắn nên không thêm tránh né mà còn lao tới nên bị thanh kiếm biến hóa từ linh ti kia chém trúng.

Đầu của cự xà lập tức rơi xuống, một vòi máu như suối phun bắn lên không trung. Đầu của cự xà lún trên mặt đất, thân hình vẫn còn đang gãy gục. Còn linh ti chặt đứt đầu nó cũng hòa vào trong máu tươi đầy trời, dòng máu tươi tựa như có tính mạng chuyển động trong hư không rồi ngưng kết thành một cánh cửa máu. Tuệ Ngôn cầm Kim Xà dưới đất lên, bước vào trong cửa máu rồi biến mất, cửa máu sau khi Tuệ Ngôn biến mất thì hóa thành một vũng máu chảy chảy trên đất.

Thân rắn mất đầu gãy gục trên mặt đất một lúc rồi sau cũng ngừng lại. Máu rắn cũng cứng lại thành một màu đen, một đạo nhân áo trắng lãng

không xuất hiện, gã nhìn máu rần trên mặt đất, trên mặt không có chút biểu lộ nào, mặt lạnh như áo bảo của gã vậy.

Gã phảng phất như một người không có bất cứ tình cảm nào, lạnh như băng như kiếm.

“Sur huynh nếu như chúng ta giảng đạo lý với Hoa Thanh Dương thì hẳn sẽ bỏ qua cho chúng ta chứ” Kim Tượng Đế hỏi Tuệ Ngôn

“Hắn là một kẻ trong lòng chỉ có đại đạo, tình và dục đều đã bị hắn chém đứt” Tuệ Ngôn nói, thanh âm già nua.

“Một lòng cầu đạo thì hẳn có thể bề quan tu hành cần gì phải giết chúng ta” Kim Tượng Đế nghi hoặc

“Trong lòng hắn thì chúng ta là những sinh vật nhiễu loạn thiên địa, cản trở hắn thành đạo. Nếu chúng ta không tu hành thì thôi chứ đã tu hành thì là kẻ loạn căn khôn thiên địa cho nên hắn phải giết” Tuệ Ngôn nói.

“Chúng ta tu hành có quan hệ gì với hắn đâu, tại sao trên đời này lại có người như vậy được” Kim Tượng Đế không lý giải nổi nên thanh âm không tự chủ được mà trở nên cao vút.

“Nếu ngươi gặp được kẻ dựa vào pháp lực mà mê hoặc lòng người trong nhân gian tự cho mình thành thần thì liệu ngươi có muốn xen vào không” Tuệ Ngôn hỏi

“Ta không biết” Kim Tượng Đế nghĩ một lúc rồi nói.

“Ngươi có lẽ sẽ xen vào, chúng ta là người tu hành không thể nhiễu loạn nhân gian cũng không thể thị cường lăng nhược. Còn trong mắt Hoa Thanh Dương thì chúng ta là kẻ làm loạn thiên địa.”

“Tại sao lại thế, chúng ta có làm gì đâu”

“Mọi thứ đều khó mà nói rõ được bằng không thì tu đạo đâu cần tới pháp thuật. Nhân gian cũng không còn có chiến tranh nữa, người với người cũng sẽ không câu tâm đấu giác, người cho rằng người đúng, hẳn cũng cho rằng hẳn đúng. Đó chính là tu đạo của mình, cùng là đồng môn sư huynh đệ, cùng theo sư phụ tu hành nhưng tu thành pháp tượng là độc nhất vô nhị trên thế gian, cho dù là những người cùng tu Tam Thanh đạo tôn pháp tượng cũng vậy, kỳ thực ngay tại lúc lý giải đạo pháp tu hành cũng đã khác nhau rồi” Tuệ Ngôn thả bước trong núi bỗng nhiên phía trước có một con mãnh hổ xuất hiện.

Mãnh hổ mở miệng gầm gừ với Tuệ Ngôn, y cũng há miệng nhưng không có thanh âm gì vang lên tuy nhiên con mãnh hổ kia lập tức trở nên ngoan ngoãn... Tuệ Ngôn vừa mới sải bước thì đã ngồi trên lưng nó.

“Đi về phía tây” Tuệ Ngôn mở miệng nói, mãnh hổ lập tức nhảy dựng lên mở tốc lao về phía tây.

Kim Tượng Đế con đang suy tư những lời nói khi trước thì Tuệ Ngôn đã tiếp tục: “Trước kia Thanh Y cô nương muốn dẫn ngươi đi điểm hóa phải không?”

“Vâng, nàng nói Sư Đà Vương của Sư Đà Linh giỏi làm phép, sau khi điểm hóa thì có thể tu luyện pháp quyết” Kim Tượng Đế đáp

“Kỳ thực nàng nói không sai chỉ là trong đạo môn cũng có rất nhiều pháp môn quan tướng có thể giúp yêu các ngươi biến hóa.” Tuệ Ngôn nói

“Pháp môn quan tướng là gì? Có thể làm được gì, có thể thổ nạp linh khí để biến hóa ư?” Kim Tượng Đế vội hỏi.

“Pháp môn quan tướng cũng không phải là pháp quyết tu hành để thổ nạp linh khí mà là một loại tu luyện thần niệm, pháp thuật của một người mạnh yếu cũng không phải chỉ dựa vào pháp lực đâu”

“Pháp thuật không dựa vào pháp lực thì làm sao thì triển được?”

“Pháp lực của một người có sâu bao nhiêu cũng có giới hạn cả, người có biết phải làm sao để được gọi là chân nhân không?”

“Ta từng nghe Thanh Y nói là một người trong có thể dẫn Cam Lộ từ Cửu Thiên vào trong Tử Phủ, ngoài có thể dẫn động lực lượng của thiên địa thành pháp thuật thì được gọi là chân nhân”

“Nàng nói không sai, bất quá chính xác phải là trong tự Chân Linh, ngoài cảm Thiên Địa thì có thể gọi là Chân Nhân. Chỉ là dẫn Cam Lộ từ Cửu Thiên ngưng tụ thành Chân Linh hay cảm nhận thiên địa mà thi pháp cũng không phải cố gắng luyện khí thổ nạp là được. Còn phải dựa vào quan tướng, quan tướng tuy không thể gia tăng pháp lực của bản thân nhưng lại có thể tu thần”

Tuệ Ngôn phảng phất như mang danh sư huynh nhưng gánh trách nhiệm của sư phụ, dạy bảo Kim Tượng Đế từng chút từng chút một.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ánh Sao Sáng Lạn Sinh Pháp Tượng

“Cách sống như thế nào thì sẽ có cách nhìn như thế, cho dù cố đặt mình vào vị trí của họ thì chẳng qua cũng chỉ thu được một kết luận bất công thôi. Cho nên nói một người phải đặt mình vào vị trí của người khác để thấu hiểu cách nghĩ cách làm của họ thường là không thể làm được. Thường thường sẽ là sai một ly đi vạn dặm” Vì Kim Tượng Đế không thể nào lý giải nổi đạo niệm của Hoa Thanh Dương cho nên Tuệ Ngôn liền nói với Kim Tượng Đế như vậy.

Phương thức đi lại của Tuệ Ngôn rất đặc biệt cho nên ngồi trên đầu mãnh hổ lông lầy cũng trở thành đặc biệt. Kim Tượng Đế cảm thấy cũng không nhanh, ít nhất là không nhanh như khi mình chạy trên mặt đất. Thế nhưng hắn vẫn không thể nhìn rõ hoàn cảnh bốn phía, giống như ngày vừa mới tảng sáng hoặc như hắn còn đang lơ mơ ngái ngủ vậy.

Tuệ Ngôn ngồi trên lưng hổ, tay cầm nội đan của độc mãng, luyện hóa độc khí trong nó, nội đan vốn có màu đen đỏ lúc này sau một thời gian luyện hóa dần trở nên óng ánh như hổ phách tựa như ánh sáng của một ngôi sao bị Tuệ Ngôn gỡ xuống vậy.

Kim Tượng Đế hỏi Tuệ Ngôn muốn dùng đan này để làm gì.

Tuệ Ngôn nói: “Ta muốn dùng nó để làm linh phù truyền tẩn”

“Linh phù truyền tẩn, truyền cho ai, sư phụ ư?”

“Ha ha, sư phụ sẽ không xuất sơn đâu, ta truyền cho Trí Thông sư huynh” Tuệ Ngôn tiếp tục khu trừ độc khí trong nội đan

Kim Tượng Đế nghi ngờ hỏi: “Trí Thông sư huynh? Hắn có thể thắng được Hoa Thanh Dương ư?”

“Trí Thông sư huynh tám mươi năm trước đã kết Thái Cổ Ma Viên Pháp Tượng, đương nhiên là có thể thắng được Hoa Thanh Dương”

Trong lòng Kim Tượng Đế kinh hi liền vội nói: “Thế Trí Thông sư huynh bây giờ ở đâu”

“Đồng Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn”

Kim Tượng Đế chưa từng nghe thấy danh tự của Hoa Quả Sơn, thậm chí còn không biết Đồng Thắng Thần Châu có cách xa đây không liền vội hỏi “Hoa Quả Sơn có xa nơi này lắm không, Trí Thông sư huynh có đến được không?”

Tuệ Ngôn trầm mặc một lúc rồi nói: “Sư huynh pháp lực cao cường, có thể sẽ đến kịp”

Tuy Tuệ Ngôn không khẳng định nhưng trong lòng Kim Tượng Đế bắt đầu mong đợi. ..., hắn hy vọng Tuệ Ngôn có thể sớm làm xong linh phù truyền tẩn, hy vọng Trí Thông sư huynh có thể đến nhanh một chút.

Gió đêm thổi làm hoa nở đầy núi, hiện lại thổi cho hoa bay khắp núi. Một lão nhân cười trên người một con mãnh hổ, chạy giữa núi rừng.

“Một thôn Linh Đài, một phương thiên địa” Đây là câu đầu tiên mà Tuệ Ngôn giới thiệu về Linh Đài Tông cho Kim Tượng Đế. Đương nhiên là Kim Tượng Đế không hiểu, sau đó liền hỏi lời của Tuệ Ngôn có nghĩa là gì, Tuệ Ngôn cũng không giải thích gì thêm chỉ nói: “Chờ người đến Linh Đài Tông sẽ từ từ hiểu rõ, trong Linh Đài Tông sẽ có vô số pháp thuật, người có thể học bất cứ cái gì mà người muốn, nhưng hết thấy đều cần người tự mình lĩnh ngộ bởi sư phụ sẽ không dạy cho người”

“Vì sao không dạy?” Kim Tượng Đế hỏi

“Thái Thanh trong Tam Thanh đạo tôn từng viết một bản “Thái Thượng Vi Ngôn” không biết người đã xem chưa” Tuệ Ngôn hỏi.

Lời của Tuệ Ngôn đã đưa Kim Tượng Đế trở về trong thôn nhỏ mà đến giờ hắn còn chưa biết tên, nhớ tới lão phu tử, ngẩng đầu nhìn Tuệ Ngôn, nhìn nếp nhăn trên mặt y, nhìn mái tóc trắng của y, đột nhiên cảm thấy hai người bon họ quả thực rất giống nhau. Đương nhiên không phải là tướng mạo mà là khí chất, cũng giống như gió khiến người ta cảm thấy ấm áp nhưng bên trong thì lại rất cơ trí.

Chỉ là nhìn khuôn mặt của Tuệ Ngôn, nhìn ánh mắt lạnh nhạt của y, ai oán trong lòng Kim Tượng Đế càng lúc càng lớn. Buồn bã vì tính mạng Tuệ Ngôn đang trôi qua từng chút từng chút một, oán hận vì Hoa Thanh Dương lãnh huyết vô tình, từng bước từng bước ép sư huynh Tuệ Ngôn của mình vào tử lộ.

“Vâng, ta đọc rồi, ở nhân gian có một vị lão sư đã dạy ta đọc sách” Kim Tượng Đế nói, lại nghĩ tới phần mộ lão sư mà mình còn chưa kịp đi tế bái.

“Ha ha, tên của người cũng là do hắn đặt hả”

“Vâng, là lão sư đặt cho ta” Kim Tượng Đế nhìn khung cảnh mờ hồ hai bên đường rồi nhớ tới lời lão phu tử... kim không được nói: “Lão sư nói ta toàn thân như vàng ròng nên lấy họ là Kim, nói ta là yêu linh nhất định là muốn từ bỏ yêu thân, hy vọng ta có thể kết pháp, tiên tịch vĩnh truyền cho nên đặt tên ta là Kim Tượng Đế”

Tuệ Ngôn trầm mặc một lúc rồi nhìn Kim Tượng Đế nói: “Lão sư kia của người nhất định là một đại hiền giả, tuân theo lời của tiên hiền thánh nhân giáo hóa muôn dân trăm họ, không gì sẽ không thu một yêu tộc làm đệ tử. Lão sư của người tên là gì?”

“Ta không biết” Kim Tượng Đế nói rất nhỏ, hần bây giờ mới nhớ tới việc mình còn chưa biết danh tự của lão sư, trong lòng hồi hận không thôi.

Tuệ Ngôn cười nói: “Người không biết tên thế người có nhớ rõ lời của lão sư không?”

“Ta nhớ, mỗi một câu lão sư từng nói ta đều nhớ rõ” Kim Tượng Đế vội nói “Những điều lão sư dạy và khi giảng giải “Thái Thượng Vi Ngôn”, ta đều nhớ rõ hết”

“Ha ha, tốt lắm, có thể không biết tên sư phụ nhưng nhất định phải khắc đạo của sư phụ vào tâm khảm” Thanh âm già nua của Tuệ Ngôn mang theo một cảm giác hù dọa cả vạn năm “Người biết “Thái Thượng Vi Ngôn” thì phải biết Đạo khả đạo phi thường đạo. Hết thấy việc tu pháp tu đạo trong thế gian đều không phải là thiên địa đại đạo, truyền thừa càng lâu thì càng cách xa đạo. Cho nên Linh Đài Tông chưa bao giờ truyền pháp, bởi vì pháp tới từ trong đạo, không thể truyền Đạo bởi vì thứ được truyền thì đã không còn Đạo nữa”

Kim Tượng Đế nghe những lời này lập tức nghĩ tới lão sư năm đó cũng đã nói có nhiều thứ không thể giải thích, càng giải thích thì lại càng khiến người nghe lạc mất phương hướng.

Đột nhiên Tuệ ngôn vỗ xuống lưng mãnh hổ, mãnh hổ lập tức dừng lại, khung cảnh bốn phía lập tức trở nên rõ ràng. Kim Tượng Đế không hiểu vì sao nhưng trực giác nói cho hần biết là chuyện không tốt, chẳng lẽ Hoa Thanh Dương đuổi kịp ư.

Trong lòng hần lo nhất đương nhiên là việc Hoa Thanh Dương đuổi kịp, khi có biến cố thì đương nhiên là nghĩ tới việc này đầu tiên.

Thế nhưng càng lo điều gì đó thì nó càng dễ phát sinh.

Hoa Thanh Dương mặc một bộ pháp bào màu trắng sáng, không nhiễm bụi trần, bên hông là một thanh pháp kiếm màu trắng. Gã đứng lặng trên đỉnh một ngọn núi xanh, trên một cành cây có hoa màu hồng, áo trắng bông bênh, dáng điệu khoan thai.

Kim Tượng Đế từng tưởng tượng phong thái của kiếm tiên còn hình tượng hần nghĩ tới chính là bộ dạng của Hoa Thanh Dương. Tuy bề ngoài giống Hoa Thanh Dương như đúc nhưng tâm lại khác rất xa với hình tượng trong lòng hần, kiếm tiên thì hần phải là Thân như Trắng, Tâm cũng như Trắng, cao thượng thánh khiết, không nhiễm trần thế. Còn Hoa Thanh Dương thì lạnh như băng vô tình như mặt trời sáng lòa còn có thể hủy diệt vạn vật, phảng phất trong mắt gã bất cứ ai trong thiên địa này cũng không được lưu dấu lại

Tuệ Ngôn đứng dưới chân núi, vỗ nhẹ thân thể mãnh hổ, mãnh hổ gầm khê một tiếng rồi chạy về phía sau, chạy vài bước rồi lại gầm một tiếng sau đó tung mình nhảy vào trong rừng.

Kim Tượng Đế nhìn Tuệ Ngôn chợt phát hiện ra y cũng không có chút sợ hãi hay kinh ngạc nào, tựa hồ như đều nằm trong dự liệu vậy. Hần cảm thấy thân thể già nua suy bại của Tuệ Ngôn lại có một cảm giác cứng cáp tựa như cây tùng trên vách đá, như đá trong gió.

Y hần cảm thấy Kim Tượng Đế đang lo lắng liền cười với Kim Tượng Đế nói: “Không sao đâu” Nói rồi nhìn lên đỉnh núi, mây trắng phiêu du trên đỉnh đầu Hoa Thanh Dương, khiến cho gã trông càng giống như tiên nhân cao cao tại thượng.

“Chúc mừng Hoa sư huynh kết Ngọc Đình Pháp Tượng” Tuệ ngôn nói với Hoa Thanh Dương trên đỉnh núi.

Biểu lộ của Hoa Thanh Dương không biến hóa, cho dù là mí mắt cũng không nháy một cái, lặng lẽ nhìn Tuệ Ngôn.

“Mấy ngày gần đây, ta cuối cùng cũng nghĩ ra, sư huynh tu Ngọc Đình Pháp Tượng còn tu vong tình đạo lúc này có thể sẽ tinh tiến thần tốc nhưng về sau sẽ có họa ngầm, có thể vĩnh viễn không thể ngưng kết đạo tôn pháp tượng” Tuệ Ngôn nói không nhanh không chậm, không có một chút giương cung bạt kiếm nào khi thù nhân gặp mặt.

Kim Tượng Đế còn tưởng Hoa Thanh Dương sẽ không trả lời, sẽ không nói gì, nhưng không ngờ gã lại mở miệng nói: “Ta tu Thiên Đạo, có thể ngự bất cứ pháp tượng nào”

“Ha ha, ta cũng tu Thiên Đạo, mọi người đều tu Thiên Đạo nhưng mỗi người cũng không giống nhau, bằng không Đạo Môn vì sao lại có một tổ tam thanh hai mươi một pháp tượng xuất hiện” Tuệ Ngôn nói, lúc này y đối mặt với Hoa Thanh Dương không có một chút yếu thế nào ngược lại có một loại cảm giác giống như lão nhân chỉ điểm cho người trẻ tuổi.

Hoa Thanh Dương không đáp, tựa hồ như nghĩ tới lời Tuệ Ngôn nói.

Kim Tượng Đế cũng nghĩ tới lời nói của Tuệ Ngôn, theo như hần lý giải thì Tuệ Ngôn muốn nói Hoa Thanh Dương kỳ thực đã sai rồi. Điều này khiến hần nhớ tới mấy hôm trước Tuệ Ngôn từng nói không muốn dùng tâm của mình để phán đoán lòng người khác. Đương nhiên “lòng của người khác” cũng có thể hiểu là “Thiên Tâm”, Hoa Thanh Dương nghĩ mình đang tu Thiên Đạo, kỳ thực thứ mà gã tu là Thiên Đạo do gã lý giải, không phải là Thiên Đạo chính thức. Đây không phải là vấn đề mà một mình Hoa Thanh Dương phải đối mặt mà là toàn bộ tu sĩ trong thiên địa phải đối mặt. Cho nên thế gian lưu truyền một câu là “Cảm nhận thiên tâm, tu đạo của mình” (Thể Thiên Tâm, Tu Ngã Đạo)

“Đạo mà ta tu chính là Thiên Đạo” Hồi lâu sau Hoa Thanh Dương đột nhiên mở miệng nói, thanh âm cũng không có gì khác trước nhưng trong tai Kim Tượng Đế thì có một loại cảm giác lạnh thấu xương. Ngay khi gã dứt lời thì có một đạo kiếm quang mãnh liệt bay thẳng tới thiên không, trên chín tầng trời mây trắng tiêu tán.

Sát khí lạnh như băng như nước đá đổ xuống từ đỉnh đầu, trong mắt Kim Tượng Đế thì khi tiếng kiếm ngân vang cũng là lúc Hoa Thanh Dương biến mất.

Trong khoảnh khắc đó tất cả đã biến thành một vài bức tranh hỗn loạn và đông cứng.

Tuệ Ngôn cũng không cùng Kim Tượng Đế rút đi mà lại giẫm chân tại chỗ rồi bay thẳng lên Cửu Thiên. Khi y bay lên thì thân thể đã biến thành trẻ tuổi, trên người bao phủ một vòng sáng như nước, tẩy đi sự già nua giống như là thời gian đảo lưu vậy.

Hoa Thanh Dương biến mất rồi hiện ra lúc này gã đã ở giữa không trung, ánh mắt lạnh như băng không có một chút sắc thái cảm tình nào, tựa như khi trời mùa đông, cho dù sinh linh có lạnh lẽo chết đi thì cũng sẽ không hề thay đổi. Thân kiếm chiết xạ ánh sáng mặt trời tựa như gai nhọn đâm vào mắt Kim Tượng Đế, trong mắt hắn chỉ có một vùng sáng lập lờ. Tuệ Ngôn cũng đã xuất hiện trên bầu trời, tóc trắng và khuôn mặt già nua cũng đã biến mất vô tung vô ảnh, phảng phất như trước kia hết thấy chỉ là mộng ảo trong đầu Kim Tượng Đế. Trong lòng hắn cao hứng vạn phần nghĩ thầm: “Chẳng lẽ sư huynh khi trước vẫn chưa già đi tí nào!”

Áo bào xanh, trẻ tuổi tuấn tú.

Đó là bộ dạng của Tuệ Ngôn trong mắt Kim Tượng Đế lúc này. Hắn thấy Tuệ Ngôn không kém Hoa Thanh Dương thậm chí còn mạnh hơn một chút. Hình tượng này lóe lên lại tựa như ngưng kết lại bởi vì nhãn lực không thể nào theo được tốc độ của họ.

Kiểm quang sáng lạn phô thiên cái địa bao phủ Tuệ Ngôn. Trên chín tầng trời gió nổi mây phun, linh khí loạn như vỡ òa, xoay chuyển mãnh liệt.

Kim Tượng Đế nhìn Tuệ Ngôn bị kiếm quang cuốn vào, trong lòng run lên, quên cả hô hấp.

“Đình...”

Kiểm quang chợt tán thân hình Tuệ Ngôn hiện ra trong mắt Kim Tượng Đế thoát nhìn thì vẫn vậy nhưng hắn cảm thấy có chút gì đó không ổn. Bởi vì trên tay Tuệ Ngôn có một vết cắt nhỏ, máu chảy từ đầu ngón tay xuống, rơi vào trong gió, tán vào hư không.

Sắc mặt Tuệ Ngôn tái nhợt, mây tụ lại dưới chân.

“Ba năm trước ta đã chém qua không ít người kết pháp tượng thể nhưng người còn chưa kết pháp tượng lại có thể sống dưới kiếm của ta tới bây giờ là đáng để tự hào rồi”

Kim Tượng Đế kinh hãi, Tuệ Ngôn sư huynh còn chưa kết pháp tượng khó trách không phải đối thủ của Hoa Thanh Dương. Còn nghe Hoa Thanh Dương nói... ba năm trước gã từng chém chết không ít người kết pháp tượng, thế nhưng bây giờ hắn mới kết Ngọc Đình pháp tượng.

Ngay lúc Hoa Thanh Dương còn đang nói thì Tuệ Ngôn chợt mỉm cười, đỉnh đầu vọt lên một vùng Tinh Quang. Tinh Quang sáng tỏ hóa thành một bầu trời đêm đầy sao. Chỉ một sát na mặt trời vẫn đang rực rỡ chiếu sáng đã biến thành đêm tối.

Còn Tuệ Ngôn đã biến mất trong vùng Tinh Quang.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Dưới Khóm Đỗ Quyên Khai Linh Đài

Kim Tượng Đế đã từng thổ nộ lực lượng của sao trời vô số lần, lúc này nhìn một vùng tinh không trong lòng cũng cảm thấy thân thiết. Hắn biết vùng tinh không này do Tuệ Ngôn làm ra, không rõ là pháp tượng hay pháp thuật, hắn thầm nghĩ nếu sau này mình cũng có thể làm như thế thì tốt quá, vừa nghĩ vừa lo không biết lần này Tuệ Ngôn sư huynh có thể chiến thắng Hoa Thanh Dương hay không.

Trời sao óng ánh, tinh quang mê ly tỏa khắp một vùng thiên địa. Trong núi có rất nhiều yêu linh đột nhiên phát hiện bầu trời xảy ra đại biến vội chuyển hướng chạy đi thật xa, bọn chúng cảm nhận được nguy hiểm. Nếu là Kim Tượng Đế trước kia thì cũng sẽ chẳng nói một câu mà quay người bỏ chạy ngay.

Đột nhiên tinh quang bùng lên, một vài ngôi sao như châu báu lóe sáng, mê ly đầy màu sắc.

Mắt của Kim Tượng Đế hơi nhú lại, Hoa Thanh Dương đã biến mất trong vùng sao trời. Sau đó chỉ tinh quang phiêu diêu, lập lờ.

Một đạo tinh quang hạ xuống bao phủ Kim tượng Đế, một cơn gió thổi tới, chỗ mà hắn đứng khi nãy chỉ có lá khô bay bay còn hắn đã biến mất.

Trên trời, ngôi sao lóng lánh bao phủ một vùng không gian.

Đột nhiên xung quanh có người xuất hiện, tất cả đều nhìn lên trời cau mày. Trời đêm đột nhiên phân loạn, giống như mặt nước xuất hiện từng gợn sóng, phảng phất như có một cánh tay vô hình đang không ngừng khuấy động. Từng ngôi sao biến mất, nhạt nhòa, mờ lung rồi cả trời hóa thành đêm tối, cả vùng đất trở thành một vùng đen kịt, gió tay không thấy ngón. Hắc ám dường như đã thôn phệ cả thời gian, phảng phất như đã lâu nhưng cũng có thể chỉ

trong nháy mắt, một tia sáng đánh tan bóng tối lộ ra một vùng sáng chói mắt.

Bóng đen tan biến như gió.

Hoa Thanh Dương đứng giữa hư không, trên người bao phủ một tầng cương khí chói mắt. Nếu có người nhìn gã một cách cẩn thận thì sẽ phát hiện tay gã đang run rẩy.

Gã quay người biến mất.

Trên đỉnh núi phía xa có hai người đang đứng, bọn họ đã trông thấy hết thảy nên tỏ ra kinh sợ, có một người sau khi Hoa Thanh Dương biến mất một lúc mới lên tiếng: “Vừa rồi là pháp tượng hay pháp thuật?”

“Chắc là pháp tượng bằng không thì không thể nào vậy khốn Hoa Thanh Dương lâu như vậy được, đáng tiếc.” Người còn lại nói

“Đáng tiếc gì?”

“Đáng tiếc pháp tượng của người này cũng chưa chính thức ngưng kết nếu không Hoa Thanh Dương cũng không phải là đối thủ của hắn”

“Loại pháp tượng này, ngươi đã từng nghe qua chưa?”

“Ta gặp không ít người ngưng kết pháp tượng là vạn vật trong thiên địa nhưng đều là tu sĩ của môn phái nhỏ, còn có thể ngưng kết thành một vùng tinh không thì chưa hề nghe thấy. Đáng tiếc hắn sắp chết rồi”

“Sắp chết ư, chuyện gì xảy ra thế?”

Người nọ trầm mặc, không đáp

Trong một sơn cốc cách vùng sơn mạch không biết tên kia rất xa, có một đạo tinh quang từ trên trời rơi xuống. Một con Kim Xà xuất hiện trên mặt đất sau đó ánh sáng hóa thành một người.

Kim Tượng Đế bị ánh sáng bao phủ, chỉ trong một sát na thì khung cảnh trước mắt đã biến đổi, khi có thể nhìn rõ thì đã tới trong một sơn cốc lạ lẫm. Vội ngẩng đầu nhìn Tuệ Ngôn chỉ thấy ngực y là một vùng đỏ thẫm, máu tươi đã sớm thấm ướt quần áo.

“Sur huynh” Kim Tượng Đế kinh hô một tiếng rồi nói không thành lời.

Tuệ Ngôn ngẩng đầu nhìn bầu trời. Nơi đó có mây trắng ung dung có hạc điều chao liệng.

Cách đó không xa là một bụi đỗ quyên hoa đã sớm tàn, trên mặt đất rơi đầy hoa đỏ.

Ngay sau khi Kim Tượng Đế hô lên một chữ sur huynh thì ánh sáng trên người Tuệ Ngôn chậm rãi tan dần, mái tóc đen dài của Tuệ Ngôn mất đi màu đen bóng trở lại màu xám trắng, gương mặt tuấn tú cũng trở thành già nua.

“Sur huynh...” Thanh âm của Kim Tượng Đế có chút run rẩy.

Trong lòng hắn rất khó chịu, phảng phất như có thứ gì đó đặt trong trái tim. Loại cảm giác này hắn đã trải qua hai lần, một lần là sau khi huyền hình chạy tới nhà lão phu tử thì biết ông đã tiên thăng, đó là lần đầu tiên hắn có cảm giác này. Còn lần thứ hai là khi Thanh Y bị Hoa Thanh Dương chém đứt cổ họng, hắn nghĩ rằng Thanh Y đã chết nên khi đó trong lòng hắn không chỉ có áp lực mà còn có cả một chút sát ý mà chính hắn cũng không hay. Còn lần này bất luận là đau đớn hay oán hận càng mãnh liệt hơn nhưng chính hắn lại không ý thức được điều này.

“Sur huynh, chúng ta sẽ cùng trở về sur môn nhé?” Kim Tượng Đế thấp giọng hỏi, trong thanh âm có ý chờ mong.

Tuệ Ngôn cúi đầu nhìn Kim Tượng Đế khẽ gật cười nói: “Ha ha, đúng thế, chúng ta cùng trở về sur môn”

Kim Tượng Đế tuy nghe y nói thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất an. Tuệ Ngôn còn nói thêm: “Linh Đài Tông chúng ta quan trọng nhất là trong Linh Đài cho nên dù thế nào đi chăng nữa thì Linh Đài cũng phải thanh tịnh”

Kim Tượng Đế gật đầu, những lời này Tuệ Ngôn từng nói qua ít nhất một lần.

“Ngươi bây giờ còn chưa thể làm được, ta hy vọng về sau ngươi có thể” Tuệ Ngôn lại nói “Trong lòng ngươi đã sinh ra hận ý rất sâu với Hoa Thanh Dương, Linh Đài nhuộm hận thì sẽ không thể thanh tịnh sau này sẽ rất khó có thể kết pháp tượng được”

“Đúng vậy ta hận hắn, ta còn muốn giết hắn nữa” Kim Tượng Đế ngửa đầu lớn tiếng nói. Đây là lần đầu tiên Kim Tượng Đế hận một người như vậy, cũng xuất hiện một tâm niệm khác bên cạnh việc biến hóa.

“Có thể muốn nhưng không thể bị hận chiếm cứ lòng mình. Khi một người trong lòng đầy oán niệm thì tất cả những gì hắn tưởng, mọi thứ hắn nghe, mọi việc hắn cảm nhận sẽ bị vạn vật. Cho nên hắn ngộ được đạo, nghe được pháp đều là bất công cuối cùng sẽ không thể trường sinh. Đây chính là lý do vì sao cùng sur môn, cùng pháp quyết nhưng lại có người kết pháp tượng, có người trường sinh nhưng cũng có người không thể ngưng kết Chân Linh” Tuệ Ngôn vừa đi vừa nói rồi dừng lại bên cạnh bụi hoa đỗ quyên đã điều tàn sau đó ngồi xuống. Khi y ngồi trên đất thì đã không còn là một người tuấn tú nữa

mà đã trở nên già nua ốm yếu giống như là bụi hoa đỗ quên đã tàn lụi kia.

“Trong Linh Đài Tông, mỗi đệ tử đều phải khai linh một lần. Ta nhận ngươi vào Linh Đài Tông cho nên ta sẽ giúp ngươi khai linh” Tuệ Ngôn nói.

Kim Tượng Đế cự tuyệt nói: “Sur huynh, trở về sơn môn rồi sẽ khai linh” Hấn lo cho thân thể của Tuệ Ngôn, nhìn vết máu lớn trên ngực y, trong lòng chỉ có cảm giác đau đớn.

“Linh Đài khai linh cũng không khó, ngươi yên tâm, ta không sao đâu” Tuệ Ngôn cười nói lúc này Kim Tượng Đế mới đi đến trước mặt Tuệ Ngôn. Tuệ Ngôn còn nói thêm “Sinh linh nào cũng có Linh Đài, nhưng nếu không có người khai linh thì tự nhiên sẽ không thể chứng kiến nó được. Trong môn phái khác sau khi đạt tới chân nhân cảnh thì mới có thể tự khai linh nhưng Linh Đài Tông chúng ta tu hành dựa vào Linh Đài cho nên ngay từ lúc nhập môn đã cần phải khai linh”

Tuệ Ngôn vừa vươn một ngón tay điểm trên trán Kim Tượng Đế vừa nói: “Chỉ cần ngươi bảo trì vô niệm vô tướng là được”.

Kim Tượng Đế nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ khai linh này nhất định khác với khai linh, khai trí, khai tuệ trong lời của Thanh Y. Nhưng cảm thấy Tuệ Ngôn không có động tĩnh gì, hấn vừa định mở mắt ra nhìn thì trong tai đột nhiên vang lên tiếng của Tuệ Ngôn: “Vô niệm vô tướng”.

Thanh âm này như tiếng chuông đập tan những suy nghĩ lộn xộn của Kim Tượng Đế.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Vô Niệm Vô Tướng Nhìn Núi Tuyết

Tâm niệm là thứ không chịu bất cứ pháp nào trên đời khổng chế, thế gian có rất nhiều người thông minh đều thua bởi tâm thần bị loạn. Cho nên người tu hành thường làm một việc gọi là quan tướng, bởi vì quan tướng có thể loại trừ tạp niệm. Từng có một vị đại năng của Phật Môn nói: “Tâm như đài gương sáng, giờ giờ cần phải sạch, chớ để nhuộm trần ai” (Tâm như Minh Cảnh Đài, Thời thời cần phát thức, Vật sử nhạ trần ai)

Kim Tượng Đế cũng từng lâm vào trạng thái vô niệm vô tướng này, hấn nhớ rằng chỉ ngắn người nhìn trời rồi lúc bình tĩnh đã hết một ngày, đó chính là vô niệm vô tướng. Nhưng bảo hấn tìm lại cảm giác này thì hấn chịu. Đó là sự khác biệt giữa tu pháp môn quan tướng và không tu pháp môn quan tướng.

Trong núi xanh, hoa đã tàn rất nhiều chỉ còn lại một vài bông hoa bị tuế nguyệt nhuộm màu tái nhợt là vẫn còn đang cố gắng bám trụ trên cây. Đáy cốc có một bụi hoa đỗ quên, dưới gốc hoa có một lão nhân tóc trắng, lão nhân nhắm mắt tĩnh tọa, vươn một tay ra, ngón tay chỉ lên trán của một con tiểu Kim Xà đang cuộn người lại.

Tạp niệm của Kim Tượng Đế sau khi nghe thấy giọng nói của Tuệ Ngôn đã biến sạch, giống như có người thổi một hơi trên gương, phỉu sạch bụi bặm đầy mặt kính.

“Vô niệm, vô tướng”

Kim Tượng Đế không biết gì nữa, ít nhất là không biết sau khi mình tiến vào trạng thái vô tướng vô niệm thì Tuệ Ngôn sẽ làm gì. Hấn không cho rằng mình đã ngủ cũng không nghĩ mình hôn mê nhưng thực tình thì không nhìn được gì và cũng không biết gì.

Tuệ Ngôn nhắm mắt ngồi lặng lẽ, không hề nhúc nhích, ngón tay điểm trên trán Kim Xà.

Trong trời đất ánh sáng đã dần ảm đạm, thân thể của Tuệ Ngôn và Kim Tượng Đế đã dần bị bóng tối nuốt chửng.

Có một tia sáng bay tới tận chín tầng trời rồi nhạ nhòa trong bóng tối.

Đêm tối lặng yên không tiếng động, bầu trời không trăng không sao chỉ có tiếng gió thổi và tiếng cây cối khua sà sạt. Không biết đã bao lâu trong bóng tối yên lặng chợt lóe lên một chút ánh sáng cực kì bất mắt. Mặc dù như vậy cũng không thể chiếu sáng cả một vùng không gian hắc ám được.

Trên những bông hoa đỗ quên tiêu điều trải đỏ đầy đất có một lão nhân tiêu tụy khuôn mặt già nua. Chỉ là trong lúc này ngón tay của y lại lóng lánh hào quang, trong hai mắt có ánh sáng bao la rộng lớn lưu chuyển.

Một chút hào quang này từ đầu ngón tay hấn chui vào trong thân rần của Tiểu Kim Xà, thông qua lân giáp chiết xạ ra ánh sáng màu vàng.

Ngay khi đầu ngón tay của Tuệ Ngôn tỏa sáng thì trước mặt Kim Tượng Đế hiện lên một ngọn núi cao hùng vĩ nhưng trụi lụi không có bất cứ thực vật nào, giữa sườn núi phủ đầy tuyết, trên không tựa như có bông tuyết đang rơi xuống.

“Đây không phải là hoành cốt đang ngăn cản ta biến hóa sao?” Kim Tượng Đế vừa rời khỏi trạng thái vô niệm vô tướng vừa nghĩ, khi mở mắt ra thì nhìn thấy Tuệ Ngôn càng lúc càng già nua, lúc trước hấn cho rằng không ai trên đời này có thể già hơn y thì bây giờ hấn càng khẳng định điều đó. Không biết vì sao Kim Tượng Đế cảm thấy sinh cơ trên người Tuệ Ngôn cực kỳ yếu ớt, phảng phất như một bông đỗ quên sắp héo tàn, chỉ cần gió lớn nổi lên thì

sẽ rơi xuống.

“Sư huynh, ngươi không sao chứ?” Kim Tượng Đế lo lắng nhưng ngoài nói ra những câu như vậy thì hắn cũng chẳng biết phải làm gì.

Lần này Tuệ Ngôn chẳng bảo là không có gì mà nói: “Linh Đài của ngươi đã được khai rồi”

Kim Tượng Đế bị lời nói của y hấp dẫn liền vội hỏi: “Ý của sư huynh là ngọn tuyết sơn sao?”

“Ha ha, thì ra là ngươi thấy ngọn tuyết sơn vậy thì nó là tuyết sơn” Tuệ Ngôn nói.

“Thế nhưng ngọn tuyết sơn kia là hoành cốt cần ta biến hóa mà” Kim Tượng Đế lại nói

“Hoành cốt đúng là thứ ngăn cản ngươi biến hóa, cần ngươi hấp thu thiên địa linh khí rồi dẫn chúng đi khắp thân thể để hình thành một vòng tuần hoàn. Nhưng không phải là tuyết sơn, ngọn tuyết sơn kia chính là thứ mà ngươi tưởng tượng ra trong nội tâm mình. Có lẽ sâu trong lòng mình ngươi cảm thấy hoành cốt giống một ngọn tuyết sơn ngăn cản linh khí lưu chuyển, dần dà trong Linh Đài của người tạo thành một ngọn tuyết sơn. Ta giúp ngươi mở Linh Đài, từ nay về sau ngươi có thể quan tưởng rồi” Tuệ Ngôn nói không nhanh không chậm, thanh âm tuy già nua nhưng lại rõ ràng

“Quan tưởng” Kim Tượng Đế nghi hoặc không biết mình quan tưởng cái gì

“Quan tưởng tuyết sơn, có thể tĩnh tâm cũng có thể tồn thần”

“Là như vậy ư?” Kim Tượng Đế cảm thấy không thể nào đơn giản như vậy được.

“Đây chỉ là quan tưởng, nó có thể giúp hoành cốt được luyện hóa nhanh hơn. Khi ngươi biến hóa thì tuyết sơn từ thực sẽ chuyển hư rồi ngươi sẽ tế Linh Đài, tế Linh Đài chính là bước đầu tiên của kết pháp tượng. Trong Đạo Môn thì khi mới nhập môn trừ pháp môn luyện khí còn cần cả pháp môn quan tưởng bất quá thứ bọn hần quan tưởng là một trong hai mươi một pháp tượng trong ba mạch của tam thanh.” Tuệ Ngôn giải thích với Kim Tượng Đế “Luyện khí thô nạp tuy trọng yếu nhưng quan tưởng cũng không thể bỏ qua được”

Kim Tượng Đế tới giờ mới biết quan tưởng là gì, biết quan tưởng là khởi đầu của kết pháp tượng cho nên rất trọng yếu.

“Linh Đài tông chúng ta khác hẳn với những môn phái tu hành trong thiên hạ, bắt đầu tu hành đã phải quan tưởng nhưng khi kết pháp tượng thì phải từ chân nhân trở lên” Tuệ Ngôn ngồi im tại chỗ lông mày rũ xuống, Kim Tượng Đế có cảm giác rằng y không còn nhiều thời gian nữa

“Sư huynh, ngươi đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi, đời hừng đông rồi chúng ta lại tiếp tục trở về sư môn” Tuệ Ngôn lo lắng nói

“Ha ha, ta sợ rằng không về được rồi”

“Vì sao?” Kim Tượng Đế hoảng sợ nói, từ lúc hắn thấy Tuệ Ngôn trở nên già nua thì sợ nhất chính là câu nói này, tới hôm nay thì cuối cùng y đã nói ra.

“Linh Đài Tông chúng ta có một giới luật là bên ngoài núi nếu chọc phải cường giả thì không thể dẫn về sư môn cũng không được tự xưng là đệ tử của Linh Đài Tông” Tuệ Ngôn nhắm mắt lại phảng phất như không còn sức mở mắt nữa.

“Vì sao lại thế, vì sao lại như vậy” Kim Tượng Đế hoảng hốt.

Tuệ Ngôn nói tiếp: “Sư môn là nơi tu hành thanh tịnh không phải là nơi tránh nạn, nếu ta gặp phải cường địch mà trốn tới sư môn thì sẽ mang tới tai họa cho sư phụ và các sư huynh đệ, cản trở bọn họ tu hành. Cho nên sư phụ đã căn dặn những đệ tử xuống núi rằng bất luận bên ngoài làm gì cũng không được mang tai họa về sư môn” Kim Tượng Đế nghe xong chỉ cảm thấy hoàn toàn khác với các môn phái khác, Thanh Y từng nói rằng điểm lợi nhất khi có sư môn là khi gặp phải cường địch có thể báo sư môn hoặc tị nạn trong sư môn nhưng Linh Đài tông thì ngược lại.

“Linh Đài tông chúng ta tại Phương Thốn Sơn, trong Tây Ngưu Hạ Châu, cách nơi này bảy vạn chín nghìn dặm. Ngươi đi đi”

“Không sư huynh, chúng ta cùng đi, Hoa Thanh Dương sẽ không đuổi kịp đâu” Kim Tượng Đế vội nói, trong thanh âm đã có ý bi thiết và cầu khẩn. Buồn vì Tuệ Ngôn phảng phất như cây đèn sắp tắt trong gió, buồn vì y đã từ bỏ ý niệm cầu sinh.

“Ta đến trong ngày thơ, đi trong thanh tịnh, đó là một việc vui mừng, ngươi không cần khổ sở, nhất định phải nhớ rõ lúc nào cũng cần bảo trì Linh Đài thanh tịnh. Trên người của ta không chỉ bị trúng một kiếm của Hoa Thanh Dương mà còn có kiếm ý của hắn trên mình, hắn không xuất hiện có lẽ là vì muốn ta trở về sư môn. Ngươi đi đi, hắn là kẻ cao ngạo, chỉ cần ngươi không ở bên cạnh ta thì hắn sẽ không giết ngươi, cho dù hắn biết ngươi trở về sư môn thì cũng sẽ không đuổi theo đâu” Tuệ Ngôn nói

Kim Tượng Đế lắc đầu, không nói nên lời.

“Ngươi đi đi, về sơn môn đi, về Linh Đài Tông, về Phương Thốn sơn” Nói rồi ngón tay điểm ra, một đạo linh quang chui vào trong trán Kim Tượng Đế khiến hắn không thể nhúc nhích hay nói đúng hơn là ý niệm không còn khống chế được thân thể nữa. Trong tai hắn lại vang tới lời của Tuệ Ngôn “Đi lần này còn có tới bảy vạn chín ngàn dặm, ngươi không có pháp thuật cho nên ta tặng ngươi một đạo pháp phù hộ thân, chỉ cần ngươi cẩn thận thì có thể trở về Linh Đài ở Phương Thốn Sơn” Vừa nói vừa bắn ra một đạo linh phù tựa như một bầu trời sao lấp lánh, đạo linh phù chui vào trong trán Kim Tượng Đế, y vung tay lên, thân thể Kim Tượng Đế nhanh chóng chạy ra khỏi núi, chỉ chốc lát đã đến ngoài cửa cốc.

Trong lòng Kim Tượng Đế khẩn trương nhưng thân thể lại không chịu sự khống chế, hắn nghĩ nhất định là do sư huynh thi pháp trên người mình bắt mình

phải rời đi. Hắn hô lớn trong lòng: “Sur huynh, sur huynh chúng ta cùng trở về, người đã bảo cùng trở về sur môn mà...” Nhưng trong miệng không phát ra nổi thanh âm nào.

Ngay khi vừa mới xuất cốc thì lại chứng kiến một người đang lẳng lặng đứng cách đó không xa.

Một bộ đạo bào màu trắng phiêu động trong đêm, một thanh kiếm vô trắng nằm cạnh hông khẽ lay động, hai tay dường như ẩn trong tay áo, tóc đen như đêm tối, lông mày như kiếm, môi mỏng, mũi thẳng, mắt như hồ băng. Chính là kẻ một mực đuổi giết Tuệ Ngôn, ép y vào tử lộ : Hoa Thanh Dương.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nếu Như Giết Tới Huyền Thiên Môn

Kim Tượng Đế chỉ dám liếc qua Hoa Thanh Dương nhưng không hề dừng lại, trong lòng hắn sợ, hợ Hoa Thanh Dương sẽ giết mình, sẽ giết Tuệ Ngôn sur huynh. Nhưng hắn càng hy vọng Tuệ Ngôn có thể cho mình nhìn Hoa Thanh Dương thêm nhiều lần nữa, bởi vì hắn muốn nhớ kỹ tướng mạo của gã.

Đi thẳng tắp về phía tây.

Hắn chạy qua người Hoa Thanh Dương, gã quả nhiên cũng không thèm nhìn Kim Tượng Đế chỉ lạnh lùng nhìn Tuệ Ngôn, toàn thân dường như bị bao phủ bởi một hào quang vô tình. Kim Tượng Đế đột nhiên nhớ tới câu: “Đại Đạo vô tình...”

“Hắn nhất định muốn mình hợp nhất với thiên đạo cho nên đã biến thành kẻ vô tình rồi”

Đêm nay phẳng phất như sẽ không có bình minh, trên bầu trời không trăng, không sao, cả vùng đất chìm trong bóng tối đen kịt. Kim Tượng Đế hận mình lại có thể nhìn rõ mọi thứ trong hoàn cảnh như vậy, nếu như không nhìn thấy gì thì cũng có thể sẽ không phải rời đi rồi.

Trong tai hắn truyền tới thanh âm của Tuệ Ngôn: “Đừng quay đầu, cứ đi thẳng về phía tây, nhớ kỹ nhất định phải giữ Linh Đài thanh tịnh” Trong lòng gào thét nhưng không một thanh âm nào phát ra, hắn trôi lên trên một ngọn núi cao tốc độ càng lúc càng nhanh. Ngay khi Kim Tượng Đế trôi lên tới đỉnh núi thì trong thiên địa vang lên một tiếng quát khê: “Chư Thiên tịnh tượng”

Bầu trời đen nhánh đột nhiên hiện lên vô số ánh sao, trong khoảng thời gian ngắn ánh sao lấp lánh mê ly đã chiếu sáng khắp thiên địa. Trước mắt Kim Tượng Đế cũng sáng rực nhưng hắn không thể nào quay đầu lại, ánh sao chiếu rọi mọi bóng dáng trong vùng đất.

Thân thể hắn chạy như bay tựa như một đạo kim quang trườn trên mặt đất, còn ánh mắt thì nhìn thấy tràng cảnh chém giết thê mỹ trên chín tầng trời.

Trên cửu thiên, tinh quang chói sáng

Tuệ Ngôn chậm rãi thả bước trong tinh quang, trên người là một bộ pháp bào tựa như được kết từ tinh không, mỏng lung như được phủ một tầng tinh quang mê ly. Y cũng không còn giả nua nữa, nếp nhăn trên mặt đã biến mất, tướng như đã phản lão hoàn đồng, phẳng phất như đã vượt khỏi biên giới thời gian.

Sao sáng đầy trời chỉ xuất hiện trong một sát na rồi biến mất, trời lại về một màu đen kịt. Chỉ có trên người Tuệ Ngôn là bao phủ một lớp tinh quang mỏng lung, bước đi trên chín tầng trời.

Hoa Thanh Dương đứng yên chỉ lạnh lùng ngẩng đầu nhìn nhưng dù là ai cũng có thể thấy được trên người gã có kiếm cương sát khí xông thẳng tới vân tiêu.

Tuệ Ngôn bước trên không trung, mỗi bước tựa như lại có một ngôi sao trên bầu trời lấp lánh. Từ dưới nhìn lên phẳng phất như một bước của y đang đạp lên trên một ngôi sao, chỉ thấy y chỉ một ngón tay lên trời, cùng lúc đó trên cửu thiên có một ngôi sao đột nhiên xuất hiện, một đạo tinh quang theo ngón tay của y rơi xuống, nhằm thẳng vào Hoa Thanh Dương, tinh quang bị dẫn dắt lao tới gã.

Kiểm quang trong tay Hoa Thanh Dương chớp tắt, kiếm khí xông tiêu, đâm thẳng ra, tinh quang vụt tắt. Tuệ Ngôn vẫn phiêu huyễn giữa Cửu thiên, một lần nữa chỉ tay lên trời, lại một ngôi sao xuất hiện trong bóng tối, lại rơi xuống theo hướng mà ngón tay của y chỉ. Hoa Thanh Dương lại chém một kiếm, tinh quang lại biến mất. Nhưng khi tinh quang tan biến lại có một đạo nữa rơi xuống, kiếm trong tay gã tựa như vỡ ra, chia thành hai đạo kiếm quang. Kiếm quang mới phân thì lại một đạo tinh quang rơi xuống, kiếm quang lại chia ra một đạo nữa nghênh đón tinh quang.

Tinh quang rơi càng lúc càng nhanh còn kiếm trong tay Hoa Thanh Dương đã hóa thành một tấm lưới bao phủ toàn thân.

Ánh sao lấp lánh, Tuệ Ngôn một tay chỉ thiên một tay chỉ địa, mỗi bước là một ngôi sao lấp lánh. Theo thân hình biến ảo của y mà từng đạo tinh quang rơi xuống từ Cửu Thiên, giờ khắc này, toàn bộ bầu trời giống như đang chuyển động quanh Tuệ Ngôn.

Tinh Quang rơi xuống càng lúc càng dày đặc, tựa như mưa sao băng. Đã không còn thấy rõ thân hình Hoa Thanh Dương nữa chỉ thấy kiếm quang cuộn cuộn, nhấp nhô như tuyết.

“Tĩnh dĩ”

Thanh âm của Tuệ Ngôn vang trên bầu trời, thanh âm vang lên, bầu trời đầy sao xuất hiện, tinh quang lao về phía Hoa Thanh Dương như vô số thanh kiếm đâm xuống

Kiểm quang quanh người Hoa Thanh Dương tăng vọt, kiếm khí bay thẳng lên trời đâm toái tất cả tinh quang lao xuống người y.

“Đầu chuyển”

Âm thanh xuất hiện, bầu trời sao chuyển động xung quang Tuệ Ngôn đột nhiên trở nên mờ lung, tinh quang hóa thành mây khói mê ly nuốt lấy Hoa Thanh Dương. Chỉ thấy trên đầu gã đột nhiên hiện ra một đạo nhân áo trắng, khoanh chân ngồi, thanh tĩnh không có chút tình cảm nào.

“Ngọc Đình pháp tượng”

Đây là một trong hai mươi một pháp tượng, Ngọc Đình Pháp Tượng, chủ tu kiếm đạo, khi đại thành thì sẽ có một thanh trảm tiên kèm có thể chém hết tiên nhân trong thiên hạ.

Hoa Thanh Dương cùng pháp tượng tương dung, phóng lên trời, một kiếm đâm về phía tinh không.

Tuệ Ngôn đã biến mất trong tinh quang, đúng lúc này tinh quang đột nhiên cuộn xoáy nuốt lấy Hoa Thanh Dương.

Trời lại một lần nữa trở nên đen kịt.

Trong bóng tối vô số người ngửa mặt lên trời nhìn.

Trong sát na này Kim Tượng Đế cũng đã có thể lại không chết thân thể mình, trong lòng cực kì bất an đang muốn xoay người lại thì trước mặt đã có thêm một người. Người này hẳn đã từng gặp trước Huyền Thiên Môn, lần trước có Thanh y đi cùng, chính gã từng muốn đuổi Thanh Y đi, có điều sau này gã bận nghênh đón khách mời nên đành thôi.

Cũng vì vậy mà gã mới bị xử phạt. Khi gã biết linh hầu trong môn phái bị Thanh Y và Kim Tượng Đế giết chết thì trở nên luống cuống. Cũng may gã rất quyết đoán, chủ động xin lệnh xuống núi đuổi giết Thanh Y và Kim Tượng Đế bất luận sinh hay tử cũng phải mang về sư môn bằng không gã sẽ bị nhốt vĩnh viễn ở Táng Tiên cốc.

Táng Tiên cốc là chỗ ở của người phạm môn quy của Huyền Thiên Môn, hoàn cảnh ác liệt, truyền lưu rằng cho dù tiên nhân có tiến vào đó thì lâu ngày sẽ trở thành phạm nhân.

“Cuối cùng cũng tìm ra người, hôm nay người có muốn trốn cũng không được” Đạo nhân lạnh lùng nói.

“Người tìm ta là vì con linh hầu kia” Kim Tượng Đế nói.

“Khi đó khai ân cho các người quan sát trước sơn môn lâu như vậy mà còn không biết cảm ơn lại dám dấn thân thương linh thú trong Huyền Thiên Môn, quả nhiên là xà tính âm độc”

“Đó là do linh thú của các người muốn giết chúng ta chúng ta cũng không hề trêu chọc nó”

“Ta đã bảo các người đi, các người không đi, gieo gió thì gặt bão, cho dù hai mạng các người cũng không thể sánh được với một mạng của linh thú” Đạo nhân lạnh lùng

Kim Tượng Đế muốn trở lại sơn cốc nhanh một chút nên không muốn nói chuyện nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được nói: “Nhân gian có câu ‘mệnh là vô giá dùng thân phận để tính sức nặng’. Ngày đó nó muốn giết chúng ta, Hoa Thanh Dương muốn giết sư huynh ta, người muốn giết ta, chẳng qua là thực lực của các người cao hơn một chút thôi, ngày khác nếu có người giết đến tận Huyền Thiên Môn các người nói một câu Huyền Thiên Môn các người không xứng chiếm cứ Động Thiên Phúc Địa thì các người sẽ nghĩ sao”

“Thú cuối cùng cũng là thú cho dù khai linh cũng không thể thoát được tư tưởng của động vật” Nói rồi vung tay lên, một đạo linh phù chui vào hư không hóa thành một tấm linh võng trùm tới Kim Tượng Đế. Loại pháp thuật này Tuệ Ngôn cũng từng dùng qua, khi đó nó đã thu được nội đan của một con độc xà sắp biến hóa.

Thân hình Kim Tượng Đế uốn éo hóa thành một đạo kim quang thoát ly phạm vi linh võng bao phủ. Sau đó bắn về phía đạo nhân. Đạo nhân cười lạnh, khi kim quang đến trước mặt thì tay y đã xuất hiện, trên tay bao phủ một tầng thanh quang mờ lung.

Kim Tượng Đế cảm thấy tay này như bao phủ cả trời đất, bất luận có tránh thế nào cũng không được. Mặc dù có cảm giác này nhưng hắn vẫn không thể để mình bị bắt, thân thể lại khẽ chuyển như cá trong nước, tránh khỏi bàn tay kia.

Trông thì có vẻ dễ dàng nhưng kì thực áp lực lại cực lớn, giống như chui vào trong bùn đất, chỉ một lần tránh này cũng đã hao hết phân nửa linh khí trong người hắn. Vì không biến hóa cho nên hoành cốt vẫn ngăn cản linh khí di chuyển thành một chu thiên cho nên mỗi lần hắn sử dụng pháp lực đều phải nghỉ một chút để điều tức.

Sau khi hấn thoát khỏi phạm vi bao phủ của bàn tay đạo nhân, rất muốn quay người trở lại cắn đạo nhân rồi trút nọc độc vào cơ thể gã giống nhưng lần tranh đấu trước. Trong lòng Kim Tượng Đế chỉ muốn giết hết tất cả người ngăn cản trước mặt mình.

Thế nhưng hấn không nhìn thấy mặt của đạo nhân mà là áo bào màu xanh.

Một lực hút mãnh liệt từ trong ống tay áo xuất hiện, trời buộc thân thể của Kim Tượng Đế rồi kéo hấn vào trong tay áo. Trong lòng Kim Tượng Đế cả kinh, loại cảm giác này hấn từng gặp chính là khi bị túi càn khôn của Ma Thiên Đại Vương thu vào.

Đây chính là tụ lý càn khôn thuật có tính chất giống với túi Càn Khôn của Ma Thiên Đại Vương. Thứ này một nửa là pháp bảo, một nửa là pháp thuật, cũng là một trong những thuật pháp mà người trong Đạo Môn thích dùng nhất, có thể chứa đồ cũng có thể đối địch.

Nhưng ngay khi Kim Tượng Đế sắp chui vào trong tay áo thì trên người hấn xuất hiện một lớp tinh quang sau đó thân thể của hấn uốn éo, gãy gập tránh thoát rồi rơi vào trong một nhánh cây không xa.

Cái đuôi màu vàng cuộn quanh nhánh cây, đầu ngóc lên cao cảnh giác nhìn đạo nhân. Một trận gió thổi tới khiến thân hình hấn cũng khẽ lắc lư.

Ánh mắt đạo nhân tỏ ra kinh ngạc, chính Kim Tượng Đế cũng cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt của hấn tuy nhìn đạo nhân nhưng nội tại thì nhìn Linh Đài, bởi vì trong Linh Đài hấn có một tờ linh phù dán trên tuyết sơn.

Linh phù màu đen kịt trên phù có một chút màu trắng. Nếu như phù là trời đêm thì điểm trắng là ngôi sao. Hấn nhớ tới Tuệ Ngôn đã tặng hấn một đạo linh phù để bảo vệ hấn. Vừa rồi ngay khi hấn bị thu vào trong tay áo thì chính lực lượng của linh phù đã giúp hấn thoát khỏi trời buộc. Chỉ là bất hấn dùng lại thì hấn không biết phải khống chế lực lượng của linh phù kia như thế nào.

Đạo nhân kia cũng đứng yên, khi Kim Tượng Đế thoát thân thì trên người hấn cũng hiện lộ ra một loại khí tức khiến gã cảm thấy nguy hiểm. Cái lặc mình của Kim Tượng Đế khi này thiếu chút nữa đã khiến Tụ lý Càn Khôn của gã vỡ nát. Lòng khinh thị lập tức thu lại, móc trong ngực ra mười mấy tờ linh phù tản mát khí tức bất đồng, có lạnh lẽo, có nóng rực, có u ám, có mờ ảo... lần này xuống núi gã đã chuẩn bị cực kỳ kỹ càng, mượn linh phù am hiểu nhất của các sư huynh trong môn phái để mang theo.

Một người một rắn đối diện, đề phòng lẫn nhau.

Kim Tượng Đế cố gắng cảm ứng tờ linh phù dán trên tuyết sơn, ngoại trừ phương pháp này hấn không biết còn cách nào để sử dụng tờ linh phù kia không. Hấn minh bạch rằng đệ tử của đại phái rất lợi hại, cho dù gã có địa vị rất thấp trong Huyền Thiên Môn nhưng tới nay hấn vẫn không thể quên nổi con linh hầu từ Huyền Thiên Môn đi ra, chỉ thiếu chút nữa thôi là đã khiến Thanh Y đã mất mạng. Còn may là cố gắng của hấn không uổng phí, rốt cuộc đã cảm ứng được lực lượng của linh phù, linh phù có hào quang long lánh còn thân thể hấn cũng hiện ra một tầng tinh quang mờ lỵ. Chỉ là ánh sáng này lúc ẩn lúc hiện đứt quãng.

Đột nhiên đạo nhân ném ra một tờ linh phù, linh phù hóa thành một ngọn lửa đốt cháy linh khí cả một vùng không gian, trong chớp lát hòa điểm phôi thiên cái địa tràn xuống người Kim Tượng Đế.

Kim Tượng Đế hóa thành một đạo kim quang từ dưới bay lên xuyên qua hỏa diễm, còn chỗ mà hấn đứng khi này đã biến thành một biển lửa. Trên người Kim Tượng Đế tinh quang sáng tất bất định, hấn còn chưa thể nào sử dụng liên tục linh phù kia. Ngay khi hấn rơi xuống đạo nhân lại ném một tờ linh phù ra, linh phù này chui vào hư không liên biến mất, trong lúc Kim Tượng Đế còn đang nghi hoặc thì phát hiện mình không thể nhúc nhích được, thân hình đã kết thành băng, đồng thời toàn bộ cây cối, đất đai, núi đá đều đã biến thành một thể giới băng giá, chính giữa một khối băng có một con kim xà đang ngẩng đầu lên tựa như đang cố thoát khỏi trời buộc của đại địa bay lên tận Cửu Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nguyện Cả Đời Không Thoát Yêu Thân

Huyền Thiên Môn là đại phái của Đạo Môn, chiếm cứ tám tám dặm thái sư sơn, có tới mấy chục tòa đạo quan, rất nhiều đệ tử ở sơn môn làm quốc sư trong vương quốc của nhân gian, mỗi một thành cũng sẽ có một chân nhân để cung phụng. Những chân nhân này cũng không phải là chân nhân chân chính có thể nội ngưng chân linh, ngoại cảm thiên địa mà là một loại danh xưng của nhân gian. Có rất nhiều thế gian vọng tộc chẳng những đưa đệ tử vào trong môn phái tu hành còn mời tu sĩ của đại phái làm cung phụng của gia tộc. Huyền Thiên Môn đương nhiên cũng không thiếu đệ tử làm cung phụng ở những địa phương này, tuy thiên hạ chỉ sĩ đều muốn trường sinh nhưng không phải ai cũng có thể trường sinh, cũng không phải ai cũng có thể kết pháp tượng. Cho nên có rất nhiều đệ tử đại lại trong nhân gian cầu phú quý, Huyền Thiên Môn đương nhiên là có vô số đệ tử như vậy... đương nhiên cũng có rất nhiều người xuống núi rèn luyện đạo tâm

Hoa Thanh Dương là nhân vật đứng đầu trong những người đồng trang lứa, chỉ cần nói tới Huyền Thiên Môn ngoại trừ chương môn ra thì Hoa Thanh Dương là nổi nhất. Ba mươi năm trước trong "Tứ Tiêu luận đạo" đã tỏ ra hào quang sáng lạn, người cùng bối phận cơ hồ không ai địch nổi. Từ đó về sau Huyền Thiên Hoa Thanh Dương trong giới tu hành đã nổi tới mức không người không biết, không người không hiểu.

Chư Thiên tinh tượng của Tuệ Ngôn có thể nói là kinh thiên động địa nhưng rất nhiều người đều có thể nhìn ra y miễn cưỡng lắm mới có thể dùng được,

căn bản là cũng chưa chính thức kết pháp. Một người chưa kết pháp tượng mà lại có sức dùng thì đó là một việc cực kỳ nguy hiểm. Cho dù thanh danh của Hoa Thanh Dương cực nổi nhưng lúc này tất cả mọi người trong bóng tối lại đang đàm luận về Tuệ Ngôn, cố gắng suy luận lại lịch của Tuệ Ngôn. Có tu vi như vậy sao có thể là người trong môn phái nhỏ được, chương môn của một môn phái nhỏ cao nhất cũng chỉ là chân nhân cảnh thời, thậm chí còn chưa kết pháp tượng. Mà bình thường chân nhân xuất hiện là phải thông cáo thiên hạ, trong môn phái tổ chức lễ mừng, một chân nhân xuất hiện là một hy sự lớn trong môn phái.

Nhưng lại không có ai nhận ra Tuệ Ngôn cả, thiên hạ này cũng không có mấy người còn chưa hoàn toàn kết pháp tượng mà có thể chiến đấu với một Hoa Thanh Dương đã kết Ngọc Đình Pháp Tượng.

Hơn nữa Hoa Thanh Dương lúc còn chưa kết pháp tượng đã chém chết nhân nhân kết pháp tượng, những cuộc chiến đó đã lưu truyền khắp thiên địa.

Đêm đen như mực, khắc nghiệt im ắng.

Trong thiên địa vắng lặng, có một đỉnh núi một nửa chôn trong biển lửa một nửa thì bị đóng băng. Ánh lửa trùng thiên khiến vạn vật trở nên rõ ràng, trong băng có một con tiểu Kim Xà hết sức bắt mắt.

Trong băng và lửa có một đạo nhân đang đứng, ánh mắt lạnh lẽo, nếu có người so sánh với Hoa Thanh Dương thì sẽ phát hiện ra hán có ba phần tương tự với Hoa Thanh Dương. Chỉ là trong ánh mắt thiếu đi một chút lạnh lẽo coi thường vạn vật thêm một chút tư oán.

Đột nhiên trên bầu trời đen nhánh có một vầng sáng xuất hiện, một đạo ánh sáng chói mắt đâm rách hắc ám, rọi khắp vùng đất.

Một người rơi từ trong bóng tối ra giống như một cái lá cây bị giật khỏi cành ném vào trong giỏ. Trên người y có tinh quang trong suốt quanh quẩn, cho dù không tu thành "thiên nhân thông" cũng có thể nhìn thấy về ngoài thanh tú của y trong chớp mắt đã trở nên vô cùng già nua.

Từ trẻ tuổi hóa thành già nua giống như hoa quỳnh chớm nở đã tàn.

Một đạo kiếm quang lạnh lùng từ trên chín tầng trời đâm xuống. Thần sắc của Hoa Thanh Dương vẫn không thay đổi nhưng ngực đã bị nhuộm thành màu máu, cực kỳ khủng khiếp. Lúc này trong bóng tối tất cả mọi người đều nhìn lên không trung, nhìn một kiếm đâm xuống của Hoa Thanh Dương, nhìn Tuệ Ngôn hạ xuống như một cái lá cây, không có người để ý tới cách đó không xa trên một đỉnh núi bị lửa băng bao phủ có một con Kim Xà vọt từ trong băng ra tựa như muốn bay tới cứu thiên, cách đó không xa có một đạo nhân ném ra một tờ linh phù, giữa không trung hóa thành một ngọn núi nhỏ đè xuống Kim Xà.

Một đạo kiếm quang hạ xuống, Tuệ Ngôn muốn tránh né nhưng lại không làm được, một cách tay bị cắt đứt lia.

Ngọn núi nhỏ đột nhiên vỡ tan, một con Kim Xà từ ngọn núi chui ra bay lên trời, lân phiến rơi rụng, máu tươi đầm đìa. Một con rồng nước cực lớn từ hư không lao ra nuốt lấy Kim Tượng Đế.

Trên đỉnh núi đạo nhân cười lạnh, vẫy tay muốn thu rồng nước về. Ngay khi gã cười lạnh thì trên trời kiếm quang của Hoa Thanh Dương lại kéo lên, thân thể Tuệ Ngôn đột nhiên biến mất thế nhưng máu tươi vẫn văng ra, một cánh tay đã bị kiếm quang chặt đứt rơi xuống trong đêm còn Tuệ Ngôn đã xuất hiện lại trong hư không hắc ám.

Trên đỉnh núi đạo nhân kia vừa muốn gọi rồng nước về thì nó đã tán toái, hóa thành mưa khắp trời.

Trong mưa một con Kim Xà lao ra, trên người Kim Xà còn có một tầng Tinh Quang sáng tối bất định. Vết máu trên người đã bị nước rửa sạch nhưng vết thương càng thêm khủng bố.

Trên chín tầng trời lại có một đạo kiếm quang chém xuống. Tuệ Ngôn tựa như đã không còn có thể tránh né nữa, hai đùi lập tức bị chém đứt. Ngay khi chân y bị chém đứt thì trong đôi mắt y lại phản chiếu hình ảnh của một đỉnh núi không xa, một con Kim Xà cố gắng bay tới phía mình, hoàn toàn không để tâm tới một đạo nhân đang ném ra một đạo kiếm phù hóa thành một đạo kiếm quang chém tới người nó.

Miệng y mở ra, tựa như muốn nói gì đó nhưng một đạo kiếm quang đã hạ xuống, đầu y và thân mình lập tức chia lìa, một câu cuối cùng cũng không thể rời khỏi miệng. Kim Xà cũng đã nhìn thấy tất cả mọi thứ, ngay tại sát na Tuệ Ngôn đầu thân chia lìa kiếm phù cũng đã tới người hẳn chỉ thấy Kim Xà uốn éo, đầu hướng lên trên thế tới từ ngang hóa thẳng. Nhưng không thoát khỏi vận mệnh bị kiếm phù chém trúng, máu chảy xuống từ thân rắn, kim lân rơi là tả, cùng lúc đó trên người Kim Xà đột nhiên xuất hiện một lớp tinh quang dày đặc, thân hình khẽ chuyển, nghịch hướng bay tới. Từ xa nhìn lại tựa như vùng vẫy giãy chết, thân rắn màu vàng nho nhỏ hiện ra về điên cuồng.

Một con gió cát sinh ra trong không trung, Kim Xà không tránh không né, tựa như một đạo kim quang đâm thẳng vào đó rồi xuyên qua nó. Lại có một đạo ánh sáng lấp lánh tựa như ảo giác xuất hiện, Kim Xà vẫn đâm thẳng vào như một thanh kim kiếm rồi lại tiếp tục xuyên qua.

Trong mắt đạo nhân hiện lên nét sợ hãi, tay áo huy động, một đạo ngọc phù bay ra hóa thành một lớp mây khói, đám mây khói này sinh ra từ một tờ vân phù cũng là tờ phù cao cấp nhất trên người đạo nhân tên là Vân Thiên Ngự Thần Phù, chỗ cao thâm của phù này là hóa thành mây trắng hộ sơn, có thể nói đây là phiên bản đơn giản hóa của phù trận hộ sơn của Huyền Thiên Môn.

Kim Xà chui vào mà không có chút do dự nào, biến mất rồi phá ra hóa thành một đạo kim quang trước giờ chưa từng có đâm thẳng tới đạo nhân. Gã hoảng hốt không rõ vì sao yêu này còn chưa biến hóa, nội đan còn chưa có, mà lại có thể có pháp lực như vậy.

Gã không dám nghĩ nhiều nữa, quay người bỏ chạy về phía của Hoa Thanh Dương, đồng thời phát tay áo về phía sau sử dụng tụ lý cần khôn thuật, người bay lên không mà vẫn cố dùng phương pháp này để cản chân Kim Tượng Đế nhưng khi gã mới bay lên thì kim quang đã xuyên thủng ống tay áo của gã,

đạo nhân cảm thấy sợ hãi, tự lý cần khôn bị nghiền nát như thế nào gã cũng không rõ, chỉ cảm thấy cực kỳ hoảng sợ, trên người xuất hiện một tầng hào quang, cố gắng bay về phía trước lớn tiếng gào: “Sur thúc, cứu ta, sur thúc...”

“Ah...”

Một đạo kim quang đã đâm vào ót của đạo nhân rồi chui ra từ trán hắn. Đôi mắt đạo nhân vẫn đang nhìn bóng lưng đang bay lên chín tầng trời của Hoa Thanh Dương, từ đầu đến cuối phảng phất như không liếc nhìn lại, phảng phất như không có nghe thấy, còn Tuệ Ngôn đã sớm biến thành một đồng huyết nhục rơi tán loạn trong núi.

Kim Tượng Đế chạy trong hư không tốc độ cực nhanh, trong lòng quặn đau, không biết phải ngừng lại ở đâu. Trong lòng hắn co rút từng đợt, tựa như có người đang từng chút từng chút một xé rách linh hồn của hắn, tới tận lúc này hắn mới hiểu đau lòng là gì, cho tới tận lúc này hắn mới hiểu cái gì là cừu hận.

Từ trên bầu trời nhìn xuống chỉ thấy một con rắn nhỏ chạy điên cuồng khắp bốn phía, miệng kêu lên bi thiết: “Sur huynh, sur huynh ... Sur huynh ... Sur huynh...”

Bốn phía sơn cốc đột nhiên xuất hiện rất nhiều người lặng yên nhìn Tiểu Kim Xà chạy trong sơn cốc.

Rốt cục Kim Xà đi tới một khóm hoa đỏ quỳen bị máu tươi nhuộm đỏ, chỗ đó là nơi đầu Tuệ Ngôn rơi xuống, Kim Tượng Đế cuộn mình trước đầu của Tuệ Ngôn tựa như chỗ đó có Tuệ Ngôn còn sống đang ngồi, nhẹ giọng nói chuyện còn hắn thì đang tập trung tư tưởng yên lặng lắng nghe.

Hắn biết khi nhân loại thương tâm sẽ khóc lớn, sẽ rơi lệ nhưng hắn lại không thể nói nên lời, toàn thân khó chịu, không phải tới từ thân thể mà tới từ nơi sâu thẳm trong nội tâm phảng phất như có người bịt mũi không cho hắn hô hấp vậy.

Đau nhức tới mức hít thở không thông! Bi thương tới mức không lời diễn tả.

Gió đêm lạnh lẽo, mùa xuân đến rồi nhưng hàn ý của mùa đông vẫn còn lưu lại.

Những lời của Tuệ Ngôn phảng phất như bắt đầu tái hiện, giọng nói, dáng điệu và tướng mạo cũng hiện ra.

Ngẩng lên nhìn trời cao, vẫn còn là đêm tối, cách đây một khắc Tuệ Ngôn hãy còn ngồi đây giúp hắn khai linh thể mà lúc này chỉ còn lại một cái đầu mà thôi. Kim Tượng Đế đột nhiên nhớ tới việc Tuệ Ngôn bị Hoa Thanh Dương cắt đứt tứ chi vội quay người đi tìm.

Hắn chạy trong sơn cốc, trong rừng rậm trầm nghĩ nhất định phải thu thập thân thể của sur huynh, nhất định phải mai táng tốt cho y.

Nhưng hắn đã tìm mấy vòng mà chẳng thấy gì, sau khi trở lại bụi hoa đỏ quỳen thì phát hiện chỗ đó có một đàn dã thú bao vây. Những con dã thú này đã bị linh khí trong máu của Tuệ Ngôn dẫn tới, trong chớp lát hắn đã hiểu cả rồi, thân thể của sur huynh đã bị dã thú ăn mất. Máu trong người hắn dồn hết lên đầu, sát niệm trong lòng cuộn cuộn trào dâng, thân hắn hóa thành một đạo kim tuyến đâm xuyên qua lũ dã thú kia, những con dã thú ngậy thơ ngay cả linh cũng chưa mở được không cách nào trốn thoát được, từng con từng con còn chưa kịp phản ứng đã nằm cả trên mặt đất.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy dưới một bụi hoa đỏ quỳen đầu Kim Tượng Đế ngẩng lên nhìn người đứng khắp sơn cốc, xung quanh hắn dã thú chết nằm la liệt giống như đang té tự. Kim Tượng Đế nhìn một vòng rồi sau đó lớn tiếng nói: “Trong nhân gian có câu có thể cứu mạng người sắp chết thì cả đời sẽ an tâm. Các ngươi đều là kẻ đắc đạo, chỉ cần cản trở thì có khó gì nhưng vì sao tất cả đều lạnh lùng như vậy, tất cả đều thấy chết mà không cứu”

Bốn phía lặng ngắt như tờ không ai đáp lời Kim Tượng Đế cả.

“Sur huynh ta chưa bao giờ đắc tội Hoa Thanh Dương, hắn lại không ngừng đuổi giết ép sur huynh ta đi lên tuyệt lộ, chết rồi thì cốt cũng không còn, chẳng lẽ trong thiên địa này không có công đạo hay sao?”

Không có kẻ trả lời chỉ có tiếng gió ô ô than khóc.

“Nếu như có người giúp ta báo thù thì ta nguyện cả đời làm nô, cả đời phụng dưỡng” Kim Tượng Đế cơ hồ dốc toàn bộ sức lực hô lớn.

“Nếu nhân loại ai cũng giống như Hoa Thanh Dương tuyệt tình tuyệt tính hoặc giống như các ngươi vậy lạnh lùng đáng sợ thì ta nguyện cả đời này không thoát yêu thân, trầm luân muôn kiếp”

Thanh âm quyết tuyệt vang vọng tới tận vân tiêu truyền đi cực xa trong đêm tối.

Lời dịch giả:

Dịch xong chương này cảm xúc vẫn như lúc mới đọc, cảm động dù giọng văn của Thân Văn lạnh lẽo, cái chết của Tuệ Ngôn phảng phất như chuyện rất nhỏ, hành động của Kim Tượng Đế phảng phất như rất bình thường nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy rất khó chịu. Đó là cái hại khi chui sâu vào trong truyện của lão.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đại Viên Vương Vô Cùng Bạo Ngược

Xuân lạnh lẽ qua nhưng tàn hoa trên đất hãy còn đỏ tươi.

Trong gió tanh mưa máu chỉ có thanh âm của Kim Tượng Đế vang vọng trên bầu trời đen kịt không có trăng sao.

Không lâu sau, một tia sáng mặt trời từ phương đông xuyên thủng hắc ám thể rồi trong nháy mắt hắc ám biến mất. Nguyên lai vừa rồi đã là thời khắc cuối cùng của đêm tối. Ngay khi phương đông sáng bạch hắc ám tan đi thì giữa không trung truyền tới một tiếng thét dài, tiếng thét tràn ngập bi thống và sát khí điên cuồng, phía nam có một làn khói đen bắn thẳng lên trời như một cây trụ trời màu đen bay thẳng tới sơn cốc nơi Kim Tượng Đế đang đứng. Đám người đứng đây bốn phía đỉnh núi kinh sợ nháo nhác sử dụng thần thông phi độ. Trong hư không có một người đập không lướt tới, xác thực phải nói là một con hầu tử mặc đạo y màu xanh, vóc người cao lớn, chân đi giày vải, mỗi bước tựa đập trong hư không đều để lại một vết rách. Trong tay cầm một cây gậy màu đen chỉ liếc qua là đủ khiến cho người ta có cảm giác nặng nề.

Phảng phất như một gậy đánh xuống là có thể đánh sập một ngọn núi.

“Ah...”

Tiếng thét hùng hồn thật lâu, thật lâu không dứt.

Lúc đầu hãy còn rất xa thể nhưng chỉ trong chớp mắt đã tới trên khoảng không của sơn cốc, một đạo sát khí xông thiên khiến mây trời cũng phải tách ra, sát ý vô cùng vô tận bắn ra bốn phía mơ hồ như xung quanh y cũng bị đốt nóng.

“Sư đệ...”

Viên hầu mặc đạo y, hai mắt đỏ thẫm, mặt lộ vẻ hung ác còn có thêm một chút bi thiết. Y không dừng lại trên không mà đập một cước xuống đỉnh núi, một tiếng nổ lớn vang lên, ngọn núi lớn xuất hiện một vết nứt lớn ở chính giữa, chạy từ đỉnh núi xuống sườn núi.

Đám người ở ngoài xa tỏ vẻ kinh hãi. Đột nhiên có một người hoảng sợ nói: “Hắn là Đại Viên Vương, đúng là hắn rồi, thân vượn cầm một cây gậy chống trời màu đen, tu thành Thái Cổ Ma Viên Pháp Tượng”

Kim Tượng Đế nhìn con vượn lớn một cước giẫm vỡ núi chỉ cảm thấy y giống như là cá kình trong biển lớn, bắn ra vô vàn bọt nước quấy động mặt biển yên tĩnh.

“Hắn là Trí Thông sư huynh” Kim Tượng Đế nghĩ, đáng tiếc là đã tới chậm, chỉ chậm một chút thôi, hắn không biết Tuệ Ngôn đã phát ngọc phù ra từ lúc nào nhưng Tuệ Ngôn lại không thể thấy được lúc Trí Thông sư huynh đến.

“Hô...” Cuồng phong gào thét trong sơn cốc, mắt Kim Tượng Đế hoa lên, một con cuồng phong đã cuốn tàn hoa bay đầy trời, Kim Tượng Đế cũng không thể kháng lại bị gió thổi tung lên. Đồng thời trong tai truyền tới một tiếng gào bi thiết như tiếng sấm: “Sư đệ... sư đệ... sư đệ...”

Kim Tượng Đế đụng phải một cây cỏ thù rồi rơi xuống đất dù vậy hắn vẫn cố nén đau đón bò vào chỗ đầu của Tuệ Ngôn, chỉ thấy con vượn lớn hung thần ác sát kia đang quỳ rạp xuống đất, không ngừng đập đầu, từng cái từng cái thật mạnh khiến mặt đất xuất hiện một cái hố to.

“Sư đệ, tại sao ngươi đã đi rồi, tại sao lại đi rồi, vì ta tới chậm, sư đệ ơi...”

Y khóc róc lên, tiếng khóc tan nát cõi lòng, vừa đập đầu vừa dùng nắm tay cực lớn nện trên mặt đất, từng tiếng, từng tiếng như sấm rền.

“Là ai đã giết ngươi, là ai đã ép ngươi lên tuyệt lộ... Ah...”

Kim Tượng Đế có thể cảm nhận được trên người y phát ra nỗi bi thống cực độ nên cũng không quấy rầy, chỉ đứng một bên quan sát, nhìn y càng khóc càng thương tâm, thậm chí còn đầm mạnh vào ngực, đầm mạnh tới mức miệng trào máu tươi. Còn ôm đầu của Tuệ Ngôn vào ngực, ngửa mặt lên trời thét dài, âm thanh như cuồng phong cuộn cuộn khuấy động gió mây trên chín tầng trời.

Bên ngoài hung bạo nhưng lại có tình cảm chân thành tha thiết.

Một lúc lâu sau tiếng thét ngưng lại, y một lần nữa đặt đầu Tuệ Ngôn xuống bụi hoa Đỗ Quyên, trầm mặc một lúc rồi đột nhiên xoay người nhìn Kim Tượng Đế nói: “Là ai?”

“Huyền Thiên Môn Hoa Thanh Dương”

“Được được, Huyền Thiên Môn, Hoa Thanh Dương” Thanh âm lạnh như băng sát cơ cuộn cuộn

“Sư huynh muốn đi báo thù sao?” Kim Tượng Đế hỏi.

“Phương Thốn Sơn đệ tử không thể bị người ta chém giết vô cớ được. Hắn khiến Tuệ Ngôn sư đệ thi cốt vô tồn thì ta muốn hắn hồi phi yên diệt, vĩnh trấn thần hồn hắn, tế linh cho Tuệ Ngôn sư đệ” Thanh âm của y như rít qua kẽ răng mang theo mùi máu tươi tanh nồng.

Trong lòng Kim Trọng Đế sinh ra một cảm giác thoải mái, phẳng phất như đã thấy Hoa Thanh Dương bị hắc côn trong tay Trí Thông đập tan xác, nát thành một vùng huyết nhục.

“Người đã được Tuệ Ngôn sư đệ mở Linh Đài thì đã là đệ tử của Phương Thốn Sơn Linh Đài Tông rồi nên người sẽ đi cùng ta chứ” Không chờ Kim Trọng Đế lên tiếng, y thêm vào: “Huyết nhục của Tuệ Ngôn sư đệ đã rải khắp sơn cốc thì ta sẽ chôn hắn ở đây, sau này người nhớ thường xuyên đến tế bái” Nói rồi nhảy lên trời, Kim Trọng Đế giống như bị ý dùng một sợi dây thừng vô hình kéo theo sát người.

Con vượn lớn mặc đạo y này đứng trên một đám mây, đánh một gậy xuống một tòa núi lớn, hắc côn kéo dài hóa thành một cây trụ trống trời rồi nện trên núi lớn, ngọn núi đổ vỡ âm ầm tạo thành một con sông đất sụp xuống sơn cốc, đánh một gậy ngọn núi chỉ còn một nửa. Trí Thông lại quay về những ngọn núi khác, lại tùy tiện vung tay nhưng uy lực đủ để đánh sập núi cao. Hết thấy rơi vào trong mắt những người phía xa khiến trong lòng họ khiếp sợ, có người nói: “Đại Viên Vương này thần thông quý đại lịch thần bí cùng đạo nhân kia cũng chưa từng nghe thấy tên kia hóa ra là cùng một môn phái. Thật không biết môn phái nào mới có được những đệ tử như vậy, sự phụ của họ lại là nhân vật như thế nào” Bọn họ cũng chưa nghe được ba chữ Phương Thốn Sơn từ miệng của Đại Viên Vương.

Trong chốc lát bốn ngọn núi ở bốn phía sơn cốc đã bị hắc côn của Đại Viên Vương chia năm xẻ bảy, ngược lại trong sơn cốc đất đá đã chồng lên nhau tạo thành một cái mộ lớn.

Bùn đất tươi mới trong mắt Kim Trọng Đế lại bị nhuộm thành màu đỏ như máu, máu của Tuệ Ngôn.

Trí Thông đứng lặng trên đám mây nhìn ngắm bốn phía rồi hung hãn nói: “Tuệ Ngôn sư đệ của ta đã chôn cất xong xuôi, nếu có người dám quấy nhiễu hắn thì ta nhất định sẽ tiêu diệt cả nhà các người” Mắt y lộ hung quang nhìn tứ phương, từng người từng người một rồi tiếp tục lạnh giọng nói: “Trí Thông ta nói được thì làm được nếu như trái lời thề thì lỗi kiếp gia thân thần hồn câu diệt”.

Có ít nhất là mười người đứng ở xung quanh, mỗi người đều có khí tức như núi cao, pháp lực thâm hậu nhưng lúc này không một ai dám nói câu nào, một lát sau có một người lên tiếng: “Nếu có người ở nơi khác đến quấy phá sư đệ của ngài an nghỉ thì sao?”

“Đương nhiên là vẫn cứ giết sạch cả nhà các người” Trí Thông trừng mắt, sát cơ ngùn ngụt, phẳng phất như muốn ăn thịt người vậy.

Lời này của hắn cực kỳ bá đạo. Người nọ lập tức im miệng, không chỉ người đó mà cả những người khác cũng vậy.

Trí Thông lại nhìn họ một lượt rồi dậm chân, đám mây dưới chân y vỡ vụn còn bản thân thì xé nát hư không biến mất.

Kim Trọng Đế đương nhiên vẫn theo sát y, chẳng phải làm gì bởi thân thể của hắn bị một lớp cương khí bao phủ. Trên đường Đại Viên Vương không nói một câu chỉ đập không bay đi, sát khí xông tiêu từ rất xa cũng cảm thấy được y đang tới.

Kim Trọng Đế không biết Hoa Thanh Dương lúc này ở đâu, cũng không biết Đại Viên Vương sẽ làm gì. Nhưng hắn còn chưa lên tiếng thì Đại Viên Vương đã bắt đầu hành động, khi y đi ngang qua một đỉnh núi thì hắc côn tựa như trụ trời đột nhiên đánh xuống, núi và đạo quan trên đỉnh cùng lúc chia năm xẻ bảy.

Không ngừng lại mà y tiếp tục bay về phía trước, cây hắc trụ trên đỉnh đầu tựa như một làn khói đen thẳng tắp trên không trung.

Đạo quan trên đỉnh núi là Huyền Thiên biệt viện, Kim Trọng Đế dựa vào cái biển bị đập tung lên không mới biết được điều này.

Trí Thông tiếp tục đập không bay về phía trước, Kim Trọng Đế nghĩ thầm vị sư huynh bạo ngược này nhất định muốn đuổi kịp Hoa Thanh Dương. Thêm một lát nữa lại có một tòa đạo quan xuất hiện nhưng không phải là biệt viện của Huyền Thiên Môn, quả nhiên Trí Thông chẳng thêm để ý tới nó mà tiếp tục đập không, mỗi bước đập ra là hư không vang lên những tiếng vỡ vụn.

Đột nhiên phía trước xuất hiện một đạo nhân mặc áo bào trắng đang cười mây.

Kim Trọng Đế vừa nhìn thấy bóng lưng lập tức là lớn: “Hắn là Hoa Thanh Dương” Lời vừa khỏi miệng hắn đột nhiên cảm giác quanh người Trí Thông xuất hiện một cảm giác dữ tợn, toàn thân tựa như có lửa cháy bập bùng.

“Hoa Thanh Dương...” Trí Thông gầm lên một tiếng chấn động không gian, tựa như sét đánh.

Hoa Thanh Dương phía trước cũng không quay đầu mà đột nhiên biến mất cùng lúc này trong mắt Kim Trọng Đế có một vùng hào quang từ trên trời rơi xuống

Tiếng kiếm ngân vang chói tai tựa như tiếng chuông đòi mạng rung khắp thiên địa.

Không ngờ Hoa Thanh Dương còn dám động thủ, gã dùng chiêu này với Tuệ Ngôn mấy lần, mỗi lần sử dụng là Tuệ Ngôn phải thoái lui. Trong kiếm quang chói mắt, Trí Thông không tránh không né ngược lại còn xông tới, hắc côn chống trời mạnh mẽ quật vào vùng kiếm quang dày đặc nhất.

Kiếm quang chợt tán, Trí Thông hơi dừng lại còn Hoa Thanh Dương lộn một vòng rồi lại tung người lên không biến mất.

Cơ hồ ngay khi Hoa Thanh Dương biến mất thì một đạo kiếm quang lạng lẽ bắn ra từ trong hư không, nhằm thẳng ngực, kiếm quang chói mắt tựa như một mặt trời đột nhiên xuất hiện trước mặt. Toàn thân Kim Tượng Đế lạnh như băng, cảm nhận được sát cơ khôn lường, trong lòng khẽ nhảy.

Hoa Thanh Dương hành tung bất định, thoát ần thoát hiện.

Hắc côn trong tay Trí Thông từ trên đập xuống lại chuyển thành từ dưới lên, côn thế đơn giản trực lai trực văng, nhằm thẳng vào nơi dày đặc nhất của kiếm quang, bá đạo không hoa mỹ.

“Đình...”

Kim Tượng Đế phảng phất nghe được tiếng kêu bi thống trong kiếm, kiếm quang bị hắc côn đánh nát. Hoa Thanh Dương cũng bắn ra rồi tan đi như gió.

Nhưng hắc côn trong tay Trí Thông đột nhiên quét ngang ra sau lưng, hư không chấn động như sóng biển hóa thành thủy triều. Hoa Thanh Dương kêu một tiếng đau đớn rồi rơi xuống, Đại Viên Vương chẳng chút lưu tình, hắc côn trong tay tựa như một ánh sáng đen từ trên lao xuống, đập thẳng tới phía của Hoa Thanh Dương.

Hoa Thanh Dương rơi từ trên không xuống, cảnh này giống hệt như cách gã giết Tuệ Ngôn hồi sáng.

Trên người Hoa Thanh Dương đột nhiên xuất hiện một đạo nhân lạnh lẽo, đó chính là Ngọc Đình Pháp Tượng. Pháp Tượng xuất hiện rồi cùng gã dung hợp. Hắc côn hạ xuống, kiếm côn va chạm, tạo ra một đợt sóng linh khí, Hoa Thanh Dương nghe thấy kiếm trong tay rên rỉ rồi biến thành một đám bụi phấn.

Trí Thông vẫn không dừng lại, một côn nữa lao xuống, những nơi côn đi qua không gian vỡ vụn. Hoa Thanh Dương lộn thân muốn biến mất trong hư không nhưng hắc côn tựa như có sinh mạng đột nhiên trở nên dài ra, phảng phất như xuyên phá không gian, đập vào trên người Hoa Thanh Dương.

“Phanh...” Hoa Thanh Dương lao xuống thẳng tấp, một ngụm máu tươi phun ra trong không gian.

“Hoa Thanh Dương, đền mạng đi” Trí Thông quát lớn một tiếng, hắc côn chống trời hóa thành một đạo ô quang đậm đặc đập thẳng vào Hoa Thanh Dương.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Trồng Hai Mươi Đạo Thanh Ti Chú

Tiếng gào của Trí Thông có thể nói là chấn động cửu thiên, hắc côn chống trời phảng phất như đã đập vụn hư không.

Cực nhanh, tựa như thiên thạch hạ xuống.

Pháp tượng trên người Hoa Thanh Dương đột nhiên lao ra, Ngọc Đình pháp tượng không chờ ngưng thành thực chất đã lạng không đâm một kiếm tới Trí Thông, kiếm này nhanh tới mức Kim Tượng Đế còn chưa kịp nhìn thấy rõ thì đã tới trước mặt Trí Thông.

Hắc côn trong tay Trí Thông không chút chần chừ đập thẳng ra, tiếng gió gào thét, linh khí trong vòng mười dặm tụ lại rồi tràn lên như thủy triều.

Một ánh sáng chói mắt xuất hiện, linh khí tán ra khắp bốn phương tám hướng.

Ngọc Đình Pháp Tượng nổ tung, Hoa Thanh Dương phụt ra một ngụm máu tươi rồi biến mất trong ánh sáng.

Trước mắt Kim Tượng Đế chỉ là một vùng chói chang, không nhìn thấy gì hết. Khi tất cả đã sống yên bình lặng thì trước mặt hắn chỉ còn có Trí Thông với cặp mắt tỏa kim quang nhìn xung quanh.

Bọn họ đứng lặng trong hư không, Trí Thông cầm một cây hắc bổng chống trời, cuời một đám mây trắng, bên cạnh là Kim Xà phiêu du tựa như không có một chút sức nặng nào.

“Hoa Thanh Dương đâu rồi sư huynh?” Kim Tượng Đế nhìn bốn phía, không nhìn thấy Hoa Thanh Dương, trên mặt đất cũng không có xác gã cho nên mở miệng hỏi.

Con mắt Trí Thông khôi phục bình thường nhìn về phía xa nói: “Trong Đạo Môn có một loại đòn phù được hình thành khi kết chủng pháp tượng, khi pháp tượng tan vỡ thì đòn phù này cũng được khu động giúp chủ nhân có thể bỏ chạy cực xa”

“Chẳng lẽ lại để cho hắn thoát sao, đáng tiếc” Kim Tượng Đế nói.

“Chạy, chạy đi đâu, Huyền Thiên Môn ư, ta đang muốn xem Huyền Thiên Môn làm cách nào để bảo vệ hắn. Ta đã nói rồi, sẽ đem xương hắn nghiền

thành tro, rút thần hồn của hắn để tế điện cho Tuệ Ngôn sư đệ” Thanh âm của y khiến cho người ta có cảm giác hào sảng, hơn nữa tướng mạo y sát khí đằng đằng khiến cho Kim Tượng Đế rất khó tưởng tượng nổi lúc trước y còn ôm đầu của Tuệ Ngôn sư huynh gào thét. Lại nói đây mới có thể xem như là chân tình, bi thống sẽ khóc rống rồi lại bất chấp nguy hiểm để báo thù cho sư đệ, trọng tình trọng nghĩa coi chết như về.

“Người có dám đi Huyền Thiên Môn không?” Trí Thông quay đầu nhìn Kim Tượng Đế trong ánh mắt của y, hắn đọc được hàm ý nếu như dám trả lời không thì sẽ ăn một gậy táng mạng, đây là một ánh mắt chẳng hề có chút che giấu nào.

“Đương nhiên dám, chỉ là Huyền Thiên Môn thôi, ta đã sớm muốn xông vào một lần” Kim Tượng Đế lớn tiếng, không biết là do ảnh hưởng của Trí Thông hay do trong lòng hắn đã sớm có loại suy nghĩ này.

“Ha ha, được, ánh mắt của Tuệ Ngôn sư đệ quả nhiên không tệ” Trí Thông cười to, rồi lại lạnh giọng bá đạo nói: “Ta muốn xem Huyền Thiên Môn có ai ngăn nổi ta”

Trên chín tầng trời vang vọng giọng của y, sát khí và ý tứ bá đạo không cách nào giấu nổi.

Thanh Y vẫn đuổi đằng sau Kim Tượng Đế, lúc đầu còn có thể dựa vào Thanh Ti Chú để cảm ứng nhưng không lâu sau thì cảm giác này cũng trở nên nhạt nhòa vô tung. Nàng biết rõ bởi vì khoảng cách quá xa nên không cách nào cảm ứng nổi.

Trong lòng nàng không khỏi giật dử thầm nghĩ: “Đội ta tìm được người nhất định sẽ trói người bằng mười đạo thanh ti chứ”

Bất quá nàng vẫn còn đi tiếp về phía tây, vài ngày sau đột nhiên có một hôm nàng thấy bầu trời phương tây đang sáng bỗng nhiên biến thành bóng tối, trong bóng tối lại có ánh sao lấp lánh. Tràn cảnh này thoáng hiện thì nàng đã lập tức tăng tốc chạy về phía đó, nàng đã thành thực Phong Động Thuật, sử dụng một cách dễ dàng, chỉ cần một ý niệm là có thể hóa thành gió ngay.

“Nhất định là vị sư huynh tiện nghi của tiểu gia hỏa đang đánh với Hoa Thanh Dương, như thế thì nguy rồi, tiểu gia hỏa có mười cái mạng cũng chẳng đủ” Trong lòng Thanh Y thầm nghĩ. Lại想想 Tuệ Ngôn đến thân mình còn khó bảo toàn mà đòi thay sư thu đồ.

Cũng buổi tối đó nàng thấy được trời sao sáng chói cũng thấy Tuệ Ngôn bước đi chậm rãi trong ánh sao khắp trời, sau đó là vật đổi sao dời rồi Hoa Thanh Dương đâm kiếm về tinh không. Không lâu sau lại thấy Tuệ Ngôn ngã từ trên trời đêm xuống bị Hoa Thanh Dương phân thân. Nàng nhìn thấy cả trong mắt nhưng vì cách khá xa nên không thể nào đuổi kịp được. Khi nàng đến nơi thì Kim Tượng Đế đã sớm bị Trí Thông mang theo.

Chỉ có bốn ngọn núi ghép lại thành một ngôi một ngôi mộ lớn.

Thanh y không khỏi nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy Tuệ Ngôn, chỉ chớp mắt thôi mà đã là vĩnh biệt rồi.

Nàng đứng xa bái lạy rồi quay người chạy về phía Huyền Thiên Môn. Còn chưa đi được bao lâu thì nghe thấy biệt viện của Huyền Thiên Môn đã bị Đại Viên Vương đập nát, Hoa Thanh Dương bị đập vỡ pháp tượng, sinh tử khó lường.

Thanh Y không khỏi hưng phấn nghĩ thầm nói: “Vỡ tốt, chết càng tốt, tu vi cao thì giỏi lắm sao, tu vi cao thì có thể giết người lung tung ư? Người còn dám giết ta, nếu không phải bà cô ta có chút bản sự di truyền thì hiện tại đã hương tiêu ngọc vẫn rồi, chết tới mức không thể chết hơn nữa”

Nhưng trong lòng thì thầm nghĩ: “Nếu Hoa Thanh Dương không chết thì vị Trí Thông kia nhất định sẽ đuổi đến tận Huyền Thiên Môn”. Việc Trí Thông xuất hiện không chỉ mình nàng biết mà đã truyền khắp thiên địa rồi.

“Hắn kiêu ngạo như thế nhất định sẽ bị người ta vây công đến chết. Thật là đàn, sao không lên vào chứ...” Thanh Y thở dài thầm nghĩ “Tiểu gia hỏa người thật là, vừa rồi hang hồ lại chui vào hang sói, cái mạng nhỏ của người không sớm thì muộn cũng sẽ ném mất. Chỉ có theo chân cô nãi nãi này là an toàn thôi. Đợi cô nãi nãi pháp lực trở nên cao cường thì sẽ biến người thành đồng tử của ta, vĩnh viễn phải phục thị ta ... hi hi ...” Nghĩ tới đây nàng có vẻ đắc ý không kiềm chế được mà bật cười ra tiếng.

Tiếp tục đi về phía trước thì nghe thấy được có tiểu yêu đang nghị luận việc Đại Viên Vương đã phá ba đạo quan của Huyền Thiên Môn rồi. Còn đánh tiếng rằng chỉ có giao ra Hoa Thanh Dương mới dừng tay.

Thanh Y lại thêm một lần nữa cảm thán sự bá đạo của Trí Thông, thầm nghĩ Huyền Thiên Môn lớn như vậy sao lại phải sợ người, nhất định sẽ có rất nhiều người có pháp lực cao cường, thần thông quảng đại đi vậy bắt y.

“Tiểu gia hỏa sắp chết rồi, người đàn quá đi, lúc còn ở cạnh ta thì cứ muốn chạy đi, giờ ở cùng với họ muốn trốn cũng không được. Hừ cô nãi nãi ta thiện lương dễ tính, đợi đến lúc gặp lại người nhất định sẽ gieo vào người người hai mươi đạo thanh ti chứ”

Thanh Y hóa thành một con gió mát phi động trong núi.

“Ồ thật là một cô nương thanh tú” Đột nhiên có người kinh ngạc nói.

Thanh Y lập tức hiện ra thân hình nhìn về phía thanh âm truyền tới, nơi đó có ba người đang đứng, một người trạc khoảng ba mươi, sắc mặt hồng nhuận chỉ liếc cái đã biết là cao nhân đắc đạo, ba sợi râu đen bay trước ngực đáng vẻ tiên phong đạo cốt. Y cũng là người lên tiếng.

Đứng bên cạnh y là một nam tử trẻ tuổi, hình dung tuấn tú, nhìn đã biết là đệ tử đắc ý trong Đạo Môn. Còn đứng cạnh hai người nhưng cách hơi xa một chút là một tiên cô trung niên, có vẻ bình thường nhưng có thể đứng cùng hai người họ, lại có thể xuất hiện trong nơi núi non trùng điệp này thì sao có thể là người bình thường đây.

“Bái kiến ba vị chân nhân” Thanh Y dịu dàng cúi đầu, trước mặt người khác thì nàng luôn an tĩnh ôn nhu như thế. Chỉ khi ở trước mặt Kim Tượng Đế thì mới trái một câu cô nãy nãi phải một câu bốn cô nương.

“Bần đạo Thiên Khải, dung mạo của cô nương thật thanh tú, ta muốn nhận cô nương làm đệ tử, không biết cô nương có bằng lòng không?” Người nói chuyện chính là đạo nhân có râu đen trước ngực, y không hỏi Thanh Y đã bái sư chưa, cũng không nói nhiều mà hỏi luôn giống như sợ người khác sẽ đoạt mất vậy.

Tìm Thanh Y đập loạn, nàng cầu đạo khắp nơi cuối cùng cũng có người mở miệng thu mình làm đệ tử rồi. Nhưng khổ cái là nàng cũng không biết có nên đáp ứng không, nàng lo bái nhầm sư môn trẻ nãi cả đời mình, lại lo nếu không đáp ứng thì về sau sẽ hối hận. Ngay khi nàng còn chần chừ thì đạo nhân trẻ tuổi hình dung anh tuấn cười nói: “Đạo hữu chưa hỏi vị cô nương này có sư thừa không, ta nhìn khí tức trên thân nàng thì có vẻ nàng đã tu luyện Huyền Thiên Cương Sát của Huyền Thiên Môn rồi. Người không sợ cướp đệ tử trong môn phái họ sao, không sợ truyền ra sẽ khiến người của Huyền Thiên Môn tìm tòi cửa sao?”

“Ha ha vị cô nương này có quyền tự quyết định môn phái tu hành, chỉ cần nàng nguyện ý thì bần đạo sẽ mang nàng về sư môn, Huyền Thiên Môn biết thì sao, Cửu Tiên Sơn nào có sợ họ?”

Thanh Y lúc đầu còn nghi bọn họ sao lại nghĩ mình là người của Huyền Thiên Môn nhưng nghe bọn họ nói Huyền Thiên Cương Sát thì lập tức nghĩ tới luyện khí pháp môn trụ cột mà mình trộm trong Huyền Thiên biệt viện.

Thiên Khải đạo nhân tuy đáp lời người trẻ tuổi nhưng ánh mắt lại nhìn Thanh Y, hiển nhiên đang giải thích cho Thanh Y rằng không sợ Huyền Thiên Môn tìm tới tận cửa bởi Cửu Tiên Sơn không kém Huyền Thiên Môn đâu.

“Ha ha người mang nàng về không sợ chương môn của Cửu Tiên Sơn sẽ không được thụ phù sao? Ta nhớ đạo môn trong thiên hạ có một giới luật là truyền pháp không truyền yêu, nhất định phải giữ cơ mà” Đạo nhân trẻ tuổi hình dung tuấn lãng vừa cười vừa nói.

“Thiên Đạo Vô Thường, thay đổi không ngừng, một giới luật làm sao có thể kéo dài muôn đời được, đợi ta về báo với chương môn hiển nhiên người cũng sẽ đồng ý” Thiên Khải mặt không biến sắc nói.

“Ha ha người còn muốn xin chỉ thị của chương môn đạo tôn, thành hay không còn chưa biết được” Đạo nhân trẻ tuổi cười nói rồi nhìn về phía Thanh Y tiếp tục “Ta là Càn Nguyên Chân Nhân đã thụ phù của Côn Lôn Sơn truyền đạo viện, nếu người muốn gia nhập Côn Lôn, ta sẽ giúp người, sau khi trở về núi người có thể tu luyện trong truyền đạo viện”

Thiên Khải chân nhân sắc mặt biến hóa, không nói lời nào, chỉ nhìn Thanh Y bởi vì Càn Nguyên nói thực, y không cách nào chắc chắn sẽ được chương môn đạo tôn đồng ý. Y nói lời như vậy bởi vì thấy Thanh Y dung nhan thanh tú, là một tài năng tu hành khó có nhất thời động tâm. Đối với người các phái phàm là xuống núi hành tẩu nếu thấy được người có tư chất bất phàm đều sẽ cố mang về sơn môn.

Thanh Y tuy không có bái nhập huyền môn đạo phái nhưng lại rõ cách cục trong đạo môn. Biết rõ chỉ có đại phái mới có phân viện, nghe nói có môn phái lớn có hơn mười sơn viện bên ngoài sơn môn lại có rất nhiều biệt viện. Những biệt viện này là do những người tu hành trong sơn môn đã có thành tựu thành lập.

Còn trong Tổng sơn môn, truyền đạo viện đứng đầu các sơn viện, cơ hồ từng người chân nhân thụ phù của truyền đạo viện sẽ trở thành chương giáo đời kế tiếp.

Tìm Thanh Y đập rộn lên, thầm nghĩ: “Chết rồi, đã tới lúc đời cô nãi nãi lên hương. Đạo Môn trong thiên hạ đều muốn cướp đoạt ta làm đồ đệ, điều này thật là, đáng tiếc tiểu gia hỏa không ở đây, bằng không mỗi người một môn thì tốt quá”

Nhìn nụ cười ôn hòa và tự tin của Càn Nguyên Chân Nhân, nàng lại nghĩ: “Hay là bái nhập Côn Lôn Sơn, y còn trẻ như vậy mà đã là chân nhân thụ phù của truyền đạo viện rồi, sau này có khi còn là chương môn, nhập môn rồi ta có gắng tu luyện có thể cũng có thể làm chân nhân thụ phù của truyền đạo viện, có khi còn được làm chương môn của Côn Lôn nữa. Đến lúc đó ta đón cả Kim Tượng Đế tiểu gia hỏa luôn, hai người cùng cai quản Côn Lôn phái, chẳng phải là còn tiêu dao hơn thần tiên sao”

Ý nghĩ kì quái nhất thời nổi lên trong đầu Thanh Y khiến nàng ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Viên Dung Hiển Diệu Thông Tâm Chí

Thanh Y vẫn thường khoe trước mặt Kim Tượng Đế rằng mình là yêu đã biến hóa viên mãn, tư chất trác tuyệt, người trong huyền môn đạo phái mà thấy nhất định sẽ thu mình làm đồ đệ. Thế nhưng đời không như mơ, chưa có môn phái nào chịu nhận nàng làm đồ, lúc đầu có thể tự an ủi rằng những người kia cảnh giới quá thấp, không biết hàng. Cho tới khi ở trước cửa Huyền Thiên Môn, nhiều chân nhân tới chúc mừng đại thọ của chương giáo Huyền Thiên Môn như vậy nhưng thậm chí còn không có ai liếc mắt nhìn nàng một cái chứ đừng nói là nhận đồ đệ. Lúc này nàng mới biết mình là yêu không

được chào đón ở Đạo Môn.

Nhưng rồi nàng đã chờ được tới hôm nay, cuối cùng cũng có người nguyện ý thu nàng làm đồ đệ, mười mấy năm sống trong thiên địa, cầu bái vô số đạo môn, cuối cùng cũng đã thành công.

Nàng ngẩng đầu nhìn ba người trên đỉnh núi, Côn Lôn Càn Nguyên tự tin ôn hòa, Cửu Tiên Sơn Thiên Khải tiên phong đạo cốt, còn có trung niên đạo cô tướng mạo trang nghiêm. Khi Thanh Y đưa mắt nhìn nàng thì đột nhiên hình tướng biến đổi, trở nên thánh khiết phi phàm, bảo tướng trang nghiêm, áo váy màu trắng, lông mày có một nốt chu sa, từ trong lòng chợt dâng lên một cảm giác thần thiết. Trong tai vang lên một giọng nói: “Nhập môn phái ta sẽ thành đại tự tại”

Nàng nhìn hai người khác thì phát hiện ra Càn Nguyên và Thiên Khải đã biến mất từ lúc nào. Trong lòng hoảng hốt, lập tức hỏi: “Môn phái của người là gì?”

“Linh Sơn, phật môn”

“Vậy được, ta sẽ bái nhập Linh Sơn” Dứt lời liền quỳ xuống, bái ba bái. Khi nàng đứng dậy thì trên đỉnh núi vẫn có ba người đang đứng, Côn Lôn Càn Nguyên sắc mặt vẫn ôn hòa nhưng có phần cứng nhắc. Thiên Khải thì chậm rãi vuốt chòm râu còn đạo cô trung niên thì mỉm cười gật đầu.

Thanh Y không hiểu gì cả chỉ cảm thấy có gì đó không đúng thì đã bái sư rồi. Chỉ nghe Càn Nguyên nói với đạo cô: “Đạo pháp của Bồ Tát tinh diệu thật”

Nữ tử trung niên chỉ mỉm cười không đáp, chỉ thấy nàng vẫy tay một cái, Thanh Y đã tới gần nàng

Thanh Y nghe Càn Nguyên nói mới biết là vừa rồi nàng đã trúng pháp thuật, cũng không thấy Càn Nguyên và Thiên Khải cản mình lại, có lẽ sư phụ của mình cũng rất lợi hại không thua gì Càn Nguyên cả.

Nàng quỳ xuống trước mặt đạo cô lần nữa bái năm lần gọi một tiếng sư phụ, đạo cô trung niên khẽ gật đầu, không nói gì cả. Quay người nhìn về phía xa, Thanh Y lúc này mới phát hiện ra đã có thể nhìn thấy Huyền Thiên Môn trong dãy núi lục bình rồi. Mấy ngày nay nàng dốc lòng chạy hơn nửa còn có Phong Độn Thuật, khi trước đi thì lâu nhưng bây giờ chỉ mất có vài ngày.

“Bồ Tát, người nói xem Thông Tí Viên có tới không?” trên mặt Càn Nguyên vẫn giữ vẻ ôn hòa tự tin, phảng phất như không xảy ra chuyện gì.

Thiên Khải thì khẽ vuốt râu đen trước ngực không nói tiếng nào.

“Hoa Thanh Dương trở về Huyền Thiên Môn thì đương nhiên hẳn sẽ tới rồi” Đạo cô trung niên hỏi đáp

“Vậy Bồ Tát nghĩ vận mệnh của Thông Tí Viên kia ra sao?” Càn Nguyên hỏi

“Có duyên với ngã phật, sẽ trở thành Linh Sơn Đẩu Chiến Thắng Phật” Đạo cô trung niên nói, tướng mạo nàng bình phàm, trên mặt cũng không cười lễ nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác thánh khiết trang nghiêm. Phảng phất như chỉ cần nàng nói thì đó sẽ là chân lý.

“Ha ha, Bồ tát có lẽ không biết, ba trăm năm trước trong Côn Lôn Sơn ta có một con Thông Tí Viên chạy ra vẫn chưa thể nào tìm được, không thể tưởng nổi đã có thần thông như vậy, chường mon đạo tôn lệnh cho ta bắt nó về núi, tránh làm hại muôn dân trăm họ” Càn Nguyên nói không nhanh không chậm

“Đã thoát được tức là đã cạn duyên. Thằng chó này tính tình bạo ngược chỉ có phật hiệu mới hóa giải được” Trung niên đạo cô nói.

Càn Nguyên nhìn Huyền Thiên Môn như ẩn như hiện trong mây mù, chắp tay cười nói: “Bồ Tát ở phật môn trong Linh Sơn, trong mắt đương nhiên chỉ có pháp thuật của phật môn các người, làm sao biết được diệu pháp vô cùng của huyền môn đạo phái”

Đúng lúc này Cửu Tiên Sơn Thiên Khải Chân Nhân nói: “Ha ha, hai vị đạo hữu, đây cũng không phải là nơi luận đạo như từ tiêu cung, cũng không phải là đạo tràng Linh Sơn, nói miệng làm gì, Đại Viên Vương kia đã kết Thái Cổ Ma Viên Pháp Tượng, hắc côn chống trời trong tay sẽ không luận đạo với các vị đâu”

Càn Nguyên mỉm cười, không nói gì, đạo cô trung niên nghiêm sắc mặt cũng không nói gì thêm

Thanh Y nghe họ nói mới biết Thông Tí Viên là Đại Viên Vương trong lòng khiếp sợ không thôi. Dựa vào ý của họ thì hiển nhiên là muốn thu Đại Viên Vương, điều này khiến lòng Thanh Y rối loạn, trong chốc lát mới định thần được, hạ quyết tâm phải cầu sư phụ cứu Kim Tượng Đế. Dù không thu hẳn làm đồ đệ cũng phải để mình mang theo.

Kim Tượng Đế lúc này đang ở cạnh Trí Thông đương nhiên không biết nhưng thứ này.

Trong lòng hần vô cùng hưng phấn bởi vì Trí Thông mang hần đi tới Lục Bình Sơn. Tốc độ không nhanh ngược lại còn có vẻ rất chậm hơn nữa Kim Tượng Đế cảm thấy sát khí trên người Trí Thông càng lúc càng yếu, trong lòng nghi hoặc, Trí Thông tựa như có thể đọc ra tâm ý của Kim Tượng Đế nói: “Người tu hành, bất luận tu pháp thuật nào, tu đạo quả nào thì trọng yếu nhất cũng phải là bảo trì nội tâm thanh minh, Linh Đài Tông chúng ta gọi là Linh Đài thanh tĩnh” Trí Thông lúc này không có chút bạo ngược nào, Kim Tượng Đế có cảm giác đó là sự yên tĩnh trước bão táp.

“Tuệ Ngôn sư đệ luôn rất giỏi trong việc này. Bất luận hần gặp phải chuyện gì, bất luận gặp phải cảnh ngộ nào thì hần vẫn có thể giữ Linh Đài của mình

thanh tĩnh. Cho nên dù gặp phải kẻ có cảnh giới cao hơn mình thì cũng có thể phát huy hết thực lực” Hắc bổng của Trí Thông không biết lúc này đã cất ở đâu, y mặc bộ đạo y thông thường, chân đi giày vải chậm rãi bước đi trong rừng núi.

Tất cả mọi chuyện rơi vào trong tai Kim Tượng Đế đều có cảm giác xa xôi nhưng chân thực.

Đi thêm vài ngày nữa, Trí Thông đột nhiên nhìn lên trời nói: “Sur phụ thường bảo, khi Linh Đài của một người thanh tĩnh thì có thể cảm nhận được phúc họa kiếp nạn trong hư không. Trước kia ta chưa từng có cảm giác như thế, không ngờ hôm nay ta lại có thể cảm ứng được.”

“Sur huynh người cảm ứng được cái gì?” Kim Tượng Đế ngẩng đầu khẩn trương.

“Sát ý” Trí Thông nhắm mắt lẳng lặng nói “Tuệ Ngôn có thể trốn được khỏi tay Hoa Thanh Dương lâu như vậy bởi vì Linh Đài của hắn thanh tĩnh, có thể cảm ứng được sát khí của Hoa Thanh Dương. Đáng tiếc trước đó hắn đã bị trọng thương, lại không có thời gian điều tức nên mới bị Hoa Thanh Dương bắt kịp.

Kim Tượng Đế nghe, trong lòng lo lắng nói: “Sur huynh, đằng trước rất hung hiểm hay chúng ta chờ một chút”

“Ha ha, chờ cái gì, Hoa Thanh Dương nhất định phải chết, Huyền Thiên Môn cũng không bảo vệ hắn được” Trí Thông nói “Người đi cùng ta một chỗ chỉ sợ là sẽ cứu từ nhất sinh, người có sợ không?”

“Không sợ” Kim Tượng Đế đáp vội.

“Tốt, rất tốt, ha ha ...” Trí Thông cười to nói “Đệ tử Linh Đài Tông Phương Thốn Sơn chúng ta từ xưa tới nay cũng không nhiều lắm thế nhưng cũng có không ít người kết pháp tượng, đáng tiếc đều đã chết. Nói cách khác, hôm nay chỉ có một mình ta đến thôi. Tuệ Ngôn sư đệ mười năm trước đến Hoa Quả Sơn, nói mình sắp sửa kết pháp tượng, đến lúc đó hi vọng ta sẽ hộ pháp cho hắn, ta thật không ngờ lúc đó lại là lần gặp mặt cuối cùng”

Kim Tượng Đế bị ám ảnh bởi câu tất cả đều đã chết liền vội hỏi: “Sur huynh chuyện gì đã xảy ra vậy tại sao lại chết cả rồi”

Trí Thông lắc đầu nói: “Không biết, khi đạo hạnh của ta còn thấp kém thì có hai vị sư huynh cũng kết pháp tượng, lần lượt rời núi nhưng cũng không trở lại. Sau này ta đặt tới chân nhân cảnh, ra ngoài nghe ngóng mới biết bọn họ đều đã chết, một bị Côn Lôn chương môn giết, một bị Linh Sơn Phật tổ độ nhập vào Linh Sơn thành một vị hộ pháp”

“Tại sao lại như vậy, tại sao lại thế” Kim Tượng Đế không kìm lòng được hỏi.

“Sur phụ nói mọi sự đều có nguyên do chỉ cần chúng ta rời khỏi núi thì cũng đừng trở về núi nữa, cũng đừng nói mình là đệ tử của Linh Đài Tông Phương Thốn Sơn.”

“Vi sao?” Kim Tượng Đế đã từng nghe Tuệ Ngôn nói rồi nhưng hắn vẫn không nhận được mà hỏi chỉ là đáp án của Trí Thông lại không rõ ràng.

“Sur phụ nói hắn là người sống tạm bợ, đáng lẽ không nên tồn tại trên thế gian, nếu dẫn họa từ ngoài về Phương Thốn Sơn thì chẳng những chẳng giải quyết được gì mà còn khiến sư đệ trong núi phải chết” Trí Thông nói “Cho nên mỗi đệ tử rời núi bắt buộc có thanh danh lớn như thế nào bên ngoài, bắt buộc có làm chuyện gì cũng không được xưng là đệ tử của Linh Đài Tông Phương Thốn Sơn

Trí Thông cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh tới mức không giống y, thế nhưng y càng bình tĩnh thì càng khiến Kim Tượng Đế cảm thấy bất an.

Y nhìn Kim Tượng Đế nói: “Linh Đài Tông chúng ta có một loại pháp thuật gọi là Hiện Mật Viên Chân Huyền Diệu Quyết, chỉ cần là đệ tử của Linh Đài Tông đều có thể tương dung ý niệm, dùng chung pháp lực. Người có dám cùng ta tiến vào Huyền Thiên Môn tru sát Hoa Thanh Dương không?”

“Dùng chung pháp lực sao? Nhưng sư huynh à, ta không có pháp lực” Kim Tượng Đế nói

“Người chỉ cần có tâm lực là được, có bao nhiêu tâm lực thì có thể mượn bấy nhiêu pháp lực trong Thiên Địa” Trí Thông nói xong cũng không đợi Kim Tượng Đế trả lời mà đã điểm ngón tay vào trán hắn. Kim Tượng Đế không có ý tránh né và cũng không tránh né nổi.

Khi Trí Thông điểm trên trán Kim Tượng Đế thì trong tai hắn vang lên một tiếng nổ, phảng phất như trán xuất hiện một lỗ thủng kết nối tới thiên địa. Trong chốc lát hắn cảm thấy trên bầu trời có một dòng chất lỏng tựa như hỏa diễm chảy xuống bao phủ hắn.

Ngay lập tức Kim Tượng Đế cảm thấy mình đang ở trong suối nước nóng, bên ngoài thân thể có một dòng nước ấm lưu chuyển.

“Quan tướng Linh Đài”

Thanh âm của Trí Thông vang lên ông ông, Kim Tượng Đế lập tức quan tướng Linh Đài phát hiện Linh Đài của mình đã trở nên vô cùng mệnh mông cơ hồ trở thành một vùng thiên địa, trên tầng trời có một đạo thanh khí hạ xuống, bao phủ tuyết sơn. Bên trên tuyết sơn đạo linh phù kỳ ảo sáng lóng lánh, Kim Tượng Đế tựa như cảm thấy trên bầu trời có pháp lực vô cùng vô tận chỉ cần một ý niệm này là có thể sử dụng, loại cảm giác này từ trước tới nay hắn chưa từng có.

Trong Linh Đài của Kim Tượng Đế có một đạo linh phù đột nhiên hạ xuống từ bầu trời, dán tên tuyết sơn ngay bên cạnh tinh không phù của Tuệ Ngôn, trên linh phù là một con ma viên ngựa mặt lên trời gào thét. Hắn lập tức minh bạch nguyên lai Tuệ Ngôn cũng dùng pháp thuật này trên người mình.

“Chỉ cần ta còn sống thì người có thể không ngừng thu nạp pháp lực từ người ta. Người đừng lo tới việc sẽ hút sạch pháp lực của ta bởi người chẳng qua

chỉ thu nạp linh khí trong thiên địa mà thôi. Nếu như ta chết thì người còn có thể lĩnh ngộ thần thông bằng pháp tượng phù này, cũng có thể dung nhập với pháp tượng của người sau này”

Trí Thông nhìn hư không phía xa nói: “Đi thôi, trước mộ Tuệ Ngôn sư đệ còn thiếu một cái đầu người và một linh hồn để tế điện”

Trong lòng Kim Tượng Đế đột nhiên dâng lên sát ý vô tận, hẳn biết sát ý này là của Trí Thông.

Cùng tương dung với tâm niệm của Trí Thông hẳn cũng thấy thứ mà y cảm ứng. Cảm giác được nguy hiểm mãnh liệt ở phía trước, cảm giác hung hiểm này cực kì rõ ràng khiến Kim Tượng Đế kinh hãi.

“Nếu người sợ thì có thể rời đi, có thể đợi tới lúc kết pháp tượng thì trở lại, cũng có thể quên hết những chuyện đã xảy ra” Trí Thông quay đầu nhìn Kim Tượng Đế khiến cảm xúc của hắn trở nên phập phồng, tự xấu hổ về mình, nghĩ tới Tuệ Ngôn bị Hoa Thanh Dương đẩy vào tử địa lập tức lớn tiếng nói: “Pháp lực của ta tuy không bằng sư huynh nhưng không tiếc yêu thân này, trời đất sập xuống cùng lắm là mất mạng, cho dù hồn phi yên diệt thì cũng sợ gì”

“Tốt, ha ha,... Hồn phi yên diệt thì có sao, tốt lắm. Ta muốn xem có người nào đủ sức khiến Trí Thông này hồn phi yên diệt không”

Trí Thông cười to, sát khí xông tiêu tựa như khói lửa báo động.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Giận Hiện Từ Tâm Hóa Kim Long

“Đã đến”

“Đại Viên Vương đã đến”

Bất luận Huyền Thiên Môn hay những tu sĩ các nơi khác cũng biết Đại Viên Vương nhất định sẽ tới Huyền Thiên Môn cho nên bọn họ đều tập trung ở bốn phía Lục Bình sơn mạch để chờ đợi. Trong đó cũng có những người trong các môn phái có mối giao hảo tốt với Huyền Thiên Môn nhưng Huyền Thiên Môn căn bản là không mời người ngoài đến để trừ yêu bởi họ không phải là một người mà là một môn phái, nếu mời bạn bè đi trừ yêu thì sau này Huyền Thiên Môn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Khoảng không của Huyền Thiên Môn vẫn tĩnh lặng như khi thường. Không có dấu hiện sẽ khai mở hộ sơn đại trận cũng không có người sắp trận địa trước sơn môn để chờ kẻ địch. Thậm chí còn thấy được tiếng tụng đạo mơ hồ truyền từ Thái Sư sơn ra. Biểu hiện của Huyền Thiên Môn trong mắt mọi người chính là khí độ cần có một môn phái tiên gia. Nhưng những người có đạo hạnh cao kia đương nhiên có thể cảm nhận được không khí căng thẳng.

P phía xa đột nhiên có một đạo sát khí xông thẳng lên trời, tuy vẫn còn ở biên giới Lục Bình sơn mạch nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác bị đè nén vô cùng mãnh liệt phảng phất như có thiên quân vạn mã gào thét xông tới. Gió bắt đầu thổi, ban đầu yếu ớt tựa như khí lưu tràn trên mặt đất. Nhưng chỉ chớp lát sau đã mạnh tới mức khiến áo bào bay phấp phới.

Thanh Y nhìn một vùng hắc ám tràn tới trong lòng thất kinh. Cho tới nay những người có pháp lực cao nhất mà nàng gặp được là Sư Đà Vương Nhạc Chân, Huyền Thiên Môn Hoa Thanh Dương và Tuệ Ngôn. Trong đó sâu sắc nhất là Hoa Thanh Dương, sư phụ của mình cùng với Cửu Tiên Sơn Thiên Khải và Côn Lôn truyền đạo viện Càn Nguyên thì nàng không rõ lắm nhưng ngữ khí của họ không coi Đại Viên Vương ra gì.

Cả đám người đều muốn bắt Đại Viên Vương về môn phái mình.

Nói thật, Thanh Y không hài lòng với sư huynh không biết tên của Kim Tượng Đế nhưng nàng càng bất mãn với sư phụ của mình. Trong lòng nàng có cảm giác như mình đã bị lừa nhưng lời đã ra tới miệng hơn nửa hai người bên cạnh không có ý thu mình làm đồ nữa nên nàng cũng đành chịu.

Đạo sát khí như khói báo động phía xa phóng thẳng lên trời rồi xoay tròn trong thiên địa, ngưng thành một vùng mây đen trên bầu trời. Sau đó một vượn một xà xuất hiện trên bầu trời. Chân thân của vượn cũng không lớn nhưng trong mắt Thanh Y thì lại giống như một ngọn núi vậy. Còn Kim Tượng Đế bên cạnh y đang trườn trong hư không, tốc độ cực nhanh mỗi lần vận mình là mỗi lần biến mất trong hư không tựa như hư không vốn là nước còn hắn là cá trong nước đang cố nhảy khỏi bề mặt.

Thanh Y nghiêng đầu nhìn sư phụ của mình phát hiện mặt nàng vẫn bình tĩnh trang nghiêm, lại nhìn Côn Lôn Càn Nguyên, nụ cười của gã vẫn như trước chỉ là trong mắt có thêm một chút kinh ngạc và hung phấn. Còn Cửu Tiên Sơn Thiên Khải thì tay đã ngừng vuốt chòm râu đen, con mắt chăm chú nhìn vào thế tới như bài sơn đảo hải của Đại Viên Vương.

Bên ngoài Huyền Thiên Môn đương nhiên không chỉ có bọn họ, còn có nhiều người khác. Đương nhiên khi Đại Viên Vương xuất hiện thì cả đám bay vụt lên, giống như bướm bướm trong đêm tối yên tĩnh bị ánh đèn quấy nhiễu, bay tán loạn.

“Thông dung thiên địa”

Đột nhiên có người kinh hô

Thông dung thiên địa là một loại cảnh giới chỉ có sau khi kết pháp tượng hơn nữa còn là một cảnh giới cực kì vi diệu. Loại cảnh giới này không phải cố định mà là biến hóa theo tâm cảnh của người sử dụng, có lẽ mười năm trước có thể xuất hiện cảm giác như vậy nhưng mười năm sau chưa chắc đã có thể tiến vào được. Trong cảnh giới này có thể không ngừng hấp thụ thiên địa linh khí hơn nữa có thể nói là dung nhập thân thể vào trong thiên địa, không có hạn chế về mặt pháp lực.

Trong mắt Thanh Y chỉ có Kim Xà tựa như một vòng kim quang theo sau lưng Đại Viên Vương. So với Đại Viên Vương Trí Thông phía trước thì có thể nói hân âm đậm vô quang nhưng Thanh Y lại có thể cảm thấy trên người hân xuất hiện một loại nhuệ khí chưa từng có phảng phất như có thể phá tan hết thấy chướng ngại.

“Sát khí của tiểu gia hỏa nặng quá” Trong lòng Thanh Y thầm nghĩ

Kim Tượng Đế cảm thấy mình giống như sóng biển triều dâng, muốn đập nát, muốn chôn vùi vạn vật trước mặt. Hân cũng cảm ứng được người xung quanh, những chân nhân khi xưa cao cao tại thượng hiện giờ cũng giống như một con cá nhỏ trước sóng dữ, còn mình là một con sóng của thiên địa. Chỉ cần một niệm cũng có thể lật tung trời đất.

Tiếng động âm ỉ vang vọng khắp nơi.

Không phải là dùng tai nghe được mà là xuất hiện ở sâu trong lòng, cái loại linh khí bén nhọn mà sát trong không gian phát ra những thanh âm điên cuồng gào thét khắp cả một phương thiên địa.

Trong núi chim bay thú chạy cố gắng liều mạng bôn tẩu, giống như cá bơi trong sóng sông, cực kì kinh hãi. Trong núi vang tiếng chạy trốn Xi...Xiii... kinh hoàng của các loại thú vật, Kim Tượng Đế thấy miệng của chúng há ra thật lớn nhưng không thấy thanh âm phát ra.

Khi tiếng động âm ỉ vang trong linh hồn ngừng lại thì thời gian và thanh âm phảng phất như đã biến mất. Chỉ thấy động vật đang chạy trong núi rừng bỗng nhiên vỡ vụn giống như được tạo thành từ cát bụi rồi tán vào trong gió, từ da ở móng cho tới đầu, bọn chúng cảm thấy được thân thể của mình bị sóng linh khí hòa tan nhưng hoàn toàn bất lực, trước khi chết vẫn còn giữ tư thế bỏ chạy cho tới lúc tan biến.

Trong núi chim bay lên như điều gặp gió có bay về bốn phương tám hướng cũng có bị thủy triều linh khí thôn phệ, tan thành tro bụi.

Tâm thần Kim Tượng Đế phảng phất như bị khí lưu dẫn dắt xoay tròn lên tận Cửu Thiên, dường như cảm ứng được ngôi sao trên trời. Khi linh khí tràn ra bốn phương tám hướng thì toàn bộ Lục Bình Sơn Mạch cũng hiện ra trong lòng hân. Kể cả Huyền Thiên Môn trên Thái Sư Sơn và cả những người đang quan sát phía xa.

Hân không có chút hảo cảm nào với những người này, hân nhớ tới Tuệ Ngôn, nhớ tới khi y chết cũng có một đám người đứng xa quan sát, ánh mắt mỗi người đều rất lạnh lùng. Điều này khiến hân có một loại ảo giác như mình đã trở lại cái đêm bắt lực kia, nhìn Tuệ Ngôn sư huynh bước từng bước vào từ cánh, bị Hoa Thanh Dương phân thân trên chín tầng trời.

Nộ dâng trong lòng, ngửa mặt lên trời gào thét.

Theo tiếng gào của hân vùng sơn mạch này tựa như bị hân nhắc lên, giống như tuyết lở cũng giống như biển gầm tạo thành sóng cao vạn trượng.

Còn thân hình nhỏ nhỏ của Kim Tượng Đế mơ hồ hóa thành một con Kim Xà cực lớn, tựa như kim long gầm thét.

Những người quan sát kinh hãi bỏ chạy ra xa. Thanh Y còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã đột nhiên bay lên rồi biến mất trong hư không, khi xuất hiện lại thì đã ở trên chín tầng trời, mắt đã nhìn được toàn bộ Lục Bình Sơn Mạch còn Huyền Thiên Môn trên Thái Sư Sơn nhỏ như một mô hình trên sa bàn.

“Bồ Tát có biết đây là đạo quả gì không mà có thể dung hòa tâm niệm, dùng chung pháp lực” Còn Lôn Càn Nguyên Chân Nhân kinh dị nói “Không thấy trận đồ cũng không phải phù chú thuật mà là ý niệm tương thông hòa hợp”

Thần quang trong mắt đạo cô trung niên chớp động, không trả lời Càn Nguyên mà nhìn Kim tượng Đế nói: “Tâm lực thật mạnh”

Cùng lúc này Trí Thông cất tiếng cười ha ha vang cả chín tầng trời: “Lúc nhần thì như tĩnh như hàn đàm, có thể giấu kín thân thể Thiên Long. Lúc nộ thì lật tung trời đất coi thường sinh mệnh. Hảo ... hảo Tuệ Ngôn sư đệ quả không nhìn lầm. Ha ha...”

Tâm cảnh biến hóa của Kim Tượng Đế cũng khiến khí thế trên người Trí Thông đột nhiên dâng cao. Y giống như một cái trục nơi đầu sóng ngọn gió, là người dẫn dắt hướng đi của thủy triều, còn Kim Tượng Đế phía sau càng tôn thêm tư thái của y.

Đúng lúc này trong Huyền Thiên Môn vang lên từng đạo tiếng chuông, tiếng chuông dưới khí thế của Kim Tượng Đế và Trí Thông lộ ra vẻ phiêu miểu. Thái Sư Sơn trong tiếng chuông hiện ra một dòng sông mây tràn đầy khí lạnh, trong dòng sông mây có một cái chuông khổng lồ xuất hiện trên đỉnh của Thái Sư Sơn, thân chuông có phong cách cổ xưa Huyền Hoàng, có thể nhìn thấy những đồ án sông núi, mặt trăng mặt trời ngôi sao mờ ảo tăng thêm sắc thái thần bí cho chuông. Từng tia hoàng khí rú xuống bảo vệ toàn bộ Huyền Thiên Môn.

Thanh Y đang đứng trên đám mây thì nghe thấy thanh âm kinh ngạc của Thiên Khải Chân Nhân: “Không ngờ được Huyền Thiên Môn có thể ngưng kết Thiên Địa Huyền Hoàng Chung” Sau đó vuốt cằm râu đen nói: “Hai vị đạo hữu cho rằng Thông Tí Viên có thể phá được đại trận hộ sơn này không?”

Nếu nó phá được thì ta muốn xem hai vị đạo hữu sẽ dùng thủ đoạn nào để bắt nó về sơn môn, ha ha...”

Thiên Khải cười nói, Càn Nguyên vẫn cười ôn hòa nói: “Nếu Côn Lôn Sơn muốn bắt thằng chó này thì cũng là chuyện trong lòng bàn tay.

“Phật Pháp Đại Thừa của Linh Sơn, Tam Tạng có thể độ” Trung niên đạo cô nhẹ nhàng nói

Thanh Y đứng cạnh nhũ mầy tuy không thích Kim Tượng Đế báii nhập sư môn vô danh kia nhưng cảm thấy bài xích với lời của họ, Thanh Y cảm thấy bọn họ cao cao tại thượng, coi thường chúng sinh.

Trí Thông chân đạp hư không, bước từng bước chậm rãi, mỗi bước dường như đáp xuống nước bùn khiến bùn văng tung tóe. Trong mắt nhiều người thì mỗi bước này dường như đang đạp lên trái tim khiến họ có cảm giác hít thở khó khăn. Pháp lực trong cơ thể không chịu khống chế, tự động lưu chuyển, huyết dịch cuộn cuộn. Người có pháp lực yếu kém lại càng hoảng sợ một lần nữa bỏ chạy ra xa khỏi chỗ vừa đứng.

Từ khi Trí Thông và Kim Tượng Đế xuất hiện cho tới lúc mọi người bỏ chạy tán loạn chỉ là việc trong nháy mắt. Giống như mọi người phần lớn sức chú ý của Thanh Y đang nhìn Trí Thông và Kim Tượng Đế, chỉ thấy hắc côn trong tay Trí Thông được giờ lên thật cao rồi tựa như hòa với uy thế của thiên địa đáp xuống.

Một cơn đập vào bên trên Thiên Địa Huyền Hoàng Chung.

Âm thanh chói tai ầm ĩ bỗng nhiên dừng lại.

Hư không ngưng kết, thiên địa thất sắc.

“Đương”

Tiếng chuông như sóng triều cuốn tới chín tầng trời. Cuồng phong gào thét, linh khí bát phương tán loạn. Thiên Địa Huyền Hoàng Chung lay động một chút dường như có điện quang long lánh.

Trí Thông tung mình lên thẳng Cửu Thiên.

Kim Tượng Đế bên người hắn lúc này đã giống như một con cự xà dài tám mươi trượng hình dạng giống như kim long. Khi Trí Thông bay lên thì hắn cũng cuộn linh lực lên rồi đâm thẳng xuống dưới nhưng khi sắp chạm tới Thiên Địa Huyền Hoàng Chung thì thân thể khẽ chuyển rồi cuộn chặt lấy chuông, sau đó ngửa mặt lên trời gào thét muốn bay thẳng lên không tựa như sắp cướp lấy Thiên Địa Huyền Hoàng Chung.

“Yêu nghiệt càn rỡ” Trong Huyền Thiên Môn truyền ra một tiếng quát lạnh, tiếng quát có phần già nua dường như mang theo khí tức bao la mờ mịt. Âm thanh vang lên thì lập tức có một đạo hào quang bảy màu chém thẳng tới đầu của Kim Tượng Đế.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thiên Long Bát Bộ

Linh khí tán loạn, bắn ra khắp nơi

Trí Thông lộn một vòng trên không rồi lại đập một gậy càng nhanh hơn xuống.

Hư không bạo liệt, hắc côn chống trời tỏa ra màu đen mãnh liệt, chói mắt hòa với ánh mắt hung lệ của Trí Thông khiến nội tâm của người ta có cảm giác lạnh lẽo.

Một gậy chống trời

Một gậy của Trí Thông từ Cửu Thiên giáng xuống tuyệt không chậm hơn với đạo bạch quang thần tốc bắn từ Huyền Thiên Môn ra. Một gậy này vẫn là đánh xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Chung, không có chút cớ kị nào Kim Xà đang cuộn lên thân chung

“Ba...ba...” Hư không bạo liệt

“Trong vòng trăm năm không có ai có thể vượt qua loại khí thế bá liệt này” thần quang trong mắt Thiên Khải đổi màu, trịnh trọng nói

Ngay khi rất nhiều người cho rằng Kim Xà trên Thiên Địa Huyền Hoàng Chung sẽ phải chết dưới cây gậy chống trời kia thì Kim Xà dài hơn mười trượng bỗng nhiên bay lên sát bên cạnh hắc côn còn bạch quang theo sát phía sau sau hắn tựa như nhất quyết phải giết con Kim Xà này.

Hắc côn trong tay Trí Thông bỗng nhiên run lên lại tựa như chưa bao giờ di chuyển, đạo bạch quang kia rên lên một tiếng rồi bị hắc côn đập nát hóa thành một thanh kiếm gãy âm ỉ vô quang rơi xuống như một chiếc lá cây.

Thế xuống như chẻ tre.

“Đương...”

Một lần nữa va chạm với Thiên Địa Huyền Hoàng Chung. Thân chuông chấn động, xuất hiện vết rách li ti, chỉ là khi vết rách vừa xuất hiện lại được chữa trị bằng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Khi một cơn của Trí Thông đánh xuống thì trong lòng Kim Tượng Đế cảm thấy đau đớn, hần cả kinh, biết cảm giác đau là tới từ trong lòng Trí Thông. Đồng thời trên bầu trời trong Linh Đài bỗng xuất hiện màu máu. Khi mây máu xuất hiện thì sát ý cũng điên cuồng mãnh liệt hơn.

Trí Thông bay lên lần nữa còn Kim Tượng Đế thì không chút ngần ngại lao xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Chung nhìn tựa như một đạo tia chớp màu vàng. Hần nhìn vết rạn trên thân chuông, thầm nghĩ đánh một trúng phát nhất định nó sẽ nát, tuyệt đối không thể để nó chữa trị, vết rạn này là do sự huynh dùng vết thương để đánh đổi.

Phá không, gào thét

Kim Tượng Đế dùng đầu đập mạnh vào Thiên Địa Huyền Hoàng Chung, hoàn toàn không để ý đến an nguy của mình.

Trong Huyền Thiên Môn bay ra ba đạo quang mang một đỏ, một đen, một tím, đánh thẳng vào đầu Kim Xà hiển nhiên là muốn ngăn cản hần công kích Thiên Địa Huyền Hoàng chung. Kim Xà không tránh không né, hoặc căn bản không cách nào tránh né được, khi ba đạo quang mang đánh vào trên người Kim Xà thì Kim Xà bỗng nhiên thu nhỏ hóa thành một đạo kim quang xuyên qua giữa ba đạo quang mang kia.

Sau khi xuyên qua thì thân hình lại biến thành mười trượng. Thoát ẩn thoát hiện, vừa co lại gần, hiển diệu tùy tâm. Kim Xà từ trên trời đâm xuống, phần nộ và quyết liệt, sau lưng là ba đạo hào quang chặn đường nhưng trong mắt Kim Tượng Đế chỉ có Thiên Địa Huyền Hoàng Chung, chỉ có vết rách trên thân chuông.

“Hần muốn làm gì vậy, không sợ chết ư?”

Đây là câu hỏi xuất hiện trong lòng của rất nhiều người đang đứng xa quan sát, bất quá không ai cho rằng Kim Tượng Đế sẽ đâm đầu xuống bởi ngay cả hắc côn chống trời trong tay Trí thông khi đánh vào Thiên Địa Huyền Hoàng Chung cũng bị đánh văng ra ngoài. Kim Tượng Đế chỉ có thân thể máu thịt thôi thì có thể làm được gì, đơn giản là tìm chết.

Đứng trên không trung, Thanh Y không kim hãm được mà che miệng không dám phát ra một thanh âm nào nhưng khi nàng đang che miệng thì Kim Xà đã đâm thẳng vào Thiên Địa Huyền Hoàng Chung.

“Đương...”

Một tiếng trầm đục vang lên, Kim Xà rơi khỏi bầu trời rồi ngã vào trong núi.

Vết rách trên thân chuông không những đinh chỉ khôi phục thậm chí còn tăng thêm vài phần. Ba đạo quang mang tựa hồ như cực hận Kim Xà vội đuổi xuống nơi Kim Xà ngã xuống.

Bầu trời vang lên một tràng tiếng động lớn, phảng phất như có hàng tỉ viên bi nhỏ bé đang ma sát trong không trung phát ra. Hắc côn chống trời vạch ra một đạo hào quang đen nhánh như thiên thạch lao xuống mặt đất, trên người Trí Thông chẳng biết từ lúc nào đã cháy hừng hực. Ba đạo quang mang lập tức lao tới đón đánh Trí Thông thể nhưng hắc côn chống trời tựa như có lực hút khiến ba đạo quang mang đều đánh vào hắc côn.

Nát vụn, lạng lẽ nát vụn.

Một đạo hồng quang tán ra, hóa thành hồng kiếm rạn nứt rớt xuống.

Hắc quang văng đi lộ ra một tiểu ấn đầy vết rách.

Từ quang phân rã hiện ra một hạt châu âm đạm vô quang.

Nhưng Trí Thông không ngừng tay, một cơn vẫn cứ thế rơi xuống.

Nơi cơn đi qua, hư không trào sóng.

Trong chốc lát có mười đạo quang mang lao từ Huyền Thiên Môn ra, nhan sắc khác nhau, ngũ quang thập sắc, sáng lạn chói mắt.

Trí thông cũng không ngừng lại, thậm chí cũng không buồn ngăn cản phảng phất như những đạo hào quang sát khí sâm nghiêm kia chẳng qua chỉ là pháo hoa. Ngọn lửa trên người càng lúc càng đậm đặc còn hào quang chạm tới người y giống như bị một mạch nước ngầm thổi sang một bên trượt đi khỏi người.

“Đương...”

Hắc côn chống trời hung hãn nện lên thân của Thiên Địa Huyền Hoàng Chung.

Thân chuông vỡ vụn, linh khí cuồng bạo bắn vọt ra khắp bốn phương tám núi.

“Một trong tam đại hộ sơn đại trận nổi tiếng trong thiên địa không ngờ đã bị phá rồi, bị phá bằng ba côn của Đại Viên Vương”

Rất nhiều người cực kì khiếp sợ.

Trong Thiên Địa có ba hộ sơn đại trận rất mạnh, đứng đầu là Thiên Địa Huyền Hoàng trận có thể ngưng kết Thiên Địa Huyền Hoàng Chung

Dù chuông đã vỡ nát thì Trí Thông vẫn cứ bị bắn ngược lên Cửu Thiên, tuy nhiên lần này có một người từ Huyền Thiên Môn bay thẳng lên trời. Người đó râu tóc bạc trắng, cầm một cây phát trần, phông thẳng về phía Trí Thông, lão chính là đương đại chủ môn của Huyền Thiên Môn Chính Pháp đạo tôn. Theo sát sau hắn còn có Hoa Thanh Dương, một thanh kiếm màu xanh phá không đêm tối, mục tiêu chính là Trí Thông đang bị thổi bay trên Cửu Thiên.

Còn có nhiều đệ tử bay xuống núi nơi Kim Xà ngã xuống, mỗi người đều có sắc mặt cực kém.

Trong nhánh sông dưới núi của Huyền Thiên Môn có một con Kim Xà cực lớn đang giãy dụa, phảng phất như bị trọng thương, khó có thể đứng dậy, chỉ có thể quẫy mình trong dòng sông cuộn sóng.

“Kim Tượng Đế, bắt đầu”

Trên cửu thiên vang tới một tiếng hét, âm thanh như hỏa diễm thiêu đốt không trung.

Còn Kim Xà đang ngã trong dòng sông thì ngửa mặt lên trời "Xiiiiii" một tiếng, thân thể tựa như không còn sức lực để bay lên bầu trời.

Trong lòng Thanh Y lo lắng không khỏi la lên: “Tiểu gia hỏa, mau đứng lên, không đứng dậy được thì ngươi sẽ chết. Mau đứng dậy...”

Trước mặt của Kim Tượng Đế là một vùng đỏ tanh, máu tươi che mắt hắn, hơn nữa đầu óc kêu lên ông ông, linh khí trong Linh Đài cuộn cuộn, cực kì hỗn loạn, thậm chí cả Tuyệt sơn cũng trở nên mơ hồ chứ đừng nói tới tinh không phù và ma viên phù.

Nhưng trong tai hắn lại truyền tới tiếng gọi của Trí Thông, chính điều này đã kéo hắn từ biên giới giấc ngủ lại, cho hắn biết lúc này còn đang giữa trận chiến. Tuy hắn muốn bay nhưng lại không cách nào làm được.

Cảm giác đau đớn kịch liệt bên trong khiến hắn không cách nào tập trung ý niệm để có thể phát lực. Trong Linh Đài của hắn có một giọng nói vang lên “Bắt đầu nào... , tổn thương trên nhục thể có là gì đâu, chỉ cần trong lòng ngươi còn muốn bay thì pháp lực trong thiên địa này sẽ do ngươi sử dụng, bắt đầu nào...”

Kim Tượng Đế cố gắng giãy giụa, nhưng thân thể của hắn có cảm giác như đã không còn tồn tại, phảng phất như tâm còn sống nhưng thân thể đã chết rồi.

Hai tay Thanh Y niết chặt lấy nhau, miệng lầm bầm

Trung niên đạo cô đột nhiên nói: “Ngươi biết con Kim Xà kia à?”

Thanh Y buông tay ra nói: “Vâng sư phụ, đệ tử biết con Kim Xà kia.”

“Ha ha, ra là có duyên với Linh Sơn ta, Thiên Long Bát Bộ của Linh Sơn hãy còn thiếu, hắn có thể gia nhập một bộ trong đó” Đạo cô trung niên nói không nhanh không chậm.

Tâm của Thanh Y khẽ nhảy, vội nói: “Sư phụ, hắn vốn rất hoang dã, tính cách bạo ngược, chỉ sợ không hợp”

“Càng như vậy càng phải độ nhập linh sơn. Như thế là để cứu hắn, cũng để cứu muôn dân trăm họ” Đạo cô trung niên nói tiếp.

Thanh Y vừa lo cho Kim Tượng Đế vừa sợ hắn phải nhập Linh Sơn trở thành một con Kim Xà trong một bộ của Thiên Long Bát Bộ gì gì đó bởi nghe thì có vẻ như không phải là một địa phương có tự do. Chính nàng vốn là đi khắp nơi cầu tiên đạo, vốn muốn báii nhập Côn Lôn nhưng chẳng hiểu sao lại đi báii nhập Linh Sơn mà mình còn chưa nghe danh. Tuy có vẻ như là một nơi rất lợi hại nhưng trong lòng Thanh Y vẫn có cảm giác bái xích hơn nữa đối với ngũ khí và đạo niệm của sư phụ nàng cũng có chút không đồng tình. Cho nên nàng tình nguyện để hắn theo chân Trí Thông cũng không mong hắn được thu vào một bộ trong Thiên Long Bát Bộ.

Thanh y hơi dừng lại nói: “Đệ tử nguyện đi cứu hắn, cũng sẽ mang hắn tới gặp sư tôn”

Nàng nói vậy là vì trên người Kim Xà phía xa đã bị mấy pháp bảo oanh kích, kim quang trên người tán đi, thân rắn cực lớn cũng sắp tan mất, nếu hoàn toàn biến mất thì không thể không chết.

Trên Cửu Thiên liên tục bạo liệt, hắc bồng trong tay Trí Thông đánh ra, ô quang đầy trời, không ai có thể tiếp cận, cũng không ai dám tiếp một côn. Những người vây lấy hắn dần đông lên chỉ là những nơi hắc côn đi qua đều có người vỡ đầu mẻ trán rơi từ bầu trời xuống.

Cho dù là chủ môn Huyền Thiên Môn cũng không cách nào khống chế được Trí Thông ngược lại hắc côn trong tay hắn càng lúc càng nặng, đại khai

đại hợp, tung hoành ngang dọc, ô quang tựa như sông đen cuồng loạn không ai có thể cản nổi.

Lúc này Kim Tượng Đế thì đã bị đánh rơi vào trong sông, chìm tới tận đáy.

“Người cầm bình này để thu Kim Xà vào, có thể bảo vệ được tính mạng của hân”

Đạo cô trung niên lật bàn tay, lập tức có một bình ngọc xuất hiện trong tay nàng. Bình ngọc được bao phủ bởi một lớp thuốc xanh, trơn bóng, không có một đồ án hay hoa văn nào, cổ chai nhỏ và dài từ miệng bình nhìn vào thì có thể thấy bên trong đen kịt tựa như có thể nuốt hết vạn vật.

Bình ngọc vừa hiện Càn Nguyên bên cạnh đã lập tức nói: “Không ngờ Bồ Tát có thể ngưng luyện thành Lưu Ly Ngọc Tĩnh Bình, Linh Sơn quả nhiên quả có chỗ độc đáo, hai mươi năm sau Linh Sơn luận đạo thật muốn xem bồ tát diệu pháp sinh liên”

“Trên Linh Sơn người phật hiệu cao thâm rất đông, bản đạo cũng chỉ có thể lắng nghe, chỉ sợ làm cho đạo hữu thất vọng rồi” Đạo cô trung niên giao bình ngọc cho Thanh Y, ngay khi nàng quay người muốn đi thì đạo cô nói: “Đội đã đề vì sự truyền cho pháp quyết ngự bảo”

Nói rồi điểm một ngón tay, một đạo linh quang chui vào trán Thanh Y: “Người không cần lo, bất luận có tổn thương lớn thế nào chỉ cần vào bình ngọc đều sẽ bình an vô sự”

Thanh Y nghe lời nàng, đôi thời trong đầu hiện ra một câu, vẫn tự ngăn gọn nhưng huyền ảo phi thường, Thanh Y chưa từng thấy nhưng lại cảm giác mình biết niệm ra sao, biết dùng cách nào để dùng Ngọc Tĩnh Bình.

Ngộ ra từ tâm như kính sáng chiếu cảnh thế gian (Minh ngộ tự tâm sinh, như thanh kính chiếu thiên địa chi cảnh.)

"Người chỉ cần thu Kim Xà, đừng tranh đấu với đệ tử Huyền Thiên Môn" Thanh Y hóa thành gió mát, trong tai vẫn còn truyền tới lời của đạo cô trung niên

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Yêu Thân Này Tiêu Diêu Tự Tại

Kim Tượng Đế cảm thấy đau đớn khắp thân thể, đau tận xương cốt, đau tận linh hồn. Hân gào thét cố gắng tập trung niệm lực cảm ứng Linh Đài, cảm ứng lực lượng mạnh mẽ kia. Trong đầu luan quần câu nói của Trí Thông: “Chỉ cần người đủ tâm lực thì có thể dùng linh lực của thiên địa”

Lúc đó hân cảm thấy rất dễ dàng, cảm thấy giờ tay nhắc chân có thể làm trời đất sụp đổ. Nhưng lúc này hân mới biết khi đó cũng không phải hoàn toàn là tâm lực, chỉ có tới khi gặp phải nghịch cảnh sắp chết mà vẫn có thể tập trung không chế mình thì mới gọi là tâm lực.

Trên bầu trời, hắc côn trong tay Trí Thông tung hoành ngang dọc không ai cản nổi. Dưới sự vây công của hơn mười người mà vẫn có thể đánh người ta rớt xuống. Chỉ là mỗi khi y đánh rơi một người thì trên mình sẽ bị một người khác đánh trúng. Kim Tượng Đế không biết điều này nhưng trong lòng hân cảm thấy rất đau đớn không chỉ từ hân mà còn từ chỗ của Trí Thông truyền tới, sau khi Kim Tượng Đế dùng chung pháp lực và tâm ý với Trí Thông thì có thể sử dụng pháp lực trên người Trí Thông đương nhiên cũng phải gánh chịu thống khổ trên người y đang phải chịu. Trí Thông cũng có thể cảm thấy nỗi đau đớn của Kim Tượng Đế trên mình, nếu không phải tâm lực hân mạnh thì đã không thể nào tập trung tâm niệm để chém giết kẻ địch rồi.

Chém giết đẫm máu

Cuộc chiến này chỉ chấm dứt khi có một bên chết sạch, đây là điều hiếm thấy trong giới tu hành trong thiên địa lấy trường sinh làm mục tiêu.

Hôm nay nhất định sẽ có một bên phải chết.

Y phục trên người Trí Thông đã sớm cháy đen rách rưới, còn thân thể cũng đã chi chít vết thương. Có vết kiếm cũng có vết bồng. Trán y đã rách một vết, máu tươi chảy qua mắt xuống má, nhuộm hồng cả bộ lông màu xám.

Thân rắn cực lớn của Kim Tượng Đế gãy giữa trong sông, hai bên bờ sông đều là đệ tử của Huyền Thiên Môn, pháp bảo trong tay tuy bình thường nhưng không ngừng đánh vào cơ thể hân.

Trong chớp mắt Thanh Y đã đến phía trên Kim Xà, trong tai còn quanh quần lời của đạo cô trung niên: “Chỉ thu Kim Xà đừng trêu vào đệ tử Huyền Thiên Môn”

Nàng thâm nhủ trong lòng một tiếng, hiện thân ra, hướng miệng của lưu ly ngọc tĩnh bình xuống, bắt đầu mặc niệm khẩu quyết.

Khẩu quyết vừa dứt một vùng không gian dưới miệng bình lập tức bất động tựa như bị tịnh thủy bình băng kết. Chỉ là cảm giác này vừa mới xuất hiện thì lại bị một luồng hấp lực thay thế. Cuồng phong xuất hiện trong không trung, lá cây trong núi, nước trong sông đều vọt tới Lưu Ly Ngọc Tĩnh Bình. Đương nhiên đám đệ tử của Huyền Thiên Môn cũng vậy, những tiếng kinh hô vang lên, bọn họ hoặc thi triển đòn pháp bỏ chạy hoặc dùng pháp bảo hộ

thân nhưng chỉ là phí công.

Bọn họ giống như lá cây bị gió xoáy hút lên bay tới miệng bình. Càng không thể tưởng tượng nổi đó là càng gần bình thì thân thể của họ càng nhỏ, cuối cùng còn nhỏ hơn cả lá cây rồi bị hút cả vào trong bình. Kim Trọng Đế cũng không tránh được nhưng tới lúc sắp chui vào bình thì Thanh Y đột nhiên dùng tay che miệng bình lại, thân thể Kim Trọng Đế lập tức lại trở lại nguyên dạng.

Kim Trọng Đế vẫn còn đang hỗn loạn, trong lòng vẫn còn đau đớn.

Hắn không thể nào giữ được thân thể trên không mà rơi xuống đất. Thanh Y đột nhiên hóa thành một cơn gió mát quét quanh người hắn, nâng hắn lên không để cho hắn chạm đất.

“Tiểu gia hỏa, đại gia hỏa, người tình dậy đi, sư huynh của người sắp chết rồi...” Thanh Y lo lắng nói nhanh bên tai Kim Trọng Đế.

Kim Xà vắt ngang mặt sông, đầu trên bờ nhưng đuôi thì dưới nước. Hai mắt hắn sớm bị máu che mờ, lăn phịch trên trán rạn nứt tạo thành một lỗ hổng.

Thanh Y dùng tay xoa máu giúp hắn, Kim Xà thống khổ run lên

Thanh Y nhíu mày, thấp giọng nói: “Tiểu gia hỏa, nhanh rời khỏi nơi này. Sư huynh người sắp chết rồi, người đến sơn động nơi chúng ta từng qua, chờ ta tới tìm người”

Đúng lúc này người của Huyền Thiên Môn trên bầu trời phát hiện nơi xảy ra biến cố lập tức có người lớn tiếng quát hỏi: “Kẻ nào tương trợ yêu tà”

Thanh Y không dám dừng lại, lập tức bay lên trời, không hề ảm đạm thân hình, tay cầm ngọc tịnh bình lớn tiếng nói: “Linh Sơn đệ tử, đi ngang qua nơi này, thấy các người lấy nhiều khi ít, cực kì vô si cho nên ra tay”

“Làm càn”

Một tiếng gào vang lên sau đó có người bay tới Thanh Y, mắt đầy sát khí.

Thanh Y miệng nhắm bí quyết, giữ Ngọc Tịnh Bình về phía người nọ, thấy bình không có chút động tĩnh nào. Trong lòng hơi sợ, quay người dùng phong độn trốn, đồng thời lớn tiếng: “Sư phụ cứu ta.”

Người tới dừng lại, quanh thân bao phủ một tầng thanh khí, hiển nhiên là để phòng bị. Nhìn theo hướng Thanh Y bỏ chạy chỉ thấy trên đám mây có ba người đang đứng. Vỗ tay áo tiến lên còn chưa tới gần thì đã nghe thấy một giọng nói truyền từ chín tầng trời xuống: “Đạo hữu chớ tức giận, tiểu đồ làm sai nhưng đệ tử của quý môn vẫn bình an vô sự”

Người nọ cũng không tới gần nữa, một vì chiến sự đang gấp gấp thứ hai vì tên tuổi của Linh Sơn tuy có chút xa xôi nhưng cũng là danh môn chính phái, hiện giờ việc cấp bách là chém giết yêu nghiệt kia, chém Trí Thông rồi thì tất cả mọi việc sẽ có chương môn xử lý. Cho nên gã chỉ chấp tay phía xa, lại lao tới phía Trí Thông.

Thanh Y đứng gần đạo cô trung niên thầm tiếc nuối.

Thiên Khải chân nhân mở miệng cười nói: “Ha ha đồ đệ mới của đạo hữu quả không an phận, bảo nàng thu Kim Xà thì nàng lại thu đệ tử Huyền Thiên Môn, thậm chí còn báo sư môn. Chúng tôi là muốn kéo cả đạo hữu vào, hắc hắc...”

Trong lòng Thanh Y bức bối, mi mắt hơi sụp xuống, không nói một lời.

Đạo cô trung niên cũng không lên tiếng tựa như không nghe thấy.

Đột nhiên trên bầu trời vang lên một tiếng thét dài, tiếng gào bi thương cao vút. Trong đó phảng phất ẩn chứa tín niệm và lực lượng vô cùng vô tận, chỉ thấy hắc côn trong tay Trí Thông điên cuồng vũ lộng, tung bay cao thấp, bá liệt vô song.

Trên người y không biết từ lúc nào đã nhuộm đầy máu tươi, cũng không biết là máu của y hay là máu của người khác.

Khi một tiếng hét dài này vang lên thì trong Linh Đài của Kim Trọng Đế cũng trở nên rùng rợn tựa như một ngọn lửa chói chang chiếu sáng Linh Đài lò mờ, cùng lúc đó tri giác quay trở lại thân thể của hắn, tâm thần hắn thăng hoa. Giờ phút này Kim Trọng Đế lại có thể khống chế một vùng thiên địa.

Trong ngọn lửa chói chang hắn cảm thấy có một khí tức quyết tuyệt phần nộ, lại kèm theo cả bá liệt phô thiên cái địa.

Kim Xà vắt ngang sông lớn ngửa mặt thét dài, tiếng kêu tựa long ngâm. Cùng với tiếng thét đuôi quẫy mạnh vỗ lên mặt nước cuộn mình bay lên không trung.

Giận bay lên không, đập tan mặt nước bay tới Cửu Thiên.

Rít gào như rồng ngâm.

Trong lúc này Thanh Y cũng quên mất Kim Trọng Đế không nghe mình mà chỉ nhìn thấy Kim Xà cuộn lấy sóng nước bay lên trời.

Tiếng rít gào vang vọng khắp nơi, khí thế trên người Trí Thông bạo tăng, thét lên lần nữa, tựa như hô ứng.

Kim Xà bay lên trời, quanh thân bao phủ sóng nước trên sông giống như một con kim long.

Nhảy vào đám người đang vây công Trí Thông, quấy đuôi, đuôi rắn tới đâu hư không cuộn sóng tới đó. Miệng há ra phảng phất như có thể thôn phệ cả thiên địa.

Trí Thông ở trong hắc côn chống trời trong tay tung hoành vô kỵ. Kim Xà cuộn ở bên ngoài tựa như nhốt chặt đám người Huyền Thiên Môn.

Phong vân tụ tập, linh khí ngưng thành mây.

Trong nháy mắt, bầu trời đã bị mây xám bao phủ.

Từng cơn gió như sóng biển trào dâng.

Sát khí tựa thủy triều, bắn ra khắp bốn phương tám hướng.

Bên ngoài vòng chiến mỗi người dùng thần thông quan sát chỉ có Thanh Y là nhìn không rõ, trong lòng lo lắng.

Không lâu sau, trong mây vang lên một tiếng quát lớn, mây xám tan biến, chỉ thấy một người bị Trí Thông dùng gậy đập xuống, người đó là Hoa Thanh Dương. Kim Xà từ cao bay xuống, đuôi giết Hoa Thanh Dương, có người lao tới cản trở. Kim Xà vẫn cứ xông qua còn pháp bảo của những người kia chạm vào người của Kim Xà không khác gì đánh vào sắt đá.

Trong đó còn có một người lẳng không cười lên Kim Xà cầm một thanh kiếm có phong cách cổ xưa đâm vào người hắn.

Trong mắt của Kim Tượng Đế lúc này chỉ có Hoa Thanh Dương đang rơi xuống đất giống như khi lao xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Chung khi trước, không để ý gì nữa, nhất tâm nhất niệm,

Trên bầu trời toàn thân Trí Thông đầm máu, một mình múa gậy vây lấy mấy vị chân nhân pháp tượng của Huyền Thiên Môn.

Máu tươi trong miệng Hoa Thanh Dương không ngừng tràn ra, tóc tai tán loạn, ánh mắt lãnh tuyệt lúc này bị thay bằng thần sắc phức tạp. Lửa giận trong lòng Kim Tượng Đế càng thêm cường thịnh, nghĩ tới Tuệ Ngôn sư huynh bị gã ép tới tử lộ, Trí Thông sư huynh cơ hồ đang tiêu hao sinh mạng để chiến đấu, không kìm lòng được quát hỏi: “Lúc ngươi bức tử Tuệ Ngôn sư huynh có nghĩ tới lúc này không?”

Thanh âm huy hoàng như vàng như sắt đá, cực kì rõ ràng vang vọng trong thiên địa.

“Ngươi nói đạo của ngươi chính là Thiên Đạo nhưng ta vẫn muốn nói đạo của ngươi là Ma Đạo, Huyền Thiên Môn các ngươi không xứng chiếm tiên sơn phúc địa!”

“Huyền Thiên Môn hôm nay vì ngươi mà diệt, sư huynh đệ của ngươi vì ngươi mà chết!”

“Linh hồn ngươi sẽ bị những vong hồn chết dưới kiếm của ngươi xé xác, thôn phệ, trọn đời trầm luân, không được siêu sinh!”

Kim Tượng Đế không cảm nhận cảm thấy đau đớn khi bị thanh kiếm cắm trên sống lưng, trong mắt Hoa Thanh Dương đang hạ từ trên không xuống chỉ có vẻ mờ mịt, trong chớp mắt đạo tâm đã trở nên bất ổn.

“Sư đệ...”

Người trên thân Kim Xà lo lắng gào lên nhưng không thể đánh thức Hoa Thanh Dương.

Trong nháy mắt này mười trượng Kim Xà đã như một cây trụ trời màu vàng đâm vào lồng ngực Hoa Thanh Dương, thân thể của gã trong chớp lát đã huyết nhục tung bay hóa thành mưa máu đầy trời.

“Thanh Dương... sư huynh... sư đệ...”

Trên trời truyền tới từng tiếng kêu đau đớn.

Người trên lưng Kim Xà rút kiếm ra, một đạo máu tươi bắn vọt ra, gã còn muốn đâm xuống một kiếm thì Kim Xà đã xoay tròn bay lên, gã lập tức bay lên trời.

“Ha ha...ha ha...”

Trí Thông ngửa mặt lên trời cười lớn, toàn thân đầm máu, hắc bồng nhuộm màu đỏ.

Sát khí trùng thiên.

Chòm râu trắng của chương môn Huyền Thiên Môn rung rung, đột nhiên hô: “Hôm nay Huyền Thiên Môn gặp đại nạn, mong các vị đạo hữu tương trợ, ân tình này ngày khác Huyền Thiên Môn sẽ báo đáp!”

Lời tuy nói ra lúc giận dữ nhưng vẫn cực kì rõ ràng, truyền cực xa. Khi âm thanh của lão vừa vang lên, bốn phương tám hướng có rất nhiều đạo thanh quang bay lên. Đồng thời có vô số thanh âm vang tới: “Trăm yêu trừ ma là chức trách của người tu hành, há cần báo đáp?”

“Yêu nghiệt hung hăng ngang ngược, nên sớm bị tiêu diệt”

Kim Xà xông lên chín tầng trời, rồi dừng lại dưới chân Trí Thông, y bước lên thân thể Kim Xà, cầm hắc côn chống trời ngửa mặt lên trời cười to nói: “Gia gia ta sinh trong thiên địa, không hành hương, không lễ Phật, Ngọc Đế thiên đình không quản được, Cừu U địa phủ không ghi tên. Tung hoành thiên địa chỉ cần bổng, yêu thân này tiêu điều tự tại, đến đây đi... Ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Trấn Yêu

Diện mạo Trí Thông hung ác, mặt mũi toàn là máu tươi. Trán có một vết rách sâu thấy tận xương. Hắc côn trong tay lúc này cũng loang lỗ vết máu, khí tức hung ác bá liệt từ đôi mắt đỏ thẫm tràn ra.

Thanh âm như sóng lớn vỗ bờ, hạo nhiên chấn động, trong thời gian ngắn cũng không ai dám đáp lời.

Khi thanh âm của y kết thúc thì uy thế bá liệt kia cũng bao phủ Kim Tượng Đế. Sau khi Kim Tượng Đế giết Hoa Thanh Dương thì bị phản và sát niệm cũng giảm đi, Linh Đài trở nên thanh minh. Cảm ứng được linh khí đang chảy trong thiên địa, phảng phất như có được tính mạng, tâm niệm chỉ khẽ động thì những linh khí kia đã tụ tập về phía hắn. Trong nháy mắt tạo thành một lớp sương mù bao phủ Kim Xà, từ xa nhìn lại giống như một con kim long đang biến mất trong mây mù. Còn Trí Thông thì giống như đang đứng trên một đám mây vậy.

Trí Thông nhìn người từ bốn phương tám hướng lao tới, hắc côn chống trời vươn ra, Kim Xà nhắm hướng mà y chỉ bay đi, tốc độ cực nhanh.

“Chạy đâu”

Chủng giáo Huyền Thiên Môn quát một tiếng, 3000 sợi tơ của phát trần tựa như 3000 chuỗi kiếm đâm tới, hắc côn trong tay Trí Thông vung lên, 3000 sợi kiếm ti của phát trần đã nằm gọn trong cơn ảnh.

Những sợi tơ kia trong chớp mắt đã bao chặt lấy hắc côn, nhắm tới tay của y. Trí Thông cười ha ha, hắc côn bỗng nhiên duỗi dài chọc thẳng về phía chủng giáo Huyền Thiên Môn.

Chủng giáo thối lui, những việc trên diễn ra chỉ trong chớp mắt, những người khác của Huyền Thiên Môn đã lao lên lần nữa. Hắc côn chống trời trong tay Trí Thông bắt đầu bắt đầu vung mạnh... trong phạm vi mà cơn ảnh bao phủ, cuồng phong gào thét.

“Ha ha... ha ha...” Trí Thông cười to.

Đương nhiên phương thức này uy thế tuy to lớn nhưng không cách nào có thể hoàn toàn cản người khác được.

Một quả ấn nhỏ đột nhiên xuất hiện trên chín tầng trời, quay tít một vòng lớn lên trong gió rồi hóa thành một ngọn núi nhỏ áp xuống người Trí Thông.

Lại có một thanh kiếm hóa thành một tia sáng bắn tới đầu của y.

Cùng lúc đó một ngọn lửa màu lam đột nhiên xuất hiện, trong chớp mắt đã thiêu đốt toàn bộ linh khí trong hư không rồi hóa thành một biển lửa tựa như muốn nuốt lấy Trí Thông.

Còn có rất nhiều người tay nâng pháp bảo hiện lên pháp tượng đồng lúc ra tay.

Thanh Y đứng trên đám mây, vô thanh vô tức lùi về sau, tai nghe thấy Côn Lôn Càn Nguyên nói: “Một thân sở học của hán tử đạo mà không phải đạo, giống Phật mà chẳng phải Phật, như nhỏ mà không phải nhỏ, Bồ Tát có thể nhận ra lai lịch không?”

Mặt đạo cô trung niên không biểu tình lắc đầu nói: “Bất luận đạo pháp nào cũng không thoát được sự trói buộc của trời, dựa vào tiêu hao của hán thì không có mấy chục năm tĩnh dưỡng cũng không thể khôi phục được”

Thiên Khai đạo nhân đứng ở giữa cười nói: “Thật ra hai con yêu này cũng trọng tình trọng nghĩa, sư đệ muốn báo thù cho sư huynh, đến cả mạng cũng không cần. Còn Thông Tí Viên vừa chiến đấu vừa chiếu cổ Kim Xà, nếu không thì Kim Xà đã sớm mất cự thân hện ra nguyên hình, chết dưới pháp bảo của đệ tử Huyền Thiên Môn, nào còn có cơ hội bay lên”

“Ha ha, đạo hữu sai rồi, bọn hán tác ác sao có thể nói là trọng tình trọng nghĩa được”

“Bọn hán không có nơi quy túc, 3000 diệu pháp của Linh Sơn có thể làm bọn hán tỉnh tâm” Đạo cô trung niên nói.

“Ha ha, Bồ Tát thật không biết khiêm nhượng, ta cũng có thể nói, một tòa Trần yêu tháp của Côn Lôn cũng có thể trấn hết yêu tà” Côn Lôn Càn Nguyên tự tin nói.

Đạo cô trung niên không đáp, Thanh Y đứng bên cạnh cảm thấy lời của họ hết sức khó nghe nhưng cũng không dám nói gì, chỉ nhìn cuộc chiến phía xa, trong lòng sốt ruột, thầm mong Kim Tượng Đế không biết đường đào tẩu mà vẫn còn ở lại đây đưa. Cô nài nài đây dạy người mật quyết chạy trốn thể mà người lại quên sạch rồi

Trí Thông phía xa cười ha ha, hắc côn vũ lộng, biến lửa bị xẻ ra thành một con đường. Rồi lại đâm lên trời, cự án to như núi lập tức bay trở về tay chủ nhân. Đạo bạch quang cũng đã tới cổ họng Trí Thông, chỉ thấy y cúi đầu mở miệng cắn, bạch quang tan biến hóa thành một thanh tiểu kiếm, Trí Thông nhai nuốt thanh kiếm rồi nhả một đồng sắt vụn vào trong núi.

“Ha ha...ha ha”

Trí Thông đứng trên người Kim Xà, nhắm thẳng về phía xa mà phá vòng vây.

“Yêu nghiệt, xem bảo”

Đột nhiên một hồ lô có phong cách cổ xưa đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, miệng dưới đáy trên.

Trong lòng Thanh Y thất kinh còn chưa kịp có ý niệm gì thì Trí Thông đã đánh một gậy vào hồ lô, hồ lô rung lên rồi hóa thành một đạo lưu quang biến mất.

“Thu...”

Một bức tranh mộng lung đột nhiên hiện lên trên bầu trời rồi phóng lớn bay về phía Trí Thông, hắc côn trong tay y đâm vào, tranh rung lên rồi vỡ nát.

“Trời...”

Một sợi dây thừng màu vang xuyên qua hư không, như ẩn như hiện, trong chớp mắt đã trói cứng Trí Thông. Chỉ thấy dây thừng vàng chớp động, Trí Thông hét lớn một tiếng, dây thừng nát vụn.

“Ha ha...” Trí Thông cười to nói “Hôm nay ta xem các người có bản lĩnh gì để bắt được ta”

Không có người trả lời, chỉ thấy trên bầu trời có một đạo cửu tiêu thần lôi hạ xuống, Trí Thông vung hắc côn ngăn cản, lôi quang tràn ra khắp nơi, đánh trên người y, chỉ thấy toàn thân y run lên, thân thể cứng ngắc. Ngay sau đó lại là một đạo lôi quang khác, Trí Thông phảng phất như bị sấm đánh cho không có sức phản kháng, toàn thân rung động.

Một đạo lại thêm một đạo, trong khoảng khắc có tới chín đạo thiên lôi.

Người của Đạo Môn khắp nơi phát hiện ra lôi điện có hữu dụng với Trí Thông thì lập tức thi triển lôi thuật, trong thời gian ngắn, từng đạo lôi điện hạ xuống, đánh nát cả vùng không gian nhỏ nhỏ.

Trong lòng Thanh Y khản trương, Kim Tượng Đế vẫn còn ở trong đó.

Lúc này nàng nghe thấy đạo cô trung niên thờ dài một tiếng nói: “Không thể tưởng nổi nó lại lớn mật như thế, mượn lôi điện để trui rèn thân thể. Đạo hữu còn không ra tay sao?”

Trong lòng Can Nguyên kinh ngạc, vận khởi thần thông nhìn về phía Trí Thông chỉ thấy vết thương trên thân thể y chậm rãi khép lại hơn nửa thân thể đang run rẩy kia cũng không cứng ngắc mà đang giả vờ. Linh khí bao phủ quanh thân của y chẳng những không tán đi mà càng lúc càng đậm đặc trong linh khí đó có cả những tia lôi điện.

“Thần thông của hán có phần giống với đạo môn Cửu Chuyển Huyền Công, chỉ tiếc còn chưa luyện thành. Ha ha, Bồ Tát đã mở miệng vậy thì chớ trách bản đạo thu hộ pháp la hán tương lai của Linh Sơn vào Côn Lôn trấn yêu tháp” Dứt lời tay phải thò ra, trong lòng bàn tay có một tháp nhỏ màu vàng, chia làm chín tầng, dưới đỉnh tháp trên tầng cao nhất có một tấm bảng viết hai chữ đoạn chính: “Trần yêu”

Trần yêu tháp xuất hiện, kim quang quang chói mắt rồi biến mất, lúc xuất hiện đã ở trên đầu Trí Thông trong đám lôi điện dày đặc kia. Nhưng lôi điện và không gian nát vụn kia lại không có chút ảnh hưởng nào tới trần yêu tháp, ngược lại những lôi điện kia lại không chịu không chế mà lao vào trần yêu tháp.

“Trần yêu tháp, Côn Lôn trấn yêu tháp” Có người hoảng sợ nói

Trần Yêu Tháp hơn mười trượng, kim quang vạn trượng chói mắt, linh khí đầy trời đều tụ cả vào Trần Yêu Tháp.

Cùng lúc đó Trần Yêu Tháp bắt đầu đè xuống Trí Thông.

Y ngẩng đầu hít mắt nhìn Trần Yêu Tháp, khẽ quá một tiếng: “Đi”

Chữ "đi" mới vang lên đã đập Kim Xà phá không bỏ chạy. Y nhanh nhưng thấp còn nhanh hơn, hạo hạo đặng đặng hạ xuống. Từ xa chỉ thấy Trí Thông và Kim Xà đã bị thấp đè trên mặt đất, rồi chui vào trong thấp, thấp hóa thành một đạo kim quang chui lại vào trong hư không.

Bàn tay của Càn Nguyên khẽ lật, một đạo kim quang rơi vào trong tay hắn, tiểu thấp hiện ra.

Thanh Y nhìn chăm chăm, thầm nghĩ: “Lúc trước báii ông ta làm thầy thì tốt quá, có cơ hội sẽ cứu tiểu gia hỏa ra, giờ thì khổ rồi, hắn sẽ biến thành một đồng xà cốt trong thấp mất”

Càn Nguyên nhìn những người trong Đạo Môn cao giọng nói: “Yêu đã được thu vào trong thấp chắc chắn sẽ không gây nguy hại cho thế gian, chư vị đạo hữu yên tâm” Nói rồi hành đạo lễ, quay về phía sư phụ của Thanh Y mỉm cười, nói một câu đa tạ rồi quay người bước đi trên mây.

Cũng không hề để ý tới những lời khách khí của những người khác trong Đạo Môn.

Đạo cô trung niên cũng không nói gì thêm, mang theo Thanh Y xoay người rời đi, trong chớp mắt đã biến mất.

Cửu Tiên Sơn Thiên Khai Chân Nhân cau mày trần tư nhìn hướng mà Càn Nguyên biến mất, lại nhìn hướng mà đạo cô trung niên rời đi.

Trong nháy mắt yên tĩnh trở lại chỉ có một đồng bùa bộn, trong núi cây cối ngã trái ngã phải, chim bay cá nhảy cơ hồ chết hết. Đạo quan của Huyền Thiên Môn tổn hại lớn, đệ tử chết và tổn thương rất nhiều. Chỉ có những đệ tử bị Thanh Y thu vào Ngọc Tịnh Bình là sống sót.

Huyền Thiên trường giáo nhìn cảnh này, phun ra một ngụm máu tươi rồi rơi xuống từ Cửu Thiên.

Càn Nguyên chân giẫm một đám mây trắng, tay nâng kim tháp đi thẳng về phía Côn Lôn Sơn, gió mát thổi áo bào gã bỗng bành.

Đang phi hành trên mây đột nhiên gã ngừng lại giờ tay nhìn Trấn Yêu Tháp bên trong nào có Thông Tỉ Viên và Kim Xà đâu chỉ có một cây gậy sắt dựng thẳng trong đó. Trong lòng giật dữ lại có cả cảm giác nhục nhã, muốn quay người đi tìm, cuối cùng nhịn được, ngực phập phồng, đứng yên trong chốc lát rồi cuối cùng vẫn đi tiếp về Côn Lôn Sơn.

Lúc này thì Kim Tượng Đế đã trở lại là một con Tiểu Kim Xà, một mình đi trong rừng núi. Cảm giác pháp lực và ý niệm tương dung với Trí Thông cũng đã biến mất, ngay khi Trấn Yêu Tháp hạ xuống thì Trí Thông đã đưa hắn trở lại sơn cốc, chỉ nói một câu mau trở về Phương Thốn Sơn, ngày sau học nghệ thành công thì trở lại Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn tìm ta. Dứt lời lên bay lên không trung.

Còn Kim Tượng Đế thì chứng kiến khi y rời đi không lâu trên bầu trời có một đạo kim quang đuôi theo. Kim Tượng Đế lập tức nghĩ tới việc nhất định Trí Thông sư huynh cảm ứng được địch nhân lợi hại mới buông mình ra.

Hắn vội đuôi theo, hắn không muốn tại thời điểm này lại chỉ có thể bỏ trốn. Việc này khiến hắn nghĩ tới Tuệ Ngôn, nghĩ tới cái đêm tối như mực kia.

Đi được chẳng bao xa thì phía trước đột nhiên truyền tới tiếng hét to của Trí Thông.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đại Chu Quốc Sư

Kim Tượng Đế hoàn toàn không chú ý tới việc sắc trời đã tối dần, hắn đi trong núi rừng, bay trên những nhánh cây.

Bay qua hết ngọn núi này tới ngọn núi khác, phát hiện ra tiếng hét lớn tuy rõ ràng nhưng lại ở một chỗ rất xa. Rút cục trên một đỉnh núi hắn ngừng lại. Chỉ thấy phương xa trên bầu trời có một vùng hào quang chói sáng, chiếu sáng cả thình không. Ánh sáng kia xuyên qua hư không vô tận, chiếu rọi thân hình Kim Tượng Đế chiếu rọi cả phần lưng không còn lân phiến chỉ có vết thương chồng chất. Máu tươi kết thành màu đen, kim lân trên trán rạn nứt, lưng có một vết thương nhìn thấy mà giật mình.

Hắn cuộn mình trên một nhánh cây trên đỉnh núi, không nhúc nhích. Nhìn một cuộc chiến im lặng ở một nơi rất xa cũng có thể nói đây không phải là một cuộc chiến mà là một cuộc diễn giải. Trên bầu trời có một nữ tử thánh khiết đứng đó, tay nắm Ngọc Tịnh Bình, lông mày điểm chu sa, mặc đạo bào trắng noãn, trên người bao phủ một vòng ánh sáng năm màu, còn bên cạnh nàng có một Thanh Y nữ tử. Toàn bộ bầu trời phảng phất như lấy nữ tử làm trung tâm

Còn trên đỉnh núi phía xa chỗ nàng đứng có một người ngồi ngay ngắn phẳng phất như ngưng mắt nhìn, yên lặng lắng nghe. Xác thực nói là một con viên hầu. Y ngồi xuống chỗ đó cả thầy ba ngày, Kim Tượng Đế cũng đứng trên đỉnh núi ba ngày, không nói không động. Cho tới lúc con viên hầu kia đột nhiên bay lên trời, đi tới bên cạnh nữ tử thánh khiết kia, tư thái cực kì ngoan ngoãn, nữ tử thánh khiết kia vuốt ve cái ót của viên hầu, quay người rời đi, bầu trời rực rỡ khi nàng quay đi lập tức biến mất, trời trở lại đêm tối, trong thời khắc này, trong mắt Kim Tượng Đế đọng lại hình ảnh viên hầu dịu dàng ngoan ngoãn đi theo chân nàng.

In vào đáy lòng, khắc trong linh hồn, vĩnh viễn không phai mờ.

Kim Tượng Đế không biết tại sao lại vậy, hấn dường như đã hôn mê. Tất cả chỉ là ảo giác, không phải sự thật.

“Vi sao lại thế?” Kim Tượng Đế ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm trống vắng, trong lòng gào thét.

Không người trả lời hấn, trong bóng tối chỉ có tiếng gió nức nở nghẹn ngào.

Bầu trời đêm trống vắng giống như cái đêm Tuệ Ngôn chết đi. Lúc này có lẽ Trí Thông cũng đã chết, trong lòng Kim Tượng Đế thì y dù chết cũng sẽ không làm thế.

“Đó không phải Trí Thông sư huynh, không phải y...” Trong lòng Kim Tượng Đế nghĩ vậy, thế nên ngay cả Thanh Y đứng cạnh nữ tử kia cũng không hấn cũng không để ý tới.

Đêm tối qua đi, trời cũng dần chuyển sáng. Còn Kim Tượng Đế phảng phất như giống như năm đó đi từ trong núi ra, vào trong nhân gian học tập văn tự. Đi thẳng về phía tây, cùng hướng với nữ tử thánh khiết kia.

Mấy ngày trôi qua hấn đột nhiên phát hiện ra mình không nhờ nổi tướng mạo của nàng chỉ biết nàng được bao phủ trong hào quang đầy trời còn tướng mạo thì căn bản là không hề rõ ràng.

Lại qua vài ngày, hấn nhận ra mình cũng chỉ nhớ tới vùng hào quang kia, những thứ khác cũng không nhớ nổi nữa. Hấn không biết đó là vì mình hay là vì pháp thuật của đối phương khiến người khác không thể nhớ kỹ.

Trong núi không có năm tháng cũng chẳng có xuân thu.

Kim Tượng Đế đi trong núi rừng, ngủ thì quan tướng Linh Đài, tỉnh thì trèo đèo lội suối.

Hấn không biết pháp lực của mình mỗi ngày lại càng trở nên nồng đậm, còn Linh Đài cũng càng ngày càng thanh minh, ngọn tuyết son nguy nga càng lúc càng rõ ràng, không giống như trước kia xa tận chân trời, giờ thì gần ngay trước mắt, vô cùng chân thật.

Xuân đi thu đến, đông tới tuyết bay, hạ hoa đua nở.

Kim Tượng Đế cũng không biết Phương Thốn Sơn ở đâu, hấn chỉ biết phương hướng thôi, biết rõ Phương Thốn Sơn ở Tây Ngưu Hạ Châu rất xa.

Đi giữa thành trì, biển ảo trường thành. Qua sông, vượt núi, phiêu diêu qua biển.

Trên đường đi gặp phải rất nhiều hung hiểm giống như lời của Tuệ Ngôn lúc trước, chỉ cần Kim Tượng Đế cẩn thận, có tò tính không phù thì có thể hóa giải hung hiểm. Huống chi lúc này Kim Tượng Đế còn có một tờ ma viên linh phù, những đạo nhân trừ yêu bình thường căn bản không phải đối thủ của hấn, hơn nữa trạng thái hiện tại của hấn có rất ít đạo sĩ cảm nhận được yêu khí tên người hấn.

Trong một ngôi chùa bỏ hoang, có mười người đang ngồi. Trong đó có Kim Tượng Đế, hấn ngồi trong cùng, thân mặc quần áo thô trần thế bất nhiễm, tuy ăn mặc cực kì bình thường nhưng lại có một cảm giác xuất trần.

Những người này ở đây trú mưa, Kim Tượng Đế nghe thấy tiếng mưa rơi trên mái ngói của ngôi miếu, ánh mắt nhìn tượng Phật. Tượng Phật tổn hại, đầu vai tựa như bị lợi khí chém nhưng đầu vẫn còn hoàn hảo. Hấn cẩn thận xem mặt tượng Phật, muốn từ trên mặt của nó tìm thấy cảm giác quen thuộc. Nhưng hấn cảm thấy thất vọng, cảm giác quen thuộc là có, nhưng không biết quen ở đâu, hấn quả là chưa từng nhìn thấy tượng Phật như vậy nhưng trong lòng có cảm giác vô cùng quen thuộc.

“Có lẽ người mang Trí Thông sư huynh đi ở cùng nơi với hấn”. Kim Tượng Đế nhìn tượng Phật âm thầm nghĩ.

Đúng lúc này có một tiếng trẻ con khóc phá vỡ sự yên lặng trong ngôi miếu hoang

Kim Tượng Đế không nhận được liếc mắt nhìn thì tiếng thút thít nỉ non từ một đứa bé trai khoảng chừng năm sáu tuổi. Đang bị một lão nhân có chòm râu dài ôm vào ngực, chòm râu dài nghe thấy tiểu nam hài thút thít nỉ non thì thấp giọng dỗ dành, đồng thời con mắt quét khắp bốn phía cực kì cảnh giác. Kim Tượng Đế từ lời của lão có thể phát hiện ra địa vị của tiểu nam hài cực kì tôn quý. Chỉ là chòm râu dài kia thấp giọng dỗ dành không khiến nam hài ngừng khóc mà còn khóc to hơn.

Chòm râu dài mặt lộ vẻ lo lắng, tay cầm chuôi đao bên hông, con mắt cảnh giác nhìn người trong miếu, rồi lại nhìn vào màn mưa ngoài cửa miếu. Kim Tượng Đế nhận ra trên người lão có sát khí lạnh lẽo ác liệt, chỉ có ở người luyện võ trong nhân gian, hơn nữa khi ánh mắt lão nhìn mọi người thì lộ ra sát ý hung ác, không phải gian dương đại đạo mà là hấn tướng trong quân đội.

“Ba”

Bên cạnh chòm râu dài còn có một vị tiểu cô nương khoảng bảy tám tuổi, nàng đột nhiên đánh vào mặt tiểu nam hài. Trên gương mặt non nớt của tiểu nam hài lập tức hiện ra một vùng đỏ, một bàn tay xinh xắn khắc trên mặt.

“Khóc, khóc cái gì, người đã không còn là thái tử gia, phụ vương người đã bị chết” Tiểu nữ hài lớn tiếng nói, âm thanh vẫn còn non nớt nhưng gương mặt có khí thế nghiêm nghị.

Một cái tát này khiến chòm râu dài vội đứng lên. Còn tiểu nam hài đã không dám khóc nữa rồi, chỉ là bụm miệng ngẩng đầu nhìn cô bé kia.

Đúng lúc này trong mưa gió truyền tới tiếng vó ngựa. Sắc mặt chòm râu dài đại biến, kệp tiểu nam hài và tiểu nữ hài chạy ra ngoài miếu.

Kim Tượng Đế nhắm mắt lại, loại chuyện này hắn gặp không ít. Trong lòng có một kết luận, vô luận sinh linh nào, vô luận tiên nhân cao cao tại thượng hay phạm nhân trong trần thế đều có tranh đấu, hơn nữa nếu lột sạch lí do bọn họ tranh đấu đi thì cơ hồ là giống nhau

“Phanh...”

Cánh cửa miếu nửa khép bị đẩy ra, mưa gió tràn vào, một đội kỵ binh giáp đen đứng trang nghiêm trong mưa to, yên lặng kỷ luật, không có một thanh âm nào phát ra.

Đi đầu là một tướng quân một tay vịn cửa hai mắt nhìn vào trong miếu. Trong miếu không ai dám nhìn thẳng vào gã, tất cả đều cúi đầu. Kim Tượng Đế không muốn gây phiền toái nên đương nhiên là nhắm mắt. Hắc giáp tướng quân cũng không tiến vào mà khép cửa lại sau đó biến mất trong mưa gió.

Nếu có người chạm vào Kim Tượng Đế thì hắn nhất định sẽ cứu nhưng hắn không chủ động đi cứu người. Mưa gió ngừng, người trong miếu tản đi, Kim Tượng Đế cũng đi ra, chân bước trên con đường lầy lội như người giấy phiêu động trong gió, cả giày cũng không ướt

Hắn đi về phía tây, trên đường đi có qua một sơn cốc, gặp phải mấy cái thi thể của kỵ binh trong mưa gió khi trước. Hắn không vào trong cốc bởi vì không tiện đường mà đi thẳng, trèo đèo lội suối. Mới đi được không bao lâu thì gặp được ba người đào tẩu trong miếu. Chòm râu dài đã trọng thương khi thấy Kim Tượng Đế vẫn còn nắm chặt chuỗi đao còn tiểu nam hài đã chết, trên cổ họng có một vết đao.

Chòm râu dài không nói ra lời tuy hai mắt nhìn chăm chăm vào Kim Tượng Đế nhưng kỳ thực đã sắp chết rồi.

Kim Tượng Đế giật mình, lập tức đi vòng qua.

“Ngươi không phải tới để giết ta sao?” Tiểu cô nương đột nhiên hỏi

“Không phải” Kim Tượng Đế xoay đầu nhìn thoáng qua con mắt hắc bạch phân minh của tiểu cô nương đáp

“Ngươi là thần tiên?” Tiểu cô nương tiếp tục hỏi

“Ta là yêu quái” Kim Tượng Đế vừa đáp vừa xuyên qua rừng cây, không ngừng lại.

Tiểu cô nương dừng một chút tựa như đã bị dọa nhìn bóng lưng sắp biến mất của Kim Tượng Đế, đột nhiên nàng bước tới vài bước lớn tiếng hỏi: “Yêu gì?”

“Xà yêu” Kim Tượng Đế dừng chân quay đầu nhìn nàng, nhìn thân thể mảnh mai lộ ra vẻ yếu đuối trong rừng núi trống rỗng

Hắn trầm mặc một hồi, tiểu cô nương tựa như bị dọa sợ, nhất thời không dám lên tiếng chỉ nhìn chăm chăm vào Kim Tượng Đế. Hắn chuyển ánh mắt chậm rãi lui bước rồi xoay người.

“Ta muốn phong ngươi làm Đại Chu quốc sư của ta” Tiểu cô nương đột nhiên lớn tiếng hô, hô lên rồi ngực bắt đầu phập phồng phảng phất như đã tiêu hao hết khí lực toàn thân. Kim Tượng Đế quay đầu nhìn tiểu cô nương, trong lòng kinh ngạc, nếu như nghe thanh âm này, giọng điệu này còn tưởng rằng đó là một nữ vương của một quốc gia. Nhưng Kim Tượng Đế nhìn thấy trong mắt nàng còn chưa có đủ sức mạnh và còn có một chút chờ mong.

“Ngươi không có Đại Chu quốc” Kim Tượng Đế thuận miệng đáp

“Chỉ cần ta còn sống thì Đại Chu quốc vẫn còn” Tiểu cô nương mạnh mẽ nói

Kim Tượng Đế nhìn nàng từ đầu đến chân đánh giá một lần, y phục nàng đã sớm dơ bẩn tới mức không còn nhan sắc, hơn nữa ướt đẫm dính trên thân thể càng trở nên gầy yếu, trên mặt cũng dính bùn âm ướt, tóc đen mỏng manh dính trên mặt. Nhưng trong mắt lộ ra khí chất cao quý, còn có hiệu quả và lợi ích mà Kim Tượng Đế chỉ thấy trong mắt của người lớn.

Kim Tượng Đế không trả lời, xoay người rời đi. Tiểu cô nương kia xác định Kim Tượng Đế không có nguy hiểm thì lập tức đuổi theo, mặc kệ chòm râu dài sắp chết. Kim Tượng Đế muốn bay lên không bỏ đi nhưng quay đầu liếc nhìn một cái rồi lại nhịn lại.

Một tiểu cô nương giữa núi rừng làm sao có thể sống được tuy thoạt nhìn thì nàng không giống người sẽ chết dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Tà Nguyệt Tam Tinh Động

Tiểu cô nương theo sát sau lưng Kim Tượng Đế, chạy chậm dần, thở hồng hộc, hai gò má đỏ bừng. Xuyên rừng vượt núi, té ngã bò dậy, bò dậy té tiếp. Rừng núi u ám và ẩm ướt, chăm chú theo sau Kim Tượng Đế, không nói một lời, bờ môi mỏng ngậm chặt làm cho khuôn mặt non nớt của nàng lộ ra kiểu ngạo và kiêu ngạo.

Từ hôm qua cho tới giờ tiểu cô nương vẫn theo sau Kim Tượng Đế không hề dừng lại, một tối rồi mà vẫn còn không ngã xuống, đối với một tiểu cô nương mới bảy tám tuổi thì quả là một kỳ tích.

Khi sắc trời hừng sáng thì Kim Tượng Đế ngừng lại.

Hắn quay đầu nhìn tiểu cô nương chặt vật không chịu nổi, run rẩy sắp ngã. Tiểu cô nương cũng nhìn hắn, trong mắt có quật cường cũng có cầu khẩn. Kim Tượng Đế quay người, bước vào trong rừng rậm u ám, biến mất như gió.

Tiểu cô nương hơi sững sờ rồi kinh hoàng thất thố nhảy vào trong rừng rậm nơi Kim Tượng Đế biến mất, bụi gai kéo rách y phục nàng, cánh tay, mặt, tóc, từng vết máu xuất hiện, hai tay giơ ở phía trước, cúi đầu liều mạng vượt qua đám cây cối. Nàng cố gắng để cho mình đi nhanh một chút, trong lòng nàng thì Kim Tượng Đế đang ở phía trước.

Đột nhiên một tiếng thú rống truyền tới, tiểu cô nương lập tức ngừng lại, bối rối nhìn bốn phía u ám, lập tức kinh hãi kêu lên một tiếng rồi chạy về phía trước.

Trong lòng hoảng sợ, cuồng loạn kêu lên, tựa hồ chỉ như vậy mới có thể xua tan sợ hãi trong tâm, mới có thể dọa dã thú ăn người trong bóng tối chạy mất. Cho tới khi thanh âm trở nên khàn khàn đau đớn mới dừng lại. Trong mũi đột nhiên truyền tới một cơn gió tanh, trước mắt tối sầm, một con gấu ngựa đứng im ở đó, thân hình nàng dừng lại, lui về phía sau, gấu ngựa gào lên một tiếng lao tới, gió tanh đậm đặc, mắt tiểu cô nương tối sầm rồi ngã xuống.

Suy nghĩ lập tức dừng lại hoặc giả trong lòng nàng còn đang nghĩ Kim tượng Đế đang ở phía trước.

Khi nàng tỉnh lại việc đầu tiên là hết lên, dùng toàn bộ khí lực trước khi ngất xỉu hết lên.

Sau đó nàng phát hiện bên cạnh có một đồng lửa, có một người ngồi ở đó, cạnh đồng lửa có một con gấu ngựa ngoan ngoãn nằm xuống. Lại có một mùi thơm truyền tới từ con gà rừng trên đồng lửa truyền tới

Kim Tượng Đế không quay đầu lại, thậm chí không thèm ngẩng đầu liếc nhìn.

Xà tính lạnh, lại lớn lên trong rừng núi không biết thị phi thiện ác. Kim Tượng Đế dựa vào một chút rung động trong lòng mà băng qua vô số sơn mạch đi tới nhân gian học tập văn tự, muốn học được pháp quyết tu hành rồi lại bị lão phu tử trong thôn dạy cho rất nhiều đạo đức trong nhân gian, hơn nữa nửa cuốn “Thái Thượng Vi Ngôn” kia là đức kinh giảng cách làm người.

Vì thế mới khiến Kim Tượng Đế khai linh dần tiến tới khai trí, theo thời gian đã có thể phán đoán thị phi, hiểu được cách phân biệt thị phi, dần hình thành quan niệm của mình. Thế nhưng những điều phát sinh sau này lại khiến hắn có cảm giác trở lại trong rừng tuy có nhiều lý do tranh đấu, có nhiều thuyết pháp huy hoàng nhưng lòng hắn đã vẫn đục rồi. Nếu như còn có thể trở về trong thôn, lão phu tử còn tại thế thì... hắn nhất định sẽ hỏi tại sao lại có những chuyện này.

Tất cả mọi người an phận thủ thường tu hành không tốt ư? Tất cả chỉ việc tĩnh tọa thu nạp linh khí thiên địa sau đó ngao du thiên hạ chẳng phải sáng khoái ư, vì sao còn xuất hiện nhiều đạo luận phức tạp như vậy, vì sao lại có nhiều lý do để giết người đến như thế.

Cho nên tính tình của Kim Tượng Đế lại dần lạnh đi, thị phi tuy có nhưng đạo niệm lại trở nên mơ hồ.

Tiểu cô nương thấy rõ hết thấy thì ngừng hét, đi tới gần Kim Tượng Đế rồi ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn mặt hắn, phảng phất muốn từ gương mặt kia nhìn thấy điều gì đó.

“Người rất kiên cường”

Kim Tượng Đế lật qua lật lại gà rừng trong tay cũng không quay đầu lại. Thanh âm của hắn ôn hòa nhưng có cảm giác xa xôi.

Tiểu cô nương chỉ nhìn hắn, không đáp.

“Ta sẽ dẫn người trở lại thế giới nhân loại” Kim Tượng Đế nói.

Tiểu cô nương không trả lời, Kim Tượng Đế cảm thấy gà đã chín đưa cho nàng, có nhiều chỗ đã cháy, có nhiều chỗ tựa như còn chưa chín hẳn. Tiểu cô nương lúc này mới thôi nhìn Kim Tượng Đế, nhận gà rừng muốn cắn rồi lại kêu lên một tiếng... gà rừng quá nóng nên rơi xuống. Tiểu cô nương lập tức ngồi xổm xuống rồi cầm cây gỗ xiên qua gà rừng rồi cắn sau đó lại rứt lại, cứ như vậy cho tới khi cắn lần thứ tư mới gặm được một miếng nhỏ.

Kim Tượng Đế ngồi lặng nhìn chỉ cảm thấy tánh mạng của tiểu cô nương này giống như một đồng hỏa diễm, tuy có vẻ tràn đầy nhưng lại có khả năng dập tắt trong nháy mắt.

“Ta tên là Chu Yếu Minh” Tiểu cô nương nói câu đầu tiên sau khi ăn xong, nàng quay đầu, dùng tay lau khóe miệng nhưng vẫn lau không sạch.

Kim Tượng Đế gật đầu, cũng chẳng nói gì thêm.

“Ngươi tên gì?” Chu Yếu Minh tiếp tục hỏi, nàng đã khôi phục khí lực.

Kim Tượng Đế không đáp, quay người muốn đi. Nàng vội đuổi theo nói: “Từ nay về sau ta gọi ngươi là quốc sư” Kim Tượng Đế quay đầu nhìn nàng, nhin không được nói: “Người sống trên đời, không nhất thiết cứ phải làm đế vương. Ta không thể giúp ngươi phục quốc”

“Ta không muốn quốc sư giúp ta phục quốc, chỉ cần quốc sư đưa ta tới Xa Trí quốc là được. Hoàng hậu của Xa Trí quốc là cô cô của ta” Chu Yếu Minh giữa đầu khan giọng nói. Cổ họng nàng vì lúc trước kêu to nên đã có tổn thương, thế nên thanh âm có chút khàn, nói tiếp rất khó khăn.

Kim Tượng Đế không nói gì nữa, chỉ là hạ quyết tâm mang nàng ra khỏi núi rồi để ở nhân gian là được, Xa Trí quốc ở đâu thì ai mà biết được. Chu yếu Minh không nói gì nữa bởi thân thể nàng đã bị Kim Tượng Đế quắp trong khuỷu tay rồi tung bay trong núi.

Trong mắt của nàng sông núi nhanh chóng lui ngược về sau, nàng hưng phấn la to, thanh âm nhanh chóng bị kéo tan, không có ai nghe được rõ ràng nàng nói cái gì. Sau đó nàng đã ngủ, cho tới khi nàng tỉnh thì trước mắt có một tòa thành.

Thành trì cao lớn, người đứng trước nó tựa như con kiến nhỏ

Trên tường thành có nhiều chỗ còn mới hiển nhiên là mới được sửa chữa. Để Kim Tượng Đế không thể tưởng tượng nổi đó là đá lớn trên đầu tường bị người ta dùng pháp lực khắc ba chữ Xa Trí Quốc.

“Vận khí của ngươi rất tốt” Kim Tượng Đế nói.

Chu Yếu Minh cực kì cao hứng nói: “Ngươi cùng ta vào trong hoàng cung của Xa Trí Quốc đi, tuy Đại Chu Quốc của ta còn trong tay địch nhân nhưng ta có thể nhờ cô cô ta phong cho ngươi làm một đạo quan”

Kim Tượng Đế cúi đầu nhìn chăm chú vào ánh mắt nàng, ánh mắt hắc bạch phân minh, tròng mắt của nàng giống như tên của nàng vậy u ám sâu xa. Hắn không trả lời mà quay người cất bước. Nhoáng một cái đã biến mất trong tro bụi. (Yếu minh: tối tăm)

Cảnh này vĩnh viễn lưu lại trong lòng Chu Yếu Minh, thật lâu sau nàng vẫn nói với thần tử của mình: “Quốc sư là một người nhìn thì lãnh tính vô tình, kì thực là một người thiên lương. Hắn là một yêu quái nhưng còn tiên phong hơn bất luận kẻ tu hành nào”

Kim Tượng Đế đứng trên một đỉnh núi nhìn về Xa Trí Quốc nhìn tiểu cô nương tên Chu Yếu Minh tiến vào trong thành, trong lòng hắn thì nàng là một nữ hài bị lợi ích đen tối của cung đình trong nhân gian xâm hại.

Quay người rồi đi, chui vào trong gió.

Hắn vẫn đi về phía trước, có khi hắn nghĩ có phải mình sẽ cứ thế đi về chân trời không, đi cho tới khi hóa thành một đồng xuông khô nằm xuống mặt đất không đứng dậy nổi.

Qua nhiều ngọn núi, đi ở biên giới các thành trong nhân gian tới mấy lần xuân thu.

Cuối cùng có một ngày hắn ngồi quan tường linh đài thì cảm thấy trong bóng tối có một linh quang chỉ dẫn, trong lòng hắn mừng rỡ, dựa vào linh quang mà đi tiếp.

Đạo linh quang kia chẳng qua chỉ là cảm ứng trong Linh Đài cũng không có địa phương cụ thể nào. Đi tới, càng chạy càng nhanh, cho tới khi đi tới một ngọn núi không cao cũng không nguy nga nhưng lại xinh đẹp và tĩnh mịch.

Trực giác nói cho hắn biết Linh Đài Tông ở trong núi này, nếu như không nhầm thì đây chính là Phương Thốn Sơn.

Kim Tượng Đế nhắm mắt lại, cảm nhận gió thổi từ núi ra, cảm nhận không khí tươi mát, trong lòng vô cùng nhẹ nhõm, áp lực trầm trọng trong lòng cũng bị hòa tan hết.

Lúc này hắn nghĩ tới kinh nghiệm từ lúc mình khai linh tới nay, tất cả đều rõ ràng tựa như mới hôm qua.

Vì để học văn tự trong nhân gian, ngăn dậm phiêu bạt, nghe giảng hơn mười năm. Thiếu chút nữa bị đạo sĩ hàng yêu bắt được, Thanh Y cứu hắn, rồi tất cả mọi chuyện sau đó, sinh tử biến ảo. Thất lạc với Thanh Y, nhìn Tuệ Ngôn bị người ta đẩy vào tử cảnh, thi cốt vô tồn. Lại nhìn thấy Trí Thông sư huynh bị người thu, từ một đại yêu hào khí tung hoành biến thành một viên hầu ngoan ngoãn đi bên chân người khác.

Hình ảnh kia không thể xóa đi trong đầu hắn, hắn không tin Trí Thông sư huynh tự nguyện, kể cả Thanh Y đứng cạnh cũng vậy. Hắn không thể tưởng tượng nổi đó là cảm giác gì.

“Đợi khi pháp thuật đại thành nhất định phải đập nát sông núi thiên hạ, nhất định sẽ cứu các người ra” Trong lòng Kim Tượng Đế thầm hứa.

Mở mắt ra, bước từng bước vào trong núi.

Vừa tiến vào trong núi thì hắn có một loại cảm giác rằng linh khí trong núi như đang xoay quanh người mình, phảng phất như đang hoan nghênh hắn, chui vào người hắn như tiểu hài tử làm nũng.

Hắn chỉ đi dạo thôi nhưng núi rừng trước mắt tựa như vật sống dạt ra, trước mắt chỉ có một con đường linh vụ mờ mờ. Đi dọc theo con đường linh vụ tựa như đạp trên mặt nước. Tai nghe thấy tiếng hạc kêu vượn hú và tiếng nước chảy. Những âm thanh này cuốn trôi những tạp niệm giúp hắn trở nên thanh tĩnh.

Cũng không biết đi được bao lâu, trước mắt đột nhiên trở nên trong sáng. Trước mắt có một tòa động phủ, trên động phủ sông mây rực rỡ, ánh sáng chói mắt, ngoài cửa động phủ từng bậc thành hàng, kỳ hoa đua nở, còn có một sơn tuyến tạo thành suối, bên trên còn có một cầu đá vắt ngang. Động phủ dựa vào dốc núi, có nhiều chỗ mọc rêu xanh.

Một tấm bia đá bên ngoài động phủ cao ba trượng rộng tám thước, trước mặt viết một hàng chữ to: “Linh Đài Phương Thôn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động”

Trong lòng Kim Tượng Đế cao hứng, quan sát bốn phía thấy không có người, vội trong chốc lát liền đi về phía trước, vừa muốn gõ cửa thì cái cửa kia tự động mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đạo Hiệu

Tay của Kim Tượng Đế còn chưa chạm tới đại môn của động phủ thì nó đã chủ động mở ra. Một lão nhân tóc nâu trắng, cầm quạt trọng đi ra, hai mắt lão vẫn đục, trên mặt có một vết sẹo hẹp dài kéo từ trán tới tai, cắt mất một nửa lỗ tai. Tuy đáng vẻ già nua nhưng Kim Tượng Đế vẫn có thể thấy được nhân diện đậm máu năm đó của lão.

“Sư đệ, đi theo ta”

Lão nhân mặt sẹo nhìn Kim Tượng Đế rồi quay người dẫn đường. Thanh âm khàn khàn thô lậu có chút chói tai.

Lão cầm quạt trọng đi phía trước, vừa đi vừa nói: “Sư phụ đang đàn nói có đệ tử của Phương Thôn Sơn trở về, nên bảo ta mở cửa tiếp người đến”

Kim Tượng Đế đoán rằng vì Linh Đài của hắn đã khai mở cho nên lão mới xác định được như vậy, còn chưa kịp trả lời thì lão đã nói thêm: “Người khai mở linh đài cho sư đệ nhất định là Tuệ Ngôn sư huynh”

“Vâng, đúng là Tuệ Ngôn sư huynh, làm sao mà sư huynh biết được?” Kim Tượng Đế nghi ngờ hỏi, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ sơn môn đã biết chuyện của Tuệ Ngôn sư huynh.

Lão nhân mặt sẹo dừng lại, quay đầu nhìn Kim Tượng Đế, nhìn hắn tràn đầy nghi vấn, lão quay người tiếp tục đi về phía trước: “Lúc mới chỉ là đạo nhân đã có thể khai linh cho người khác, hẳn là người khai linh tinh khiết nhất trong Linh Đài Tông chúng ta”

Kim Tượng Đế lúc này mới biết thì ra khai Linh Đài còn có tinh khiết và không tinh khiết, chỉ nghe lão tiếp tục nói: “Trong Linh Đài của người được khai linh hoặc ít hoặc nhiều sẽ bị ảnh hưởng bởi đạo niệm của người khai linh, điều này vừa có lợi cũng vừa có hại. Tốt nhất là không ghi vết đạo niệm vào Linh Đài, Tuệ Ngôn sư huynh có thể làm được điều này”

Trong động phủ có bầu trời riêng phẳng phai như đã tạo thành một thế giới. Không giống như Kim Tượng Đế đã nghĩ đây chỉ là một sơn động lớn, ở nơi này ngẩng đầu lên là có thể thấy trời. Đạp vào đất là một hành lang, đôi mắt theo có thể nhận thấy không khí bình tĩnh trầm tĩnh.

“Khi Tuệ Ngôn sư huynh chết thì sư đệ có lẽ ở cạnh bên phải không?” Lão nhân mặt sẹo đột nhiên lên tiếng, bước chân cũng không ngừng lại giống như chỉ tùy ý hỏi mà thôi.

Kim Tượng Đế trầm mặc một hồi lâu, thấy đối phương gấp gấp truy vấn thì hắn nói: “Ta tận mắt nhìn thấy cái chết của Tuệ Ngôn sư huynh”

Lão nhân mặt sẹo im bất động lại, xoay đầu, hai mắt biến thành lợi hại nghiêm nghị, trong lòng Kim Tượng Đế cả kinh, lão nhân mặt sẹo nhìn chăm chăm vào Kim Tượng Đế hỏi: “Tại sao ngươi còn sống?”

“Ta...” Kim Tượng Đế không đáp được.

“Ngươi sợ?” Lão nhân mặt sẹo lạnh lùng nhả ra hai chữ, quay người đi về phía trước, thanh âm của quạt trọng chống trên đất giống như thanh âm và nhân thân của lão, đông cứng và lãnh tính.

Kim Tượng Đế muốn nói mình không sợ chết nhưng lời đến cổ họng lại chẳng thể thốt ra. Hắn muốn giải thích, muốn nói mình cùng Trí Thông sư huynh hai người vì Tuệ Ngôn sư huynh báo thù nhưng ngực giống như là bị hòn đá đè lại, không thể nói nên lời.

Quẹo trái quẹo phải, đã đi tới trước một tòa đại điện, trên điện có một tấm biển viết hai chữ “Linh Đài”

Đại diện rộng rãi, có mười hai cây cột xanh. Trên cột xanh không có hoa văn, cùng lúc đó Kim Tượng Đế mới phát hiện ra động thiên này tuy lớn nhưng kiến trúc lại cực kì đơn giản, không giống những đạo quan khác có mái cong điêu khắc các loại linh thú.

Trên bệ đá giữa đại diện có một lão nhân râu tóc bạc trắng đang ngồi, phong thái như tiên, bờ môi đang không ngừng rung rung nhưng lại không có thanh âm nào phát ra. Còn phía dưới có hơn mười người đang ngồi trên bồ đoàn, tập trung tinh thần lắng nghe. Toàn bộ Phương Thôn Sơn tựa như siêu thoát khỏi thế gian, còn Tà Nguyệt Tam Tinh Động lại tựa như siêu thoát khỏi Phương Thôn Sơn, thế nhưng đại diện lại khiến Kim Tượng Đế có cảm giác như thoát ly Tà Nguyệt Tam Tinh Động, siêu thoát tam giới, không thuộc ngũ hành.

Lão nhân mặt thẹo đi vào trong điện, Kim Tượng Đế đứng ở cửa đại diện nhìn lão nhân mặt thẹo nói với lão nhân phong thái như tiên đang ngồi trên bệ đá kia điều gì đó, lão tiên nhân nhìn thoáng qua Kim Tượng Đế rồi gật. Lão nhân mặt thẹo quay người đi ra rồi nói: “Sư phụ cho người tiến vào”

Kim Tượng Đế gật đầu khom người cảm ơn, giờ khắc này, lão nhân mặt thẹo lại hồi phục về già nua lúc mới gặp gỡ, hai mắt vẫn đục không có một chút khắc nghiệt nào tựa như cánh khi này chỉ là ảo giác. Kim Tượng Đế nhìn lão chân thấp chân cao đi xa rồi quay người vào trong đại diện, một luồng khí tức trong trẻo nhưng lạnh lùng đập vào mặt khiến tinh thần của người khác cảm thấy chấn động.

Đệ tử ngồi dưới đất nghe đạo không đứng dậy chỉ quay đầu nhìn hẩn.

Kim Tượng Đế đứng ở cửa ra vào, đường phía trước bị đệ tử ngồi nghe đạo chặn lại, không biết là có nên đi xuyên qua hay không, cũng may lão tiên nhân trên bệ đá đã giúp hẩn giải quyết vấn đề này, chỉ thấy ông ta vung phát trần trong hư không, một cái bồ đoàn đột nhiên xuất hiện ở trên cùng bên trái, Kim Tượng Đế lập tức biết được ông có ý đồ gì vội bước nhanh đến bồ đoàn học những người bên cạnh xếp bằng ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống trong tai đã vang lên tiếng người như ẩn như hiện. Trong lòng của hẩn kinh ngạc nhìn lão tiên nhân đang khép mở bờ môi nghĩ thầm chẳng lẽ chính ông đang diễn giải với cần thận lắng nghe. Sau khi cần thận lắng nghe thì thanh âm lại thay đổi biến thành những tiếng ông ông giống như là tiếng vỗ cánh của ong mật.

Trong lòng nghi hoặc nghiêng đầu nhìn người khác thì phát hiện sư huynh bên cạnh đang nhắm mắt an tọa, hẩn cũng lập tức nhắm mắt. Thanh âm lại thay đổi, biến thành tiếng gió vũ vũ tựa như một mình ngồi trên núi cao vạn trượng, ngoại trừ tiếng gió gào thét thì không còn gì khác.

Lần này hẩn không mở mắt chỉ lắng nghe, tiếng gió gào thét chậm rãi biến mất, trong óc xuất hiện một bức họa. Tuyết trắng đầy trời, ngoại trừ tuyết trắng cũng chỉ có tiếng tuyết rơi, một vùng trắng xóa ngoài ra thì hoàn toàn trống rỗng.

Hẩn nhìn, nghe tuyết, thời gian dần trôi qua, ánh mặt trời xuất hiện. Tuyết tan thành dòng suối nhỏ rồi hóa thành sông lớn chảy mạnh trong vùng đất, lao theo sông lớn, thế giới trong đầu Kim Tượng Đế không ngừng biến hóa. Đổ từ núi cao, gào thét chảy qua chỗ trũng.

Sông nước cuộn cuộn, trong sông bắt đầu xuất hiện sinh linh. Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện tiếng sấm, nổ vang chấn động, giống như vang lên trong óc Kim Tượng Đế, từng đạo tia chớp đâm rách trời xanh, mưa to như trút nước, nước sông tăng vọt đổ ra biển rộng. Từ xa nhìn lại thì trong biển cả có một con ngừ trảo kim long đang phiến giang đảo hải.

Kim Long đột nhiên xoay đầu lại, đôi mắt vàng rờn lạnh như băng vô tình, trong lòng Kim Tượng Đế cả kinh lập tức tỉnh lại.

Mở mắt ra thì thấy mọi người đều đang nhìn mình, lão tiên nhân trên bệ đá cũng đang nhìn mình. Kim Tượng Đế vội vàng xoay người quỳ gối nói: “Đệ tử Kim Tượng Đế bái kiến sư phụ”

Lão tiên nhân cười ha ha nói: “Ta hỏi ngươi nhìn thấy gì, ngươi không trả lời, tại sao lại bái ta”

Kim Tượng Đế mới biết nguyên lai ông đã hỏi mình vội nói: “Đệ tử vừa rồi chìm vào trong sương mù ảo cảnh, không nghe được câu hỏi của sư phụ. Trước lại chưa kịp bái kiến cho nên đánh bái sư trước”

“Ừ, thế ngươi thấy gì?” Lão tiên nhân hỏi

“Đệ tử thấy tuyết rơi nhiều, thấy tuyết tan thành sông lao ra biển, lại thấy một con ngừ trảo kim long” Kim Tượng Đế nói

Lão Tiên nhân lại hỏi tiếp: “Đã nghe thấy gì?”

“Nghe thấy thanh âm diễn giả của sư phụ như ẩn như hiện, nghe được mưa gió lôi đình, nghe được tiếng sông phóng đãng”

Lão tiên nhân gật gù, hỏi chúng đệ tử: “Các ngươi thấy sao?”

Chúng đệ tử trầm mặc một hồi rồi có người hồi đáp “Thân mang long huyết”

“Có thể tập vũ, tuyết, lôi, phong thuật” Lại có một đệ tử nói

Lão tiên nhân khẽ gật đầu nói: “Ngươi tên là Kim Tượng Đế?”

“Một lão sư của đệ tử ở nhân gian đặt cho” Kim tượng Đế vội nói

“Xem ra lão sư kia đặt kỳ vọng rất cao với ngươi, bất quá đối với người tu hành thì cái tên này quá mức xung khắc. Trong môn phái của ta có nghiễm, đại, trí, tuệ, chân, như, tính, hải, đỉnh, ngộ, viên, giác mười hai bối phận, theo sắp xếp ngươi đứng chính giữa thuộc chữ “như” vậy ta đặt cho ngươi đạo

hiệu là “Như Hối”” Lão tiên nhân nói

Kim Tượng Đế vội vàng quỳ gối cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Hiển Mật Viên Thông Chân Diệu Quyết

Lúc này Kim Tượng Đế có một cảm giác không chân thực, từ lúc hắn còn ở trong núi sâu muốn học pháp quyết tu hành cho tới bây giờ chính thức bái nhập Linh Đài Tông đã trải qua hơn mười năm, qua lại giữa lần ranh sinh tử vài lần. Giờ khắc này tất cả tư vị xông lên đầu, những lời một mực giữ trong lòng cũng không nhịn được mà nói ra khỏi miệng.

“Sư phụ, đệ tử khẩn cầu người cứu mạng Trí thông sư huynh” Kim Tượng Đế quỳ bái, ngôn ngữ khẩn thiết.

Chúng đệ tử kinh hãi vội ngừng đầu nhìn lão tiên nhân, lão tiên nhân vẻ mặt bất biến nhìn Kim Tượng Đế phủ phục trên mặt đất chậm rãi nói: “Người không biết quy củ trong môn phái, nghe trước đã” Dứt lời quay sang một đệ tử khác nói: “Như Vi, nói quy củ cho Như Hối nghe”

“Vâng sư phụ” Một đệ tử trẻ tuổi ngồi cạnh Kim Tượng Đế đáp.

“Như Hối sư đệ, môn quy của Linh Đài Tông chúng ta là: bất cứ ai dính nhân quả ngoài núi thì sẽ không thể trở về sơn môn. Bất luận là khai tông lập phái danh truyền hậu thế hay gây họa nghiêng trời lệch đất đều không thể nói mình là đệ tử của lão sư”

Kim Tượng Đế đương nhiên là từng nghe Tuệ Ngôn và Trí Thông nói qua, tuy biểu tình và vị thế đều khác với Như Vi nhưng có cùng ý tứ. Kim Tượng Đế cũng không ngừng đầu lên mà vẫn lớn tiếng nói: “Cầu sư phụ cứu Trí Thông sư huynh”

Chúng đệ tử trầm mặc, có người nhìn lão tiên nhân cũng có người nhìn Kim Tượng Đế quỳ rạp trên mặt đất.

Lão tiên nhân không nhìn Kim Tượng Đế mà nói với mọi người: “Tuệ Thanh, người phụ trách việc truyền thụ cho Như Hối pháp thuật tu hành” Nói rồi ông đứng dậy bỏ đi, bước từng bước khỏi đại điện.

Chúng đệ tử nhìn lão tiên nhân rời đi, không dám nói một lời, chốc lát đều lần lượt rời đi ai cũng đều thở dài nhìn Kim Tượng Đế vẫn quỳ rạp trên mặt đất. Kim Tượng Đế chờ khi đại điện trở nên yên tĩnh mới đứng dậy, trong lòng thất lạc, hắn không hiểu vì sao sư phụ không muốn đi cứu Trí Thông sư huynh

“Sư đệ, sư phụ từ trước tới giờ không hề rời núi”

Kim Tượng Đế quay đầu lại, người nói chính là một đạo sĩ trẻ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc một bộ đạo y màu xanh đậm, tóc cuốn lên đỉnh đầu thành búi đơn giản. Long mi khoáng đạt, ánh mắt ôn hòa khiến người liếc nhìn có cảm giác thân thiết.

Niềm vui sướng khi bái sư của Kim Tượng Đế đã giảm đi, nghe Tuệ Thanh nói vậy thì không nhịn được hỏi: “Vì sao, sư phụ thần thông quảng đại vì lý do gì mà không đi cứu Trí Thông sư huynh”

Tuệ Thanh lắc đầu, Kim Tượng Đế không rõ ý to và không biết hay là có ý gì khác. Tuệ Thanh nói: “Đi thôi, ta dẫn người tới linh thất”. Nói rồi liền đi ra đại điện, Kim Tượng Đế trong lòng khó chịu nhưng vẫn đi theo

Tuệ Thanh đi phía trước nói thêm: “Tuệ Ngôn sư huynh là người tốt nhất trong chữ Tuệ chúng ta, cũng là Đại sư huynh. Đáng tiếc...Ai!”

Kim Tượng Đế theo sau nghe thấy liền nói: “Tuệ Ngôn sư huynh bị người ta ép lên tử lộ” Trong lòng hắn có chút không thoải mái với thái độ của sư phụ và các sư huynh, cảm thấy bọn họ đều quá lạnh nhạt.

“Vậy thì sao, tu đạo trường sinh vốn là một con đường hung hiểm, tùy thời đều sẽ gặp cảnh vạn kiếp bất phục, tu hành gian nan như vậy, cho dù tu đạo thành công, muốn trường sinh cơ hồ cũng khó mà như nguyện được” Tuệ Thanh đi phía trước dẫn Kim Tượng Đế xuyên qua hành lang

“Trường sinh khó như nguyện, thế còn muốn tu hành làm gì, điều này lại có quan hệ gì tới việc sư phụ không đi cứu Trí Thông sư huynh?” Bình thường Kim Tượng Đế không nói nhiều nhưng lần này cơ hồ là hỏi đáp theo phản xạ.

“Chư thiên sinh linh ra đời là để sống sót, con sâu cái kiến như vậy và chúng ta cũng thế, cho dù là đắc đạo rồi cũng không khác gì. Người cảm thấy thế có đúng không?” Tuệ Thanh quay đầu lại hỏi

Kim Tượng Đế hơi dừng rồi lại lập tức nói: “Đó bất quá là bản năng vô thức của sinh linh mới sinh”

“Nhưng bản năng này luôn tồn tại, chưa từng biến mất” Tuệ Thanh vội đáp rồi xoay người sang hướng khác, vừa đi vừa nói: “Khi chúng ta lớn lên, bản

năng này sẽ bị che dấu, cho dù có lúc sẽ bị ý niệm khác trong đầu thanh thể nhưng tuyệt đối không biến mất. Cùng với sự phát triển của chúng ta, thân tình, tình yêu, tình bạn, đạo nghĩa, nhưng thứ này sẽ xuất hiện, có thứ sẽ thay thế hoặc che giấu bản năng. Nhưng đại đa số người tu hành sẽ tận lực khiến mình bảo trì thanh tịnh, bản năng ban đầu lại xuất hiện, cho nên muốn sống là ý nguyện vĩnh hằng bất biến trong thiên địa”

Tuệ Thanh chậm rãi nói, Kim Tượng Đế lại nhớ tới Tuệ Ngôn, nhớ tới Trí Thông. Tuệ Ngôn cho dù chết cũng nói với Kim Tượng Đế nhất định phải bảo trì Linh Đài thanh tịnh, không thể khiến Linh Đài nhuốm hận, hẳn có thể cảm nhận được sự thanh tịnh và sâu xa giống như đêm tối từ tình không phù trên tuyết son. Còn Trí Thông thì bá liệt coi thường cái chết, hoàn toàn không để ý tới việc trường sinh. Nếu như nói Tuệ Ngôn là vẻ đẹp lạnh nhạt, tinh mịch và sâu sắc thì Trí Thông là cương liệt, nhiệt huyết vô cùng. Tuệ Thanh trước mặt thì gần như lãnh tĩnh, tinh táo và lý trí, Kim Tượng Đế nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Tuệ Thanh còn nói thêm: “Trí Thông sư huynh là một trong mười hai vị yêu vương tiếng tăm lừng lẫy trong thiên địa, lần này bị Bồ Tát của Linh Sơn độ đi cũng không phải là do thực lực không đủ mà là vì tâm tính có sơ hở”

“Các người cũng biết việc của Trí Thông sư huynh?” Kim Tượng Đế hỏi

“Trí Thông sư huynh dùng Đoạn Ảnh Lưu Huyền thuật truyền về một hạt châu, trong hạt châu có quá trình hắn bị Linh Sơn Bồ Tát độ hóa, đó hẳn là thời khắc cuối cùng mà hắn truyền về” Tuệ Thanh nói

Kim Tượng Đế thật không ngờ Trí Thông còn truyền hạt châu về lập tức hỏi: “Sư huynh hạt châu kia ở nơi nào, có thể dẫn ta đến nhìn được không?”

“Hạt châu kia ở trên tay sư phụ, nếu người muốn nhìn thì về sau có thể đi gặp sư phụ, hiện tại ta dẫn người đi tới tu hành linh thất thường ngày đã” Tuệ Thanh nói, trong lúc trò chuyện thì đã đi xuyên qua hai gian đạo viện lớn.

Toàn bộ Phương Thốn Sơn cũng không có mấy đệ tử nhưng đạo quan, viện thất thì có rất nhiều.

“Những nơi này là địa phương tu hành của các vị sư huynh đã rời sơn, sau khi bọn họ đi thì bình thường sẽ không có người đi vào trừ phi là muốn cảm thụ đạo niệm của họ tìm kiếm đột phá” Tuệ Thanh nói “Bên này là tinh tu linh thất của Tuệ Ngôn sư huynh trước khi tấn chức chân nhân”

Kim Tượng Đế nhìn theo hướng Tuệ Thanh chỉ, một đình viện nhỏ yên tĩnh nằm tại đó, bên trên đình viện có một bảng hiệu viết hai chữ “Tuệ Ngôn”

“Linh thất của Trí Thông sư huynh tương đối gần linh thất của sư phụ, ở đây không nhìn thấy” Tuệ Thanh nói không nhanh không chậm “Trí Thông sư huynh là đệ tử mà sư phụ yêu mến nhất, đạo pháp là bảy mươi hai địa sát giống như thượng cổ ma viên”

Kim Tượng Đế trầm nghĩ nếu là đệ tử âu yếm nhất sao không đi cứu”

Tuệ Thanh tiếp tục nói: “Lúc ấy khi sư phụ nhìn thấy đoạn ảnh lưu huyền châu mà Trí Thông sư huynh truyền lại đã đăng đàn diễn giải, giảng các pháp của Linh Sơn và cách phá pháp. Cùng với cách khi gặp nguy không bị độ hóa”

Cảm xúc Kim Tượng Đế phập phồng không khỏi hỏi: “Vậy tại sao...”

“Bởi vì sư phụ không thể rời núi” Tuệ Thanh nói

“Vì sao?”

“Người về sau có thể đi hỏi sư phụ” Tuệ Thanh nói

Trong lúc nói chuyện đã đi tới biên giới của đạo quan, chẳng hiểu vì sao Kim Tượng Đế cảm thấy những đạo quan trước mắt có cảm giác hư ảo, đi tiếp về phía trước thì trong hư không xuất hiện sương trắng, trước mặt trở nên mông lung không rõ ràng.

Hắn nhìn một phòng nhỏ hư ảo cách đó không xa, trong lòng kỳ quái, Tuệ Thanh nói: “Đây là linh thất của Như Vi sư đệ” Nói rồi chỉ vào một chỗ sương trắng bên cạnh nói “Sư đệ, tu hành linh thất của người ở đây”

Kim Tượng Đế sửng sốt, nhất thời khó hiểu. Tuệ Thanh nói “Tuệ Ngôn sư huynh khai linh cho người, còn bây giờ thì là xây Linh Đài”

“Xây Linh Đài?”

“Khi trong tâm người có thể ngưng tụ thiên địa linh khí thành một tòa đạo quan chân chính thì trên trời dưới đất mặc sức người tung hoành” Tuệ Thanh nói “Việc này không những có thể tu luyện pháp lực mà còn có thể bồi luyện tâm thần, hỗ trợ lẫn nhau”

Kim Tượng Đế nghe hắn nói vậy lập tức minh bạch chỉ là không biết nên bắt đầu từ đâu bởi hắn không có pháp môn tu hành. Chỉ nghe Tuệ Thanh nói: “Ta truyền cho người “Hiện mật viên thông chân diệu quyết” tầng thứ nhất – Kiến Linh Đài”

Nói rồi phất tay một đạo thanh khí xuất hiện bên trong có rất nhiều chữ viết lưu chuyển. Chỉ thấy đạo thanh khí có chữ lưu chuyển xoay tròn trên đỉnh đầu Kim Tượng Đế rồi biến mất, tông Linh Đài của Kim Tượng Đế trên tuyết son đã có một quyển sách viết pháp quyết tu hành, chính là “Hiện mật viên thông chân diệu quyết”

“Sư đệ có thể Tích Cốc chứ” Tuệ Thanh hỏi

Kim Tượng Đế lập tức trả lời: “Đã sớm không cần khói lửa”

Tuệ Thanh khẽ gật nói: “Nếu sư đệ có chỗ nào không thông thì có thể tới hỏi ta, chỉ cần đi theo hành lang này là có thể tìm được linh thất của ta”

“Đa tạ sư huynh”

Tuệ Thanh khẽ gật, quay nười bỏ đi nhưng sau khi đi được vài bước quay đầu nói: “Không phải sư huynh đệ chúng ta không muốn cứu Trí Thông sư huynh mà là không thể, Trí Thông sư huynh là người có pháp lực cao nhất trong số chúng ta cũng là người có thần thông mạnh nhất, hắn đã bị Linh Sơn phổ độ chúng sinh pháp độ đi thì chúng ta có đi cũng làm được gì. Người hăn không biết Linh Sơn, tuy là một nơi không có danh tiếng nhưng lại là một thánh địa, siêu thoát thiên địa, không trong ngũ hành. Theo truyền thuyết thì trên linh sơn có Đại năng Phật Tổ thông thiên triệt địa, thần thông quảng đại, pháp lực vô biên”

“Chẳng lẽ sư phụ cũng không thể” Kim Tượng Đế hỏi

Tuệ Thanh trầm mặc một hồi rồi nói: “Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà sư phụ không rời núi” Nói rồi y bỏ đi trong nháy mắt đã biến mất trong sương mù.

Kim Tượng Đế nhìn Tuệ Thanh biến mất trong lòng phập phồng, trong chốc lát lại nghĩ tới Trí Thông hiện giờ ở trong Linh Sơn thần bí, lại nghĩ tới Thanh Y rồi lại nghĩ bây giờ mình đã bái sư, trong Linh Đài Tông chỉ có hơn mười người trong núi tu hành, cuối cùng đành thở dài một tiếng, ngồi xuống trong sương mù dày đặc. Trước hăn nghĩ bên ngoài hỗn loạn lạnh như băng, mong sớm đi tới Phương Thốn Sơn, sau khi đến rồi thì cảm giác hỗn loạn biến mất nhưng lại có thêm một cảm giác thanh khiết nhưng lạnh lùng.

Hăn không biết trong quá trình khai linh đến khai tuệ đã nhận ảnh hưởng thật lớn từ bốn người lão phu tử, Tuệ Ngôn, Trí Thông, Thanh Y bằng không dựa vào tính xà âm lãnh của hăn làm sao sẽ đề ý những việc này.

Tĩnh tọa trong sương mù trắng, bình phục tâm tình, bắt đầu quan tưởng linh đài, nhìn thật kỹ “Hiện mật viên thông chân diệu quyết”

PS: trong mấy chương trước ta có dịch pháp quyết mà Trí Thông dùng là "hiển mật viên chân huyền diệu quyết" tuy nhiên đây là lỗi dịch của ta, pháp quyết mà Trí Thông dùng là "hiển mật viên thông chân diệu quyết". Xin thứ lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Xây Linh Đài

Kim Tượng Đế ngồi ngay ngắn trong sương mù trắng, phảng phất như có một dòng nước chảy trước mặt.

Trên tuyết sơn trong linh đài có một quyển sách văn tự màu vàng đen phảng phất như được khắc trên đó, hắc bạch giao thoa hết sức bắt mắt. Hăn nhìn từng chữ rất rõ ràng, bởi vì là trong linh đài cho nên chỉ liếc nhìn đã có thể nhớ kỹ, còn lý giải thì cần có thời gian.

"Hiện mật viên thông chân diệu quyết tầng thứ nhất kiến linh đài" hiển nhiên quan trọng nhất là quan tưởng, quan tưởng linh khí trong thiên địa có sinh mạng, cảm giác linh khí tồn tại. Những thứ này Kim Tượng Đế đã sớm có thể cảm thụ được chỉ là không phức tạp như vậy.

Nếu như nói gạch đá là thể rắn có thể chồng lên nhau có thể xây thành phòng ở thì linh khí là vô hình không thể làm như thế được. Thế nhưng Kim Tượng Đế cần phải dùng linh khí quanh người để xây một linh thất.

Liên tục ba ngày Kim tượng Đế vẫn ngồi ở đó không nhúc nhích. Sương mù quanh thân ngoại trừ nồng đậm thêm một chút ra thì căn bản cũng không có biến hóa gì. Khi hăn mở hai mắt ra nhìn sương mù chung quanh thì khẽ nhíu mày.

Hăn lại nhắm mắt lại từ bên trong cảm giác thì linh khí bên ngoài thân thể rất nồng đậm nhưng rất phiêu hốt, huyền huyền, tuy chỉ trôi nổi ở đó nhưng không cách nào ngưng kết thành linh thất.

Ba ngày không ngừng cầu thông linh khí, muốn linh khí ngưng kết thành vật thể khiến cho hăn có cảm giác uể oải. Lần nhắm mắt này chỉ quan tưởng Linh Đài hút vào linh khí. Trong lòng buông lỏng, lập tức khiến hăn có cảm giác vô cùng sáng khoái, việc này hăn chưa bao giờ trải qua, phảng phất như cảm ứng được tốc độ linh khí nhập vào cơ thể như nước xuyên vào trong thổ nhưỡng. Cảm giác mệt mỏi trong lòng tựa như băng tan vào nước, tiêu tán nhanh chóng.

Trong lòng hăn mừng rỡ, linh khí khiến cơ thể thoải mái, loại cảm giác này trước kia cực kỳ mong lung thế mà lúc này lại rõ ràng như vậy. Một lúc lâu sau, cảm giác này mới dần biến mất.

Khi hăn mở mắt ra lần nữa thì đã không còn chút mệt mỏi nào.

Đương nhiên hắn lại bắt đầu tiếp tục ngưng kết linh khí.

Lập đi lập lại, không biết bao nhiêu năm tháng trong núi.

Lão tiên nhân đã đăng đàn diễn giải mấy lần, Kim Trọng Đế vẫn chưa đến lần nào, phảng phất như không có người như thế. Còn lão tiên nhân cũng không hỏi qua, sư huynh của hắn cũng không có người nào tới quấy rầy chỉ có Tuệ Thanh thường xuyên đến quan sát hắn.

Hôm nay hắn lại tỉnh lại lần nữa, nhìn linh khí quanh thân tuy đã ngưng tụ lại nhưng vẫn chưa thể hóa thành thực chất.

Bên ngoài sương mù nồng đậm truyền tới thanh âm

“Như Hối sư đệ”

Thanh âm rất thanh tú, Kim Trọng Đế biết đó là thanh âm của Như Vi

“Là Như Vi sư huynh à”

“Ừ, sư đệ cảm thấy như thế nào?”

Kim Trọng Đế lập tức đáp: “Sư huynh, ta còn chưa biến hóa, trước kia hút linh khí vào cơ thể sẽ tràn ra bên ngoài tuy bây giờ đã khá hơn rồi, nhưng không hiểu sao lại biến mất, không rõ là vì sao?”

Thanh âm của Như Vi bên ngoài sương mù truyền tới: “Sư đệ đừng lo, trước kia là vì ngươi không đủ lực trời buộc linh khí cho nên linh khí mới bị hoành cốt ngăn trở, không thể hình thành một chu thiên tuần hoàn do đó mới tràn ra khỏi cơ thể, còn bây giờ niệm lực của ngươi tăng lên nên linh khí không trở lại trong thiên địa mà bị hoành cốt của ngươi hấp thụ”

“Chẳng lẽ trước kia không bị hoành cốt hấp thụ sao?”

“Trước kia cũng vậy nhưng rất ít, bởi vì khi đó linh khí ngươi hút vào trong cơ thể không tinh khiết, hoành cốt không sánh được với cơ thể nên phải hút vào linh khí thuần khiết mới được. Đến một ngày ngươi có thể cảm ứng được linh khí nồng đậm trong hoành cốt thì chính là lúc ngươi biến hóa”

Kim Trọng Đế biết Như Vi cũng không hay hoành cốt của mình là một ngọn tuyết son, trong lòng không khỏi suy đoán khi linh khí tràn đầy thì chẳng lẽ tuyết son sẽ tan chảy ư?

Hắn lại nghĩ tới linh khí hội tụ bên cạnh mình không khỏi hỏi: “Như Vi sư huynh, làm cách nào mới có thể ngưng đọng linh khí thành thực chất?”

“Tĩnh tâm cảm ứng, dần dà có thể cảm ứng được linh khí như thực chất, quan sát nó giống như quan sát núi sông cây cỏ vậy” Thanh âm của Như Vi truyền vào

Kim Trọng Đế ngẫm nghĩ rồi đáp: “Đa tạ Như Vi sư huynh, không biết linh thất của sư huynh được xây trong bao lâu”

“Ha ha, thiên tư của ta ngu dốt cho nên mất mười hai năm” Như Vi nói

Kim Trọng Đế trầm nghĩ nguyên lai là mười hai năm, mình mới có một năm mà thôi, sao phải xao động vội vàng đến vậy.

Rồi sau đó lại cùng Như Vi trò chuyện trong chốc lát, biết sư phụ đã đăng đàn giảng đạo vài lần, ngoài ra trong núi vẫn bình tĩnh như u đàm. Lúc Như Vi rời khỏi lại nói nếu như có gì không hiểu thì có thể mở miệng hỏi y, tuy kém Tuệ Thanh sư huynh nhưng vẫn có thể giải đáp được.

Kim Trọng Đế đương nhiên là đáp vâng, theo lời của Như Vi thì trước khi có thể cố định linh khí thành linh thất thì tốt nhất không cần ly khai bởi nếu ly khai thì linh thất sẽ tản đi.

Cuộc trao đổi ngắn ngủi với Như Vi khiến cho ấn tượng của Kim Trọng Đế với y có thay đổi, trước đây hắn chỉ cảm thấy các sư huynh chỉ một lòng tu hành cầu trường sinh, có chút lãnh tính, bây giờ nghĩ lại thì có lẽ cũng không phải thế.

Xây linh đài cũng là quãng thời gian để đánh bóng đạo tâm, lập lại cùng một việc không ngừng nghỉ, ngày qua ngày, năm qua năm. Nếu không đủ tĩnh tâm thì cuối cùng chẳng những không thể tạo thành linh thất mà e rằng vĩnh viễn không còn cơ hội tu hành.

Lúc đầu sau mỗi lần mệt mỏi là Kim Trọng Đế lại thu nạp linh khí, nhưng hai năm qua đi cảm giác mát lạnh toàn thân khi hấp thụ linh khí vào cơ thể đã không còn nữa, linh khí trong thân thể đã đạt đến trạng thái bão hòa. Hắn cảm thấy mình không thể nào hấp thụ linh khí được nữa, trong lòng lại sinh ra một cảm giác bức bối.

Ngày qua ngày, không thấy bầu trời u ám chỉ có sương trắng mờ mờ cùng với tuyết son trong Linh Đài. Có lúc hắn cảm thấy sợ phải quan trường linh đài, sợ cảm ứng linh khí.

Ngay khi hắn cảm thấy bức bối bất an, tâm viên ý mã thì bên ngoài có người hô: “Sư đệ, Như Hối sư đệ...”

“Như Vi sư huynh”

“Có phải sư đệ cảm thấy trong lòng bức bối bất an, tâm khó tĩnh, ý khó thu đúng không?”

“Đúng, sư huynh, gần đây ta có cảm giác như vậy, làm sao sư huynh biết?” Kim Tượng Đế có chút nghi ngờ hỏi.

“Ha ha sư đệ ngồi ở chỗ này, nếu Linh Đài thanh tĩnh thì ta chẳng cảm ứng được gì cả, chỉ là mấy ngày nay cảm thấy nơi này như một lò lửa đang cháy biết rõ sư đệ không thể bình tâm được”

Kim Tượng Đế vội hỏi làm sao để bình tâm.

“Ha ha, kỳ thực rất đơn giản, do sư đệ vội vã quá mức, trong Đạo môn thi ba năm cũng chỉ là ngồi yên luyện khí bởi đó là một quá trình luyện tâm. Chỉ khi trong lòng như mặt hồ phẳng lặng thì mới có thể chính thức học tập đạo pháp trong môn phái. Sư đệ chỉ cần tĩnh toa một thời gian ngắn là được rồi” Bên ngoài sương trắng, Như Vi lặng lẽ đứng đó giống như tên của y khiến người ta có cảm giác như nhuyền. Sau đó y lại hỏi: “Sư đệ có biết đạo kinh không?”

“Ở nhân gian có học qua “Thái Thượng Vi Ngôn” Kim Tượng Đế hỏi đáp

“À, vậy thì tốt, Thái Thượng Vi Ngôn được tạo thành khi đạo tổ thành đạo thuận miệng niệm, truyền trong nhân gian, tuy không ai có thể giải thích hết ý nghĩa nhưng niệm nhiều có thể bình tâm tĩnh ý. Ngoài ra còn có một biện pháp khác”

“Biện pháp gì?” Kim Tượng Đế hỏi

“Ta sẽ giảng đạo, giảng kinh cho sư đệ”

“Giảng đạo, giảng kinh? Giảng đạo gì, giảng kinh ở đâu?”

“Ha ha, ngay lúc này là được” Như Vi nói

Kim Tượng Đế hơi sững sờ, trong lòng cảm khái. Tuy hắn không thấy rõ Như Vi bên ngoài sương mù nhưng lại cảm thấy y đang mỉm cười. Vội đa tạ, Như Vi nói: “Sư đệ không cần thế, khi sư đệ mới vào sơn môn đã cầu sư phụ đi cứu Trí thông sư huynh, tâm tình này chúng ta cũng biết chỉ là sư huynh đệ chúng ta đạo pháp không bằng người, chỉ biết nỗ lực tu hành thôi. Chúng ta cũng biết sư đệ có khúc mắc với sư phụ và các sư huynh, nhưng đó là do sư đệ không hiểu gì về họ, về sau người sẽ biết tính tình của bọn họ”

Từ đó về sau, mỗi khi Kim Tượng Đế cảm thấy tâm không thể tĩnh liền thâm đọc “Thái Thượng Vi Ngôn”, cái loại niệm pháp trong vô thức này lại có thể làm lo lắng theo miệng ra ngoài. Ngoài ra Như Vi giảng đạo ngoài sương trắng cũng giúp hắn giải đáp được nhiều loại nghi vấn.

Thêm một năm nữa qua đi, lòng hắn đã bình tĩnh lại, không hề có ý niệm lo lắng trong đầu nữa.

Hắn lại câu thông linh khí chung quanh, theo thời gian dần qua linh khí cảm ứng được cũng không còn phiêu huyễn vô hình, mà dường như thành hạt bông bồng trong hư không. Lại có thể cảm ứng được những hạt ánh sáng kia tiến vào trong cơ thể nhập vào da, thịt, xương, máu.

Lúc này Tuệ Thanh đến.

Khi Kim Tượng Đế tĩnh tọa thì nghe thấy thanh âm của Tuệ Thanh.

“Như Hối sư đệ, cảm thấy linh khí như thế nào?”

Kim Tượng Đế hỏi đáp: “Linh khí như ở trước mắt, không thể trối buộc”

“Ha ha đúng vậy, sư đệ có biết là cách nào để bọn chúng ngưng kết thành linh thất không?”

“Ngưng tụ từng chút một là có thể thành nư”

“Sư đệ quả là có ngộ tính tốt, đúng như thế, bất quá Linh Đài tông chúng ta lúc này có thể học rất nhiều phù pháp, ta sẽ truyền thụ cho người” Thanh âm bình thản của Tuệ Thanh truyền vào trong tai Kim Tượng Đế.

Mười năm cầu đạo cuối cùng cũng đã tới lúc học đạo pháp

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Như Ý Linh Phù

Kim Tượng Đế thật sự rất muốn học pháp thuật, năm đó khi còn ở cạnh Thanh Y hắn đã âm thầm nhớ kỹ khẩu quyết pháp thuật do nàng niệm, chỉ là tới bây giờ hắn còn chưa có sử dụng được pháp thuật. Bên ngoài, Tuệ Thanh nói sẽ dạy hắn phù pháp đương nhiên là khiến hắn cực kì cao hứng.

Tuệ Thanh nói: “Trong các Đạo Môn khác, trước khi học pháp thuật ít nhất phải có ba năm luyện khí trụ cột, dù vậy vẫn là tương đối dài, Linh Đài Tông chúng ta thì khi có thể cảm ứng được linh khí như ở trước mắt là có thể bắt đầu học phù pháp rồi, đương nhiên học phù pháp cũng là một bộ phận của việc xây Linh Đài”

Kim Tượng Đế ngồi ngay ngắn lắng nghe, một lát sau thì lại không có âm thanh truyền tới nữa. Ngay khi hắn nghi hoặc thì Tuệ Thanh bên ngoài nói: “Điểm khác biệt lớn nhất giữa Linh Đài Tông chúng ta với những môn phái lớn khác là có thể hòa hợp Linh Đài, chỉ cần tĩnh tâm, đắm chìm vào trạng thái vô niệm vô tướng là có thể hòa hợp rồi”

Kim Tượng Đế nghĩ tới trạng thái hòa hợp với Trí Thông, lập tức nói mình từng cùng Trí Thông sư huynh chiến đấu trong trạng thái đó, Tuệ Thanh trầm mặc một thoáng rồi nói: “Ta biết, kỹ thực lúc ngươi còn chưa trở lại Phương Thốn Sơn thì mọi người đã biết tới ngươi bởi vì trong linh châu mà Trí Thông sư huynh truyền về có nhắc tới ngươi”

“Trí Thông sư huynh có nhắc tới ta, nhắc ra sao?” Kim Tượng Đế hỏi

Tuệ Thanh dừng một chút rồi nói: “Tại thời khắc cuối cùng Trí Thông sư huynh có khẩn cầu sư phụ dạy ngươi thật tốt”

Trong lòng Kim Tượng Đế không tự chủ được lại nghĩ tới tình cảnh Trí Thông hóa thành viên hầu ngoạn ngoạn dưới chân nữ tử kia, hắn cảm thấy khó chịu. Nếu như là mình thì còn có thể như vậy, hắn biết rõ nếu không địch lại thì sẽ tạm khuất phục sau đó tùy thời đào thoát giống như khi trước bị Thanh Y tóm được. Nhưng khi chuyện phát sinh trên người của Trí Thông thì hoàn toàn bất thường, dựa vào tính cách của Trí Thông thì hắn không cho rằng sẽ làm như vậy, Trí Thông không phải người như vậy.

Kim Tượng Đế trầm mặc suy nghĩ, Tuệ Thanh còn nói thêm: “Việc của Trí Thông sư huynh, sư đệ hãy tạm bỏ qua đã, nếu như tâm của sư đệ không tĩnh thì những gì ngươi cảm nhận được sẽ không chân thực, về sau thì triển pháp thuật chỉ sợ sẽ cảm thấy bất công.”

Lúc này Kim Tượng Đế đột nhiên nhớ tới lời của Tuệ Ngôn, không khỏi hỏi: “Tuệ Thanh sư huynh ta nghe Tuệ Ngôn sư huynh nói hết thầy pháp thuật đều dựa vào chính mình lĩnh ngộ mới được, được người khác truyền thụ cũng giống như gánh nước qua đường núi, bất luận ra sao cũng không thể gánh đầy được, không chỉ vậy còn mất rất nhiều sức”

Tuệ Thanh lập tức đáp: “Tuệ Ngôn sư huynh nói không sai, năm đó hắn cũng nói với ta như vậy. Ngươi yên tâm, đây cũng không phải trực tiếp truyền đạo pháp có sẵn, trong Linh Đài Tông có rất nhiều đạo pháp, sau khi đạt tới cảnh giới nhất định thì có thể nhìn, nhưng khi bắt đầu thì không được xem, yên tâm, ta truyền thụ là ngũ hành linh cơ, vạn pháp chi nguyên. Môn phái khác dựa vào vẽ phù để quen thuộc nhưng Linh Đài Tông thì dựa vào xây linh thất, giữa hai cái cũng không có phân chia tốt dở, chỉ khác ở điểm xuất phát mà thôi”

Tuy Kim Tượng Đế không rõ ngũ hành linh cơ là gì nhưng hắn không nói gì thêm chỉ đồng ý một tiếng với Tuệ Thanh sau đó bắt đầu quan tưởng Linh Đài, chậm rãi chìm vào trạng thái vô niệm vô tướng.

Hiện tại thì Kim Tượng Đế đã dễ dàng làm được vô niệm vô tướng nhưng nếu để hắn nói làm thế nào thì hắn chịu. Điểm này càng làm hắn hiểu rõ hơn ý nghĩa của câu “đạo khả đạo phi thường đạo, danh khả danh phi thường danh”.

Trong trạng thái vô niệm vô tướng này hắn có thể cảm nhận được trong Linh Đài có thêm năm đạo linh quang, mỗi đạo linh quang lại có nhan sắc khác biệt: trắng, xanh, đen, đỏ, vàng, năm đạo hào quang phảng phất như xuyên qua đỉnh đầu Kim Tượng Đế, chúng vô hình vô chất, phảng phất như không hề tồn tại, bất quá Kim Tượng Đế lại có thể thấy rõ ràng, hơn nữa biết được mỗi đạo linh quang tạo thành do một đám bụi linh khí có cùng màu sắc tụ lại với nhau.

Thanh âm của Tuệ Thanh vang lên: “Năm đạo linh quang này đại biểu cho ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, tất cả pháp thuật đều do năm loại linh khí này tổ hợp diễn biến ra. Hiện giờ ta sẽ biểu diễn cho ngươi xem”

Y vừa dứt lời thì năm đạo linh quang đã xảy ra biến hóa, không thấy chúng động như thế nào nhưng linh quang màu trắng đột nhiên hóa thành kiếm, linh quang màu xanh biến thành một nhánh cây, màu đen thì hóa thành một dòng nước trong, màu đỏ thì biến thành hỏa diễm, màu vàng thì trở thành một nắm đất.

Tiếp theo năm loại đồ vật kia đột nhiên tản ra thành những sợi tơ có màu sắc khác nhau, đan vào cùng một chỗ tạo thành một đồ án phức tạp, khi đồ án thành hình thì lập tức hào quang lấp lánh, khi đồ án biến mất thì chỗ đó chỉ còn lại lõi điện khiến người ta kinh hãi. Còn không chờ Kim Tượng Đế cẩn thận quan sát thì lõi điện kia lại tán ra thành năm đạo linh quang.

“Tiếp tục nhìn cho kỹ, pháp thuật trong thiên địa không thoát khỏi ngũ hành chi cơ này” Tiếng nói mới vang lên thì năm đạo linh quang đã biến thành năm sợi linh tuyến đan xen, rồi biến mất hóa thành một cơn gió mát, cơn gió mát lại biến thành cuồng phong, ngay khi Kim Tượng Đế cho rằng gió sẽ càng lớn hơn thì đột nhiên nó ngưng lại.

Sau khi gió biến mất thì thanh âm của Tuệ Thanh truyền tới: “Sư đệ ngươi vẫn cứ tiếp tục xây linh thất nhưng khi ngưng kết linh khí thì đừng cho ngũ hành linh khí đan xen nhau nếu không sẽ xuất hiện pháp thuật khiến mình bị thương, dù cho không ảnh hưởng gì thì cũng sẽ không thể ngưng kết không thể tạo thành linh thất”

Kim Tượng Đế vẫn còn đang suy nghĩ vài loại pháp thuật kia, ban đầu chỉ có năm đạo thôi nhưng lõi điện và gió sau đó khiến hắn có cảm giác hoa cả mắt. Nghe được Tuệ Thanh nói... Kim Tượng Đế vội nói: “Năm loại linh khí thuần túy ngưng kết cùng một chỗ sẽ tạo ra năm loại đồ vật, vậy làm cách

nào để ngưng kết linh thất được? Chẳng lẽ hóa cả thành đất để xây sao?”

Tuệ Thanh nói: “Trong các tiên sơn Đạo Môn, có rất nhiều tiên nhân linh ngộ ra pháp thuật trong đó có mấy loại pháp thuật nhất định phải học, Linh Đài Tông đương nhiên cũng có một loại tên là Như Ý Linh Phù. Chủ yếu là để hộ thân, linh thất của Như Ý sư đệ là do Như Ý Phù ngưng kết thành, Tuệ Ngôn và Trí Thông sư huynh cũng thế, hơn nữa quần áo mặc trên người chúng ta cũng do Như Ý Linh Phù. Đây cũng là đạo linh phù duy nhất mà khi nhập môn Linh Đài Tông phải học lại có thể dùng được cả đời”

Kim Trọng Đế còn đang suy nghĩ đây là pháp thuật gì thì trong Linh Đài đột nhiên xuất hiện một đám bụi linh khí, bồng bềnh trôi nổi giống như đám bụi linh khí hần cảm ứng được hiện giờ, ngũ hành hỗn loạn, giao thoa vào nhau.

Đột nhiên có một đám bụi chuyển động lảng lảng phiêu phù tới một chỗ trống, đó là một đám bụi linh khí màu vàng, tính thổ. Ngay sau đó là vài loại bụi linh khí có những màu sắc khác lần lượt trôi tới, có khi nhiều, có khi ít, ngưng kết lại ở một chỗ, dính chặt với nhau có vẻ cực kì ổn định.

Lại nghe thấy Tuệ Thanh nói: “Nhớ kỹ phương thức sắp xếp của đám bụi linh khí này, tới lúc chính ngươi thực hiện thì sẽ minh bạch đạo lý ngũ hành tương sinh tương khắc”

Kim Trọng Đế đương nhiên là dụng tâm ghi nhớ, kể đó lại thấy một đám bụi linh khí nhanh chóng ngưng kết lại cùng một chỗ thành một tấm vải xanh, Tuệ Thanh nói: “Như Ý Linh Phù này có thể ngăn thần niệm, phòng pháp thuật, còn có thể giúp ngươi hiểu được quan hệ của ngũ hành. Khi ngươi đã thấu hiểu rồi thì sẽ hiểu được vì sao lại có đạo lý: “một loại pháp thuật, người tập vô số, mỗi người bất đồng”.”

Kim Trọng Đế không biết Tuệ Thanh đi từ lúc nào, khi hần tỉnh lại thì trước mặt chỉ có sương trắng nồng đậm. Hần suy tư trong chốc lát rồi bắt đầu ngưng kết.

Cảm ứng bụi linh khí, dùng ý niệm vận chuyển chúng, giống như di chuyển đá trên mặt đất, còn muốn dùng bọn chúng để xây tường. Đây là một việc cực kì hao tổn tâm lực, tuy đám bụi linh khí kia cực kì yếu ớt, Kim Trọng Đế có thể hút chúng vào cơ thể nhưng khi dùng ý niệm khổng lồ chế ngự bụi linh khí thì lại cực kì khó khăn.

Hần vốn không nghĩ rằng đây là một việc khó khăn thế nhưng nửa tháng sau mới có thể làm vài đám bụi ngưng kết lại một chỗ, điều này khiến hần thờ dài một hơi, bất quá hần cũng lấy được khá nhiều chỗ tốt, ý niệm của hần cô đọng hơn rất nhiều, rõ ràng hơn nhiều. Cuối cùng cũng có thời gian để thu nạp linh khí. Bây giờ việc ngồi xuống luyện khí với Kim Trọng Đế giống như là người bình thường nghỉ ngơi vậy, khi hần ngồi xuống thì có thể cảm nhận được linh khí nhập vào cơ thể nhanh hơn nhiều, cùng với đó là một cảm giác mát lạnh. Đồng thời hần cũng cảm giác được linh khí từng li từng tí rót vào trong núi tuyết. Từ trước tới giờ hần chưa bao giờ cảm thụ được điều này, cho tới tận lúc này khi thần niệm cô đọng lại thì mới cảm nhận được.

Khi tinh thần ý niệm khôi phục thì hần lại tiếp tục cảm ứng bụi linh khí trong hư không rồi lại vận chuyển ngưng kết một đám bụi kia. Đương nhiên không phải là ngưng kết tùy ý mà hết thấy đều dựa theo Như Ý Linh Phù mà Tuệ Thanh truyền cho.

Một ngày trôi qua, lúc đầu hần cũng không thể cảm giác được sự hấp dẫn và bài xích lẫn nhau của những đám bụi khác nhau, cho tới mấy tháng sau cảm giác của hần đề cao hơn nhiều mới có thể cảm thụ được các loại khí tức nhân nhậ từ trong đám bụi linh khí có màu sắc khác nhau này, tuy cực kỳ yếu ớt nhưng cuối cùng đã cảm nhận được.

Hần cảm thấy trong đám bụi linh khí màu trắng có khí tức lạnh như băng và cứng rắn, ướt át và linh động từ trong đám bụi màu đen, trầm trọng và khô ráo từ đám bụi màu vàng, sinh cơ và tươi mát trong đám bụi màu xanh.

Thời gian trôi qua từng ngày từng ngày, hần vẫn cứ ngồi yên, không ngừng ngưng kết, vận chuyển và chồng chất đám bụi linh khí giống như con kiến xây tổ. Sau đó vài tháng trước mặt Kim Trọng Đế đã có thêm một cục gạch xanh dài và mảnh mỏng lung phiêu phù trong không trung.

Đó là kết quả do hần dùng từng chút từng chút bụi linh khí ngưng kết thành còn vì sao lại là màu xanh thì Kim Trọng Đế không rõ lắm, chỉ biết khối gạch xanh này đại biểu cho số lượng mộc linh khí trong ngũ hành chiếm tối đa, cơ hồ còn nhiều hơn so với tổng số bụi của bốn loại linh khí khác.

Trong mắt người bình thường là một viên gạch xanh mỏng lung nhưng trong mắt Kim Trọng Đế này thì trên gạch xanh có từng đạo nhan sắc đan vào nhau tạo thành những đường cong. Những đường cong này lúc thô lúc mảnh, chỗ thì uyển chuyển linh hoạt, chỗ thì sắc bén như đao, trợn lẫn vào nhau tạo thành một viên gạch xanh hoàn mỹ.

Chỉ cần là người tu hành sẽ có thể nhìn thấy đồ án bên trên gạch xanh, sẽ lập tức biết được đó là một đạo linh phù, cả viên gạch xanh chính là một đạo linh phù.

Hần nhìn viên gạch xanh trước mắt, trong lòng biết được mình cuối cùng đã bắt đầu bước vào trong lĩnh vực pháp thuật thần bí khó lường kia. Trong lòng hưng phấn, nghĩ tới những việc đã trôi qua, trong lòng bình tĩnh lại, sau đó cảm ứng khối gạch xanh kia, điều khiển nó rơi xuống mặt đất trước mặt cách khoảng một trượng rồi ở trên viên gạch xanh đó bắt đầu ngưng kết một đám sương mù

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Phạt Tử Quét Bụi

Phương Thốn Sơn, Linh Đài Tông

Núi cũng như tên, phảng phất như chỉ có một tác vuông (phương thốn), trong một tác vuông đó lại thành một vực, trong Linh Đài tất có Càn Khôn.

Kim Tượng Đế đang xây linh thất, cũng có thể nói là đang xây Linh Đài. Linh Đài hư vô, như tồn tại mà cũng như chỉ có trong ý niệm, như chân như thực, như mộng như ảo. Còn linh thất sẽ được xây lên sau khi tu luyện.

Trong núi không năm tháng, xuân thu chuyển không ngừng.

Thanh Y ngồi bên cửa sổ bên cạnh một chiếc bàn gỗ có phong cách cổ xưa, tay nâng cầm, bên cạnh là một chiếc đèn màu xám đen, lửa đèn vẫn còn đang cháy. Bàn tay tinh xảo nâng cái cầm trắng xinh đẹp, đôi mắt vốn linh động lúc này lại có chút ngốc trệ, kinh ngạc nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Kim Tượng Đế không biết hấn và Thanh Y cùng ở Tây Ngưu Hạ Châu, Thanh Y lại càng không biết, từ khi đi tới Linh Sơn, nàng dùng tất cả biện pháp để trốn nhưng không được. Từ lúc đó tới giờ nàng cũng không học được bất cứ đạo pháp nào, mỗi ngày chỉ quét dọn những cung điện hùng vĩ kia, tuy bất luận là bên trên tượng phật hay dưới mặt đất cũng không có chút tro bụi nào, nhưng nàng vẫn phải làm, theo lời của sư phụ nàng thì không phải quét đám bụi mà mắt thường nhìn thấy mà là quét bụi trong nội tâm.

Nàng quét đã ba năm, ba năm qua cũng chưa đi tới đạo tràng trên Linh Sơn, tuy rằng từ khi đi vào Linh Sơn nàng luôn hi vọng có thể tới đó nghe đạo nhưng căn bản là vô duyên với nó.

Còn pháp lực nàng luyện từ Huyền Thiên Cương Khí mà nàng đã phải liều chết ăn trộm thì đã bị đánh tan ngay khi gia nhập Linh Sơn, bây giờ trên người nàng không có một chút pháp lực nào, khi làm việc thì sẽ đổ mồ hôi, sẽ mệt mỏi, sẽ đói, hết thấy những hiện tượng của người trong trần thế đều xuất hiện trên người nàng.

Thanh Y nhìn đêm tối, nhìn màu đen ngoài cửa sổ, trầm mặc một hồi lâu rồi đột nhiên vỗ bàn “Ba!~...” khiến ngọn đèn dầu chấn động, cả người lẫn eo dựng thẳng lên sau đó lại nằm xuống mềm oặt, dùng tay vẽ theo đường vân trên mặt bàn, phi thường tức giận nói: “Linh Sơn ơi Linh Sơn, Linh Sơn là một cái nhà giam trần thế, một đám lửa gạt mình rồi còn lúc nào cũng muốn lửa gạt người khác”

“Các ngươi không thể nào lửa gạt nổi ta đâu...”

Thanh âm của nàng vang lên trong phòng nhỏ dưới ngọn đèn vàng tỏ ra cực kỳ rõ ràng.

Bầu trời bất tri bất giác đã sáng, nàng nhìn bầu trời, không biết bầu trời có phải cũng bị người trên Linh Sơn này lửa gạt không.

Ánh mặt trời đáng nhẽ ra không thể chiếu tới nơi này được, Thanh Y vốn nghĩ vậy

Nàng đứng dậy, cầm một cây chổi phía sau cửa rồi đi quét dọn phật đường.

Truyền thuyết nói rằng trên Linh Sơn có 3000 tòa phật đường tượng trưng cho 3000 đại đạo, cũng tượng trưng cho việc Linh Sơn sẽ có 3000 Như Lai. Điều này khiến Thanh Y rất khó tiếp nhận, nàng nghĩ trên Linh Sơn có một Đại Nhật Như Lai là đủ rồi.

Bên ngoài gió thổi ôn hòa mát mẻ, con gió này chỉ mùa xuân mới có. Thanh Y tới nơi này lâu như vậy phát hiện ra con gió này không có gì thay đổi nên nàng đương nhiên cho rằng gió xuân đã bị Linh Sơn lửa gạt, một năm có bốn mùa mà cứ ở chỗ này không chịu rời đi.

Tòa phật đường này tên là Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm, là đạo tràng của sư phụ Thanh Y, trước kia nàng nghe nói đến Quan Âm đại sĩ, cho tới lúc lên Linh Sơn mới biết Quan Âm đại sĩ chỉ là một loại pháp tượng, người phạm chỉ có thể nhìn thấy pháp tượng thánh khiết và từ bi.

Hành hương giả ba bước một quỳ, chín bước một vái để tiến vào Quan Âm phật đường. Vừa vào tới nơi thì lập tức vái lạy, trong miệng niệm “Tế thể vãng sinh kinh”, trong lòng thâm nghĩ họ trúng độc quá sâu.

Không khỏi nghĩ tới Kim Tượng Đế, trong lòng thâm nhủ nếu như hấn ở đây thì nhất định sẽ bị lửa gạt, nhất định giống như sư huynh của hấn, quên lãng tất cả.

Bước vào bậc thang thần thánh tượng trưng cho việc có thể độ hết thấy tội nghiệt trên thế gian, nàng từng nghe phật tử trong chùa nói, hết thấy sinh linh trên thế gian chỉ cần bước lên mười tám bậc thang kia thì giống như bước vào mười tám tầng địa ngục, sẽ phải thụ hình, chỉ cần hấn không lui bước thì tất cả mọi thứ sẽ trở thành quá khứ, biến thành một người tinh khiết, có tư cách trở thành phật tử. Chính vì vậy mà mỗi lần Thanh Y đi trên mười tám bậc thang màu nâu xám này nàng luôn cẩn thận cảm thụ chúng.

Có thể vì nàng cảm thấy buồn rầu khi trở thành phật tử tọa hạ của quan âm bồ tát cho nên nàng không cách nào lý giải hành vi của họ. Giống như nàng không thể lý giải việc một Đại Viên Vương Trí Thông tay cầm hắc côn gào một câu “Tung hoành thiên hạ duy nhất bồng, yêu thân này tiêu điều tự tại” lại trở thành một con linh viên hộ tự ngồi yên cả ngày.

Tiến vào trong phật điện dù cho Thanh Y đã ở nơi này cả ba năm thì vẫn cảm giác được có một khí tức hùng vĩ công chính đập vào mặt. Trước mặt là một tượng phật cực lớn, nhìn đáng vẻ thánh khiết và từ bi, đó chính là Đại Từ Đại Bi Như Lai Phật, dưới tượng phật có một người đang ngồi. Nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra đó không phải người mà là một con khi.

Thanh Y thấp sáng ngọn đèn đầy dầu trước tượng, sau đó bắt đầu quét dọn. Cho dù trong điện ngoài điện đã được quét sạch tới mức không còn bụi thì nàng vẫn phải làm như vậy. Bởi nàng còn muốn học pháp thuật, muốn giống như sư phụ ngồi ở đỉnh Linh Sơn nghe Phật Tổ giảng đạo, muốn được tự do ra vào Linh Sơn. Chủ yếu nhất là nàng không muốn mười năm sau vẫn cứ phải quét dọn Phật đường.

Cho nên trong mắt người khác thì Thanh Y là một Phật tử cực kì thành kính tinh khiết.

Thanh Y còn chưa quét xong thì trong Phật điện đã vang lên tiếng tụng kinh, kinh là Đại Từ Đại Bi chú. Thanh Y cảm thấy tiếng tụng kinh còn đáng ghét hơn tiếng con ruồi bên tai. Nàng đương nhiên nghe những Phật tử khác nói rằng khi bọn họ tụng kinh thì có cảm giác như có một dòng suối mát chảy trong nội tâm, còn những người hành hương bên ngoài Phật điện cũng vì dễ lắng nghe tiếng tụng kinh này mà có mặt từ lúc mặt trời còn chưa lên, bầu trời còn chưa sáng.

Nhưng bất luận thế nào, nàng đều không thể cảm nhận được cái cảm giác suối mát chảy trong tâm. Theo Phật ngôn thì lục căn của nàng không sạch.

Khi nàng quét đến bên cạnh Trí Thông thì dừng lại, ngồi xổm xuống nói với Trí Thông: “Người là Đại Viên Vương tụng hoành thiên hạ tiêu điều tự tại, có một sư đệ tên là Tuệ Ngôn đã bị người giết chết, còn có một sư đệ tên là Kim Tượng Đế, sống chết chưa rõ”

Mỗi khi Thanh Y nói ra những lời này thì mí mắt của Trí Thông sẽ run lên phảng phất như muốn mở ra để ánh mắt bùng binh tái hiện lần nữa. Đáng tiếc ba năm qua cũng chưa thể nào mở ra được. Cũng may khi Thanh Y nói câu này thì Trí Thông vẫn còn có phản ứng, nếu không thì nàng đã dừng nói rồi.

Quét dọn xong Phật đường, Thanh Y cũng phải bắt đầu tụng kinh, không phải “Đại Từ Đại Bi Chú” cũng không phải “Tế Thế Vãng Sinh Chú” mà là “Thanh Tâm Minh Vương Chú”. Đây là một kinh được chia làm hai thiên thượng hạ, thượng kinh là thanh tâm chú, hạ kinh là Minh Vương chú. Theo hiểu biết của Thanh Y thì trong Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm Phật điện chỉ có một mình nàng là niệm loại chú này.

Còn theo các Phật tử khác thì chỉ có sinh linh trời sinh dị bẩm mới được niệm loại Minh Vương chú này.

“Minh Vương là gì?” Thanh Y bây giờ còn chưa biết Minh Vương là hộ pháp của Phật Tổ, khi Phật Tổ xuất hiện thì sẽ có Minh Vương làm bạn.

Chỗ Thanh Y tụng kinh không phải nơi ở, cũng không phải Phật điện mà chân núi Linh Sơn

Khi nàng còn chưa đặt chân lên Linh Sơn thì đó là một tòa tiền sơn mờ ảo, thế nhưng sau khi tới rồi lại cảm thấy đây cơ hồ là một chỗ siêu thoát thiên địa, không trong ngũ hành, tự thành thế giới. Có phạm trần thế tục, cũng có từng tòa Phật đường. Chỉ là đối với thế giới bên ngoài Linh Sơn thì phạm trần thế tục ở đây đều có một trái tim thành kính hướng Phật.

Nàng tụng “Thanh Tâm Minh Vương Chú” dưới một chỗ đông người bất kỳ ở dưới chân núi. Sư phụ của nàng từng nói, lúc nào có thể khiến người nghe cảm thấy thanh tâm an ổn thì coi như là có thể nhập môn, có thể tu luyện diệu pháp của Linh Sơn rồi.

Thanh Y đi trên đường núi gặp phải mấy vị Phật tử không biết là của Phật điện nào đang ngồi ngay ngắn ở ven đường tụng kinh, bên cạnh có một đám phạm nhân nghe kinh. Nàng thì đi thẳng tới một con phố dưới núi tới một chỗ đất trống rồi bắt đầu ngồi xếp bằng tụng kinh.

Ba năm qua, nàng đã đổi nhiều nơi, chỗ này là chỗ mà nàng đã ngồi lại lâu nhất.

Trên đường người đi lại như nước, ngừng chân lại lắng nghe vô cùng ít. Cho dù có cũng chỉ nghe một chút rồi lập tức bỏ đi. Khi Thanh Y mở to mắt ra thì giống như trước đây, không ai ngồi yên lắng nghe cả chứ đừng nói là hỏi thăm pháp danh của nàng. Bất quá trước mặt có thêm một bát cơm ấm áp. Trước khi tới Linh Sơn nàng chưa bao giờ ăn ngũ cốc tạp lương thế nhưng sau khi tới nơi này, ngày nào cũng đói, nhưng đói bụng lại không có đồ gì để ăn, thứ duy nhất có thể nhét đầy bụng là một bát cơm ấm áp của người ta đưa cho sau khi tụng kinh.

Nàng bụng com lên trước mặt rồi ăn, ăn xong mới cảm thấy đỡ đói, còn no thì là một việc hết sức xa xôi. Nàng sờ lên bụng nhìn mặt trời nhô lên cao, lại nhắm mắt lần nữa bắt đầu tụng niệm “Thanh Tâm Minh Vương chú”

Chỉ có thật sự thanh tịnh thì mới không cảm nhận được đói bụng người trên đường thấy Thanh Y ăn xong thì lập tức có người mang chén về. Trong lòng bọn họ Thanh Y là một người lục căn không sạch, ba năm rồi còn chưa bước vào cánh cửa thanh tịnh.

Khi Thanh Y mở mắt ra lần nữa thì trước mặt lại có một bát cơm ngoài ra còn có một người, một nữ hài mặc áo tím. Nữ hài ngồi chồm hổm trên mặt đất trừng đôi mắt to nhìn nàng.

Thanh Y cũng nhìn cô bé, nàng không cho rằng bởi vì mình tụng kinh quá tốt mà cô bé tới đây nghe. Sau khi tụng hết kinh Thanh Y lại cảm thấy cực kỳ đói lại bụng bát com trên đất lên ăn, nữ hài áo tím trước mặt thì cực kỳ hưng phấn nhìn Thanh Y.

Bất quá nhìn cô bé có vẻ rất hưng phấn nhưng cho tới khi Thanh Y ăn com xong cũng không hề mở miệng.

Trầm mặc không phải phong cách của Thanh Y cho nên sau khi nàng ăn xong đặt chén bát xuống liền sờ lên bờ môi nói: “Có phải thấy ta rất kỳ quái không?”

Nữ hài áo tím gật đầu.

“Kỳ quái ở đâu?” Thanh Y hỏi

“Tụng kinh” Nữ hài áo tím vội đáp, thanh âm rất trong trẻo.

“Tụng kinh? Ta tụng kinh thì có gì kì quái?” Thanh Y nghi ngờ hỏi

Nữ hài áo tím lập tức đáp: “Rất là kỳ quái, phi thường kỳ quái, ngươi là người tụng kinh kỳ quái nhất mà ta từng gặp trong Linh Sơn”

“Kỳ quái như thế nào?” Thanh Y trầm nghĩ, ba năm qua không có người nghe nàng tụng kinh chẳng lẽ vì mình đã tụng sai “Không thể nào, không thể nào niệm sai được”

“Trên Linh Sơn cho dù là người phạm tục tụng kinh cũng khiến người nghe có một cảm giác thanh tịnh an tâm, ít nhất thì cũng không phiền chán thế mà nghe người tụng kinh thì có thể cảm nhận được thất tình lục dục tựa như sóng biển cuộn cuộn” Nữ hài áo tím không thèm quan tâm tới sắc mặt khó coi của Thanh Y, nói xong cũng không dừng lại mà tiếp tục lớn tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tử Hà

“Có phải ngươi muốn trở thành Phật Tổ không?” nữ hài áo tím thấp giọng nói, mắt nhìn chăm chăm vào Thanh Y.

Thanh Y hoảng sợ, từ khi lên Linh Sơn nàng chưa nghe thấy những lời như vậy bao giờ, bất luận là ai cũng trầm nghĩ phổ độ chúng sinh, giải quyết khó khăn của sinh linh, đây cũng là điều mà Thanh Y cảm thấy khó hiểu. Như trước đây khi nàng còn chưa gia nhập Linh Sơn, lúc Càn Nguyên muốn thu làm đồ đệ nàng từng tưởng tượng đến việc sau này trở thành chân nhân thụ phù của truyền đạo viện. Thế nhưng sau khi nhập Linh Sơn nàng chưa hề nghĩ tới điều đó, chủ yếu là vì nàng còn chưa đạt tới cánh cửa thanh tịnh nên tư tưởng còn chưa đạt tới bước kia.

“Ngươi là con nhà ai?” Thanh Y nghe nữ hài áo tím nói hết liền lập tức hỏi, sắc mặt cô bé xụ xuống còn Thanh Y ngẩng đầu nhìn bốn phía lớn tiếng nói: “Đây là con nhà ai mà dám ở đây khinh nhờn Phật Tổ”

Sắc mặt của nữ hài áo tím đại biến, đứng phắt dậy, Thanh Y lúc này mới phát hiện ra cô bé ôm một thanh đoản kiếm màu xanh trong ngực. Nhìn bộ dạng của cô bé cực kỳ tức giận, tay nắm tới chuôi kiếm.

Thanh Y cũng không đứng dậy chỉ mỉm cười nhìn nữ hài áo tím. Trong lòng thì cảnh giác, tuy nàng hiện giờ không có pháp lực nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí tức trên người nàng tựa như một ngọn lửa nhân nhật.

“Ngươi muốn động pháp ở Linh Sơn sao, Phật tổ pháp lực vô biên đó” Thanh Y tuy trầm cảnh giác nhưng ngữ khí lại rất nhẹ nhàng, những người ở cạnh thường nghe nàng niệm kinh không khỏi nghĩ Phật tử này tuy lực căn không sạch nhưng cũng không uổng phí mấy năm niệm kinh, tâm tính cũng không tệ.

Nữ hài áo tím cuối cùng cũng không rút thanh kiếm kia ra, chỉ giận dữ liếc nhìn Thanh Y, quay người rời đi. Còn Thanh Y thì trở về trong nội viện, lại một lần nữa làm bạn với thanh đèn, cô đơn trong đêm tối.

Khi nàng đang lên núi thì đột nhiên lại bị nữ hài áo tím kia chặn đường. Thoạt nhìn thì nộ khí trên mặt nàng vẫn chưa biến mất, lúc này thật giống một nữ thổ phi đạp một chân lên trên núi đá, ôm thanh đoản kiếm vô xanh vào trong ngực. Chỉ là bất luận nàng tỏ vẻ thế nào cũng chỉ là giả bộ thôi, khiến cho người khác có cảm giác hoạt bất đắc dĩ.

“Nữ hiệp muốn cướp tài hay cướp sắc” Thanh Y tùy ý hỏi. Hành tẩu trong nhân gian đã lâu nên Thanh Y đã gặp không ít son tặc, nhìn nữ hài áo tím trước mặt làm tư thái vô sự tự thông thì không khỏi trầm nghĩ: “Xem ra mỗi người đều có tâm hướng đến cướp giật”

Nữ hài áo tím vừa nghe Thanh Y hỏi như vậy thì cảm thấy không tốt vội... rút chân trên núi lại nói: “Này ngươi muốn rời khỏi Linh Sơn sao?”

Thanh Y cười nói: “Muốn thì sao mà không muốn thì sao”

“Muốn thì... ta có thể cho ngươi biết cách rời khỏi đây còn không muốn thì... ngươi chờ chết già trên Linh Sơn đi”

“Ta đã biến hóa, thân thể vô lậu vô cầu (đại khái là thân thể không có gốc rễ cũng không phải được sinh ra), cho dù không thể trường sinh cũng không thể trường sinh thì trong thời gian ngắn cũng không thể già chết” Thanh Y không thèm để ý.

“Ở Linh Sơn tu hành trăm năm mà không đạt La Hán Kim Thân thì phải chuyển thế, ngươi chưa từng nghe nói sao” Nữ hài áo tím sắc mặt đắc ý nói, Thanh Y quả thực chưa từng nghe nói tới, trong lòng thất kinh nhưng lại không muốn cô bé phát hiện được nên tỏ vẻ không thèm quan tâm nói: “Cái này ta biết, chỉ là tu thành La Hán Kim Thân thôi thì quá đơn giản, ta muốn tu thành Quan Âm bồ tát pháp tượng cơ”

“Chắc chắn, còn muốn Quan Âm pháp tượng sao, ngươi lực căn không sạch, hiện tại còn chưa nhập tịnh môn, khi tụng kinh thì thất tình lục dục trào dâng, ngươi khinh ta không nhìn thấy sao?”

Thanh Y bực bội, bị một tiểu cô nương nói một tràng, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, nàng biết vấn đề nằm ở mình, nhưng bị một tiểu cô nương dùng khẩu khí bất thiện vạch mặt nên cảm thấy khó có thể chấp nhận được.

“Tiểu cô nương còn chưa lớn nhất định là nghe những lời nói suông vu vơ, nếu đúng như thế thì sống còn ý nghĩa gì, chỉ có thất tình lục dục mới là bản tính thật của người, yêu thì nói yêu, hận thì bảo hận lúc này mới không uổng một đời sống trong thiên địa” Thanh Y vốn là thuận miệng cái nhưng nói xong lại cảm thấy sượng mù trong lòng phiêu tán, tâm tư trở nên thanh minh. . . trước kia chỉ có lúc nàng biến hóa mới có cảm giác này, thế mà bây giờ lại có hiệu quả như vậy.

“Tiêu điều tự tại, vô câu vô thúc là tốt. Cần gì phải lục căn thanh tịnh, nếu lục căn thanh tịnh rồi thì có khác gì tượng phật trong nội đường” Thanh Y nói nhanh nhưng nữ hài áo tím sau khi nghe xong lại đột nhiên nở nụ cười nói: “Tốt, rất cực gặp được một người bất thường như vậy rồi. Thế nào có muốn rời khỏi Linh Sơn không, ta có biện pháp bắt quả ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện”

Thanh Y nghe nàng nói tới nước này liền vội hỏi: “Điều kiện gì?”

“Đến ta đi cùng”

“Ngươi biết cách rời khỏi đây tại sao còn không tự mình đi, còn phải nhờ ta” Thanh Y nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì ta không thể nào tự rời đi được, cần người khác giúp” Nữ hài áo tím nói.

Thanh Y lúc này khẽ ôm lấy tay, dùng ngón tay vuốt cái cằm trơn bóng bắt đầu đánh giá nữ hài áo tím từ cao xuống thấp rồi đột nhiên hỏi: “Tên gì?”

“Từ Hà”

Thanh Y suy nghĩ cả buổi cũng không phát hiện ra cái tên này có gì đặc biệt

“Tu hành ở tòa phật điện nào”

“Tọa hạ Phật Tổ”

Trong lòng Thanh Y kinh nghi nhưng ngoài thì cười lạnh nói: “Nói dối trong Linh Sơn thì sẽ bị cắt lưỡi dưới địa ngục đấy”

“Ngươi đừng dọa ta, người trên Linh Sơn chỉ vào luân hồi không vào địa ngục” Từ Hà vội nói.

Trong lòng Thanh Y có chút tin tưởng, bất quá chỉ là năm phần, trăm mặc một hồi lại nói: “Linh Sơn chính là thánh địa tu hành của thiên hạ, ta tới nơi này đã được ba năm, không học được gì sao có thể tay trắng bỏ đi được, dù thế nào cũng phải học được diệu pháp của Linh Sơn đã rồi tính sau”

Từ Hà nghe được Thanh Y nói vậy thì có vẻ như đã bị thuyết phục trăm ngàn một lát rồi nói: “Ta có một biện pháp giúp ngươi có được pháp quyết tu hành, nhưng nhất định là sau khi đạt được thì phải lập tức dẫn ta rời đi”

“Được” Thanh Y lập tức đáp ứng nhưng trong lòng nàng không sáng khoái như vậy. Nếu thật sự có khả năng rời đi thì tất nhiên sẽ do cô bé đó chỉ đường, sẽ không thể thiếu được, còn nếu không ra được thì gì cũng đừng nói.

“Vậy ngươi đi theo ta” Từ Hà nói với Thanh Y rồi sau đó xoay người rời đi.

Thanh Y kinh ngạc nói: “Cứ thế rời đi sao? Không cần chuẩn bị ư?”

“Chuẩn bị cái gì, hôm nay là thời điểm tốt nhất, nếu không làm sao ta có thể xuống núi du ngoạn được” Từ Hà nói mà không quay đầu lại

Trong lòng Thanh Y nghi hoặc, không nói thêm gì nữa, đối với nàng thì có thể có được pháp môn tu hành lại có thể rời khỏi Linh Sơn thì đương nhiên là tốt nhất rồi.

Đường lên núi cũng không phải là những con đường mà Thanh Y đã biết. Từ Hà đi phía trước phăng phất như chỉ cần cô bé cất bước thì sẽ có một con đường xuất hiện. Điều này khiến một người muốn lên núi suốt ba năm mà không tìm nổi đường như Thanh Y cảm thấy ngạc nhiên không thôi.

Đi thẳng lên đỉnh núi, trên đường đi không có nhìn thấy một tòa phật điện nào, trước đây tuy Thanh Y không thể đi lên nhưng lại có thể nhìn từ dưới núi lên đỉnh có không ít phật điện liên miên, thế mà bây giờ lại không thấy gì, chung quanh chỉ là sương trắng.

Thanh Y nghi hoặc hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Từ Hà đi trước dẫn đường vội quay đầu lại tạo động tác cầm âm, rồi hạ giọng nói: “Không được nói bởi sẽ kinh động tới hộ pháp Thiên Long Bát Bộ”

“Hộ pháp Thiên Long Bát Bộ” Thanh Y thầm niệm, khi nàng còn chưa nhập Linh Sơn có nghe qua cái tên này, lúc ấy Bồ Tát muốn thu Kim Tượng Đế cũng đã nói rằng hẳn có thể nhập vào một bộ trong Thiên Long Bát Bộ. Tiến vào Linh Sơn lâu như vậy nhưng chưa thấy qua Thiên Long nên cơ hồ khiến nàng quên mất.

Nàng cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi sau lưng của nữ hài thần bí Từ Hà.

Đột nhiên phía trước có tiếng cuồng phong gào thét còn nghe thấy được cả tiếng rít

Từ Hà lập tức ngưng lại đưa mắt nhìn lên trời. Chỉ thấy kim quang lóng lánh, một vùng kim quang xuất hiện, Thanh Y híp mắt nhìn kim quang, chỉ thấy một vùng kim lân chói xạ hào quang không thấy đầu không thấy đuôi, không biết thân ở đâu, mới chớp mắt một cái thân hình đầy kim lân kia đã uốn lượn phẳng phất như cuộn sương trắng đầy trời, phẳng phất như phiến giang đào hải. Chỉ nhìn một lần uốn lượn này mà Thanh Y đã biết rõ đây là một con rồng, một con rồng vàng.

Rồng là linh vật của thiên địa, nghe đồn tổ long sinh ra cùng lúc với trời, không thể tưởng nổi nó lại trở thành hộ pháp Thiên Long của Linh Sơn

“Đúng là hộ pháp Thiên Long?” Trong lòng Thanh Y khiếp sợ, thần người ra một lát.

Từ Hà đứng nguyên tại chỗ lắng nghe một lúc rồi lại ra thủ hiệu bảo Thanh Y tiếp tục đi lên đỉnh núi.

Lại đi thêm một lúc lâu, khi Thanh Y dần mất đi sự nhần nại thì trước mắt xuất hiện một tòa Phật điện. Phật điện cao lớn trầm trọng, Thanh Y ngẩng đầu nhìn sinh ra một cảm giác không dám nhìn thẳng giống như nhìn thêm vài lần nữa sẽ thành khinh nhờn Phật điện.

“Đây chính là Phật điện của Đại Nhật Như Lai Phật tổ, hôm nay hấn đi tới đạo tràng trên đỉnh Linh Sơn để diễn giải. Ba tháng sau mới về, ta dẫn người vào, chỉ cần người làm theo lời ta bảo thì sẽ không có việc gì” Từ Hà quay đầu nói “Tiến vào Phật điện thì người sẽ thấy trước tượng Phật tổ có một ngọn thanh đăng, sau khi đi vào người chỉ cần cầm thanh đăng lên, sau đó cầm thanh đăng đi thẳng vào trong, đến chỗ sâu nhất không còn đường nữa thì dừng lại, người sẽ thấy một tầng kinh thất, trong đó cất giấu 3000 diệu pháp của Linh Sơn. Lấy được pháp môn tu hành rồi liền cầm thanh đăng đi xuống chân núi, không được quay đầu cho tới khi ra khỏi Linh Sơn mới thôi”

Thanh Y bắt đầu nghi ngờ, nàng không phải loại người cả tin như vậy. Đang muốn nói chuyện thì thân thể Từ Hà đột nhiên xoay tròn rồi biến hóa thành một ngọn lửa tím phiêu du trong không trung.

Ngọn lửa tím bùng bành trước mặt Thanh Y, trong lòng nàng khẽ động, xòe bàn tay nâng ngọn lửa màu tím lên. Ngọn lửa tím vừa vào tay liền có một cảm giác ấm áp mà không bị bỏng. Hai mắt Thanh Y lập tức trở nên mơ hồ giống như vì ngọn hỏa diễm mà không thấy rõ bất cứ thứ gì, trời đất tối sầm xuống, con mắt chỉ có thể nhìn tới phạm vi một trượng vuông quanh hỏa diễm. Bốn phía là một vùng hắc ám, cúi đầu nhìn thì ra là đang đứng trên một con đường. Vì vậy nàng cứ đi thẳng về phía trước dọc theo con đường, chỉ trong chốc lát thấy được bậc thang trước Phật Điện. Nàng khẩn trương nhìn xung quang nhưng chỉ có một vùng đen kịt không nhìn thấy gì, yên tĩnh im ắng, phẳng phất như đứng trong tình không vô tận

Trong lòng nàng không dễ tin tưởng như vậy nhưng đã tới bước này thì cũng không nỡ từ bỏ, cho nên đành cắn răng bước lên bậc thang dưới ánh đèn.

18 bậc thang của Phật điện, từng bước từng bước vào địa ngục

Có ai còn nhớ câu này không: "Ý trung nhân của em là một nhân vật cái thể, sẽ có một ngày anh ta đứng trên đám mây ngũ sắc tới kết hôn với em, em đoán được đoạn ban đầu nhưng em không đoán được kết cuộc...". Từ Hà đây rồi còn Chí Tôn Bảo đâu.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Bò Đẻ Tịch Diệt

Ngọn lửa màu tím trong tay Thanh Y tuy không mãnh liệt nhưng lại chói khiến cho mắt nàng chỉ thấy mờng lung, không nhìn được xa xa, chỉ có thể thấy rõ dưới chân.

Bậc thang dưới chân và bậc thang trước Phật Điện Quan Âm cũng không khác gì nhau nhưng trong lòng Thanh Y thì lại hoàn toàn khác biệt. Bậc thang trước Phật điện Quan Âm không khiến nàng có cảm giác gì đặc biệt, chỉ nghe một Phật tử khác từng nói một bậc thang là một tầng địa ngục. Hơn nữa nàng còn từng thấy có hành hương giả sau khi bước lên bậc thang liền chết ở đó. Các Phật tử nói là bọn họ đã rửa sạch tội nghiệt chuyển thế, Thanh Y lại cho rằng bọn họ đã chết, chuyển thế chỉ là nói sáo thôi.

Trong lúc nàng nghĩ tới những thứ này thì đôi giày vải màu xám đã bước lên bậc thang.

Đi rồi lại dừng.

Thanh Y cẩn thận cảm nhận, trong lòng nàng có sợ hãi nhưng cũng có một chút hưng phấn.

“Tựa như bước vào bùn lầy”

“Tựa như có kiến bò trong bàn chân”

Đó là cảm giác của Thanh Y khi bước lên bậc thang, chỉ hơi dừng một chút rồi lại gượng chân bước tiếp. Trong tai nàng truyền tới tiếng quỷ tiếng khóc, lại như có người thở dài bên tai, dường như lại có người đang thì thầm. Nàng cẩn thận lắng nghe nhưng không thể nào nghe rõ nổi.

Trong lòng nàng kinh ngạc nhưng không quá sợ hãi thậm chí còn có một chút hưng phấn kỳ lạ. Bóng tối bao trùm bốn phía, nàng nâng cao hỏa diễm trong tay để chiếu sáng khung cảnh nhưng đột nhiên thanh âm của Tử Hà truyền tới trong tai.

“Khi người nhìn thấy rõ bọn họ, thì bọn họ cũng nhìn thấy rõ người. Đến lúc đó, ta không thể bảo hộ người được”

Trong lòng Thanh Y thầm nhủ cho dù có hiểu gì cũng không nên cố gắng nhìn những thứ trong bóng tối. Bước từng bước lên bậc thang, mỗi bước đều có cảm giác có gì đó đang lôi kéo ống quần, muốn cúi đầu để xem.

“Đừng cúi đầu, cũng đừng nhìn gì cả, phán quan ở cạnh bên”

Thanh âm này vang lên lần nữa, Thanh Y lập tức không dám nhìn, phán quan trong địa phủ rất có uy danh trong thiên địa, không phải yêu vương bình thường có thể so sánh được.

Một bước, hai bước, ba bước...

Khí tức âm lãnh tràn từ ống quần lên, phảng phất như đi chân trần trên băng. Ngọn lửa tím trong tay Thanh Y lắc lư, bỗng nàng nhìn thấy trước ngọn lửa có một con ác quỷ dữ tợn đang thổi lửa, trong lòng cả kinh, thấy khí lạnh từ trong lòng dâng lên. Trước thềm khắc này, hết thấy dường như hãy còn là việc xa xôi thế nhưng khi nhìn thấy ác quỷ thổi lửa mới phát hiện mình đã bị nguy hiểm bao vây. Đột nhiên bên cổ có gió lạnh thổi tới, phảng phất như có ác quỷ đang thổi bên tai.

Thanh Y không dám bước nữa, bởi ác quỷ trước ngọn lửa tím đang nhìn chằm chằm vào nàng. Cái ánh mắt lạnh lạnh của ác quỷ khiến da đầu Thanh Y run lên, tim đập rộn ràng.

“Đừng hô hấp, nhắm mắt lại. Đi về phía trước, nơi này là vô gian địa ngục, ác quỷ đã bao vây người, nếu người không đi thì vĩnh viễn cũng không thể thoát được”

Một lần nữa thanh âm của Tử Hà vang lên, Thanh Y lúc này cũng không nghĩ được nhiều chỉ đành làm theo lời cô bé.

“Thanh đăng trước phật, thần quỷ không nhìn”

Trong lòng Thanh Y vang lên lời của Tử Hà, kim lòng không được mặc niệm một câu. Nhưng chẳng có chút tác dụng nào, trong lòng vẫn nghĩ rằng trước đó có một con ác quỷ đang thổi lửa, dù vậy nàng vẫn bước tiếp.

Cảm giác dưới chân vẫn vậy, không bước lên cái gì, cũng chẳng chạm phải cái gì.

Dựa vào cảm giác mà tiến bước, đi thẳng, trong lòng nghĩ rằng trước mặt chẳng có gì, chỉ là những bậc thang bình thường.

Mười tám bậc thang, mười tám tầng Địa Ngục

Cho tới khi dưới chân hụt hẫng mới biết đã đi tới nơi. Mờ to mắt, phía trước không còn hắc ám chỉ là một vùng mông lung do hỏa diễm chiếu lên khiến mắt nàng không thấy rõ được.

“Tiến về phía trước”

Thanh Y nghe lời cô bé, đi thẳng về phía trước, không có bất cứ trở ngại nào, trong trí nhớ của nàng thì đây là đại môn của phật điện. Sau khi bước vài bước thì phía trước đột nhiên xuất hiện một tượng phật lớn, đại phật bị bao phủ bởi một tầng kim quang, thần thái uy nghiêm, tượng phật hai mắt nhắm nghiền mà lại khiến cho Thanh Y có cảm giác nhìn thấu thể gian, phảng phất như trước mắt nó không có bất kỳ vật gì có thể che giấu được.

Hơi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, hạ ánh mắt xuống, nhìn thấy dưới tượng phật có một cái thanh đăng, thanh đăng không có bắc nhưng dù cho con mắt của Thanh Y bị lửa tím chiếu cho không nhìn rõ thì vẫn có thể thấy rõ ràng thanh đăng kia.

Bước nhanh tới, trên đường không có trở ngại gì.

Đi tới cạnh thanh đăng dưới tượng phật, ngọn hỏa diễm trên tay nàng bay lên rồi rơi vào trên thanh đăng, kết hợp hoàn mỹ với nó, trên ngọn lửa tím còn có thể nhìn thấy bảy màu ẩn hiện. Nàng đi vào phía trước như lời của Tử Hà, tay bưng thanh đăng cảm thấy mát lạnh.

Tay vừa cầm đèn thì hình ảnh bốn phía lại thay đổi lần nữa. Trước đó còn có thể nhìn thấy một chút hình ảnh mông lung nhưng bây giờ thì chẳng nhìn thấy gì cả, trong mắt chỉ có từng vùng màu. Tuy nhìn không rõ nhưng trực giác nói cho nàng biết phía trước có một con đường. Đến lúc này thì hối hận hay hoài nghi đều không có tác dụng gì nữa, nàng cũng không phải là người do dự, không thấy rõ thì chỉ có thể dựa vào cảm giác.

Tiếp tục đi, phảng phất như đi trên một con đường vô cùng bằng phẳng dưới mặt đất

Đột nhiên phía trước đã không có đường nữa, dưới ánh đèn một cánh cửa xuất hiện.

Cửa rất dày, nặng, cao lớn, khiến Thanh Y có cảm giác sau cánh cửa là đường đến thiên cung. Nghĩ tới việc phía sau cửa có cất giấu 3000 diệu pháp

của Linh Sơn thì trong lòng kích động thầm nghĩ: “Tiểu cô nương kia không lừa gạt ta.”

Kỳ thật Từ Hà có vẻ nhỏ hơn nàng nhưng cũng sẽ không nhỏ hơn quá nhiều chỉ thấp hơn một cái đầu thôi. Nếu như nói tuổi của Thanh Y trong nhân gian là thiếu nữ 16 thì Từ Hà khoảng 13, 14, đang ở thời kỳ phát triển nhanh, đương nhiên đó chỉ là sinh lý của nhân gian còn với yêu linh thì không thể coi như vậy được.

Trong lòng nàng hưng phấn, nếu như lấy được pháp môn tu hành thì nàng nhất định sẽ rời khỏi đây. Bởi nàng luôn nghĩ nơi này là một nhà tù trên mặt đất, nàng khao khát được bay lượn trên chín tầng trời.

Nàng giơ tay lên, thò tay đẩy cánh cửa cao lớn trầm trọng kia, cánh cửa có phong cách cổ xưa trong mắt Thanh Y bỗng biến thành một thanh kiếm, cảnh tượng biến thành lúc mà nàng lấy kiếm ở Huyền Thiên Môn năm đó. Lần hiếm hoi hoàn sinh kia dù chỉ xảy ra trong chớp mắt nhưng lưu lại trong lòng nàng một ấn tượng sâu.

Khi tay nàng chạm cánh cửa thì dừng lại một chút nhưng rồi vẫn đẩy tiếp

Cửa, mở. Không hề có trở ngại hay nguy hiểm gì.

Thanh Y bước chân vào, biến mất, không, lập tức biến mất. Cho tới hồi lâu sau mới đi ra, lúc đi ra thì trên mặt tràn đầy vẻ bất khả tư nghị, trong tay cầm một quyển sách cổ, lửa của thanh đăng trong tay đã nhỏ như hạt đậu, phẳng phất như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Thanh Y cảm thấy bên trong cũng không có nhiều tầng, thời gian đi vào so với thời gian ở Huyền Thiên biệt viện năm đó thì ngắn hơn nhiều, cho dù thấy nhiều thứ muốn cầm thì cũng không dám chạm tới.

Tay nàng cầm một cuốn sách có tên là “Bồ Đề Tích Diệt” trong mắt của nàng thì cuốn sách này là tốt nhất, bên cạnh quyển này còn có một quyển có tên là “Bát Cửu Nguyên Công”, trực giác bảo rằng nó cũng không tệ nhưng cuối cùng nàng vẫn chọn cuốn này bởi vì nó có hai chữ “tích diệt”. Nàng chỉ xem danh tự đã biết rõ Phật hiệu của sư phụ nàng xuất phát từ đây, cho nên chỉ nhìn lướt qua là sẽ rút quyển sách ra, thậm chí rất nhiều pháp quyết tu hành bên cạnh nàng đều không thèm nhìn kỹ.

Thanh Y đặt sách vào trong ngực, cầm ngọn thanh đăng lửa tím vội vã đi ra phía ngoài. Tuy nhiên hỏa diễm đã yếu đi nhiều, nàng không cúi đầu nhìn, cũng chẳng nhìn bốn phía. Chỉ cầm cúi đi, rồi phát điện, xuống chân núi.

Trong lòng nàng mừng rỡ thầm nghĩ vậy mà thành công, điều này tới tận bây giờ vẫn thật không thể tin nổi.

“Ồ, người à đệ tử của Phật điện nào?”

Đột nhiên có người ngạc nhiên hỏi, trong lòng Thanh Y cả kinh, không dám trả lời, vội tò vò không nghe thấy, cúi đầu bước vội.

“Vi sao lại vội vã như vậy, ặc, thì ra là trộm thanh đăng trước Phật Tổ?”

Thanh Y nghe xong lời này trái tim khê thất lại, nhìn không được quay đầu nhìn, sau lưng bùng sáng, trời trong nắng ấm, một hòa thượng tối còn trẻ đứng ở nơi đó, tuy trên người mặc tăng bào màu xám nhưng lại không thể che giấu vẻ thanh tú xuất trần của gã.

Thanh Y vội quay đầu nhìn thanh đăng trong tay không biết là đã tắt từ lúc nào. Trong lòng kinh hãi, ngọn lửa tím, vô cùng thần kỳ giúp nàng ra vào giờ đã tắt.

“Thanh đăng này vì lắng nghe diệu pháp của Phật Tổ nên đã khai linh, nhưng không thể khai mở Phật điện, người muốn mang nó ra thì đương nhiên nó sẽ tắt” Hòa thượng trẻ tuổi cực kỳ xuất trần kia nói.

Thanh Y vội động não, nghĩ xem phải xử lý thế nào. Ngoài miệng thì lại hàm hồ nói: “Thật sao, thì ra là không thể rời khỏi Phật điện, ta còn tưởng đây là một pháp bảo lợi hại chứ?”

“Nó đúng là một pháp bảo, còn lợi hại ra sao, thì còn phụ thuộc vào người dùng” Hòa thượng trẻ tuổi nói, đột nhiên vẫy tay, thanh đăng đã từ trong tay Thanh Y bay ra, rơi vào trong tay gã.

Thanh Y muốn dùng sức nắm chặt lại nhưng không được.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Biến Hóa

Thanh đăng bay khỏi tay Thanh Y khiến nàng cảnh giác. Kỳ thật nàng cũng không nhất thiết phải đề phòng, cho dù pháp lực của nàng không tiêu tan thì trên Linh Sơn nàng cũng thuộc về tầng thấp nhất. Nàng cảnh giác nhưng hòa thượng áo xám chỉ tiếp lấy thanh đăng rồi xoay người bỏ đi.

Thanh Y ngẩn người, không nghĩ tới hần cứ thế mà bỏ đi. Trong bụng đầy câu giải thích cũng không thể nói ra.

“Trong ngực người giấu pháp thư gì?”

Hòa thượng trẻ tuổi đột nhiên quay đầu hỏi, Thanh Y mặt không đổi sắc cười nói: “Sách gì?” Nhưng trong lòng thì cực kì cảnh giác.

Con mắt của hòa thượng trẻ tuổi tựa như hồ sâu lại phẳng phất như ngôi sao, tựa như có thể chứng kiến tận cùng thế giới.

“Bất luận người cầm sách gì cũng đừng tu hành ‘Bồ Đề Tịch Diệt’” Hòa thượng nói xong liền bước về phía phật điện, không hề quan tâm tới Thanh Y nữa. Dưới cái nhìn của Thanh Y thì đại đa số người trên Linh Sơn đều đúc từ một khuôn ra, mà nếu như không giống thì sẽ cực kỳ quái dị kiểu như Từ Hà và hòa thượng khi này.

Gã nói như vậy nhưng vì Thanh Y đã phủ nhận nên cũng không thể hỏi vì sao không thể tu hành chỉ đành nhìn gã từ từ đi xa. Bất quá trong mắt người khác Thanh Y cũng là một kẻ kỳ quái, nàng đột nhiên hô: “Hòa thượng, ta lấy ‘Bồ Đề Tịch Diệt’”

Hòa thượng quay đầu, đánh giá Thanh Y một lát sau mới nói: “Người chắc chắn đó là ‘Bồ Đề Tịch Diệt’?” Nói rồi lại lắc đầu thờ dài một tiếng nói: “Gặp Bồ Đề Nhân, như gặp Như Lai, người mất đi thức, vĩnh viễn Khô Hải!” Gã nói rồi xoay người bỏ đi, chỉ vài bước cũng đã như gió, biến mất trong hư không.

Thanh Y suy tư về ý tứ trong lời của gã, nghĩ một lát nhưng chẳng thể nào lý giải nổi. Nhìn bốn phía không người liền móc sách trong ngực ra xem, chỉ thấy trên tờ bìa cổ xưa ghi bốn chữ to bao la mờ mịt “Tịch Diệt Bồ Đề”

“Tại sao lại là tịch diệt bồ đề? Thanh Y nhìn bốn chữ kia có chút khó tin thầm nghĩ chẳng lẽ mình đã nhìn lầm, tiện tay mở ra một nửa, bên trong là giấy trắng, không có gì. Lại tiện tay lật mấy tờ, cũng là trống rỗng.

Trong lòng nàng ảo não, hối hận vì lúc đó không lấy thêm vài quyển. Ngẩng đầu lên thì phát hiện phật điện đã biến mất, chỉ thấy sương trắng mênh mông. Quay người xuống núi, thông suốt, không gặp bất cứ thứ gì, cho dù là phật điện cũng không thấy, huống chi là người.

Đi thẳng, đi thẳng, sương mù đằng trước càng lúc càng mỏng. Trước mắt tối sầm cuối cùng cũng rời khỏi sương trắng, ngẩng đầu lên thấy trời đầy sao. Khi nàng đi ra khỏi sương mù đã phát hiện ra mình đang ở dưới chân núi, trước mặt có một ngọn Linh Sơn cao cao. Nàng tin rằng sau khi đi ra cũng không có động đậy thế nhưng tại sao vẫn nhìn thấy Linh Sơn. Quay đầu nhìn lại trong lòng kinh hãi bởi phía sau cũng có một ngọn Linh Sơn, hai ngọn Linh Sơn, độc nhất vô nhị.

Trong lòng Thanh Y có chút rối loạn, đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu cuối cùng vẫn quay người trở lại Linh Sơn, mỗi bước được vài bước thì lại quay đầu nhìn, sau lưng chẳng có gì, chỉ có thể giới phạm nhân dưới núi nằm ở đó, phẳng phất như chia cắt hai ngọn Linh Sơn. Nàng cảm thấy nghi hoặc nên đi trở lại nhưng lần này không thấy ngọn Linh Sơn kia, giống như khi này hết thấy chỉ là ảo giác.

Lại đi quanh vài vòng, chỉ có duy nhất một ngọn Linh Sơn, lúc này mới bắt đầu lên núi, đi chưa được bao lâu thì Đại Từ Đại Bi Quan Âm điện đã xuất hiện trước mặt nàng. Trở lại chỗ ở của mình, thấp sáng ngọn đèn, móc quyển sách ra lần nữa. Trên bìa vẫn là “Tịch Diệt Bồ Đề”, điều này khiến nàng cảm thấy phiền muộn, lại hối hận không có lấy thêm vài bản nữa, còn nghĩ có phải hòa thượng kia động tay chân gì không. Mở bên trong ra thì vẫn không có bất cứ thứ gì chỉ có những trang giấy trắng.

Nhớ lại lời hòa thượng kia thì lập tức muốn đốt sách đi, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng lại không nỡ. Sau cùng không biết vì sao mà nàng lại gục xuống bàn ngủ, trong giấc ngủ nàng đã mơ, trong mơ nàng ngồi dưới một gốc cây quan tướng. Khi tỉnh lại chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, cảm giác nôn nóng chiếm giữ trong lòng từ trước tới nay đã biến mất vô tung.

Nàng đương nhiên nhớ rõ tất cả mọi thứ trong mộng, nhìn quyển “Tịch Diệt Bồ Đề” đang mở ra, trong lòng cao hứng, thâm nghĩ hóa ra còn có chút tác dụng. Nhưng lại nghĩ tới lời của hòa thượng thì không thể xóa bỏ cảm giác lo lắng.

Lo lắng thì cứ lo lắng, nàng vẫn cứ sinh hoạt giống như trước tựa như không có gì xảy ra. Khác biệt duy nhất chính là mỗi tối nàng đều nằm mơ, mơ thấy mình ngồi dưới một gốc cây khô quan tướng.

Còn nữ hài tên gọi là Từ Hà không xuất hiện nữa, hòa thượng kia cũng vậy phẳng phất như chưa xuất hiện bao giờ. Thậm chí có lúc Thanh Y nghĩ tất cả sự việc có thật hay không. Ngẫu nhiên nhớ tới hai tòa Linh Sơn, hỏi các phật tử khác thì đối phương chỉ nói nàng nhập ma chứng.

Thời gian chậm rãi qua đi, thời gian bình tĩnh tựa như tòa Linh Sơn này vậy phẳng phất như vĩnh hằng bất biến. Có một ngày sau khi Thanh Y tụng kinh phát hiện quanh mình có một vòng người, tất cả đang trầm mê trong kinh văn. Điều này khiến cho Thanh Y kinh hãi, từ ngày đó nàng bị điều đi, bắt đầu tu hành Đại Từ Đại Bi chú. Đây là một loại pháp môn tu hành, tới mức cao thâm thì có thể ngưng kết Bồ Tát Pháp Tướng.

Hết thấy tựa như cực kì thuận lợi.

Trong Phương Thốn Sơn, lúc này Kim Tượng Đế cũng chưa xây linh thất mà là ngồi ngay ngắn bất động, hần không biết cách đó mấy trượng có người đang quan sát hần. Trong đó có Tuệ Thanh và Như Vĩ, còn có mấy vị sư huynh mà Kim Tượng Đế còn chưa từng gặp qua.

Bọn họ tới đây bởi vì Kim Tượng Đế sắp biến hóa. Bản thân hần cũng cảm ứng được, đây là một loại cảm giác trong cõi tối tăm. Trong Linh Đài, tuyết trên ngọn tuyết sơn đã sớm hòa tan thành linh tuyến liên tục chảy từ tuyết sơn ra. Hần cảm giác tuyết sơn đã không cách nào ngăn cản linh khí nữa, hơi hơi cảm thấy chỉ cần mình dùng ý niệm trùng kích thì tuyết sơn nhất định sẽ sụp đổ.

Đương nhiên hấn cũng đang làm vậy.

Tuyệt son là hoành cốt, lúc này đã bị linh khí luyện hóa. Nhưng muốn loại bỏ nó cũng không dễ dàng, huống chi Kim Tượng Đế còn cảm thấy từng chút đau đớn sâu tận xương tủy. Hấn không quan tâm tiếp tục trùng kích không biết mệt mỏi.

Dùng ý niệm trùng kích, dùng linh khí đổ vào.

Chính hấn cũng không biết đã qua bao lâu, phảng phất như đã trăm triệu năm. Trong Linh Đài vang lên một tiếng “Oanh”, giống như Khai Thiên Lập Địa. Tuyệt son đột nhiên nứt toác, cùng với đó là linh khí hóa thành nước giống như lũ quét ầm ầm cuộn ra, chảy khắp bốn phương tám hướng.

Tại thời khắc này Kim Tượng Đế cảm thấy thân ở bên trong hồng thủy, vô luận thân thể hay ý thức đều có cảm giác sắp sụp đổ. Không có bất kỳ sức phản kháng nào, trong lòng hấn kinh hãi, cố gắng bảo trì thanh minh, không cho ý thức của mình tan mất.

Hấn không ngờ luyện hóa hoành cốt lại nguy hiểm như vậy, không khỏi nhớ tới năm đó mình vô lực đối mặt với đạo sĩ trừ yêu. Nhưng qua nhiều năm như vậy kinh nghiệm đã đánh bóng ý chí của hấn khiến nó trở nên cực kỳ cứng cỏi. Hấn duy trì ý thức tựa như một đồng tợ nhện, tùy ba trục lưu, cuộn theo hồng thủy do tuyệt son biến thành, chảy tới từng nơi trong thân thể.

Từ đầu tủy đuôi, mỗi một tác thịt, mỗi một giọt máu đều giống như bị hồng thủy từ tuyệt son cọ rửa một lần. Cho tới khi hồng thủy cuộn tới cuộn lui hết 24 lần thì mới lắng xuống.

Khi hấn tỉnh lại thì hết thấy trước mắt đều trở nên rõ ràng, không cần tập trung tư tưởng cảm ứng mà vẫn có thể nhìn thấy bụi linh khí. Hô hấp thôi mà linh khí chung quanh điên cuồng tràn tới, phảng phất như có tính mạng, có thể cảm nhận được tâm ý.

Loại cảm giác này cực kỳ mỹ diệu khiến hấn có cảm giác đang rong chơi giữa biển linh khí.

Hoành cốt đã luyện hóa, linh khí trên người cũng thông suốt hô ứng với linh khí của thiên địa.

Trong mắt bọn Tuệ Thanh thì phần nền tảng của linh thất đã được xây, một con kim xà ngẩng đầu nhìn lên trời còn trên không thì vẫn là một vùng sương trắng. Kim Xà không nhúc nhích chỉ ngẩng đầu phảng phất như đang suy tư, yên lặng. Một lúc lâu sau, lân giáp màu vàng của thân rắn đột nhiên vỡ ra, từ bên trong lân giáp đột nhiên có một người tí hon chui ra, đầu tiên là đầu, con mắt, cái mũi, tiếp theo là cổ, thân thể, tay, chân cũng chui từ lân giáp ra. Người này nhỏ bé, hai mắt nhắm nghiền, nhìn kĩ thì khoảng chừng một ngón tay, toàn thân chảy máu đầm đìa, sau khi chui ra tựa như cực kỳ mệt mỏi, nghỉ trong chốc lát rồi đột nhiên hít một hơi, một lớp thanh khí bao phủ hấn. Thanh khí chậm rãi bao phủ một vùng nhỏ, cuối cùng ngưng kết trên thân người tí hon, tạo thành một bộ quần áo màu xanh.

Người tí hon đột nhiên mở mắt, ánh mắt cực kỳ linh động chỉ là thân thể quá nhỏ khiến cho người xem hết sức quái dị. Chỉ thấy hấn đột nhiên nhảy lên, lảng không một cái đã xuất hiện ở trước mặt bọn Tuệ Thanh, đưa tay hành lễ, miệng nói: “Bái kiến chư vị sư huynh”

Tuệ Thanh nhìn người tí hon trước mắt, lại cười nói: “Phương pháp biến hóa của ngươi rất đặc biệt, không biết học ở đâu”

“Ta đã thấy người trong nhân gian sinh ra cũng là như vậy. Trước kia ta đã nghĩ nếu như có thể biến hóa thì tức là tương đương với một lần thoát thai. Lần này luyện hóa hoành cốt, trong lòng đột nhiên nghĩ tới việc biến hóa, đương nhiên là dùng phương pháp này”

Hấn chính là Kim Tượng Đế, tiếng nói rất nhỏ rất non nhưng tư thái tuyệt đối không non, lơ lửng trên không trung, nếu bị phạm nhân thấy được nhất định sẽ nói hấn là tinh linh cây cỏ.

“Nghe nói Hóa Hình thuật của yêu linh rất huyền bí, hôm nay thấy ngươi biến hình mới chính thức cảm nhận được. Lấy thân thể là cơ thể mẹ, ngộ thiên tâm, kết linh thai, trong thiên hạ khó gặp. May mắn ngươi biến hóa trong Phương Thốn Sơn nếu ở bên ngoài thì nhất định sẽ bị quý mị yêu linh quan sát, bởi thân thể ngươi biến hóa ra quá tinh khiết” Tuệ Thanh có chút cảm thán nói.

Trong lòng Kim Tượng Đế hơi kinh hãi lại nghe Tuệ Thanh nói: “Về sau ngươi hành tẩu trong thiên địa cũng nên cẩn thận, thân thể này của ngươi tương đương với thiên tài địa bảo. Coi chừng bị một ít tà tu luyện thành pháp bảo, hoặc bị một ít quý mị ác linh chiếm cứ thân thể”

Kim Tượng Đế liên tục đa tạ Tuệ Thanh nhắc nhở, lại hành lễ với mấy vị sư huynh khác, đa tạ họ tới đây hộ pháp.

“Ngươi tỉnh dưỡng một thời gian ngắn đi, ít lâu sau cũng có thể đi nghe sư phụ giảng đạo rồi. Điều này có lợi với sự tu hành của ngươi”

Kim Tượng Đế đáp lời, hấn đương nhiên là sớm muốn được đi nghe đạo. Sau khi bọn Tuệ Thanh rời đi, Kim Tượng Đế một lần nữa ngồi xuống, tĩnh tọa, quan tưởng Linh Đài, tuyệt son trong Linh Đài đã không còn ngưng thực rõ ràng nữa mà là một vùng hư ảo, trong vùng hư ảo đó vẫn có 2 tờ phù dán bên trên. Một tờ là tinh không phù của Tuệ Ngôn, một tờ khác là Ma Viên Phù.

Hình ảnh hư ảo kia giống như là pháp tượng ngày sau vậy, Kim Tượng Đế không khỏi nghĩ: “Chẳng lẽ về sau chiến đấu với người lại dùng núi để đánh sao? Pháp tượng này dùng như thế nào?” Trong lòng hấn nghĩ tới những điều này rồi lại tập trung quan tưởng.

Cảm thụ linh khí toàn thân chảy trong cơ thể, nhận thức khí tức bất đồng trong linh khí. Đột nhiên hấn nghe thấy có người hô: “Sư đệ, Như Hối sư đệ”

Kim Tượng Đế bừng tỉnh, bước một bước ra khỏi sương trắng. Như Vi đang đứng bên ngoài, chỉ nghe gã nói: “Hôm nay là ngày sư phụ đăng đàn giảng đạo, chúng ta đi nghe thôi”

Kim Tượng Đế có chút ngoài ý muốn lập tức ý thức được nhất định đã qua rất nhiều ngày. Ý thức được những điều này lại nghĩ tới năm đó mình lý giải “Thái Thượng Vi Ngôn, không chú ý tới thời gian, khi trở lại trong thôn, lão phu từ đã qua đời.

Đột nhiên hắn cảm thấy sợ, sợ một ngày nào đó ngồi xuống quan tưởng sau khi mình tỉnh lại thì Thiên Địa đã biến dời, người mình nhận thức đều đã chết hết, đó là một việc đáng sợ cỡ nào.

Đi theo sau lưng Như Vĩ, gã không lên tiếng. Kim Tượng Đế cũng không nói nhiều, chỉ trầm mặc đi tới Linh Đài Điện. Có không ít sư huynh đã tới, bọn họ quay đầu nhìn Kim Tượng Đế, trên mặt xuất hiện thần sắc kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ sau khi Kim Tượng Đế biến hóa lại có hình dạng này.

Bất quá Kim Tượng Đế tuyệt không lo lắng vì hắn cảm thấy thân thể mình mỗi giờ mỗi khắc đều đang hấp thu linh khí, đều đang phát triển. Hắn hành lễ với các vị sư huynh, lúc này hắn không có cảm giác như lúc mới tới, từ Tuệ Thanh, Như Vĩ hắn cảm nhận được sự yêu mến.

Sau khi ngồi xuống bờ đoàn không lâu, tổ sư cũng đã đến. Ông giống như lúc Kim Tượng Đế mới vào Phụng Thôn Sơn, ngay cả trang phục cũng không có chút biến hóa nào. Ông đi thẳng vào trên bệ đá, ngồi xếp bằng xuống, mắt nhìn chúng đệ tử nói: “Lần này giảng động công trong tinh quyết”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tỉnh

Cho tới bây giờ Kim Tượng Đế cũng không biết tên của lão Tiên Nhân là gì, hắn vẫn chưa có cơ hội để hỏi vị sư huynh kia của mình. Nhìn vị sư phụ đặt cho mình cái tên Như Hối cùng hình tượng trong lòng dần chồng lên nhau rồi biến thành một người hoàn toàn xa lạ.

Lúc chưa vào Phụng Thôn sơn, hắn từng nghe Tuệ Ngôn sư huynh nói đến Linh Đài tông Tổ Sư theo ý nghĩ của hắn thì ông nhất định là một vị Tiên Nhân ẩn dật, đúng là hình tượng Tiên Nhân hoàn mỹ trong lòng hắn. Về sau lại gặp được Trí Thông sư huynh, lại thông qua lời kể của Trí Thông hắn lại hình dung ra hình tượng của sư phụ Linh Đài tông tông kia nhất định là một vị Tiên Nhân không quan tâm đến chốn thị phi, hiện tại khi tận mắt nhìn thấy sư phụ, hắn chỉ cảm thấy người giống như một đoàn khí, một đoàn khí có sinh mạng, chẳng khác gì một ngọn núi, đứng yên bất động, chịu đựng mưa gió ngang qua.

Cuối cùng ba người hợp nhất, trở thành một đoàn mơ hồ, thần thần bí bí, bồng bềnh mịt mù mịt mù, không thấy rõ.

"Tất cả tâm niệm, đều do tâm mà ra nếu muốn tiến xa, cần phải trầm được khí"

Khi lão tiên nhân mở miệng nói câu đầu tiên, Kim Tượng Đế còn tưởng rằng sẽ giống như lần trước giảng những thứ nghe mà không hiểu, chỉ có thể cảm nhận. Cho nên khi nghe được lời nói của lão Tiên Nhân, có phần thấy bất ngờ.

Lão Tiên Nhân cúi đầu, hai mắt rủ xuống, Kim Tượng Đế lại có cảm giác người đang nhìn hắn, chỉ nghe ông nói: "Khí này không phải Ngũ Hành Linh Khí, không phải Địa Phủ Âm khí, cũng không phải Tử Phủ đan khí, mà là Tâm khí."

"Nếu muốn trường sinh, trước hết phải trầm(*) được Tâm khí sau đó mới có thể bay vút lên."

(*) Trầm: Hạ xuống một cách tự nhiên

Lão tiên nói không nhanh không chậm, phía dưới mọi người yên lặng lắng nghe, không có người nào mở miệng nói chuyện.

"Để ta kể cho các ngươi một câu chuyện xưa. Trước kia ở nhân gian, có một vị khắc thư, tuổi tuy còn trẻ nhưng lại có một tay khắc chữ điêu luyện, chữ do hắn khắc ra rất có thần thái. Hắn ở khắc thư phường cũng có phần danh tiếng, rất được người cùng lứa trong nghề khen ngợi, khâm phục. Bỗng có một ngày, ông chủ nói với hắn Chỉ cần hắn khắc xong hết bộ sách [tế thần diệu truyện ký] dài đến trăm vạn chữ kia thì sẽ cho hắn một số tiền gấp mười lần tiền lương hàng tháng mà hắn đang nhận. Trong khi đó, bộ [tế thần diệu truyện ký] nọ đã in được tới đến bảy mươi vạn chữ rồi. Khắc thư thật cao hứng, vì được số tiền lớn như vậy là thứ hắn trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Sau khi trở về nhà, hắn liền thông báo tin tức này cho cha mẹ vợ con biết, cha mẹ vợ con hắn cũng rất là cao hứng. Dựa vào tốc độ khắc chữ của hắn, chỉ cần vài tháng nữa là hắn đã hoàn thành xong bộ sách, lúc đó liền có thể thu vào số tiền gấp mười lần thu nhập hiện tại. Hắn chỉ cần rảnh nhàn, sống tiết kiệm vài tháng nữa là được."

Kim Tượng Đế lắng lắng nghe, muốn tìm ra ngụ ý trong đó.

Lão Tiên Nhân tiếp tục nói: "Nhưng rồi một ngày kia, có một nhà khắc thư phường sắp mở cửa đột nhiên cử người đến tìm hắn. Họ nói muốn mời hắn qua làm tiên sinh khắc chữ cho bọn họ. Vị khắc thư này liền hỏi đối phương có thể trả hắn bao nhiêu tiền. Bên kia liền báo ra một số lương hàng tháng còn muốn cao hơn lương của ông chủ hiện tại mà hắn được nhận. Khắc thư tuy động tâm, nhưng ngoài miệng vẫn nói lương này còn thấp, nếu các ngươi muốn mời ta qua chỗ các ngươi thì phải tăng thêm nữa mới được. Bên kia bảo chờ bọn họ trở về xem xét rồi sẽ báo lại. Về đến nhà, khắc thư liền nói cho cha mẹ biết việc này, cha mẹ của hắn cũng rất động tâm, nói hắn nên đồng ý với bên kia."

"Nhưng khắc thư lại nói hiệu sách bên kia chỉ mới chuẩn bị mở, nếu hắn qua đó làm việc thì mạo hiểm quá lớn. Không bằng ổn định ở lại chỗ cũ, với lại

ông chủ hiện tại cũng khá tốt. Trong lòng khắc thư lúc này không biết nên quyết định ra làm sao, thì họ hàng người quen của hắn nghe được tin tức này, liền mồm năm miệng mười đến khuyên bảo hắn. Chủ yếu đều nói là: Tiền lương bây giờ của ngươi vẫn đang rất thấp, mấy tháng sau kẻ cả ngươi có khắc xong sách thì chắc gì ông chủ đã giữ lời cho ngươi số tiền kia. Chờ cái lời hứa hẹn hư vô kia không bằng nắm chặt thứ sẵn có trong tay. Chỉ có giữ chặt công việc có tiền lương hàng tháng cao hơn vào tay mới là việc làm chắc chắn. Với cả làm việc ở đâu mà chả giống nhau."

"Lòng khắc thư dần nghiêng về bên kia, hắn chợt nghĩ tới đủ loại hứa hẹn do hiệu sách sắp mở kia nói. Hắn nghĩ thầm, nếu bên đó đồng ý cái giá mà ông chủ bây giờ không thể cho, ta liền qua đó làm việc. Vài ngày sau, đối phương đồng ý với điều kiện của khắc thư, chẳng qua bọn họ muốn khắc thư ký một bản khế ước ba năm với họ. Với đề nghị này, khắc thư có chút mâu thuẫn, thầm nghĩ ta qua chỗ người làm việc tất nhiên sẽ dốc hết sức để giúp người, người còn bắt ta ký cái này làm cái gì? Sau đó hắn lại đi nói chuyện với ông chủ hiện tại của hắn, nghĩ thầm nếu ông chủ làm gì đó giữ hắn lại thì hắn sẽ cự tuyệt bên kia. Nhưng cuối cùng, ông chủ lại chẳng thèm làm gì để giữ hắn lại cả. Sau đó, khắc thư đã chọn ký khế ước với bên kia."

"Sau khi ký khế ước xong, hắn mới chợt nhận ra, chủ mới là một nhà hiệu sách sắp mở cửa nên sách do hắn khắc ra phải có một quãng thời gian rất dài không có người đọc. Thời gian trôi qua, một năm sau hiệu sách này khai trương. Thân phận của khắc thư ở trong hiệu sách này tuy cao hơn ở hiệu sách lúc trước, nhưng danh tiếng của hắn cũng đã không còn nổi trội như trước. Mà ở hiệu sách ban đầu, không ít đồng nghiệp lúc trước thua xa hắn, thì bây giờ ai ai cũng có danh tiếng vang dội hơn xa hắn rồi."

"Khắc thư tiên sinh có một ngày ngửa mặt lên trời thở dài: thiên phú của ta vốn không thua ai, ta cũng rất cố gắng miệt mài, không dám lười biếng dù chỉ một chút. Nhưng không biết tại sao lại gặp bất lợi thế này."

Lão Tiên Nhân đưa mắt nhìn qua chúng đệ tử, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Kim Tượng Đế, lên tiếng nói: "Lần thứ hai nghe ta giảng đạo, ngươi thử nói xem đã nghe được những gì."

Mặc dù Kim Tượng Đế đã đứng lên nhưng chỉ cao chưa đến một xích, sau khi hắn thi lễ, mới chậm rãi nói: "Đệ tử nghe được cực hạn cùng nhân tâm."

"Nói rõ một chút". Lão Tiên Nhân nhắm hai mắt lại lên tiếng nói.

"Vị khắc thư kia có chút thiên phú ở việc khắc chữ nhưng hắn không có con mắt nhận thức thời cuộc, ít nhất lúc lựa chọn hắn không có, hoàn cảnh sống của hắn cũng ảnh hưởng tới lựa chọn của hắn, đó là cực hạn. Tại thời điểm quyết định lựa chọn của mình, lại nghe theo phần đông người khuyên bảo, bọn họ chỉ thấy được tiền tài trước mắt, còn những người thân của hắn trong lòng chỉ có hoàng kim, điều này cho thấy bản chất tham lam vốn đã tồn tại trong nhân tâm."

"Ừ!" Lão Tiên khẽ gật đầu, nói thêm: "Còn có ai nghe được gì nữa không?"

Trong đó có một vị đệ tử đứng dậy hành lễ nói: "Đệ tử đã nghe được, thời cơ cùng lựa chọn."

Lão Tiên Nhân gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Vị đệ tử kia tiếp tục nói: "Thất tình lục dục cho dù là Tiên Nhân ngày ngày ngồi xuống tĩnh tâm cũng không có cách nào trừ tận gốc, hướng chỉ là lòng tham của con người nổi trôi trong cõi trần thế. Lòng tham cũng không sai, sai ở chỗ tại hắn không chọn đúng thời cơ, cho nên hắn chỉ cầu được phú quý nhất thời, mà không cách nào cầu được phú quý cả đời."

Lão Tiên nhân mở mắt ra, gật đầu, lại hỏi: "Còn có ai nghe được gì nữa không?"

Lập tức có thêm một vị đệ tử đứng dậy hành lễ, lên tiếng: "Đệ tử nghe được phù phiếm cùng bản ngã."

"Ừ" Lão Tiên Nhân lại lần nữa nhắm mắt lại.

Đệ tử kia nói tiếp: "Gã khắc thư kia vốn là người cần cù thật thà, cũng không có bao nhiêu lòng tham, cho nên hắn có thể ở trong tiệm sách nổi danh, có điều về sau lòng tham từ từ tăng lên, tất cả chỉ vì đã tâm của hắn bắt đầu bành trướng, đây là do hắn nhận được quá nhiều lời khen, những lời khen đó chỉ là phù phiếm, theo gió đến, theo gió đi, những lời khen ngợi đã khiến hắn dần mất đi khả năng định vị bản ngã, tuy hắn vẫn cố gắng nhưng lại đã lên sai thuyền."

Lão Tiên Nhân lần nữa mở mắt, nói: "Chỉ sau vài ngày từ khi cái người khắc thư kia tự mình phát ra cảm khái, hắn lại nói với người khác: Lúc trước khi mà ta đang phân vân về lựa chọn của mình thì không có người nào dám nói cái mà ta lựa chọn đó là đúng hay sai bởi vì không ai có thể nhìn trước được tương lai cả, Phật Tổ cũng không thể. Rất nhiều sự tình mà ta không thể nào nắm chắc, điều duy nhất ta có thể nắm là chữ dưới đao mình, ta biết chữ của ta tốt hơn trước rất nhiều, mặc kệ trong mắt người khác... những chữ này đáng giá bao nhiêu, ta vẫn dùng ngàn vàng để khắc. Có một ngày, chữ do ta khắc sẽ phá tan lòng giam tự do bay lượn."

Kim Tượng Đế lắng nghe lời nói của lão Tiên Nhân, có chút suy tư, lão Tiên Nhân lại nói tiếp: "Tình khí, trầm tâm, mới có thể không mất Phương Thốn. Muốn bay lên, cần phải đứng vững trước cuồng phong mưa bão. Đối với người tu hành mà nói, Tĩnh công là căn bản, nếu mất đi Tĩnh công, muốn vàng Đại Đạo, vô cùng diệu pháp, cũng chỉ là mây mù che mắt, tâm mê hoàng bạch (1). Dục vọng như cuồng phong, như sóng biển, lúc nào chỗ nào cũng có thể phá tan sự bình tĩnh của tâm trí, cho nên tĩnh tâm còn chưa đủ, phải trầm được, tới lúc tĩnh như bàn thạch, như núi sông thì mưa rào cuồng phong bất quá chỉ tăng làm tăng theo trạng thái tĩnh mà thôi. Hết thấy đều trọn vẹn một khối, tròn trịa như ý, diễn hóa thành một tác vũ trụ thiên địa."

(1) Tâm mê Hoàng Bạch: Trong pháp luân công có câu: Hồ (Hồ ly) Hoàng (Hoàng tử lang) Bạch (Bạch quỳ), Liễu (Liễu Xà), Khổ, Tập, Diệt, Đạo: câu này ý nói đến lòng người chỉ chú tâm tìm cách thoát khỏi khổ nhục, ý luôn tìm cách để cuộc sống tốt hơn.

Chúng đệ tử lắng nghe, tất cả như có điều suy nghĩ.

Lão Tiên Nhân chưa bao giờ diễn giải cùng một thứ, nội dung như thiên mã hành không tuy nhiên lại khẳng khái với đạo tu hành.

Kim Tượng Đế biết rõ việc xây dựng Linh Thất đúng là tu luyện Tĩnh công, luyện khí chỉ là thứ yếu. Hắn chẳng những nghĩ tới những thứ này mà trong lòng còn cho rằng tổ sư đang nói với mình rằng khi chưa tu thành đại thần thông thì đừng đi Linh Sơn cứu Trí Thông sư huynh. Nếu thiếu kiên nhẫn thì chỉ sẽ làm hại bản thân.

Sau đó lão tiên nhân bắt đầu diễn giải: “Tĩnh công là căn bản của Linh Đài tông ta, có điều muốn Tĩnh cũng không phải là chỉ Tĩnh tọa quan tưởng mà còn phải, Khô Tọa (2) cùng tuế nguyệt, mấu chốt ở một chữ ‘Mĩnh’. Bản thân ‘mĩnh: bạch mọi thứ, kể cả dục vọng trong lòng. Mĩnh kỷ (biết chinh mình) chỉ là một bộ phận của tĩnh công, mĩnh kỷ xong là tới mĩnh thì (biết thời điểm), lúc này có thể biết thiên thời, cũng có thể nói là thế cục. Tĩnh tọa quan tưởng, mĩnh kỷ mĩnh thì là để cho mĩnh trầm xuống. Chỉ có thể trầm định mới có thể đạt đến chân ‘tĩnh’”

(2) Khô tọa: Câu này ý nói đến Bồ Đề Đạt Ma tĩnh tọa 9 năm tĩnh tọa đến mức thân xác khô héo.

Kim Tượng Đế yên lặng lắng nghe, cuối cùng cũng hiểu được tại sao trong cõi trời đất này lại có nhiều người tu hành đi lại trong thiên địa. Cũng hiểu được con đường tu hành gian nan, bái nhập tiên môn, học được pháp môn luyện khí không có nghĩa là sẽ kết được Pháp Tượng.

Hắn không khỏi nhớ tới Tuệ Ngôn, nhớ tới Trí Thông, nhớ tới Hoa Thanh Dương. Đồng thời cảm thấy đáng tiếc cho Tuệ Ngôn và Trí Thông, trong mắt hắn cho dù là toàn diệt Huyền Thiên môn thì sao, căn bản cũng không khiến bọn họ trở về.

Đột nhiên giọng nói của lão tiên nhân biến đổi, trở thành bao la mờ mịt, trước mắt Kim Tượng Đế đột nhiên xuất hiện một vùng thiên địa bao la mờ mịt, không thấy rõ, một vùng mơ hồ. Trời đất vẫn là trời đất, nhưng không có bảy màu rực rỡ. Chỉ có hai màu đen trắng. âm tư, ý niệm của hắn bay bổng tự do trong trời đất đen trắng, hắn bay lên chín tầng trời, muốn nhìn Thiên Ngoại là gì, phảng phất như đã bay trăm triệu năm nhưng vẫn không thể bay ra ngoài, trước mặt vẫn là một vùng bao la mờ mịt. Lại bay về một hướng khác, cứ thế bay, hắn muốn nhìn chân trời ở đâu nhưng rồi lại trăm triệu năm qua mà vẫn không thể nhìn thấy.

Cuối cùng dừng lại trên một ngọn núi cao, ngược nhìn thiên hạ, không có sinh mạng, không có màu sắc. Mọi thứ giống như đang nhìn hắn, nhìn hắn bay vút lên nhưng hết thấy lại chẳng có chút biến hóa nào.

Đột nhiên hắn nhớ tới trầm tĩnh trong lời của lão Tiên Nhân, hết hazy trước mắt không phải đều biểu lộ trầm tĩnh sao, còn mình thì giống như dục vọng bay lên.

Đột nhiên hắn tỉnh lại.

Tất cả vẫn y nguyên, bên cạnh là Như Vi sư huynh đang tĩnh tọa nhắm mắt. Lão tiên nhân trên vân sàng đã ngừng lại.

Ông nhìn chúng đệ tử nói: “Những gì mà cách người nhìn thấy đều là hư ảo nhưng cũng là chân thật, Linh Đài nhất niệm, giữa một tác vương, niệm đại thành thiên địa, niệm tiểu thành vi mạt, bất hiện âm dương.”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Truyền Đạo

Lão tiên nhân ba tháng lại giảng đạo một lần, thời gian giảng mỗi lần đều không giống nhau, nội dung cũng thế. Đây là lần thứ hai Kim Tượng Đế nghe đạo mà cũng có thể coi như là lần thứ nhất bởi lần trước hắn mơ mơ màng màng, chỉ thấy những vật kia, sau đó các vị sư huynh lại nói một đồng thứ mà hắn không hiểu.

Còn lần này, Kim Tượng Đế nghe được hết sức rõ ràng, tai nghe thấy, lòng khắc ghi. Rồi sau đó cảm nhận được một vùng bao la mờ mịt, câu nói cuối cùng của lão tiên nhân có thể thông suốt thiên địa, bao dung vạn vật, hóa tiểu thành mạt, tự thành thế giới. Không khỏi ngẩng đầu nhìn đỉnh của Linh Đài Điện, đột nhiên hắn cảm thấy hết thấy chỉ là hư vô, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ quái, cảm giác Phương Thốn Sơn hóa thành mạt, không lộ Âm Dương, tự thành thế giới.

(mạt: bé nhỏ không đáng kể)

Nghĩ tới Linh Đài, lại nghĩ tới xây linh thất, không phải tất cả cũng giống như xây thiên địa sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy như vậy khiến hắn không khỏi cười rộ lên

“Như Hối, vì sao người lại cười?” Lão tiên nhân đột nhiên hỏi

Kim Tượng Đế đứng dậy hành lễ nói: “Đệ tử đã nghe được Phương Thốn Sơn căn bản, nghe được chung cục của vạn pháp”

“Ha ha ngươi không hề khiêm tốn chút nào, vậy ngươi nói xem căn bản của Linh Đài Tông là gì, chung cực của vạn pháp ở đâu” Lão tiên nhân nói.

Kim Tượng Đế mở miệng muốn nói, nhưng khi lời sắp ra khỏi miệng lại không thành lời, căn bản là không biết nói như thế nào.

Lão tiên nhân nhìn bộ dạng của Kim Tượng Đế, chờ trong chốc lát vẫn không thấy hắn mở miệng liền nói: “Tuệ Ngôn sư huynh của ngươi tới tận chân nhân cảnh mới có thể thông Pháp Tính, đáng tiếc cho tới khi hắn chết cũng không thể hiểu Căn Nguyên nếu không cho dù là tổ đồ ba đời của Huyền Thiên Môn có kéo ra hết cũng không ai cần nổi hắn”

Trong lời của lão tiên nhân không có chút khời lừa nào nhưng không hiểu vì sao lại khiến Kim Tượng Đế cảm nhận được nỗi đau ẩn sâu trong cõi lòng, tựa hồ như đang đau lòng vì Tuệ Ngôn không thể tu hành thật tốt, lại tựa như còn có chút gì đó khác lạ bên trong.

“Xây Linh Đài, thông Pháp Tính, hiểu Căn Nguyên, chú Thần Thể, đây là bốn loại cảnh giới ở Phương Thống Sơn ta, trên nữa cũng không cần ta giảng, đáng tiếc ta nhận vô số đồ đệ, lại không có một người nào có thể xuất sư, không có một ai có thể khai tông lập phái truyền đạo thiên hạ”

Hai mắt của lão tiên nhân lúc này phảng phất như đã hóa thành hai điểm bao la mờ mịt, nhìn thấu hư không, xem khắp cửu thiên thập địa

Kim Tượng Đế nhìn lão tiên nhân đột nhiên phát hiện ra ông cũng không phải ngồi trên đám mây mà là đang sống sờ sờ, ngồi trước mắt mình, có huyết nhục. Kim Tượng Đế quay lại nhìn sư huynh của hắn chỉ thấy bọn họ cũng đang ngẩng đầu nhìn, hắn lại quay đầu nhìn lão tiên nhân thì lão tiên nhân đã biến mất.

Một đám sư huynh đệ thật lâu sau vẫn không có ai đứng dậy, sau một hồi, rốt cục cũng có người đứng lên, lớn tuổi thậm chí còn già hơn lão tiên nhân, đạo bào màu xám, tóc trắng xám.

Chỉ nghe lão thờ dài: “Chỉ trách tư chất chúng ta ngu dốt, ai, đáng tiếc Trí Thông sư đệ bị Linh Sơn độ, Tuệ Ngôn sư đệ lại chịu khổ dưới kiếm của Huyền Thiên Môn Hoa Thanh Dương. Ai...”

Lão nói lời này cũng không có ai trả lời có vẻ như tất cả đều đồng ý.

Lão nhân nhìn về phía Kim Tượng Đế nói: “Năm đó lần đầu tiên Trí Thông sư đệ nghe sư phụ giảng kinh công cũng từng đột nhiên mở miệng nói mình đã nghe được Linh Đài căn bản, đã nghe được chung cực của vạn pháp. Bất quá, về sau khi sư phụ hỏi, hắn cũng không nói nên lời, tuy vậy, tiền cảnh của Trí Thông sư đệ còn nhanh hơn chúng ta nhiều. Rồi sau đó đến Tuệ Ngôn sư đệ nghe kinh công xong, trên mặt mỉm cười, sư phụ hỏi hắn cười gì, hắn cũng không đáp, về sau tiền cảnh của hắn cũng so với những sư đệ cùng thế hệ nhanh hơn nhiều”

Kim Tượng Đế thật không ngờ Trí Thông và Tuệ Ngôn cũng bị hỏi, nghĩ kỹ lại phát hiện ra họ cũng có biểu hiện của riêng mình, Tuệ Ngôn hiểu ý cười khê, Trí Thông thì lại ngay thẳng không hoảng sợ.

“Sư phụ có kỳ vọng rất cao với Trí Thông sư đệ và Tuệ Ngôn sư đệ. Tuệ Ngôn sư đệ lúc rời núi từng nói muốn kiến tông môn, thế sư truyền đạo. Đáng tiếc, đáng tiếc...”

Lão nhân tóc xám trắng gọi Trí Thông là sư đệ hiển nhiên là đã ở trong sơn môn rất nhiều năm.

Những người khác trầm mặc, cuối cùng cả đám rời đi.

Đối với Kim Tượng Đế mà nói thì hôm nay hình tượng mờ lung của lão tiên nhân thoáng cái đã trở nên rõ ràng, hắn phát hiện ra sư phụ mình cũng có hi vọng ái ố. Chỉ có điều trước kia đều giấu thật sâu, giống như một con huyền quy trong biển cả bao la mờ mịt, bất động vạn năm khi động cũng khó mà cảm giác được. Bất quá tuy ẩn giấu thật sâu nhưng vẫn còn có.

Kim Tượng Đế đứng trên bờ đoàn, thân bất quá cao hơn một xích, hắn cúi đầu trầm tư.

“Như Hồi sư đệ, chúng ta đi thôi”

Kim Tượng Đế bùng tỉnh, ngẩng đầu nhìn thì ra là Như Vi, vội vàng đáp “Vâng”

Những người khác cũng đã rời đi cũng chỉ còn Như Vi và Kim Tượng Đế. Kim Tượng Đế đi sau lưng Như Vi, bởi vì thân hình nhỏ, chân ngắn cho nên Như Vi đi một bước bằng hắn đi vài bước. Thế nhưng lúc này Kim Tượng Đế cũng không có cảm giác hỗn loạn. Như Vi bước một bước, hắn cũng bước một bước, vừa sải bước ra là thân hình có thể bồng bềnh lướt đi trên không trung. Mỗi bước đều đồng bộ với Như Vi, chẳng những không quá dị mà còn khiến cho người ta có cảm giác mờ ảo.

Kim Tượng Đế cảm thấy rất bình thường, rất nhẹ nhàng, hết thấy đều như nước tạo thành kênh mương. Có lẽ một ngày nào đó một bước có thể thăng không, hơn nữa sẽ cảm thấy rất tự nhiên.

“Tuệ Thanh sư huynh nói, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sư phụ hiển lộ tâm ý của mình” Như Vi vừa đi vừa nói

Điều này khiến cho Kim Tượng Đế có chút ngoài ý muốn, nếu nói Như Vi nhìn thấy lần đầu tiên thì đã đủ kỳ quái rồi nhưng Tuệ Thanh cũng lần đầu tiên nhìn thấy thì thật ngoài ý muốn của Kim Tượng Đế.

Như Vi tiếp tục nói: “Kỳ thật lẽ ra cũng không phải chỉ có lúc này, khi Trí Thông sư huynh truyền viên ảnh châu về, sư phụ cũng đăng đàn ba tháng giảng pháp pháp thuật của Linh Sơn cũng coi như là đã hiển lộ tâm ý rồi”

Trong lòng Kim Tượng Đế đột nhiên khẽ động nói: “Như Vi sư huynh, ngươi biết vì sao sư phụ chưa bao giờ rời núi không?”

Như Vi trầm mặc một lúc, lắc đầu.

Kim Tượng Đế tiếp tục nói: “Ta nghe Tuệ Ngôn với Trí Thông sư huynh nói sư phụ là người không thuộc về thế gian này, vì sao vậy?”

Như Vi suy nghĩ một chút rồi nói: “Lời này ta cũng từng nghe qua, là Đại Thương sư huynh nói” Gã dừng một chút rồi thoáng nhìn Kim Tượng Đế nói: “Đại Thương sư huynh là người mới nói những lời kia, hẳn là người lớn tuổi nhất trong sơn môn, năm nay đã 240 tuổi rồi”

Kim Tượng Đế lập tức nghĩ tới vị sư huynh già nua kia mới nói những lời đó, trong lòng thầm nghĩ: “Nguyên lai hẳn đã 240 tuổi rồi, là Đại tự sư huynh, so với Trí Thông còn cao hơn một lứa”

Như Vi sau khi giải thích Đại Thương là ai rồi nói tiếp: “Đại Thương sư huynh nói sư phụ từng cảm thán mình không thuộc về thế gian này, không trong tam giới, không thuộc ngũ hành”

Kim Tượng Đế nghe, vị sư phụ trong lòng vốn đã rõ ràng lại một lần nữa trở nên mông lung thần bí

“Còn nghe Trí Thông sư huynh nói, trước kia có rất nhiều sư huynh có pháp lực cao cường đều đã chết, sau khi rời núi, thì không trở lại, biến mất không minh bạch” Như Vi nói

“Tại sao lại thế” Kim Tượng Đế không kìm lòng được hỏi

“Chúng ta không tu đạo tôn pháp tượng, trong thiên địa này là dã tu sĩ, không người bảo hộ, tự nhiên sẽ dễ gặp phải chuyện không may” Như Vi thấp giọng nói nhanh “Ta nghĩ đó là nguyên nhân mà sư phụ hy vọng trong chúng ta có người sau khi ra ngoài có thể khai tông lập phái. Nghe nói Tuệ Ngôn sư huynh đã truyền đạo, hơn nữa còn có truyền nhân ở nhân gian làm tới chân nhân hộ thành hoặc hộ quốc. Cũng không biết bây giờ thế nào”

Kim Tượng Đế đột nhiên nghĩ tới quý kẻ dẫn họa tới Ma Thiên Sơn năm đó mình và Thanh Y dùng để thoát khỏi, chỉ không nghĩ tới chẳng những dẫn đến Hoa Thanh Dương còn dẫn tới Tuệ Ngôn, có thể nói Tuệ Ngôn đã gián tiếp bị quý kẻ của Thanh Y hại chết. Loại nhân quả quan hệ này khiến trong lòng Kim Tượng Đế cảm thấy không thoải mái. Nghĩ tới vị đạo nhân bị bắt tới lúc đầu thầm nghĩ: “Chẳng lẽ hẳn là đệ tử của Tuệ Ngôn sư huynh”

Như Vi không biết Kim Tượng Đế gặp Tuệ Ngôn như thế nào nên tiếp tục nói: “Tuệ Ngôn sư huynh đã từng truyền về ảnh châu nói rằng sau khi kết Chư Thiên Tinh Tượng sẽ chiêu cáo thiên hạ, khai tông lập phái, xây đạo tràng, cử hành pháp hội, cùng các môn các phái trong thiên hạ luận đạo, diễn pháp, thụ sắc phù của thiên đình...”

Trong lòng Kim Tượng Đế thầm than một tiếng, trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Khai tông lập phái, xây đạo tràng rồi vì sao còn cần sắc phù của thiên đình”

“Chỉ có đại môn đại phái mới có tư cách cử người gia nhập thiên đình, tiểu môn, tiểu phái căn bản là không được thiên đình thừa nhận, vì vậy phải tranh thủ để mình được thụ phù” Như Vi nói

Kim Tượng Đế lúc này mới biết khai tông lập phái còn cần thiên đình thừa nhận, hẳn không biết rõ về thiên đình, chỉ biết là thiên cung có lục ngự thống lĩnh thiên hạ, tựa hồ chỗ nào cũng có uy nghiêm. Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì có vẻ như không giống như mình nghĩ.

“Kỳ thật khai tông lập phái nhập thiên đình cũng không khó chỉ cần có thể đại phóng dị sắc trong hai lần pháp luận là có thể phái đệ tử nhận sắc phù của thiên đình rồi”

“Hai lần pháp luận nào?”

“Từ Tiêu diễn pháp và Linh Sơn luận đạo. Chỉ cần trong hai lần pháp luận đại phóng dị sắc tự nhiên sẽ được thiên đình mời. Chỉ cần được Thiên Đình thừa nhận thì đệ tử trong môn cũng sẽ không dễ dàng bị người khác đánh giết” Như Vi dừng một chút rồi lại tiếp tục nói: “Nói là được Thiên Đình thừa nhận không bằng nói được các môn phái trong thiên hạ thừa nhận bởi vì trong ngày đầu tiên mở đạo tràng sẽ có rất nhiều cao nhân của các môn phái đến luận đạo diễn pháp, rất nhiều tông phái mới khai lập vẫn lạc vì không qua được cửa ải này”

Kim Tượng Đế nhớ tới Tuệ Ngôn, không khỏi hỏi: “Thế Tuệ Ngôn sư huynh có thể qua được không?”

“Chư Thiên Tinh Tượng của Tuệ Ngôn sư huynh rất cường đại, nếu có thể chính thức kết pháp thì cho dù là đạo tôn các phái đích thân đến cũng không làm gì được nhưng một bước này lại tựa như rãnh trời, một bước sai thì sẽ khác nhau một trời một vực” Thanh âm của Như Vi giống như tên của gã cho người khác một cảm giác nhu hòa thể nhưng lại khiến cho tâm của Kim Tượng Đế sôi trào, trong đầu hẳn đột nhiên sinh ra một ý niệm, cái ý niệm này hóa thành biển cả, cuộn cuộn trong lòng.

“Như Hối sư đệ, đừng nghĩ quá nhiều, bây giờ chúng ta tốt nhất là cố gắng tu hành”

Kim Tượng Đế bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là đã đến linh thất. Như Vi nhìn hẳn, trong ánh mắt tựa như có cổ vũ, tựa như là khích lệ, gã nhìn Kim Tượng Đế rồi sải bước tiến vào trong linh thất của mình. Kim Tượng Đế trầm mặc ngẩng đầu nhìn bầu trời trong chốc lát rồi sải bước, thân hình lơ lửng, xếp bằng trong linh thất đã xây xong phần nền tảng, há miệng khẽ hút, linh vụ tám hướng cuộn cuộn tụ đến.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Thiên Địa Huyền Âm

Kim Tượng Đế ngồi trong linh vụ, đôi bàn tay bé nhỏ ôm trước ngực như ôm một quả cầu, một đám linh khí nằm trong hai tay hắn, linh vụ vốn mang màu xám trắng theo thời gian nằm trong tay của Kim Tượng Đế mà nhan sắc cũng chậm rãi biến hóa, từ xám trắng thành xám tím thẫm rồi hòa vào với nhau, cuối cùng dần biến thành màu xanh. Theo màu sắc biến hóa, linh vụ hư ảo cũng dần ngưng thực, cuối cùng trở thành một khối gạch xanh lơ lửng trên không. Bay lên, như bị một bàn tay nâng đỡ rồi nhẹ nhàng rơi xuống trên nền.

Từng khối rồi lại từng khối, Kim Tượng Đế đơn điệu lặp lại nhưng tuyệt không cảm thấy bức bối, im lặng phảng phất như đang làm một việc thần thánh, lại tựa như đang hưởng thụ một sự mỹ diệu mà không ai biết đến.

Tại tà nguyệt tam tinh động, không có phân ngày đêm, phảng phất như không cảm thụ được ngày đêm.

Có người nói thời gian thật ra là bất động, chỉ có vạn vật tự nhiên biến hóa, mọi người bất quá là sử dụng thời gian để nhận biết dấu vết già yếu của mình.

Kim Tượng Đế không già yếu, hắn đang lớn lên, nếu như cẩn thận quan sát sẽ thấy mỗi khi hắn ngưng tụ ra một viên gạch xanh thì thân thể sẽ lớn thêm một chút. Tuy trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động không nhìn được nhật nguyệt hằng nhưng lại không thể phủ nhận được sự luân chuyển biến hóa của chúng. Mỗi ba tháng lão tiên nhân sẽ dâng đàn giảng đạo. Kim Tượng Đế tự nhiên sẽ đi nghe, sau khi nghe xong, mặc kệ mình có linh ngộ được gì hay không thì hắn vẫn quay trở về xây linh thất. Sắp xếp một chút bụi linh khí tạo thành từng viên gạch xanh.

Đây là một công việc buồn tẻ nhưng Kim Tượng Đế lại tìm ra niềm vui thú và mỹ diệu trong nó. Hắn cảm nhận được sự bất đồng trong linh khí, phảng phất như những đám bụi linh khí khác nhau sẽ có tính cách khác nhau, hắn trao đổi với chúng, ngày từng ngày hiểu rõ tính cách của chúng, bắt đầu quen thuộc với chúng. Ban đầu đại đa số đều tỏ vẻ ngạo mạn, xa cách, nhưng theo thời gian dài tiếp xúc thì Kim Tượng Đế và chúng bắt đầu tạo thành một mối quan hệ vi diệu.

Loại cảm ứng huyền diệu này khó mà diễn tả được, tốc độ ngưng kết linh khí thành gạch xanh của Kim Tượng Đế càng lúc càng nhanh, thời gian càng lúc càng ngắn. Thân thể của hắn cũng lớn lên từng ngày.

Xây linh thất... Nghe đạo... Xây linh thất... nghe đạo

Tinh mạng của hắn đi vào quy luật trạng thái đơn giản đến cực độ này, còn tâm của hắn, dưới tác động của trạng thái này càng ngày càng trở nên yên tĩnh. Cho tới một ngày hắn đột nhiên ngừng đầu, mở hai tay về phía bầu trời, miệng đọc một chuỗi âm tiết phức tạp, linh vụ đầy trời giống như hiểu được lời hắn nói, bắt đầu tăng tốc vọt tới rồi bao phủ.

Thanh âm của Kim Tượng Đế cũng không lớn nhưng trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động bình tĩnh này thì không khác gì một mạng nhện có một sợi tơ bị chạm tới khiến cả mạng nhện đều rung động. Vang lên cực kì rõ ràng trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động Linh Đài Tông Phương Thốn Sơn.

Kỳ thật người tu hành cũng có chút giống với nhện, ngồi một mình tĩnh tâm. Nhưng lại bố trí một tấm lưới vô hình lấy bọn họ làm trung tâm, chỉ cần có chút gì chạm tới là đều có thể cảm ứng được.

Một vùng linh khí của Kim Tượng Đế đột nhiên bạo động khiến những người khác cũng cảm ứng được linh khí quanh thân đột nhiên lưu động, dựa vào cảm ứng của linh khí lập tức có rất nhiều người xuất hiện trước linh thất của Kim Tượng Đế.

Như Vĩ đã sớm đi ra, đứng ở vị trí gần nhất, bên cạnh là Tuệ Thanh. Tiếp đó là Đại Thương tóc màu nâu trắng, diện mục già nua, đằng sau là những người khác, toàn bộ Linh Đài Tông vốn không nhiều lắm lúc này đều đã đến đông đủ.

Vừa rồi ta nghe Như Hối sư đệ đột nhiên đọc Thiên Địa Huyền Âm, khi đi ra thì nơi đây đã bị linh khí bao phủ.

Thiên Địa Huyền Âm trong nhân gian có một cái tên khác là “Chú ngữ”. Nhân gian gọi Thiên Địa Huyền Âm mà khi Đạo gia thi pháp phải niệm là chú ngữ bởi bọn họ không biết những chú ngữ này. Trong các môn phái đương nhiên có rất nhiều chú ngữ pháp thuật, toàn bộ đều do tiên nhân linh ngộ ra, trích sửa để cho hậu nhân học tập. Nhưng pháp thuật của Phương Thốn Sơn không có chú ngữ hoặc có thể nói tất cả chú ngữ pháp thuật đều phải linh ngộ trong quá trình xây linh thất.

Nói cho cùng Thiên Địa Huyền Âm cũng không thần bí như nhân gian nói, đó là một loại ngôn ngữ câu thông thiên địa vạn vật và linh khí, mỗi người linh ngộ đều khác nhau. Kim Tượng Đế linh ngộ một câu, còn có rất nhiều chú ngữ pháp thuật chờ hắn đi linh ngộ.

Mọi người trầm mặc một hồi rồi Đại Thương nói: “Năm đó Trí Thông sư đệ hơn hai mươi năm đều không thể linh ngộ một câu, đột nhiên có một ngày đột nhiên ngộ ra ba câu sau đó không linh ngộ nữa. Nhưng hắn dựa vào pháp thuật hình thành từ ba câu Thiên Địa Huyền Âm cũng đủ để khiến người khác âm thầm thất sắc. Còn Tuệ Ngôn sư đệ thì ngày thứ ba đã linh ngộ một câu, rồi sau đó trong vòng mười năm linh ngộ ba trăm câu, pháp thuật mà hắn tinh thông chỉ sợ chỉ có Linh Sơn Bồ Tát mới có thể so được”

Tuệ Thanh trầm ngâm một lát rồi nói: “Như Hối sư đệ mất tám năm để linh ngộ ra một câu Thiên Địa Huyền Âm, trong Linh Đài Tông có thể xem là tương đối trẻ, bất quá linh ngộ câu đầu tiên đã có thể huy động nhiều linh khí như vậy, cho dù là Trí Thông sư huynh năm đó cũng không hơn được”

Chỗ này là Tà Nguyệt Tam Tinh Động, không cần hộ pháp, bọn họ hồi lâu cũng không thấy Kim Tượng Đế đi ra thì trở về tiếp tục việc tu hành của mình, Khi Kim Tượng Đế tỉnh lại, hần nhìn thấy một linh thất hư ảo, nóc nhà cũng không hoàn toàn ngưng thực nhưng sẽ không tán đi.

Lão tiên nhân giảng đạo thì nhất định hẳn sẽ đi nghe, tuy lão tiên nhân không nói pháp thuật thần thông gì nhưng mỗi lần nghe xong Kim Tượng Đế lại có cảm giác có không ít ích lợi, nghi vẫn trong lòng tựa như sương mù tan biến. Sau khi trở về tu hành, trong lòng sẽ sinh ra một ít mê hoặc thì sẽ lại đi nghe đạo, lại tìm được giải thích từ đạo. Hẳn không biết các sư huynh đệ có trạng thái này hay không, từ sau khi hần lĩnh ngộ Thiên Địa Huyền Âm cũng không cùng các sư huynh đệ khác trao đổi, chỉ ở trong một trạng thái Hồn Độn. Trong mắt các vị sư huynh thì hẳn giống như đang suy nghĩ, ngẫu nhiên còn nở nụ cười tỏ ý linh hội vì thế các sư huynh càng không có ai quấy rầy hần.

Đột nhiên có một ngày lão tiên nhân ngồi trên vân đài giảng đạo, đang giảng bỗng nhiên ngữ điệu biến đổi, xung quanh ông chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một đóa kim liên, kim liên bỗng nhiên vỡ nát biến thành một dây màu vàng, dây màu đột nhiên cuộn lại hóa thành một con gió, gió xoáy tít trong điện rồi biến thành một đám mây xám, trong mây xám có mưa phù li ti. Dưới đài chúng đệ tử ngồi ngay ngắn bất động, phảng phất như không phát giác gì.

Gió thổi mưa phùn, bay bổng

Nhỏ trên đầu Kim Tượng Đế, xối ướt mái tóc đen và quần áo, chảy xuống theo lọn tóc, chảy qua cặp lông mày tựa như kiếm, chảy từ mặt xuống lồng ngực, dừng trên khoe miệng một chút rồi rơi trên mặt đất tóe ra một chút hơi nước.

Mưa dần trở nên lớn, nhiệt độ trong không khí bắt đầu hạ thấp, chỉ chớp lát sau mưa biến thành hạt tuyết, rơi sần sập vào trên người chúng đệ tử. Chúng đệ tử giống như chưa tỉnh, y nguyên ngồi ngay ngắn bất động. Hạt tuyết biến thành bông tuyết, phiêu xuống từ trong hư không. Đột nhiên có một tiếng sấm nổ vang, từng đạo lôi điện hạ xuống.

Lôi đình đột nhiên hóa thành bão cát, bao phủ lấy họ. Trong chớp lát lại trở thành băng son, rồi hóa thành sông lớn. Chớp mắt thành núi lớn, trên núi mọc ra cây, nở hoa, kết quả, lá rụng.

Hết thấy biến hóa trong thiên địa, hết thấy hữu hình vô hình đều biến ảo trong điện.

Khi Kim Tượng Đế tỉnh lại thì chẳng có gì trước mắt, chỉ có lão tiên nhân tĩnh tọa trên vân đài, còn sư huynh bên cạnh vẫn an tọa, tựa như không có gì phát sinh.

Lão tiên nhân chậm rãi mở mắt nhìn chúng đệ tử hỏi: “Ta dùng Thiên Địa Huyền Âm giảng diệu pháp đại đạo, các người nghe được mấy loại?”

Đại Thương đứng dậy, hành lễ nói: “Sư phụ, đệ tử ngu dốt, từ ba mươi năm trước đã không còn lĩnh ngộ được loại pháp thuật nào”

Lão tiên nhân khẽ gật, cũng không nói gì thêm, tựa hồ như tất cả đều trong dự liệu, sau Đại Thương lần lượt từng người theo thứ tự đứng lên nói với lão tiên nhân.

Kim Tượng Đế nghe bọn họ nói, trong lòng kỳ quái, cảm giác không thể tưởng tượng nổi, bởi vì theo lời bọn họ thì quá ít. Từng người cũng chỉ có một hai loại, không vượt quá năm loại pháp thuật.

Tuệ Thanh đứng dậy hành lễ với lão tiên nhân nói: “Sư phụ, đệ tử lĩnh ngộ ba loại pháp thuật”

Kim Tượng Đế không khỏi nghiêng đầu nhìn hần thâm nghĩ: “Vì sao Tuệ Thanh sư huynh mới lĩnh ngộ được ba loại pháp thuật, chẳng lẽ cảm giác của ta là sai hay sao?” Trong lòng của hần nghi hoặc suy tư cho tới khi Như Vi đứng dậy nói mình lĩnh ngộ chín loại pháp thuật thì Kim Tượng Đế mới thờ dài một hơi. Mọi người quay đầu nhìn Như Vi khiến gã có chút không tự nhiên.

Lão tiên nhân vẫn yên tĩnh tựa giếng nước chỉ khẽ gật đầu, Kim Tượng Đế đứng dậy, lần hoạt động này hần mới phát hiện ra mình đã hoàn toàn trưởng thành, còn cao hơn một chút so với Như Vi, ở trong nhân gian cũng có thể coi như là người tương đối cao rồi.

“Sư phụ, đệ tử mơ mơ màng màng, phảng phất đã nghe được vô số Thiên Địa Huyền Âm, thấy được vô số pháp thuật nhưng rồi lại cảm thấy không rõ” Kim Tượng Đế đứng dậy nói, kỳ thật cũng không phải là toàn bộ không rõ mà là có hơn phân nửa không rõ, chỉ là nghe các sư huynh chỉ nghe được một hai loại pháp thuật nên cảm giác có thể mình đã nghe lắm.

Lão tiên nhân khẽ gật đầu nói: “Vô luận đúng hay không cũng đã để lại lạc ấn. Đệ tử của sư huynh Tuệ Ngôn của người dâng hương cầu cứu, hôm nay người sẽ rời núi để xem hần có chuyện gì”

Kim Tượng Đế có chút không hiểu, còn chưa biết tình trạng của mình ra sao, lão tiên nhân lại để cho hần rời núi. Lại nghe lão tiên nhân nói: “Tuệ Ngôn vì người mà chết thì người phải chiếu cố đệ tử của hần”

“Vâng sư phụ” Kim Tượng Đế tuy không biết đệ tử của Tuệ Ngôn ở đâu, gặp phiền toái gì nhưng vẫn vội đáp ứng.

“Sư huynh của người Tuệ Ngôn có đệ tử làm quốc sư của Thiên Nguyên quốc nằm ở giao giới giữa Đông Thắng Thần Châu và Nam Chiêm Bộ Châu, người tới đó tìm hần” Lão tiên nhân nói “Tu vi của người không tới Chân Nhân Cảnh, lúc này rời núi có thể ma luyện tâm chí nhưng cũng có thể khiến đạo tâm nhuốm trần. Ta có một pháp tặng người, người có đồng ý thụ không?”

“Đệ tử nguyện ý” Kim Tượng Đế vội nói

“Pháp này không phải thần thông, cũng chẳng phải huyền thuật, mà là đạo kiếm, một thanh đạo kiếm có thể trăm sạch tường niệm”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Kiếm Chung Trong Tâm Xuống Thiên Nguyên

Lão Tiên Nhân bình tĩnh ngồi trên vân sàng nói muốn tặng đạo kiếm cho Kim Tượng Đế, Kim Tượng Đế tự nhiên là vội vàng hành lễ bái tạ.

"Người tu hành có nội ngoại song kiếm, nội tên Đạo Kiếm, ngoại tên Pháp Kiếm. Đạo Kiếm chém ma làm loạn tâm, Pháp Kiếm trừ ma gây loạn thể." Thanh âm của lão Tiên Nhân mang lại một loại cảm giác trống rỗng, như trực tiếp vang lên trong linh hồn, cảnh tượng trước mắt Kim Tượng Đế đột nhiên biến đổi, đại diện biến mất, chìm vào bên trong Linh Đài.

Bên tai vẫn tiếp tục vang lên lời nói của Lão Tiên: "Kiếm là vật để người Tu Hành trừ ma, vốn vô hình vô dạng. Tại Ngoại [Bên ngoài], xưng là Pháp Kiếm, có thể mang dạng kiếm cũng có thể là các loại Bảo Khí. Tại Nội [Bên trong] là Đạo Kiếm, vô hình vô chất, giao hòa cùng Pháp Tượng, có thể Chính Tâm (1), có thể trừ Tâm Ma.

(1) Chính Tâm: Chính [của chính trực ngay thẳng], Tâm [của Tâm địa, lòng người] Tâm địa trong sáng, lòng người ngay thẳng, chí công vô tư.

Bên trong Linh Đài của Kim Tượng Đế, một đạo linh quang chói mắt xẹt qua bầu trời, chìm vào trong ngọn tuyết son mờ ảo kia rồi biến mất.

Kim Tượng Đế thầm nghĩ: "Lẽ nào đó chính là Đạo Kiếm?"

Ý nghĩ mới hiện lên thì trong Linh Đài của hắn lại vang lên giọng nói của lão Tiên Nhân: "Đó không phải là đạo kiếm, mà là Kiếm Chung [Loại], một đám Kiếm Chung trừ Tâm Ma. Ngươi hãy tế luyện nó hàng ngày."

Kim Tượng Đế lòng đầy nghi hoặc, không biết tế luyện như thế nào, mở miệng hỏi thêm nhưng không thấy Lão Tiên nhân trả lời.

Cảnh tượng trước mắt lại biến đổi lần nữa, trở lại đại diện, thì không thấy Lão Tiên nhân.

Bên cạnh hắn chỉ còn lại Tuệ Thanh, Kim Tượng Đế đưa mắt nhìn về phía sư huynh, còn chưa có mở lời, thì Tuệ Thanh đã lên tiếng: "Sư đệ, bây giờ xuống núi luôn hay muốn chuẩn bị một chút?"

Kim Tượng Đế cũng chẳng biết phải chuẩn bị gì, lúc đến tay không, thân chả có vật gì ra hồn, lúc đi đã có một Thân thần thông có điều chưa được phát huy. . . Hắn liền lắc đầu, nói: "Không cần đâu, sư huynh, ta xuống núi luôn".

Tuệ Thanh mỉm cười nói: "Cũng tốt, sư đệ đi sớm về sớm, ở thế giới bên ngoài cố gắng đừng dính phải nhân quả."

Kim Tượng Đế biết rõ nhân quả mà gã nói chính là những tai họa mang đến phiền phức cho Phương Thốn Sơn, có chút suy tư, Tuệ Thanh nói tiếp: "Kỳ thật, chúng ta không sợ, tu hành đến cảnh giới này, chuyện sống chết đã phai nhạt nhiều, có điều sư phụ sẽ không đồng ý, nếu ngươi dính phải nhân quả thì ngươi cũng không về được."

Kim Tượng Đế không thêm để ý cười cười, nói: "Sư huynh yên tâm, ta sẽ cố gắng không dính vào nó, nếu như dính phải, ta sẽ không trở về." Nhìn qua Kim Tượng Đế nói rất nhẹ nhàng, thanh âm rất nhỏ, chỉ có đứng sát bên Tuệ Thanh mới có thể nghe được, lại giống như nói với với chính mình.

Tuệ Thanh có chút kinh ngạc nhìn Kim Tượng Đế, cho đến lúc này gã mới phát hiện ra vị sư đệ luôn trầm mặc ít nói của mình có chút quyết đoán, cố chấp. Sau một hồi suy tư, gã mới cảm thấy thoải mái, có thể được Tuệ Ngôn thu nhận thay thầy một lòng muốn đưa đến Phương Thốn Sơn há lại kém cỏi, nếu chỉ là loại người bình thường thì chính y hoàn toàn có thể tự thu làm đệ tử. Gã vẫn còn nhớ rõ trong ảnh châu mà Trí Thông truyền về có nói một câu: "Cố chấp, trọng ân nghĩa, đạo tâm thanh minh [Trong trẻo]"

Nếu như Kim Tượng Đế biết rõ Trí Thông từng đánh giá hắn như vậy thì nhất định sẽ thất kinh, bởi vì thời gian ở gần Trí Thông cũng không lâu lắm, ít hơn thời gian ở với Tuệ Ngôn rất nhiều, tuy rằng y hào sảng bạo ngược, nhưng mà ánh mắt y lại tuyệt không kém hơn Tuệ Ngôn.

"À, đúng rồi, lúc này sư phụ gieo kiếm chung vào Linh Đài của ta, nói là nếu ngày đêm tế luyện có thể hóa thành đạo kiếm, chém Tâm Ma. Nhưng hiện tại ta không biết phải tế luyện ra sao, hỏi sư phụ thì người cũng không trả lời." Kim Tượng Đế nói với Tuệ Thanh còn đang thất thần

Tuệ Thanh giật mình bừng tỉnh, trầm mặc một hồi mới nói: "Đạo kiếm là một loại tâm niệm, ngươi có thể coi nó là chuẩn mực đạo đức cũng được."

"Không đúng, không phải như thế." Kim Tượng Đế phủ định, điều này làm cho Tuệ Thanh ngẩn người. Lập tức Kim Tượng Đế nói tiếp: "Ta có thể cảm nhận đám bạch quang kia ẩn chứa vô tận phong mang, tuyệt đối không chỉ đơn giản là tâm niệm đâu."

Tuệ Thanh cười cười, nói: "Sư phụ từng nói qua người tu hành ở Linh Sơn có mười giới luật, những giới luật này cũng giống như các giới luật của các môn phái trong Đạo Môn, kỳ thật tất cả chỉ là một phương thức tu hành đạo kiếm"

Kim Tượng Đế trầm tư, Tuệ Thanh lại nói: "Bất quá, Linh Đài Tông chúng ta cũng không có những giới luật kia, mặc dù không có nhưng cũng không thể nói Linh Đài Tông sẽ không có phương thức tu đạo kiếm, cái mà chúng ta tu hành ở đây, không những luyện Pháp, mà còn tu một loại Tâm Cảnh và Đạo Đức, nói một cách khác là tạo một chuẩn tắc cho hành vi xử sự trong thiên địa này, vào thời điểm chúng ta rời đi, sự phụ điều ban thưởng một đạo Kiếm Chúng, đạo kiếm chúng này sẽ hòa hợp với tâm tình lúc xuất sơn. Sau khi chúng ta ra ngoài, tâm cảnh sẽ chịu nhiều thứ quấy nhiễu, cuối cùng sẽ không hợp với kiếm chúng, đến lúc đó phải tự xét bản thân để Chính tâm. Nếu không làm được, kiếm chúng sẽ tan đi, từ đó ta không còn là đệ tử của Phương Thôn Sơn nữa."

Kim Tượng Đế trầm mặc một hồi rồi thờ dài nói: "Đa tạ sư huynh chỉ điểm."

Tuệ Thanh mỉm cười, nói: "Những điều này sư phụ không giảng cho người, bởi vì sau khi người ra ngoài, nhất định sẽ cảm nhận được, hiện tại ta chỉ sớm nói cho người biết mà thôi." Sau khi nói xong gã lại móc một quyển sách từ trong ngực ra, nói: "Sư đệ lần đi này có thể gặp gỡ rất nhiều sự tình của nhân gian, ở đây có một cuốn Ngoại Môn Đan Phù, có lẽ có một ít tác dụng."

Sách cũng không dày, nhưng mà chữ ở bên chi lớn bằng con kiến, nếu không phải nhãn lực của Kim Tượng Đế tăng lên một khoảng lớn thì sẽ không nhìn rõ lắm.

Kim Tượng Đế không hỏi quyển sách này đến từ đâu, sau khi nhận lấy rồi cất người rồi quay mình bước ra ngoài. Tuệ Thanh theo sát phía sau đưa tiễn, đi thẳng về phía cửa Động Thiên.

Rất nhanh đã đến cửa Động Thiên. Từ xa đã thấy được bóng dáng to lớn của ông lão già mặt sẹo ở nơi đó, nhìn qua vẫn không khác lúc mới vào là mấy, lão cũng không có thay đổi nhiều. Chỉ là quái tượng đã không còn nữa, tay cầm một thanh đao, trên lưng có một cái túi quần áo.

Kim Tượng Đế trong lòng thầm nghĩ: "Lẽ nào hán cũng xuống núi?"

Cho đến lúc này Kim Tượng Đế vẫn không biết thân phận của lão, cũng không thấy lão tới Linh Đài điện để nghe đạo, càng không biết tên của lão là gì.

Tuệ Thanh cất tiếng: "Hán tên Tiêu Cửu, vốn là một tên cường đạo chuyên giết người cướp của, được Tuệ Ngôn mang đến, tuy rằng học được pháp môn Luyện Khí, nhưng không tu Pháp Thuật. Có điều thanh đao trong tay hán lại không phải là phàm vật, mà là Pháp Khí đúc từ Bắc Hải Hàn Tinh Huyền Thiết, được Tuệ Ngôn sư huynh mang về từ một lần xuất sơn. Đao trong tay hán, uy lực thật không tầm thường."

Trong lúc nói chuyện thì đã đến bên người lão già mặt sẹo kia, Kim Tượng Đế vẫn nhớ rõ, cái lúc mới bước vào Động Thiên sau khi hỏi về chuyện của Tuệ Ngôn sư huynh, lão từng ngoảnh đầu lạnh lùng hỏi Kim Tượng Đế một vì lý do gì vẫn còn sống, trong lòng Kim Tượng Đế luôn có ấn tượng sâu sắc đối với chuyện này.

Lão già mặt sẹo cao lớn kia cũng không có nói chuyện, Tuệ Thanh nói với Tiêu Cửu: "Như Hối sư đệ pháp thuật mới thành, nhất định sẽ có lúc mất linh, người nhất định phải ở bên cạnh hán, đề phòng bất trắc."

"Vâng." Tiêu Cửu lại cung kính hành lễ đáp lời, thanh âm rất kiên định.

Tuệ Thanh hướng về Kim Tượng Đế cười cười, nói tiếp: "Sư đệ, đi cẩn thận, nhanh chóng trở về."

Kim Tượng Đế mỉm cười đáp lại.

Đi thẳng khỏi Tam Tinh động, khí trời bên ngoài hơi ướt át, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trời cao mây xa, trong không khí thoang thoảng hương hoa. Quay đầu nhìn lại, cửa Tam Tinh động đã đóng, trên tấm bia nằm ở bên cạnh Động Thiên có khắc mấy chữ Linh Đài Phương Thôn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động vẫn nổi bật như xưa, không một chút thay đổi.

Kim Tượng Đế quay đầu nhìn lại Tiêu Cửu đang đứng phía sau mình, người có vẻ già nua nhưng cho dù ở tại địa phương của tiên gia Phương Thôn Sơn này lâu như vậy mà vẫn còn đó cái sát khí đằng đằng khó nén, hán hỏi: "Tại sao người muốn xuống núi?"

"Ta không thể cứ thế chết già trong núi như vậy được"

Đây là đáp án mà Tiêu Cửu đưa ra cho Kim Tượng Đế, Kim Tượng Đế trầm mặc một hồi, cũng không nói thêm gì, hán không biết trả lời thế nào, cũng không nghĩ ra nên hỏi cái gì.

Đi một mạch đến chân núi, quay đầu lại thì cảm thấy Phương Thôn Sơn tựa như ở trong một cái thế giới khác.

Kim Tượng Đế đứng yên một hồi ở chân núi, Tiêu Cửu đứng bên cạnh nhìn hán, trong mắt lão thì Kim Tượng Đế đã thay đổi rất nhiều, đây chỉ là một loại cảm giác, tuy tướng mạo bây giờ của Kim Tượng Đế cùng với hình dáng mà hán huyền hóa lúc vào núi giống nhau, nhưng khí tức lại hoàn toàn bất đồng. Lão muốn nhìn một cái tiêu yêu mà lúc mới đến chỉ có khí tức hư huyền này đã tu được thần thông diệu pháp gì.

Kim Tượng Đế đứng lặng yên, không nhúc nhích, dường như đang suy nghĩ gì đó, Tiêu Cửu cũng không nhìn thấy dấu hiệu nào chứng tỏ Kim Tượng Đế muốn niệm chú làm phép.

Đột nhiên, lão cảm thấy giác có phần không thích hợp, đưa mắt nhìn bốn phía, cảnh tượng xung quanh lại biến thành mơ hồ, cảm giác như bản thân đang ở trong dòng sông Linh Khí, thân thể không tự chủ được mà bị dòng nước cuốn đi. Trong lòng của lão khiếp sợ, loại này pháp thuật hán đã gặp qua, đúng là năm đó lúc bị Tuệ Ngôn hàng phục, đã từng thấy qua một loại pháp thuật như vậy. Từ chỗ Tuệ Ngôn lão biết được Thuật Pháp kia có tên Miêu

Ba Thanh Linh Độn.

Trước đây lúc trốn tránh Hoa Thanh Dương truy sát, Kim Tượng Đế từng thấy Tuệ Ngôn sư huynh thi triển qua pháp thuật này. Mặc dù trước mặt lão tiên nhân hần từng nói đã nghe được vô số thiên địa huyền âm, nói cách khác là hần đã từ đó lĩnh ngộ được rất nhiều pháp thuật, có điều hần chưa từng thi triển qua. Lần này rời núi, muốn nhanh đến Thiên Nguyên quốc tự nhiên không thể dùng cách bình thường đi lại được, vì vậy hần liền nghĩ đến Miếu Ba Thanh Linh Độn mà Tuệ Ngôn từng thi triển, điều khiến hần ngạc nhiên là dựa vào cảm giác trong lòng vậy mà vừa thi triển một cái đã thành công rồi.

Hần rất cao hứng, lại nghĩ đến vô số pháp thuật trong lòng mình thì không khỏi sinh ra cảm giác nắm trong tay ngàn vạn diệu pháp, có thể đi khắp thiên hạ.

Lúc này Thiên Nguyên Quốc đang lan truyền một tin tức, quốc sư Chính Nguyên chân nhân là yêu quái, bị quốc sư hiện tại là Mộc Linh chân chân dùng thần thông chế phục, lấy Thần Phù trấn áp sau đó treo tại cổng thành. Tuy Chính Nguyên chân bị thần phù trấn áp lại bị treo lên đầu thành, có điều hai đứa đồng tử của y lại không bị làm hại, ngược lại còn được quốc sư đương nhiệm Mộc Linh chân nhân coi trọng, muốn thu nhận vào môn phái, vẫn được làm đồng tử theo hầu.

Trong hai đồng tử này một là con của Thiên Nguyên quốc vương, đứa còn lại là con gái của một vị tướng quân, tuy rằng cả hai đều là dòng thứ, nhưng cũng không có người nào dám nói chúng là Yêu Đồng, trái lại còn được tân quốc sư thu làm đồng tử một lần nữa.

Bất quá, hai đứa nhỏ này chưa hẳn đã nguyện ý gia nhập vào môn phái khác, ba nén hương kia chính là do một đồng tử đốt lên, một ngày trước khi mà Chính Nguyên đạo nhân mang theo một đồng tử của mình vào cung thì đã nói với đứa ở lại: "Nếu lần này vì sư đi không có về, ngươi liền đốt lên ba nén hương này", vừa nói vừa từ trong mình lấy ra ba cây thanh hương được bọc cực kỳ kín đáo, thần sắc nghiêm túc.

Trên một chiếc xe ngựa trước cửa thành, Phong Tín Nhi vén lên tấm rèm nhìn Chính Nguyên đang bị treo ở đầu tường cao ngất, ở bên cạnh một quần gia thị vệ thấp giọng nói: "Tín Nhi tiểu thư, quốc sư còn đang chờ a".

Phong Tín Nhi chính là một trong hai vị đồng tử của Chính Nguyên, ba nén hương kia cũng do nàng đốt.

"Quốc sư bị treo ở nơi đó". Phong Tín Nhi cũng không nhìn thị vệ kia, thanh âm cực kì khẽ nhưng vẫn đủ cho thị vệ thúc giục nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Tình Nghĩa Lưỡng Nan Phong Tín Nhi

Trong Phong tướng quân phủ, tiểu thư như Phong Tín Nhi có rất nhiều, nếu ở vào thời điểm nàng chưa làm đồng tử Quốc sư, hần căn bản sẽ không biết tướng quân còn có một đứa con gái như vậy, cho dù có biết cũng chẳng để ý làm gì, chỉ là một cái tên mà thôi.

Hần biết tới Phong Tín Nhi là khi nàng trở thành đồng tử của quốc sư, quốc sư tự mình tới phủ tướng quân nói muốn thu phong tín làm [cầm tiết] đạo đồng. Trong phủ có truyền ngôn rằng, đương thời tướng quân không đáp ứng ngay mà lại đề cử mấy người con gái khác với quốc sư, chỉ là quốc sư một mực giữ nguyên ý định ban đầu, khẳng khái thu nhận Phong Tín Nhi. Trong khoảng thời gian Phong Tín Nhi mới thành cầm tiết đạo đồng, mọi nơi đều bàn tán xôn xao về nàng, trước kia ko biết nàng nay đều tìm cách ngó nàng một cái.

(Cầm tiết đồng tử: đồng tử giữ lễ)

Thời gian trôi qua, mọi người phát hiện cô nàng Phong Tín Nhi này chẳng có chỗ nào hơn người, âm điệu vô quang giống như trước, thực không hiểu quốc sư nhìn trúng nàng ở điểm nào. Trong phủ tướng quân lại rộ lên truyền ngôn, nói là tướng quân từng triệu kiến Phong Tín Nhi một lần, về sau liền không có thêm lần nào nữa, tựa như đã quên đứa con gái này.

Vị thị vệ đứng bên xe ngựa dừng mạnh hơn người, tám tuổi nhập phủ làm nô, không biết cha mẹ là ai, bởi đạo pháp nổi danh nên lấy Đạo làm họ, lấy Phong làm tên. Gã nghe thấy lời của Phong Tín Nhi liền không kiềm nổi xung động nhìn vị tiểu thư cho tới nay vẫn không có bất kỳ chỗ đặc biệt này.

"Tiểu thư, hần là yêu quái không phải quốc sư, lời này ngàn vạn lần chớ để người khác nghe thấy." Đạo thị vệ từ trong câu nói của Phong Tín Nhi cảm nhận được một chút kiên trì yếu ớt, gã cảm thấy loại tư tưởng này rất nguy hiểm, khả năng sẽ mang tới phiền phức cho phủ tướng quân, gã đề tỉnh cũng là cảnh cáo nàng, kéo khi nàng gặp quốc sư hiện tại lại nói lời tương tự thì sẽ khiến phủ tướng quân dấy phải phiền toái.

Phong Tín Nhi thu hồi ánh mắt khỏi Chính Nguyên nơi đầu thành liếc nhìn Đạo Phong rồi nói: "Đạo thúc thúc, hồi nhỏ ta có nghe mẫu thân kể lại, thời điểm tướng quân bị địch tập kích Đạo thúc thúc đã anh dũng hộ vệ như thế nào, Đạo thúc thân trúng hơn 37 vết thương lớn nhỏ nhưng sau cùng đã bảo hộ tướng quân bình an. Trong lần tập kích đó có ba tên hộ vệ phản bội, năm tên đào tẩu, chỉ có Đạo thúc một người từ thủ ở cửa sơn động." Thanh âm nàng rất dịu nhẹ, rất nhu hòa nhưng cực kỳ lưu loát, không có nửa điểm trúc trắc. Nàng ngừng một chút lại nói tiếp: "Lúc còn bé ta luôn có suy nghĩ là điều gì khiến Đạo thúc thúc không đếm xỉa tính mệnh từ thủ lối vào sơn động kia, Đạo thúc thúc có thể trả lời ta chăng?" Dứt lời, nàng ngừng đầu nhìn Đạo Phong.

Trên khuôn mặt cương nghị của lão Đạo nở ra nụ cười, cũng không biết là do tâm tình gã khá hơn hay vì nguyên nhân gì khác, gã phát hiện đôi mắt vị

thiếu nữ ngồi trong xe ngựa đang vén một góc vải xanh kia trong vắt thậm chí có thể từ đôi đồng tử đen láy như giọt mực của nàng nhìn thấy bóng mình.

Gã thu hồi mực quang đang nhìn thẳng vào mắt Phong Tín Nhi, hơi cúi đầu nói: "Tướng quân thu nhận ta, cấp cho ta hết thảy, tánh mạng của ta đương nhiên thuộc về tướng quân." Gã nói cực kỳ kiên định cũng rất tự nhiên.

"Đúng vậy, tướng quân cho Đạo thúc mọi nên Đạo thúc có thể vì tướng quân mà vứt bỏ tính mạng quý giá nhất, thế còn ta?" Phong Tín Nhi nghiêng đầu nhìn vị đã từng là Thiên Nguyên quốc quốc sư - Chính Nguyên chân nhân ở đầu tường thành.

"Tiểu thư, tướng quân là phụ thân của ngài, sinh mệnh của ngài cũng thuộc về tướng quân." Đạo Phong hồi đáp rất nhanh, âm lượng cũng rất nặng, gã tựa như hiểu được ý tứ trong lời Phong Tín Nhi.

Ngược lại Phong Tín Nhi không có đáp lại ngay, tựa hồ đang suy ngẫm, vẫn nhìn sang đầu tường. Ánh mắt Đạo Phong rơi vào khuôn mặt phổ thông mà ôn thuận của thiếu nữ. Trong lòng gã, vị tiểu thư luôn lặng lẽ ra vào cửa bên của phủ tướng quân ở trước mắt này đã phát sinh biến hóa.

Một lát sau, Phong Tín Nhi lại khẽ nói: "Đạo thúc thúc, người coi gốc Mã Tiên Thảo kia nở hoa rồi!"

Đạo Phong nghiêng đầu nhìn vệ đường, nơi đó có một cây hoa nhỏ màu tím mọc lẫn trong một bụi cỏ dại, nụ hoa màu tím nhạt tình không bắt mắt, nếu Phong Tín Nhi không nhắc thì gã cũng sẽ không để ý rằng dù mùa hoa đã qua lại có một gốc tiểu thảo lặng lẽ khai hoa. Gã nhú mày, trong tai lại vang lên tiếng Phong Tín Nhi: "Đạo thúc thúc, theo thúc hoa này có sinh mệnh hay không?"

Không đợi Đạo Phong hồi đáp, nàng lại tiếp tục nói: "Rất nhiều người nói cá chim đã thú có sinh mệnh, lại hiếm ai nói cỏ cây hoa lá mỗi cây mỗi gốc đều có sinh mệnh. Quốc sư nói hoa điều ngư trùng cây cối... tất cả đều có thể khai linh, bọn chúng gặp cơ duyên liền có thể thành yêu thành tinh. Những chuyện này ta chưa từng chứng kiến, cũng không biết là thật hay giả nhưng quốc sư từng nói, kỳ thực người cũng cần khai linh a. Đạo thúc thúc nói tánh mạng của người là thuộc về tướng quân, đó là bởi vì Đạo thúc thúc cảm thấy là tướng quân trao cho người một sinh mệnh mới, đây chính là khai linh."

Nàng nói đến đây liền nhẹ nhàng hạ màn cửa, Đạo Phong thừ ra tại chỗ, lại nghe trong xe ngựa truyền ra phương ngôn: "Còn ngọn lửa sinh mệnh của ta do quốc sư thấp sáng."

Đạo Phong nhìn thật sâu bên trong xe ngựa, dường như thấy thiếu nữ dung mạo ôn thuận, đôi mắt trong vắt kia đương ngồi ngay ngắn không chút dao động. Gã không chần chừ nữa vung tay đánh xe tiến về phía trước, xuyên qua phố xá sầm uất tiến vào trong vương cung.

Chạng vạng, xe ngựa rời khỏi vương cung. Trở về phủ tướng quân, Đạo Phong lại dẫn Phong Tín Nhi tới thư phòng của tướng quân. Không lâu sau Phong Tín Nhi liền được Đạo Phong dẫn ra ngoài, theo đường cũ trở lại chỗ ở của nàng. Đối với một nơi như tướng quân phủ mà nói, tiểu viện của nàng tương đối là vắng vẻ, bên trong chỉ có một nữ hầu hơn 40 tuổi đang chăm chỉ quét dọn.

"Vương mục!" Phong Tín Nhi cười hô.

Vương mục lập tức bỏ chổi sang một bên chạy ra chào đón: "Tiểu thư, cô đã trở lại." Lại hô một tiếng "Đạo thống lĩnh" rồi hướng hân hành lễ.

Đạo Phong thuộc thị vệ thiếp thân của tướng quân, đồng thời toàn bộ thị vệ trong phủ là do một tay gã quản lý, vậy nên người trong phủ đều gọi gã là Đạo thống lĩnh. Gã nhẹ gật đầu sau đó nói với Phong Tín Nhi: "Tiểu thư, ta sẽ phái người trông coi nơi này, ngài có gì cần phân phó cứ giao cho bọn hân a."

Gã dứt lời liền thi lễ rồi xoay người bỏ đi, Phong Tín Nhi quay đầu nhìn bóng lưng Đạo Phong ngày một xa. Còn Vương mục sắc mặt đại biến, hoảng sợ nói: "Tiểu thư, lão gia, hân....."

"Không sao, Vương mục."

"Nhưng, nhưng mà....."

Phong Tín Nhi đã bước vào trong phòng, chiếc váy xám phổ thông lay động theo gió, eo nhỏ vai gầy, tóc dài đen nhánh phủ lên đầu vai, đi trong gió tuy chậm nhưng lại ko có nửa phần ngập ngừng.

Tối nay trong phủ tướng quân đặc biệt yên tĩnh, bởi vì tâm tình tướng quân rất tệ, chẳng những hất đổ bình hoa yêu thích còn đánh tiểu thiếp sủng ái một trận. Tướng quân tức giận là vì đứa "con" ngày trước được Chính Nguyên quốc sư thu làm cầm tiết đồng tử - Phong Tín Nhi lại dám cự tuyệt đương kim quốc sư Mộc Linh chân nhân.

Phủ tướng quân dần dần chìm vào đêm tối, chỉ còn một góc đình viện phía Tây Bắc lộ ra ánh sáng mờ nhạt, trong một căn phòng nơi đó, trước bàn sách đặt dưới cửa sổ có một vị thiếu nữ đang dựa bàn chép 《 đạo đức kinh 》, đây là bài học Chính Nguyên chân nhân bố trí cho nàng.

Dưới ngòi bút của nàng từng hàng chữ xinh đẹp nhịp nhàng tuôn ra, trên thẻ tre viết: "Ta có ba vật báu mà ta ôm giữ cẩn thận: một là lòng từ ái, hai là tính khiêm ước, ba là không dám đứng trước thiên hạ. Vì từ ái nên mà sinh ra dũng cảm; vì khiêm ước nên hoá ra sung túc; vì không dám đứng trước thiên hạ nên mới được làm chủ thiên hạ."

Nàng viết đến đây thì ngừng đầu, đôi mắt vào màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ.

Vương mục bưng trà xanh và bánh ngọt lên, nhìn Phong Tín Nhi nói: "Tiểu thư à, sao cô phải khổ vậy chứ? Bất kể Chính Nguyên quốc sư có phải yêu quái hay không, hiện tại đều đã là yêu quái. Bây giờ Mộc Linh chân nhân mới là quốc sư, hân thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, đặc tội hân phủ

tướng quân của chúng ta sẽ gặp đại họa a."

Phong Tín Nhi vẫn không quay đầu, Vương mục lại nói thêm: "Tuy lão gia đối xử với ngài và Đại tiểu thư không tốt nhưng nếu không có phủ tướng quân thì cũng không có tiểu thư."

Vương mục là nha hoàn hồi môn của mẫu thân Phong Tín Nhi, đại tiểu thư trong lòng bà chính là mẫu thân nàng.

"Vương mục, ta đã hiểu, người yên tâm phủ tướng quân sẽ không có việc gì, sự phụ của quốc sư là đạo đức chân nhân, chỉ cần người tới như vậy mọi việc đều giải quyết dễ dàng." Phong Tín Nhi nói.

"Nhưng đã trôi qua biết bao nhiêu ngày, sao y vẫn chưa xuất hiện, những cây hương kia đều đã tàn rồi." Vương mục chỉ một lư hương màu tro xám trên vào cái bàn bày biện ở góc phòng nói. Trên lư chỉ còn 3 que gỗ ngùn ngụt màu vàng, không biết vót từ giống cây nào, bên trên có khắc phù văn huyền bí.

Phong Tín Nhi cũng nhìn lư hương kia, im lặng không nói, Vương mục lặng lẽ lui ra ngoài.

Ngày hôm sau, Thiên Nguyên đại vương triệu tướng quân tiến cung, cho tới tận xẩm tối vẫn chưa trở về, cũng không có tin tức gì trong cung truyền ra. Tức thời, người trong phủ trên dưới bất an. Trước đó đã có lời ra tiếng vào, nói rằng Tín Nhi tiểu thư đắc tội quốc sư, khả năng sẽ đem tới phiền toái cho tướng quân.

Buổi tối cùng ngày liền có không ít người tới nơi ở của Phong Tín Nhi, hi vọng nàng có thể cầu xin quốc sư một câu, tất cả đều cho rằng vì nàng đắc tội quốc sư mới xảy ra cơ sự bây giờ.

Mà những người tới tìm nàng đại thể đều là thể thiếp tướng quân.

"Tại bây có biết Tín Nhi tiểu thư đang làm cái chi không?" Trong một vài góc tối, bọn hạ nhân thấp giọng bàn tán.

"Đang làm cái gì thế?"

"Nàng đang chép sách."

"Chép sách?? Lúc này nàng còn tâm tư chép sách cơ à, thật không hiểu chuyện, phủ tướng quân sắp đại họa lâm đầu nàng còn chép sách, cũng không nghĩ xem nhờ ai mà nàng không phải lo áo cơm à"

"Đúng vậy nha, bình thường thấy bộ dáng nàng ôn nhu khéo léo, không nghĩ tới lại không hiểu chuyện như vậy."

"Ta thấy hẳn là nàng trúng yêu thuật của yêu quái."

"Nói vậy là sao?"

"Người nghĩ coi, một cô nương tốt là thế sau khi đi theo tên quốc sư yêu quái kia liền biến thành bộ dạng như vậy, không phải trúng yêu thuật thì là cái gì?"

"Nghe đâu Tín Nhi tiểu thư còn luôn miệng nói rằng tên kia không phải yêu quái, người xem, hẳn là yêu quái hàng thật giá thật rất nhiều người đều thấy, nếu không phải quốc sư sử dụng thần phù trấn áp thì có lẽ đã bỏ chạy từ sớm, có khi lại muốn đến nơi khác hại người."

.....

Rạng sáng hôm sau, người trong phủ tướng quân lúc xuất môn đã phát hiện vô số cấm vệ binh bao vây ngoài cổng, chỉ cho phép vào không cho phép ra, thoáng một cái cả phủ từ lo lắng biến thành sợ hãi.

Ngay cả lão phu nhân cũng đứng ngồi không yên, phái người đi tìm hiểu lại không tra được tin tức gì, thế là cũng đi tới tiểu viện góc tây bắc.

"Tín Nhi à, nãi nãi biết những năm gần đây mẹ con con không được chiều chuộng đầy đủ, nhưng dù sao các người cũng không phải lo cơm áo gạo tiền, không phải xuất đầu lộ diện kiếm sống như những nông gia nữ tử kia, con là cô nương đọc sách biết chữ hẳn phải minh bạch những đạo lý này."

"Nãi nãi, ta hiểu." Phong Tín Nhi nhìn vị nãi nãi đầu đầy tóc bạc này trong lòng ngũ vị tạp trần.

Chính như nàng nói, tuy ở nơi đây bị đối xử lạnh nhạt, thiếu tình người nhưng chung quy phủ tướng quân đã cấp cho mình nơi ăn chốn ở.

"Vậy con nói cho nãi nãi, đến cùng là xảy ra chuyện gì, vì sao con lại cự tuyệt quốc sư, vì sao không đáp ứng hẳn, làm đạo đồng của ai mà chả giống nhau?" Giọng lão phu nhân không lớn, ngược lại còn nhẹ nhàng nhưng mang tới cảm giác cực kỳ sâu sắc, như thể hận không đem suy nghĩ của mình nhồi vào lòng Phong Tín Nhi không được.

Phong Tín Nhi trầm mặc, qua một hồi lâu mới lên tiếng: "Hắn muốn ta chém đầu quốc sư, còn muốn dạy ta tu hành."

Lão phu nhân im lặng một hồi, sau đó thấp giọng mà chậm rãi nói: "Chính Nguyên quốc sư không phải đã xác định là yêu quái sao, vậy cũng tính là trừ hại vì dân."

Phong Tín Nhi lắc đầu.

Lão phu nhân lại giả như không có thấy, tiếp tục nói: "Dạy người tu hành có gì không tốt, đây là việc rất nhiều người có cầu cả đời cũng không được."

"Không đâu nãi nãi, Chính Nguyên quốc sư không phải yêu quái, Mộc Linh quốc sư mới là yêu quái, hấn muốn dạy con công pháp căn bản không có hảo tâm gì, chính là muốn lấy con làm lộ đỉnh luyện Nhân đan, sau đó ăn con trợ giúp hấn hoàn thành bước hóa hình cuối cùng."

Lão phu nhân sắc mặt kinh ngạc, thật lâu sau mới lên tiếng: "Đây chỉ là suy đoán của con mà thôi, nếu hấn là yêu quái thì sao con có thể nhìn ra?"

"Sau khi Mộc Linh quốc sư tới vương thành, Chính Nguyên quốc sư đã nói cho con." Phong Tín Nhi thuận miệng đáp.

"Lời hấn nói há có thể tin, hấn mới là yêu quái, Tín Nhi à, con cần phải biết, hơn 300 tính mệnh người trong phủ ta đều trong một ý niệm của con đó, nếu như, nếu như cái hấn muốn là thân thể của con, không bằng cứ đem cho hấn đi, cả phủ sẽ cảm kích ân đức của con suốt đời."

Phong Tín Nhi khiếp sợ, nàng nhìn vào đôi mắt mờ đục của lão phu nhân thấy nó như phủ một tầng sương mù lạ lùng khó tưởng.

Lão phu nhân trái lại không để ý nàng mà chống quai trượng đứng dậy rồi đi, tới trước bậc cửa thì hơi dừng lại rồi chậm rãi nói:

"Nhớ kỹ, sinh tử bản phủ chỉ một ý niệm của con mà thôi."

(*) chim Cưu: xem trong thần thoại Bắc âu

Phong Tín Nhi dõi theo bóng lưng lão phu nhân dường như đã già hơn sau một đêm, trong lòng mờ mịt, Nàng không biết nên lựa chọn thế nào. Lặng lẽ ngồi xuống bên cửa sổ. Theo bản năng cầm bút trên bàn chép "đạo đức kinh", song nàng viết ra lại là những lời trước khi nhập Vương Cung Chính Nguyên quốc sư đã nói: "Nếu như ta xảy ra chuyện, người hãy đốt ba nén hương này, không quá năm ngày sẽ có người tới."

Nàng viết xong đột nhiên bừng tỉnh, nhưng là trên giấy đã phủ đầy mực đen.

Mặt trời trên cao từ từ đạt đỉnh, nóng rực như lửa rồi lại từ hướng tây dần dần lặn xuống. Thời điểm hoàng hôn nhuộm đỏ bầu trời, cửa bị mở ra. Vương mục tiến vào, tới bên Phong Tín Nhi nói: "Tiểu thư, lão phu nhân phái người đưa tin, trong cung truyền chỉ giờ Mẹo ngày mai quốc sư đăng đàn làm phép, muốn lấy yêu huyết tế trời, cầu phúc cho Thiên Nguyên quốc."

Bàn tay cầm bút của Phong Tín Nhi khẽ run, bút rơi trên mặt bàn rồi lại lăn xuống mặt đất.

"Lão phu nhân còn nói, quốc sư phái người nhắn tin, mời tiểu thư trước giờ mẹo ngày mai đến Huyền Cơ quan."

"Thế tướng quân có tin tức gì không?" Phong Tín Nhi hỏi.

"Thưa không" Vương mục nói xong nhìn Phong Tín Nhi đầy lo âu, mấy lần muốn mở miệng lại nhin xuống, cuối cùng lặng lẽ lui ra ngoài.

Phong Tín Nhi biết Mộc Linh quốc sư phái người truyền tin là có ý gì, nàng có thể khẳng định, ngày mai mình ứng lời mà đi vậy phủ tướng quân liền sẽ bình an vô sự, còn nếu không đi, tai hoạ ngập đầu.

Nội tâm nàng vật lộn tranh đấu.

Quay đầu nhìn Tam Trụ Hương đã tàn lụi ở góc tường.

Sắc trời càng lúc càng tối, không trung xuất hiện ánh sao nhưng không có trăng, cả thiên địa vẫn một mảng đen mịt.

Chánh điện phủ tướng quân, Lão phu nhân ngồi chủ vị, bên cạnh đều là thế thiếp tướng quân và quân sự trong phủ.

"Không bằng chúng ta trực tiếp dẫn Tín Nhi tiểu thư đến Huyền Cơ quan." Người nói là Đào Phong ~ Đào Thống lĩnh. Hấn nói "dẫn", thực ra là cưỡng trói kéo đi, ở đây ai nghe cũng hiểu.

Lão phu nhân lắc đầu nói: "Tạm thời chưa cần."

Tuy bà nói thế nhưng người nào chả biết tới thời khắc sau cùng nhất định sẽ làm như vậy.

Thời gian bị bóng tối nuốt từng chút từng chút một.

Phong Tín Nhi lại bắt đầu chép sách, nàng chép rất nghiêm túc, những hàng chữ khải xình đẹp từ đầu bút tràn ra như dòng suối chảy.

Một cơn gió thổi tới khiến cho ánh đèn lay động, nàng vẫn không ngừng đầu, tiếp tục viết: "..... Lời của ta rất dễ hiểu, rất dễ làm, mà thiên hạ không ai hiểu được, làm được. Lời của ta có tôn chỉ, việc của ta có căn bản. Vì thiên hạ không hiểu ngôn luận của ta nên không biết ta. Người hiểu ta rất ít, người theo cũng rất hiếm. Cho nên thánh nhân bận áo vải thô mà ôm ngọc quý trong lòng."

"Chữ tốt."

Trong tai Phong Tín Nhi đột nhiên vang lên một giọng nói, thanh âm rất thuần khiết. Nàng ngẩng đầu, trước cửa sổ không biết từ lúc nào đã có một người, mặc một bộ y bào màu ám kim, đầu quấn một chiếc khăn lụa đen. Mi thanh mục tú, người có chút gầy phảng phất như phiêu diêu ngoài trần thế. Nhưng hấp dẫn Phong Tín Nhi nhất lại là đôi mắt, tròng mắt không lớn mà hẹp dài. Không biết vì sao Phong Tín Nhi cảm thấy đôi mắt hần có một cảm giác như xa cách cả ngàn dặm, giống như thanh âm của hần vậy, tinh khiết không dính chút thế tục nào.

“Người là Tuệ Ngôn sư tổ?”

Phong Tín Nhi ngẩn ra một chút rồi bừng tỉnh, đứng dậy vui mừng hỏi.

“Không, ta là sư đệ của hần, Như Hối” Thanh âm vẫn thanh tĩnh tựa như màu đen thuần khiết của đêm tối vậy.

Kim Tượng Đế nói đạo hiệu Như Hối của Linh Đài Tông, hai cái tên của hần đều ký thác những tâm ý khác nhau của hai vị ân sư.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Canh Giờ Dàn Chứa Tình Thân Khó Hận

Phong Tín Nhi nhìn vào dung mạo trẻ tuổi của Kim Tượng Đế, kinh hi trong lòng nhanh chóng nguội lạnh thậm chí có chút thất vọng, trong lòng nàng cảm thấy Kim Tượng Đế không sánh được Mộc Linh quốc sư. Thậm chí cả Chính Nguyên quốc sư tu hành đã vài chục năm cũng bị Mộc Linh Quốc sư dùng phù trần phong pháp lực treo ở cửa thành

Kim Tượng Đế nhìn vào trong tròng mắt hơi ám đạm của Phong Tín Nhi nói: “Có khi pháp lực cao thấp không phục thuộc vào tuổi tác lớn nhỏ, tuổi của ta còn lớn hơn so với người tưởng nhiều lắm”

Phong Tín Nhi không ngờ bị nhìn thấu suy nghĩ nên trong lòng lập tức có chút lúng túng. Kim Tượng Đế chỉ đứng im nhìn nàng, Phong Tín Nhi để cho hần ấn tượng đầu rất tốt, rất an tĩnh.

“Người không mời ta vào ư?” Kim Tượng Đế nói

“A” Phong Tín Nhi bừng tỉnh vội đi tới mở cửa.

Nàng có thể nhỏ giọng nói với Đạo Thị Vệ, dựa vào hoa cỏ để biểu đạt cách nghĩ trong lòng mình nhưng đối mặt với ánh mắt phảng phất như có thể xuyên thấu lòng người của Kim Tượng Đế thì lại không bình tĩnh được. Phần lớn nguyên nhân là do thân phận của Kim Tượng Đế.

Nàng vừa mở cửa vừa nghĩ: “Hần là sư đệ của sư phụ quốc sư, vậy tức là sư thúc của quốc sư

Cửa mở, nhưng người đầu tiên nàng nhìn thấy cũng không phải là Kim Tượng Đế mặc pháp bào màu ám kim đứng trước cửa sổ mà là một lão già vác theo một cái bao, lão già này đầu tóc xám trắng, rất cao lớn, ngoài cái bao ở trên lưng ra còn có một cây đại đao, tròng mắt nàng trượt đến thanh đao màu đen huyền kia, cảm giác đầu tiên trong lòng là đao kia rất nặng. Ánh mắt rơi vào vết sẹo trên mặt lão, vết sẹo tựa như con rết, đáng sợ và khủng bố, trong lòng cũng có chút sợ hãi, ánh mắt nàng vừa chạm phải mắt lão đã vội dời đi, không dám nhìn thêm nữa.

Kim Tượng Đế chấp tay đứng cạnh, nhìn ra bên ngoài đình viện, Phong Tín Nhi cũng nhìn ra thì thấy ở phía cửa có mấy thị vệ của phủ đang đứng đó.

Từ lúc Phong Tín Nhi và Kim Tượng Đế nói chuyện cho tới lúc mở cửa cũng đã được một lúc lâu nhưng bọn họ tựa như là không phát giác được. Cho dù là ngẫu nhiên nhìn lại một cái thì giống như là không nhìn được bất cứ thứ gì.

“Bọn họ không nhìn thấy chúng ta, cũng không nghe được lời của chúng ta” Kim Tượng Đế dứt lời liền tiến vào trong phòng. Vừa vào phòng đã nhìn tới lư hương vẫn còn đang cắm ba cây gỗ thừa của ba nén hương.

Tuy Kim Tượng Đế nói bọn họ không nhìn được, không nghe được nhưng sau khi hai người vào phòng thì Phong Tín Nhi vẫn vội đóng cửa lại.

“Nói những gì người biết cho ta” Kim Tượng Đế nói, hần không bảo Phong Tín Nhi nói gì nhưng Phong Tín Nhi vẫn hiểu ngay lập tức vội nói: “Buổi tối bảy ngày trước sau khi quốc sư nhìn thiên tượng đột nhiên nói trên bầu trời của Thiên Nguyên có yêu khí chắc chắn có yêu quái xuất hiện. Sau đó quốc sư rời khỏi Huyền Cơ quán tìm yêu quái kia, chỉ là mới hai ngày đã trở về, sắc mặt không tốt lắm. Ngày thứ hai đại vương đột nhiên triệu quốc sư vào trong vương cung, quốc sư nhìn thấy yêu khí đang bao phủ trên đầu của vương cung, đưa cho ta ba nén hương nói nếu hần không về thì đốt chúng lên”

“Trước đó hần đã gặp yêu quái xuất hiện trong vương cung, rõ ràng không phải là đối thủ, vì sao lại không trốn đi?” Kim Tượng Đế hỏi, trong mắt nhân loại thì hần cũng là yêu quái, mà còn là xà yêu mà mọi người đều sợ. Phong Tín Nhi không biết người trước mặt nàng cũng là yêu quái nhưng Tiêu Cửu lại biết, lão gặp qua tương đối nhiều yêu quái, trong Linh Đài Tông cũng có không ít, lão cũng đã giết khá nhiều yêu.

Theo lão thì có rất nhiều yêu quái phảng cảm khi nghe tới hai từ “yêu quái” này. Nhưng lão không nhìn thấy trên ngữ khí và sắc mặt của Kim Tượng Đế

có chút phản cảm nào, hoặc già lão không thể nhìn ra được.

Phong Tín Nhi hồi đáp nói: “Ta nhớ quốc sư đã từng nói quốc vương khi còn trẻ đã từng cứu quốc sư cho nên người mới tới Thiên Nguyên quốc nhận chức”

Kim Trọng Đế gật đầu, nói thêm: “Quốc sư hiện giờ hẳn cũng có ý thu người làm đạo đồng đúng không?” Hắn nhìn Phong Tín Nhi trạc khoảng mười bốn mười lăm tuổi mà nhớ tới tiểu cô nương Chu Yêu Minh mà mình tình cờ gặp khi đang tìm đường đến Linh Đài Tông, không biết bây giờ cô bé thế nào, đã phục quốc chưa, có còn nhớ mình đã từng phong một con xà yêu làm quốc sư không.

Những ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu hắn mà thôi, đột nhiên nhớ lại tiểu cô nương kia, cũng không phải tán đồng với nhân loại, nếu không vì Tuệ Ngôn sư huynh thì có lẽ hắn chẳng tới đất nước của nhân loại.

Được cái Chính Nguyên cũng không tồi, tri ân tất báo, không uổng chuyện đi của mình. Trong lòng Kim Trọng Đế nghĩ.

Phong Tín Nhi đáp: “Quốc sư trước khi đi cũng nói nếu hắn xảy ra chuyện thì yêu quái kia nhất định sẽ nhận ta làm đồng. Quốc sư bảo ta ngàn vạn lần đừng đáp ứng, cùng lắm thì mượn có đạo tẩu, còn cho ta ba tờ phù”

Kim Trọng Đế không hỏi vì sao, ngay từ cái nhìn đầu tiên hắn đã nhận ra thể chất của thiếu nữ này khá kỳ lạ, thuần âm chi khí trong cơ thể rất thuần tịnh, yêu quái kia muốn nhận nàng làm đồng tử không phải vì lòng tốt. Nếu nàng tu hành, lại có công pháp thích hợp thì đứng là làm chơi ăn thật.

“Vì sao người không trốn đi” Kim Trọng Đế hỏi.

“Ta sinh ra trong phủ tướng quân, nếu như ta trốn thì phủ tướng quân sẽ có tai họa” Phong Tín Nhi nói

Người trong phủ tướng quân làm sao biết được nếu Phong Tín Nhi muốn chạy thì lúc nào cũng có thể chạy được, cho dù có thêm nhiều người trông coi hơn nữa cũng vô ích.

Phủ tướng quân có một gian chính đường gọi là Trung Nghĩa đường, người ở bên trong đều đang tĩnh tọa chờ đợi, khuôn mặt ai cũng có vẻ nôn nóng. Lúc này có người hầu tiến vào phòng nói đã qua giờ tỵ

Mí mắt lão phu khẽ nâng lên nhìn một cái rồi lại vung tay ra hiệu lui ra. Bà mở miệng hỏi: “Tín Nhi sao rồi”

“Vẫn ngồi bên cửa sổ chép ‘Đạo đức kinh’” Có hạ nhân hồi đáp.

Lập tức có một nữ tử cười lạnh một tiếng nói: “Nàng còn biết đạo đức, đưa phụ thân vào đường ranh sinh tử, đưa cả thân tộc vào thời khắc sinh diệt, nàng cũng xứng chép ‘đạo đức kinh’ sao”

Có người phụ họa, cũng có người trầm mặc im lặng.

Lão phu nhân nhắm mắt lại không có ai biết được bà có ý gì.

Một lúc sau, lại có người đến nói đã tới giờ sửu.

Lão phu nhân nhắm mắt hỏi: “Tín Nhi đang làm gì?”

“Tín Nhi vẫn còn đang chép ‘Đạo Đức Kinh’”

Trong những người này chỉ có lão phu nhân biết nếu Phong Tín Nhi làm đạo đồng của tân quốc sư thì không khác gì dẽ vào miệng hổ. Bản năng của bà tin lời của Phong Tín Nhi, hơn tám mươi năm mài giũa không khiến mắt trần nhìn rõ hơn nhưng lại khiến tâm nhãn càng lúc càng sáng.

“Đi nấu một bát canh ‘tiên tử ô kê’ (đại khái là gà đen và hạt sen để nguyên tên thì hợp hơn), đó là thứ nàng thích ăn nhất” Lão phu nhân nhắm mắt nói, thanh âm của bà lộ ra một cảm giác không thể chối từ.

Những thế thiếp lớn nhỏ của tướng quân nhìn mặt nhau. Những quản gia đứng hầu lập tức đáp lời vừa muốn lùi xuống an bài người làm thì lão phu nhân lại mở miệng: “Tuệ Trân, người đi chọn một con gà đen tốt nhất để giết”

Trong đám người có một nữ tử trung niên hoa lệ hơi ngần ra rồi vội nói: “Mẹ, ta sợ máu, vừa nhìn thấy máu thì ta sẽ ngất, ta...”

“Thanh Thanh, người đi đốt lửa” Lão phu nhân không quan tâm lời biện bạch của Tuệ Trân. Thanh Thanh là một nữ tử trẻ tuổi, người cũng như tên, có chút thanh thanh tú tú, nàng nhìn lão phu nhân một chút rồi đáp ứng.

Lão phu nhân vẫn không mở mắt tiếp tục nói: “Hồng Ngọc, người đi nấu nước”

“Ngọc Đình, người đi ấy hạt sen”

“Tú Từ, người canh lửa”

Những người mà lão phu nhân ra lệnh đều là chủ nhân của phủ tướng quân, đều là thế thiếp của tướng quân tiếp đó lại lệnh cho những người con của

tướng quân đi nhỏ lông gà, hoặc làm chút việc nhỏ, không có một ai rồi cả, những kẻ nhàn rỗi duy nhất chỉ có lão phu nhân và bọn người ở.

Mọi người đều ngăn ra tại chỗ, không biết ý của lão phu nhân là gì.

“Đi đi, tất cả đi đi, bát canh này, các người phải làm thật tận tâm” Nói đến đoạn sau, thanh âm đã thấp hẳn giống như ra những mệnh lệnh này đã rút hết sức lực của bà.

Trung Nghĩa đường chỉ còn lại một người không rời đi và mấy người ở trấn giữ ở cửa, lão phu nhân ngồi cô độc trong đại đường, tay cầm cuốc đầu quả trứng. Không ai biết bề ngoài bình tĩnh của bà đang che giấu nội tâm cuộn sóng dữ dội.

Giờ dần vừa tới thì canh đã được làm xong đưa tới trước mặt lão phu nhân. Mọi người trầm mặc im lặng, tất cả nhìn vào lão phu nhân, trong mắt còn có nghi hoặc nhưng bị biểu tình của lão phu nhân ép cho không dám mở miệng, còn có người cũng đoán được một chút.

Lão phu nhân đứng dậy bỏ quả trứng xuống rồi nâng bát canh dậy đi ra ngoài. Mọi người đi phía sau, có người muốn giúp lão phu nhân cầm nhưng lại bị bà từ chối, có người muốn đi đỡ bà sợ bà té ngã nhưng bà cũng cự tuyệt.

Mọi người chỉ còn cách thấp thêm mấy cái lồng đèn nữa để soi sáng con đường. Người cầm đèn đi trước là tôn nhi tôn nữ của lão phu nhân, là huynh muội tỷ đệ cùng cha khác mẹ của Phong Tín Nhi. Một khắc sau lão phu nhân mới đi tới tiểu viện hẻo lánh của nàng.

Bước lên thềm, gõ vang cửa.

Cửa mở, Phong Tín Nhi kinh hô một tiếng nói: “Nãi nãi...”

Rồi vội để lão phu nhân đi vào trong nhà, lão phu nhân nói: “Đây là bát canh “liên từ ô kê” mà con thích ăn nhất” Phong Tín Nhi vội tiếp bát canh trong tay của lão phu nhân đặt tại trên bàn. Quay đầu nhìn lão phu nhân chỉ thấy bà lại nói: “Ăn đi, còn nóng ăn mới ngon”

Tròng mắt của Phong Tín Nhi có chút hồng, nàng đã biết ý tứ của lão phu nhân.

Lão phu nhân còn nói thêm: “Đây là do các di nương của con làm”

Lại nói ai giết gà, ai nhỏ lông, ai đốt lửa, ai giết kê, ai thả nguyên liệu, ai khều hạt sen.

“Nãi nãi...”

“Ăn đi, đây cũng có thể coi là một chút tâm ý của các nàng, hy vọng sau này con sẽ không hận chúng” Lão phu nhân thấp giọng nhu hòa nói

“Nãi nãi, con sẽ không” nước mắt Phong Tín Nhi ào ào rơi xuống

Lão phu nhân mở bát canh, một mùi thơm tuôn ra, cả phòng thơm ngào ngạt (canh của trung quốc ngày xưa đặt trong bát, trên có nắp cốt là để hương thơm không thoát ra ngoài và nhiệt độ không bị mất)

Phong Tín Nhi đột nhiên ngừng đầu nói: “Nãi nãi, người có thể dứt cho con ăn được không?”

“Được được” Lão phu nhân từ tốn nói

Dứt lời liền ngồi xuống bên cạnh cầm một cái thìa múc canh lên rồi thổi nhẹ sau đó đặt tới miệng Phong Tín Nhi. Nàng ăn xong, khuôn mặt đỏ bừng, nước mắt không ngừng rơi, trượt trên gò má rồi rơi vào canh sau đó lại được nàng ăn.

Cảnh này dưới ngọn đèn ấm áp một cách kì dị. Nhưng những người đứng bất động trong hắc ám lại biết đây chính là sinh ly tử biệt.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Vấn Đáp Khai Linh Và Cháo Ngô

Những ngôi sao trên trời đều đã ẩn đi, rạng sáng luôn là lúc hắc ám nhất.

Một dãy đèn lồng uốn lượn đi từ phía tây sang phía nam phủ tướng quân, mặt nam của phủ là đại môn. Đèn lồng tới nơi liền dừng lại, trong ánh đèn mờ mờ đường như có thể nhìn thấy một người đi từ trong cửa ra, dừng một lúc, sau đó tiến nhanh vào bóng đêm.

Trong phủ không có người đi theo, những quân sĩ canh gác cũng không ngăn cản, hiển nhiên đã nhận được lệnh.

Kim Trọng Đế chứng kiến toàn bộ quá trình, hết thấy động tĩnh trong phủ tướng quân đều nằm trong cảm ứng của hắn, vô luận là đám thê thiếp bất mãn

hay tại nô tài thì thăm nói chuyện trong góc tối hẳn đều nghe rõ mồn một, luôn cả lão phu nhân đang thút thít khe khẽ như cánh muỗi rung kia.

"Bát canh mùi vị thế nào?" Kim Tượng Đế đột nhiên hỏi.

"Là bát canh ngon nhất ta từng uống trong đời." Phong Tín Nhi trả lời.

"Người không khó chịu sao?" Kim Tượng Đế lên tiếng.

"Tại sao phải khó chịu?" Phong Tín Nhi nói.

"Các nàng làm canh để ép người đi chết." Ngừ khí Kim Tượng Đế không nóng không lạnh, lộ ra cái cảm giác đặt thân mình ở ngoài ngàn dặm. Hơn nữa nói những lời ấy lúc này cảm giác có phần hơi tàn nhẫn.

Phong Tín Nhi trầm mặc một hồi, rồi nói: "Ta biết rõ."

Kim Tượng Đế cũng im lặng, năm đó hẳn mang tâm tình ngây thơ cùng háo hức vượt bao núi lớn để đi vào thế giới loài người, khi đó hẳn không biết gì về nhân loại, vừa tò mò, vừa có chút sợ hãi.

Sau cùng hẳn gặp Thầy đồ, rồi gặp Tuệ Ngôn.

Đáng tiếc, bọn họ cũng đã qua đời. Kim Tượng Đế thoáng cảm giác hẫng và nhân loại đã hết duyên, một lần nữa trở lại như trước, thậm chí càng lạnh đậm hơn. Nhưng, chuyện hôm nay lại khiến lòng hẫng xao động, hẳn thấy chán ghét, cũng thấy bất ngờ, nghĩ thâm chẳng lẽ đây chính là nhân loại?

"Nếu các nàng không hầm bát canh kia, ta cũng không tới thì người có đi không?" Kim Tượng đế lại hỏi.

Phong Tín Nhi cầm chiếc đèn lồng trên tay bình thản bước đi, Kim Tượng Đế cùng Tiêu Cửu vẫn vô thanh vô tức giống như trước, theo Phong Tín Nhi rời khỏi phủ tướng quân, chẳng ai phát hiện bọn hắn, ánh đèn soi xuống cũng không thấy bóng.

Một lát sau, Phong Tín Nhi trả lời: "Ta không biết"

"Vậy tại sao bây giờ muốn đi?"

"Vì họ xem ta như người thân cho nên ta cũng coi các nàng là người thân, hơn nữa người đã tới nên chắc không có chuyện gì." Phong Tín Nhi đáp

Kim Tượng Đế nói tiếp: "Ta nhớ lúc trước người gọi Tuệ Ngôn là sư tổ, quốc sư là thầy của người sao?"

"Quốc sư nói người không thể nhận đồ đệ, người muốn dẫn ta đi gặp Tuệ Ngôn chân nhân. Nhưng ta nghĩ cho dù Tuệ Ngôn chân nhân đồng ý thu ta thì ta cũng gọi người là sư tổ."

"Tại sao."

"Bởi vì quốc sư là thầy của ta, điểm sáng đời ta, giúp đôi mắt ta nhìn thấy con đường tự do." Phong Tín Nhi vừa đi vừa nói, trong bóng tối, Kim Tượng Đế có thể thấy rõ một tầng ửng hồng trên gương mặt nàng.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, thời gian lặng lẽ trôi qua, chân trời xuất hiện một vài tia sáng.

"Nhân loại các người phức tạp như thế ư?" Kim Tượng Đế đột nhiên nói, trong khi Tiêu Cửu vò đầu bước đi, không nói lời nào.

Kim Tượng Đế vừa nói xong thì Phong Tín Nhi dừng hẳn lại, nàng sợ hãi nhìn Kim Tượng Đế, mặt mày trắng bệch.

"Người, người vừa nói gì?" Phong Tín Nhi giọng run run, ai cũng cảm thấy nàng đang sợ hãi.

Kim Tượng Đế xoay người lại bình thản nhìn Phong Tín Nhi, nói: "Nhân loại các người quả nhiên rất phức tạp, rõ ràng là nghe thấy mà còn không tin lỗi tai của mình."

"Người không phải người ư?" Phong Tín Nhi chăm chú nhìn Kim Tượng Đế dò hỏi.

"Ta là yêu." Kim Tượng Đế thản nhiên trả lời, thanh âm giống như ánh nắng mặt trời buổi sớm rõ ràng, bắt mắt.

"Là... loại... yêu... nào?" Phong Tín Nhi vẫn chưa ngừng lại, tiếp tục truy vấn.

"Xà Yêu."

Tuy thanh âm của hắn vẫn đều đều như trước nhưng lúc nói đến hai chữ xà yêu, thanh âm đầy bổng như hóa thành cây kim đâm vào người nàng, đèn lồng trong tay cô gái rơi xuống đất, hỏa diễm dấy lên nuốt lấy đèn lồng.

Ánh mắt của nàng sợ sệt nhìn Kim Tượng Đế, hẳn nhìn lại nàng, nói: "Hình như người rất sợ ta?"

Phong Tín Nhi hơi run, dù sao nàng vẫn là nữ hài chưa đến mười lăm, bất luận khai linh khai tuệ đều chỉ là mới bắt đầu, nàng nói với: "Ta, ta không sợ người, ta sợ yêu quái."

"Sao lại sợ yêu quái?" Kim Tượng Đế hỏi.

Phong Tín Nhi nhất thời không biết trả lời thế nào, Kim Tượng Đế bình tĩnh nhìn nàng khiến nàng càng thêm áp lực, Tiêu Cửu cạnh bên nhúc nhích cơ thể, Phong Tín Nhi nhìn sang cảm thấy hung quang trong mắt y cực giống dã thú, càng thêm sợ sệt.

"Không phải người nói ánh sáng sinh mạng của người đã được thấp lên sao? Như thế nào, sợ yêu quái nhưng lại không biết vì sao lại sợ, vậy mà nói mắt đã nhìn thấy con đường đi tới tự do? Hóa ra người toàn nói bừa."

Thanh âm Kim Tượng Đế vẫn vậy, thậm chí còn có một chút nghiêm túc và một chút châm chọc.

Sắc mặt Phong Tín Nhi chuyển từ trắng bệch sang đỏ bừng, nàng nói: "Ta sợ yêu vì hồi nhỏ ta nghe nói yêu quái thích ăn tim người, yêu quá tàn nhẫn hiếu sát nên ta mới sợ."

"Nhân loại mất tim thì sẽ chết. Cùng là cái chết, nhưng con người chết dưới tay người khác thậm chí còn nhiều hơn chết dưới tay yêu quái, vì sao người không sợ con người, không sợ những thân nhân quyết định đưa người đi Huyền Cơ quán chết thay mà lại sợ yêu quái." Kim Tượng Đế chậm rãi hỏi.

Phong Tín Nhi không biết nói sao thì Kim Tượng Đế liền quay người bỏ đi, tốc độ cũng không nhanh, Tiêu Cửu đi theo, cô gái nhìn bóng lưng hai người càng lúc càng xa, qua hồi lâu, nàng như nghĩ thông suốt cất bước đuổi nhanh theo, chỉ là giữ khoảng cách với bọn họ xa hơn. Được một lúc nàng nghe thấy tiếng Kim Tượng Đế: "Tuệ Ngôn sư huynh là người giúp ta khai linh, hẳn từng nói với ta mấy câu không biết người có muốn nghe chăng?"

"Muốn." Phong Tín Nhi đáp nhanh.

"Bất cứ là sinh linh nào cũng vậy, tư tưởng được hình thành từ nhỏ là thứ rất khó bị phá vỡ. Song khi hắn cố sức phá được cái vòng đó, cho rằng về sau Thiên Địa đều nằm trong lòng hắn, thì đó là lúc có một cái vòng khác chậm rãi hình thành, người hiểu ý tứ trong đó không?"

Phong Tín Nhi lẩm bẩm lặp lại một lát sau mới trả lời: "Ta không hiểu"

Kim Tượng Đế giải thích: "Người cho rằng yêu quái đáng sợ, đó là một loại suy nghĩ hình thành từ nhỏ, người phải phá vỡ rất nhiều những vòng ý thức nhỏ như thế mới được xem là bước đầu khai linh."

"Ta phải phá nó thế nào?" Phong Tín Nhi hỏi.

"Người luôn nhớ rằng nhân loại chỉ là một loại giữa sinh linh vạn vật, tất cả đều có tư tưởng có sinh mệnh, không nhìn nhân loại cho là nhân loại, không nhìn yêu cho là yêu, khi nào có được cảm giác như vậy người sẽ phá vỡ vòng giam cầm đấy."

Kim Tượng Đế nói xong, Phong Tín Nhi lại yên lặng đọc thầm.

Sắc trời đã sáng, giờ Mẹo đã gần, Huyền Cơ quán xem ra không còn xa, Kim Tượng Đế dừng chân nói với Phong Tín Nhi: "Người vào Huyền Cơ quán trước đi, tất cả mọi việc cứ nghe hấn sai khiến."

Phong Tín Nhi đồng ý, đi vào Huyền Cơ quán. Đầu đường có không ít người qua lại vội vã. Kim Tượng Đế đứng dõi theo nàng, gió hất tung áo bào màu âm kim.

Lúc này Tiêu Cửu chợt hỏi: "Người muốn dẫn con bé vào Linh Đài tông à?"

Kim Tượng Đế nghi hoặc không hiểu sao Tiêu Cửu lại hỏi vậy, hấn nói: "Ta chưa từng nghĩ thế."

"Ta thấy người hỏi cô bé đủ thứ, rồi khảo nghiệm tâm tính nó, phải chăng là muốn nó về Linh Đài tông." Tiêu Cửu nói.

Kim Tượng Đế lắc đầu, trong lòng chợt nghĩ đến việc có muốn đưa nàng về Linh Đài tông không, lúc trước hấn hỏi chuyện nàng chỉ bởi trong lòng hấn xuất hiện một cảm giác khó hiểu với những chuyện trong phủ tướng quân.

"Người đã không muốn tại sao còn giúp cô bé khai linh?" Tiêu Cửu vẫn hỏi.

"Bởi nàng ta là đồng tử của đệ tử Tuệ Ngôn sư huynh."

"Ta nghe nói Tuệ Ngôn sư huynh đã dự định khai tông lập phái, thu không ít đệ tử." Tiêu Cửu vừa nhìn Kim Tượng Đế vừa nói.

Kim Tượng Đế biết rõ y muốn nhờ mình chiếu cố các đệ tử của Tuệ Ngôn nhưng hấn không tiện trả lời, hấn biết pháp lực của mình không cao, chỉ mới hóa hình, học thức cùng trí tuệ thua xa Tuệ Ngôn sư huynh, không dám đi dạy bảo đệ tử của người. Hấn nghĩ tới Trí Thông sư huynh và Thanh Y bị độ nhập Linh Sơn, một hồi lâu, hấn hít dài một hơi rồi nói: "Cứu đệ tử của sư huynh trước rồi tính sau."

"Sao chúng ta không đi giết luôn Mộc Linh kia rồi cứu người?" Tiêu Cửu lại hỏi.

"Chính Nguyên bị Mộc Linh gán danh yêu quái, ta phải giúp y không bị mọi người hiểu lầm." Kim Tượng Đế đáp

Tiêu Cửu suy nghĩ một chút rồi gật đầu, tính mạng của y là do Tuệ Ngôn cứu nên mọi chuyện liên quan đến Tuệ Ngôn y đều quan tâm, và lại y vẫn còn thành kiến với Kim Tượng Đế như trước.

"Nhân loại coi trọng tri ân tát báo và thi ân bất cầu báo, yêu quái cũng vậy biết ơn sẽ báo, hơn nữa thi ân cũng nhất định cần báo, đi thôi, chúng ta đi uống một bát cháo ngô, như vậy Thiên Nguyên quốc này sẽ không nợ ta cái gì."

Kim Tượng đế nói xong thì đi đến một gia điểm, bên trong gia điểm từng đợt mùi thơm của cháo ngô bốc ra.

Hắn đã rất khác so với tám năm trước lúc mới tới Phương Thôn Sơn. Chỉ là thân thể đã hóa thành người nhưng trong tâm từ trước tới nay không nghĩ mình là người bởi vì nhân loại có rất nhiều thứ hắn khó mà tiếp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Xà Yêu Ngồi Hối Ăn Người Không

Quán cháo bày biện cũng không quá trang nhã, giản dị mà tự nhiên, nhìn qua cũng là quán lâu năm. Tốp ba tốp năm người lần lượt đi vào, mọi người đều thảo luận về lễ tế trời (tế thiên đại điển) sắp diễn ra. Tế trời là đại sự, hưởng hồ còn dùng máu của quốc sư trước kia, bọn họ sau khi vào tiệm cháo, dù thấy Tiêu Cửu, vẫn không kiềm chế được sự tò mò mà nói với nhau, ai cũng thấp giọng nghị luận.

Kim Tượng Đế húp cháo từng ngụm từng ngụm, thi thoảng lại đưa vài cọng rau vào miệng.

Cái loại khí định thần nhân siêu nhiên ngoài hồng trần của hắn không hợp với cái tiệm nhỏ này, áo bào ám kim, hoa văn như vẩy cá, nhìn qua cũng cảm giác được những người như vậy không nên xuất hiện quán nhỏ này, dù hắn ngồi ở vị trí góc trong cùng nhưng ai bước vào quán cũng bị hắn thu hút ánh mắt, cho dù mở tiệm hơn 20 năm nhưng chủ quán cũng không đoán được lai lịch của Kim Tượng Đế, nếu là đệ tử vương tôn quý tộc, không có khả năng đến địa phương này, mà vương tôn quý tộc càng không thể từ từ ôn hòa như người này. Chủ tiệm chỉ đoán được người này lai lịch vô cùng lớn.

Kim Tượng Đế vừa ăn vừa nghe những người xung quanh nghị luận, cảm thụ được những ánh mắt thường xuyên nhìn về phía mình. Trong lòng thầm nghĩ: "Nhân gian thật là vô cùng khó hiểu, cho dù Chính Nguyên thật sự là yêu quái, nhiều năm như vậy nhưng chưa từng hại ai, nhưng không một người nói giúp cho hắn, giống như từ trước đến nay hắn là yêu quái làm hại nhân gian. Nếu trong núi thì chuyện như thế tuyệt đối không xảy ra, ít nhất như ta sẽ không giống vậy, ta hóa người chỉ vì có thể dễ dàng tu hành hơn, không phải muốn trở thành loại người như vậy, ta vẫn là xà yêu."

Nơi xa có tiếng trống vang vọng.

Người trong cháo điểm đều đứng dậy, hưng phấn đi ra ngoài, nối bước nhau đi thành hàng đến tế đài.

Chỉ có Kim Tượng Đế và Tiêu Cửu ngồi lại nơi đó, Kim Tượng Đế vẫn bình tĩnh húp cháo. Tiêu Cửu nhìn Kim Tượng Đế, hỏi: "Người chuẩn bị cứu người thế nào?"

Kim Tượng Đế không trả lời, như đang suy nghĩ, Tiêu Cửu không đợi Kim Tượng Đế trả lời đã tức giận hừ một tiếng, đứng lên, đeo bao phục đi ra ngoài. Từ sau khi rời Linh Đài Tông, tính lão hình như càng ngày càng nóng nảy.

Chủ tiệm thấy vậy, cũng không có ý đòi trả tiền, dù gã rất muốn ra ngoài cửa nhìn, nhưng gã vẫn không làm như vậy, hắn vẫn đứng đó làm cháo.

Tiếng người ồn ào ở phương xa, chủ tiệm ló đầu ra ngoài nhìn một chút, lại nhìn về phía vị khách duy nhất còn trong tiệm. Trong lòng gã đột nhiên nghĩ: "Người này lẽ nào là yêu quái, người kia vừa nói muốn cứu người, sau đó đi ra, chẳng lẽ muốn cứu yêu quái kia?"

Nghĩ đến đây, gã chợt rung mình, ngó nghiêng bốn phía, không có một bóng người, trong lòng cảm thấy sợ hãi.

"Không không, không thể là yêu quái, yêu quái toàn là kẻ hung thần ác sát, không thể thanh cao như vậy." Gã tự nghĩ vậy để an ủi chính mình, nhưng vẫn không nhịn được dò hỏi: "Không biết công tử là nhân sĩ nước nào?"

Kim Tượng Đế gấp một khối thịt, định bỏ vào miệng ăn, không trả lời chủ quán, mà lại hỏi: "Không biết thịt này là của loài nào?"

Chủ quán vội vàng đáp: "Tháng trước mấy đứa trẻ trong nhà vào núi đi săn, bắt được một con rắn lớn, đây là thịt của nó."

Kim Tượng Đế vốn định đưa đĩa bỏ thịt vào miệng, lại đặt đĩa xuống bàn.

Chủ quán tự nhiên thấy lạnh sống lưng, nghe thấy công tử trước mặt hỏi tiếp: "Người có từng nghe chuyện người ăn thịt người bao giờ chưa?"

"Bẩm công tử, truyền thuyết có nói vào thời Đại Hoang trước kia, trong Thanh Sa quốc từng có chuyện này, nhưng Thiên Nguyên quốc chắc chắn không có chuyện này." Chủ quán vội đáp nói.

“Nếu có người cố tình lừa gạt, dùng thịt người chế thành mỹ vị, nấu cho khách ăn, sau đó khách biết, chuyện sẽ thế nào?”

Chủ quán nghe Kim Trọng Đế nói vậy, nghĩ thầm: “Sao hắn đột nhiên lại hỏi như vậy, thiên hạ này sao lại có người làm việc đó chứ.” Sau đó liền nói: “Nếu không phải vì vấn đề sinh tử, sao có thể có người dám ăn thịt người. Lại càng không thể có chuyện lấy thịt người đãi khách, không biết công tử từ đâu nghe ra chuyện này.” Sau đó giống như nghĩ ra điều gì, vội nói tiếp: “Công tử, ngài không thể hiểu lầm, thịt này không phải thịt người, chính xác một tháng trước mấy đứa con ta vào Hoàng Thạch lĩnh săn được một con rắn lớn.”

Khi gã đang khần trương giải thích, Kim Trọng Đế lại ngẩng đầu nhìn về phía gã cười, nụ cười tuy cứng nhắc, nhưng khiến gã cảm thấy vị công tử này không hề nghi ngờ mình. Chỉ thấy vị công tử mặc y bào màu ám kim nói tiếp: “Ta ăn hai bát cháo gạo của ngươi, nhưng cũng không mang theo tiền, đưa ngươi thứ này vậy.”

Chủ quán sững sờ, còn chưa kịp hiểu hết, trước mắt kim quang lóng lánh từ cửa sổ bay lên, hoảng hốt hô lên một tiếng, lao về phía cửa sổ xem, chỉ thấy chân trời phía xa có một người cười trên một đoàn mây trắng.

“Tiên nhân a, cười mây đạp gió, quả là chân thần tiên.” Chủ quán không kim lại được hết lên.

Gã chạy ra khỏi nhà hướng về phía Huyền Cơ quán, người đi trên đường thưa thớt. Gã từ xa nghe thấy có tiếng kinh hô, lại nghe từ trên trời có tiếng nói uy nghiêm quát hỏi: “Ai nói đệ tử Linh Đài Tông ta là yêu quái?”

Thanh âm vang lên, bầu trời kim quang (ánh vàng) chói mắt, còn có cả thanh âm phiêu miểu

Đến khi gã định thần lại thì kim quang đã tản đi, gã chạy đến Huyền Cơ quán, thấy trên tháp gỗ ở tế đàn có một vòng người quỳ lạy, trên tế đàn lại có yêu thú nằm trong vũng máu. Chính Nguyên quốc sư thì quỳ phía trước một người trẻ tuổi thân mặc ám kim bào, cũng nghe thấy Chính Nguyên quốc sư hô lên: “Đệ tử Chính Nguyên, bái kiến sư thúc.”

Người trẻ tuổi kia gật gật đầu, không thấy hắn nói gì thêm chỉ phi thân lên trời bay đi.

Chủ quán không thấy được quá trình, nhưng nhìn thấy lúc bắt đầu và kết quả. Nhìn thấy người trẻ tuổi chân đạp kim quang, nghe được đại vương hô to: “Tiên trưởng, xin dừng bước, quả nhân có lời muốn nói, quả nhân bày yến tiệc mong vì tiên trưởng tẩy trần.....”

Sau đó có âm thanh gì thì gã cũng không còn nghe thấy, trong mắt chỉ còn một mảnh kim quang khuếch tán, mông lung mê muội, không thấy thứ gì khác, trong tai vẫn ầm ầm còn nguyên những thanh âm phiêu miểu. Khi gã định thần lại, trên tế đàn có thêm một người đứng, đưa tay rút đao sau lưng, chém đứt chân sau yêu thú, lột da, mở miệng cắn xé, máu tươi đầm đìa. Đám tiếp một đao vào bụng yêu thú, vuron tay vào trong mổ tìm, đưa tay ra thì có thêm một quả tim. Y cho đao vào vỏ, mở miệng nhai sống quả tim, nhìn xung quanh một lượt, mọi người vội vã lùi lại phía sau, trên mặt đầy sự kinh hoàng, lại thấy y nhặt một chân còn lại, nhảy xuống tế đàn, người xung quanh đều tản ra, nhanh chóng nhường ra cho y một con đường ra ngoài.

Chủ quán nhận ra người này chính là lão già lúc trước đi theo vị công tử, khi đó gã cảm giác được người này không giống người lương thiện, hiện tại lại dám ăn tươi nuốt sống yêu quái, trong lòng kinh ngạc không thôi, thầm nghĩ: “Người đi theo tiên nhân cũng có thể ăn sống yêu quái, sau khi trở về nhất định phải nhờ họa sĩ vẽ lại dán lên cửa dọa yêu nghiệt, trấn thạch an gia.”

Một thời gian rất lâu sau đó, quán cháo nhỏ này đã trở thành tửu lâu lớn nhất thành Thiên Nguyên, tửu lâu lấy tên là: “Kim tiên tọa vấn Lâu”. Còn chủ lâu cũng yêu thích nhất kể câu chuyện từng đối đáp với thần tiên. Từ đó vẫn luôn có nhiều người bàn tán về việc vị thần tiên kia muốn nói gì, mỗi người một ý kiến, chỉ có một câu duy nhất đều được mọi người có cùng phán đoán: “Ta ăn hai bát cháo gạo của ngươi, nhưng cũng không mang theo tiền, đưa ngươi thứ này vậy.”, coi là tiên trưởng muốn trừ yêu để trả tiền cháo gạo.

Không ít người than thở, thần tiên hành sự quả thật là không giống người thường.

Bọn họ chỉ biết có vậy, không biết sau khi Kim Trọng Đế đi thì chuyện gì xảy ra, cũng không biết trên tế đài hắn cùng với Chính Nguyên quốc sư nói gì.

Sử sách Thiên Nguyên quốc có ghi: “Thiên Nguyên thanh bình năm thứ mười bảy, quốc sư Chính Nguyên bị yêu quái vu hại, Vương đem tế trời, treo ở đầu thành năm ngày, đến hôm tế trời, sư thúc tới, bầu trời kim quang chói mắt, hương thơm thoang thoang, tiên âm phiêu miểu. Yêu quái đền tội, sư thúc rời đi. Lại có một người nhảy lên tế đàn cao ba trượng, chém chân yêu quái, moi tim, ăn tươi nuốt sống, sau đó đi theo, Vương cho rằng đó là nô bộc của tiên trưởng.”

Chính Nguyên một lần nữa trở thành quốc sư Thiên Nguyên quốc, trở về Vương cung, nửa đêm khi y về đến Huyền Cơ quán, thấy một người đứng dưới cây đào cạnh quán, y vội tiến lên bái kiến sư thúc.

Kim Trọng Đế quan sát vị đệ tử này của Tuệ Ngôn sư huynh, vô tình lại nhớ đến Tuệ Ngôn sư huynh, thật ra mà nói, Tuệ Ngôn sư huynh cũng có thể coi là sư phụ hắn, mặc dù không dạy cho hắn pháp thuật, lại cho hắn khai linh, dạy bảo hắn rất nhiều điều.

Lúc này Kim Trọng Đế hồi tưởng lại, mới biết được khai linh thực sự không phải sau khi mở linh đài, mà là khai linh đạo tâm. Vì lẽ đó, Tiêu Cửu trước đó mới hỏi Kim Trọng Đế có phải định dẫn Phong Tín Nhi tiến vào Linh Đài Tông, vì khi đó hắn đã giúp Phong Tín Nhi khai linh trong tư tưởng.

“Tuệ Ngôn sư huynh đã chết.” Kim Trọng Đế nói, hắn nói rất trực tiếp.

Chính Nguyên sững sờ, khuôn mặt trở nên bi thương, qua rất lâu hắn mới hỏi lại: “Sư tôn được an táng ở đâu?”

“Ở trong một vùng núi, Trí Thông sư huynh phá bốn ngọn núi làm mồ mả, đi hướng tây khoảng ba ngàn dặm, là có thể tìm được.” Kim Tượng Đế nói xong lại tả rõ nơi chôn Tuệ Ngôn một chút. Hắn giống như đã quên, tám năm trôi qua, nơi đó so với kí ức của hắn còn nhớ đã có nhiều sai lệch.

Chính Nguyên trầm mặc, im lặng một hồi, y nói: “Đệ tử muốn nhờ sư thúc một chuyện.”

“Việc gì?” Kim Tượng Đế hỏi.

“Khi sư phụ còn tại thế, dù chưa từng nói có sư bá sư thúc, nhưng chúng ta đều đoán được sư phụ nhất định có sư thừa (truyền thừa) không đơn giản, phương thức tu hành của chúng ta khác với đạo môn, nhìn như đơn giản, thực ra vô cùng bác đại tinh thâm. Đáng tiếc đệ tử thiên tư đần độn, không thể học nổi một phần bản lĩnh của sư phụ.”

Kim Tượng Đế suy nghĩ, nếu dùng thiên tư để nói lên sự tu hành của một cá nhân, Kim Tượng Đế hiện tại không có cách nào đánh giá. Một cá nhân tu hành, nhục thân là thứ trời sinh, dĩ nhiên quan trọng, nhưng Kim Tượng Đế cảm thấy, tư tưởng lại càng trọng yếu hơn. Mà Chính Nguyên nhục thân không tính kém, lại là đệ tử Tuệ Ngôn sư huynh, phương diện tư tưởng tu hành tất nhiên rất tốt, nhưng pháp lực thấp, hiển nhiên là vì làm quốc sư ở nơi này, bị hồng trần quấy nhiễu.

“Có Trí Thông sư bá thân thông quảng đại, đã bảo thủ cho sư tôn, đệ tử chỉ muốn đi bái tế (viếng) sư tôn, từ đây bảo vệ mộ phần sư tôn, sẽ không đặt chân vào hồng trần lần nữa.” Chính Nguyên nói.

Kim Tượng Đế có thể thấy sự bi thương từ khuôn mặt của y, cũng hiểu được vì sao Tuệ Ngôn sư huynh thu y làm đệ tử.

Y nói tiếp: “Đệ tử và Thiên Nguyên quốc duyên phận đã hết, cũng không còn lưu luyến điều gì, chỉ có từng nói dẫn Phong Tín Nhi đến gặp sư tôn, hiện tại sư tôn đã không còn, đệ tử mong sư thúc có thể thu Phong Tín Nhi làm đệ tử.”

Kim Tượng Đế cũng không trực tiếp đáp ứng, chỉ hỏi: “Chỉ có việc này? Không còn điều khác?”

Chính Nguyên lại vội nói: “Năm đó trước lúc sư phụ rời đi, từng nói muốn khai tông lập phái, sơn môn đã chọn tốt, nhưng mấy năm gần đây, đệ tử có nhiều việc trên người, không có thời gian trở về xem, cũng không biết trong sơn môn hiện tại như thế nào.” Nói tới đây, y lại cảm thấy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Thiên Mục Sơn Quần Ma Loạn Vũ

Khi còn ở Phương Thốn Sơn thì Kim Tượng Đế từng nghe nói rằng Tuệ Ngôn sư huynh muốn khai tông lập phái, cũng từng nghe Tuệ Thanh sư huynh nói nếu có tông môn thì có thể nhận phủ triệu của Thiên Đình để thừa nhận tông môn, có chỗ đặt chân trong thiên địa này. Tuệ Ngôn sư huynh hẳn muốn tạo ra một nơi đặt chân cho các sư huynh chưa xuất sơn và những đệ tử của mình.

“Người lo cái gì?” Kim Tượng Đế hỏi

Chính Nguyên lo lắng cung kính nói: “Sư tôn chọn nơi đặt sơn môn là Thiên Mục Sơn, nơi này linh khí dồi dào, không có tông môn nhưng địa thế hiểm ác, yêu quái cực nhiều, đệ tử pháp lực thấp cực kỳ khó hạ sơn”

Kim Tượng Đế trầm nghĩ nguyên nhân mà Thiên Mục Sơn không có tông môn hẳn vì nơi này có cực nhiều yêu quái.

“Người theo ta về Thiên Mục sơn rồi đi tế bái Tuệ Ngôn sư huynh” Kim Tượng Đế nói

“Vâng, sư thúc”

Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Chính Nguyên người có tướng mạo còn có vẻ lớn hơn mình nhiều, Kim Tượng Đế có thể đoán được y muốn nói gì.

“Mang Phong Tín Nhi đi cùng”

“Vâng, sư thúc” Chính Nguyên vui vẻ nói

Trên bầu trời đêm tinh quang lấp lánh, chớp chớp nháy nháy tựa như đang nhìn kỹ sinh linh trên đại địa.

Phong Tín Nhi rời khỏi phủ tướng quân từ sáng sớm, không có ai ngăn trở bởi Chính Nguyên tới đón nàng đi, Chính Nguyên nói sẽ tìm cho Phong Tín Nhi một vị sư phụ thân thông quảng đại, bọn họ lập tức nghĩ đến vị tiên nhân chân đạp kim quang tới.

Nha đầu cổ chấp này lại có vận khí tốt thế những thê thiếp của Phong tướng quân nghĩ vậy

Lão phu nhân chống trượng nói với Phong Tín Nhi: “Có cơ hội thì về thăm nhà”

Phong Tín Nhi gạt ròi nghiêng đầu nhìn một tòa lầu các, nơi đó có một thân ảnh cao lớn đang đứng sau rèm nhìn, nàng biết đó là phụ thân của mình, nàng hành lễ với người đó rồi đi theo Chính Nguyên quốc sư.

Ngồi trên một chiếc xe ngựa, ra khỏi đô thành của Thiên Nguyên quốc, từ cửa sổ xe ngựa nàng nhìn ra bên ngoài, người ven đường và hoa cỏ trên tường thành đều đang trôi xa, phảng phất như sự bình phàm của mình tại thời khắc này đã bị một thứ gì đó cắt mất, từ giờ sẽ không bình phàm nữa.

Trong lòng nàng, quốc sư Chính Nguyên đã cắt đi sự bình phàm của nàng nhưng nàng không biết mình mới chính là người cắt đi sự bình phàm đó.

Ra khỏi quan đạo, Phong Tín Nhi lập tức nhìn tới sư đệ Như Hối của sư tổ người tự xưng mình là xá yêu, trong mắt của mọi người thì đó là một vị thần tiên. Hắn mặc y phục màu kim sắc cùng với gương mặt lãnh tuấn khiến cho lão nhân cao lớn trên mặt có một vết sẹo hình con rết đứng bên cạnh cũng chỉ có thể làm nể.

Thiên Mục Sơn cách Thiên Nguyên Quốc hơn ba trăm dặm.

Bên trong Thiên Mục Sơn có hai ngọn núi mà nhìn từ trên không xuống trông giống như hai tròng mắt màu Bích Lục. Bên cạnh hai ngọn núi này có một con sông nhỏ chảy ra ngoài núi giống như một dòng nước mắt. Quần thể núi này là nơi linh tú thanh u cũng là nơi mà Đạo gia thích nhất. Trong quần thể sơn mạch đó thì hai ngọn núi trung gian nhìn như hai con mắt kia là tốt nhất.

Chỉ là đại môn đại phái nếu tới đây thì lại hơi nhỏ, tiểu môn tiểu phái nếu dựng ở nơi này thì bốn phía lại có yêu quái tinh mị tiềm phục tạo thành nguy hiểm rất lớn với những đệ tử mới nhập môn nhưng nếu để thanh trừ toàn bộ yêu mỵ trong núi thì không phải tu sĩ tầm thường có thể làm được.

Mưa to tầm tã trút xuống vùng thiên địa mênh mông này.

Chính Minh đứng trước cửa đạo quan nhìn cơn mưa tầm tã bên ngoài. Nước mưa từ đỉnh quan chảy xuống, rơi trên mặt đất rồi bắn tung tóe.

“Hi hi...” Trong nước chảy xuống từ trên mái ngói có một đám khói đen chui ra rồi chui vào trong gió sau đó biến mất tăm.

Trong mắt của Chính Minh, một vùng sương mù vẩn vơ trong mưa gió là do yêu tà quỷ phá.

Một khối đất trống trước đạo quan nơi có nước chảy xuống đột nhiên có một con rắn chui lên không thấy hình thể nhưng tựa như đang vẩn vơ. Lại có một đám nước hóa thành một con chim bay lên vỗ cánh bằng nước trong gió rồi biến mất trong cuồng phong.

Ngẫu nhiên lại có hồ báo xuất hiện nhảy múa trong mưa gió, gặm róng lẫn nhau nhưng lại chẳng thể nào thấy hình thể chỉ có thể xuất hiện trong mưa gió. Lại có người do nước mưa biến hóa thành đang đối ẩm tâm hoan.

“Sư phụ người đâu rồi, mau trở lại đi, các sư đệ đều đã rời đi rồi, năm đó ngài nói đợi khi trở về sẽ khai tông lập phái, thỉnh người từ các môn phái gần đó đến xem lễ thể nhưng tại sao đi rồi mà không trở lại?”

Đột nhiên trong mưa có một bóng đen trôi lên từ trong nước, hóa thành một người mặc hắc bào âm trầm đứng ở đó nhìn vào quan.

Chính Minh không sợ bọn họ tiến vào bởi vì trong đạo quan có trận pháp do sư phụ bố trí, những yêu ma này không vào được nhưng gã không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu nữa.

Năm đó từng vị sư đệ rời đi, ở chỗ này sinh hoạt quả thật gian nan. Gã có thể thông cảm với những sư đệ đó nhưng bất luận ai đi cũng được chỉ có gã là không, bởi vì nếu như gã cũng đi thì tòa đạo quan này sẽ bị bỏ hoang, sẽ bị những yêu ma kia chiếm cứ. Có một ngày sư phụ trở về nhìn thấy điều này thì sẽ thương tâm lắm cho nên dù thế nào gã cũng không thể đi.

Chính Minh ở chỗ này chờ sư phụ mình trở về nhưng không biết sư phụ mình đã chết. Gã bị nhốt ở đây, căn bản không biết tình huống bên ngoài bởi rất nhiều năm rồi không đi ra ngoài.

Đúng lúc này cách đạo quan không xa có một hàng người đứng trong mưa gió, họ nhìn vào một tòa đạo quan ở đỉnh núi không của Thiên Mục Sơn.

“Sư thúc, đó chính là đạo quan mà sư phụ lập” Chính Nguyên nói

“Đạo quan tên là gì?” Trong mưa gió bộ y bào màu vàng của Kim Tượng Đế thậm chí còn không dính một chút bụi. Bộ pháp bào này là do hắn rút da của mình làm thành. Trước đây thân hắn chỉ dài bằng một chiếc đuống nhưng khi hóa hình lại đã biến thành rất lớn. Rút lớp da bên ngoài làm thành pháp bào quả là thích hợp. Hơn nữa pháp bào này còn do sư phụ hắn giúp tế luyện.

Tiêu Cửu vác một thanh đao và một cái túi tuy nhiên mưa gió không thể nào chạm vào lão được bởi khi tới gần thì đã bị thanh đao trên lưng thổi bay.

Chính Nguyên cũng có pháp môn tránh mưa gió chỉ có Phong Tín Nhi là không có. Nhưng nàng được vị sư thúc tổ tuổi trẻ trước mặt đưa cho một chiếc lá, từ chiếc lá tỏa ra một lớp thanh quang nhàn nhạt, mưa gió không cách nào rơi trên người nàng được.

“Thiên Mục” Chính Nguyên đáp “Sư phụ nói nếu như xây đạo quan trên Thiên Mục Sơn vậy thì gọi nó là Thiên Mục Quan, sau này lập môn phái cũng sẽ gọi là Thiên Mục phái”

Kim Tượng Đế biết sư huynh không muốn người biết mình tới từ Phương Thốn Sơn Linh Đài Tông, chỉ là còn chưa khai tông lập phái thì đã chết dưới

tay của Huyền Thiên Môn Hoa Thanh Dương, nghĩ tới đây mà lòng hần vẫn còn đau như dao cắt.

“Ngươi là đệ tử của sư huynh, ta không cần phải nhiều lời, nhưng ta muốn nhắc nhở ngươi, sau này không được tới gần người của Huyền Thiên Môn”
Kim Tượng Đế nói

Chính Nguyên chỉ sững sờ một chút rồi tựa hồ như đã minh bạch lập tức hỏi: “Có phải sư phụ chết dưới tay của Huyền thiên Môn không?”

Kim Tượng Đế không đáp, trong lòng hần chỉ thầm nghĩ đâu chỉ là Tuệ Ngôn sư huynh cả Trí Thông sư huynh đã rơi vào tay Bồ Tát của Linh Sơn thần bí cũng đều do Huyền Thiên Môn Hoa Thanh Dương kia mà ra.

“Thấy một cái, giết một cái” Tiêu Cửu ở bên cạnh hung ác nói

Kim Tượng Đế im lặng, hần có thể lý giải tâm tình của Tiêu Cửu, kỳ thực tâm tình của hần cũng vậy. Chẳng qua hần biết rõ với tu vị hiện giờ của mình không đủ sức đấu với Huyền Thiên Môn, còn sư phụ cũng sẽ không xuất sơn. Những sư huynh đệ một khi dương danh trên thế gian liền sẽ chết không thì mất tích. Điều này khiến cho hần hoài nghi liệu có phải có một đôi mắt đang theo dõi sư phụ, theo dõi Phương Thốn Sơn Linh Đài Tông.

Trong một nơi bị mưa gió bao phủ cách đó không xa đột nhiên có một đóa hoa đỏ như máu chậm rãi nở rộ, nhụy hoa là một con mắt màu xanh, quý dị nhìn sang bên này.

Chính Nguyên đã phát hiện ra, sắc mặt khê biến còn Tiêu Cửu giống như mảnh hổ nhào tới, mang theo gió mưa, một bước vài trượng, sát khí bùng lên, huyền thiết đao trên lưng xuất vỏ, đao quang lóe lên, chém rụng đóa hoa yêu dị kia rồi sau đó đập không trở lại, hạ xuống trên núi. Lão nhìn một chút rồi đem bông hoa to như bôn rửa mặt kia nhét vào miệng, cắn từng miếng từng miếng một, khước miệng có máu tươi tràn ra.

Kim Tượng Đế nhìn Tiêu Cửu, nghĩ tới lúc lão ở Thiên Nguyên quốc chém chân yêu, móc tim yêu để ăn trong lòng nghĩ tới hần là lão đã tu một loại pháp môn nào đó, Tuệ Thanh từng nói lão không tu pháp nhưng ở trong sơn môn lâu như vậy chẳng lẽ không ngộ ra được thứ gì sao.

Bông hoa bị chém kia bắt đầu vận vẹo nhưng Kim Tượng Đế không buồn để ý, cái hần để ý toàn bộ Thiên Mục Sơn, trong mắt hần thì Thiên Mục Sơn có thể gọi là quần ma loạn vũ.

Theo hần thì yêu là yêu mà không phải là yêu ma nhưng đối với nhân loại thì yêu và ma giống nhau.

“Sư thúc, chúng ta vào núi đi” Chính Nguyên nói

“Không, hiện giờ không thể vào, mưa gió này rất kỳ lạ, hiện trong núi không phải yêu thì là ma, năm đó Tuệ Ngôn sư huynh tuyệt đối sẽ không cho phép trong núi tồn tại những sinh vật này nên hần là sau khi sư huynh rời đi thì mới xuất hiện.” Kim Tượng Đế chỉ vào một ngọn núi đối diện cũng ngọn núi của Thiên Mục Quan nói: “Nơi đó là một vùng sương mù, không thể nhìn rõ, đó là ma chướng, các ngươi chờ ở đây, ta sẽ đi xem”

Kim Tượng Đế vừa dứt lời thì đã động, Chính Nguyên phảng phất nhìn thấy thân thể Kim Tượng Đế hóa thành một con kim xà từ lưng núi chui vào trong mưa gió.

Phong Tín Nhi nhìn cảnh này trong lòng khê nhảy, nhìn sư phụ rồi lại nghe thấy sư phụ hỏi: “Tiêu lão, ngài với sư phụ và sư thúc đến từ đâu?”

“Sư phụ ngươi không nói với các ngươi, Như Hối cũng không nói thì có nghĩa là không thể nói, ngươi cần gì phải hỏi, nếu có một ngày ngươi có thể biết thì đương nhiên sẽ biết, các ngươi chỉ cần biết tổ sư của các ngươi không dưới bất cứ một ai, pháp các ngươi tu cũng không kém hơn bất cứ pháp nào”
Tiêu Cửu nói

Đột nhiên có một con gió yêu dị cuốn theo mưa gió đi tới trước mặt bọn họ.

“Hi hi ta nhìn thấy một nhân loại to mồm, có thể ăn được rồi!” Có thanh âm truyền tới từ trong mưa gió, Chính Nguyên cả kinh, Phong Tín Nhi vội vã nhìn về phía thanh âm truyền tới, chỉ thấy gió mưa biến thành một gương mặt, chột xa chột gần.

“Thứ gì” Sát khí trong mắt Tiêu Cửu lóe lên. Lão từng là một tên cường đạo, tội ác ngập trời, sau cùng được Tuệ Ngôn dẫn vào Phương Thốn Sơn Linh Đài Tông, tuy không được thu làm đệ tử nhưng ở ngoài điện nghe đạo nhiều năm khiến ác ý đã bị mài mòn tuy nhiên hung và sát lại chưa từng giảm bớt. Kim Tượng Đế không biết lão học được cái gì từ sư phụ mình, Tuệ Thanh cũng không biết nên gã mới nói Tiêu Cửu mới chỉ luyện khí.

Đao trong tay Tiêu Cửu đã rời vỏ, một đao chém tới, một đao đao quang lạnh lẽo lướt trong mưa gió, gương mặt người tạo thành từ mưa gió chớp mắt tiêu tán rồi lại biến trở lại ở một nơi khác.

“Hi hi, đánh không tới ta đâu”

Tiêu Cửu cũng đã thu đao cười lạnh nói: “Không có hình thể, không dám hiện thân, vĩnh viễn không thể trưởng thành”

“Hi hi, ngươi không chạm được ta thể thì ta sẽ ăn các ngươi, linh hồn nhân loại là ngon nhất, hi hi...”

Gió mưa lại lao tới bọn họ một cách quý dị rồi hóa thành một cái miệng lớn cắn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Pháp Từ Tâm Sinh Phong Ma Linh

Cái miệng khổng lồ toàn bộ kết thành từ nước mưa, một vùng gió mưa xám trắng cuộn cuộn, chính giữa khoảng không gian đó bỗng trở nên âm tà, tất cả ánh sáng giống như bị nuốt mất.

Trong nháy mắt Phong Tín Nhi cảm giác bản thân như đang đứng đơn độc trước cửa một huyết động u ám, toàn thân đông cứng, cảm giác lạnh buốt này phát ra từ sâu trong nội tâm đang sợ hãi, khiến người ta khó thở.

Trong tay Chính Nguyên đã xuất hiện mấy tấm mộc bài xám trắng, dài ước chừng cỡ cánh tay, đỉnh nhọn đáy bằng, xung quanh khắc rõ nét phù chú thần bí, đây là một món tín lệnh dùng trừ ma gọi thần mà y chế luyện từ một khối gỗ Đào trăm tuổi, có thể triệu một ít thần uy của thiên thần hiển lộ. Món Trấn ma triệu thần lệnh chế thành từ lúc y còn là Quốc sư của Thiên Nguyên quốc.

Mỗi quốc gia khi thành lập đều phải cầu trời tế thiên, được thiên đình thừa nhận, đến khi gặp phải tà ma yêu đạo thì Quốc sư có thể thỉnh cầu thần uy trấn ma, thậm chí có thể thỉnh xuống một phân thân của thiên thần.

Y giờ trấn ma triệu thần lệnh cao, cả người bao phủ bởi sự thành kính và trang nghiêm. Y không hướng sự thành kính đến một thiên thần nào đó mà là trấn ma chỉ tâm kia. Tuy sư môn của y không được Thiên đình thừa nhận, không thể triệu được Lục Đinh Lục Giáp* cùng thần uy của các Thiên binh Thiên tướng như các đệ tử môn phái khác, nhưng y là Thiên Nguyên quốc Quốc sư đương phong, thân phận này có thể giúp y làm được điều đó.

Trong xa xăm phẳng phất có một đạo thần uy từ chín tầng trời chiếu vào trên người Chính Nguyên, trấn ma triệu thần lệnh trên tay y xuất ánh vàng sáng lạn xua tan đám mưa gió hư ảo, giữa ánh sáng vàng phẳng phất có một Thiên thần giáp vàng cầm kích đâm về phía cái cái miệng tạo ra từ mưa gió đang tấp xuống kia.

Tựa như có một giọng quát uy nghiêm vang lên, thiên thần cầm kích giữa kim quang nhảy vào cái miệng khổng lồ, ma diện do mưa gió tạo thành lập tức tản đi, nhưng vẫn có giọng nói vang lên: "Ha ha, thiên binh thì có tác dụng gì đâu?"

Theo âm thanh phát ra, từ dưới đáy cốc ngọn núi này bốc lên một vùng mưa mù, vọt thẳng đến đỉnh núi như cự mãng, bùn đất vẫn đục trộn lẫn trong đó, dưới nổi son cốc, trên liền tầng mây, dữ tợn đáng sợ như muốn nuốt hết cả ngọn núi vào bụng.

Chính Nguyên biến sắc, trấn ma triệu thần lệnh trong tay tỏa kim quang lại bị một cơn mưa gió dập tắt. Cũng đúng lúc này, Tiêu Cửu vung đao chém vào một vùng mưa gió, chỉ nghe hừ lạnh một tiếng đao quang trong tay gã liền biến mất.

Cái hừ lạnh vừa rồi không giống thanh âm lúc trước, nó mang theo một khí thế uy nghiêm vang lên như ám lôi, một thân ảnh hiện lên trong bước bùn mưa gió kết thành cự mãng, mặt tái nhợt, hai mắt âm tà.

Tiêu Cửu biến sắc, quay người kéo Phong Tín Nhi nhảy lên: "Đi"

Phong Tín Nhi không đề phòng bị kéo nhảy xuống núi, hoảng sợ kêu một tiếng, nàng chưa hồi phục lại tinh thần, chỉ nghe tiếng gió vù vù bên tai, càng lúc càng gần mặt đất, sau đó thân thể bỗng nhẹ bẫng như rơi trên mây, lại dừng lại, phát hiện đã tới mặt đất.

Nghe thấy tiếng Tiêu Cửu hô, Chính Nguyên không chần chừ cũng ngự gió nhảy xuống núi, vừa ra khỏi Thiên Mục sơn tà khí âm u kia liền biến mất.

Sắc mặt của Chính Nguyên thật không tốt, Phong Tín Nhi trầm nghĩ trước giờ tại Thiên Nguyên quốc y chưa từng khó coi như thế, nàng quay đầu nhìn lên núi, thấy lơ mờ trên đây có hai bóng người một nam một nữ đang đứng.

"Đó có phải là hai người?" Phong Tín Nhi nhìn không rõ nên hỏi.

"Không phải là người." Tiêu Cửu nói

"Yêu?"

"Cũng không phải."

"Sư thúc hấn?" Chính Nguyên có vẻ rất lo lắng.

"Người không cần lo lắng." Vết sẹo đỏ lừ trên mặt Tiêu Cửu giống như một con rắn sống: "Tám năm hóa hình, ngộ Thiên địa huyền âm, nghe được vô số phép thuật từ tổ sư, lại được hai người Trí Thông Tuệ Đức truyền đạo, hiện giờ dù không phải tu vi chân nhân, nhưng mấy chân nhân bình thường không phải đối thủ của hấn."

"Thiên Mục sơn vốn không có những thứ này, cùng lắm là một ít tiểu yêu, lúc sư phụ ở đây bọn chúng đều bình tĩnh, nhưng thứ này... không biết sao lại thành như vậy rồi?" Chính Nguyên không thể lý giải, lúc hấn rời đi, tuy trong núi có rất nhiều yêu quái nhưng không quý dị như những gì nhìn thấy hôm nay, khi đó những yêu quái này cùng với huynh đệ đồng môn trong Thiên Mục quán nước sông không phạm nước giếng.

Tiêu Cừ dĩ nhiên không thể cho ý đáp án, người có thể cho bọn hắn đáp án lúc này vẫn đang ở bên trong Thiên Mục Sơn.

Kim Tượng Đế không lên ngọn núi trên Thiên Mục quán mà đi sang ngọn đối diện, nơi đó yêu khí càng thêm nồng đậm, đan xen cùng mưa gió, cho dù là hắn cũng không nhìn được bao xa.

Chỉ thấy trong mưa gió mờ mịt đột nhiên lóe lên ảo ảnh hình Kim xà, Kim Tượng Đế mặc pháp bào ánh kim xuất hiện trên ngọn núi kia, phía trước hắn có một tòa cung điện kì dị.

Cung điện này màu đen, trên nóc cung điện ẩn hiện một thứ chất lỏng màu đen phát lục quang đang chảy xuống, khi rơi xuống đất thì biến thành mưa bụi bình thường, bên trong cung điện tối om có thứ gì đó mà Kim Tượng Đế cũng không thể nhìn rõ.

Hắn đưa tay bắt nước trong không trung, miệng lầm bầm niệm pháp chú rồi đưa lên trước miệng thổi nhẹ, bàn tay thuận thể thả ra một con rắn màu vàng, rơi xuống đất, nhanh chóng chui vào bên trong cung điện hắc ám.

Con Kim xà chui vào bên trong cung điện, thông qua hai mắt con rắn, Kim Tượng Đế nhìn thấy một bức tượng màu đen, một bộ váy đen, một khuôn mặt vô cùng lạnh lùng, nhưng thân thể nàng không phải thân người, phía dưới chiếc váy đen lộ ra thân rắn màu đen.

Đây là tượng thần gì? Kim Tượng Đế không biết, hắn chỉ biết trong hai mươi tám vì tinh tú trên Thiên Đình có rất nhiều là yêu, nhưng bọn họ không có miếu thờ ở trần thế, cũng không được phép có.

Trừ bức tượng ra bên trong cung điện hòa toàn trống rỗng, không có thứ gì khác.

Xa xa cây cối lắc lư, động vật nhảy loạn trong gió. Bản thân Kim Tượng Đế là yêu, nhưng hắn biết rõ thứ kia không còn thuần túy là yêu. Trên thế gian này, vạn chủng sinh linh trong quá trình phát triển đều phải khai linh khai trí khai tuệ, sau khi trải qua những thứ này bất kể là người hay là yêu cũng không khác gì nhau, nhưng nếu đã đạo thành ma, dù cho là người hay sinh linh nào khác thì đều không thể nói lý.

Hắn đứng nơi đó, mưa gió không thể thấm ướt. Nhưng từ trong rừng, có mấy con vật đang tới gần hắn, hai mắt đỏ ngầu; chim bay quanh dưới mưa cũng trùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Kim Tượng Đế; nước mưa chảy dưới đất cũng giống như có sinh mệnh cuốn lên phía hắn đứng. Bọn chúng rõ ràng đã có trí tuệ, sắp trở thành yêu quái chân chính, thế nhưng lúc này lại không bằng dã thú thông thường biết tiến biết lùi.

Kim Tượng Đế đưa tay vào trong mưa gió phác họa ra một cái phù văn cong như cái móc câu. Phù văn chợt lóe kim quang, quét qua không trung, những yêu thú xung quanh đều bị cắt làm hai nửa không một tiếng động, cho dù là con một con hắc điều bay trên trời kia cũng vô thanh rơi xuống, đã sớm chết tươi. Máu của lũ yêu thú đều là màu đen, tanh hôi vô cùng. Dòng nước dưới đất định cuốn lên chân hắn lập tức tán ra, những thứ bên trong cũng bị chẻ đôi.

Một vầng sáng thanh khiết tỏa ra từ trên người Kim Tượng Đế, gió mưa không lọt vào, trong rừng đột nhiên có hai người đi ra, một nam một nữ.

Nữ quần áo thuần trắng, có phần như ẩn như hiện, không chân không thật, mà nam thì là một thân lam bào, không thấy rõ mặt, nhưng có thể cảm giác được loại tà dị trên người hắn. Kim Tượng Đế chỉ nhìn một cái liền biết rõ bọn họ là loại linh thể, không có nhục thân, bọn họ là ma linh, có đủ loại năng lực thần thông khó tưởng tượng nổi.

"Hi Hi, linh khí sạch sẽ thật, khẳng định ăn rất ngon." Nữ tử mở miệng nói.

"Người nên cẩn thận, tên này không phải tu sĩ bình thường, không đơn giản." Nam tử nói.

"Mặc kệ là thứ gì, dám đến đây thì sẽ phải chết, hi hi..." Nữ tử quần áo thuần trắng nói ra.

"Trên người hắn có khí tức giống như trong cái đạo quan kia." Nam tử áo xanh nói tiếp.

"Thật sao, vậy thì quá tốt, lâu lắm rồi mà một cái đạo quan chúng ta cũng phá không được, bây giờ có người dám ra đây, ta càng không thể để hắn đi được." Nữ tử quần áo thuần trắng cười tà dị nói ra.

Kim Tượng Đế không để ý lời bọn chúng nói, hắn chỉ muốn biết bọn chúng tới từ đâu, có mục đích gì.

"Các người từ đâu tới?" Kim Tượng Đế hỏi.

"Hi hi, nếu người muốn biết, để ta ăn người rồi ta nói cho người biết." Nữ tử quần áo thuần trắng nói ra.

Kim Tượng Đế đã đoán trước cho nên không tiếp tục hỏi. Ngón tay hắn đột nhiên chỉ ra như kiếm, đầu ngón tay sáng lên, đốm sáng từ đầu ngón tay hắn kéo dài ra hình thành một vệt sáng mảnh nhỏ màu lam, giống như ánh đao vạch tới phía hai người kia.

Nữ tử áo trắng nương theo mưa gió cuốn động, chợt lóe lên tránh qua vệt sáng rồi đột nhiên xuất hiện trước mặt Kim Tượng Đế, trong đôi mắt nàng nổi lên ánh sáng trắng nhợt tà dị nhiếp hồn, nhìn chằm chằm vào hai mắt Kim Tượng Đế. Ma linh có thiên phú thần thông chính là câu hồn nhiếp phách, nếu như tu được phép thuật này thì sẽ càng cường đại vô cùng, dù cho là đạo đức chân tu cũng có khả năng trúng chiêu của chúng.

Thân thể nàng ta bay trong gió tựa như hình chiếu trong nước, huyền hoặc quỷ dị, nhưng đôi mắt kia lại nhìn chằm chằm vào hai mắt Kim Tượng Đế.

Ngón tay Kim Tượng Đế vốn đang ở tư thế chỉ kiếm đột nhiên thu về trước người, hai tay kết ấn, một điểm sáng màu lam ở đầu ngón tay chọt bùng lên, hóa thành một đóa hoa sen màu lam. Trên người hắn bỗng nhiên có một loại thần vận đặc biệt. Tại Phương Thốn sơn, lúc nghe tổ sư giảng đạo, hắn nói bản thân mình nghe được vô số pháp, nhưng những pháp kia chỉ trôi trong nội tâm, nếu như suy nghĩ tỉ mỉ thì lại trống không, giống như không có gì dùng được.

Giờ phút này hắn biết rõ sư tôn bảo mình đi ra không chỉ muốn mình tiếp lấy duyên pháp của Tuệ Ngôn sư huynh lưu lại, mà quan trọng là để mình có cơ hội thi triển pháp thuật đã ngộ được, chỉ có sau khi thi triển qua một lần thì mới không bị tán đi, hơn nữa, khi thi triển thật sự tạo thành hình dạng gì cũng chỉ lúc đó mới có thể biết rõ.

Sen trên thế gian tượng trưng cho sự thánh khiết, không dính ô uế, tại giờ phút này Kim Tượng Đế từ trong lòng khai triển ra pháp thuật rất tự nhiên kết thành Liên hoa tinh quang ẩn, trong đó Tinh thần chỉ lực lại đến từ một đạo Chư thiên tinh tượng pháp phù của Tuệ Ngôn.

Trên người Kim Tượng Đế đột nhiên bao phủ một tầng thánh khiết chư tà bất xâm, ánh sáng trắng tà dị phóng ra từ đôi ma nhãn câu hồn nhiếp phách kia liền bị chặn ở ngoài. Thành linh, ẩn quyết trong tay hắn biến đổi, vùng mưa mù trước mặt có tuyết rơi, hoa tuyết xuất hiện, mưa gió kết băng.

*Lục đình - Lục Giáp là 12 tên về tên nam thần và nữ thần, Lục Đình là Tinh nữ thần. Lục Giáp là Tinh nam thần.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Phương Thốn Thiên Địa Trấn Thần Ma

Thân hình của bạch y nữ tử tựa như ảo ảnh kia khẽ chuyển, tỏ ý bỏ chạy nhưng lại bất thành, một nửa thân hình nàng đã bị băng tuyết đông cứng.

Tay của Kim Tượng Đế vẽ trong hư không, một đạo pháp phù tựa như loan câu xuất hiện khiến người khác có cảm giác sắc bén vô bì, phảng phất như loan câu kia có thể cắt nát bất cứ thứ gì trên thế giới. Khi pháp câu màu vàng kim kia xuất hiện thì nam tử áo lam đứng dưới cây đột nhiên động.

Y hóa thành một vùng hòa diễm màu lam bập bùng trong mưa rồi theo gió cuốn về phía Kim Tượng Đế, trong khoảng khắc đã tới trên đầu bạch y nữ tử, không những nuốt trọn kim câu mà còn cuốn tới Kim Tượng Đế.

Trong hòa diễm màu lam có một khuôn mặt, một gương mặt lãnh tà hung ác còn nữ tử bị băng đông cứng cũng đã thoát thân, tan biến trong không trung mà lại tựa như tồn tại ở mọi nơi.

Xung quanh chỉ có mưa gió nhưng dù Kim Tượng Đế có thể nhìn được mưa gió kia nhưng tai lại không thể nghe được. Lỗ tai của hắn dường như đã phế, không nghe được âm thanh nào hoặc giả cả cái thế giới này đã hóa thành vô thanh. Mưa gió xung quanh hắn hóa thành từng gương mặt, thiên không, đằng trước, đại địa, trên lá cây, trên bông hoa, tất cả đều là những gương mặt đang nở nụ cười tàn ác nhìn hắn.

Đó là cảnh tượng mà bất luận là lúc còn ở trong núi hay tới lúc xuất sơn Kim Tượng Đế đều chưa từng nhìn thấy.

Bọn họ không phải yêu, không phải nhân, cũng không phải những đạo nhân tu hành cũng không phải thần linh trên trời mà là một loại ma linh. Nếu bọn họ có sinh mạng thì bọn họ lại khác với bất cứ sinh mạng nào trong thiên địa, nếu nói bọn họ không có sinh mạng thì cũng không phải bởi bọn họ có tư tưởng của mình, có thứ mình yêu thích.

Nước đang chảy trên mặt đất đột nhiên xoay vòng quanh lên người Kim Tượng Đế. Nếu từ trên nhìn xuống thì phát hiện ra nơi đó có một gương mặt cực lớn vẫn đục, còn Kim Tượng Đế thì đứng trong cái miệng. Miệng cũng là trung tâm của vòng xoáy, vốn nước chỉ động thành một lớp bản bạc thế mà tại thời khắc này dường như lại thông với thế giới bên ngoài nuốt trọn cả thân hình hắn.

Trên bầu trời Thiên Mục Sơn, một cơn gió cuốn mưa bụi lên rồi hình thành một đám mây, mây hóa thành một gương mặt người che khuất cả Thiên Mục Sơn.

Tiêu Cửu dẫn Phong Tín Nhi và Chính Nguyên trở lại ngọn núi kia, từ nơi đó họ có thể nhìn thấy Kim Tượng Đế. Bởi trên người hắn phủ lên một lớp ánh sáng màu xanh, trong ngọn núi xám trắng tỏ ra cực kì bất mắt, ngay cả gió mưa cũng không thể che giấu nổi.

Bọn họ ở nơi xa càng có thể nhìn thấy rõ tình cảnh của Kim Tượng Đế.

“Hồng rồi, sư thúc đã bị vây khốn” Chính Nguyên kinh hãi

Phong Tín Nhi vừa khản trương vừa lo lắng. Bởi Kim Tượng Đế là xà yêu lại lạnh lùng cho nên nàng cũng không thân cận với hắn. Nhưng khi Kim Tượng Đế gặp nguy hiểm thì nàng vẫn khản trương và lo lắng vì đó là ân nhân cứu mạng nàng, là trưởng bối của nàng.

Trong tai bọn họ chỉ có tiếng gió mưa, cho dù lúc này bọn họ muốn giúp cũng không kịp nữa. Đúng lúc này họ nhìn thấy trên người Kim Tượng Đế tỏa ra kim quang mãnh liệt, tựa như hắn đã biến thành một con kim xà thật lớn bay lên trong núi, kim xà vẩy đuôi trên mặt đất một cái, vòng xoáy mặt người tan biến rồi hắn nhảy vào trong mây, mây lập tức lui tán.

Một tiếng gầm thét, gió mưa dừng lại.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Sau một lúc trầm mặc, Phong Tín Nhi không nhận được cất tiếng hỏi, vừa rồi nàng chỉ thấy một vệt kim quang hư huyền vờn lên từ mặt đất, sau đó tất cả mọi thứ đã tan biến.

Chính Nguyên lắc đầu chính y cũng không biết. Phong Tín Nhi nhìn về phía Tiêu Cửu, chỉ thấy lão nói “Đó là thiên phú thần thông của hần sau khi hóa hình, tên là Nguyên Hình Pháp Tượng. Hần dựa vào nó để niệm thiên địa huyền âm, trong nháy mắt đã đánh tan hai tên ma linh”

Phong Tín Nhi nghe không hiểu, thậm chí của Chính Nguyên cũng không hiểu lắm, theo y thì kết pháp tượng là cảnh giới cực cao nên y cũng không hỏi nhiều, chỉ theo Tiêu Cửu tiến vào Thiên Mục Sơn đã trở nên yên bình.

Kim Tượng Đế đứng trước cung điện màu đen, ba người Tiêu Cửu, Chính Nguyên, Phong Tín Nhi đang ngự phong cũng hạ xuống, đứng bên cạnh hần.

Phong Tín Nhi không biết Kim Tượng Đế đang nhìn gì bởi trong mắt nàng nơi đây hoàn toàn hoang vu chỉ có một tấm bia đen sứt mẻ cao bằng nửa người dựng nghiêng ở đó, ánh mắt của vị sư thúc tổ yêu quái này nhìn tàn bia kia giống như đang nhìn một thứ gì đó đặc biệt lắm.

Chính Nguyên cũng không thấy gì, y nhìn Kim Tượng Đế nhưng không hề quấy rầy.

“Người nhìn thấy gì?” Tiêu Cửu hỏi Kim Tượng Đế.

Lúc này Kim Tượng Đế mới thoát khỏi suy tư nói: “Thảo nào sư huynh dự định lập phái ở đây, cung khó trách đây là một nơi không tệ nhưng không có ai lập phái, thì ra là có thứ bị trấn ở đây”

Lúc này Kim Tượng Đế hiểu những thứ mình nhìn thấy lúc này chỉ là ảo giác, nếu hần đoán không sai thì nếu không có người tới đập vỡ ảo giác này thì nó sẽ vĩnh viễn tồn tại, Thiên Mục sơn cũng sẽ dần biến thành một Ma Vực.

Đi tới trước tấm bia đá, hần lại kinh ngạc một lần nữa bởi trên tấm bia kia khắc: “Phương Thốn Thiên Địa trấn thần ma - Quảng Phúc”

Kiểu chữ béo tròn, tựa như là một người mập mập lơ lơ đứng ở đó thế nhưng lại tỏa ra uy nghiêm, từng chữ tựa vạn quân. Kim Tượng Đế nhìn những chữ này, cảm giác đầu tiên là người viết chữ này nhất định là người của Linh Đài Tông, đó là trực giác của hần, trực giác tới từ một đồng môn đồng pháp đồng nguyên bởi chữ kia lộ ra thần vận của Linh Đài Tông.

Tuệ Ngôn sư huynh lựa chọn nơi này để lập quan khẳng định còn có nguyên nhân mà không ai biết, có lẽ sư phụ biết nhưng ông cũng không nói cho mình.

“Tiêu sư huynh có từng nghe thấy cái tên Quảng Phúc hay không?” Kim Tượng Đế hỏi Tiêu Cửu.

“Trong Linh Đài Tông ta chưa từng nghe thấy” Tiêu Cửu hiển nhiên cũng hiểu ý của Kim Tượng Đế, kỳ thực nhưng nhân vật ngoài thiên địa, Tiêu Cửu cũng không biết.

Kim Tượng Đế biết, muốn hiểu rõ những lời này chỉ có đi hỏi sư phụ nhưng có lẽ sư phụ cũng sẽ không nói cho mình.

Chỉ là tấm bia trấn ma này cũng đã khuyết mất một góc, điều gì khiến nó không trọn vẹn? Có ý hay vô tình? Hai con ma linh kia vừa rồi chỉ sợ là tàn hồn, nguyên thân chân chính vẫn còn bị trấn dưới tấm bia này.

Đúng lúc này trong bầu trời có mây đen hội tụ, cuộn cuộn tràn tới, đè ép Thiên Mục Sơn, trong mây đen có tia sét kinh khủng chớp nháy.

“Ầm...Ầm...Ầm...” Thịnh thoảng lại có tiếng sấm vang lên.

Đột nhiên có một tia chớp từ trong mây đen rơi xuống, dưới tia chớp cả ngọn Thiên Mục Sơn dường như có vẻ nhỏ bé, còn người thì cảm thêm yếu đuối vô lực.

Kim Tượng Đế nhíu mày, vung tay lên, một quang sáng xanh cuộn lấy những người xung quanh rồi nháy mắt lui về sau hơn mười trượng nhưng vẫn có một tia chớp tràn về phía bọn họ.

Chỉ thấy trên khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng của hần trở nên vô cùng nghiêm túc, không chút do dự vờn tay chớp tới tia chớp. Ngay khi hần chụp tới thì có một đám linh quang quấn quanh năm ngón tay, trong lòng bàn tay có ánh sáng ngũ sắc đan xen tạo thành một đạo linh phù. Linh phù này tên là Như Ý Linh Phù, là một loại phù pháp mà tất cả đệ tử Phương Thốn Sơn đều cần phải tu luyện.

Khi tia chớp đâm thẳng vào Như Ý Linh Phù thì Kim Tượng Đế cảm nhận được một thứ sức mạnh mãnh liệt và sức xuyên thấu không thể địch nổi tràn tới lòng bàn tay, tuy nhiên giờ phút này trong lòng hần lại vô cùng bình tĩnh, hần hiểu rõ nếu như mình lúc mình hóa hình có lỗi kiếp gia thân lúc đó cũng cần phải dùng Như Ý Linh Phù này để chống đỡ, chẳng qua là chậm mấy ngày thôi.

Như Ý Linh Phù trong bàn tay hần là do ngũ hành đan xen tạo thành, đó là căn bản của phù pháp, tiến có thể diễn biến ra bất cứ pháp phù nào trên thế gian, lui có thể chống đỡ bất cứ pháp thuật nào, điều này là do Tuệ Thanh sư huynh nói chỉ tiếng chưa có sư huynh đệ nào thực sự làm được đến bước

này.

Khi còn ở Phương Thôn Sơn Linh Đài Tông, hắc dùng Như Ý Linh Phù này để xây linh thất cũng chính là để rèn luyện nó. Tia chớp kia chui vào trong Linh phù, sự bá đạo của nó tựa như muốn phá tan linh phù trong tay hắc. Kim Tượng Đế căng thẳng, linh phù trong bàn tay càng tỏa sáng, chỉ thấy tia chớp kia nhóp nháy trong linh phù.

Lúc này toàn bộ tâm thành của Kim Tượng Đế đều tập trung vào Như Ý Linh Phù trong lòng bàn tay, hắc nỗ lực khổng lồ không hề để linh phù kia vỡ nát.

Với ba người kia, họ thấy trước mắt lóe lên tia chớp, một quang sáng trắng kèm theo một tiếng nổ sau đó tia chớp rơi thẳng vào trên tấm bia đá màu đen. Ánh mắt bọn họ nhìn vào lòng bàn tay Kim Tượng Đế chỉ thấy trong lòng bàn tay hắc có một đạo linh phù, trên phù có một tia chớp lưu chuyển, cơ hồ muốn phá vỡ chui ra nhưng tại thời khắc sau cùng đã bị trấn áp. Cuối cùng tia chớp kia dung nhập vào linh phù và trở thành một bộ phận của linh phù. Chỉ thấy tay hắc vùng lên, đạo lôi phù kia hóa thành một vệt linh quang hạ xuống trên đỉnh một ngọn núi khác.

“Bùm...”

Đỉnh núi chấn động, cây cối đổ sập, sơn thế lung lay.

Kim Tượng Đế đứng đó trầm ngâm suy nghĩ, rất lâu sau mới khôi phục tinh thần, vừa rồi hắc cảm ngộ cảm giác sấm sét dung nhập vào trong linh phù. Ba người bên cạnh cũng không dám quấy rầy hắc, cho tới khi hắc phục hồi tinh thần nhìn vào tấm bia đá bị một đạo sấm sét chém trúng. Bầu trời màu đen vẫn dày đặc, ngay sau đó lại có một đạo sấm sét hạ xuống, đạo này rơi trên tấm bia đá.

Đạo thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Sau khi thả ra mười tám đạo sấm sét thì mây đen mới tán đi.

Kim Tượng Đế đi tới trước bia, chỉ thấy trên bia xuất hiện một vết nứt rất nhỏ. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Kim Tượng Đế không biết sấm sét này tới từ đâu, bị tà khí dẫn dắt hay là muốn đánh nát trấn ma bia để thả ma vật đang bị phong ấn kia ra.

Đột nhiên hắc có cảm giác rằng mình đã chạm tới một bí ẩn không người biết trong thiên địa này, hơn nữa bí ẩn này liên quan tới sư môn của mình.

Người khác hiển nhiên không có nghĩ nhiều như Kim Tượng Đế. Tiêu Cửu có lẽ đoán được nhưng lão không phải đệ tử chính thức của Linh Đài Tông nên cũng không lo những việc này, hai người kia thì hoàn toàn không biết.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tiền Duyên Chuyện Cũ Ân Cừ Ký

Chính Minh đứng trong Thiên Mục quán ở ngọn núi đối diện nhìn ra sắc trời bên ngoài.

"Hết mưa rồi à?" Chính Minh nghi hoặc, nơi này đổ mưa đã nhiều năm, hiện tại tuy trời đã tạnh nhưng y vẫn không dám bước ra.

Lúc y đang chần chừ trước cửa quán thì nhìn thấy mấy người đi tới. Đi đầu là một người trẻ tuổi cao ráo, bộ đồ màu vàng y mặc cộng với gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị khiến người vừa nhìn liền cảm thấy khó mà gần gũi.

Phía sau hắc còn có ba người, một lão già với vết sẹo lớn hung ác trên mặt, một tiểu cô nương đang hiếu kỳ nhìn y, một người nữa mà y vừa nhìn thấy liền cảm thấy mừng rỡ trong lòng.

"Chính Nguyên sư đệ trở về rồi sao." Người đó hồ hồ bước ra nghênh đón, hiển nhiên gã biết ma vật bên ngoài đã bị trục xuất.

"Chính Minh sư huynh, đây là Như Hối sư thúc." Chính Minh đưa tay chỉ Kim Tượng Đế.

Chính Minh hơi sững người rồi nhanh chóng phản ứng, vội vàng lễ bái. Kim Tượng Đế đứng ở nơi đó, nhìn gã, lại nhìn tòa đạo quan không lớn mà trong lòng cảm thán, nghĩ tới lúc đó khi Tuệ Ngôn sư huynh còn sống, ai có thể nghĩ đến trong Thiên Mục sơn nhỏ nhỏ này có một người tu hành sắp kết pháp tượng.

"Đa tạ sư thúc cứu giúp"

"Không cần khách sáo, ngươi là đệ tử của Tuệ Ngôn sư huynh nên ta dĩ nhiên tới cứu, trong quán còn có ai không?" Kim Tượng Đế hỏi. Giọng hắc có chút lạnh lùng, khó mà thân cận. Chính Minh nghe hơi không thoải mái, nhìn Chính Nguyên, Chính Nguyên đưa mắt ra hiệu bảo gã không cần lo lắng.

"Bẩm sư thúc, bởi vì sư phụ nhiều năm chưa về, sau đó trong núi lại xuất hiện yêu ma vây công đạo quán cho nên ta đề các sư đệ khác rời khỏi rồi, nói là

đội sư phụ trở về thì quay lại." Chính Minh đáp.

Kim Tượng Đế đứng giữa chính điện nhìn chăm chú mọi thứ được bày biện. Ở môn phái khác, vị trí đối diện quán môn trong chính điện nhất định là tượng thần tổ sư môn phái, thế nhưng nơi đây không có. Chỗ ấy treo một bức họa mây trắng mờ ảo, mây trắng thánh khiết mà nhu hòa, kéo dài bất tận trên chín tầng trời, không dính nửa điểm bụi trần. Hắn biết rõ đó là hình dáng tôn sư trong lòng sư huynh Tuệ Ngôn.

Nghe Chính Minh trả lời, Kim Tượng Đế nói: "Sư huynh đã qua đời, sẽ không trở về được nữa."

Chính Minh ngạc nhiên, thoáng sững sờ hỏi: "Sư thúc nói sư huynh là chỉ người nào?" Gã quay đầu lại, chuyển ánh mắt nhìn Chính Nguyên, chỉ thấy Chính Nguyên đau buồn nói: "Sư huynh, ta đang định đi tới bái tế tôn sư, từ nay về sau xây nhà định cư tại trước mộ phần của tôn sư, không về đây nữa."

"Chính Nguyên sư đệ, tôn sư người, người thật...?" Chính Minh vừa hỏi vừa chảy nước mắt. Gã được Tuệ Ngôn nuôi nấng từ nhỏ, tuy nói là thầy trò nhưng tình như phụ tử.

Kim Tượng Đế nhìn bộ dáng vị Chính Minh tướng mạo từng trải này rơi lệ đầy mặt, trong lòng hắn trái lại xuất hiện chút cảm giác đồng cảm. Xà tính thiên lãnh, nếu không gặp được thầy đồ và Tuệ Ngôn, về sau lại tiến nhập Linh Đài tông tu hành, để hắn tùy ý tự thân phát triển trong nhân gian thì rất có khả năng đã trở thành một yêu tinh lãnh khốc. Nhưng cho dù là như thế, từ khi tu hành tới nay những chuyện hắn gặp gỡ kia vẫn khiến hắn không có chút hảo cảm nào với những nhân loại khác.

Kim Tượng Đế đợi một lúc lâu, chờ Chính Nguyên nói cho Chính Minh nguyên nhân và quá trình Tuệ Ngôn sư huynh chết, trên đường đi, hắn đã kể cho Chính Nguyên biết việc Tuệ Ngôn sư huynh chết, bởi vì hắn cảm thấy phận là đệ tử thì cần phải biết rõ những việc này, cũng sẽ muốn biết, hơn nữa cũng phải nhớ được mối thù Huyền Thiên môn.

Chờ Chính Minh bình phục tâm tình, Kim Tượng Đế mới hỏi: "Trên ngọn núi này có phải còn có một tấm bia đá màu đen hay không?"

Chính Minh tuy đau buồn nhưng vẫn nhanh chóng hồi đáp: "Đúng vậy, sư thúc."

"Đưa ta đi xem."

Khi Kim Tượng Đế nhìn thấy Trần Ma bia trên ngọn núi lúc này thì trong lòng hắn minh bạch dưới hai ngọn núi này trần hai cái khác nhau, mà hai cái Trần ma bia này cũng chia làm âm dương, cả khu Thiên Mục sơn này là một cái Âm Dương Lưỡng Nghi trận, mặt trận chính là hai tấm bia đá.

"Sư huynh lập phái nơi đây rốt cuộc là có mục đích gì, để trông coi sao?" Kim Tượng Đế trầm nghĩ.

Hắn đi một vòng trong điện, cuối cùng dừng lại tại trước tấm bia. Đây là một tấm bia đá đen cao khoảng nửa người, mặt trên cũng là viết "Phượng Thôn Thiên Địa Trần Thần Ma —— Quảng Phúc".

Nhưng nhìn lâu như vậy, ngoại trừ cảm thấy cái bia này có thể là do sư huynh của Linh Đài tông lập ra thì không còn nhìn ra thứ gì khác, hỏi Chính Minh, Chính Nguyên thường ngày bọn họ có nghe Tuệ Ngôn sư huynh nói qua về cái bia này hay không. Chính Nguyên lắc đầu, y nói mình rất ít trở về núi, phần lớn thời gian đều ở Thiên Nguyên quốc, mà đi theo Tuệ Ngôn sư huynh lâu nhất là Chính Minh cũng cau mày lắc đầu.

"Trước đây chúng ta cũng từng hỏi lai lịch tấm bia đá, sư phụ nói chúng ta không nên biết, không nên hỏi nhiều." Chính Minh nói.

"Không có bất cứ thông tin gì sao?"

"Không có." Chính Minh khẳng định.

Kim Tượng Đế hỏi sang chuyện khác: "Bây giờ trên núi không có người, người dự định canh giữ chỗ này hay là thế nào?"

"Bẩm sư thúc, đệ tử muốn ở đây chờ chờ vị sư đệ trở lại."

"Cũng tốt, nơi này do Tuệ Ngôn sư huynh sáng lập, người là đệ tử của hắn, nên canh giữ tốt nơi đây không được để nó tiêu tán. Mấy ngày này ta sẽ lưu lại Thiên Mục quán, người có nghi vấn gì về tu hành thì cứ tới hỏi ta." Kim Tượng Đế nói, tuy hắn không thích con người, nhưng Chính Minh này là đệ tử của sư huynh, bây giờ sư huynh không còn, dạy bảo gã một chút cũng là chuyện nên làm.

"Vâng, sư thúc."

Vài ngày sau, Chính Minh gọi những đệ tử đã rời núi trở về, đến đây bái kiến.

Đến lúc này Kim Tượng Đế mới biết kỳ thực bọn họ không rời đi xa, vẫn luôn luôn chờ ở xung quanh dưới chân núi. Hơn nữa là do Chính Minh yêu cầu bọn họ ly khai. Gã sợ khi sư phụ trở về thì mình và các sư đệ đều đã chết, cho nên gã một mình canh giữ nơi này, vạn nhất mình có chết cũng còn các vị sư đệ.

Kim Tượng Đế lưu lại gần một tháng, giải đáp nghi nan cho bọn họ. Bởi chung quy hắn là yêu, không phải nhân loại, hắn không thích ở chung cùng nhiều người như vậy, nếu không phải đây là tâm huyết của Tuệ Ngôn sư huynh thì hắn đã sớm bỏ đi.

Khi ly khai, hắn dẫn theo Chính Nguyên đi cùng, ngoài dự liệu của hắn là Phong Tín Nhi cũng đi theo Chính Nguyên, không nguyện ý ở lại Thiên Mục

quản tu hành. Nàng định sẽ chính thức bái Chính Nguyên làm sư. Chính Nguyên vốn định để Phong Tín Nhi bái Tuệ Ngôn làm sư, bây giờ Tuệ Ngôn mất rồi, lại muốn nàng bái Kim Tượng Đế làm sư. Nhưng Kim Tượng Đế đòi nào nguyện ý thu một nhân loại làm đồ đệ, cho nên cuối cùng là Chính Nguyên nhận nàng. Nàng liền nhất định muốn đi theo Chính Nguyên tới tế bái ngọn núi nơi mai táng Tuệ Ngôn sư tôn.

Đúng lúc Kim Tượng Đế cũng cần đi tới nơi đó, hắn đưa Chính Nguyên và Phong Tín Nhi đến nơi, sau khi tế bái một phen, hắn liền rời đi, để lại hai người Chính Nguyên và Phong Tín Nhi định cư tại nơi đó.

Tu vi bọn họ đương nhiên không cao, nhưng uy thế năm đó của hai người Tuệ Ngôn và Trí Thông đã khắc sâu ấn tượng cho những người xung quanh. Có một người ẩn tu xuất hiện nói họ cứ việc ở lại nơi này, đồng thời gã nhận ra Kim Tượng Đế, thuận thế thương tiếc về một trận đại chiến năm xưa. Người kia lại hỏi thăm về sư môn của Kim Tượng Đế, trong lòng bọn họ, đệ tử cường đại như vậy nhất định sư môn cũng rất hoành tráng.

Chỉ có điều đệ tử Linh Đài Tông không thể hiển lộ thân phận, cho nên Kim Tượng Đế cũng chỉ im lặng.

Nhìn một vùng núi đồ sộ như đóa hoa sen, lòng Kim Tượng Đế lại bồi hồi nhớ chuyện cũ, năm đó hắn còn là một con kim xà chỉ có thể huyền hình, sư huynh là chân nhân sắp đạo nhập pháp tượng, nhưng bị người từng bước một bức cho tới chết. Đại yêu kinh thiên động địa, danh hào thiên hạ như Trí Thông sư huynh lại bị Linh Sơn Bồ Tát thần bí kia độ đi.

Mạnh như Tuệ Ngôn sư huynh và Trí Thông sư huynh cũng kẻ chết người lưu lạc, mạnh như sư tôn sâu không lường được như vậy, cũng giống như có đại địch, không nguyện ý lộ diện ra ngoài.

Tiêu Cửu cũng không đi theo, gã nói phải giúp Tuệ Ngôn sư huynh giữ Thiên Mục quán. Trong mắt Kim Tượng Đế, tu vi bản thân Tiêu Cửu thật ra chỉ bình thường, nhưng cây đao trên tay y không đơn giản, hơn nữa không biết gã học được thuật pháp gì từ sư phụ, có gã tại Thiên Mục quan, trong lòng Kim Tượng Đế an tâm không ít.

Hắn dừng lại trên núi mấy ngày thì ra đi. Điểm đến của hắn là sơn thôn chỗ thầy đồ năm xưa. Sơn thôn vẫn như trước, có điều thôn dân đã già đi nhiều. Hắn không để mọi người nhìn thấy mình, năm đó hắn theo thầy đồ học chữ, học ngôn ngữ nhân loại, đối với người trong thôn này, hắn có một loại cảm tình đặc biệt.

Chỉ là nhớ lại ánh mắt mọi người nhìn hắn lúc hắn bị người đạo sĩ năm đó trấn áp. Hắn hiểu rõ mình không phải đồng loại với bọn họ, dù cho là hiện tại hóa hình làm hình người, nhưng trong lòng hắn cũng không cho mình là người, chính như hắn đã nói với Phong Tín Nhi: "Ta là yêu, là xà yêu".

Hắn quỳ trên mặt đất nhìn mộ phần cô linh, dập đầu, điều này năm xưa hắn chưa làm được, thẳng cho tới hôm nay mới có cơ hội.

Sau khi rời thôn nhỏ, trên đường về Phương Thôn sơn Linh Đài tông, Kim Tượng Đế tạt ngang qua Xa Trì quốc. Năm đó hắn đưa một tiểu cô nương tên là Chu Yêu Minh đến nơi đây, nữ hài kia phong hắn làm quốc sư của Đại Chu quốc, nhưng quốc gia của nàng đã bị phá.

Ở đây Kim Tượng Đế bỗng nghe nói Xa Trì quốc đã giúp Đại Chu phục quốc, một cô nương tên là Chu Yêu Minh lên làm nữ vương.

Trong lòng hắn không khỏi than thở: "Chẳng phải đây là duyên phận sao? Lúc đó nàng được ta cứu, hôm nay phục quốc đúng lúc để ta nghe được tin tức này."

Kim Tượng Đế hơi hiếu kỳ, hỏi thăm mọi người phương hướng rồi đi thẳng đến Đại Chu quốc.

Đại Chu quốc nói là quốc, kì thực chỉ là một tòa đại thành mà thôi, lúc này trong thành đang giăng đèn kết hoa, cả nước đại yến. Bất quá, nước tuy nhỏ nhưng mà Tế đài và Tiếp tiên đài đều rất đầy đủ.

Thông thường khi một nước thông cáo thành lập, sẽ có yêu tinh hoặc vài đạo sĩ không chịu cô đơn trong núi đến thăm.

Kim Tượng Đế ẩn thân, đứng trên Tiếp tiên đài nhìn nữ hoàng Đại Chu ngồi trong yến cung dưới đài. Tiểu cô nương năm đó giờ đã trưởng thành, tuy rằng nhìn qua còn rất trẻ tuổi nhưng trên người đã có khí độ của một nữ vương.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Nhất Nhãn Đọa Kiếp Tầm Pháp Giải

Cô bé ngày xưa nay đã khoác trên mình mũ phượng kim y.

Trong khoảng thời gian tu hành chỉ như chớp mắt của hắn, ở nhân gian, cuộc đời của một số người đã phát sinh biến hóa dữ dội.

Đối với một quốc gia mới lập mà nói, việc có tiên gia đến dự đại yến khai quốc được xem là điềm tốt lớn, đại biểu cho sự tán thành của thượng thiên. Thế nên tuy đã nhập tiệc nhưng thần tử Đại Chu vẫn rất là đề ý.

Không lâu sau, trên bầu trời bỗng xuất hiện một đám mây đen, nó hạ xuống che khuất Tiếp Tiên đài, theo sau là một tràng cười ha hả. Từ trong vương cung mơ hồ thấy được bóng người thoát ẩn thoát hiện ở trên đài.

Trong tiệc có kẻ cao hứng, có kẻ nhũ mây, bởi lẽ vị tiên gia mới tới này thoát nhìn đã biết không thuộc chính phái.

Cũng có kẻ âm thầm mỉm cười, trước đó hẳn từng đề cử với vị nữ vương trên cao kia một đạo gia tu sĩ nhưng lại bị nàng cự tuyệt, nói: "Hon mười năm trước Đại Chu ta đã có quốc sư, hà tất phải mời người khác."

Qua một khắc, lại thêm một con lốc xoáy vọt tới Tiếp Tiên đài. Người trong cung loáng thoáng nghe thấy trên đài nổi lên cãi vã.

Trong tiệc, quần thần có chút đau đầu thế nhưng vị nữ hoàng trẻ tuổi kia vẫn chỉ lẳng lặng ngồi yên.

Ở nhân gian, loại tình huống này gọi là "ô vân cai đình bất đắc thanh tịnh" (2), tình huống tốt nhất là "thiên hòa vạn sự an", tiên gia đập mây mà đến chứ không như bây giờ, âm u tà tính.

(1) một thể cây chẳng :v

Một tên quan viên trẻ tuổi tới bên nữ vương cung kính nói: "Bệ hạ, vị thúc thúc của thần đã luyện khí 30 năm, hẳn có thể gột tẩy Tiếp Tiên đài, thỉnh tiên nhân đắc đạo chân chính tới."

Nữ vương lãnh đạm nhìn hắn, nàng rất rõ ràng tâm tư của kẻ trước mắt, chẳng qua chỉ muốn tranh thủ cái chức quốc sư cho thúc phụ hắn mà thôi.

"Không cần, Đại Chu đã có quốc sư."

Người trẻ tuổi kia không nói tiếp, cười nhạt lui xuống. Hắn đang đợi, đợi những yêu ma quỷ quái trên Tiếp Tiên đài đại náo một trận, bởi lẽ người mời chúng tới không phải ai khác ngoài thúc phụ hắn.

Khi cổ âm phong hắc khí kèm theo tiếng ồn ào trên Tiếp Tiên đài đã mạnh lên đáng kể, nữ vương đột nhiên mở miệng nói: "Quốc sư đã tới sao còn dung (tha) đám ti tiện kia, để chúng mặc sức làm càn."

Chúng thần thất kinh, nhưng ngạc nhiên hơn cả chính là Kim Tượng Đế.

Lúc đứng trên Tiếp Tiên đài quan sát vị nữ vương Đại Chu kia chủ tọa quốc yến, hắn vẫn có thể nhận ra khuôn mặt từ thừa thiếu thời của nàng, thế nhưng khí chất trên người nàng đã thay đổi cực lớn. Giờ khắc này, Kim Tượng Đế phát hiện mình căn bản không nhìn thấu nàng.

Hắn cực kỳ kinh ngạc, tuy từng đoán rằng cô gái thừa bé đã đồng hành với mình trên một con đường (*), còn phong mình làm quốc sư này không đơn giản, lai lịch nhất định bất phàm, nhưng nàng đến tột cùng là ai, hắn không biết.

(* câu 2 nghĩa: một là cô bé đi cùng ktd, hai là cô bé từ nhỏ đã một mình bươn trải giống ktd)

Đám yêu ma trên Tiếp Tiên Đài còn chưa nghe vớ câu nói của nữ vương thì đã thấy Kim Tượng Đế chẳng biết từ xó nào hiện ra, tức thời cả đám ào lên.

Lúc này lực chú ý của Kim Tượng Đế đang dành hết cho vị nữ vương Đại Chu, cảm ứng được lũ yêu vật lao về phía mình, hắn liền quát lớn: "Cút!"

Một tiếng này như sấm đánh vang trời, khiến cả Đại Chu thành rung chuyển mãnh liệt, người toàn thành nghe vào trong tai như xuyên vào linh hồn, giật nảy mình, lại cảm thấy như mọi áp lực và u uế trên người bị thổi bay, toàn thân trở nên nhẹ nhàng khoan khoái, linh đài thanh minh.

Song đối với những yêu tà kia, một tiếng này lại như thiên lôi chí cương chí dâm trong thiên địa oanh kích, cả đám mặt xanh lét mất hết can đảm.

Khi người trong Cung hướng tầm mắt về nơi phát ra tiếng quát thì thấy một cột sáng vàng đâm thủng mây đen phóng lên trời cao, ngay sau đó âm thanh ồn ào bên trong đám mây chợt biến mất, một phiến phong vân tràn đầy kinh hoàng thét gào bỏ chạy.

(D: con đầu hóa thành gió, con sau hóa thành mây :v)

Mây đen mang theo u uế tiêu tan, trên Tiếp Tiên đài xuất hiện một thân ảnh mặc áo bào vàng, khuôn mặt lãnh đạm thờ ơ đang chú mục về phía vương cung. Trên người y linh quang thanh khiết, khí chất u lãnh, ánh mắt cao xa, chính là điển hình của tiên gia đắc đạo, khác hẳn đám âm tà yêu vật ban đầu.

Lúc này nữ vương mỉm cười, chỉ nghe nàng nói: "Quốc sư giá lâm sao không tới uống một chén rượu mừng."

Nàng không nhận được hồi đáp, vị tiên gia áo bào vàng trong mắt chúng nhân hóa thành một đạo kim quang bay đi. Song việc tiên gia hàng lâm quốc yến Đại Chu đã lan truyền khắp nơi, tranh của y cũng được nữ vương sai người về lại.

Không ai biết rằng, một khắc sau khi vị tiên gia đó bay đi, nữ vương Đại Chu nhìn vào hư không khoe miệng nở ra nụ cười thần bí.

...

Nghi hoặc tích tụ trong lòng Kim Tượng Đế ngày càng lớn, hắn quyết định về núi hỏi thăm sư phụ.

Tu hành đến nay, tuy Tử Phủ chưa ngưng Linh Lộ, chưa thành Chân nhân nhưng từ trong tối tăm hắc sinh ra một loại linh cảm, nó mách bảo với hắn, tựa hồ có một sợi dây vô hình liên kết số mệnh của hắn và vị nữ vương kia.

Vài ngày sau, hắn một lần nữa đặt chân lên Phụng Sơn. Cũng như khi hắn rời đi, trong núi một mảnh thanh tĩnh, các vị sư huynh lặng lẽ tu pháp, còn sư tôn cứ cách một thời gian lại đăng đàn giảng pháp một lần.

Hắn về núi tất nhiên chư vị sư huynh đều biết, cũng tìm hắn nghe ngóng tình hình. Trong buổi tọa đàn tiếp theo, hắn ở dưới đàn thuật lại tỉ mỉ những chuyện mình đã trải qua, lúc nói tới hai tòa Trấn Ma bia Kim Tượng Đế liền nhìn về sư phụ, tiếc rằng không nhận được lời bình nào.

Sư tôn hạ đàn, ai về nhà nấy, chỉ có Kim Tượng Đế là chưa chịu rời đi, trái lại còn tìm tới nơi ở của sư phụ, có một số chuyện hắn nhất định phải hỏi cho rõ.

Chuyện đầu tiên chính là danh tự trên tấm bia đá ở Thiên Mục sơn có phải của vị sư huynh quá cố kia hay không.

(D: ai nê, chưa đọc cứ dịch bừa đã: v)

Lão tiên nhân điềm đạm nhìn Kim Tượng Đế, điềm đạm trả lời, chỉ một chữ: "Phải". Kim Tượng Đế ngạc nhiên không thôi, hắn cho rằng sư phụ sẽ không trả lời mình. Tiếp đó hắn lại hỏi: "Dưới tấm bia kia phong ấn thứ gì thưa sư phụ?", lão tiên nhân đáp: "Thần ma". Câu trả lời có cũng như không khiến Kim Tượng Đế khó mà tiếp thụ, hắn gắng hỏi sư phụ cụ thể là cái chi, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng.

Hắn hỏi sang vấn đề khác: "Quảng Phúc sư huynh đang ở đâu ạ?"

Lão tiên nhân không trả lời mà cảm thán: "Có một số việc dù biết hay không nào thể thay đổi được gì."

"Thần làm đệ tử, phân ưu giúp sư phụ là lẽ thường tình". Kim Tượng Đế nói.

"Lấy tu vi của con còn chưa thể giúp ta cắt bỏ ưu phiền." Lão tiên nhân nói cực kỳ trực tiếp.

Kim Tượng Đế nhất thời im lặng, không biết tiếp lời thế nào, nhưng rất nhanh hắn liền nói: "Đệ tử muốn học thuật pháp, xin sư phụ chỉ bảo."

Lão tiên nhân khẽ híp mắt, cẩn thận quan sát tên đệ tử xa yêu lom khom cúi mình, đôi mắt lão như thể xuyên tận linh hồn hắn, muốn nhìn thấu vận mệnh tương lai của hắn.

"Hiện giờ con đã có thể thi pháp, còn muốn học pháp làm gì?" Lão tiên nhân hỏi.

"Ngộ Không à nhầm Trí Thông sư huynh bị Linh sơn Bồ Tát bắt đi, đệ tử muốn cứu huynh ấy."

"Con muốn đi Linh sơn mang Trí Thông về, đây là việc không có khả năng." Lão tiên nhân thản nhiên nói.

"Đệ tử còn có một vị bằng hữu cũng bị mang lên Linh sơn, đệ tử muốn tới đó hỏi nàng cho rõ, thực ra là nàng tự nguyện hay bị ép buộc, nếu không phải nàng tự nguyện đệ tử cũng muốn cứu nàng."

"Nếu là vậy chỉ e rất khó, Linh sơn tu hành không giống phái khác, có lẽ khi con gặp lại nàng, nàng đã không còn là vị bằng hữu con từng nhận thức nữa rồi." Lão tiên nhân nói.

Kim Tượng Đế nghe ra lần này sư phụ nói là "rất khó" chứ không phải "không có khả năng" nữa.

"Đệ tử nghe nói, phàm là người có đại thần thông, tất có phương pháp tị kiếp (2). trước đây đệ tử cảm thấy không thật cần thiết nhưng lần này trên đường trở về, đệ tử gặp lại một người quen cũ, hiện giờ nàng đã là nữ hoàng của một quốc gia, lúc con gặp nàng liền cảm thấy bản thân sẽ phải ứng kiếp (đào hoa)."

(2) Tị kiếp = tránh nạn, tránh tai ương...

Chính xác mà nói, nó là một trực giác rất hư vô rất mờ mịt, thời điểm nhìn thấy vị nữ hoàng kia hắn bỗng có cảm giác giống như bướm bướm đậu lên lưới nhện.

Lão tiên nhân liu diu mở mắt, ngẩng đầu nhìn trần, tầm mắt của lão như thể vượt khỏi ranh giới thương khung (3).

(3) Thương khung = bầu trời

"Chính mi đụng vào bàn tính của người khác còn trách được ai đây." Lão tiên nhân nói.

Kim Tượng Đế ngậm ngẫn, hỏi: "Nàng là ai, lai lịch ra sao ợ?"

"Hắn là một thần nhân."

"Thần nhân? Thiên cung chi thần? Nếu là Thiên cung chi thần, vì sao chuyển thế thành người?"

"Chuyện thể gian đem ra tranh luận há lại có thể rõ ràng, đã chuyển thể, tất có nguyên do."

Kim Tượng Đế biết, sư phụ đã không nói cho hắn người chuyển thể kia là ai, vậy có hỏi nữa cũng chỉ tốn công vô ích. Thế là hắn lại quay qua nài nỉ: "Xin sư phụ dạy con pháp ạ."

"Ta thu đệ tử trước nay chỉ trọng phẩm tính, coi duyên phận, bắt đầu từ đời thứ nhất bởi tự chữ Quảng cho đến các người bởi tự chữ Như, tuy thu nhận không ít nhưng chân chính thành công chỉ như cá diếc sang sông, song đũa có thành tựu đến nay cũng chưa chết già, con hãy suy nghĩ cho kỹ."

Kim Tượng Đế quý báu, nghiêm túc nói: "Đệ tử đã hiểu."

"Vậy ta hỏi con, con muốn học pháp nào?" Lão tiên nhân không dừng mà nói tiếp: "Pháp có ngàn dạng, đời non lấp bể, thao lõi không điện, khu thần ngự quỷ, xuất nhập âm dương, luyện bảo luyện đan, thiên ngộ trường sinh, siêu thoát lục đạo..., con muốn học loại nào?"

Kim Tượng Đế trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: "Đệ tử muốn học hết."

Lão tiên nhân cười nhạt một tiếng, nói: "Lòng tham ko đáy sao đạt tâm tính yêu cầu, mi đã muốn học nhiều pháp như thế, ta liền phạt mi chép điển tịch chư pháp trong Vạn Pháp các một lần, khi nào chép xong mới được ra ngoài, còn nữa, không cho phép học bất kỳ pháp nào ở đó, nếu để ta phát hiện, người hãy tự giác rời đi, chớ có trở lại làm gì."

Nghे xong câu nói uy nghiêm của lão tiên nhân, Kim Tượng Đế vội vàng tiếp nhận.

Cứ như vậy, hắn bắt đầu cuộc sống sao chép pháp thư trong Vạn Pháp các. Trong Phương Thốn sơn, dù biết tin Kim Tượng Đế chịu phạt nhưng chư vị sư huynh cũng chỉ coi nó như hòn đá rơi xuống mặt hồ, rất nhanh sẽ lại khôi phục như cũ.

Linh Đài tông lại có đệ tử mới nhập môn, có đệ tử cũ xuất môn, tất cả trở lại quỹ đạo vốn có.

Trước kia Kim Tượng Đế chưa từng đi qua Vạn Pháp các, thậm chí hắn còn không biết trong Phương Thốn sơn có một địa phương như vậy. Lúc mới tới đây hắn không khỏi sinh ra cảm thán, nơi này quả không hổ danh Vạn Pháp các, từng hàng từng dãy sách ngang dọc đan xen, đúng là không dưới vạn quyển.

Trong đó đại khái chia thành mấy loại kinh tàng như Luyện tinh, Luyện khí, Luyện thần... Những kinh tàng này thậm chí đều có xuất xứ, tiêu ký rõ ràng của môn phái nào, do ai sáng tạo, do ai hoàn thiện... Còn pháp môn thì chia làm phong, vũ, lôi, ngũ hành, ngự quỷ, khu thần, chú pháp, âm thần, dương thần, pháp tượng, kiếm quyết, vũ kỹ, trận pháp, luyện đan, luyện khí.... vô số chủng loại.

Cảm thán xong, Kim Tượng Đế sức nhớ ra gì đó, hắn trợn mắt học mồm. Vốn cho rằng mình đại khái đã thông hiểu pháp trên thế gian này nhưng nhìn đồng pháp môn ở đây hắn mới biết rằng, cái mình thấy chỉ là một góc nhỏ của thiên địa mà thôi.

Nhiều pháp như vậy, ai mà có thể học hết, có thể thông hiểu cơ chứ?

Bất quá, hắn là tới đây chép sách chịu phạt, không phải tới học pháp nha.

Bắt đầu từ quyển thứ nhất ——《 Ngũ Khí Triều Nguyên kinh 》.

Không quản ngày đêm, mưa gió, nóng lạnh, Kim Tượng Đế lăm lăm sao chép từng cuốn từng cuốn kinh tàng điển tịch.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Thoáng Qua Mười Năm Nhập Thiên Hà

Trên đời này có rất nhiều môn phái, động phủ chỉ tồn tại trong lời truyền của con người, không ai thấy tận mắt.

Linh Sơn không ai nhìn thấy, lại như rất nhiều người đã thấy.

Có người ngày ngày suy nghĩ mong muốn tiến vào Linh Sơn, nhưng cũng có người muốn ra đi, ra đi vĩnh viễn.

Thanh Y muốn ra đi. Chỉ là mười mấy năm qua, nàng dù thử mọi cách nhưng không thể nào bỏ đi được, tựa như Linh Sơn này vốn là một thế giới khác, hoàn toàn khác so với thế giới phồn hoa như gần trước kia của nàng.

Ở đây mọi người đều như nhau, thành kính, vì khó khăn của thế gian, vì muôn sinh linh. Nếu gặp những người này ở bên ngoài, nàng sẽ kính trọng, nhưng khi nhìn thấy tất cả mọi người đều như vậy, nàng chợt cảm thấy thế giới giống như biến thành hai màu đen trắng. Nàng muốn rời khỏi đây, ngày ngày nhìn mọi người dưới núi sinh hoạt bình thường giống như không có một chút đau khổ nào, nàng lại có cảm giác sợ, nàng sợ mình biến thành người như vậy.

Trong phật điện Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm vẫn luôn có một con viên hầu ngồi ở đó, mười mấy năm qua chưa từng mở mắt.

Mỗi ngày Thanh Y đều sẽ tới nơi này, hơn nữa mỗi một ngày đều sẽ nói vào tai y một đoạn.

"Người là đại viên vương tung hoành thiên hạ tiêu diêu tự tại, người có một sư đệ tên gọi Tuệ Ngôn, đã bị người khác giết chết, có một sư đệ tên là Kim Tượng Đế, sống chết chưa biết."

Những năm đầu, mỗi khi nàng nói mấy lời này, mí mắt y sẽ nhấp nháy như muốn mở, phóng ra ánh mắt kiệt ngạo năm nào.

Thế nhưng hai năm gần đây, càng ngày y càng ít phản ứng.

Nên nàng lo càng thêm lo, vì vậy, nàng rất rất muốn rời khỏi Linh Sơn.

Nhiều năm trước, thông qua bản Tịch Diệt bồ đề, nàng thường mơ thấy mình ngồi dưới một gốc cây khô quan tượng tĩnh tọa.

Chỉ là qua không bao lâu, nàng phát hiện mình dần bắt đầu không còn nghĩ đến những chuyện trước đây, không còn nghĩ tới những gian nan mình gặp phải khi hóa hình, không còn nghĩ tới cảm giác tự tại thoải mái bên ngoài. Đây là việc rất đáng sợ. Nàng tuyệt không cho phép mình quên đi những chuyện thường nhật lúc trước, cho nên hiện tại nàng không đọc quyển sách đó nữa.

Nàng muốn gặp lại thiếu nữ lúc đó dẫn mình đến phật điện của Đại Nhật Như Lai để trộm kinh, nhưng nghĩ đến cảnh cô bé đã biến thành cái tim đèn bên dưới Phật Tổ, có lẽ việc trở ra thật không dễ dàng.

Một hôm, nàng đi tới nhân gian dưới chân Linh Sơn thì đụng mặt một người, đó là một hòa thượng. Trong Linh Sơn mà gặp phải hòa thượng thì là chuyện rất đời bình thường, như cơm bữa, có khi còn là Phật tử trong môn phái. Nhưng mà người này khác biệt, bởi vì đây là vị hòa thượng trẻ mà nàng gặp khi trộm Tịch Diệt bồ đề, hần cầm lấy ngọn thanh đăng quay trở lại, khiến Thanh Y cùng cô nương Từ Hà không thể làm bước tiếp theo. Nhìn hòa thượng đi trong dòng người, nàng nhận ra ngay, bởi vì hần có một đôi mắt yêu dị, một khuôn mặt thanh tú như nữ tử.

Phật tử trên Linh Sơn, quả nhiên không có ai đơn giản, hơn nữa người này tựa hồ rất đặc biệt.

"Chờ chút." Thanh Y gọi.

Hòa thượng quay đầu lại nhìn, không lên tiếng. Thanh Y nhìn thấy trong ánh mắt hần có chút suy tư.

"Người cầm ngọn thanh đăng kia đi đâu rồi?" Thanh Y hỏi thẳng.

Hòa thượng đang suy tư, đột nhiên lộ ra vẻ kinh hi, thân hình nhoáng lên liền đã đến bên cạnh Thanh Y, sau đó trở tay nắm cổ tay của Thanh Y, nhanh đến nỗi ngay cả thời gian để Thanh Y phản ứng cũng không có. Thanh Y kinh hãi, muốn thoát ra lại bị kéo sang một bên. Hòa thượng kia cao hứng nói: "Cuối cùng đã gặp được một người không giống bình thường, người có muốn rời khỏi Linh Sơn này hay không?"

Nói đến đây hai mắt hần đã nhíu sát lại, đúng là có hơi điên cuồng.

"Người, có ý gì đây?" Thanh Y kinh nghi hỏi, trước đây chỉ gặp qua hần một lần, căn bản không biết hần là loại người như thế nào.

"Nếu người muốn ta có thể đưa người ra ngoài." Hòa thượng rất nhanh nói ra.

"Thật sao?"

"Chỉ cần người giúp ta một việc, ta có thể mang người đi ra ngoài ngay." Hòa thượng nói tiếp.

"Việc gì?" Thanh Y lui về phía sau một bước, nhìn kĩ vị hòa thượng có mấy phần quái dị trước mắt.

"Giúp ta giết chết một người là được." Hòa thượng nói ra.

"Giết một người? Giết ai?"

Thanh Y không tin có thể sát nhân ở Linh Sơn, nàng nghĩ ở đây không có người quản chuyện người khác bỏ trốn bởi đơn giản là không thể trốn, nếu diễn sinh tội nghiệt ở nơi này, chỉ sợ bị đẩy vào mười tám tầng địa ngục - nơi đặc biệt của Linh Sơn - chịu đau khổ.

"Một hòa thượng mà thôi, chỉ cần giết chết hần là có thể rời khỏi nơi đây." Hòa thượng nói.

"Thiệt hay giả vậy, người là ai?" Thanh Y không tin hần nên hỏi tiếp.

"Ta gọi là Kim Thiên Từ, người đi theo ta, ta dẫn người đi giết." Hòa thượng kia lời kéo Thanh Y muốn dẫn nàng đi.

Thanh Y thế nào chịu đi, nàng cũng không tin giết chết một hòa thượng là có thể ra khỏi Linh Sơn, lại càng không tin nơi đây có thể tùy tiện giết được người.

"Người buông tay, buông tay ra." Thanh Y vùng thoát ra: "Pháp nhãn Phật tử nhìn chúng sinh, há cho phép người sát nhân ở trong Linh Sơn này."

"Hắc hắc." Hòa thượng tên là Kim Thiên Tử đột nhiên quay đầu cười cười, thấp giọng nói: "Người bây giờ chúng ta đi giết chính là Phật tổ, chỉ cần giết chết hắn, cái lao lung này còn không tiêu tan sao."

Thanh Y cảm thấy Kim Thiên Tử trước mặt là tên điên, nếu không bị điên sao dám nói chuyện giết chết Phật tổ, tuy rằng Thanh Y chưa gặp Phật tổ nhưng nàng biết, trong thế giới này, có thể giết chết Phật tổ sợ rằng chỉ có chính y mà thôi.

Thấy Thanh Y không chịu đi, Kim Thiên Tử nói: "Không phải ngươi muốn tìm thanh đăng sao? Ta nói cho ngươi chỗ của nó, ngươi đi theo ta mà lấy."

Thanh Y quyết định tránh xa tên hòa thượng này, nàng cảm thấy tốt nhất mình không nên ở gần hắn, tránh bị các La Hán kim cương trong Linh Sơn cho mình là yêu tà mà trấn sát.

Nàng lui về phía sau, sau đó lẩn nhanh vào trong đoàn người dưới núi, khi quay đầu lại, thấy hòa thượng tên Kim Thiên Tử kia vẫn đứng ở nơi đó nhìn mình, trong mắt hắn có một loại thần sắc không thể miêu tả. Nàng lại đi một đoạn rồi quay đầu nhìn lại thì không thấy Kim Thiên Tử đâu nữa, giống như hắn chưa từng xuất hiện.

Kim Trọng Đế ở trong Vạn Pháp các thoáng cái đã mười năm, còn lâu hơn cả thời gian từ khi tiến vào Phương Thốn sơn đến lúc hóa hình.

Những kinh tạng và các loại pháp thuật đã sao chép một lần đều in khắc trong lòng hắn, chỉ là sư phụ có nghiêm lệnh không được tu luyện, nên hắn không tu luyện. Trong số những kinh tạng kia có Di Sơn thuật, có pháp ngữ Cửu tiêu thần lõi, Hộ phong hoán vũ thuật, Dương thần thông u các loại, nghe qua có vẻ rất cường đại.

Sau khi sao chép xong, hắn lại cầu kiến lão tiên nhân.

"Ngươi có biết vì sao vì sư bảo ngươi sao chép những đạo tạng, thuật pháp này mà lại không cho phép ngươi tu tập không?" Lão tiên nhân hỏi.

"Sư phụ muốn để ta rõ pháp lý trong thế gian." Kim Trọng Đế nói ra.

Lão tiên nhân nhàn nhạt nói ra: "Vậy ngươi đã hiểu chưa?"

"Mơ hồ không rõ, chưa hiểu rõ lắm." Kim Trọng Đế đáp.

"Năm đó ngươi nghe ta giảng đạo liền nói mình đã thông pháp tính, biết căn nguyên, hôm nay lại nói mơ hồ không rõ, chưa hiểu rõ lắm."

"Năm đó đệ tử thiên cận, cho rằng mình đã nhìn thấu pháp trong thiên hạ."

Lão tiên nhân lại hỏi: "Thuật pháp trong Vạn Pháp các ngươi có thể tùy ý lựa chọn tu hành, thông một môn là có thể hành tẩu thiên hạ."

"Đệ tử không muốn học pháp trong các."

"Vậy ngươi muốn học pháp gì?"

"Những pháp kia chỉ là thủ đoạn bên ngoài, đệ tử muốn học loại thuật pháp khác." Kim Trọng Đế sao chép nhiều sách đạo tạng cùng pháp thuật như vậy, trong lòng càng thêm kiên định. Những pháp kia bất quá là thủ đoạn sử dụng, kể cả có thể dời núi lấp biển, nhưng pháp lực rốt cục có hạn.

Lão tiên nhân nhắm mắt, lại như thấy được tất cả, ông ta cười cười, nói: "Pháp mà ngươi đã nói, thế gian này không có người biết, nhưng mà trái lại có người tu. Nếu ngươi muốn, ta có thể truyền thụ cho ngươi, chỉ là con đường tu hành này lâu dài, không phải thành công trong sớm chiều"

"Đệ tử cần nghe sư phụ giáo huấn." Kim Trọng Đế nói rất cung kính.

"Tu hành không ngoài lấy thân hợp thiên địa. Có một thứ gọi là Đại đạo pháp cấm, thứ Đại đạo pháp cấm này hiển lộ tại thế gian hoặc thành núi non, hoặc là ao hồ. Như Linh Sơn kia cũng là một Đại đạo pháp cấm, Thiên cung trên chín tầng trời, cùng các ngôi sao cũng là Đại đạo pháp cấm biến thành. Còn có một Đại đạo pháp cấm tạo nên Thiên Hà, nơi đó có tu sĩ khắp thế gian đến tu hành, có điều Thiên Hà thủy quân của Thiên cung đóng quân canh giữ quanh năm. Nếu như ngươi đến đó tu hành là có thể làm ít được nhiều, còn có thể cảm thụ ý nghĩa đại đạo trong đó. Ngươi có nguyện đi vào trong đó tu hành không?"

Kim Trọng Đế suy nghĩ, nếu mình muốn cứu sư huynh và Thanh Y ra thì tu vi hiện tại hiển nhiên không đủ.

"Đệ tử nguyện ý, nhưng mà không biết vào kiểu nào đây sư phụ."

"Điều này ngươi không phải lo, sau khi ngươi đi, không cần quan tâm những thứ khác, chỉ cần một lòng tu hành. Bất kể loại pháp nào lúc đầu thi triển đều cần pháp lực bản thân, ngươi cần phải kết Như Ý phù, kết được mười tám tầng thì coi như có chút thành tựu." Lão tiên nhân nói ra.

"Vâng, sư phụ."

Cứ như vậy, Kim Trọng Đế đi tới Thiên Hà đại danh đỉnh đỉnh để tu hành.

Hơn nữa, hắn còn cầm theo chiếu thư nhập Thiên Hà. Hắn không biết sư phụ lấy chiếu thư kia từ đâu ra, chỉ biết sau khi mở ra, một cánh cửa thần bí

xuất hiện, xung quanh sóng to cuộn cuộn, tiếng nước cuộn trào mãnh liệt, nhìn vào chỉ thấy một mảnh trắng sáng, cất chân bước vào bên trong liền đến được Thiên Hà.

Hắn từng ngược nhìn bầu trời, chỉ nhìn thấy trên đó đầy sao, thỉnh thoảng hắn thấy trong bầu trời hình như có một con sông cuộn cuộn chảy xiết. Lúc đó hắn còn là một con rắn cho nên căn bản không biết đó là cái gì, về sau biết rõ rồi, lại không hề nghĩ tới có một ngày bản thân đến được Thiên Hà.

Lúc này đây khi đứng bên cạnh Thiên hà, Kim Tượng Đế vẫn cứ có một loại cảm giác huyền diệu không tả được, bởi vì sau khi hắn cảm giác mình giống như bước ra từ trong sông nước của Thiên Hà, thì nhìn thấy phía trước có một đại doanh, trong đại doanh có một lá cờ cao vút dựng đứng, trên viết bốn chữ lớn "Thiên Hà thủy quân".

Hai bên doanh trại có tiền tháp, có thiên binh canh gác, nhìn qua cực kỳ uy vũ và sâm nghiêm.

Khi hắn vừa xuất hiện, môn tướng ở cửa vào doanh lập tức phát hiện ra hắn, một thiên binh trong đó quát to: "Người là ai, lảng vảng trước Thiên Hà quân doanh làm gì?".

Kim Tượng Đế đi tới, nói: "Ta phụng chiếu nhập quân nhận chức, đây là chiếu mệnh của ta."

Nói xong Kim Tượng Đế lấy ra một quyển chiếu thư màu vàng đưa cho đối phương xem, môn tướng trước doanh cầm lấy xem xét, rồi giữ luôn chiếu thư: "Đi theo ta."

Kim Tượng Đế đi theo phía sau gã tiến vào quân doanh, chỉ thấy doanh trường thật lớn, trên trường phủ đầy thần văn, những binh khí ở trong tay các binh sĩ không có cái nào là phạm phẩm.

Môn tướng kia dẫn Kim Tượng Đế đến một cái lều lớn, chưa bước vào liều đã nghe thấy âm thanh huyền ảo bên trong.

"Tới tới tới, đặt rồi thì cất tay, nhanh lên nhanh lên." Một thanh âm hào sảng truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Nhậm Thần Chức Trong Hạt Vĩ Doanh

Kim Tượng Đế đứng chờ ở ngoài lều lớn, trước lều có hai vị tiểu tướng trẻ tuổi đang đánh giá hắn. Bộ kim bào của Kim Tượng Đế có chút không hợp với đại doanh.

Trên eo của một trong hai tiểu tướng trẻ tuổi kia có đeo một thanh kiếm màu xanh nhạt, một người khác thì có giắt một pháp lệnh màu hồng.

Tuy bọn họ cũng mặc khôi giáp của quân doanh nhưng từ bên trong cổ áo có thể nhận ra được đây không phải y phục bình thường bởi trên cổ áo có ám văn.

Hơn nữa nhân thân của họ khác với các thiên binh bình thường, vì vậy Kim Tượng Đế đoán rằng họ có thể cũng tới từ hạ giới.

Trong lều vẫn truyền tới thanh âm huyền ảo, môn tướng kia sau khi đi vào thông báo thì vẫn chưa đi ra, cũng không thể nghe được giọng bẩm của gã.

"Đại đại đại ... tiểu tiểu tiểu... đại, tiểu..."

Dựa vào thanh âm thì hiển nhiên trong đó có người đang đánh bạc, dám đánh bạc trong cái lều này thì địa vị tuyệt không đơn giản.

Có Kim Tượng Đế ở đây khiến hai người trông cửa không thể thoải mái nói chuyện, chỉ là rất lâu sau mà vị môn tướng kia vẫn chưa ra ngoài.

Hai người đứng hoài cũng buồn nên một người hỏi Kim Tượng Đế: "Không biết vị huynh đài này đến từ địa giới nào?"

Kim Tượng Đế suy nghĩ một chút rồi đáp: "Tây Ngưu Hạ Châu"

"Ha ha, Tây Ngưu Hạ Châu ngang dọc mấy nghìn vạn dặm, lớn như vậy cho nên người đến từ đó rất nhiều" Người trẻ tuổi có pháp lệnh màu hồng vừa cười vừa nói.

Kim Tượng Đế biết ý của y là nơi đó quá lớn nói cũng như không.

Y không nói tiếp cho nên tình cảnh trở về lãnh đạm, thời điểm này nếu Kim Tượng Đế tiếp lời họ thì mọi người sẽ trở nên thân thiết chỉ là hắn không phải nhân loại cũng không muốn làm quen.

Hai người kia nhìn nhau rồi nói: "Người còn nhớ hôm trước khi Tùy tướng quân tuần sông thì trông thấy yêu ma không? Nghe nói tới tận bây giờ vẫn

chưa bắt được”

“Có can đảm tiến vào thiên giới bằng Thiên Hà thì đương nhiên không đơn giản” Người trẻ tuổi hồng đeo pháp lệnh màu đỏ nói, trên pháp lệnh tựa như hội tụ tinh hoa.

Kim Trọng Đế ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời nơi đây khác hẳn với khi nhìn từ mặt đất, khi nhìn ở trên mặt đất luôn có một tầng mây dày đặc che phủ, cho dù nhìn thế nào thì cũng không thấy rõ ràng lắm còn ở nơi này thì chỉ thấy một vùng trống trải, một bầu trời còn lớn hơn bao phủ chúng sinh, trong chỗ sâu thẳm vẫn có những ngôi sao đang nhấp nháy.

“Ta nghe nói, ngày mai sẽ có một vị tiên tử tới chỗ chúng ta” Người trẻ tuổi đeo kiếm nói, gã trông nhỏ gọn người bình thường nên có cảm giác gã hơi bé nhưng cũng khiến gã trông có vẻ hoạt bát.

“Tiên tử? Tiên tử tới chỗ chúng ta làm gì, nơi đây ngoại trừ Thiên Hà chảy mãi không ngừng thì không còn cái gì nữa” Người trẻ tuổi đeo pháp lệnh màu hồng cau mày nói.

“Ngày nào chúng ta cũng nhìn nơi này đương nhiên sẽ cảm thấy hoang vắng nhưng với một số người thì đó là mỹ cảnh”

Lời bọn họ nói với nhau đương nhiên Kim Trọng Đế nghe được, hẳn cũng không khỏi nhớ tới lời họ nói lúc trước, thì ra trong Thiên Hà thường xuyên xuất hiện yêu ma, thảo nào nơi đây cần có thủy quân trấn thủ.

Lúc này trong lều lớn có người đi ra, không chỉ một người mà là một đám, áo giáp hoa lệ, pháp bảo phi thường tinh mỹ, từ cách họ ăn mặc thì liền biết được thân phận trong quân doanh của họ không tầm thường.

Đám người kia đi tới bên cạnh Kim trọng Đế thì lập tức nhìn y từ trên xuống dưới tựa hồ muốn nhìn ra lai lịch của hắn, hoặc giả muốn xem hắn là nhân loại hay là sinh linh gì hóa hình thành.

Có một người đứng trước mặt Kim Trọng Đế để đánh giá, người này rất béo không giống như là thần linh của Thiên giới mà giống như một vị viên ngoại ở nhân gian. Trong mắt y xuất hiện lam quang nhân nhật, y định xem Kim Trọng Đế là loại gì. Lúc mắt y nổi lên lam quang thì trên người Kim Trọng Đế cũng tỏa ra một tầng ánh sáng xanh bao phủ cơ thể, ánh sáng màu xanh nhộn nhạo như sóng nước.

Pháp môn mà Kim Trọng Đế tu hành là “Hiện mật viên thông chân diệu quyết”. Cái cơ bản của pháp quyết này chính là kết Như Ý linh phù trong đan điền sau khi kết 18 tầng Như Ý linh phù thì có thể hóa thành pháp tượng huyền diệu ở bên ngoài, đó cũng là điểm huyền diệu của Như Ý linh phù. Hiện giờ Như Ý linh phù trong đan điền của hắn mới chỉ kết bảy tầng nhưng thần hồn - linh khí - nhục thân đã sớm hợp nhất nên há có thể dễ dàng nhìn thấu bản thể được.

Trong mắt đối phương cả người Kim Trọng Đế tỏa thanh quang, trên người toát ra một cảm giác huyền diệu, giống như nhìn thấy rõ rõ ràng ràng mà lại tựa như không nhìn thấy gì cả.

“Nhìn có vẻ thuần khiết đó, không biết là đến từ đâu?” Người như viên ngoại hỏi

“Tây Ngưu Hạ Châu” Kim Trọng Đế nói lại

“Tây Ngưu Hạ Châu hoang tịch, chưa khai hóa hết, chỉ toàn yêu tà, nhìn ngươi không giống như tới từ nơi đó”

Kim Trọng Đế chỉ cười cười cũng không trả lời.

Người kia không hỏi nữa mà chỉ tỉ mỉ quan sát hắn, vị môn tướng kia đi ra sau cùng, gã vẫy tay bảo Kim Trọng Đế tiến vào.

Kim Trọng Đế liền đi vào, doanh trường lớn hơn tưởng tượng rất nhiều, bên trong có một người đang ngồi, tay nâng một vò rượu, dốc ngược uống từng ngụm.

“Nữ Nhi Hồng do Nữ Nhi Quốc tiến cống thật là thơm” Nam tử ngồi ở đó tu một hơi hết nửa vò, cười to nói, tâm tình có vẻ không tệ.

Trên người y không mặc thân giáp như những người khác mà là mặc thường phục, bất quá cho dù là thường phục cũng có thể nhìn ra được là được dệt thành từ chất liệu hiếm có trong thiên địa, trên có thần văn, không dính bụi trần, chống nước lửa, cho dù là pháp thuật bình thường có đánh lên trên thì cũng không thể lưu lại chút dấu vết nào.

Trên bàn trước người y còn có một đồng thịt, trong đó còn có một cái đùi, không biết là thịt gì.

Y cầm cái đùi kia lên, con mắt nhìn Kim Trọng Đế, Kim Trọng Đế không biết thân phận của y, môn tướng dẫn hắn vào mở miệng nói: “Đây là Hạt Vĩ tướng quân của chúng ta, chương quân Hạt Vĩ Doanh. Khúc sông ba trăm dặm ở đây đều do Hạt Vĩ Doanh quản hạt”

Kim Trọng Đế lập tức hiểu ra Thiên Hà còn phân khúc, đại khái là mỗi một vị tướng quân sẽ quản lý một khúc sông.

Hạt Vĩ tướng quân ngồi đó cắn xé thịt đùi, con mắt vẫn chăm chú nhìn Kim Trọng Đế.

Kim Trọng Đế vốn tưởng rằng người trong tướng là một kẻ ngu bởi kẻ đánh bạc trong doanh trường của mình rất khó có thể là một vị tướng quân tốt.

Thế nhưng bây giờ Kim Tượng Đế cảm giác nhãn thần của vị tướng quân này rất sắc bén tựa như muốn chia mình thành từng phần để nhìn cho kỹ.

Y liên tục cắn mấy miếng thịt rồi lại uống một ngụm rượu lớn, sau đó quăng vò rượu đi, môn tướng liền bước về phía trước lấy ra một miếng vải trắng, tướng quân xoa xoa tay rồi đứng lên đi tới trước mặt Kim Tượng Đế. Lúc này hắn mới phát hiện ra tướng quân thật sự cao to, trông mắt của y màu đỏ thô.

“Ta không quản ngại làm cách nào có được chiếu thư này nhưng ở nơi này của ta cho dù là hổ cũng phải nằm là long cũng phải cuộn” Hạt Vĩ tướng quân nhìn từ trên cao xuống chăm chăm vào Kim Tượng Đế chờ hắn trả lời.

Kim Tượng Đế cũng nhìn đối phương, một lát sau nghĩ tới việc mình tới nơi này để tu hành, hắn lui về sau một bước cúi đầu đáp: “vâng”

Sau khi Kim Tượng Đế trả lời thì Hạt Vĩ tướng quân nở nụ cười nói: “Ta là người thích kết giao bằng hữu, bất luận là tới từ đâu cũng bất luận hắn là cái gì, nếu đã đi vào Hạt Vĩ Doanh thì sau này là huynh đệ của ta, người đi tìm Ngô Thiên Sư, bảo hắn an bài cho người”

“Vâng” kim Tượng Đế đáp

“Ha ha, tốt, bất quá, về sau khi trả lời ta thì nhớ thêm 2 chữ “tướng quân”, hiểu chưa?” Y nói đến về sau thì đã không còn cười nữa, Kim Tượng Đế rung mình lập tức trả lời: “Đã rõ, tướng quân”

“Rất tốt, ta thích người thông minh, trong khúc sông trăm dặm này, chỉ cần đủ thông minh thì sẽ không có việc gì” Hạt Vĩ tướng quân nói

“Vâng, tướng quân” Kim Tượng Đế lại đáp lời. Sau đó đối phương phát phát tay, Kim Tượng Đế đi ra. Vị môn tướng kia theo sau hắn nói: “Người đi theo ta, ta dẫn người đến chỗ của Ngô Thiên Sư”

“Đa tạ”

Môn tướng dẫn Kim Tượng Đế đi về phía quân doanh. Quân doanh quản lý trăm dặm Thiên Hà này nhìn có vẻ rất trống trải, tuy rằng rất lớn nhưng cũng không lớn như tường tượng, không giống như là quân doanh có thể chứa được trăm vạn quân. Kim Tượng Đế chưa từng ở quân doanh cho nên không biết nó có bộ dáng gì, cho nên trong lòng cũng chỉ nghi hoặc thôi.

Đi ngang qua một tấm bia đá thật lớn, một khí tức áp bức phát ra từ bề mặt, thần thánh và trang nghiêm.

Tấm bia này rất cao, như một thanh kiếm đâm vào bầu trời, trên chín tầng trời có tinh quang chiếu xuống. Thứ thần bí như thế mà lúc trước khi tiếng vào quân doanh Kim Tượng Đế hoàn toàn không thấy.

“Đây là Thiên Binh thần bia, người lần đầu tới thiên cung, chỉ sợ là chưa từng gặp phải không.” Môn tướng nhìn bộ dạng kinh ngạc của Kim Tượng Đế cười cười nói.

Chỉ là gã không biết ngay cả nghe thì đây cũng là lần đầu tiên Kim Tượng Đế nghe thấy, trước đây hắn thậm chí còn không biết Thiên Giới trông như thế nào.

Bất quá khi nghe được môn tướng nói, hắn cũng lập tức hiểu, thần linh của Thiên Cung có rất nhiều người không có nhục thân, đặc biệt những Thiên Binh này đều là linh thể, đến khi cần bọn họ xuất chiến thì sẽ có một tràng trống trận, lập tức có trăm vạn thiên binh cuộn cuộn xông ra.

Nhìn cái thần bia thật lớn này, trên mặt khắc chi chít thần văn, hắn muốn tới gần để xem nhưng cũng biết bây giờ chưa tới lúc.

Nhìn Kim Tượng Đế cứ quay đầu lại nhìn thần bia thì vị môn tướng kia nói lại lần nữa: “Khi ta mới tới nơi này thì cũng bị thần bia kia chấn động, lâu dần thành quen. Trong Thiên Giới có rất nhiều thứ bất khả tư nghị, về sau người sẽ biết. Được rồi, đã đến. Nơi đây chính là doanh trại của Ngô Thiên Sư”

Phía trước có một cái lều lớn màu trắng, môn tướng nói: “Trong Hạt Vĩ Quân có bốn vị Thiên Sư, Ngô Thiên Sư là người ở đây lâu nhất, ở chỗ hắn, người phải cẩn thận một chút” Gã nói rồi liền dừng lại xoay người bỏ đi.

Kim tượng Đế nhìn doanh trướng, dừng một chút rồi đi tiếp. Trước doanh trướng có người thủ vệ, sau khi hỏi rõ lai lịch của hắn thì một người chạy vào bẩm báo, người bẩm báo rất nhanh đi ra sau đó bảo Kim Tượng Đế tiến vào.

Vừa tiến vào trong trướng, khi nhìn thấy Ngô Thiên Sư thì trong lòng Kim Tượng Đế khẽ nhảy.

Bởi vì Ngô Thiên Sư chính là người đã bắt chuyện với mình ở trước Hạt Vĩ Tướng Quân doanh trướng, đó là người nhìn như một vị viên ngoại. Chỉ là lúc này Kim Tượng Đế cảm thấy ở sâu trong mắt y có địch ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Sương Hoa Màu Bạc Tuần Tra Sử.

Kim Tượng Đế mới đến nơi này, không có khả năng đắc tội với y, thế nhưng Kim Tượng Đế lại có một cảm giác khá mơ hồ tên Ngô Thiên Sư này có địch với mình. Việc này tuyệt đối không phải ảo giác, cảm giác này là một loại linh giác có được từ pháp môn mà hắn đang tu luyện, giống khi trông thấy nữ vương ở Đại Chu quốc trước kia, hắn cảm giác mình rơi vào trong kiếp tính, sau khi rơi vào trong kiếp tính, trong lòng hắn đã có chút gọn sóng.

Lúc này Ngô Thiên Sư đang xem chiếu thư của Kim Tượng Đế, đương nhiên Kim Tượng Đế đã xem qua chiếu thư kia rồi, đồng thời tại trong quá trình vượt qua cái cửa hoa sóng cuộn cuộn trước đó, sư phụ đã dặn dò hắn rất nhiều thứ.

“Kim Tượng Đế, quốc sư của Tây Ngưu Hạ Châu Đại Chu Quốc, kim xà thân, chợt được cơ duyên cơ khai linh, hơn hai mươi năm trước tiện tay giải cứu Yếu Minh, nữ vương Đại Chu quốc hiện tại, trở thành Đại Chu quốc sư. Tại ba năm trước, Đại Chu nữ vương đã dâng biểu Thiên Cung, thỉnh chiếu cho người.”

“Những điều mà Ngô Thiên Sư vừa nói ra là lai lịch của Kim Tượng Đế. Lúc đầu, khi Kim Tượng Đế vừa mới nghe những tin tức mà sư phụ nói cho mình thì hắn rất kinh ngạc, cũng không ngờ đến sự tình đã phát triển đến mức này. Trước đó hắn không xác định được bức chiếu thư này có phải đến từ nữ vương Đại Chu quốc, Chu Yếu Minh hay không, bây giờ khi nghe xong lời nói của Ngô Thiên sư, hắn mới xác định bản thân đến nơi đây là có quá trình thỉnh chiếu cùng hàng chiếu âu việc đó cũng rất bình thường.

Chỉ là, sư phụ và Đại Chu quốc Chu Yếu Minh kia có quan hệ gì? Việc đó Kim Tượng Đế không biết. Sư phụ có nói Chu Yếu Minh kia là thần nhân chuyển thế, vậy kiếp trước nàng là ai? Tất cả chuyện này đều do một tay sư phụ sắp đặt, những chuyện đã liệt kê trong đó, tuy hư hư thực thực, có điều ngay cả mình cũng không phát hiện trong việc này có vấn đề gì không thỏa đáng, không một ai biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Có cơ duyên khai linh, lại có tu vi như hiện tại, không một tia yếu khí, có thể coi là thiên đại cơ duyên rồi, không biết người đang tu là pháp quyết gì?” Ngô Thiên Sư thắc mắc hỏi.

“Chẳng qua là pháp quyết vô danh do một lần vô tình nhặt được, không rõ lai lịch.” Kim Tượng Đế điềm tĩnh nói.

“Rất tốt, vô danh pháp quyết, không rõ lai lịch.” Ngô Thiên Sư cười cười, nói tiếp: “Bất quá, nếu như đã đến đây, người phải quên đi chức phận ở hạ giới, hiện tại chức vị trong quân đã đầy, chỉ còn Tuần Tra doanh có chỗ trống, bây giờ người vào trong đó đi.”

Kim Tượng Đế đương nhiên không biết Tuần Tra doanh làm những việc gì, bất quá thông qua mặt chữ còn có thể đoán được một ít.

Có người dẫn Kim Tượng Đế đi đến một doanh trường bên kia, cấp cho hắn một cái tiểu doanh trường đơn lẻ, rất nhanh liền có một cái ngọc bài được đưa tới. Chính diện ngọc bài có một con sóng lao nhanh, nếu nhìn kỹ con sóng cuộn cuộn kia thì sẽ phát hiện những hoa sóng này đều do phù văn ngưng kết thành.

Lật qua mặt trái thì thấy mấy chữ ”Thiên Hà đệ tam đoạn Tuần Tra sử, Kim Tượng Đế”.

Linh khí thấm vào trong ngọc bài, từ ngọc bài tuôn ra quang hoa, trong quang hoa có một sông nước chảy xiết tựa hồ như muốn lao ra. Đây là một kiện pháp bảo, tên là Thiên Hà pháp lệnh, nếu sử dụng tại mảnh Thiên Hà này thì uy lực phát ra sẽ cường đại hơn, tại lúc hắn đưa linh khí vào trong đó lập tức minh bạch điều này.

Mây trời chậm rãi sắc trời âm đạm, nhưng mà nơi đây lại không giống dưới hạ giới liền trở thành đen kịt, mà biến thành một cái thế giới màu ngân bạch. Tinh quang trong không trung chiếu xuống tạo ra cảnh sắc mê ly, nơi hội tụ chính là tám Thiên Bình thần bích kia. Ngẩng đầu nhìn, thần bích kia như nối tiếp cùng những ngôi sao thành một vòng chu thiên(*), một mảnh tinh hoa chẳng khác gì bức màn lớn, giống như một tấm thần bích thật lớn này là trung tâm của toàn bộ thiên địa.

(*) Chu Thiên: một quỹ đạo.

Xa xa phía chân trời, một vùng sáng ngân sắc phủ xuống trời đất, một khung trăng thật lớn xuất hiện tại nơi đó. Mặt trăng này gần như khác hẳn với mặt trăng nhìn thấy dưới mặt đất, ở mặt đất là một cái yên tĩnh xinh đẹp, còn tại nơi đây chỉ thấy nó có thêm một cổ chấn động, nhìn ánh trăng mờ mờ cuộn cuộn chuyển động không ngừng kia, liền phát sinh một loại cảm giác thiên địa đại đạo đều có thể chạm vào.

Nếu như nói mưa gió sấm sét là một loại hiển thị của pháp, thì nước sông chảy xiết, hoa nở hoa rơi, khô khốc sinh tử cũng là một loại pháp tác trên cái thế gian này, nhưng tất cả việc này đều có thể nhìn thấy thường xuyên, đã trải qua liên tục tức tự thành một thói quen. Có điều tại lúc này ngay trước mặt Kim Tượng Đế là một cái ngân cầu rất lớn, phải nói là mờ mờ vô tận, tản mát ra ánh sáng bạc sắc, nó chậm rãi chuyển động trong hư không, một cỗ pháp tắc tràn ngập trong thiên hà đập thẳng vào mặt.

Trong khi hắn đang nhìn ánh trăng thật lớn kia thì có người đang đi lại phía này, người đó đi tới nơi đây, sau đó nhìn hắn. Kim Tượng Đế phát hiện trên eo của gã cũng có ngọc bài y hệt cái của mình, đó là Thiên Hà pháp lệnh, đối phương là một vị Tuần Tra sử.

Đó là một vị thanh niên, nhìn qua rất trẻ tuổi, đương nhiên, giữa tu sĩ với nhau không thể dùng vẻ bề ngoài để xác định tuổi tác.

“Tân Tuần Tra sử?” Khi thanh niên kia đi đến bên cạnh Kim Tượng Đế thì lên tiếng hỏi.

Kim Tượng Đế gật đầu, đối phương lập tức nở nụ cười, rồi nói tiếp: “Người khỏe, ta là Phương Sĩ Thành, Cửu Tiên Sơn Đào Nguyên Động đệ tử.”

Đối phương mặc một bộ tử sắc pháp bào có hoa văn hình bát quái, nhân thân trong suốt, đầu đội pháp quan lam sắc, mặt trên của pháp quan có cài hai cây trâm, vừa nhìn vào hai cây trâm Kim Tượng Đế liền biết đó là hai thanh pháp kiếm.

“Người khỏe, ta là Kim Tượng Đế đến từ Tây Ngưu Hạ Châu.” Kim Tượng Đế cũng tự giới thiệu.

“Tây Ngưu Hạ Châu? Nơi đó ta chưa từng đi qua, nếu có cơ hội sẽ đến chỗ của người chơi đùa một bữa a.” Phương Sĩ Thanh cười cười nói.

Đây là lần đầu tiên Kim Tượng Đế gặp một người chưa từng quen biết mà đã có cảm giác thân thiết như vậy, lúc này hắn mỉm cười đáp lại: “Được a.”

“Ngày mai hẳn là ngày mà người phải bắt đầu ra quân doanh tuần tra rồi.” Phương Sĩ Thành nói ra:

“Ừ.”

“Người cần phải chú ý, thời gian gần đây chỗ của chúng ta có phần hỗn loạn, tại mấy ngày trước có một yêu ma bị bọn ta bắt gặp, nhưng lại để nó chạy thoát, đến giờ còn chưa bắt được, yêu ma dám từ Thiên Hà tiến vào Thiên giới đều không có tên nào đơn giản cả, nếu như người vô tình gặp phải nhất định phải lưu tâm một chút, phải nhanh chóng truyền tin cho quân chủ.” Phương Sĩ Thành nói.

Lúc trước Kim Tượng Đế từng nghe hai vị hộ vệ trưởng phòng của Hạng Vĩ tướng quân nói qua về việc mấy hôm trước từng có yêu ma đi ra từ trong Thiên Hà, chỉ là hắn chưa biết rõ lắm, liền hỏi thêm: “Đến tột cùng là yêu ma từ nơi nào tới?”

Khi hắn nói đến hai chữ yêu ma này thì trong lòng hắn liền có cảm giác khó chịu, bởi vì hắn là yêu, chỉ là yêu và ma lại bất đồng, nhưng tại trong mắt rất nhiều nhân loại thì yêu và ma đều như nhau.

“Cái Thiên Hà này là do một đạo thiên địa pháp tắc biến thành, điều này người chắc đã biết rõ, chính vì vậy, mà bất cứ một nơi nào trong cái thiên địa này đều có thể vào Thiên Hà, có câu Thiên Hà cuộn cuộn thông thiên địa, cho nên cái Thiên Hà này mới luôn cần phải có thiên binh trấn thủ, cũng luôn luôn phải có những người như chúng ta đến tuần tra Hà vực.” Phương sĩ thành đồng dạng giải thích.

“Nga.”

“Ta nói người biết, hàng năm trong đội ngũ Tuần Tra sử của chúng ta đều có một số người chết do yêu ma sát hại.”

Phương Sĩ Thanh hạ thấp thanh âm, nói tiếp: “Nhưng không nên để quân chủ biết ta đã nói với người những điều này, bằng không ta sẽ bị hắn trách phạt đó.”

“Quân chủ?”

“Quân chủ là hai vị quân chủ của Tuần Tra sử trong đơn vị của chúng ta, quân chủ của người hẳn là Lý Quân Chủ, ta cho người biết, tính tình hắn cũng không tốt lành gì đâu.”

“Lý quân chủ?”

“Lý quân chủ là hậu nhân của Lý Thiên Vương ở hạ giới, tại nơi này, đến cả tướng quân cũng phải nể mặt mặt.” Phương Sĩ Thanh nói nhỏ cho Kim Tượng Đế.

Nghe Phương Sĩ Thanh nói những điều này, trong lòng Kim Tượng Đế có một loại cảm giác là lạ, bởi vì trước đây, hắn chưa từng nghe qua những điều này, trong lòng không khỏi trầm nghĩ, thì ra thế giới nhân loại là như vậy.

Bất quá hắn không rõ Lý Thiên Vương là người nào?

Kim Tượng Đế nghi hoặc hỏi: “Lý Thiên Vương là?”

“Lý Thiên Vương, còn có Lý Thiên Vương nào nữa, người lần đầu tiên tới đây phải cẩn thận một chút, được rồi, không nói nhiều với người nữa, ta đi nghỉ ngơi đây, ở bên ngoài hơn một tháng, ta quá mệt mỏi rồi.” Phương Sĩ Thanh nói xong liền trở về trong lều của mình.

Sau khi Phương Sĩ Thanh rời đi, Kim Tượng Đế bắt đầu đêm đầu tiên của mình ở trong cái Hạng Vĩ doanh của Thiên Hà thủy quân này. Hắn không có ngủ mà nhìn vào chằm chằm vào ánh trăng đang cuộn cuộn chuyển động kia, cái Thiên Binh thần bìa chiếu lên màn trời một mảnh tinh quang, vẽ lên một cảnh sắc kinh tâm động phách.

Ở địa điểm khác nhau, cảnh sắc thấy được cũng hoàn toàn bất đồng. Ánh bạch sắc như sương sớm, tán mặc trong mảnh quân doanh này, làm cho mảnh thiên địa trở nên yên tĩnh đến lạ thường.

Đêm nay, hắn suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến năm đó mình còn là một con rắn, tại trong ngọn núi kia ngửa mặt nhìn trăng sao, chưa từng nghĩ tới có ngày mình được đi tới loại địa phương này.

Lại nghĩ đến hai vị sư huynh Tuệ Ngôn đã chết và Trí Thông sư huynh, nghĩ đến Thanh Y cô nàng từng cứu mình lại dẫn mình cùng theo kia. Bây giờ nhớ tới cái nữ tử từ trước mình gọi là cô nàng kia, thì trong lòng lại nổi lên cảm giác ê ẩm, bởi vì không có người nào rõ ràng hơn hắn, vị nữ tử kia có khát vọng muốn bá nhập tiên môn cỡ nào, nhưng tại Huyền Thiên Môn lại xem chút nữa thì bỏ mạng, tiếp đến là lúc dẫn theo mình đi tới Sư Đà Lĩnh tìm cao nhân điểm hóa lại lần xem chết ở trong cái Ma Vân quỷ động đó.

Mãi cho đến sau này, khi mình gặp được sư huynh, nàng lại bị Hoa Thanh Dương của Huyền Thiên môn chia tách. Lần sau cùng nhìn nàng thì nàng đã ở bên cạnh một vị đạo cô, bây giờ mới biết rõ đạo cô kia là Quan Âm Đại Sĩ ở Linh Sơn, nhưng sau khi nhìn thấy Quan Thế Âm đại sĩ độ hóa sư huynh Trí Thông của mình, hẳn liền đặc biệt quan tâm một điều rằng nàng có phải tự nguyện bái nhập hay không, chỉ là cho đến bây giờ hẳn cũng không có cơ hội, xét đến cùng vẫn là tu vi của mình không đủ.

Ánh trăng như màn bạc tràn vào thiên địa, Kim Tượng trở lại lầu trưởng của mình bắt đầu tu hành. Thẳng đến lúc ánh trăng tan đi, trên bầu trời xuất hiện một ánh sáng kim sắc thì Kim Tượng Đế mới tỉnh lại chuẩn bị trở mình đi ra, vừa đúng lúc có người đến trước lầu của hắn, là một người trên đầu có một đôi hắc ngư giác(sừng trâu màu đen). Y có một đôi mắt rất to tròn mắt sâu hoắc đen tối, bình thường lúc nhìn người khác đều như trừng mắt dọa người vậy.

“Quân chủ cho mời” Gã ong ong nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Từng Có Đạo Tổ Cuốn Thiên Hà

Tâm tình hiện tại của Lý Tương Hách rất tệ, bởi vì sáng sớm đã có người truyền linh tấn nói đưa con gái không nghe lời kia lại bỏ nhà đi với người yêu, chẳng biết đi đâu. Điều này khiến y tức điên. Khi còn ở hạ giới, y cực kỳ nghiêm khắc với nữ nhi, nếu không cắt đứt quan hệ với tên hồ yêu kia thì y sẽ lột da hắn.

Nào ngờ đêm hôm qua, y mới trở lại nhân gian từ thiên giới thì sáng nay đã nhận được tin con hồ yêu kia đi tới Lý phủ dẫn nữ nhi của mình đi mất rồi.

Người của Lý gia bỏ trốn đi cùng người yêu! Chuyện này sao không khiến hắn nổi giận cho được. Y không còn mặt mũi, mà Lý gia cũng không còn mặt mũi ra ngoài nữa. Thiên hạ rộng lớn này, ai chẳng biết Lý gia mất thể diện chính là Thiên Vương mất thể diện!

Hiện giờ, y rất phẫn nộ. Tuy vậy, y không thể hạ giới vì hiện còn đương chức, không thể lo việc tư mà bỏ việc công. Có rất nhiều người đang nhòm ngó vào y.

“Quân chủ, người đến rồi.” Lực sĩ Ngư Giác dẫn theo một người mặc kim bào đi tới nói.

Người mặc kim bào này nhìn qua thì còn rất trẻ, khuôn mặt lạnh lùng kiên nghị kết hợp với màu áo làm toát lên vẻ lãnh đạm khiến người khác nhìn vào khó mà bình tĩnh.

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng Lý Tương Hách lại nổi cơn thịnh nộ. Những người khác không biết Kim Tượng Đế là yêu, còn y thì biết rõ, bởi y đã từng xem qua phần Chiêu mệnh kia.

“Ngươi là xà yêu?”

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lý Tương Hách, Kim Tượng Đế bình thản đáp.

“Đúng vậy.” Hắn chưa bao giờ chối bỏ thân phận yêu của mình. Bộ dáng không kiêu ngạo, không tự ti của Kim Tượng Đế khiến Lý Tương Hách lại nhớ tới con hồ yêu mà y đã từng gặp qua kia.

“Nếu đã là yêu, tôi nơi này cần giữ lấy bốn phận. Nếu để ta phát hiện ngươi cấu kết với ngoại ma, chính tay ta sẽ lột da của ngươi, không cần biết đứng sau lưng ngươi là ai, nghe rõ chưa?”

Kim Tượng Đế hơi sững lại, sau đó vẫn gật đầu đáp. “Vâng.”

Hắn nhớ lúc sao chép các lại đạo tạng tại Vạn pháp Các, trong một quyển kinh thư có nói như thế này: “Thần của con người có bản mạng chi thần sinh theo mệnh. Thiện thì dưỡng nó, ác thì diệt nó đi. Thần của con người có bản mạng thần hình thành theo thể sự, lúc ấy hãy lấy đạo nghĩa để đối đãi nó...”

Lúc đầu hắn không thể lý giải rõ ràng, nhưng mặt sau có chú giải, ý tứ trong đó nói rằng bản thân con người là phân thiện ác. Khi trừ đi ác niệm, dưỡng thiện niệm thì dần dà thiện niệm sẽ hóa thần, giúp tà niệm không xâm nhập vào được. Nhưng trừ thiện ác ra, có một loại tu khác là tu Bản ngã chi niệm. Loại này không phân thiện ác mà theo sự biến đổi tự thân người tu hành. Loại như này, thần được dưỡng ra cần phải dùng đạo nghĩa để tiết chế. Việc đó giống như môn quy của các môn phái cùng với sự dạy bảo của các bậc trưởng bối. Nếu không làm vậy, bản ngã sẽ biến thành con đường tàn ác, cố chấp.

Pháp thuật của một người có lợi hại, tinh diệu hay không chủ yếu phải xem thần niệm của người này như thế nào. Nếu một người có tính tình yếu đuối không phân thiện ác thì pháp mà hắn tu ra cũng sẽ có uy lực giảm đi rất nhiều.

Đây cũng là lý do mà nhiều tu sĩ trong quá trình tu hành thích đến thế gian để dưỡng thần, để mài giũa bản tâm. Đức kiem còn cần phải có thời gian,

huống chi là luyện thần!

Hắn biết sư phụ mình đưa hắn tới nơi này, tuy nói là để luyện khí nhưng ngay từ lúc bắt đầu tu hành, kỳ thực hắn đã bắt đầu luyện thần rồi. Luyện thần không giống như luyện khí, luyện pháp, chỉ có thể dựa vào cảm ngộ của bản thân. Hiện tại hắn đang phải tiếp nhận sự ma luyện này, phải không ngừng mài giũa. Thế sự như đá mài, mệnh thần như kiếm sắc, lấy âm dương làm công để không ngừng học hỏi, nâng cao tu vi.

Chỉ sau chốc lát đã có rất nhiều người tới. Tổng cộng có mười tám người, mỗi người mỗi vẻ. Tuy tướng mạo khác nhau nhưng nhìn qua đều mang dáng vẻ nhân loại. Kim Tượng Đế không thể từ vẻ ngoại đề nhìn ra bọn họ thực sự là người hay yêu, tuy vậy, hắn có thể đoán đa số đều là nhân loại.

“Việc này không cần bàn luận phải nhiều lời nữa. Trong một tháng này, các ngươi phải tập trung làm việc. Gần đây Thiên Hà không yên, các ngươi đều phải tập trung chú ý cho ta. Nếu để yêu ma tiến vào Thiên giới hoặc bị bản quân phát hiện các ngươi cấu kết với những yêu ma ngoại giới kia thì đừng trách bản quân ra tay không nương tình.” Lý Tương Hách nghiêm giọng nói.

“Vâng, thưa quân chủ.” Mọi người đồng thanh đáp lời.

“Xuất phát.” Lý Tương Hách vung tay lên. Mọi người liền ra khỏi quân trường chuyên dành cho quân tuần tra, đi tới bờ Thiên Hà.

Đây là lần đầu tiên Kim Tượng Đế nhìn thấy Thiên Hà như thế này. Lúc trước hắn vừa tới thì đã quay lưng về phía nó, lại bị nha tướng ở cổng Thiên Hà quát hỏi, sau đó liền tiến vào quân doanh ngay nên chưa kịp quan sát.

Lúc này, đứng ở cạnh Thiên Hà, trong mắt hắn là mệnh môn hoa sóng cuộn cuộn chảy, trong ánh nắng là một trời tuyết trắng, có mây khói bốc lên nhưng kỳ lạ là không có chút âm thanh nào.

Ở nhân gian, đứng ở bờ sông tất sẽ nghe thấy tiếng sóng vỗ. Nơi này lại hoàn toàn không có.

Bên bờ sông có một chiếc thuyền lớn, thân thuyền nổi lên một tầng quang hoa màu trắng, trên đó khắc đầy phù văn. Trên thuyền có cột cờ vurun lên cao ngất, trên lá cờ không thêu chữ mà vẽ hình một con bò cạp màu đen lớn, vẻ sinh động như thật. Chỉ nhìn qua thôi, Kim Tượng Đế liền có cảm giác bị con mắt ngoan kiêu của con bò cạp này theo sát.

Lý Tương Hách dẫn đầu đoàn người đi lên thuyền. Kim Tượng Đế là người lên sau cùng. Hắn không quen ai ở đây, cũng không phải người thích chủ động bắt chuyện. Hắn đứng một mình ở cạnh thuyền, nhìn nước sông cuộn cuộn phía dưới, trong lòng suy nghĩ nếu bị rơi xuống đó thì sẽ thế nào.

Nghĩ tới đó, bên cạnh hắn liền vang lên một giọng nói.

“Lần đầu tiên đi trên dòng Thiên Hà này, cảm giác của ngươi thế nào?”

Người bắt chuyện với hắn có một chòm râu đen, nhìn qua thì thấy người này mang vẻ mặt ôn hòa hiền hậu. Trên người hắn mặc đạo bào in hình âm dương, đầu đội mũ vàng, bên hông treo một khối Thiên Hà pháp lệnh. Ngoài những thứ ấy ra thì không còn gì khác.

“Thật ngoài sức tưởng tượng của ta.” Kim Tượng Đế đáp.

“Bất luận là ai, lần đầu tiên tới đây đều có cảm giác như vậy cả. Tục truyền năm đó Ngọc Thanh đạo tổ muốn lấy dòng Thiên Hà này lên để luyện chế thành một kiện pháp bảo, tốn hao thời gian cả trăm năm rồi cuối cùng cũng đành buông bỏ.”

Kim Tượng Đế rất kinh ngạc, hắn chưa nghe tới chuyện đó bao giờ. Sư phụ hắn thường giảng pháp nhưng lại rất ít giảng về những chuyện ngoài lẽ thế này, trừ khi có liên quan nào đó cần làm sáng tỏ. Những ghi chép bên trong Vạn Pháp Các đều là những ghi chép về pháp thuật, không thấy nói tới mấy chuyện bí sự kiểu như vậy.

“Muốn mang Thiên Hà này luyện thành pháp bảo, vậy phải cần tới thần thông lớn cỡ nào!” Kim Tượng Đế cảm thán.

“Đúng vậy, cảnh giới của các đạo tổ, chúng ta chỉ có ngước nhìn thôi.”

“Vậy vì sao mà Ngọc Thanh lão tổ lại buông bỏ?”

“Ta cũng chỉ nghe các trưởng bối ngẫu nhiên nói tới, kỳ thực thế nào thì không rõ lắm. Ngay trưởng bối của ta cũng bảo những chuyện ấy đều là lời đồn, không biết thật giả. Dù sao chưa từng có ai được nhìn thấy đạo tổ, cũng không có ai dám hỏi.

“Truyền thuyết kể lại, một đạo pháp tắc từ Thiên Hà này chảy vào các nơi khắp thiên địa. Nguồn nước khắp thiên hạ đều từ dòng Thiên Hà này phân tán mà thành. Hễ là nơi có nước, nhất định có liên thông với Thiên Hà này. Dù là Huyết hải U Minh hay Vong Xuyên thần bí khó lường đều có liên quan tới nó.”

Kim Tượng Đế nhìn dòng Thiên Hà cuộn sóng nước nhưng không hề vang lên âm thanh này, trong lòng thêm một lần chấn động.

“Cũng chính vì thế mà trong dòng Thiên Hà này hay có yêu ma xuất hiện, đa phần là ngẫu nhiên, vô ý từ nói khác tiến vào. Một số khác là có chủ đích, dùng trăm phương ngàn kế để được tiến tới nơi này.” Đạo nhân ôn hòa nói tiếp.

“Năm đó vị đạo tổ ấy nhất định biết rõ điều này nhưng vẫn muốn đem Thiên Hà pháp tắc luyện chế thành pháp bảo, từ đó có thể thấy được thần thông của vị này cao minh cỡ nào.” Kim Tượng Đế không khỏi cảm thán.

“Không biết đạo hữu đến từ đâu? Sự việc này dù chưa rõ thật giả ra sao, nhưng đã được lưu truyền rộng rãi, lẽ nào đạo hữu lại không biết?”

“Ta tới từ một địa phương nhỏ ở Tây Ngưu Hạ châu, có được có duyên mà bước lên con đường tu hành. Việc thế này là lần đầu tiên được nghe nói tới. Nghe đạo hữu nói chuyện, chắc phải xuất thân từ đại phái nào đó rồi.” Kim Tượng Đế trả lời.

“Môn phái cần gì lớn? Pháp lực lớn là được. Bần đạo tu Thái Thanh nhất mạch Huyền Đô pháp. Tại hạ thấy đạo hữu thanh thoát như thế, đạo tu nhất định bất phạm.” Đạo nhân nói.

Kim Tượng Đế cười cười. “Chỉ là mấy thứ lung tung thôi.”

Hai người đứng ở cạnh thuyền, chuyện trò mãi tới lúc Kim Tượng Đế rời thuyền mới dừng lại. Hắn biết rõ đạo nhân kia tên là Thông Vân, là một người tính tình ôn hòa, không phân biệt xuất thân, môn phái. Ngoại trừ sư huynh Tuệ Ngôn ra thì người này là người mà hắn có thiện cảm tốt.

Con thuyền đi chuyển trên dòng Thiên Hà. Suốt dọc đường đi không ngừng bỏ bớt người xuống. Mỗi một vị tuấn tra sử đều được quy định cho một khúc sông để tuần tra. Mười tám người lần này được chia ra tuần tra một trăm dặm chiều dài.

Kim Tượng Đế vừa tới, không biết việc này khó dễ ra sao, nhưng qua cuộc nói chuyện với Thông Vân đạo trưởng vừa rồi, nếu gặp phải chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không phải là chuyện đơn giản. Còn như không có chuyện gì thì hắn hoàn toàn có thể thành thoi mà tu hành.

Trong chớp mắt, con thuyền đã đi xa. Bờ sông mờ mịt chỉ còn mình hắn. Kim Tượng Đế đưa mắt nhìn bốn phía. Trước mặt hắn là dòng Thiên Hà không nhìn thấy bờ kia, đằng sau hắn là biển mây che phủ.

Dọc theo đường đi, Thông Vân đạo trưởng đã nói rất nhiều thứ. Ví dụ như biển mây mờ mịt liên thông với dòng Thiên Hà này chính là Vân Hải pháp cấm do thượng đế hiện tại vị đề ra. Phía dưới biển mây là nhân gian, trên biển mây này chính là Thiên giới. Muốn từ Thiên giới hạ xuống nhân gian phải thông qua bốn cổng trời (Thiên môn) hoặc phải có thần thông cường đại, trực tiếp xuyên qua Vân Hải pháp cấm này.

Kim Tượng Đế có hỏi, Thiên giới này rộng lớn cỡ nào nhưng Thông Vân đạo trưởng trả lời không biết, cũng nói rằng trong điển tịch ghi chép thì Thiên giới ban đầu không lớn như hiện nay. Do thượng đế không ngừng gia tăng pháp lực nên Thiên giới cũng ngày một mở rộng ra.

Nhìn biển mây mờ mịt, Kim Tượng Đế không khỏi suy nghĩ, bản khoản không biết pháp lực của thượng đế to lớn nhường nào. Tuy nhiên, vì có sự tồn tại của dòng Thiên Hà nên có thể coi nó chính là ranh giới của Thiên giới. Muốn băng qua Thiên Hà, trừ phi có pháp lực thông thiên, còn không, dù là người đã kết Pháp Tượng cũng không thể vượt qua được.

Từng có người cố gắng vượt qua nó nhưng cuối cùng bị sóng nước cuốn ngược vào bờ. Tuy không chết, nhưng pháp lực người ấy bị dòng Thiên Hà rửa sạch không còn chút nào. Có người mới hỏi hắn, vì sao lại bị chìm vào trong dòng nước? Hắn chỉ nói mình cứ bay mãi, không biết đã qua bao nhiêu ngày đêm nhưng vẫn không trông thấy bờ. Đột nhiên hoảng hốt, thấy sóng nước cuốn lên đầu mình, sau đó kéo hắn chìm vào lòng sông.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Kim Tượng Đế đứng bên bờ Thiên Hà, dưới chân là đê sông. Trong mắt hắn, con đê này giống như một đạo cấm pháp liên miên bất tuyệt ngăn không để Thiên Hà tùy tiện cuốn trôi thiên địa bốn phương. Nhìn dài dặt dến tầm thường này, có ai ngờ rằng đây lại là cấm địa do Thiên đế một tay bố trí, tuy không thể khống chế hoàn toàn Thiên Hà nhưng ít ra cũng ngăn nó không xâm phạm Thiên giới hay những địa phương khác.

Hắn ngồi xuống, do dự một chốc rồi chọc tay vào bọt nước sông, lúc ở trên thuyền hắn đã muốn làm thử rồi, chỉ là nhiều người không tiện.

Tay vừa chạm nước, một cảm giác kỳ lạ khó tả truyền tới, vô cùng mông lung, tựa như vô số hạt cát xẹt qua kẽ tay, trong mơ hồ, hắn còn nghe thấy tiếng gọi nơi hoang dã.

Cẩn thận truyền thần niệm vào bọt nước.

"Oanh....."

Loạn. Thiên Hà cảm ứng qua thần niệm là một vùng hỗn loạn cực độ, hắn thấy hỏa diễm, lôi đình, thấy hết thảy cuồng loạn trên thế gian tập trung ở đây, mỗi một bọt nước đều ẩn chứa một loại đạo pháp, chúng va chạm với nhau, tan vỡ rồi lại dung hợp thành một bọt nước mới, sinh ra một đạo pháp mới.

(D: khoa học gọi là phản ứng nhiệt hạch :v)

Kim Tượng Đế lập tức thu hồi thần niệm, hắn có thể khẳng định, kẻ rơi vào trong đó trừ khi vận khí trùng thiên còn không khó lòng sống sót, bởi nếu sử dụng pháp thuật hộ thân thì chỉ trong nháy mắt pháp thuật sẽ bị nước sông phân tách.

"Thiên Hà này quả không hổ là một đạo thiên địa pháp tắc biến thành, thần bí mà cường đại, khó trách năm đó đạo tổ muốn luyện nó thành pháp bảo." Kim Tượng Đế cảm thán trong lòng.

Hắn bước từng bước dọc theo con đê, bao phủ tầm mắt là một màu trắng xóa, bên trái là biển mây mênh mông, bên phải là Thiên Hà mờ mịt, có đôi khi hắn thấy mình nhỏ bé như con sâu cái kiến vậy.

Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn, khung cảnh này mới đầu thì hoành tráng rung động biết bao nhưng lâu dần sẽ sinh ra cảm giác hoang vu cô tịch. Sau chừng ba ngày thơ thần ngắm trời, Kim Tượng Đế bắt đầu công tác tuần thị kết hợp tu hành của hắn.

Đề mục sư phụ đặt ra là kết mười tám tầng phù, hiện tại Kim Tượng Đế mới kết bảy tầng, thế là hắn ở trên khúc đê phụ trách tiến hành hấp thu thiên địa linh khí vào đan điền kết hóa linh phù.

Đối với các tiên gia môn phái mà nói, khác biệt lớn nhất trong tu hành tự nhiên nằm ở đan điền, mỗi phái lại có mục tiêu hướng tới khác nhau, từ kết kim đan, tọa hạo quang, mở tiểu thiên địa... cho đến khai hoa tán diệt như cây cối hoa cỏ, không phái nào giống phái nào. Ngay cả Kim Tượng Đế cũng không biết sau khi kết thành mười tám tầng phù đan điền của hắn sẽ phát sinh cảnh tượng gì.

Có điều hắn vừa mới nhắm mắt nhập định liền bị tiếng nước sông ầm ầm sôi trào nhiễu loạn tâm cảnh. Nếu ở một địa phương khác, chuyện thể này tuyệt đối không thể xảy ra, hắn biết tiếng nước xiết xuất hiện trong tâm là do pháp tắc Thiên Hà gây ảnh hưởng.

Thời gian trôi qua, Kim Tượng Đế cũng dần dần thích nghi với hoàn cảnh, mỗi ngày đều đi lại luân quần trên đê. Chớp mắt đã qua một tháng, thuyền Hạc Vĩ tới đón hắn và những người khác về doanh, thế chỗ là một nhóm tu sĩ tuần tra khác.

Một tháng đi tuần, một tháng trong doanh... cứ thế lặp đi lặp lại. Khoảng thời gian này, ngoại trừ tu hành hắn còn kết giao với một số người, trong đó quan hệ tốt nhất là Thông Văn đạo nhân, đề tài đàm luận của cả hai chủ yếu đặt ở tu hành. Ngoài ra hắn còn làm thân với một thanh niên tên Ba Tử, Kim Tượng Đế biết y là một con Ba Xà (*) đặc đạo, trời sinh đã có năng lực ngao du hư không, thực lực rất mạnh, đi theo con đường Thượng Thanh nhất mạch mà tới được đây.

(*) rắn mối Ba Tử

Tuy tên Ba Tử này thực lực mạnh thật nhưng y lại có một cái tật xấu, đó là thích hóng hớt, đặc biệt là những chuyện dính dáng tới chúng thần tiên. Như vụ con gái Lý tướng bỏ nhà theo hồ hot nhất gần đây, không hiểu y từ đâu moi được tin tức cô nàng này kỳ thực đã sớm bị yêu hồ kéo lên giường. Hai tháng trước, Lý quân chủ thân chinh hạ giới, tuy tóm được cô con gái nhưng lại để xổng mất thằng hồ ly. Chi là con gái lão đã vác ba lô ngược, sinh không được mà không sinh cũng không được, nghe đâu ngay cả Lý Thiên vương cũng hỏi thăm việc này.

Còn một chuyện nữa, vào cái ngày Kim Tượng Đế tới đây, nghe nói có một vị tiên tử muốn ghé qua chơi nhưng sau cùng lại không thấy xuất hiện. Theo tin tức Ba Tử thu được, khả năng nàng sẽ có mặt trong mấy ngày nữa, ngoài ra nguyên soái sẽ bồi nàng du ngoạn Thiên Hà.

Kim Tượng Đế hỏi hắn trong thủy quân Thiên Hà ai có thần thông mạnh nhất. Ba Tử không chút do dự trả lời: "Đương nhiên là nguyên soái, nguyên soái tu Thiên Cương đạo pháp, sở hữu 36 phép thần thông biến hóa, một cây Cửu Xi Đình Ba càng là ít có địch thủ.

(D: đệ, thăng Trư Bát Giới)

Kim Tượng Đế chưa gặp vị nguyên soái này bao giờ, nhưng cũng không ngại ghi mớ thông tin mới có vào trong đầu. Hắn lại hỏi, trừ nguyên soái ra thì người nào có tu vi cao nhất. Ba Tử lập tức đáp: "Dưới nguyên soái chính là bốn vị Thiên Sư, có điều ai trong bốn người đó đứng đầu thì khó nói, họ chưa từng giao thủ với nhau, bất quá, ta đặt một cửa cho Ngô Thiên Sư."

"Đúng rồi, nói đến Ngô Thiên Sư hẳn người cũng không xa lạ gì." Ba Tử nói: "Công nhận người dữ thật đó, vậy mà lại đoạt mất danh ngạch của cháu trai lão. Nghe nói lão đã chuẩn bị ngàn lành cho thằng cháu rồi, nhưng thế nào người tới lại là người. À, nói nghe chút coi, người đi cửa nào mà bá đạo vậy, đến cả tiền cử của Ngô thiên sư cũng bật cml."

Chính Kim Tượng Đế còn không rõ thì làm sao có thể trả lời cho Ba Tử, chỉ nói nữ vương hạ giới tế thiên, Thiên cung hàng chiếu, môn lộ rất bình thường.

Ánh mắt Ba Tử rõ ràng không tin, y cảm thấy trên người Kim Tượng Đế cất giấu bí mật, thế là y cứ đi đi lại lại quanh Kim Tượng Đế, một tay thì vuốt cằm.

Kim Tượng Đế cũng lười để ý đến y, lại hỏi vị tiên tử tới du sông kia là ai.

Ba Tử lập tức trở nên hưng phấn: "Nghe nói chính là Hằng Nga, tiên tử đẹp nhất trên đời."

"Người bắt đồng ánh mắt bắt đồng, trên đời nào gì có đẹp nhất."

"Thì đúng là thế, người nào cũng nói như vậy, chắc chắn là xinh đẹp vô cùng rồi."

Đây chỉ là một cuộc tán gẫu nhỏ nhỏ giữa hắn và Ba Tử trong khi nghỉ ngơi, thời gian của hắn chủ yếu vẫn dành cho việc tu hành.

Không quản ai tới Thiên Hà, không quản ai gặp rắc rối, nhiệm vụ của hắn chính là tu hành.

Một ngày này, Kim Tượng Đế đang lượn qua lượn lại trên hồ như mọi khi. Đột nhiên, hắn thấy một con cá màu hồng ánh kim cực kỳ xinh đẹp đang ra sức quẫy mình vượt sóng. Thời điểm nhìn thấy con cá này, Kim Tượng Đế giật thót cả mình, bởi lẽ trong Thiên Hà không có khả năng có cá, con cá này là tới từ nơi nào ???

Cá chép tựa hồ đã rất mệt mỏi, nó nỗ lực bơi về phía bờ, phương hướng chính là nơi Kim Tượng Đế đang đứng.

Trong quá trình tuần sông, vô luận là sinh linh gì, một khi phát hiện liền phải giết hết. Do vậy, việc Kim Tượng Đế cần làm lúc này chính là trực tiếp giết chết con cá không biết từ đâu mà tới kia, thế nhưng hắn lại có chút do dự bởi vì hắn không cảm nhận được yêu khí từ trên mình con cá.

(nhìn con cá Kim Tượng Đế liền nhớ tới bài hát Ngư Nhi của Lỗ Hướng Hủy)

Cá chép đã đến gần bờ, Kim Tượng Đế ngồi xuống, vung tay vớt nó lên, cá chép chắc do mệt quá nên không còn sức giãy dụa.

Hắn tò mò quan sát con cá chép trên tay, đến khi ánh mắt dừng ở hai mắt của cá chép thì thấy ánh lên thất thái lung linh, tuy nhiên gây chú ý cho hắn lại là thần ý mà chỉ sinh linh trí tuệ mới có từ trong mắt nó, con cá chép này dường như đang rất tức giận.

Kim Tượng Đế trong lòng cả kinh, nhưng còn chưa kịp buông tay, cá chép kia đã hóa thành thất thái yên hà (*), từ trong màn khói, một thanh kiếm đâm tới mắt hắn.

(*) khói mây 7 màu

Kim Tượng Đế vội vàng lui về phía sau, vung tay lên, một bức tường sáng hiện ra nghênh đón thế kiếm, đồng thời tay còn lại bóp mạnh Thiên Hà pháp lệnh. Pháp lệnh khởi động, linh khí bùng nổ, một làn sóng khí lan tỏa khắp hư không.

Thiên Hà pháp lệnh phát đi tín hiệu, rất nhanh sẽ có người tiếp ứng.

Trong thái vân vang lên một tiếng hô khẽ, thân kiếm quang hoa xán lạn, xuyên thủng đạo pháp của Kim Tượng Đế, tiếp đó thế kiếm không giảm mà phóng lên trời cao, đâm vào màn sóng do Thiên Hà pháp lệnh diễn hóa.

Thiên Hà pháp lệnh hơi rung lên, trên bầu trời mơ hồ xuất hiện một làn sóng chụp xuống thái y nữ tử.

"Người dám tổn thương ta." Thái y nữ tử quát lớn. Kim Tượng Đế nào chịu nghe nàng. Làn sóng do Thiên Hà pháp lệnh tạo ra đúng là cực kỳ cường đại, nháy mắt đã ép tới nữ tử.

Chỉ thấy trong tay thái y nữ tử kia đột nhiên bùng lên linh quang, dưới dâm uy của linh quang, sóng ba tức thì tan biến, Kim Tượng Đế cảm thấy một cỗ uy áp cường đại ập lên mình, trong hư không, linh khí vô biên kết hóa thành một tòa cung điện ép xuống đầu hắn.

Kim Tượng Đế kinh hãi trong lòng, đối diện hư ảnh cung điện kia, hắn phát hiện mình không có cách nào phản kháng.

Xa xa Lý Tương Hách Lý quân chủ tức tốc tiếp cận, nhưng khi trông thấy hư ảnh cung điện gã liền lập tức bỏ đi. Đám tuần tra sứ quanh đó cũng nhanh chóng học theo, cả đám làm như mất mùa tai điếc mà chuồn sạch.

Kim Tượng Đế bị lực lượng vô biên trấn áp, cả người không thể nhúc nhích, hắn cảm thấy mình giống như đang chống lại cả thế giới vậy.

Ở đầu kia Thái y nữ tử mảy cau nhìn Kim Tượng Đế, giận dữ nói: "Người có tin ta lột da chó của người hay không?"

Kim Tượng Đế trong lòng phẫn nộ nhưng căn bản không có lực hoàn thù, loại uy áp này hiển nhiên không phải đến từ thái y thiếu nữ, mà là từ tám pháp lệnh màu tím trên tay nàng.

"Là người tự tiện xâm nhập Thiên giới, ta chỉ chiếu theo Thiên Hà pháp lệnh làm việc thôi." Hắn mơ hồ suy đoán, nữ tử này rất có thể là người của Thiên cung chứ chả phải yêu ma quỷ quái gì cả.

"Hừ, nếu không phải niệm tình người làm tròn bổn phận, chỉ bằng hành vi vừa rồi của người, ta đã trực tiếp chém chết người rồi."

"Người nhớ kỹ cho ta, chuyện ta xuất hiện ở đây không được nói cho bất cứ kẻ nào." Thái y nữ tử nói, từ sắc lệnh bài trong tay tán đi quang hoa, pháp tượng cung điện trên không trung cũng lập tức biến mất.

Nói xong, nàng liền hóa thành một đạo thái quang phóng vào biển mây, phương hướng chính là vị trí Thiên cung.

Ban này, khi lệnh bài trên tay nàng tắt sáng, Kim Tượng Đế thoáng thấy hai chữ "Linh tiêu" màu vàng kim.

Sau khi nữ tử kia rời đi, Lý Tương Hách lại đột nhiên xuất hiện. Gã tới bên Kim Tượng Đế cảnh cáo: "Việc hôm nay không được truyền ra, nghe rõ chưa?"

"Vâng thưa quân chủ."

Lý Tương Hách gật đầu bỏ đi. Trái lại Ba Tứ chả biết chui ra từ xó nào, hắn tới bên Kim Tượng Đế thán: "May quá, may quá, suýt nữa cái mạng nhỏ

của người đi tong rồi."

Sắc mặt Kim Tượng Đế cũng không quá tốt, hỏi: "Nàng là ai?"

"Nàng ư, hửn là Tứ công chúa, tuy rằng ta cũng chưa có gặp qua, nhưng ta khẳng định chính là nàng."

"Tứ công chúa? Tứ công chúa nào?"

"Tại cái thiên giới này còn có Tứ công chúa nào."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tâm Niệm Động Hưởng Thiên Cung

Ở Thiên giới, được gọi là Tứ công chúa thì chỉ có con gái của Thượng đế.

Kim Tượng Đế giờ mới hiểu thảo nào khi Lý Tương Hách trông thấy nàng xuất hiện ở nơi đây thì liền lảng đi, mấy người khác cũng vậy.

"Công chúa cao quý sao lại ra vào bằng con đường nguy hiểm thế này?" Kim Tượng Đế hỏi.

Cho dù xung quanh rất hoang vu, rất mờ mịt, nhưng Ba Tứ vẫn cảnh giác nhìn ngó bốn phía, rồi hạ giọng nói: "Việc này tốt nhất người nên giấu kín, ngàn vạn lần đừng truyền ra, bằng không chả ai cứu được người cả."

Kim Tượng Đế rùng mình, gật gật đầu.

Sau khi lên đây, hửn mới biết giữa thần tiên với nhau kỳ thực cũng có ân oán tình thù, không phải cứ thần tiên là không có chuyện. Hửn không muốn bận tâm cô nàng Tứ Công chúa kia tại sao chui vào Thiên Hà. Sự kiện này như một mồi lửa nhóm vào lòng hửn, cho hửn biết, tu vi mới là căn bản, thể sự như lửa, đốt khô thần phách.

Thời gian trôi đi như Thiên Hạ cuộn chảy.

Thấm thoát hửn đã tu hành sáu năm ở Thiên giới, mỗi một năm hửn đều kết một đạo Như Ý linh phù trong đan điền, cái mới chồng lên cái cũ. Khi kết được chín tầng linh phù thì quanh người hửn xuất hiện linh lăng lờ mờ cuộn cuộn. Hiện tại hửn đã kết được mười ba tầng, Như Ý linh phù trong đan điền đã trở nên thần bí vô cùng. Nhận thức của hửn về thể gian càng thêm sâu sắc.

Pháp lực thêm sâu, sự kết nối với thiên địa cũng đồng thời tăng mạnh, tự nhiên pháp thuật cũng tăng tiến.

Những năm gần đây, ngoại trừ luyện khí, hửn còn tu luyện đạo pháp, thật ra là nghĩ đến đạo pháp gì liền thi triển ra ngay, những gì trong lòng hửn đã từng ngộ được đều thi triển qua một lần.

Ngũ hành đạo pháp, lôi, phong, các loại phù pháp, chỉ cần là đạo pháp loại công kích thì hửn đều trút vào Thiên Hà kia, nhưng bất kể là đạo pháp gì khi rơi vào Thiên Hà đều vỡ tan ngay. Dần dà, hửn đột nhiên nghĩ rằng biết nhiều thuật pháp thì có ích gì, không bằng một dòng Thiên Hà này, nếu người khác hạ xuống một đạo pháp như vậy thì làm sao chống đỡ? Như sáu năm trước, Linh Tiêu Pháp Lệnh trong tay cô nàng Tứ Công chúa trấn xuống người hửn, khiến hửn căn bản vô phương kết nối với thiên địa linh khí để dụng pháp.

Mà lúc đó, thứ duy nhất hửn có thể làm là thi triển nguyên hình pháp tượng, nhưng hửn biết rõ cho dù mình hiển lộ nguyên hình pháp tượng cũng không thể đối chọi, nên hửn mới không hiển lộ.

Được Thiên Hà dẫn dắt, hửn phát hiện vô số đạo pháp nghiền nát trộn lẫn vào nhau cũng có khả năng ngưng tụ thành một đạo pháp. Cho nên bắt đầu từ ba năm trước đây, hửn bắt đầu thử dung nhập tất cả pháp ý mình lĩnh ngộ được vào trong nguyên hình pháp tượng.

Nguyên hình pháp tượng là bản mạng thần thông duy nhất của một con yêu, vài con yêu sau khi hóa hình sẽ liền bỏ đi nguyên hình pháp tượng, để dấu đi cái gốc gác là yêu.

Sau khi Kim Tượng Đế có suy nghĩ này, toàn bộ pháp ý trong các sách vở ở Vạn Pháp các, hửn đều dung nhập chúng vào trong nguyên hình pháp tượng.

Năm đầu tiên hửn làm như vậy, nguyên hình pháp tượng vốn thuần túy trở nên hỗn tạp không thuần. Năm thứ hai, trên nguyên hình pháp tượng xuất hiện một đạo phù văn. Năm thứ ba lại thêm một đạo.

Kim Tượng Đế rào bước trên bờ đê, một con rắn lớn lượn vòng phía trên đầu hửn. Con rắn hoặc há miệng kêu la, hoặc nuốt mây nhà gió, nhưng nó không còn mang sắc vàng, mà là đen đỏ xen lẫn. Đó là Kim Tượng Đế dung nhập hai loại pháp ý thủy, hỏa vào trong đó, vì vậy khi cự xạ cuộn lên

không trung, ngọn lửa và sóng nước đan xen vào nhau.

"Sư phụ bảo ta sao chép vạn pháp nhưng không cho ta học pháp ở trong đó, mà để cho ta tới nơi đây, thì ra là muốn ta tự lĩnh ngộ pháp thuộc về mình. Những pháp thuật kia dù cho có cường đại nhưng chung quy vẫn là đồ của người ta, không phải của mình. Chỉ có thứ tự mình lĩnh ngộ ra từ sơ khai nhất, từng bước bồi đắp mới có thể trở thành đại thần thông."

Hắn thầm nghĩ như vậy, rồi quan sát Thiên Hà chảy xiết, không ngủ không nghỉ mà tu hành, lấy thần làm cốt, dung luyện pháp ý nhập vào nguyên hình pháp tượng, bên trong luyện Như Ý linh phù, ngày qua ngày, năm lại năm.

Từ công chúa kia lại đi ra đi vào Thiên Hà hai lần nữa. Kim Tượng Đế không biết cô công chúa này hạ giới làm gì, nhưng rút kinh nghiệm lần trước, hắn chỉ đứng nhìn từ xa chứ không lại gần.

Sáu năm trước, Kim Tượng Đế cũng đã trông thấy vị Nguyên soái chương quân tám trăm dặm Thiên Hà này, có điều chỉ là nhìn từ xa xa, bởi nguyên soái bận bởi một vị tuyệt thế mỹ nhân, hai người đứng trên thuyền thưởng ngoạn dòng sông. Lúc đó tiền hô hậu ủng, nguyên soái tư thế hào hùng sánh đôi mỹ nhân yêu kiều xinh đẹp, còn hắn đứng nhìn bọn họ từ bờ sông.

Đó là những nhân vật phong vân trên trời, còn hắn chẳng qua chỉ là một tên tiểu yêu dưới đất.

Xa xa trên đê có một nữ tử y phục rực rỡ thả người nhảy vào Thiên Hà, sau đó, Kim Tượng Đế thấy nàng chui nhanh vào đoạn sâu dưới con sông, hắn khẳng định nàng có một kiện pháp bảo cường đại trên người, nếu không thì không có cửa đi tới đi lui dưới dòng Thiên Hà như vậy.

Hắn không để ý, cũng không đi tìm hiểu xem nàng hạ giới làm gì, chỉ lẳng lặng tu luyện trên đê.

Nhưng mà hai ngày sau khi Tứ công chúa vượt Thiên Hà rồi đi, Kim Tượng Đế nhìn thấy một lão già tóc bạc tay cầm phát trần đột ngột xuất hiện trên đê, nhìn chăm chú vào dòng Thiên Hà chảy xiết.

Kim Tượng Đế không biết lão là ai, nhưng hắn có thể cảm ứng được khí tức trên người lão rất mạnh, mà khí tức này lại tương hợp với toàn bộ Thiên giới, vì vậy hắn đoán chắc đây là một vị tiên gia trong Thiên giới.

"Nàng ra vào từ chỗ này mấy lần rồi?" Tiên nhân tóc bạc kia chợt hỏi.

Kim Tượng Đế sững sốt, không có trả lời.

Tiên nhân kia không hỏi tiếp mà nói: "Người gặp lại thì nói cho nàng, không nên tiếp tục, Vương mẫu đã phát hiện rồi." Nói xong lão xoay người đi, chỉ trong mấy bước liền đã đi xa, biến mất trong biển mây mịt mờ.

Kim Tượng Đế thất lạc thân phận lão già, nhưng cũng mặc kệ, y nguyên tu hành một mình. Mấy ngày sau, Tứ công chúa trở về, Kim Tượng Đế liền truyền đạt lời của người kia cho nàng, nghe xong mặt nàng tái nhợt hẳn đi.

Nàng ngồi trên bờ đê không đi đâu, cảm giác người nàng dường như rất yếu ớt. Kim Tượng Đế chỉ tu hành gần đấy, không lên tiếng.

"Người nói xem, tiên nhân có gì hay?" Tứ công chúa đột nhiên mở miệng hỏi.

Kim Tượng Đế bên cạnh nghe thấy nhưng không trả lời.

"Những phạm nhân kia ai ai cũng muốn tu tiên, muốn đặt chân lên Thiên Giới. Nhưng nơi này là một cái lồng giam thật lớn, bọn họ lên đây để làm gì? Người Trời thì muốn hạ phạm tiêu dao, phạm nhân thì cố gắng phi thăng lên Trời, thật buồn cười."

Kim Tượng Đế nhìn Tứ công chúa, so với hôm cầm Linh Tiêu pháp lệnh trong tay oai phong bao nhiêu thì hôm nay nàng chỉ là một nữ nhân hoảng sợ bất lực mà thôi.

"Ha ha, nói những chuyện này với chú rắn con như ngươi thì có tác dụng gì đâu." Tứ công chúa đột nhiên tự giễu.

Một câu nói ấy, làm cho lòng Kim Tượng Đế bốc hỏa, hắn lạnh lùng nói: "Thế gian muốn lên Thiên giới chính là hi vọng một ngày có thể giống như ngươi đây, miệt thị loại tiểu yêu như ta."

Tứ công chúa sững sốt, nhìn Kim Tượng Đế nói: "Yêu ở hạ giới, quả nhiên ai ai cũng kiệt ngạo. Có lẽ ngươi nói đúng." Nàng nói xong liền hóa thành một dải lụa bay đi thật nhanh.

Cũng không lâu lắm, Kim Tượng Đế lại một lần nữa nhìn thấy Tứ công chúa, nhưng lần này nàng bị áp giải tới.

Nàng bị áp lên một chiếc thuyền, sau đó chiếc thuyền luôn luôn phiêu bạt trên Thiên Hà, không thể cập bờ, nàng cũng không thể xuống được. Hắn nghe từ chỗ Ba Tứ, bởi vì Tứ công chúa lên lút hạ giới, làm trái luật trời nên bị cấm túc trên cô thuyền, về phần bao lâu thì không rõ.

Kim Tượng Đế tu luyện ở đây, thường nhìn thấy chiếc cô thuyền phiêu dăng trong Thiên Hà, cũng có thể thấy được Tứ công chúa bên trên chiếc thuyền.

Ban đầu, còn có một số người đến nhìn nàng, có trai có gái, đều rất trẻ tuổi, Kim Tượng Đế cũng không biết bọn họ là ai. Bất quá những người này đến đã Lý Trương Hách đi tiếp đãi, Kim Tượng Đế không cần phải quan tâm.

Lại mấy năm trôi qua, Ba Tử đột nhiên nói sở dĩ Tử công chúa hạ giới là bởi vì Thất công chúa lên lút xuống thế gian, đã thành thân cùng một phạm nhân, mà Tử công chúa lúc đó hạ phạm khuyên thế nào không biết nhưng Thất công chúa không có quay về. Nàng hạ phạm mấy lượt, chính là đi gặp Thất công chúa.

Thế nhưng sau đó nàng bị bức hỏi nơi ở của Thất công chúa, nàng vậy mà thế nào cũng không mở miệng, cho nên Tây Vương Mẫu giận dữ giam cầm nàng trên dòng Thiên Hà.

Sau khi Kim Trọng Đế nghe được những điều ấy, ấn tượng của hắn về Tử công chúa trái lại tốt hơn không ít. Chính như Tử công chúa đã nói, người ở Thiên giới này muốn đi xuống, mà người dưới mặt đất thì muốn lên trên.

Tiếp mấy năm sau. Một hôm nọ, Kim Trọng Đế đang nghỉ ngơi tại Hạc Vĩ doanh thì Ba Tử đến nói cho hắn, kể rằng ngày hôm qua có yêu ma lên vào Thiên cung trộm một kiện bảo vật, rồi một đường lao xuống hạ giới.

"Ai mà thần thông quảng đại tiến vào Thiên Cung, đồng thời còn một mạch xông xuống hạ giới?"

Ba Tử nhếch miệng, nói ra: "Hắc hắc, thần thông cao thấp không quan trọng."

"Vậy quan trọng là cái gì?"

"Không thể nói." Ba Tử không nói, vô luận Kim Trọng Đế hỏi thế nào đều không nói.

Từng ngày từng giờ trôi qua, Kim Trọng Đế tu hành bên cạnh Thiên Hà, Thiên Hà cuộn cuộn chảy xiết đã in hằn vào trong lòng hắn.

Trong đan điền Kim Trọng Đế đã kết mười bảy tầng linh phù, linh lăng quanh thân đã cuộn cuộn, loại cảm giác huyền diệu khó giải thích này thâm nhập vào lòng hắn. Mỗi khi kết thêm một tầng, hắn đều giống như nhận thức lại thiên địa một lần nữa, bây giờ hắn cảm thấy Hạc Vĩ tướng quân không còn quá hoành tráng như xưa. Có lần trông thấy Thiên Hà Nguyên soái, hắn cũng không cảm thấy sâu xa thần bí.

Loại cảm giác kì lạ kia còn khiến Kim Trọng Đế nhận ra, lúc này đã không có ai nhìn trộm được hắn nữa, chỉ cần hắn không muốn, cho dù dùng phong thuật để diễn toán cũng không được, vì hắn biết bản thân đã không còn nằm trong tính toán.

Điều này là do tu hành Như Ý linh phù đến bây giờ tự nhiên phát triển ra, huyền diệu khó giải thích, không thể nắm bắt, nếu như tầng thứ mười tám kết thành, hắn dám chắc sẽ xuất hiện trạng thái khác hơn nữa.

Bỗng một hôm, khi Kim Trọng Đế ngồi ở trong trường tu hành, hắn trầm nghĩ không biết với tu vi hiện tại của mình, hắn có thể lên vào Thiên Cung được hay không.

Suy nghĩ vừa nảy ra, hắn ngửa ngáy liền thử ngay, xung quanh thân thể hắn đột nhiên dâng lên linh lăng, linh lăng quán lấy hắn, nuốt hết, cuốn hắn biến mất vào hư không, chỉ còn một đạo linh quang, mà linh quang cũng chậm rãi mờ nhạt dần.

Kim Trọng Đế đột nhiên ra Hạc Vĩ quân doanh, lượn một vòng danh trại, thấy không ai phát hiện ra mình thì rất hưng phấn, nhanh chóng động về hướng Thiên Cung.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Tiên Nữ Múa Trâm Đâm Kim Xà

Thiên giới bao la, đập vào mắt toàn là mây trắng mờ mịt. Độn nhập hư vô, nhìn khoảng không mênh mông này, trong lòng Kim Trọng Đế đột nhiên sinh ra một cỗ khí phách, mười năm chép sách trong Vạn Pháp các, lại ở bên cạnh Thiên Hà tu pháp hơn mười năm, đối với hắn đó là hai mươi năm ẩn nhẫn, tôi luyện oán hận vốn có trong lòng hóa thành thân ý sắc sảo, để bây giờ như kiếm xuất khỏi vỏ bay vút giữa không trung.

Thần ý sáng chói, tâm khí ngạo nghễ.

Hắn độn một cái không biết bao nhiêu vạn dặm, hắn thấy những ngọn núi, nhìn thấy từng tòa cung điện, cuối cùng là nhìn thấy một quần thể cung điện, chính giữa có một cung điện thật lớn. Bên trên cung điện có một quang kim quang nổi thẳng thiên ngoại, kéo dài tỉ dặm, kim quang kia bao phủ toàn bộ quần thể cung điện.

Kim Trọng Đế hơi dừng lại một chút rồi độn về hướng khác, hắn đoán tòa cung điện lớn nhất nằm ở trung tâm hẳn là Linh Tiêu Bảo điện. Hắn không đi về phía đây - chỗ của Thượng Đế, mà hướng về một quần thể cung điện ở phía tây, thật ra hắn chẳng biết đây là cung điện gì, cứ vào rồi tính tiếp.

Tìm một chỗ hẻo lánh hạ xuống, Kim Trọng Đế phát hiện nơi đây là một vườn đào, chỉ thấy trên từng cây đào có rất nhiều quả đào lớn nhỏ khác nhau. Hắn nghĩ thầm có lẽ đây là Bàn Đào Viên rồi, nhiều quả như vậy, tiện tay vặt mấy quả, cắn từng miếng từng miếng, đầy nước, hương vị ngọt ngào vô

cùng. Đào vào tới bụng, hóa thành một mảnh linh khí mát mẻ dung nhập đan điền.

Trên đường đi gặp những tiên nữ hái đào, Kim Tượng Đế vượt thẳng qua họ, trước sau không có ai phát hiện ra hắn. Dù cho trong đào viên có người canh gác cũng vô pháp phát hiện ra hắn.

Kim Tượng Đế cứ vừa đi vừa ăn, xuyên qua đào viên, đi tới một khu vườn trái cây khác. Ở đây đủ loại cây ăn quả, không dưới mười loại, mọi thứ đều là tiên quả mà dưới hạ giới không có. Trong lòng hắn mừng rỡ, chọn vài quả đẹp nhất mà ăn, đúng là thần thanh khí爽.

Ở trong vườn ăn quả cả ngày, sau khi Kim Tượng Đế bước ra khỏi một cái cửa vườn liền phát hiện bên cạnh có một cung điện. Hắn đi tới, trước cung điện có gác cửa nhưng cũng không phát hiện ra hắn, ngẩng đầu nhìn tên cung điện kia, Bảo khố!

Đây chẳng lẽ là nơi giấu bảo bối, Kim Tượng Đế đi thẳng tới cạnh cửa, luồn vào theo khe cửa, trên cửa có cấm pháp thế nhưng thân thể hắn chui qua lại không xúc động cấm pháp, hai người thủ trước cung điện căn bản không có phát hiện ra hắn.

Vừa tiến vào trong bảo khố thì thấy toàn là pháp bảo binh khí, mỗi một kiện pháp bảo binh khí đều giống một cường giả đứng đấy - tản ra khí tức cường đại, .

Những kiện pháp bảo, binh khí nhìn trông đều không phải hạng thường, có điều Kim Tượng Đế không quen dùng binh khí, về phần mấy món pháp bảo thì càng chưa từng nghĩ tới. Có điều hiện tại nhìn thấy nhiều pháp bảo và binh khí như vậy, Kim Tượng Đế khó tránh khỏi động tâm, cảm giác như không cầm đi thì thật uổng phí.

Thế nhưng hắn không vội vàng mà đi xem lần lượt từng món. Pháp bảo ở đây không có đánh dấu. Kim Tượng Đế chỉ có thể dựa vào cảm giác để cảm ứng những pháp bảo này có diệu dụng gì, hắn hiểu chỉ cần mình vừa cầm lên, phòng chừng sẽ bị người phát hiện.

Hắn vẫn nhớ kỹ Thanh Y đã nói: khi năng trộm kinh tại Huyền Thiên biệt viện, nhìn thấy một thanh pháp kiếm nhện không được trộm đi, nhưng khi vừa chạm vào thì kiếm kia xuất vô, chém năng suất nửa thì bỏ mạng.

Cho nên hắn chỉ nhìn, chứ không đụng, một số pháp bảo có phong ấn, thế nhưng vẫn không che đi được hung khí ngợp trời.

Từng món từng món Kim Tượng Đế đều nhất nhất xem qua, cuối cùng hắn ngừng lại trước một thanh kiếm. Nếu quả thật phải chọn một món phòng thân, hắn tình nguyện chọn một thanh kiếm.

Trên vô thanh kiếm có ghi hai chữ "Ngọc Cảnh", kiếm tên Ngọc Cảnh, nhìn qua rất tú lệ thanh tịnh, không có hung ý, nhưng nhìn vị trí của nó và cách sắp xếp các món binh khí khác như mặt trăng và ngôi sao vây xung quanh thì quả là bất phàm.

Kim Tượng Đế đưa tay cầm lấy, vô kiếm phong cách cổ xưa, mặt trên lại có pháp văn mặt trời, mặt trăng, các vì tinh tú. Hắn nhìn những binh khí pháp bảo khác, mỗi kiện đều có khí tức cường liệt, không giống như thanh kiếm này ai ai cũng có thể tiếp thu.

Hắn suy nghĩ một chút rồi đưa tay rút kiếm ra, tức thì một vầng ánh sáng trong trẻo tỏa ra từ thân kiếm, tiếng kiếm ngâm nhẹ nhàng vang vọng trong cái bảo khố trống trải.

"Người nào tự tiện xông vào bảo khố Thiên Cung!."

Đột nhiên có tiếng hét lớn vang lên, chỉ thấy trên một mặt tường trong bảo khố đột nhiên hiện ra một mặt hình người.

Kim Tượng Đế nghe đến thanh âm này tức thì cả kinh, thân thể di chuyển, một tầng linh quang như sóng nước bốc lên quanh người cuốn tròn lấy hắn, biến mất trong hư không.

Có một người bước ra từ vách tường, là một lão nhân thật lớn, lão quét mắt quanh bảo khố, sau đó phát hiện thiếu đi một thanh kiếm, sắc mặt đại biến.

Nhưng lão cũng không lớn tiếng cảnh giới, mà sau khi xem qua bảo khố một lần nữa thì thối lui vào trong vách tường, hóa thành một cái dấu ấn hình người như cũ.

Kim Tượng Đế bị dọa một phen, sau khi trốn ra bảo khố, hắn thẳng đường quay trở về Hạt Vĩ doanh của mình. Qua hai ngày, phát hiện không có chuyện gì, hắn nhện không được lại một lần nữa đột tới Thiên cung, muốn du ngoạn hết toàn bộ Thiên cung một lần.

Lúc này đây hắn quanh quẩn giữa quần thể cung điện, vô thức hạ xuống trước một tòa cung điện hoa lệ rồi đột vào trong đó, nhìn thấy cung điện xa hoa vô cùng, khắp nơi xanh vàng rực rỡ, mà tiên tử trong cung thì ai cũng xinh đẹp tuyệt luân. Hắn lên vào trong đó, hắn phát hiện trên một cái giường kim sắc có một nữ tử đang nằm ngủ, ngoài trường thì có hai tiên nữ đứng gác.

Vị nữ tiên kia ngủ ở trên giường, thân mặc tơ lụa, cơ thể linh lung như ẩn như hiện.

Chính lúc hắn định ly khai thì nữ tiên trên giường quay người lại, ngồi dậy lên tiếng hỏi: "Có tin tức của tiểu thất không?"

"Bẩm nương nương, không có."

"Bảo Lý Thiên Vương dẫn người đi thăm dò, mọi người tại Thiên Cung an nhàn lâu nay, đến lúc dùng bọn họ thì mỗi người lại ra sức khước từ."

"Lý Thiên Vương đã hạ giới, không biết khi nào có thể về."

"Vậy thì gọi Thái Bạch đi tìm, nhất định phải tìm ra, nếu không, nha đầu kia phỏng chừng phải bị lột bỏ tiên tịch rồi." Nữ tiên kia nói.

Khoảnh khắc lúc nàng đi ra khỏi trướng, Kim Tượng Đế cảm thấy nàng giống như nhìn thoáng qua phía mình. Nhưng nàng chỉ đảo mắt qua rồi sau đó ngồi vào bàn, tiếp theo liền có tiên tử giúp nàng bắt đầu trang điểm.

"Trên đời này, luôn có những người không biết tự lượng sức mà làm mấy chuyện hoang đường, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

Đứng ở phía ngoài, khi Kim Tượng Đế nhìn thấy gương mặt của nữ tiên kia thì trong lòng khiếp sợ vô cùng, bởi dung mạo của nữ tiên này giống y chang một người trong ký ức của hắn. Đó là Đại Chu nữ hoàng Chu Yêu Minh, khi lần thứ hai trông thấy Chu Yêu Minh, hắn cảm giác được Chu Yêu Minh không đơn giản, khí tức trên người nàng không phải là khí tức phàm nhân.

Bây giờ phát hiện dung mạo của nàng ta giống như đúc dung mạo của nữ tiên này, và với tòa cung điện, nếu như không ngoài dự đoán thì nữ tiên trước mặt chính là nữ nhân cao quý nhất trên trời dưới đất - Tây Vương Mẫu.

Kim Tượng Đế vừa sợ hãi vừa nghi hoặc, hắn không biết đây là trùng hợp hay Chu Yêu Minh lẽ nào thực sự là Tây Vương Mẫu chuyển thế. Sư phụ nói đó là một thần nhân chuyển thế, lẽ nào chính là Tây Vương Mẫu này, nếu đúng vậy thì mục đích là gì chứ?

Đột nhiên, Kim Tượng Đế phát hiện toàn bộ hư không tựa hồ trở nên tĩnh lặng, khắp nơi trong cung điện toát ra khí lạnh, thời gian như đông lại, trong lòng hắn hoảng hốt, sau đó hắn trông thấy bản thân mình phản chiếu trong chiếc gương trước bàn trang điểm, còn nàng đang uy nghiêm băng lãnh mà nhìn hắn.

"Thật lớn mật, dám xông vào tận nơi đây, dám yêu các người đã không còn biết thiên uy là gì rồi." Nói xong, nàng chậm rãi cầm lấy một cây trâm bạc ở trên bàn trang điểm, không quay đầu lại mà vung về phía sau.

Cây ngân trâm kia tựa như ngân kiếm bay vút tới Kim Tượng Đế, mặc dù không có ánh sáng lóe mắt, nhưng khi đại diện như đông cứng lại, trong mắt Kim Tượng Đế, ngân trâm kia lại vô cùng hung hiểm, cả phiên hư không bất động, chỉ có cái ngân trâm này bay cực nhanh.

Hung hiểm chí mạng, mặt trên cây trâm như chứa pháp ý vô tận, xuyên thủng hư không, trong nháy mắt nữ tiên nhân phát tay ra liền đã bay tới giữa trán của hắn.

Kim Tượng Đế không phải lần đầu lâm vào tình cảnh nguy hiểm, nhưng những lần trước hung hiểm không rõ ràng như hiện tại, bởi vì trong mắt hắn cây ngân trâm kia thật nhanh, rồi lại tựa hồ thật chậm, chậm đến mức hắn có thể nhìn thấy từng chút một đâm tới giữa trán mình, thế nhưng thân thể hắn lại không thể nhúc nhích.

"Không, ta không thể chết, ta còn chưa có cứu được Trí Thông sư huynh, ta còn có rất nhiều chuyện muốn làm, ta chỉ mới sơ thành pháp thuật, thế nào lại chết ở chỗ này, không..." Kim Tượng Đế rống giận trong lòng.

Nương theo tiếng hét to, một con rắn màu vàng bay ra khỏi người Kim Tượng Đế, hắc khí và hỏa diễm tuôn ra từ trên thân cự xà tràn ra như sóng lớn.

Một tiếng tê rống, một mảnh mây lửa bốc lên, mây đen cuộn cuộn, hư không xung quanh Kim Tượng Đế vỡ tan ra, chỉ thấy cự xà pháp tượng kia há miệng nuốt lấy ngân trâm.

Đầu Kim Tượng Đế đau đớn như bị kim đâm, pháp tượng cự xà bị ngân trâm đâm xuyên qua. Chỉ thấy quang hoa bốc lên, mưa gió đột nhiên sinh ra, cuồng phong nổi lên, đạo pháp quanh thân cuộn cuộn nhưng không cách nào ngăn cản được ngân trâm kia. Đối mặt với ngân trâm, mọi thuật pháp hầu như vô dụng, hư không trong nháy mắt bị xuyên thủng.

Cảm giác nguy hiểm càng dâng lên mãnh liệt trong lòng Kim Tượng Đế, hắn rút bảo kiếm Ngọc Cảnh mới ăn cắp trong bảo khố ra, một đạo kiếm quang bay lên, nghênh đón ngân trâm đang bay tới.

"Keng..."

Kim Tượng Đế cảm giác có thứ gì đó rất mạnh đâm vào ngực trái, hắn mượn lực tung người ra sau, ánh sáng bao phủ lấy hắn dường như muốn động vào hư không.

Nhưng giờ phút này, nữ tiên kia lại không biết khi nào xoay người lại, hừ lạnh một tiếng: "Lúc này còn muốn chạy, không cảm thấy quá muộn rồi sao?"

Nàng đột nhiên cất bước bước ra liền đã đến trước mặt ngân trâm, một tay nắm cây trâm, sau đó điểm về hướng Kim Tượng Đế độn đi.

Toàn bộ động tác nhìn rất ưu nhã và mềm mại, thế nhưng, trong mắt Kim Tượng Đế lại rất đáng sợ. Mỗi một hành động đều không dùng chút pháp nào, sạch sẽ đáng sợ đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Bên Cạnh Thiên Hà Hiện Yêu Ma

Mỗi động tác của tiên nữ kia giống như siêu thoát khỏi thế gian, cổ tay nàng trắng ngọc thanh khiết nắm bắt ngân trâm đâm chậm chậm vào không trung, thế nhưng Kim Tượng Đế rõ ràng đã trốn vào hư không nhưng lại phát hiện mình không thể nào chạy thoát khỏi mũi trâm này.

Hắn biết rõ chỉ cần mình tiếp tục bỏ chạy ra ngoài liền sẽ bị cây trâm bạc đâm chết.

Trong chớp mắt suy nghĩ hắn xoay người đâm một nhát kiếm.

Nhát kiếm này có pháp sinh theo mũi kiếm, một con cự xà pháp tượng lao ra khỏi kiếm, rít gào nhằm phía tiên nữ kia. Thân hình Kim Tượng Đế sau nhát kiếm đầy liền hiện ra, người mặc kim bào, linh quang chấn động quanh thân, toàn bộ linh lãng và pháp ý đều dung nhập trong kim xà pháp tượng hòa vào nhát kiếm.

"Hừ..." Tiên nữ hừ lạnh, hư không như sấm cuộn cuộn. Có điều pháp ý của Kim Tượng Đế cũng không phải đồ bỏ, hắn sao chép vạn pháp, vạn pháp ở trong lòng, Như Ý linh phù kết trong đan điền lại giống như bao hàm tất cả, hiện giờ, cả người hắn như bao phủ bởi một đạo pháp phù.

Một tiếng hừ lạnh kia là pháp chú, mặc dù như sấm cuộn cuộn nhưng không ngăn được kiếm của Kim Tượng Đế, kiếm trong tay hắn cũng không có rung động chút nào.

Nhưng mà thân thể của hắn lại vô cùng nghiêm trọng, kể từ khi hắn sao chép pháp ở trong Vạn Pháp các, rồi đến bên cạnh Thiên Hà ngộ pháp tới nay, đây mới là trận chiến đầu tiên.

"Keng...", một vệt sóng tỏa ra từ trên mũi kiếm và trâm bạc, Kim Tượng Đế chỉ cảm giác có một cỗ pháp ý lạnh lẽo luồn vào kiếm ý.

Thân hình hắn xoay tròn trong hư không, như ẩn như hiện đẩy cỗ pháp ý ra khỏi thanh kiếm, đồng thời, tất cả pháp thuật trong lòng đều thi triển theo đường kiếm.

Nhát kiếm xuất, phong vũ tương tùy.

Phong sắc như kiếm, mưa nặng vạn quân, mà thân thể hắn thì biến mất trong mưa gió, biến ảo vô thường, thoát ẩn vào gió, thoát hiện ra trong mưa, huyền diệu khó lường, trong nháy mắt giống như có rất nhiều Kim Tượng Đế tấn công tiên nữ kia.

Tiên nữ thân khoát lụa mỏng, tay cầm trâm bạc, tiện tay đâm vào không trung liền lần lượt bức Kim Tượng Đế thoái lui. Nơi nào ngân trâm đâm vào đều thổi tan mưa gió, xé rách hư không.

Phong vũ chợt biến hóa, từng đóa hỏa diễm xuất hiện, đóa đóa hỏa diễm như hoa sen phiêu hốt vạch động, trong phút chốc liền hình thành một đại trận. Đại trận vừa sinh ra, khắp cung điện đâu đâu cũng là lửa.

Mặt dưới cung điện có sát hỏa dâng lên giống như dung nham trong lòng đất, một mảnh đỏ bùng. Theo đó lại có một con cự xà toàn thân đỏ đậm từ bên trong chui ra, há miệng nhào tới nữ tiên.

Nàng vẫn như cũ dùng trâm làm kiếm, một trâm đâm xuống.

Chiều này hoàn toàn khác với những lần trước, nếu như nói lúc trước khi đâm tới trên cây trâm bao phủ một loại khí tức sắc bén lạnh lẽo, thì một trâm này sử ra lại dày nặng như núi, nhìn cực chậm rãi nhưng cảm giác không thể né tránh.

Con hỏa xà thật lớn chui ra từ dưới nền đất cung điện kia liền từng tắc vỡ tan dưới ngân trâm.

Lửa bốc cháy trong cung điện càng ngày càng sâu cũng hóa thành một con hỏa diễm cự xà quấn lấy tiên nữ, nhưng mà trên người nữ tiên dâng lên một tầng linh quang, mơ hồ có thể thấy vạn dặm giang sơn, nhật nguyệt và tinh tú ẩn hiện, cự xà kia không tài nào có thể nuốt hết.

Hỏa diễm nồng đậm lại một lần nữa thay đổi biến thành một đám mây đen như mực, trong mây có sấm rung chớp giật, một con cự xà cuộn lên trong mây đen. Đột nhiên, một đạo lôi quang chói mắt phóng ra từ trong mây đen.

Ánh mắt nữ tiên vẫn lạnh lùng không đổi, ngân trâm trên tay nổi linh quang mãnh liệt, vung ra đâm vào mây đen không màng sấm chớp, nàng vừa vung tay thì sấm chớp đã bị đẩy sạt sang bên.

Cây ngân trâm của nàng lại lần nữa đâm vỡ tan cự xà trong mây đen, đám mây như bị kiếm chém qua, trong nháy mắt biến thành hai nửa, cự xà biến mất, mà những tia sét bị nàng đẩy sang bên cạnh lại đổi hướng quán tới nàng, một vệt kiếm quang từ trong điện mang đâm ra, mũi kiếm chỉ thẳng lưng nàng.

Thân hình Kim Tượng Đế hiển hiện ra, quanh người cuộn cuộn pháp quang, trên đỉnh đầu nguyên hình pháp tượng ngọc đầu gầm rống.

Trong mắt nữ tiên hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng rất nhanh bị che phủ bởi lửa giận.

"Không biết sống chết." Sau khi nói ra câu này, quanh thân nàng nổi lên một tầng thần quang, trong hư không mơ hồ có một mảnh cảnh tượng muốn hiển lộ ra.

Kim Tượng Đế hoảng hốt, hắn cảm ứng được một loại uy áp vô biên, hắn biết rõ nữ tiên sắp hiển lộ pháp tượng rồi, hắn cảm giác được pháp tượng sắp lộ ra kia đã không còn chỉ là pháp tượng, mà như là một thế giới mông lung.

Hắn xoay người trốn gấp, hóa thành một con rắn lùn vào trong hư không, mạnh mẽ xâm nhập vào trong hư không ngưng thực.

Nữ tiên không truy đuổi mà đứng ở nơi đó trầm tư như nghĩ đến chuyện gì, qua rất lâu sau nàng mới ngồi xuống trước bàn trang điểm kia. Trong nháy mắt lúc nàng ngồi xuống, cung điện vốn an tĩnh đột nhiên sống lại, những tiên nữ kia từng người lại bắt đầu chuyển động, chỉ là các nàng giống như không biết chuyện gì, nguyên bản đang làm cái gì thì tiếp tục làm cái đó, không có chút chần chừ hay nghi hoặc nào.

Kim Tượng Đế chạy thẳng về Hạp Vĩ doanh, tìm đập loạn xạ, nếu như hắn không có chiêu thức độn thuật ấy e rằng hiện tại vẫn chưa thể thoát khỏi cung điện kia.

"Rốt cuộc nàng có phải là Tây Vương Mẫu này chuyển thế hay không chứ, nếu như đúng, vậy thì người trong cung điện kia là ai, nếu như không phải vậy tại sao lại giống như thế."

Kim Tượng Đế ngồi ở đó suy nghĩ rất lâu nhưng không truy ra điều gì liền lấy thanh Ngọc Cảnh kiếm kia ra, lật tới lật lui nhìn, trầm nghĩ thanh kiếm này trái lại là kiếm tốt, rất thích với hợp mình, pháp thuật của mình đều có thể thông qua thanh kiếm này mà sử dụng.

Ngọc Cảnh Ngọc Cảnh, hiển lộ nhiều loại diệu pháp như ngọc các diệu cảnh.

Vốn hắn chỉ nhìn thấy thích mắt nên tiện tay cầm lấy, không nghĩ tới ngược lại sử dụng rất tốt.

Nếu đã dùng tốt, ta đây liền hảo hảo tế dưỡng một phen vậy.

Nghĩ là làm, hắn phun ra từ miệng một ngưng huyền thanh linh quang lên trên kiếm, linh quang cấp tốc tràn ra bao phủ lấy kiếm.

Một đêm rất nhanh liền trôi qua, khi ánh mặt trời rọi chiếu cả dòng Thiên Hà thì lại đến phiên đám người Kim Tượng Đế tuần tra.

Hắn vẫn ở trên đề tu hành, trải qua trận đánh vừa rồi, hắn minh bạch trong thiên hạ này e rằng còn có rất nhiều người thắng được mình.

Một con cự xà cuộn lên trong hư không, cao mấy chục trượng, quấy nhiễu một mảnh thiên địa phong vân. Xung quanh cự xà pháp quang như ngọn lửa, đủ mọi màu sắc, từng đám từng đám bập bùng.

Trong lòng Kim Tượng Đế kỳ thực còn có một nghi vấn, đó chính là tại sao khi Tây Vương Mẫu chiến đấu với mình thì hình như rất sợ bị người phát hiện? Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn trở về Hạp Vĩ quân doanh thì không sợ vương mẫu truy tra.

"Ê..."

Kim Tượng Đế đột nhiên nghe thấy tiếng người kêu to, hắn tỉnh lại từ trạng thái tu luyện.

Là cô nàng Tử công chúa, vì đây là nơi nàng ra vào Thiên Hà cho nên nơi phạt nàng cũng là một đoạn hà vực này.

Kim Tượng Đế thấy Tử công chúa đang nhìn mình nhưng không lên tiếng, bởi vì nàng chỉ gọi "Ê" .

"Người có thể giúp ta một việc hay không?" Tử công chúa mở miệng nói.

"Không thể." Kim Tượng Đế trả lời thẳng.

"Người..." Tử công chúa ghen hờn, nàng hít sâu một hơi, nói tiếp: "Chuyện này của ta, chỉ cần là chân anh hùng nhất định sẽ không cự tuyệt."

"Anh hùng? Cái gì là anh hùng?"

"Người có thể khiến người khác kính ngưỡng."

"Người như vậy có thể cứu sư huynh của ta không?" Kim Tượng Đế hỏi.

"Sư huynh của người làm sao?"

"Hắn bị vây khốn tại Linh Sơn."

"..." Tử công chúa trầm mặc, nàng cảm thấy mình không thể giao tiếp với tên yêu này.

"Chuyện ta nói người nhất định có thể làm được, hơn nữa nếu làm xong ta đảm bảo sẽ báo đáp đàng hoàng." Tử công chúa nói.

Nhưng mà nàng không nhận được câu trả lời, bởi vì trên đỉnh đầu Kim Tượng Đế lại hiển hiện ra con cự xà kia, nàng biết rõ như vậy là tên tuần hà sử

này lại chìm vào luyện pháp rồi.

Nàng âm thầm buồn bực, thế nhưng lại không có bất cứ biện pháp gì. Nàng bị vây ở chỗ này đã nhiều năm, thời gian đầu còn đỡ, nhưng cái cảm giác cô tịch vô biên này nhanh chóng gặm nhấm tâm hồn nàng, hơn nữa còn có người đang chờ nàng hồi âm, nàng đã đáp ứng nhưng giờ lại bị vây ở chỗ này, muốn đi cũng không được.

Thân thể Kim Tượng Đế thoát ẩn thoát hiện trên đê, hai tay bấm quyết, miệng niệm pháp chú.

Đột nhiên, hần ngừng lại, bởi vì hần cảm ứng được có động tĩnh bất thường trên đê, hần mở mắt ra nhìn, chỉ thấy trên đê không biết khi nào đã nở một đóa tử hoa.

Con đê này không thể nào nở hoa.

Hần đi tới bên cạnh bông hoa cẩn thận ngồi xổm xuống, tất cả những chuyện không tầm thường đều có khả năng gây nguy hiểm chí mạng.

Chỉ là hần mới ngồi xổm xuống, trên đóa tử hoa kia đột nhiên hiện ra một cái khuôn mặt.

"Hi hi, bị phát hiện nhanh thật."

Kim Tượng Đế khẽ nhủ thầm, hần biết rõ, bất cứ yêu hoặc ma nào có thể xuất hiện tại nơi đây đều không phải hạng đơn giản.

"Ngươi là yêu, ta cũng là yêu, chúng ta làm ăn đi." Tử hoa kia nói ra.

"Ta là yêu, nhưng ngươi vị tất là yêu." Kim Tượng Đế nói.

"Hi hi, ta đương nhiên là yêu, một cái hoa yêu, chỉ cần làm ăn với chúng ta, ta nhất định tặng ngươi một lần đại tạo hóa." Tử hoa nói ra.

"Đại tạo hóa không phải là chuyện hoa yêu nhà ngươi có thể tặng được, hơn nữa, đại tạo hóa cũng không phải người nào cũng có thể tiếp nhận." Kim Tượng Đế nói ra.

"Hay thật, nhìn vậy mà cũng thông minh gồm, nếu đã không muốn đại tạo hóa vậy tặng ngươi phú quý, có muốn hay không."

"Nói suông ai cũng nói được." Kim Tượng Đế không tin nói ra.

"Đương nhiên không phải nói suông, lời hứa từ đê quân của chúng ta ở trong tam giới này không phải ai cũng có điểm phúc được nhận đâu."

"Đế quân? Đế quân nào?" Kim Tượng Đế nghi hoặc hỏi thăm.

"Đương nhiên là Cửu U đế quân, ngươi chỉ việc ngó lơ đoạn hà vực này, chúng ta sẽ tặng ngươi một kiện tiên thiên linh bảo, thế nào? Hoặc là pháp môn tu luyện một dạng đại thần thông." Tử hoa nói ra.

Kim Tượng Đế cau mày, hần vốn tưởng rằng con yêu này ngẫu nhiên tới đây nhưng sau khi nghe nói như thế, hần lập tức minh bạch sự tình không đơn giản.

Hần liền giả tăng cảnh giác, nhìn Thiên Hà mịt mờ, khung cảnh yên tĩnh, nhưng Kim Tượng Đế lại cảm thấy phía dưới sự yên tĩnh này là sóng lớn đang cuộn trào.

Hần không tin đối phương sẽ đưa cho mình tiên thiên linh bảo gì, càng sẽ không giao dịch gì với hoa yêu này. Hần cảnh giác thối lui một bước, chỉ là hần vừa nhắc chân, đóa Tử hoa kia đột nhiên mở miệng nói: "Hừ, không biết tốt xấu."

Lời nói mới dứt, Tử hoa bỗng hóa lớn, đóa hoa kia như một cái miệng khổng lồ ngoác ra chụp tới Kim Tượng Đế. Trên Tử hoa ngập trời ma điểm, hung dữ vô cùng, mơ hồ có rất nhiều Tử hoa nhỏ nở ra, rất đẹp nhưng cũng rất kì dị.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Trong Thế Giới Hoa Ngộ Chân Ngôn

Kim Tượng Đế cảnh giác nhưng không sợ hãi. Khi đóa tử hoa nho nhỏ quý dị kia đột nhiên biến thành khổng lồ thì hần cũng há mồm hống lên một tiếng, ám lôi đầy trời. Một con cự xà cuộn thân mở cái miệng lớn cắn về phía đóa hoa kia.

Pháp tượng Kim Xà thôn thiên nuốt địa, sóng vô hình tràn lan trên thiên hà. Tử hoa không cách nào hạ xuống, đóa hoa che trời kia cũng không dám tiếp cận pháp tượng cự xà. Nhưng thủ đoạn của Kim Tượng Đế không chỉ có vậy, đâm một kiếm, mưa gió theo, không thấy kiếm chỉ thấy cảnh, trong mưa

gió phảng phất như có son hà ẩn hiện.

“Người, một xà yêu nho nhỏ vậy mà lại có pháp thuật như thế”

Trong hư không truyền tới thanh âm bất khả tư nghị, chỉ là thanh âm mới xuất hiện thì kiếm đã đâm vào nhụy hoa, từ hoa vỡ vụn, nhưng hoa bay đầy trời còn nguyên. Trong mắt Kim Trọng Đế là một vùng mông lung, hoa hoa bay múa, trong tích tắc trên đê sông hoa đại mộc đầy rồi bắt đầu vurun tới tận nơi xa xôi phảng phất như vô cùng vô tận.

Kim Trọng Đế cảm kiếm đứng trong hư không, nhất thời không phân biệt nổi đóa hoa nào mới là chân thân của hoa yêu, hấn híp mắt chăm chú quan sát. Đương lúc hấn muốn dùng thiên hà pháp lệnh thì hoa đại mộc khắp đê sông đột nhiên lại tràn ra, không chỉ trên đê mà còn tràn tới tận biển mây và thiên hà.

Con đê dưới chân đột nhiên xuất hiện biến hóa, con đê vốn mang màu xanh đột nhiên hóa thành màu đen, một đám mây trắng mênh mông biến thành màu xanh đậm, thành thảo nguyên vô bờ vô bến, chỉ có Thiên Hà vẫn là sông chỉ có điều không phải là Thiên Hà cũ mà là một dòng sông nhỏ uốn lượn trên thảo nguyên, an tĩnh và chậm rãi tuyệt không có cái thế cuộn cuộn chảy của Thiên Hà

Đây là đâu?

Kim Trọng Đế cảm giác không ổn, hấn thử chém một kiếm về phía hư không, gió mát và mưa phùn xuất hiện nhưng uy lực giảm mạnh. Hấn đứng trên bờ sông nhìn ra giữa sông, chỉ thấy nước sông trong vắt, bên trong có cá đang bơi lội.

Đây không phải thiên hà, nơi này tuyệt không phải trên trời.

Kim Trọng Đế nghĩ vậy, hấn cẩn thận đứng đó không dám cử động, bởi hấn nghĩ tới một loại pháp thuật

“Nhất hoa nhất thế giới”

Đây là huyền thuật nhưng huyền thuật tới cực trí sẽ thành thật, nhất hoa nhất thế giới là huyền thuật đạt cảnh giới tối cao, từ huyền hóa thật, nếu có thể ngộ ra đại đạo pháp tắc rồi hòa vào đó thì sẽ diễn hóa thành thế giới chân thực. Kim Trọng Đế đương nhiên không tin hoa yêu có bản sự này chẳng qua bây giờ hai mắt mình có thể nhìn thấu vạn vật mà vẫn cảm thấy chân thực như vậy.

Vurun tay hái một đóa hoa, hoa tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt. Lại ngồi xồm xuống, đặt tay vào trong sông cảm thụ nước, nước sông hơi lạnh, lực chảy của nước đập nhẹ nhàng vào bàn tay. Lại vurun tay nắm lên một đám bùn, mùi của bùn đất cũng tràn ra.

Chân thực thế này tuyệt không phải huyền thuật bình thường.

Khởi điểm của huyền thuật chẳng qua chỉ là mê hồn khiến người thất thần, chỉ cần tu vi cao thâm là sẽ tỉnh lại rất nhanh, còn đã hình thành thế giới, cho dù người biết đó là huyền thuật nhưng cũng không thể nào rời được thì thật là đáng sợ.

“Hi hi, đây là thế giới hoa của ta nếu như người không thần phục thì vĩnh viễn cũng đừng mong ra ngoài. Đế quân của chúng ta là người cường đại nhất trong thiên địa, có thể hiệu ứng với hấn là vận khí của người, và lại người cũng là yêu, nếu như đã là yêu thì cần gì phải thụ mệnh ở thiên đình” Thanh âm của Hoa Yêu vang lên trong hư không

Nhưng Kim Trọng Đế không thêm đề ý đến nàng.

Đây là lần đầu tiên Kim Trọng Đế gặp phải loại huyền thuật cường đại này, các loại pháp pháp trước đây không nhất định phá được.

Có người nói tự tàn là có thể giúp người thanh tỉnh sau đó y tự tàn cuối cùng trọng thương từ vong.

Có người cho là tĩnh tọa, bài trừ tạp niệm thì huyền thuật sẽ phá nhưng ngồi ở đó trong nháy mắt đã chết già.

Chẳng qua khi hấn sao chép vạn pháp cũng có huyền thuật, có một loại pháp pháp là vận toàn lực niệm động chân ngôn. Chân ngôn là thiên địa huyền âm, tu sĩ tự mình ngộ ra thiên địa huyền âm. Thiên địa huyền âm ghi trong sách vở để người khác học tập gọi là chân ngôn.

Trong khi hấn chép sách về huyền thuật, có một quyển sách do chính tay sư phụ viết, ở đó có một đoạn viết về chân ngôn phá huyền

Hấn bắt đầu niệm thiên địa huyền âm, một con cự xà gãy giữa trên không trung, cùng lúc đó chân ngôn bắt đầu vang lên khiến cả thế giới hoa chấn động

Trên không xuất hiện hư ảnh của một đóa từ hoa to lớn, nàng kinh hãi nhìn Kim Trọng Đế phía dưới. Chân ngôn phá huyền không phải người nào cũng có thể nắm giữ, hoặc là thiên phú thần thông, hoặc là có truyền thừa. Nếu như không phải là hai dạng này thì sẽ là nhờ vận khí.

Con yêu xà này tựa hồ từ lúc đầu đã biết mình đang ở trong huyền cảnh nên cực kỳ lãnh tĩnh bắt đầu niệm động chân ngôn, như vậy hiển nhiên hấn có một sự môn không tệ.

Vốn nàng còn tưởng hấn là một kẻ không có căn cơ, nhờ cơ duyên được thu vào trong thiên đình làm binh tướng tiểu yêu thôi.

Từ tiếng đầu tiên của chân ngôn vang lên thì âm thanh hạo đặng của nó đã vang vọng trong huyền cảnh, nếu chỉ là một tiếng thì không sao nhưng từng tiếng từng tiếng hạo hạo đặng đặng vang lên khiến huyền cảnh tựa như mặt nước bằng phẳng này bắt đầu rung động.

Chân ngôn như chuông lớn vang vọng những bông hoa kia mới nở đã héo tàn, con sông bình tĩnh bắt đầu vang lên tiếng nước chảy cuồn cuộn.

Trong lòng Hoa yêu giận dữ thầm nói: “Chẳng lẽ lần đầu tiên phụng mệnh đi lại thất bại trở về? Ta không tin thế giới hoa của ta bị một con xà yêu vô danh phá hủy”

Trong thế giới hoa bắt đầu có gió rồi gió mát hóa thành cuồng phong, thiên không trong sáng hóa thành mây đen rậm rạp sau đó là tiếng sấm sét vang vọng, mưa to âm ẩm trút xuống, nước sông tăng vọt, từ thượng du cuộn xuống tựa như một con nộ long điên cuồng. Mây đen bao phủ hồi lâu rồi đột nhiên có một tia chớp thô to đánh xuống Kim Tượng Đế.

Chân Ngôn của Kim Tượng Đế bị tiếng sấm át mất, chấn động trong thế giới của hoa không biến mất mà hóa thành thiên địa dị tượng cường liệt.

Tròng mắt của Kim Tượng Đế đóng chặt nhưng hắn cảm giác được biến hóa của thế giới hoa. Hắn có thể cảm nhận được con sông cuộn chảy và sấm sét trên không tỏa ra khí tức cực kỳ nguy hiểm. Hắn biết nếu mình bị cuốn vào trong đó thì sẽ nguy hiểm đến sinh mạng có thể sẽ phải chết ở nơi này nhưng nếu như mình dừng niệm chân ngôn thì chính mình cũng không ra được.

Hoa yêu không ngờ lại đáng sợ như vậy, lợi dụng chấn động do chân ngôn mình mang tới để tạo nên thiên tượng đáng sợ trong thế giới này, từ huyền chuyển thực cực kỳ nguy hiểm.

Chân ngôn pháp chú tuy bị âm thanh của thiên tượng che lấp nhưng vẫn không đình chỉ. Lúc mà nó dừng lại thì đó chính là lúc Kim Tượng Đế phải chết, cự xà trên đầu hắn bay vọt lên, hỏa diễm bộc phát, ngửa lên trời gầm thét, nghênh đón lôi đình.

Chân ngôn pháp chú không phải chỉ do thân mình niệm mà còn có thể dựa vào pháp tượng niệm, thiểm điện rơi lên pháp tượng của cự xà lập tức tan biến sau đó lại có áp lực càng lớn hơn từ trên mây đen truyền xuống.

Chân ngôn pháp chú của hắn càng thêm mạnh mẽ thì chấn động của thế giới hoa càng đáng sợ, thiên tượng do hoa yêu dựa vào chấn động tạo thành lại càng cường đại đáng sợ, cho tới lúc nào đó thế giới hoa này không thể chịu nổi pháp chú chân ngôn hoặc là Kim Tượng Đế không chịu nổi uy áp đáng sợ của thiên tượng.

Đây chính là bác đầu với hoa yêu cũng là bác đầu với chính mình.

Kim Tượng Đế thật không nghĩ tới thế giới hoa này lại đáng sợ tới mức như vậy.

Sấm sét hạ xuống, sóng lớn phun trào, nhưng linh quang xung quanh hắn phun trào, thân lại tựa như đá tảng, lôi đình và sóng lớn đánh lên người hắn lập tức tán tóai.

Những con gió không đầu không cuối đột nhiên biến đổi, trở nên đáng sợ. Từng cơn tựa như đao mang kiếm khí, từng chút từng chút loại bỏ linh quang quanh thân Kim Tượng Đế. Linh quang quanh người của hắn hiển nhiên là diệu pháp hộ thân của như ý linh phù trong đan điền thể nhưng dưới những cơn gió kia lại không ngừng suy yếu.

Cự xà pháp tượng trên đỉnh đầu hắn cũng chậm rãi thu nhỏ, pháp tượng kia do thần ý của hắn hóa thành, điều này chứng tỏ thần ý của hắn tiêu hao quá lớn rồi.

Nhưng hắn vẫn không có ngừng niệm chân ngôn, từng tiếng từng tiếng một từng tầng từng tầng pháp chú chồng lên nhau. Trong thời khắc sau cùng này hắn dường như đã quên mất cả hiểm nguy, trong lòng chỉ có chân nguyên phá huyền, từng tiếng chồng lên nhau.

Thế giới của hoa đã không còn một chút tình mỹ nào, chỉ có hắc ám bao trùm, sấm sét âm ỉ, cuồng phong gào thét. Dưới chân Kim Tượng Đế xuất hiện một vòng xoáy hủy diệt, phảng phất như bất cứ sinh mạng nào tiến vào đó sẽ bị xé thành phần vụn.

“Phá...”

Vốn đang nhắm mắt niệm chú Kim Tượng Đế đột nhiên hét lớn một tiếng, dưới tiếng hét này, hắc ám vô biên và lôi đình gầm rú, mưa gió và vòng xoáy trong nháy mắt tan biến. Cự xà trên đỉnh đầu hắn xông lên, nhắm phía thiên không, đâm phá trời cao, bạch quang hạ xuống, thế giới hoa này tan biến.

Thiên hà vẫn chảy xiết dưới chân, mây trắng vẫn mênh mang vô bờ vô bến, nơi xa tứ công chúa vẫn còn đứng trên một con thuyền nhỏ nhìn về nơi này, chỉ là trên cự xà có thêm một loại thần vận, càng thêm to lớn.

Đi tìm hoa yêu thì chỉ thấy một bông từ hoa trong thiên hà bị nước sông nuốt lấy.

Kim Tượng Đế không biết hoa yêu kia ra sao nhưng trong lòng hắn vẫn còn cảm giác sợ hãi nếu như cuối cùng mình không lĩnh ngộ được tinh túy của phá huyền chân ngôn thì đã chết trong thế giới hoa rồi.

Có một đạo linh quang xé không rơi xuống bên cạnh hắn, linh quang hóa thành một người.

“Kim đạo hữu người không soa chữ, vừa rồi ta cảm thấy nơi này có chấn động mãnh liệt của pháp lực” Người hỏi là Thông Vân đạo trưởng, mấy năm gần đây quan hệ của y và Kim Tượng Đế không tệ, bất quá tính y cũng ôn hòa, quan hệ với ai cũng không tệ.

Vừa rồi tựa như là Kim Tượng Đế và hoa yêu đấu pháp rất lâu nhưng thực tế là bị vây trong thế giới của hoa, bọn họ cảm ứng được chỉ là thời khắc mà

Kim Tượng Đế phá vỡ thế giới của hoa.

“Không sao, vừa rồi có một hoa yêu xuất hiện ở đây, thiếu chút nữa là thành công” Kim Tượng Đế nói.

“Hoa yêu xuất hiện ở đây? Vậy khẳng định là quý dị bất phàm, may là đạo hữu vô sự” Thông Vân đạo trưởng nói, y nói không sao, có thể xuất hiện ở đây tuyệt không phải kẻ tầm thường.

“Sau này gặp phải chuyện này nhất định phải tranh thủ thời gian dùng thiên hà pháp lệnh” Thông Vân đạo trưởng nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đan Điền Có Sóng Cuộn Chảy Xiết

Thông Vân đạo trưởng là người có kinh nghiệm, sau khi hai người trao đổi một lúc thì y lập tức ly khai

Nháy mắt một cái, lại một tháng qua đi.

Hôm đó Kim Tượng Đế ngồi trong doanh trường tu hành, Ba Tứ từ bên ngoài tiến vào.

Ba Tứ nhìn có vẻ do dự, muốn nói lại thôi

“Làm sao?” Kim Tượng Đế hỏi

“À, chả là...”

Kim Tượng Đế nghi hoặc nhìn gã

“Trước ngươi gặp phải hoa yêu tại sao lại không đồng ý với nàng?” Ba Tứ nói

Kim Tượng Đế càng thêm ngờ vực nói: “Vi sao phải đồng ý với nàng, đó là một con yêu ma tiến vào Thiên Giới, khẳng định có mục đích mờ ám”

“Kệ mục đích của nàng chứ, hại là thiên giới cũng có phải hại ngươi đâu” Ba Tứ nhanh nhẩu nói

Kim Tượng Đế dường như hiểu ra cái gì sau đó nói: “Rồi, sau này ta sẽ đồng ý”

Ba Tứ lập tức cao hứng nói: “Ta biết ngươi không phải dạng người này”

“Dạng người nào?”

“Dạng yêu thần phục Thiên Đình”

Kim Tượng Đế cười, đúng là hần chẳng quan tâm tới Thiên Đình, chẳng qua con hoa yêu kia thiếu chút nữa đã lấy mạng mình, nếu như có cơ hội thì sẽ cho nàng đẹp mặt.

Kim Tượng Đế vẫn tiếp tục tu hành chỉ có điều hần phát hiện ra tu hành của mình đã đình trệ, mười bảy tầng Như Ý Linh Phù đã được kết nhưng không cách nào kết được tầng mười tám. Tầng này cứ dung hợp vào là sẽ tán đi cảm giác như không hợp với mười bảy tầng trước.

Là một xà yêu, Kim Tượng Đế từ lúc khai linh đến giờ đều cố gắng trở nên cường đại, trong sơn cốc vô danh thổ nạp linh khí nhìn thấy thiên địch bị đạo nhân thu làm tọa kỵ khiến tâm linh của hần chịu phải chấn động. Kim Tượng Đế lập tức hiểu được chỉ có trở nên cường đại mới không bị người ta thu phục hoặc chém giết.

Về sau khi Kim Tượng Đế đi qua trùng trùng sơn mạch tới tiểu thôn của nhân gian học tập văn tự của nhân loại, nhận lão phu tử làm thầy nhiều năm, sau đó đi cùng Thanh Y mong học tập pháp thuật, lại từng cô độc đi trong gió tuyết bước lên con đường mệnh mạng tìm kiếm điểm hóa, có thể thấy tâm cầu đạo của hần kiên định biết bao nhiêu.

Kim Tượng Đế vẫn còn ở trên Thiên Hà bởi thứ nhất là do lệnh của sư phụ thứ hai là tu vi của mình liên tục tăng lên nhưng bây giờ tu vi đã dừng lại.

Vài ngày qua đi vẫn y nguyên như cũ trong lòng Kim Tượng Đế bắt đầu cảm thấy phiền não. Ngay khi hần vừa đã tọa thì ý thức phảng phất như bị một vòng xoáy hút vào trong một không gian, mở mắt ra thì phát hiện mình ở trong một vùng hư không mênh mông, trước mặt có một lão giả râu tóc bạc phơ ngồi ở đó, chính là sư phụ của mình.

“Sư phụ đây là nơi nào?”

“Đây chính là linh đài của ngươi”

“Sư phụ người tìm đệ tử có việc gì, có phải đã tới lúc đệ tử rời nơi đây không?”

“Vi sư tới truyền cho ngươi phù pháp quan tướng tầng thứ mười tám của Như Ý Pháp Phù, chỉ cần ngươi kết đủ mười tám tầng là có thể rời đi”

“Sư phụ vì sao đệ tử luôn thất bại khi kết tầng thứ mười tám?” Kim Tượng Đế hỏi

“Ngươi có biết vì sao vì sư muốn ngươi tới thiên hà tu hành không?”

“Bởi vì thiên hà là do một thiên địa cảm pháp biến thành?” Kim Tượng Đế đáp lại

“Đó là điều thứ nhất. Ngươi tuy là rắn khai linh nhưng lúc hóa hình lại trừ bỏ yêu khí, thân thể thanh linh, khi ngồi nghe đạo của ta ngộ được rất nhiều pháp, cho nên vi sư lệnh ngươi tới thiên hà bởi trong sông nước của thiên hà có chứa vô số pháp đan vào nhau tạo thành một con sông, không thể tách rời, vì sư muốn ngươi biết, ngộ pháp nhiều vẫn cần phải dung nạp lại, nếu có người giống như ngươi nhất định sẽ nhặt một vài thuật pháp để chuyên tu còn lại thì vứt bỏ nhưng có một cách khác đó là giống như thiên hà dung nạp tất cả”

“Vạn pháp nạp tại tâm, nhất phù hóa vạn pháp”

“Cho nên tầng thứ mười tám sau khi kết thành Như Ý Linh Phù sẽ hóa thành Như Ý Chân Linh Đạo Phù, mỗi người tu hành sẽ có một Như Ý Chân Linh Đạo Phù khác nhau, giống như Tuệ Ngôn sư huynh đạo phù là một vùng tinh không do hấn nhìn tinh không ba mươi hai năm tạo thành còn Như Ý Chân Linh Đạo Phù của Trí Thông là một con Thái Cổ Bạo Viên”

“Sư phụ, đó là pháp tượng sao?”

“Đó là căn bản của pháp tượng, linh đài của ngươi có hình ảnh của tuyết sơn, nếu ngươi kết đan phù thành tuyết sơn đương nhiên sẽ dễ dàng chi là điều này cũng sẽ lãng phí thiên phú của ngươi”

“Vậy con nên kết nguyên hình pháp tượng ra sao?” Kim Tượng Đế cẩn thận hỏi con đường tu hành của mình sau này.

“Đây là lý do mà ta muốn ngươi đi tới thiên hà tu hành, thiên hà cuộn cuộn, dung nạp vạn pháp, vạn pháp quy nạp, mới thành thiên hà, nếu ngươi có thể cảm nhận được điều này thì không cần lo gì khác”

“Vâng, đa tạ sư phụ chỉ điểm”

Đêm đó, Kim Tượng Đế ở trong linh đài tiếp thụ sự dạy bảo của sư phụ, khi hấn tỉnh lại thì trời đã sáng. Hấn đi tới cạnh thiên hà, nhìn vào dòng sông cuộn cuộn không dứt này.

Như Ý Linh Phù trong đan điền so với lúc hấn mới lên thiên hà cũng không có mấy biến hóa, nhưng lại có thêm một chút thần vận phảng phất như là một vật sống, chợt hấn đưa mắt nhìn kỹ thì linh phù kia tựa như một con sông đang cuộn chảy. Đó chính là thần vận hấn cảm thụ được khi kết phù cạnh thiên hà.

Pháp chú, ngự bảo, sử kiếm, then chốt đều ở thần vận nếu có thần vận, pháp chú, ngự bảo và kiếm thuật đều sẽ tăng uy lực lên nhiều.

Pháp thuật có thể tích tụ, cũng có thể luyện nhưng chung quy còn phải dựa vào ngộ tính, ngàn người ngàn pháp.

Tầng mười tám của Như Ý Linh Phù cũng là Như Ý Chân Linh Đạo Phù, chỉ cần kết được sẽ sơ thành pháp tượng, Kim Tượng Đế biết bởi vì mình đã ngộ ra rất nhiều pháp cho nên sư phụ mới bắt mình sao chép vạn sách pháp thuật, cuối cùng lại bảo mình đến thiên hà, chính là hy vọng mình có thể kết thành thiên hà pháp tượng.

Đây cũng là con đường sư phụ dắt mình đi, cũng là thích hợp với mình nhất nhưng có thành hay không còn phải dựa vào bản thân.

Người trên Thiên Hà này đều tới nơi đây tu hành có điều từ nơi này ngộ tới cái gì thì mỗi người lại bất đồng.

Pháp Tượng là một loại ý cảnh, Thiên Hà tạo cho Kim Tượng Đế ấn tượng sâu nhất là hỗn loạn vô tình, vạn pháp đan xen dung hợp.

Hấn cần làm là cảm ngộ sâu hơn một chút

Chớp mắt đã qua một tháng, mỗi ngày hấn đều đi cảm thụ Thiên Hà. Như Ý Linh Phù trong đan điền cũng biến hóa mỗi ngày. Lúc hấn nhập định tu hành tâm thần chìm vào trong đan điền lại nghe được trong Như Ý Linh Phù phát ra tiếng chảy cuộn cuộn. Nếu như có người nhìn được đan điền của hấn sẽ nhìn thấy trong đan điền là một vùng sông nước dập dềnh.

Lại thêm vài tháng, Kim Tượng Đế đang ngồi trong trường tu hành thì đỉnh đầu bỗng nhiên trở nên mờ lung sau đó tiếng nước chảy xiết ào ào vang lên, một vùng sông nước cuộn cuộn. Đôi mắt hấn mở ra, trong mắt hiện vẻ vui mừng.

“Nguyên lai đây là cảnh giới Pháp Tượng”

Một vùng nước sông cuộn cuộn kia nuốt trọn Kim Tượng Đế khiến hần dường như ả vào trong hư không.

Nước sông lại cuộn, hần lại hiển lộ ra.

“Pháp tượng là một loại cảnh giới như hiện giờ ta còn chưa thể dùng để giao chiến với người được” Kim Tượng Đế trầm nghĩ, hần biết rõ điểm này, cũng suy nghĩ cách để thay đổi. Điều này khiến hần không khỏi nghĩ tới lúc chiến đấu với nữ tiên kia, mình thi nhiều pháp nhưng lại không thể ảnh hưởng người khác, bây giờ mình còn thiếu loại pháp thuật mạnh mẽ có thể giải quyết dứt khoát đối thủ.

Nghĩ tới đây hần khẽ động ngón tay, trên đầu ngón tay xuất hiện một đạo linh quang, linh quang tựa như ngọn sóng. Đây là Như Ý Chân Linh Đạo Phù, đạo phù này có thể hóa thành một con sông sóng nước cuộn chảy, có thể cuốn người vào hay không, có thể khóa chặt hoặc chém giết ở trong đó hay không thì còn phải đợi thực nghiệm và tu hành.

Mỗi pháp của người tu hành đều cần phải do tự mình thể ngộ và đề thăng.

Như Ý Linh Phù trong đan điền của hần đã hoàn toàn không còn mang dáng dấp của một đạo phù mà chỉ thấy sóng nước phiến dâng.

“Rào rào rào ...”

Đột nhiên trên trời thiên hà vang lên mấy tiếng trống, Kim Tượng Đế cảm thấy tim mình nhảy lên theo tiếng trống, huyết dịch sôi trào, phảng phất như tiếng trống kia vang lên trong linh hồn, thiên hà pháp lệnh treo bên eo hần đột nhiên xuất hiện linh quang.

Tiếng trống này là trống trận, nó vang lên biểu thị có ngoại địch xâm nhập. Nếu chỉ có một vài tiểu yêu mà thì không thể có tiếng trống vang lên được, nếu như trống đã vang thì đây là một cuộc xâm nhập với số lượng yêu ma lớn.

Sao lại thể được, có yêu ma nào dám can đảm xâm nhập Thiên Đình thống lĩnh tam giới.

Kim Tượng Đế vội cất bước đi ra khỏi doanh trướng, chỉ thấy trên Thiên Bình Thần Bì to lớn có một luồng kim quang tuôn xuống, một luồng sát khí phô thiên cái địa ép tới, chiếu rọi cả một vùng trời, không người có thể trốn được.

Từng vị tuần tra sứ từ trong doanh trướng đi ra, ai cũng nghi hoặc.

“Trống trận, tại sao có trống trận vang lên, do có yêu ma tiến vào Thiên giới sao?”

“Thật lớn mật, những yêu ma này quá cuồng vọng rồi, Thiên Đình hần nên phát binh tiêu trừ toàn bộ yêu ma”

“Đứng”

“Không thể nói như vậy được, phải xem xét rõ tình huống đã, thiên hạ này còn có nhiều yêu lương thiện”

Từng đạo linh quang bay nhanh về phía quân doanh, hạ xuống trước quân doanh rồi hóa thành người, đều là những người đang tại chức.

“Tướng quân có lệnh, tập hợp ở đại doanh” Người truyền lệnh là một trong hai hộ vệ ở tướng quân mà Kim Tượng Đế đã gặp khi mới tới Hạc Vĩ Doanh

Kim Tượng Đế theo chân mọi người cùng đi tới trướng của hạt vĩ tướng quân. Hần nhìn thấy trong đám người không có Ba Tứ. Nếu như có mặt y thì nhất định sẽ bắt chuyện với mình, chỉ là y không có ở đây, lại nhìn tiếp thì thấy những tu sĩ của thượng thanh mạch cũng không có, cho dù người đang tại chức cũng chưa thấy trở về.

Thế nhưng Thông Vân đạo trưởng lại ở đây, chỉ là gã yên lặng đứng đó, phảng phất như không quan tâm. Kim Tượng Đế nhìn gã, gã cảm thấy ánh mắt liền quay đầu lại lông mày khẽ nhíu tựa như có chút lo lắng nhưng vì đang trong đại trướng nên không nói chuyện.

Hạt Vĩ tướng quân khuôn mặt nghiêm túc đứng đó, hai mắt âm lãnh nhìn chư vị tu sĩ trong trướng.

“Chư vị đều là quân tướng của thiên hà, có yêu ma xâm nhập thiên hà là lúc chư vị dùng pháp, mỗi người tới lĩnh một cái quân lệnh, đi tới trước thần bì cùng với một vạn thiên binh chống đỡ yêu ma, nếu có lo lắng thì đừng trách ta thủ hạ vô tình”

Nói xong sát khí lộ ra, Kim Tượng Đế chỉ cảm thấy một cảm giác cực kì nguy hiểm truyền tới từ Hạt Vĩ tướng quân. Tròng mắt hần hơi híp lại trong mắt xuất hiện linh quang nhàn nhạt, nhìn tới sau người Hạt Vĩ tướng quân thì dường như hư không đang vận vẹo, trong đó ẩn hiện một cái đuôi bò cạp, cái đuôi bò cạp ẩn hiện hung quang kia phảng phất như lúc nào cũng có thể đâm xuống, hung ác vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Tu La Xâm Lấn Chúng Tiên Ân

Những tu sĩ trong trường đều tới từ các môn phái ở hạ giới, họ không phải thần linh nhưng tổ tiên hoặc tổ sư của họ đều là thần linh ở Thiên giới.

Lúc này, Kim Tượng Đế bỗng nhiên phát hiện không khí trong trường có chút kì quái, bọn họ liếc mắt nhìn nhau nhưng chẳng ai nói chuyện.

"Sao vậy? Chẳng lẽ chư vị có ý kiến?" Hạt vĩ tướng quân lạnh giọng nói: "Hay các vị cũng muốn tạo phản cùng với mấy thứ yêu ma quỷ quái kia?" Giọng y rất nghiêm nghị, đằng đằng sát khí, phía trên đầu y lơ mờ bốc lên một ngọn hắc diễm, một con bò cạp đen thui lùi ngo ngoe bò ra từ hư vô, sát khí vô tận ngập tràn trong không trung.

Kim Tượng Đế hơi giật mình, Hạt Vĩ tướng quân này có thể trở thành đại tướng một phương trong thiên hà, tự mình dựng nên một quân đoàn danh tiếng lẫy lừng, tu vi của hắn quả thực cao cường.

Hắn cúi thấp đầu, lúc này, khi nhìn vào hai mắt bự chảng của con bò cạp đen thui kia, hắn có cảm giác như đang bị một con tuyệt thế hung vật nhìn chằm chằm vậy.

"Thuộc hạ không dám."

Có người dẫn đầu, phần còn lại trong trường đều đồng thanh hô to: "Thuộc hạ tuân pháp lệnh." Sau đó, từng người đi lên trước nhận lấy một tấm quân lệnh.

Kim Tượng Đế cũng tiến lên, nhận lấy một tấm thiên binh quân lệnh màu bạc rồi xoay người, lui về chỗ cũ.

"Tất cả theo ta." Ngô Thiên Sư cất tiếng.

Kim Tượng Đế đã sớm nhìn thấy vị Ngô Thiên Sư này, quân đoàn có bốn vị thiên sư, nhưng bây giờ chỉ có một vị ở đây, còn ba vị kia thì không thấy bóng dáng.

Ngô Thiên Sư đi ra khỏi doanh trường, dẫn theo những người đã nhận thiên binh quân lệnh tiến đến phía dưới tấm bia thần.

Nhìn đám thuộc hạ lục tục đi ra, Hạt Vĩ tướng quân đứng ngoài trường hít mắt lại, không rõ đang nghĩ gì.

"Liệt thúc, mấy tên này đều cậy có sư môn, tổ tiên mà không nghe điều lệnh, có cần đuổi cổ hết đám bọn nó không?" Một trong hai hộ vệ trẻ tuổi đứng trước doanh trường cùng với Hạt Vĩ tướng quân nói.

"Hà hà, không cần phải thế, sư môn tổ tiên của bọn họ từ lâu đã thâm căn cố đế trong Thiên đình rồi, cho dù có đuổi thì đã sao? Nhóm người tiếp theo cũng đều là người của bọn hắn. Cứ mặc kệ bọn họ, chúng ta không cần lo, chúng ta chỉ cần làm tốt phận sự của mình là được. Các ngươi cũng tuyệt đối không nên vướng vào trong đó, nhất là ở cùng một chỗ với đám người Thượng Thanh nhất mạch." Hạt Vĩ tướng quân nói.

"Vâng, liệt thúc." Hai hộ vệ trẻ tuổi đáp.

Hạt vĩ tướng quân biết chuyện hôm nay tuyệt đối không đơn giản, sau trận chiến Phong Thần ngàn năm trước, những thần linh bị phong ấn vẫn bất phục, chỉ là do bị cấm chế Phong Thần bằng khóa chặt, không cách nào thoát được. Mà bây giờ, trong lúc chư thánh còn đang quy ẩn tuyệt tích trên thế gian, ngay cả mấy vị đại năng kia cũng đều biết mất, tam giới thoát nhìn tương chừng yên bình này, thực chất đang dần nổi sóng.

Y là yêu, quật khởi sau trận Phong Thần, dương danh nơi hạ giới sau được Thiên đình chiêu an làm một vị tướng quân nơi thiên hà này, tuy có tu vi yêu thần nhưng cũng không muốn đắc tội sư môn bọn kia.

"Việc hôm nay rốt cuộc là như thế nào?" Hạt vĩ tướng quân trầm nghĩ

Tại Kim Tượng Đế vẫn còn nghe được hàng loạt tiếng trống, mơ hồ còn nghe thấy âm thanh bùng nổ của pháp thuật truyền đến từ hư không, sát khí, yêu khí các kiểu ùn ùn kéo tới từ phương xa, thật khiến người ta kinh hoàng.

Mà tấm thiên binh thần bia không lồ như cột chống trời kia theo tiếng trống tuôn ra hàng đợt kim quang sáng chói, trong từng đợt kim quang, dường như người ta có thể trông thấy thiên binh trùng trùng điệp điệp, bọn họ, thân mặc kim giáp, tay cầm binh khí, cặp mắt lạnh như băng, đứng sừng sững giữa trời, sát khí đằng đằng.

Tấm bia vốn yên tĩnh lúc này lại tản ra một loại khí tức khiến người tôn kính, thực sự làm cho Kim Tượng Đế hải hùng khiếp vía.

Ngô Thiên Sư đi đến dưới tấm bia, quét mắt khắp đoàn người, nói: "Yêu ma tác oai tác quái, các ngươi đều là người thủ hộ thiên hà, có trách nhiệm vào vệ thiên hà, hiện ta lệnh cho các ngươi lãnh binh xuất chiến, không được phạm sai lầm. La Ý nghe lệnh, người tức tốc mang theo một vạn thiên binh, tiến về thủ vệ khúc sông thứ bảy, không được phép có sai sót."

"Rõ."

Một vị tu sĩ bước lên, giơ thiên binh lệnh trong tay lên cao, một vầng kim quang tỏa ra từ tấm quân lệnh, trông rất tương đồng với loại kim quang trên tấm bia. Ngô Thiên Sư lại phát phát cái phát trần, niệm pháp chú, theo sau đó là một hàng thiên binh bước ra từ trên thần bia, mỗi người trầm mặc trang

nghiêm, cầm trên tay hoặc đao hoặc thương, có vài người đeo cung tiễn, sát khí đằng đằng.

Đội thiên binh này theo sau vị La Ý nọ đi ra ngoài, mỗi nơi đoàn người đi qua là nơi đó hư không chấn động, tuy không phát ra chút âm thanh nào nhưng trong mắt đám tu sĩ, loại chấn động này lại càng trở nên đáng sợ.

"Dư Đình Tu, người lĩnh một vạn thiên binh, tiến đến khúc sông thứ tư đề phòng yêu ma xuất hiện."

"Triệu Chân..."

"Thông Vân..."

Từng người từng người nhận lấy đội thiên binh của mình rồi tiến về trấn thủ trên thiên hà, cuối cùng mới đến phiên Kim Trọng Đế.

"Người dẫn theo một vạn thiên binh, tức tốc tiến quân đến chi viện cho thiên thần quân nơi chiến trận, nếu chậm trễ, trăm!" Ngô Thiên Sur lớn tiếng nói.

Kim Trọng Đế sững sốt, mấy người trước đều là đi trấn thủ từng chỗ, thế quái nào mình lại phải chui đầu tới chiến trường, mà đã thế lại còn bảo nếu chậm thì trăm nữa chứ.

Ngữ khí của tên thiên sư cũng hoàn toàn khác biệt, từ trong mắt Ngô Thiên Sur, hắn nhận thấy một tia sát khí.

"Thế nào, người không nhận lệnh sao?" Trong giây lát Kim Trọng Đế ngây người, Ngô Thiên Sur đã lạnh giọng hỏi.

"Thuộc hạ nhận lệnh." Kim Trọng Đế vội vàng trả lời, sau đó, thông qua thiên binh pháp lệnh, hắn triệu hồi ra một vạn thiên binh.

Chỉ thấy hàng hàng dãy dãy thiên binh từ trong kim quang sáng chói của tấm bia kia đi ra, Kim Trọng Đế liền dẫn bọn họ đi thẳng ra ngoài doanh trại. Sau người, thiên binh thần thái uy nghiêm, sát khí đằng đằng. Bọn họ có liên quan với tám thiên binh quân lệnh của hắn, giây phút này, hắn cảm nhận được khí tức mạnh mẽ trên tám quân lệnh kia.

Kim Trọng Đế đi rất nhanh, dưới mỗi bước của hắn, từng vầng linh quang tuôn trào rồi lan tỏa tới nơi rất xa. Sau khi ra khỏi Hạp Vĩ doanh, hắn một đường hướng thẳng tới nơi thiên thần quân giao chiến, xa xa nhìn về phía đó, huyết quang đầy trời, sát khí ngập tràn.

Ngay lúc Kim Trọng Đế đến nơi thì thấy trên Thiên Hà có một xoáy nước bằng máu rất lớn, vô số huyết nhân chui ra từ xoáy nước đó, trên người những huyết nhân kia phủ đầy lân giáp, tướng mạo quái dị, có mấy tên có đuôi, mấy tên khác mọc lông trên lưng, lại có mấy tên nửa tuần mã vô cùng, kiểu như có bích nhãn, huyết nhãn, đủ thể loại.

Trong số đó còn có một huyết y nữ tử tuyệt mỹ đứng trên cao lãnh lừng quan chiến. Dưới chân nàng huyết quang cuộn trào, huyết y tung bay trong gió, hư không sau lưng là một vùng huyết quang, thấp thoáng trong vùng huyết quang ấy, có thể lờ mờ thấy được dòng huyết hà đang sôi trào.

Những thiên binh kia như không chống đỡ nổi, liên tiếp bại lui. Kim Trọng Đế không biết có phải viện quân của người khác chưa tới hay không nhưng hắn tuyệt không nhìn thấy một bóng tu sĩ nào, chỉ toàn thiên binh với thiên binh. Những thiên binh kia dưới móng vuốt của một số yêu ma cường đại liên tiếp hóa thành từng đám thần quang bay đi.

Hắn chỉ tay, một vạn thiên binh sau người liền ầm ầm xông lên.

Thiên binh lao xuống từ thiên không, còn hắn thì đứng im tại chỗ, bởi vì cô nàng huyết y nữ tử kia còn đang lạnh lùng coi chừng hắn, Kim Trọng Đế nhìn thấy sự thờ ơ lạnh nhạt trong đáy mắt cô ta.

Từ trên cao có thể thấy được từng tên huyết sắc yêu ma nườm nượp bắt tạt chui ra từ trong xoáy nước huyết sắc kia.

Kim Trọng Đế biết, cho dù chính mình đích thân tham chiến cũng có thể sẽ nằm xuống dưới sự tấn công của đám yêu ma cường đại. Bởi vì hắn nhìn thấy, ở trong đó, có một nam tử tuần tú vô bì cực kì đáng sợ, thanh kiếm huyết sắc của hắn đi qua nơi nào, thần binh nơi đó ngay lập tức biến thành từng đám thần quang bay đi.

Còn có một lão già gầy khô như củi, lão một thân áo xám, nâng trong tay một viên tinh châu hắc sắc to cỡ cái đầu, lão liên tục niệm chú, chỉ thấy thiên binh dần mất không chế lao vào trong viên tinh cầu trên tay hắn.

Lại có một cô bé liên tiếp bắt lấy những thiên binh bỏ vào miệng nhai, mấy thiên binh đó lúc vào trong miệng nàng chỉ còn nước giã dụn, cắn bản trơn không thoát được.

Kim Trọng Đế hiểu nếu rơi vào tay bốn tên này thì chắc chắn là không vui rồi.

"Kim huynh đệ, Kim huynh đệ..."

Quay đầu, Kim Trọng Đế phát hiện Ba Tứ đang gọi mình đằng xa, hắn mặc một bộ pháp bào màu tím đen, phía trên có hoa văn hình rắn ngoằn ngoèo, lúc này đang vẫy tay không ngừng gọi mình qua.

"Kim huynh đệ, ngươi làm cái gì ở chỗ này? chẳng lẽ muốn lên trừ yêu ma sao?" Ba Tứ gào to át cả âm thanh xung quanh.

Kim Tượng Đế bước thẳng tới chỗ Ba Tứ, nói: "Không thể thì chớ nhẽ lại đứng đây nhìn à?"

"Tất nhiên không phải thế, nhưng cứ tìm một chỗ tránh đi xem tình hình đã, người không thấy chiến đấu ở chỗ này toàn là thiên binh sao, những người khác đã sớm chuẩn bị, chỉ còn người là ngu ngơ muốn xông lên thôi, mau theo ta." Ba Tứ nói xong liền lôi Kim Tượng Đế đi.

"Thế mấy người khác đi nơi nào rồi?"

"Ai dà, người đừng có hỏi nhiều, cứ theo ta."

Ba Tứ kéo Kim Tượng Đế đến một nơi, đột nhiên, không gian trước mắt trở nên mờ ảo rồi thay đổi, trước mặt xuất hiện nhiều người.

Chỗ này là một pháp trận, còn những người vốn phải ngăn cản yêu ma ngoài kia thì đang đứng trong pháp trận này.

Kim Tượng Đế hơi đau đầu, hẳn là một xà yêu, khai linh nơi thâm sơn cùng cốc, trải qua nhiều lần sinh tử, lại còn được học pháp ở Phương Thốn Sơn, cuối cùng còn luyện pháp trên thiên hà, nhưng đối với chuyện tình phức tạp nơi thế gian, hẳn vẫn còn nhiều điều mù mờ chưa hiểu thấu.

"Mọi người đều ở chỗ này, ta mà không gọi người đến, nói không chừng người đã xông lên một cách ngu ngốc rồi." Ba Tứ nói.

Thực ra thì cho dù Ba Tứ không đến, Kim Tượng Đế cũng sẽ không xông lên, nhưng trong lòng hắn cũng rất cảm kích việc Ba Tứ kéo mình tới chỗ này.

"Thế này là sao? Sao mọi người ở hết chỗ này vậy?" Kim Tượng Đế hỏi.

Ba Tứ nhìn qua mấy người khác, dường như có chút khó nói: "Việc này người không biết thì hơn, người không phải người bọn ta, ta kéo người qua đây cũng đã là quá nhiều rồi, người chỉ cần ở yên chỗ này thôi."

"Thật phải cảm ơn người rồi." Kim Tượng Đế nói.

"Cảm ơn cái đầu người, người là bằng hữu của ta, ta không thể để người đi chịu chết a, người có biết bốn tên kia có lai lịch gì không?" Ba Tứ chỉ vào bốn tên yêu ma đang tàn sát thiên binh, hỏi.

Kim Tượng Đế lắc đầu.

"Bọn họ là tứ đại Tu La của Tu La tộc, cho dù là chủ tướng các doanh đoàn có tới đây cũng không nhất định là đối thủ của họ." Ba Tứ nói.

Kim Tượng Đế thầm giật mình, có rất nhiều chuyện hắn không biết, mấy bản ghi chép trong Vạn Pháp các đều là sách pháp thuật, những chuyện liên quan đến bí mật tam giới kiểu này, hẳn cần bản mù tịt.

"Vậy, chẳng lẽ không có ai quản sao? Cứ mặc cho bọn này như thế mãi à?" Kim Tượng Đế hỏi.

"Đương nhiên sẽ có người đến quản, chẳng qua không phải chúng ta."

"Vậy ai quản?"

"Thiên giới của người nào thì người đó đến quản."

Thiên giới này đương nhiên là của Thiên đế, thế nhưng chớ nhẽ bọn kia không sợ Thiên đế trừng trị sao. Hắn đem nghi vấn này hỏi lại, Ba Tứ còn khinh thường cười nói: "Có chứ, cơ mà ông không có ở đây, mà nếu đến thì cùng lắm chúng ta bỏ xuống hạ giới."

Lần đầu tiên Kim Tượng Đế cảm thấy, hóa ra rất nhiều chuyện nó không đơn giản như mình nghĩ.

Hắn đứng ở nơi đó, nhất thời im lặng, Ba Tứ bên cạnh nhìn không được, nói: "Lần này, thủy quân nguyên soái thiên hà có lẽ phải đổi người rồi."

"Đúng vậy a, nguyên soái mà lại đi đâu mất rồi chứ?" Kim Tượng Đế đáp.

Đã lâu như vậy, Thiên Bồng nguyên soái thống lĩnh thủy quân thiên hà vậy mà vẫn chưa xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: CỬ XỈ ĐÌNH BA HIỂN HUNG UY

Dao Trì nội cung, vàng bạc đầy sảnh, bạch hạc bay lượn.

Lam Linh tiên tử nhẹ nhàng giúp nương nương chải đầu, mấy ngày nay tâm tình nương nương rất không tốt, nói cũng ít hơn bình thường. Nàng biết rõ đây là do Thất công chúa tự ý hạ giới không rõ tung tích, Tứ công chúa thì không chịu nói, chấp nhận bị giam ở Thiên Hà.

"Nương nương, người đang không vui, hay là tôi mời tiên tử đến ca múa giúp người giải sầu?" Lam Linh tiên tử hỏi.

"Không cần, ca vũ có thể tăng lạc thú, nhưng há có thể giải phiền muộn trong lòng. Người đi Linh Sơn thỉnh Quan Thế Âm đại sĩ tới đây một chuyến, ta muốn nghe Phật pháp của nàng."

"Vâng, nương nương."

Lúc này, trong một ngôi đình bạch ngọc ở một tòa tiên cung khác, có một nữ tử mặc cung sa tím nhạt ngồi trên một khúc gỗ cũng bằng bạch ngọc, nàng vươn tay lấy một quân cờ trắng ở trong hộp cờ bằng ngọc đặt bên cạnh, không thể phân rõ giữa ngọc thủ thon dài và ngọc kỳ trắng sáng bên nào tinh khiết hơn.

Đối diện nàng là một người áo xanh, người áo xanh thể trạng cao to, nhìn qua có phần anh tuấn, cũng có mấy phần hào sảng, chỉ là trong ánh mắt hần khó nén vẻ phong lưu.

Nữ tử mặc cung y tím nhạt kia tay phẩy nhẹ quạt lông, cầm một quân cờ màu trắng nhẹ nhàng hạ xuống.

"Nguyên soái, ta đi một nước này khiến ngài mất đại thế, không còn có khả năng thắng ta nữa rồi." Tiên tử nói.

"Ha ha, thua thì đã sao. Trên đời này, có biết bao nhiêu người muốn thua tiên tử nhưng không có cơ hội, nhưng ta lại đang có được cái phúc khí đó đây, ha ha." Nam tử hào sảng nói ra.

Từ y tiên tử cười nhẹ. Nụ cười như hoa tươi hé nở, khiến người hoa mắt thần mê.

"Nguyên soái, gần đây mỗi ngày ngài đều tới chỗ ta, Thiên Hà soái phủ của ngài sẽ không xảy ra chuyện gì chứ."

"Thiên Hà quanh quệ, cả ngày đối diện với sóng nước vô biên, chán vô cùng tận." Nam tử hào sảng nói ra: "Hơn nữa, dù cho là có chuyện gì, so ra cũng không bằng ngồi với tiên tử uống một chén, đánh một ván cờ. Thiên cung vắng vẻ, tiên tử chắc hẳn cũng rất cô đơn lạnh lẽo."

Từ y tiên tử lại một lần nữa cười cười, nàng đứng lên, đi tới bên cạnh đình, đưa tay đón lấy giọt sương sớm trên lá cây.

"Phàm trần gọi thứ này là sương mai. Ở Thiên giới này, nước đọng trên lá cây thì gọi là gì nhỉ?" Từ y tiên tử cảm nhận cái mát lạnh từ đầu ngón tay, chợt hỏi một câu không đầu không đuôi.

"Phàm giới gọi là sương mai, thì thiên giới này đương nhiên cũng gọi là sương mai chứ sao." Nam tử áo xanh nói.

"Thì ra là thế, xem ra cũng không có gì khác biệt. Nhưng vì sao người trên thiên giới được gọi là thần tiên, mà người hạ giới lại bị gọi là phàm nhân?" Từ y tiên tử hỏi với vẻ lạnh lạnh.

Nam tử áo xanh hơi nhíu mắt nhìn từ y tiên tử đứng ở bên đình, hần nhìn chăm chăm bàn tay trắng ngần như bạch ngọc đang đùa nghịch sương sớm trên lá cây, đột nhiên nhắc bình rượu trên bàn uống một ngụm.

Rượu chảy vào trong họng, nam tử áo xanh vừa cười vừa nói: "Người có phân chia cao thấp sang hèn, người là tiên tử cao quý, ta là Thiên Bồng nguyên soái của tám trăm dặm Thiên Hà, há có thể so với kẻ khác."

Từ sam nữ tử nhẹ nhàng hái xuống một cái lá cây, sau đó nói tiếp: "Ta nghe nói chức nguyên soái của ngài là do Thượng Đế năm xưa trực tiếp sắc phong phải không?"

"Đúng vậy. Năm đó khi ta còn học pháp ở chỗ sư phụ thì có một ngày Thượng Đế tới bái kiến sư phụ ta, nói Thiên Hà của hần còn thiếu một người trấn thủ. Lúc đó ta đang muốn xuất sư, liền thuận miệng nguyện ý, nào ngờ Thượng Đế đồng ý ngay, còn phong ta làm nguyên soái." Nam tử áo xanh nói với dáng vẻ đắc ý.

"Đáng tiếc!" Từ sam nữ tử đột nhiên than thở.

"Đáng tiếc cái gì?" Nam tử hơi cau mày hỏi lại.

"Đáng tiếc, chiếc lá cây này, nó sinh ra ở nơi đây, hưởng thụ sương sớm Thiên giới, hưởng thụ gió trời mát dịu, nhưng cuối cùng lại không chống nổi người hữu tâm hái xuống." Từ sam nữ tử nâng chiếc lá trong tay, nhẹ nhàng xoay chuyển bàn tay nhìn kỹ.

"Hôm nay tiên tử có hơi khác lạ, phải chăng đang có tâm sự trong lòng?" Nam tử đứng lên hỏi.

Lúc này, một quân sĩ tiến đến rất nhanh, y đi tới bên cạnh nam tử áo xanh ghé miệng nói nhanh mấy câu.

Sắc mặt nam tử liền đại biến, mắt hần tỏa sát khí, vội vàng xoay người rời đi. Đi được mấy bước hần quay đầu lại nhìn từ sam nữ tử, chỉ thấy nàng vẫn quay lưng về phía hần, không hề quay đầu nhìn lại, chỉ cầm chiếc lá chơi đùa mà thôi.

Nam tử lam bào hít sâu một hơi, sải bước rời đi.

Thẳng đến khi nam tử kia đã khuất dạng, tử sam nữ tử mới xoay người lại, ni non: "Bất kể thiên thượng hay địa hạ, chỉ cần là sinh mệnh, chung quy sẽ héo tàn, bất quá một số héo tàn trong âm dương, còn một số khác bị người ta hái xuống."

Khi Kim Tượng Đế nhìn thấy Thiên Bồng nguyên soái của tám trăm dặm Thiên Hà này thì đã qua rất lâu. Lúc trước hắn luôn muốn biết tu vi của Thiên Bồng nguyên soái này, hắn cũng từng hỏi Ba Tử, Ba Tử nói gần chưa gặp qua, nhưng nghe đồn rằng rất mạnh, đích thân Thượng Đế sắc phong nguyên soái. Đến tận bây giờ được tận mắt nhìn thấy Thiên Bồng nguyên soái xuất thủ, hắn có thể khẳng định lời đồn quả không sai.

Một thanh Cửu Xi đỉnh ba đen trĩu vũ động, giống như nó là thứ duy nhất tồn tại giữa đất trời, liệt diễm từ xa xói mòn tới theo thanh đỉnh ba, mãnh liệt quét sạch thiên địa.

Kim Tượng Đế khiếp đảm, thực sự khiếp đảm, trước mắt hắn chỉ thấy bóng cây đỉnh ba chứ không hề thấy người. Nhìn chín cái răng khổng lồ từ phía chân trời mang theo khí thế liệt diễm vô biên đập xuống, Kim Tượng Đế biết rõ nếu mình đối diện với nó thì chỉ có chạy trốn chết.

Khoảnh khắc Tử đại tu la kia trông thấy cái Cửu Xi đỉnh ba khua đến thì sắc mặt cũng đại biến.

Tu La có bộ dáng của tiểu cô nương kêu to oa oa hóa thành một vệt huyết quang chạy về phía trước, muốn tránh né phạm vi công kích của Cửu Xi đỉnh ba kia.

Còn viên tinh châu u ám trong tay lão nhân khô gầy thì đột nhiên vọt lên, hóa thành một quãng xám xen lẫn huyết sắc trên đỉnh đầu lão.

Tu la tuần tú nọ nhảy vọt lên, huyết quang cuộn khắp người, y vùng kiếm chém tới cái Cửu Xi đỉnh ba như từ trong chân trời hư vô đang lao tới.

Trái lại vị huyết y nữ tử lạnh lùng thì đứng im ở nơi đó không hề động đậy, chỉ giương mắt nhìn chăm chú vào cây đỉnh ba.

"Vù..."

Quầng xám huyết sắc lập tức vỡ nát dưới Cửu xi đỉnh ba, tinh châu rơi xuống, tinh quang mờ đi trông thấy.

Tu la cảm kiếm bị đỉnh ba xuyên qua ngực, kiếm trên tay thì gãy nát, một đám liệt diễm bám vào người y thiêu đốt, y kinh sợ kêu to, giãy dụa vùng vẫy.

Huyết y nữ tử chợt tung người lên, giống như một bộ huyết y bay lên, huyết y lật chuyển trong hư không hóa thành một con sóng máu cuốn về phía Cửu Xi đỉnh ba.

"Hừ, dám xông vào Thiên Hà, người nào cho các ngươi gan lớn như vậy." Một giọng nói xuyên thấu hư không vô biên truyền đến, liệt diễm trong không trung cuộn cuộn như sóng nước.

Ngay sau lời nói, một bóng người to lớn xuất hiện giữa không trung. Người kia mặc một bộ lam bào, thân cao mấy chục trượng, hắn đưa tay nắm Cửu Xi đỉnh ba thật lớn kia, vung ra, quơ một vòng tròn thật lớn trong hư không, đỉnh ba sắc bén và đáng sợ vẩy qua vùng sóng máu kia, huyết lãng khắp trời tiêu tán, một nữ tử rơi ra ngoài từ trong đó.

"Giết!" Người áo lam không hề ngừng lại, múa Cửu Xi đỉnh ba trong tay đánh xuống phía dưới.

Kim Tượng Đế cảm giác toàn bộ thiên địa đều tĩnh lặng lại, chỉ còn tiếng rít do Cửu Xi đỉnh ba kia cắt ngang hư không. Hắn phát hiện, Cửu Xi đỉnh ba không chỉ đánh tới những Tu La đằng kia mà còn nhắm tới đám người mình bên này.

"Chết rồi, hắn muốn giết chúng ta."

Có người cả kinh kêu lên

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Hạ Xuống Trần Gian Mặc Tiêu Dao

Không ai ngờ rằng giờ phút này, Thiên Bồng nguyên soái lại muốn giết bọn họ. Bọn họ trốn trong một cái trận pháp bày ra ở xa xa, bàng quan đứng xem, tự cho là rất an toàn. Thế nhưng Thiên Bồng nguyên soái vậy mà vừa nhìn một cái đã phát hiện ra bọn họ, đồng thời không lưu tình chút nào cả.

"Hắn làm sao dám? !"

Nhóm người ở đây có gốc gác không hề nhỏ trên Thiên đình, cho nên bọn họ mới dám trốn ra đây nhìn Tu La ma vật xâm lấn Thiên giới, không sợ người làm nguyên soái kia. Chỉ là nguyên soái này cũng ngoài dự đoán của bọn họ, ra tay ngay tại trên chiến trường Thiên Hà này. Nếu như bọn họ đều chết ở

trong tay nguyên soái, thì dù tổ tiên hay sư môn là thần tiên cũng không hồi sinh họ được.

Nếu chết rồi, lại nhiều người vì mình đi trả thù thì có ý nghĩa gì.

Không ai có ý định chống đỡ, bởi vì cái Cửu Xi đỉnh ba này quá mạnh, mạnh ngoài sự tưởng tượng của bọn họ. Cho đến giờ, chưa ai từng trông thấy Thiên Bồng nguyên soái xuất thủ, chỉ nghe đồn hần xuất thân danh môn, được chính miệng Thượng Đế sắc phong.

Kim Tượng Đế không thể lo cho kẻ khác, trên người hần bốc lên linh lẫm, trong nháy mắt, thân thể hần bỗng biến mất giữa không trung.

Ba Tử cũng lắc lư thân hình, biến thành một con đại xà. Trên thân đại xà có lốm đốm ngôi sao và một tầng tinh quang bao phủ. Chỉ thấy trong hư không lấp lánh vô số ánh sao, đại xà chui vào trong đó rồi nhanh chóng biến mất. Những người khác cũng thi triển đòn pháp tránh đi hết.

"Ha ha... Một đám chuột nhắt nhắt gan."

Kim Tượng Đế hiện thân ở một nơi cách chỗ cũ rất xa, nhìn Thiên Bồng nguyên soái thân cao mấy chục trượng đứng trên sóng nước, tay múa Cửu Xi đỉnh ba to lớn, Thiên Hà cuộn lên theo đỉnh ba trên tay hần. Xung quanh hần, sóng huyết bay lượn, trong sóng huyết xuất hiện nữ tử mỹ lệ nhảy múa, có tiếng hát du dương cất lên, phút chốc sát khí đằng đằng trước đó chợt biến mất, chỉ còn lại tà ý.

Những Tu La kia dung nhập vào trong sóng huyết, quất về phía Thiên Bồng nguyên soái. Cửu Xi đỉnh ba huy vũ khí thế, liệt điểm hừng hực bốc lên trong hư không.

Quanh người Kim Tượng Đế lấp lánh vô số ánh sao, một con Ba xà luồn ra, hóa thành hình người, chính là Ba Tử.

"Nhanh hạ giới thôi, bây giờ còn ở lại đây nói không chừng sẽ gặp họa." Ba Tử vội la lên: "Hiện giờ không còn là chuyện của chúng ta nữa rồi."

"Hạ giới bằng cách nào, Thiên giới này cũng không phải chỗ tùy tiện ra vào đâu." Kim Tượng Đế nói.

"Ha ha, người khác thì khó, nhưng với ta thì chưa chắc." Ba Tử nói với vẻ đắc ý.

"Được, vậy tại mình hạ giới." Kim Tượng Đế không có bất cứ do dự gì đối với việc hạ giới này, vì bên trong đan điền hần đã kết thành Như Ý Chân Linh đạo phù, cũng đã đến lúc ly khai rồi.

Chỉ là khi sư phụ truyền pháp có nói qua, từ nay về sau không nên về lại Phương Thốn sơn, họa phúc toàn bộ tự quyết.

Ba Tử lại hóa thành một con Ba xà bay về phía Thiên Hà, Kim Tượng Đế hóa thành một mảnh linh quang theo sát phía sau.

Khi bay đến bên cạnh Thiên Hà, Ba xà đột nhiên phun ra một cái lệnh bài, lệnh bài rơi xuống Thiên Hà chớp mắt hóa thành một cánh cửa, Ba xà chui vào trong đó, Kim Tượng Đế biến thành linh quang theo sát tiến vào không hề do dự.

Kim Tượng Đế chỉ cảm giác mình xuyên qua không gian trùng điệp, bên trong thông đạo muôn màu muôn vẻ, vô cùng mỹ lệ. Nhưng hần chưa kịp nhìn rõ thì trước mắt đã sáng ngời, vậy là đã ra khỏi Thiên giới, rơi xuống một vùng mây trắng.

Ba Tử xoay người hạ xuống, biến lại thành người.

"Kim huynh đệ thấy ta thế nào, ta nói không sai chứ?." Ba Tử đắc ý cười nói.

Cường phong trên trời thổi cho y bào của gã tung bay, tóc đen tung lên.

"Lợi hại." Kim Tượng Đế tán thán.

"Không phải ta lợi hại, mà là lão tổ tông nhà ta lợi hại." Ba Tử nói.

"Lão tổ tông nhà ngươi?"

"Lão tổ tông của ta là Giác Mộc Công đứng đầu hai mươi tám vị tinh tú trong Thiên giới, cái pháp lệnh này là ông ấy cho ta." Ba Tử vừa thường thức lệnh bài lam sắc khắc đầy phù văn trong tay vừa nói.

Kim Tượng Đế không biết gì về những chuyện này.

"Ngươi có dự định gì chưa? Nếu chưa thì đến chỗ ta chơi đi." Ba Tử mở lời.

"Cũng được." Kim Tượng Đế đáp.

Hiện giờ Kim Tượng Đế chưa có chỗ nào để đi, xét cho cùng, tuy rằng hần tồn tại trong nhân gian nhưng thân là một con xà yêu, thế nhưng, hần cũng không sống cuộc sống của một con yêu.

"Vậy lên đường thôi, động phủ của ta ở tại Ba Sơn. Đi làm vài chén rượu, mấy ngày này ở trên đây miệng nhặt thếch cả rồi." Nói xong, Ba Tử dẫn Kim Tượng Đế đến động xuống mặt đất.

Hạ giới hoàn toàn yên tĩnh, không ai biết lúc này trong Thiên giới đang có một trận đại chiến. Kim Tượng Đế mơ hồ cảm giác được một dòng nước ngầm đang cuộn trào mãnh liệt, không chỉ là Tu La tộc xâm lấn, mà có một bàn tay vô hình đang khuấy động toàn bộ thiên địa, những việc đang xảy ra chỉ là khởi đầu.

Ba Tử rất cao hứng, đối với gã mà nói, việc nhậm chức trong Thiên Đình không phải chuyện gì to tát, bất quá chỉ là một chút vốn liếng để tám chuyện cùng bằng hữu ở trên bàn rượu mà thôi.

"Lấy hết những hảo tửu tồn trữ của ta ra đây." Khi Ba Tử hạ xuống trước Ba Sơn động phủ thì liền với vào trong động phủ nói lớn. Tiểu yêu và mấy yêu nữ dóm dáng bên trong lập tức đáp lại.

Ba Tử tiến vào động phủ liền có tiểu yêu ra đón. Gã lớn tiếng phân phó: "Đi mời Chu Cấp lão đệ và Thanh Diệp lão đệ của ta tới đây, hôm nay ta phải thiết yến chiêu đãi Kim huynh đệ của ta một bữa."

Về ở của gã đúng là có khác, càng thêm khoa trương không ít.

Kim Tượng Đế đứng ở cửa động nhìn quanh, chỉ thấy quần sơn hiểm trở, núi rừng rậm rạp. Ba Sơn động phủ nằm dưới chân một ngọn núi cao, trước có thung lũng, trong đó có một cái sơn đạo, đại khái là do trời mưa nước lũ xối mòn tạo ra.

Nơi đây linh khí hội tụ, xác thực là một địa điểm tốt để khai mở động phủ.

"Kim huynh đệ, không phải ta khoe khoang chứ chỗ linh khí hội tụ, núi non quây quần xinh đẹp thế này, toàn bộ đất Ba Thục cũng chỉ có Ngưng Thúy Nhai may ra có thể so sánh với nơi đây." Ba Tử nói với vẻ ngạo nghễ.

"Ngưng Thúy Nhai?"

"Ngưng Thúy Nhai kia bị một môn phái nhỏ nhỏ chiếm cứ rồi, gọi là Thục Sơn Kiếm Phái gì gì đấy. Có điều, môn phái tuy nhỏ nhưng thực lực trái lại không kém, nhìn đạo pháp truyền thừa của bọn chúng là biết không hề đơn giản. Nếu không ta liền đi đuổi hết bọn chúng, lấy về cho huynh đệ ngươi làm động phủ." Ba Tử nói.

"Ha ha, thế thì không cần đâu, ta còn có việc muốn làm, chưa có ý định sáng lập động phủ gì cả." Kim Tượng Đế nói.

Hai người đi tới một chỗ thoạt nhìn có vẻ là nơi tiếp khách, nơi đây khá rộng rãi, từng dãy bàn thấp được dựng sát vách, là loại chuyên dùng để đãi khách, chắc hẳn Ba Tử thường xuyên tiếp đãi bằng hữu ở chỗ này.

"Kim huynh đệ, ta nói chú nghe cái này, yêu chúng ta phải có một khu vực để xưng vương mới đúng là yêu. Nếu lang thang khắp nơi, không chừng một ngày nào đó sẽ bị những người tự cho mình là siêu phàm kia vây công một trận. Chú cũng biết trên đời này có rất nhiều kẻ nhờ hàng yêu diệt ma mà nổi danh, đúng không?" Ba Tử nói.

"Loại người này, ngươi đã gặp qua chưa?" Kim Tượng Đế hỏi.

"Đương nhiên đã gặp qua. Bất quá, Ba Tử ta hành tẩu thiên hạ bấy lâu, muốn diệt ta đâu có dễ vậy. Trong sơn cốc phía trước động phủ này đã có không ít người tu đạo táng thân ở đó. Anh mày mặc dù không phải yêu thánh, nhưng cũng không phải loại dễ ăn hiếp. Bất kể môn phái nào, nếu như là bình thường đánh tới trước cửa ta cũng không sợ. Nếu đem sư môn ra hù ta, ta đây cũng không phải dễ chọc." Ba Tử nói lớn.

"Đại vương, rượu tới rồi." Có một nữ tử xinh đẹp bưng một vò rượu dâng lên.

Cô này tuy rằng nhìn qua xinh đẹp, nhưng Kim Tượng Đế lại không thấy thế, vấn đề không phải tướng mạo, mà trên người nàng có một mùi tanh.

Đó là yêu khí. Từ khi Kim Tượng Đế hóa hình tới nay hẳn ít tiếp xúc với yêu. Sư huynh đệ đồng môn ở Phương Thốn Sơn ai nấy đều một thân thanh linh. Có trông thấy vài ma vật cũng là kẻ địch. Mà nữ tử này trên người khí tức tanh hôi, hẳn biết rõ, đó là bởi vì pháp môn tu hành không tốt, cho nên mới bị như vậy.

"Tốt, đề đây. Kim huynh đệ, ta nhìn ra người chú rất thanh linh, nhất định là có sư thừa, đồng thời sư môn bất phàm, rượu bình thường ngươi nhất định là nhìn không để vào mắt. Rượu này nha, coi vậy mà là rượu từng dùng cho Bàn Đào đại hội đó, tên gọi là Túy Tiên Thuần. Bình thường ta chưa từng dùng để đãi ai cả, bây giờ Kim huynh đệ tới động phủ này của ta, ta mới lấy ra." Ba Tử lại ba hoa.

Kim Tượng Đế nhìn vò rượu kia, xác thực là bất phàm, không phải là bình đất sét phổ thông mà được làm từ ngọc màu xanh, miệng vò cũng không phải bị bằng đất bình thường mà được phong ấn bằng một đạo phủ.

Kim Tượng Đế cười cười, hẳn nói: "Về uống rượu, ta thật không phân biệt được đồ ngon dở."

Ba Tử cười ha ha: "Như Kim huynh đệ ngươi, uống rượu hẳn nên uống loại tốt nhất. Nếu là thích nữ nhân, cũng hẳn là đạo gia tiên tử."

Kim Tượng Đế nghe gã nói như vậy liền nghĩ đến vị Thanh Y cô nãi nãi từng cùng nhau trải qua mưa gió kia.

"Không biết bây giờ cô ta thế nào?" Kim Tượng Đế trầm nghĩ.

Hắn không biết, lúc này, Thanh Y sắp sửa đối diện một sự lựa chọn lớn.

Từ khi tên Kim Thiên Từ kia nói muốn giết Phật tổ, thì mỗi lần Thanh Y xuống núi đều gặp phải y. Không chỉ gặp gỡ, y luôn luôn có thể phát hiện ra nàng trước, sau đó khuyên bảo nàng cùng nhau hành động.

Thanh Y tức giận, nàng nói: "Nếu đã dễ giết như người nói, vì sao người không tự mình động thủ đi?"

"Ta không giết được hắn, chỉ có người khác mới có thể giết hắn, ta không thể." Kim Thiên Từ nói.

"Vì sao người không thể mà người khác lại có thể." Thanh y hỏi.

"Ta có nói người cũng không hiểu." Kim Thiên Từ nói tiếp: "Phật tổ độ tâm ma kiếp, bây giờ là thời điểm tốt nhất để giết hắn. Hiện tại hắn không có chút lực hoàn thủ, chỉ cần hắn vừa chết, toàn bộ Linh Sơn này đều sẽ rung chuyển."

"Phật tổ đã sớm luyện được kim thân, vạn kiếp bất diệt, không ở trong tam giới, siêu thoát ngoài ngũ hành, lại há phải độ cái gì mà tâm ma kiếp." Thanh Y nói ra, nàng không khờ khạo như Kim Tượng Đế, ít nhiều cũng biết mấy chuyện cơ bản.

"Không sai, Phật tổ xác thực đã sớm siêu thoát ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành, nhưng chỉ cần hắn vẫn còn có tư tưởng, có tâm, vậy thì sẽ có tâm ma kiếp. Hơn nữa, hiện tại hắn đang tu một dạng pháp thuật, khi thành thì nhất định phải độ tâm ma kiếp này."

"Pháp thuật gì?"

"Bát trượng kim thân."

Thanh Y vẫn không đi, đơn giản nàng không tin có thể giết được Phật tổ.

Thời gian trôi qua từng ngày. Đột nhiên có một hôm, sư phụ Tịch Diệt của nàng nói sẽ dẫn nàng đi Thiên cung một chuyến, điều này làm cho nàng rất bất ngờ, bởi vì từ tiến vào Linh Sơn, sư phụ rất ít khi để ý tới mình.

Nàng quyết định tìm một cơ hội ly khai, đây là cơ hội tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Trước Độc Tuyên Đàm Có Trận Thành

Đối với Kim Tượng Đế, dù người hay yêu đều là những cá thể vô cùng phức tạp, như thế họ luôn có rất nhiều điều muốn làm và không thể ngừng nghỉ. Mà hiện tại hắn chỉ có một việc muốn thực hiện, đó là cứu sư huynh khỏi Linh sơn, tất cả những chuyện khác tính sau.

Còn Ba Tử, gã chỉ cần bản thân vui vẻ là được, mà điều làm hắn vui thích nhất chính là kết bạn, đặc biệt là cùng những người bạn cũ mới uống rượu, cho dù uống cả năm cũng không thấy buồn chán.

Ở Ba Thục, Ba Tử có hai người bạn. Chu Cấp là cóc thành tinh, sống ở Độc tuyên đàm, pháp lực thâm hậu vô cùng, trời sinh có một thần thông, hắn đặt tên là Đẳng Hồn Chú, tu hành giả bình thường không thể là đối thủ của hắn.

Người thứ hai tên Thanh Diệp, là một con rắn lục đắc đạo thành tinh. Thanh Diệp thích mặc y phục đạo gia, chỗ ở của y cũng không phải động thiên phúc địa gì, mà tự xây một tòa đạo quan, đặt tên là "Thanh Diệp đạo quan". Trông y cũng gọi là có chút phong phạm của đạo gia, khuôn mặt tuấn đạt, cho dù lúc uống rượu cũng luôn ngồi một cách ngay ngắn, rất phong cách.

Kim Tượng Đế đánh giá kỹ Thanh Diệp, trong lòng cảm thán, đây quả là một yêu quái vô cùng tôn sùng tiên nhân.

"Ha ha, Chu huynh, đây là Kim huynh đệ, cùng nhậm chức với ta trên Thiên hà." Ba Tử hào hứng giới thiệu mọi người với nhau rồi hưng phấn nói tiếp: "Nói cho hai người một điều đặc biệt, Kim huynh đệ của ta vô cùng không đơn giản. Biết Ngô Thiên Sư chứ, Ngô Thiên Sư tại thiên giới cũng tính là một nhân vật có tiếng nói, y chuẩn bị cho đứa cháu vào Hạt Vĩ Doanh nhậm chức, biết sao không?"

Ba Tử ngừng lại, vỗ đùi to một phát, vuron ngó cái, nói đồng thanh: "Nhưng mà Kim huynh đệ lại mạnh mẽ cướp lấy vị trí này, cháu trai Ngô Thiên Sư không tới được. Ba Tử ta không có gì giỏi, nhưng trên trời dưới đất điều gì muốn biết ta đều có thể nghe ngóng được, dù không biết rõ hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng hóng hớt được một hai. Nhưng Kim huynh đệ từ đâu mà đến, ta lại không thể dò hỏi được chút nào."

Chu Cấp trừng mắt, đôi mắt tròn to lên như đang cố đánh giá Kim Tượng Đế, trong mắt y, Kim Tượng Đế một thân kim y, nhìn qua có cảm giác khó có thể thân cận, toàn thân toát lên vẻ sắc bén tiềm ẩn.

Hắn giọng chèn, hướng về phía Kim Tượng Đế: "Ngay cả Tứ huynh đệ cũng không thể nghe ngóng được lai lịch, thật sự không phải người đơn giản."

Vị Chu Cáp này mặc một bộ lục bào, miệng rất lớn, nhưng cả người lại lộ ra vẻ thâm trầm, đó là khí độ của mấy lão yêu quái đã sống không biết bao nhiêu năm.

“Ha ha, chỉ là phụng mệnh phải làm thôi.” Kim Tượng Đế nói.

“Vậy càng rõ ràng, sư môn ngươi không đơn giản.” Chu Cáp nói: “Có vẻ Kim huynh đệ không tiện tiết lộ rồi?”

Kim Tượng Đế cười cười, nói: “Đúng vậy.” Hắn cũng không tìm cách nói khác đi, mà trực tiếp trả lời như vậy.

Ba Tử cười ha ha: “Vấn đề này ta đã hỏi hắn hơn chục lần rồi.”

“Nếu Kim huynh đệ đã không tiện nói, chúng ta cần gì phải cưỡng cầu.” Thanh Diệp mở lời, y mặc một bộ đạo bào xanh nhạt, tư thế ngồi nghiêm chỉnh, phía sau có một tiểu đồng vừa rót rượu vừa quạt.

Đây là lần đầu tiên Kim Tượng Đế cùng bằng hữu là yêu loại uống rượu, hắn thực sự muốn thưởng thức điều này.

Vùng Ba Thực địa thế hiểm trở, lãnh địa phức tạp, có nơi yêu chiếm cứ, tất nhiên cũng sẽ có nơi nhân loại khai tông lập phái. Vì vậy tại đây, nhân loại và yêu loại tranh đấu liên miên.

Triệu Khải Đông mò mẫm quanh Độc tuyền đàm đã mấy ngày nhưng vẫn chưa tìm được lối vào, may mắn hôm trước hắn thấy được trong núi có ánh sáng xanh tỏa ra trong chớp mắt.

Hắn vội vàng truyền tin về sư môn, thông báo cho sư phụ đã phát hiện được lối vào Độc tuyền đàm.

Một tháng trước đó, sư phụ y cũng đã quyết tâm thanh trừ Độc tuyền đàm. Khi sư phụ y ra quyết định này, Triệu Khải Đông không có chút nào cao hứng, mà chỉ thấy luôn có áp lực vô hình.

Y chưa lúc nào có thể quên, một năm trước, khi cùng sư muội đang phi hành qua chỗ này, đột nhiên có một luồng gió xanh cuốn sư muội vào trong. Lúc đó nếu không nhờ trên người y có một kiện pháp bảo hộ thân, lại phản ứng kịp thời thì y đã giống như sư muội. Lúc đó hắn chỉ biết chạy thực mạng, trong tai còn nghe thấy tiếng nhai nuốt, không dám chần chừ, càng không dám cứu sư muội.

Sau khi trở về hắn báo cho sư phụ, sư phụ nói nơi này có một con cóc độc thành tinh trú ẩn.

Trong một năm này, y cũng biết sư phụ đi khắp nơi để liên hệ với bằng hữu nhờ giúp trừ yêu. Nhưng mà con cóc tinh kia đã trú ẩn ở đây không biết bao lâu, giờ muốn tiêu diệt không phải là chuyện dễ dàng. Uy danh của nó cũng đủ để khiến nhiều tu sĩ sợ hãi, may là gần đây cuối cùng cũng triệu tập được vài vị bằng hữu.

Một vầng sáng vọt lên từ chân trời phía xa, tiến về phía Triệu Khải Đông. Như cảm ứng được điều gì, y ngừng đầu nhìn lại, vầng sáng đã đến trước mặt, y vươn tay chụp lấy.

Ánh sáng nhạt dần rồi biến mất, một bóng người hiện lên, lại có thanh âm vang lên như từ trong hư không: “Khải Đông, con ở nơi này chờ, nhớ cẩn thận, sư phụ sắp tới rồi.”

Y không trả lời, nhưng trong lòng càng thêm căng thẳng, vì hắn có thể cảm nhận được lời nói của sư phụ khá nặng nề.

Y biết, nếu lần này có thể thuận lợi tiêu diệt con Cóc tinh thì mọi chuyện tốt rồi, còn nếu không diệt được, vậy thì tương lai luôn luôn phải đề phòng nó trả thù.

Y hiểu được, sự cường đại của những lão yêu quái bắt từ này là không thể nghi ngờ.

Triệu Khải Đông liên tục nhìn về phía chân trời, chờ đợi, không có ai xuất hiện, bất chợt trong tai vang lên tiếng sư phụ.

“Khải Đông, con chỉ cho sư phụ xem lối vào Độc Tuyền Đàm chỗ nào.”

Triệu Khải Đông không thấy bóng dáng sư phụ, nhưng lại nghe thấy tiếng, chắc chắn không phải hắn mơ ngủ.

Hắn đảo mắt nhìn quanh nhưng không thể tìm được gì.

“Thằng nhóc, không cần tìm, nếu ngươi thấy được, thì Thái Ất Độn Thiên Phiến của lão phu chắc phải vứt xó rồi, mau chỉ cho lão phu lối vào, nhân lúc nó chưa trở về, phá hỏng động phủ của nó.” Thanh âm phát ra khàn khàn, yếu ớt, Triệu Khải Đông không biết người nói chuyện hình dạng thế nào, nhưng có thể tưởng tượng được đối phương có lẽ là một lão già gầy còm.

Y vội vươn tay chỉ về phía lối vào, qua một lúc, y cũng không biết mấy người cùng sư phụ có còn ở đây nữa không.

“Thì ra là chỗ này, thật khó để tìm được, cũng may nhờ có tiểu tử ngươi, nếu không, lão phu cũng chưa chắc tìm được.”

Lúc này thanh âm lại truyền đến từ phía xa. Sau đó Triệu Khải Đông thấy nơi đó đột nhiên mờ đi như làn khói, có khí đen xộc ra, Độc tuyền đàm ở phía

sau đã hiện lên rõ ràng.

“Ha ha. . . Đã lâu lắm rồi lão phu không cảm thấy hào hứng như thế này, rất tốt, ha ha. . .”

Cùng lúc đó, Triệu Khải Đông thấy một lão nhân hiện ra, rồi nhanh chóng chui vào phía trong độc đàm kia.

Vẫn đang uống rượu tại Ba Sơn động phủ, về mặt Chu Cáp đột nhiên biến đổi. Những người khác vẫn đang cao hứng uống, Kim Tượng Đế lại phát hiện sự khác lạ của Chu Cáp.

“Có vấn đề gì vậy Chu huynh?” Kim Tượng Đế hỏi.

Chu Cáp nhăn mặt một cách khó chịu, trả lời: “Động phủ của ta có người phá hoại.”

“Động phủ bị người phá hoại?” Thanh Diệp hỏi: “Do vô tình hay có người muốn trả thù?”

Chu Cáp lắc đầu nói: “Có thể tìm được lối vào, chắc chắn không phải việc ngẫu nhiên.”

“Không cần biết là ai, nếu đã dám xông vào động phủ Chu huynh, vậy thì hẳn cứ chuẩn bị trả cái giá thật đắt đi.” Ba Tứ cao giọng nói: “Chúng ta cùng đi xem, kẻ nào gan to như vậy.”

Nói xong Ba Tứ liền đứng dậy phi thân lên, nháy mắt hóa thành một con rắn, biến mất vào hư không, chớp mắt đã ra ngoài động phủ.

Sau đó là Chu Cáp hóa thành một đám sương độc, có tiếng yêu ma gào thét bên trong, bay ra phía ngoài động phủ.

Ngoài Ba Sơn động, mây độc phủ kín bầu trời, tràn về phía độc tuyến đàm.

Thanh Diệp cũng không yếu thế, hóa thành một vệt sáng xanh theo sát phía sau.

Quanh thân Kim Tượng Đế linh quang tỏa ra, lán tăn như gợn sóng rồi cả người hần biến mất tại chỗ.

Rất nhanh, bốn người đã đến nơi, còn chưa hạ xuống đất, thanh âm Chu Cáp đã vang khắp sơn cốc..

“Ai dám phá động phủ của ta?”

Sau đó, một vùng sương độc từ trên trời lan tỏa xuống, tràn ngập sơn cốc.

Nhưng ngay sau khi đám sương độc tràn xuống, có những tia sáng đen từ trong cốc chiếu rọi lên, xuyên thấu qua màn sương.

“Ha ha. . .” Có tiếng cười vang lên.

Các ngọn núi xung quanh xuất hiện vài người đang đứng trên mây.

“Trận, thành.” Có người hét lớn.

Đột nhiên, thiên địa tràn ngập những tia sáng đan xen vào nhau, tạo thành một tấm lưới, nhốt bốn người ở trong.

Kim Tượng Đế căng thẳng.

“Không tốt, chúng ta rơi vào vào trận pháp rồi.” Ba Tứ la lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hắc Quang Diệt Thần Định Sát Tâm

Nhất Nguyên đạo phái được sáng lập ở Ba Thục mới hơn ba trăm năm, đối với người bình thường thì ba trăm năm rất dài, một vương triều cũng chỉ dài đến thế thôi nhưng với người tu hành, đặc biệt với một môn phái thì ba trăm năm cũng chẳng thấm vào đâu.

Những môn phái lớn nhất trong thiên hạ có phái nào là không phải tồn tại từ thời thượng cổ, cho dù thời thượng cổ chưa khai tông lập phái thì tổ sư nhất định cũng là người dương danh giữa thiên địa. Đền tràng nhất định là một nơi bất luận người hay yêu đều muốn tới. Nhưng Nhất Nguyên đạo pháp thì dù có là tổ sư đi chăng nữa thì cũng chưa dương danh thiên hạ, chỉ là được phi thăng Thiên giới, thì thoảng còn hạ phân thân xuống.

Cửu Thần đạo nhân đứng trên đám mây nhìn vào sơn cốc tràn ngập hắc quang, trong lòng cực kỳ kích động.

Đây chính là đại yêu, mình vậy khôn được ba tên, tuy có chút ngoài ý muốn nhưng đối với hắc quang diệt thần trận thì một hay ba cũng chẳng có gì khác biệt.

Y không nhìn thấy Kim Tượng Đế bởi hắn đã trốn vào hư không, tuy vẫn bị khôn trong đại trận nhưng tuyệt nhiên y không nhìn được.

“Hôm nay chúng ta sẽ trừ đi một mối họa lớn cho thiên hạ” Cửu Thần lớn tiếng nói, trong mắt y lúc này tràn ngập vui mừng. Y biết từ chỗ sư phụ mình rằng độc cấp này là một đại yêu, nếu không phải vì gần với môn phái mình, lại giết rất nhiều đệ tử thì y cũng sẽ không quyết định như vậy.

Lần này không những mối hảo hữu của mình tới còn dùng một duyên mà tổ sư đã kết khi xưa. Duyên này cả đời trưởng môn trước cũng chẳng dùng đến cho tới tận bây giờ.

“Ha ha...” Bên dưới truyền tới tiếng cười to

Trong lòng Cửu Thần càng thêm cao hứng, tiếng cười này là do Khô Trúc lão nhân được tổ sư kết đạo duyên phát ra. Khô Trúc lão nhân, người trẻ tuổi có thể không biết nhưng những tu giả có tuổi tác đều đã nghe qua.

Khô Trúc lão nhân năm đó uy danh hiển hắc đã từng trong vòng một đêm đập phá mười tám yêu phủ, sau này nghe nói bị Ngu Nhung Vương đuổi giết, từ đó tan biến. Có người nói lão bị Ngu Nhung Vương giết, có người nói lão bị trọng thương.

Cửu Thần biết Khô Trúc lão nhân bị Ngu Nhung Vương đánh trọng thương, năm đó trốn trong Nhất Nguyên đạo phái, được tổ sư gia cứu. Dưới gầm trời này người có thể trốn được dưới tay Ngu Nhung Vương không nhiều, nếu truyền ra thì không những không phải là chuyện xấu hổ mà còn là một việc đáng được khen ngợi.

Chẳng qua đối với Khô Trúc lão nhân thì tuyệt không phải như vậy bởi Khô Trúc lão nhân xuất danh sớm hơn Ngu Nhung Vương, Ngu Nhung Vương xuất danh khi đại chiến với Tam Đàn Hải Hội đại thần. Trận chiến đó kinh thiên động địa khiến thiên hạ kinh hãi, khiến Ngu Nhung Vương danh chấn thiên hạ. Chỉ là không có ai biết Ngu Nhung Vương tới từ đâu, sau trận đó y phong vương.

Trong thiên hạ có rất nhiều Yêu Vương nhưng có thể khiến người thiên hạ ai cũng biết là yêu vương thì mới là đại yêu vương chân chính.

Tam Đàn Hải Hội đại thần tuyệt không đơn giản, thần linh trong Thiên Giới có rất nhiều nhưng loại thần linh như gã lại chẳng có là bao, tính cách gã quái dị, không giống vị nhị chân quân cao lãnh kia cũng không thông tình đạt lý như hai vị huynh đệ của mình, càng không giống Bình Linh Công Hoàng Thiên Hóa con của Đông Nhạc Thái Sơn Đại Đế thích giúp đỡ người khác.

Tính gã quái dị, hành sự dựa vào cảm tính, chỉ là tu vi của gã trên trời dưới đất rất ít người bì kịp cho nên có rất ít kẻ dám chọc vào gã.

Bên trong sơn cốc là một vùng tăm tối, hắc ám lưu động, trong đó có từng ánh lửa màu tím bập bùng.

“Thật lớn mật, ta là thiên hà tuần tra sứ của Thiên Đình, ai dám chạm tới ta” Trong vùng hắc ám có một giọng nói truyền ra.

Trong lòng Cửu Thần chân động, tiên quan của thiên đình không phải chuyện đùa, tu vi là chuyện nhỏ, thân là yêu lại có thể nhậm chức ở Thiên Giới chứng minh đằng sau y là một vị chính thần có địa vị khá cao ở Thiên Giới. Bất luận vị thần linh này là ai cũng không phải là một tiểu môn phái có thể chịu nổi, tuy tổ sư của mình cũng ở Thiên Giới nhưng thời gian ngắn ngủi lại chẳng có căn cơ nào.

Từ những tin tức của tổ sư truyền xuống thì trong Thiên Giới chẳng những không bình tĩnh mà còn có ám lưu cuộn trào, bởi những thần linh kia trước khi thành thần đều có ít nhiều thù hận, còn có người hoặc nhiều hoặc ít mà phải thụ cấm ở Phong Thần Bảng vì đối phương, không được tự do nên trong lòng càng oán hận.

Tổ sư của y cảnh cáo thêm không nên chọc tới những vị có tiên tổ hoặc tổ sư ở Thiên Giới, vốn y cho rằng giết một con độc cấp tuy có chút gian nan nhưng trước giờ không nghĩ tới vì vậy mà chọc phải tiền quan trên Thiên Đình.

“Vi sao lại thế?”

Trong lúc Cửu Thần còn chưa biết làm thế nào thì có tiếng cười vang lên, chính là Khô Trúc lão nhân.

“Ha ha một tuần tra sứ thiên hà nhỏ nhoi mà cũng dám nói, lão phu đã từng giết tiên quan, trên lệnh bài của ngươi còn không có tên”

Trong vùng hắc quang có một cây trúc tím, trước cây trúc có từng ngọn lửa tím kết thành lá.

Nếu có người đã thấy lão ra tay thì sẽ phát hiện ra tu vị Khô Trúc lão nhân lúc này lại có biến hóa tựa như thoát thai hoán cốt vậy, pháp tượng trúc tím của lão đã từ hư hóa thực. Đạo pháp cấm văn đã hóa thành trúc tím rồi.

Khi cây trúc tím kia xuất hiện trong hắc quang diệt thần trận thì đại trận vốn có chút bất ổn đã an định lại.

Trong lòng Cửu Thần thờ dài một hơi, may là có Khô Trúc lão nhân ở đây, lão không sợ nên trong lòng y cũng có chút dễ dàng, vạn nhất sau này có chuyện gì còn có một Khô Trúc lão nhân đỡ ở phía trước, mình có thể đẩy mọi việc lên người lão.

Và lại y biết Khô Trúc lão nhân tuyệt sẽ không để những con yêu này thoát khỏi đại trận.

“À, yêu quái giao hoạt, dám giả mạo tuần tra sứ thiên hà à. Nếu hấn là tuần tra sứ thiên hà thì lại có thể tự tiện xuống trần, điều này là phạm tội lớn trong thiên điều. Cho dù hấn là thật thì chúng ta giết một tiên quan tự hạ giới cũng sẽ không bị thiên đình so đo”

Tự tiện hạ giới đúng là tội bất quá việc này cũng là thường tình những thần linh giám sát kia cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng giết tiên quan thì nhất định Thiên đình sẽ quản, sẽ tra, chỉ là có thể tra được hay không thì còn phải xem ai tới tra xét.

Nếu như là vị Tam Đàn Hải Hội đại thần kia xuống tra thì khả năng sẽ có rất nhiều người chết, cũng có thể gã sẽ chẳng giết một ai. Chẳng qua nếu như tiên quan có tiên tổ ở Thiên giới vậy thì khác.

Cửu Thần đương nhiên hiểu những điều này, y lớn tiếng nói chẳng qua là để những người xung quanh nghe.

Bên cạnh y có hai vị bằng hữu, một là Huy Kỳ đạo trưởng tới từ Ngưng Thủy Nhai, tay nắm một đôi tử thanh bảo kiếm. Ngưng Thủy Nhai tuy không phải đại môn đại phái, truyền thừa cũng mới chỉ trăm năm, thu đồ cũng không nhiều, nhưng Ngưng Thủy Nhai lại rất bí ẩn, nếu không có người dẫn đường nhất định không tìm được.

Trăm năm trước nơi mà Ngưng Thủy Nhai sở ngụ bị một đại yêu chiếm cứ nhưng trong một đêm vị đại yêu kia đã tan biến từ đó trong thiên địa có thêm một môn phái. Đệ tử của Ngưng Thủy Nhai cũng rất biết điều, ít tranh chấp với người, điều này khiến Cửu Thần không biết tu vị của họ tới mức nào, chẳng qua y có thể khẳng định vị đại yêu trước kia bị khu trục hoặc chém giết có tu vị cực cao.

Một vị khác là Thanh Thành tu sĩ, tên gọi là Trường Thanh tử, tuy chưa khai tông lập phái nhưng cũng kiến phủ nhiều năm ở núi Thanh Thành, cũng quen y đã lâu, thường cùng nhau đàm huyền luận đạo có thể coi là hảo bằng hữu.

“Tiên quan tự tiện hạ giới, đúng là có tội, chúng ta có thể chém giết hấn ở đây, không để hấn truyền tẩn về Thiên Giới, bởi dù đã giết nhưng nếu để hấn truyền tẩn về Thiên Giới thì cũng có chút phiền toái” Trường Thanh Tử nói.

“Vậy tuyệt không để bọn họ truyền tẩn” Huy Kỳ đạo trưởng đứng một bên nói

“Tẩn quang đó thần tốc, nếu muốn ngăn chặn thì cũng chẳng phải dễ dàng gì, và lại nếu hấn có tiên tổ ở Thiên Giới thì chỉ sợ cũng không ngăn được tẩn quang” Trường Thanh Tử tiếp

“Một đôi tử thanh bảo kiếm truyền thừa trên tay ta, tế luyện nhiều năm mà vẫn chưa thể hiện được uy thế của mình, hôm nay để ta thử xem có thể ngăn chặn được truyền tẩn linh quang không? Ngăn được một đạo tiên quang, chém được đại yêu thì cũng có thể coi như không uổng công khai phong” Huy Kỳ đạo nhân nói

Cửu Thần vui mừng vội nói: “Huy Kỳ Huỳnh có nắm chắc không”

“Nếu đối phương không có thủ đoạn đặc biệt thì nhất định sẽ không phụ lòng huynh” Huy Kỳ đạo nhân nói.

Cửu Thần biết Huy Kỳ đạo nhân là người cẩn thận, không nói khoác, nếu như gã nói được thì nhất định sẽ làm được

“Huy Kỳ đạo hữu đã nói vậy thì nhất định là sẽ làm được” Trường Thanh Tử nói

“Như vậy, hôm nay chúng ta sẽ trừ đi một mối họa trong thiên địa này” Cửu Thần phấn khởi nói

Y cảm thấy đây chính là lúc Nhất Nguyên đạo phái được nổi danh.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Hung Trận Ác Phong Khô Trúc Uy

Cuộc đời mỗi người đều sẽ có lúc được vinh danh và cũng nên có điều đó.

Cửu Thần cảm thấy chỉ cần trừ đi con độc cấp này thì đó chính là lúc mình và Nhất Nguyên Phái được vinh danh. Trong những năm tháng sau này trong vùng này nhất định sẽ có tên của Nhất Nguyên phái còn danh tự của Cửu Thần nhất định sẽ được rất nhiều người truyền tụng.

Thế nhưng đối với những yêu bị giết thì chưa bao giờ chúng muốn trở thành đá kê chân của người khác cả. Đôi trông mắt màu tím lam của Ba Tứ lập lòe nhìn về hắc quang bốn phía đang tuôn trào, trong hắc quang, hắc sa đang không ngừng chuyển động, một lát sau, y vội nhắm mắt lại, lệ tuôn trào.

“Mắt của ta” Ba Tứ kinh hô

“Đó là Hắc Sát Thần Phong” Kim Tượng Đế hiện thân, sắc mắt ngưng trọng. Trận pháp này nhất thời khó mà nhận ra nổi nhưng hấn lại biết hắc quang là

gi.

Hắc Sát Thần phong là một loại vật bỏ trận chung cực, nếu chỉ mình nó thì còn có thể đỡ được, dù không có cách khắc chế thì cũng có thể tránh được nhưng nếu đã tan vào trận pháp thì cực kì đáng sợ.

“Hắc Sát Thần Phong, có phải là loại Hắc Sát Thần Phong được đồn rằng có thể thổi tan hồn phách không?” Thanh Diệp có chút biến sắc, nhãn thần vốn rất bình tĩnh của y cũng bị lấp đầy bởi một tầng sợ hãi.

“Dùng Hắc Sát Thần Phong bố trí pháp trận, không ai có thể sống sót được” Sắc mặt Chu Cấp cực kì khó coi, y không nghĩ tới tự nhiên lại bị nhốt vào trong pháp trận kiểu này.

“Là ta hại các ngươi” Chu Cấp vốn trở về với hùng tâm vạn trượng, khí thế hung hăng. Nhưng khi biết pháp trận này có Hắc Sát Thần Phong thì y lại cảm thấy tuyệt vọng. Y biết có người cố ý dùng pháp trận này để giết mình.

Ba Tứ nhắm mắt lại, sắc mặt xanh đen, y đã báo ra thân phận tiên quan của mình nhưng nghe được cái tên Khô Trúc Lão Nhân thì trong lòng cũng có chút tuyệt vọng. Vốn còn muốn dùng thân phận tiên quan để dọa đối phương nhưng Khô Trúc Lão Nhân là kẻ hung danh hiển hách, cũng không ít lần giết một hai tên tiên quan.

“Tuy Hắc Sát Thần Phong lợi hại nhưng cũng phải xem trận pháp này là gì đã” Thanh Diệp nói

Y tuy nói thế nhưng mọi người đều biết không thể lạc quan nổi. Có thể dùng Hắc Sát Thần Phong dung nhập vào trận pháp để bỏ trận, hơn nữa khi mọi người tiến tới lại không thể phát giác ra, lúc trận khởi, bốn người đều có ý xông ra ngoài nhưng lại không thể thoát được trận. Có thể thấy trận pháp này là loại thượng thừa, người bố trận cũng có thủ đoạn cực kì cao minh.

“Vậy chúng ta xông ra” Chu cấp nghiêm sắc mặt nói

Vì muốn nhìn tình cảnh ngoài trận mà hai mắt của Ba Tứ đã bị thương đến nỗi không thể mở ra lần nữa, nếu không kịp thời trị liệu thì chỉ sợ mắt y rất có thể sẽ bị mù.

“Yêu nghiệt, ngươi có nghĩ tới ngày hôm nay chăng” Một tràng chất vấn lạnh lạnh truyền từ ngoài trận vào “Ngươi có nghĩa tới những người bị ngươi thuận miệng ăn cũng có thân bằng, sư trưởng, có nghĩ tới việc bọn họ sẽ thương tiếc như thế nào không”

“Á à, các ngươi mở miệng là yêu nghiệt vậy các ngươi có nghĩ tới những tiểu gia hỏa bị các ngươi giết rồi lột da rút gân, những kẻ bị các ngươi đoạt nội đan, những kẻ bị các ngươi thu làm tọa kỵ, có nghĩ tới đồng tộc của họ cũng đau cũng tiếc không” Thanh Diệp lớn tiếng nói.

Thanh âm của y cực kỳ sắc bén khiến Kim Tượng Đế có chút ngạc nhiên. Lúc còn uống rượu ở chỗ Ba Tứ, Thanh Diệp không nói nhiều, hơn nữa lại có vẻ thân cận với tu đạo giả nhân loại, nhưng lúc này mở miệng lại trở nên bén nhọn vô cùng.

“Nhân loại các ngươi làm ác không ít nhưng lại thích tìm lý do đáng hoàng, cần gì phải vậy nhỉ” Thanh Diệp trào phúng.

“Đến bước này rồi mà yêu nghiệt còn không biết hối cải, vốn chúng ta còn muốn cho bọn họ một cơ hội nào biết chúng lại thù địch với nhân loại như vậy, yêu nghiệt tới mức này há lại có thể để chúng sống trên đời” Thanh âm bên ngoài trận lại truyền tới lần nữa, lời nói của y tựa như đó là đương nhiên

Yêu và ma trong lòng nhân loại trước giờ đều giống nhau gọi chung là yêu ma hoặc yêu nghiệt, chỉ có những sùng thú hoặc hộ sơn linh thú bị họ thu phục mới có thể được thừa nhận nhưng cho dù là vậy thì một khi ngộ nghịch nhất định sẽ bị phạt nặng.

Cho dù là những yêu vương dương danh thiên hạ mà họ sợ sệt cũng vẫn không được họ coi là sinh linh giống như mình, vẫn cứ bị coi là yêu nghiệt.

Ngoài trận Huy Kỳ đạo trưởng nói: “Cần gì nhiều lời, những con yêu tà này, cứ nhanh chém giết hết mới tốt” Trưởng Thanh Từ đạo trưởng nói

“Đúng, những yêu quái này đều không đơn giản, cứ nhanh chém giết hết mới tốt” Trưởng Thanh Từ đạo trưởng nói

Bọn họ mới mở miệng đã nghe thấy tiếng quát của Khô Trúc lão nhân: “Diệt thần”

Chỉ thấy trong sơn cốc hắc quang hóa thành những sợi dây xen kẽ ngang dọc, chôn diệt hư không.

Ba Tứ hóa thành một con ba xà khổng lồ, giãy dụa trong hắc quang. Nhưng hắc quang kia giống như hỏa diễm quán lên người y bắt đầu thiêu đốt, yêu thân vốn đã rất lâu không bị thương bắt đầu thối rữa trong hắc quang.

Trong lòng đau đớn như tê tâm liệt phế nhưng còn hơn cả đau đớn là tuyệt vọng. Trước còn hy vọng có thể xông ra nhưng hiện giờ là tuyệt vọng, y biết nhất định trận này có hung danh trong tiên hạ, mình tuyệt đối không thể xông ra.

Y cũng biết mình không ra được thì Chu Cấp và Thanh Diệp cũng không thể xông ra. Tuy cả hai người có bản sự nhưng không thể thoát khỏi hung trận được.

Lúc này Chu Cấp đã hiện nguyên hình, đó là một con độc cấp cực nhỏ, chỉ lớn khoảng một bàn tay, nhưng khi nó vừa xuất hiện, miệng há ra thì một tiếng kêu trầm thấp, buồn bực vang lên trong sơn cốc

“Oa...”

Hắc quang tăng vọt, tựa như dầu đổ vào lửa khiến cho cả trận càng thêm hung hiểm.

Chu Cáp nhảy về phía hư không phảng phất như muốn nhảy vào trong hư vô, y muốn nhảy vọt ra khỏi trận pháp này.

Chỉ là khi mới nhảy lên, toàn bộ thân thể tựa như nhảy vào trong chảo dầu, hắc quang diệt thần trận giống như một cái lưới lớn, hoàn toàn trói chặt chu cáp.

Chu Cáp gãy dựa trong hư không, thân hình càng lúc càng to chỉ là hóa điểm màu tím đen lại càng quấn chặt trên người y.

Một cây trúc tím đột nhiên xuất hiện xuyên qua chu cáp, chỉ trong nháy mắt chu cáp trở nên khô héo.

Sắc mặt Thanh Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

“Chu huynh đệ” Ba Tứ hô to, chỉ là chính y cũng bị Hắc Sát Thần Phong khóa chặt, không ra được.

Trên tay Thanh Diệp có thêm một kiện pháp bảo, pháp bảo là một trang sách màu hoàng kim, bay lên trong hư không, hóa thành một cung điện hư ảo màu kim sắc, bao lấy Ba Tứ. Hắc Sát Thần Phong thổi tới mặt kim sắc cung điện khiến nó bị bay lên một tầng kim phẫn.

Vừa rồi y chưa kịp phản ứng thì chu cáp đã chết rồi.

Toàn bộ thân rấn của Ba Tứ đã thối rữa, có chỗ còn nhìn thấy tận xương. Y bị kim sắc cung điện bao lấy rồi một lần nữa hóa thành người, sắc mặt tái nhợt nói: “Không nghĩ tới hôm nay lại là lúc mà Ba Tứ từ vong những tướng Ba Tứ ngao du trong thiên địa này, gặp không thiếu hung hiểm, đều vô sự thoát thân, không ngờ lại chết ở chỗ này”

“Đây là một tờ kim thư cung điện mà ta ngẫu nhiên tìm được, tuy có thể tạm thời bảo vệ chúng ta nhưng có vẻ như cũng không thể kiên trì được lâu, nếu như kim thư cung điện tan biến thì chúng ta không thể tìm được cách thoát thân thì chỉ đành chết ở đây” Thanh Diệp lo lắng nói.

Kim Tượng Đế nhìn vào cây trúc tím bên trong Hắc Sát Thần Phong, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc. Thanh Diệp và Ba Tứ cùng nhìn vào hắc bởi từ lúc nhập trận, Kim Tượng Đế có chút trầm mặc.

“Kim huynh, ta vốn mời ngươi đến chơi không ngờ lại khiến ngươi mất mạng” Ba Tứ nói

“Ngươi chân thành mời ta, ta có thể cảm nhận được, không cần nói những thứ này. Pháp trận này nếu như ta không nhầm thì kêu là Hắc Quang Diệt Thần Trận, cực kỳ đáng sợ, là hung trận chân chính. Muốn thoát ra thì rất khó”

“Kim huynh đệ, ngươi biết hung trận này? Có thể phá sao?” Ba Thứ vội vã hỏi

Kim Tượng Đế cười khò lắc đầu nói: “Nếu có thể phá thì sao ta lại để Chu huynh bị giết”

Trong lòng Ba Tứ minh bạch nếu Kim Tượng Đế có thể phá trận thì nhất định sẽ không chờ tới bây giờ, hiện giờ chưa ra tay bởi vì không thể phá được. Nhận ra hung trận cũng vô dụng bởi cũng chẳng thể phá nổi.

Ba Tứ nhìn về phía kim sắc cung điện không ngừng bị hắc phong thổi cuốn kim phẫn nói: “Ta có linh tấn do lão tổ tông cấp, nếu như có thể truyền cho lão tổ tông thì có lẽ chúng ta có thể sống được, nhưng ta sợ họ có thủ đoạn để chặn linh tấn”

Ba Tứ đương nhiên chưa hết hi vọng, y không báo danh là tôn nhi của Giác Mộc Không. Bởi khi y hiểu một khi mình đã báo thì càng không thể chạy thoát, đối phương nhất định sẽ phong tỏa nghiêm mật, không cho mình cơ hội để truyền linh tấn.

Giờ y chỉ hy vọng đối phương khinh thường, cho mình cơ hội để truyền linh tấn ra, chỉ cần đám bọn mình có thể cố gắng thì có khả năng đợi tới lúc lão tổ tới cứu, cho dù đợi không được thì chỉ cần lão tổ thu được linh tấn thì những người này đều phải chết, bất luận đó là ai.

Mắt Kim Tượng Đế sáng ngời nói: “Nếu quả như ngươi có thể truyền linh tấn cho lão tổ tông của ngươi thì ta sẽ có cách để giúp chúng ta đợi tới lúc tình quân đến”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Yêu, Không Cần Kính Ngưỡng

"Thật sao?" Ba Tứ mừng rỡ nói, hai mắt híp lại vì đầy máu cổ gồng mở ra. Quần áo trên người hắn đều đã rách nát, để lộ những vết thương không thể khép miệng, hắn vốn mang yêu thân đao thương bất nhập, cho dù bị thương cũng có thể tự lành lại nhanh chóng, nhưng lúc này, cả người hắn đầy thương

tích đang chảy máu, không cách nào cầm được.

Ngay cả Thanh Diệp, ánh mắt y cũng hiện lên vẻ kích động, y vốn đã buông xuôi, nghĩ rằng tai kiếp hôm nay không thể nào tránh khỏi, bây giờ nghe Kim Tượng Đế nói vậy nên trong lòng cũng khắp khỏi hy vọng.

Không ai muốn chết cả, nhất là kẻ một lòng muốn trở thành yêu tiên, trở thành yêu vương vang danh thiên hạ, lại càng không muốn chờ chết trong một son cốc, trong một trận pháp của kẻ thù thậm chí còn chưa biết tên.

Chết kiểu này quá uất ức.

“Kim huynh nếu có thể bảo vệ chúng ta trong trận pháp một lúc thì ta sẽ có cách giúp Ba huynh truyền linh tẩn ra ngoài” Thanh Diệp nói.

"Sao, ngươi có cách gì?" Kim Tượng Đế hỏi.

"Cách của ta chắc là không bị được với bản lĩnh thật sự của Kim huynh, nhưng hiện ta đang có hơn mười đạo linh tẩn, nếu phát ra cùng lúc thì cho dù bên ngoài ngăn chặn cũng có khả năng sót mất vài cái." Thanh Diệp nói.

"Tốt, chỉ cần không bị ngăn chặn, Kim huynh để lại bảo trụ được chúng ta trong một khoảng thời gian ở đây thì chắc chắn sẽ có đường sống. Lão tổ mà đến thì bọn bên ngoài là ai ta cũng không sợ." Ba Tứ lên tiếng.

Đúng lúc này, Từ Trúc vốn đang lơ lửng trong Hắc Sát Thần Phong bỗng đâm xuống Kim Sắc Cung Điện bên dưới.

Sắc mặt của Thanh Diệp và Ba Tứ đại biến.

Bên ngoài cung điện, Hắc Sát Thần Phong tựa như những con sóng màu đen cuộn cuộn vỗ vào Kim Sắc Cung Điện, khiến tòa cung điện văng lên những bụi phân vàng, không ngừng suy yếu.

Cung điện đang đưa không ngớt, tựa như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, nếu như ngọn trúc tím kia mà đâm xuống chỉ sợ tòa cung điện sẽ tan tành trong chớp mắt.

Lúc trước Chu Cáp bị từ trúc đâm chết, rút cạn tinh huyết, ngay cả thần hồn cũng không chạy được.

Tu vị của Chu Cáp không tầm thường, bọn họ không ai chắc rằng bản thân có thể thắng y mà không trọng thương, hơn nữa y thành danh đã lâu, chắc chắn sẽ có một vài thủ đoạn bỏ trốn, thế nhưng chưa kịp dùng tới thì đã bị cây trúc tím quý dị kia đâm chết.

Thân thể khổng lồ của y tiêu tán trong Hắc Sát Thần Phong, những nhánh rễ trúc màu đen vắn vẹo tựa như những con giun khổng lồ, trong màu đen loé ánh hồng, phảng phất như tinh huyết mới hấp thụ được từ người Chu Cáp còn chưa tiêu hoá hết.

Lúc này, sắc tím trên thân Từ Trúc tựa như bị máu nhuộm đỏ.

Kim Tượng Đế chăm chú nhìn những chiếc lá trúc màu tím, nhớ tới một đoạn bí văn đã từng xem.

Thời thượng cổ, có một gốc trúc tím sinh ra trong Hỗn Độn, bởi vì phải sống trong bản thể Hỗn Độn quá mạnh mẽ, không thể hoá hình, nên nó đã sáng chế ra một loại pháp môn gọi là “Từ điểm linh trúc”.

Từ Trúc đó thân như ngọc tím, không thuộc Ngũ Hành, có thể độn đi khắp nơi.

Lá trúc kia chính là ngưng kết từ tinh hoa của Thiên Địa.

Còn bộ rễ kia một khi kết thành thì càng đáng sợ vô cùng, nó có thể hấp thụ hết thủy tinh hoa của thiên địa, bất luận là tinh huyết của người hay linh thạch, thậm chí là linh căn.

Lúc đấy, Từ Trúc muốn dùng phương pháp này để làm mình mạnh hơn, hy vọng có thể hóa hình.

Đó là một pháp môn nghịch thiên vô cùng đáng sợ, Kim Tượng Đế còn tưởng pháp môn này đã thất truyền, nhưng khi gốc từ trúc hợp thành Pháp Tượng, chuẩn bị hóa hình thành công thì bị người ta tính kế, luyện thành một cây trượng tím, lá của nó bị hái xuống và luyện thành một bộ trận pháp.

Trong Vạn Pháp Các chủ yếu ghi chép pháp môn “Từ điểm linh trúc”, những thứ khác chỉ nói qua loa, không nhắc tới ai đã biến gốc trúc sống trong Hỗn Độn thành môn cây Từ Trúc Trọng.

Nhìn cây trúc vắn vẹo chậm rãi hạ xuống, cho dù là Ba Tứ bình thường thích hi hi ha ha, ưa bình luận các nhân vật trong thiên hạ, ai cũng coi thường, lúc này gương mặt cũng đã trở thành tái nhợt.

Uy thế cỡ này, không chừng họ còn chưa phát linh tẩn thì chỗ trốn cũng đã bị phá rồi, chỉ cần chỗ này bị phá thì e rằng cả ba người sẽ lập tức chết ngay.

Cho dù là Ba Tứ hay Thanh Diệp, cho dù đều là yêu vương chiếm núi xưng hùng, thậm chí Ba Tứ còn là yêu tiên nhậm chức ở Thiên Giới thì trước mặt Khô Trúc lão nhân cũng đành tỏ ra yếu đuối, huống chi còn bị vây bên trong một pháp trận hiểm ác.

Ngẩng đầu nhìn lên cây trúc tím khổng lồ quanh thân quán đầy từ quang, vốn là một thanh trúc cực đẹp, lúc này những nhánh rẽ đen lại như những chiếc xúc tu vận vẹo trông vô cùng đáng sợ.

"Ha ha, ta đã cảm nhận được tinh huyết trên người các ngươi rồi, quả nhiên rất thuần khiết, chẳng trách có thể lên thiên giới làm yêu tiên" Âm thanh Khô Trúc Lão Nhân từ trên trúc tím khổng lồ vọng xuống.

Ba Tử cắn răng lớn tiếng nói: "Người là tiền bối của yêu tộc chúng ta, danh dương thiên hạ, hậu bối kính ngưỡng, sao lại để loài người sai sử đi làm chuyện tổn thương đồng tộc?"

Khi y dứt lời thì trong Hắc Sát Thần Phong đột nhiên có một lão nhân bước ra chậm rãi. Lão cực kì già nua, tựa như một con gió cũng có thể thổi bay lão.

Có điều, khi lão vừa xuất hiện thì bất luận là Ba Tử hay Thanh Diệp đều cảm thấy một thứ áp lực nguy hiểm, tựa như trời sinh ra lão là để mạng tới từ vòng. Hai mắt lão nhuộm màu tro tàn, da mặt tựa vỏ cây, lão rất gầy và nhỏ, so với người thành niên thì thấp hơn một cái đầu.

"Không ai có khả năng sai sử được ta." Khô Trúc Lão Nhân nói: "Nhưng ai cũng thế, chắc chắn trong cuộc đời sẽ có một lần muốn ân đền oán trả. Năm xưa ta thiếu chút nữa đã chết, may có Phù Vân Tử cho ta một chỗ dung thân thoát khỏi hiểm cảnh, ta muốn báo đáp ân nghĩa này của hân."

Ba Tử nghe xong thì cảm thấy thất vọng, bởi vì lão nhân trước mặt biết rất rõ mình đang làm gì, khó lòng có thể lay chuyển được lão.

"Tiền bối, việc làm của ngài chúng ta rất kính phục, nhưng để báo ân thì thiếu gì cách, đâu nhất thiết phải đoạt mạng bọn yêu tộc chúng ta chứ." Ba Tử nói.

"Kính phục, ta không cần! Yêu tộc? Tại sao là yêu tộc? Yêu là từ phạm thú thoát thai mà thành, trời sinh đất nuôi, đều là tự thân thì tại sao gọi là tộc." Khô Trúc Lão Nhân cười lạnh lùng. Khuôn mặt khô héo phảng phất như đang chế nhạo câu nói của Ba Tử thật buồn cười.

"Tiền bối, chúng ta đúng là từ thú thoát thai mà thành, nhưng chúng ta có linh trí khác với nhân loại, nên chúng ta tất nhiên có tộc có đàn." Ba Tử nói lớn.

"Ha ha, yêu không cần tộc cần đàn gì cả, chỉ có kẻ yếu mới phải bầy đàn. Yêu sống giữa đất trời, chết thì hóa núi non, sống thì dùng hùng tâm tráng chí tung hoành thiên hạ. Không cầu ai che chở, không hướng ai cúi đầu. Thế giới loài người đủ các loại lễ nghi, thật ra là kẻ mạnh quần dây cương ngồi trên lưng kẻ yếu, đó là huấn dưỡng. Nay ngươi nhận tộc nhận đàn, đó là ngươi chịu khuất phục kẻ khác." Khô Trúc Lão Nhân quát đầy nghiêm nghị.

Ba Tử im lặng, Thanh Diệp không nói gì, nội tâm Kim Tượng Đế cũng bị những lời nói này làm bối rối.

Nhiều khi, Kim Tượng Đế cũng đi tìm cái gọi là nhận tộc nhận đàn kia, bởi không có điều đó, hân cảm thấy mình như một kẻ cô độc lang thang giữa đất trời.

Yêu, đều cô độc từ khi vừa mới thoát thai; cô độc săn giết những sinh linh khác, hoặc bị những kẻ khác săn giết, rồi chết đi một cách cô độc, không ai hay biết.

Cho nên yêu loại thường huyền hóa thành người tìm đến nhân gian để sinh hoạt, đây là tìm kiếm tộc đàn, nhưng dần dần bọn họ đều trở lại núi rừng, trở về với cô độc vô biên.

Từ khi rời Phương Thốn Sơn, Kim Tượng Đế một lòng muốn cứu sư huynh khỏi Linh Sơn, đồng thời còn muốn gặp bà cô Thanh Y kia, hỏi nàng có phải tự nguyện lên Linh Sơn hay không, ngoài hai mục tiêu đây hân chưa có chuyện gì khác để làm, cũng không muốn làm gì cả.

Lúc ở quân doanh trên Thiên Hà hân cùng từng ngẫm nghĩ về người và yêu, hân thấy cả hai khai linh khai tuệ không khác biệt nhau nhiều, nhưng loài người dường như có rất nhiều thứ phải hoàn thành, cả đời bọn họ sống bận rộn trong những tính toán.

Thần tiên trên Thiên Giới âm mưu tính toán, đế vương hay thường dân ở hạ giới cũng có tính toán. Kim Tượng Đế không biết, cũng không muốn tìm hiểu những thứ đó.

"Nhưng mà, tiền bối, ngài với chúng ta không thù không oán, những người ngoài kia với ta cũng không oán không thù." Ba Tử như đang cầu khẩn.

"Ta làm việc chưa bao giờ nhắc đến oán thù, cần gì nguyên do. Tổ sư Nhất Nguyên Đạo Phái đã cứu ta, ta đã hứa chỉ cần hân hay hậu bối của hân mở miệng cầu giúp, ta dù chết cũng sẽ dốc sức hoàn thành. Những thứ khác cần gì phải nghĩ. Hôm nay ta đã đến thì một là các ngươi chết, ta báo được cái ân này, cả người nhẹ nhõm, hoặc là bọn ngươi giết ta, ta chết oanh oanh liệt liệt, không động phạm đến lời đã hứa." Khô Trúc Lão Nhân lạnh lùng trả lời.

Trong lòng Kim Tượng Đế gọn sóng, lão nhân này thật là người không nói đạo lý, nhưng lão rất trọng lời đã nói, thà chết chứ không muốn làm sai lời hứa năm xưa.

Còn Thanh Diệp, y nghe đạo trong một đạo quán gần trăm năm rồi đắc đạo, y khai linh, rồi bỏ thân rắn trở thành yêu, cho nên hết thảy mọi việc y đều lấy các đạo sĩ làm tiêu chuẩn.

Y đã phát run từ nãy giờ, bởi y không ủng hộ lời nói của Khô Trúc Lão Nhân, những lời nói ấy, theo y, là một sự phản đạo.

"Không, nhân loại dù khác chúng ta, nhưng trong số đấy vẫn có những người đại đức, bọn họ đối đãi chúng ta như đồng tộc đồng loại." Thanh Diệp cất tiếng nói lớn.

"Cho nên người thuần phục trước bọn người nguoi nói là đại đức đấy?" Khô Trúc Lão cười lạnh.

"Không phải là thuần phục, đây là kính ngưỡng." Thanh Diệp nói.

"Yêu, không cần kính ngưỡng. Bọn người mà nguoi gọi là đại đức giả ấy dùng lời nói để thuần phục nguoi, dùng hành động để dụ nguoi quy thuận, nguoi đã bị thu phục đến như vậy thì không xứng là yêu nữa." Khô Trúc Lão Nhân lớn tiếng: "Nếu như yêu có yêu tộc như nguoi nói, thì ta là người đến để thanh lý môn hộ bọn phản tộc các nguoi đây."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Phá Giới Cửu Trọng Danh Khai Thiên

Khô Trúc Lão Nhân bước lên, toàn bộ Hắc Quang Diệt Thần Trận lập tức ép xuống Kim Sắc Cung Điện bên dưới như sóng vỗ, khiến cung điện nổ tung trong nháy mắt.

Ba Tứ mặt mày nhợt nhạt, Thanh Diệp cũng tỏ vẻ hoảng sợ. Hai người vốn nghĩ rằng mình đã có thể thân nhiên đối diện cái chết, nhưng khi đến gần thời khắc sinh tử, bọn hắn mới biết mình không hề muốn như vậy.

"A!"

Thanh Diệp hét lớn, vừa sợ hãi vừa rất không cam lòng.

Hai tay hắn quờ quạng bên hông rút ra một thanh kiếm.

Kiểm như xà hình, Thanh Diệp lại hét lên, nhân kiếm hợp nhất thành một đường sáng, đâm tới.

Kiểm quang màu xanh, lại vô cùng chói mắt.

Sau khi chạm phải vùng Hắc Sát Thần Quang bên trên, lập tức đạo kiếm quang như tỏa ra lục hoa.

Ba Tứ biết đây là một kiếm đốc toàn lực của Thanh Diệp. Kiếm này do y tự ngộ ra, đặt tên là Kinh Thần Kiếm, dùng toàn bộ tinh hoa cơ thể mà hóa thành chiêu kiếm.

Y từng nói một khi kiếm đã xuất ra, nếu kẻ địch không chết thì mình cũng phải chết, cho dù bản thân thoát nạn thì cơ thể vẫn suy yếu rất lâu sau đó, còn sau này cơ thể có hồi phục được hay không, chính y cũng không biết.

Ba Tứ tất nhiên chưa từng chứng kiến Thanh Diệp dùng chiêu kiếm này, vì chiêu này chẳng thể nào lấy ra biểu diễn.

Kim Tượng Đế không ngờ Thanh Diệp có thể sử một chiêu kiếm kinh hãi đến thế, hắn cảm nhận được sinh mệnh bên trong chiêu kiếm, đây là y dùng cả tính mạng bản thân để xuất kiếm.

Khô Trúc Lão Nhân cũng tỏ vẻ nghiêm trọng, tay lão trao vào hư không, thanh Tử Trúc đằng kia lập tức trở về bên cạnh.

Tử Trúc trên tay lão như một ác ma màu tím đen, bộ rễ màu đen tung bay, chính giữa như có một gương mặt già nua lạnh lẽo.

Một tòa trận pháp dường như cũng hợp nhất với bộ rễ trúc ấy.

Âm tà, trường cuồng, bá đạo.

Trong mắt Kim Tượng Đế, thanh Tử Trúc đang nuốt lấy trời đất, không chứa một đường thoát nào cho nhân sinh, những người đứng bên trong chắc chắn sẽ chết, không có cơ may sống sót.

Mà vàng sáng màu xanh rực rỡ kia lại không hề do dự đâm vào chính giữa bộ rễ tím đen của Tử Trúc.

Ngay lúc này, Ba Tứ cũng hành động, hắn lại hóa thành Ba Xà, mang theo tinh quang quanh thân vọt đến chỗ Khô Trúc Lão Nhân.

Ba Tứ không hỏi Kim Tượng Đế phải chăng có thể thật sự bảo trụ mạng sống của cả bọn.

Bởi theo hắn, dưới tình huống này cho dù Kim Tượng Đế có cách cũng không dùng được, thể trận như núi đè, vô phương ngăn cản, thì bảo vệ tính mạng

bọn họ thế nào được.

Hắn không nhìn thấy tại thời khắc ấy Kim Tượng Đế cũng chuyển động.

Kim Tượng Đế quả thật có cách cứu mạng cả bọn, nhưng hắn không ngờ Kim Sắc Cung Điện bị đánh sập ngay lập tức như vậy.

Bây giờ chỉ còn một biện pháp để tự bảo vệ bản thân mà hắn đã xem qua trong pháp thư, nhưng hiển nhiên là không thích hợp.

Hắn muốn cứu mạng cả Ba Tứ và Thanh Diệp.

Ba Tứ hào hừ với hắn đã mấy năm, hắn không muốn để mất người bạn này.

Chính như lời Khô Trúc Lão Nhân vừa nói yêu là cô độc, không cần tộc đàn, nhưng bản thân mỗi con yêu sau khi khai linh khai tuệ đều đi tìm những mối quan hệ, có thể bị người khác kính sợ, có thể được người khác ủng hộ, còn có thể kết giao bằng hữu.

Nhân sinh thức tự ưu hoạn thủy (*), sau khi tự khai linh rồi liền đi học tiếng người, nội tâm của Kim Tượng Đế liền bao phủ bởi nỗi cô đơn tịch mịch.

Dù sự xuất hiện của Lão tiên sinh, Thanh Y cô nãi nãi, sư huynh Tuệ Ngôn, Trí Thông, lão tổ sư và các sư huynh trên Phương Thốn Sơn phần nào an ủi nội tâm tịch liêu, nhưng giữa hắn và thế gian rốt cuộc vẫn có một tầng ngăn cách.

Sau khi hạ sơn lên đường cứu sư huynh, rồi gia nhập Thiên Hà Thủy Quân trên Thiên Giới, đoạn thời gian này hắn vẫn cô độc, dường như cả thế gian không có ai để hắn tâm sự.

Chỉ sau khi quen biết Ba Tứ dường như hắn mới bắt đầu hòa nhập với thế gian. Trong động phủ của Ba Tứ, hắn tuy ít lời, nhưng tâm tình lại thấy nhẹ nhõm, tựa hồ hắn đã tìm được một chỗ phù hợp với yêu loại.

Có điều, cảm giác ấy nhanh chóng bị cắt mất, bởi tay Khô Trúc Lão Nhân. Hơn nữa những lời lão nói lại khiến cho Kim Tượng Đế cảm thấy: yêu, nhất định cô độc cả đời.

Bước ra từ cô độc, đi về phía phồn hoa, nhưng đại thể cuối cùng vẫn phải trở về cô độc.

Hắn biết Khô Trúc Lão Nhân đã ảnh hưởng đến mình, nhưng dù thế nào, mong muốn cứu Ba Tứ cùng Thanh Diệp của hắn sẽ không thay đổi.

Quen biết Ba Tứ đã nhiều năm, bây giờ, cuối cùng hắn đã hiểu được cảm giác có một người bằng hữu.

Còn Thanh Diệp dù chỉ mới quen, nhưng y đã để lại ấn tượng không tồi, hắn cảm thấy đây sẽ là một bằng hữu tốt. Cho nên hắn không thể giương mắt nhìn bọn họ chết, hắn phải cứu.

Gần như cùng lúc khi hai người kia lao ra, ánh sáng đen hóa từ Hắc Sát Thần Phong bên trên Kim Tượng Đế được giải khai ngay lập tức.

Một con liệt diễm cự xà nhô đầu ra từ hư không, liệt diễm như sóng, cự xà đang cuộn mình trong ngọn lửa chực chờ lao ra. Hắc quang áp xuống liền như bị liệt diễm trên người cự xà nuốt trọn, không hề chạm được vào người Kim Tượng Đế.

Ngọn lửa tràn xuống bao trọn cả người Kim Tượng Đế. Kim Tượng Đế mờ mờ ảo ảo đi qua đi lại mấy bước rồi biến mất, sau đó, chỉ nghe được tiếng gầm gừ của con liệt diễm cự xà kia.

Người bên ngoài trận hoàn toàn không thể nhìn vào bên trong, nếu không phải là âm thanh đặc biệt chấn động vừa rồi thì bọn họ cũng không cách nào nghe được.

Trong tích tắc, Hắc Quang Diệt Thần Trận trong sơn cốc như trở thành một hồ nước, mà trong đó, hai con ác long đang quấn nhau dữ dội, sóng lớn cuộn trào.

Những năm gần đây, pháp tượng của Kim Tượng Đế thật ra không thành hình, nhưng trong khoảng thời gian tu hành bên bờ Thiên Hà, hắn đã lò mò đoán ra sư tôn muốn mình tu luyện pháp tượng gì.

Hắn từng xem qua một quyển sách tên gọi "Trắc Long Tượng" trong Vạn Pháp Các, nhưng trong sách không hướng dẫn tu pháp, chỉ miêu tả và giảng giải sơ sơ.

Thời hồng hoang thượng cổ, có một sinh linh sinh ra từ Hỗn độn danh gọi Chúc Cửu Âm. Nghe đồn khi hắn mở to mắt, cả thiên địa dù đang đêm đen cũng trở nên sáng sủa, thổi một hơi, đất trời nóng bức liền có tuyết phủ đầy, biến thành mùa đông, lại thổi một hơi khiến mặt trời chói chang, vàng cháy đá tan, trở thành mùa hạ. Trong cơ thể hắn hòa tinh ngưng tụ như đèn cây, có thể soi sáng cứu u.

Sở dĩ Kim Tượng Đế đoán được là bởi một phần nhờ sư tôn hướng dẫn, nhưng mấu chốt nằm ở chỗ hắn đến bây giờ cũng còn chưa biết bản thân thật sự là loại gì.

Ánh mắt Khô Trúc Lão Nhân tỏ vẻ kinh ngạc, lão không ngờ trong số bốn yêu nhân bên trong còn có một kẻ có tu vi cao hơn suy đoán của lão.

Nhưng như thế thì đã sao, đối với lão, Kim Tượng Đế chỉ là dạng hậu bối, không đủ sức để thay đổi điều gì.

Từ Trúc trong tay lão bùng lên từ điểm, từng lớp từng lớp hắc quang sắc như đao chém xuống mảnh đất bên dưới. Hư không bị nghiền nát từng tầng, vô cùng đáng sợ.

Cửu Thần đứng bên ngoài chỉ nghe được những tiếng la, hắc quang cuộn cuộn, càng cuộn càng lên cao, thanh Từ Trúc bên trong trời nổi bất định. Đột nhiên, hắn nhìn thấy một con rắn quấn lấy thanh trúc, liệt điểm bùng bùng, không phân rõ là rắn hay là lửa đang bao quanh Từ Trúc.

Cảnh tượng đầy xuất hiện chớp nhoáng rồi nhanh chóng bị hắc quang che mất, ngay sau đó, lại có một vầng sáng màu xanh xuyên qua chính giữa quãng ánh sáng đen.

"Hào quái kiêu." Huy Kỳ đột nhiên lên tiếng.

"Bên trong yêu loại lại có kẻ sở hữu pháp tượng kiếm thuật, thật đáng tiếc." Trường Thanh Từ đứng bên cạnh cũng nói theo.

Cửu Thần thì không có lòng dạ thương thức, hắn lo âu trong bụng không thôi, vốn nghĩ bên mình sẽ thắng dễ dàng nào ngờ bọn kia lại cầm cự được. Khô Trúc Lão Nhân tạm thời không có cách nào đắc thủ, khiến hắn không khỏi lo lắng.

"Hai vị đạo hữu thấy tình hình hiện giờ thế nào?" Cửu Thần hỏi.

Hai người kia nhìn nhau rồi nói: "Huynh đừng lo, bọn ta đầu sao cũng không phải tò te đất sét, kiếm luyện nhiều năm trong đan điền cũng không phải sắt thép bình thường, việc trăm yêu trừ ma tất nhiên sẽ nỗ lực."

"Có mấy lời này của hai vị, ta yên tâm rồi." Cửu Thần nói.

Đúng lúc này, bọn họ nghe thấy thanh âm niệm chú như có như không, truyền từ bên trong Hắc Quang Diệt Thần Trận."

Huy Kỳ nheo mắt, nghiêng tai lắng nghe.

"Pháp chú này không tầm thường." Trường Thanh Từ nói.

Cửu Thần càng thêm lo, hắn không biết đây là pháp chú gì, nhưng hắn có thể cảm nhận ý tứ chí cương chí dương mãnh liệt bên trong, tiến sau áp đảo tiếng trước, loại âm thanh này tai người thường không nghe được, mà là pháp chú Thiên Địa huyền âm có thể chạm tới thần hồn.

Chỉ thấy hắc quang vốn đang mãnh liệt bỗng trở nên trì trệ sau pháp chú đấy.

Cửu Thần giật thót, hắn bỗng có dự cảm không lành.

"Đây là Pháp giới cửu trọng chú, đúng lúc này lại có yêu loại biết Pháp giới cửu trọng chú sao?" Huy Kỳ không tin nổi.

Trường Thanh Từ trở nên nghiêm trọng.

"Pháp giới cửu trọng chú là thứ gì?" Cửu Thần hỏi.

"Pháp giới cửu trọng chú có tên khác là Khai Thiên chú, chú này lặp lại chín lần, nhất trọng điệp nhất trọng, có thể lập chín chín tám mươi mốt trọng pháp chú. Nếu tu sĩ có thể lặp đến tiếng cuối cùng, tức thì chí cương chí liệt, đủ sức mở trời phá đất. Bất kể là thứ gì đều không thể ngăn cản, sẽ vỡ nát dưới tiếng chú ấy, đó chính là Khai Thiên chú." Hai mắt Huy Kỳ sáng rỡ, hắn dường như vội vã muốn nhìn thấy uy lực của Khai Thiên chú, xem ai là kẻ đang niệm chú pháp này.

(*) Nhân sinh thức tự ưu hoạn thủy: Đời người biết chữ thì nhiều âu lo

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Thế Sự Như Khói Không Để Lại Vết Tích

Thế sự như yên bất lưu ngân: Thế sự như khói không để lại vết tích

Kim Trọng Đế cũng không biết mình đang niệm loại chú gì. Loại pháp chú này được sư phụ ghi trong trang giấy của một quyển sách phá trừ huyền thuật, tổng cộng có chín tầng, mỗi tầng đều giống nhau nhưng nếu đọc liên tục tầng này qua tầng khác thì cuối cùng sẽ có sức phá vỡ rất mạnh.

Trang giấy viết: 'Chú này có thể phá huyền thuật, trận pháp', những điều khác lại không miêu tả quá nhiều. Nhưng những pháp chú kia là do chính tự tay

sự phụ viết nên sau khi xem xong hẳn liền ghi nhớ trong đầu. Ngay lúc hẳn bị Hoa Yêu kéo vào bên trong ‘thế giới hoa’, pháp chú này lập tức xuất hiện ngay giữa trái tim.

Sau lần đó, hẳn phát hiện pháp chú này thật không đơn giản. Mà lúc phá ‘thế giới hoa’, hẳn chỉ mới niệm đến tầng thứ hai. Pháp chú này chia làm chín tầng, một tầng gồm chín câu, nếu đọc liên miên không dứt thì lực lượng bên trong pháp chú mỗi lúc thêm mãnh liệt. Như ẩn chứa sau mỗi câu chú là sức mạnh có thể làm đánh tan núi đá, chặn ngang sông lớn.

Lúc hẳn niệm tới câu thứ ba của tầng thứ hai pháp chú, ‘thế giới hoa’ lập tức bị phá. Đúng vậy, chính là câu thứ ba của tầng thứ hai thì ‘thế giới hoa’ hoàn toàn bị phá vỡ.

Khi đó, hẳn cảm thấy thần hồn mình bị chèn ép, giống như một hung thú vô cùng mạnh mẽ bị giam cầm, chỉ cần phóng thích ra thì nó có thể đánh nát tất cả.

Lúc đó, thần hồn của hẳn đã đến cực hạn nhưng bây giờ lại chưa đến cực hạn. Thanh âm niệm chú từng tầng từng tầng nối tiếp nhau, theo đó, một cỗ lực lượng cường đại hình thành rồi bành trướng ra. Miệng hẳn phun ra một vầng sáng cách trước mặt hẳn chừng mười tấc, vầng sáng pháp phòng, lúc to lúc nhỏ. Không gian xung quanh vầng sáng trở nên vận vận, cuộn cuộn.

Hắc quang xung quanh vầng sáng trở nên ngưng trệ. Vốn Hắc Sát Thần Phong rất đáng sợ, mỗi cơn gió là như một thanh đao thì lúc này trở nên nhẹ.

Trong hư không, mơ hồ có thể thấy những cây cờ đen bay lơ lửng. Đây là trận kỳ, trận kỳ lộ ra, khuôn mặt của Khô Trúc Lão Nhân trở nên ngưng trọng. Trên bầu trời, một cơn cự xà quấn quanh Tử Trúc, còn rễ của Tử Trúc lại quấn chặt lấy Ba Xà, trong đó còn có một luồng kiếm quang màu xanh cực nhanh, mỗi lần luồng kiếm quang chém qua, ngay lập tức có mấy lá trúc rơi xuống.

Đối với Khô Trúc lão nhân, mỗi lá trúc không khác gì với tu vi của lão. Thực sự luồng kiếm quang kia đang rút dần tu vi Khô Trúc lão nhân xuống, đây là lần đầu tiên lão thấy có loại ngự kiếm thuật đáng sợ thế này. Nếu cho Thanh Diệp một thời gian nữa, có lẽ từ loại ngự kiếm thuật này, đối phương có thể ngộ ra pháp môn đáng sợ. Nhưng hiện tại, đối với Khô Trúc lão nhân thì nó vẫn chưa đủ tạo thành uy hiếp.

Điểm khiến lão cảm thấy uy hiếp thực sự chính là pháp chú kia. Mới đầu nghe chú âm, lão cảm thấy giống như tiếng nước chảy, nhưng qua một lúc, dòng suối nhỏ kia bỗng biến thành sông lớn hung dữ sóng cuộn cuộn. Đến bây giờ lại hóa thành hung vật đang được thai nghén khiến toàn bộ không gian xung quanh đều bị ảnh hưởng.

Khô trúc lão nhân nghĩ thầm:

- Nhất định pháp chú này có lai lịch bất phàm, yêu quái phạm trần không có khả năng học được. Lê nào tên kia là đồ tôn của vị đại tiên nào đó ở Thiên giới? Có điều, nếu quả thật là vậy thì thế nào, vị đại tiên đó không thể trực tiếp xuống giết mình, cho dù phân thân có hạ xuống thì để gì làm khó được mình? Hôm nay mình phải giết hẳn, có lẽ sẽ ép hỏi ra được pháp chú này.

Đối với lão, yêu quái vốn là do trời sinh đất dưỡng, tất cả các pháp môn trên thế gian đều tự mình mang theo, dù là yêu quái hay thú vật phạm trần thì bản tính giết chóc, tranh đoạt đã ăn sâu vào trong tủy. Cũng có thể có yêu quái trải qua khoảng thời gian dài dằng dặc, bản chất đó dần phai nhạt đi nhưng Khô Trúc lão nhân tuyệt đối không phải là những kẻ đó.

Tuy lão cảm thấy có nguy hiểm, nhận ra bên trong pháp chú ẩn chứa lực lượng đáng sợ nhưng lão vẫn cho rằng mình sẽ không thua bởi một tiểu yêu như vậy. Đối với lão, ba kẻ trước mặt chỉ là bọn tiểu yêu. Năm xưa, lão tung hoành khắp tam sơn ngũ nhạc, ba tên tiểu yêu này vẫn còn chưa mở linh trí.

Đúng lúc này, Khô Trúc lão nhân há miệng, phun ra một đám tiểu kỳ bọc sắt. Sau khi ra khỏi miệng, số tiểu kỳ theo gió lớn dần lên.

Mặt lá cờ tiểu kỳ vẽ phù văn màu bạc, thân cờ có màu tím.

Tiểu kỳ này có tên là Thái Ất Độn Thiên Phiến, phù văn trên mặt cờ dường như là vẽ hai chữ Thái Ất. Thái Ất Độn Thiên Phiến vừa xuất hiện, Hắc Quang Diệt Thần Trận đang ngưng trệ lại tiếp tục chuyển động. Thái Ất Độn Thiên Phiến phát ra vầng sáng màu xám bạc, phủ lên toàn bộ Hắc Quang Diệt Thần Trận.

Tiếng gió lại tiếp tục rít lên, hắc quang một lần nữa chuyển động cuộn cuộn.

Toàn bộ tinh thần Kim Tượng Đế đều chú tâm vào niệm pháp chú. Lúc này, hẳn như đang cầm một cây cự chùy, hai tay hẳn giờ lên xoay tròn, lực lượng của cự chùy không ngừng mạnh thêm. Mãi cho đến khi hẳn sắp không chịu đựng nổi, dường như chỉ cần hẳn buông tay thì cự chùy kia có đập nát cả đại địa, hư không.

Trên bầu trời, rễ Tử Trúc quấn chặt Ba Xà đang gãy dựa. Vốn Ba Tử có thể cố gắng chống đỡ nhưng đến khi Thái Ất Độn Thiên Phiến bắt đầu được huy động, y có cảm giác đầu mình như sắp vỡ ra, thêm vào đó là cảm giác khó thở. Đối với yêu quái như y mà nói, việc này đồng nghĩa với cái chết không còn xa nữa.

Liệt diễm(*) của pháp tượng cự xà quấn quanh Tử Trúc không ngừng suy yếu, kiếm quang màu xanh cũng không còn chói mắt, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

(*) *Lửa lớn.*

Kim Tượng Đế vẫn như cũ tiếp tục niệm pháp chú, từng câu từng câu đọc nối tiếp nhau. Hẳn có cảm giác, thần niệm của mình chỉ còn một sợi dây tơ

cuối cùng để giữ sự cân bằng.

Khô Trúc lão nhân cảm nhận được có một lực lượng khổng lồ đang muốn phóng ra nên tiếp tục cố gắng duy trì pháp trận nhằm trấn áp.

Lão tin rằng tiểu yêu này tuyệt đối không phải là đối thủ của mình, khẳng định hẳn không thể nào sử dụng được toàn bộ sức mạnh của pháp chú, với việc tự cường ép bản thân niệm chú, từ đó áp lực dồn lên cơ thể càng lớn. Tiếp theo, đối phương ắt sẽ bị pháp chú cản trở, phá tan thân thể, hồn tan phách tán, không thể tránh khỏi cái chết.

Lúc này, Kim Tượng Đế cảm thấy như mình đang kéo một ngọn núi đi lên dốc, mỗi câu chú là mỗi bước chân thêm nặng nề, khó khăn.

Khỏe miệng hẳn ứa máu, niệm xong câu chú nào là có máu ứa ra, pháp tượng trên không dường như muốn tán loạn.

Miệng Kim Tượng Đế phát ra thanh âm nhỏ đến mức không nghe được, giống như là những lời thì thầm cuối cùng của kẻ sắp chết. Có điều, vàng sáng do hẳn phun ra vẫn không ngừng phập phồng, trước mặt hẳn như có một hồ sâu phát ra ánh sáng màu vàng óng.

Kim Tượng Đế quên tất cả, hẳn chỉ biết hẳn mới vừa niệm xong câu cuối của tầng thứ tư pháp chú. Lúc này, hẳn cảm thấy toàn bộ cơ thể trở nên thanh tĩnh, hết thảy đều như sắp vỡ nát, đồng thời cảm giác mình có thể thông suốt tất cả mọi chuyện.

- Chết đi!

Khô trúc lão nhân cảm thấy Kim Tượng Đế đã đến cực hạn, đồng thời lão cũng cảm nhận được một cỗ lực lượng đáng sợ sắp phát ra.

Hắc Sát Thần Quang như hắc long lao xuống, Từ Trúc trên bầu trời cũng phóng xuống một ngọn lửa màu tím.

Vòng lục quang bên trong cũng mờ đi, như bất kỳ lúc nào cũng có thể biến mất. Thời điểm lục quang biến mất cũng chính là lúc Thanh Diệp phải chết, mà Ba Tử lúc này cũng đang hấp hối rồi.

Đúng lúc này, Kim Tượng Đế hét to một tiếng, nhưng miệng hẳn lại không phát ra chút âm thanh nào, nhưng thiên địa hư không đã giúp hẳn phát ra thanh âm.

Quầng kim quang trước mặt bọn hẳn như bị thanh âm này tác động vào.

- Ô...ô...n...g...

Kim Tượng Đế cảm thấy toàn thân nhẹ đi, đầu hẳn trống rỗng. Dường như khi tiếp xúc với thiên địa tán loạn, bản thân hẳn như không có cơ thể, hẳn chỉ là một hạt bụi trên thế gian này.

Hẳn cảm thấy tất cả trôi buộc mình trước kia không còn nữa, kể cả trận pháp kia, kể cả thân thể hẳn. Hẳn không biết mình vừa phá vỡ cái gì nhưng hẳn nhận thấy toàn bộ cơ thể hẳn trống rỗng, như là có thể đưa cả trời đất vào trong.

Hắc Quang Diệt Thần trận biến mất, Hắc Sát Thần Phong không còn, liệt diễm trên Từ Trúc cũng tắt, tay Khô Trúc lão nhân cầm lá cờ rách nát, mặt đầy sợ hãi ngã ra, bộ dạng lão trông vô cùng chật vật. Cây cối, núi đá xung quanh lại không bị hao tổn chút gì nhưng tất cả tiểu kỳ đều biến thành tro bụi.

Ba Tử nằm trên mặt đất không rõ sống chết, miệng Thanh Diệp há lớn, ngầy ra như cảm ngộ được điều gì.

Kim Tượng Đế cảm thấy bản thân mình chưa bao giờ mạnh mẽ đến như thế, mắt hẳn nhìn về phía đỉnh núi đám người Khô Trúc Lão Nhân đang đứng.

Hẳn chỉ một ngón tay về phía Khô Trúc lão nhân, Khô Trúc lão nhân hoảng sợ, thân hóa một đạo tử quang xoay người bỏ chạy. Đạo tử quang chạy chưa được bao xa, Kim Tượng Đế đột nhiên khế niệm:

- Nút!

Thanh âm không lớn, trời đất vẫn yên tĩnh, dường như thế gian này không còn thanh âm nào khác, tiếng niệm kia như là chúa tể. Hư không đột nhiên xuất hiện một vết rách, trung tâm vết rách là từ chỗ độn quang của Khô Trúc lão nhân, nơi đó xuất hiện vùng hơi máu phiêu lãng trong không trung.

Ngay cả khi cố gắng chạy trốn nhưng Khô Trúc lão nhân cũng không thoát được. Trên đỉnh núi, Cửu Thần vô cùng chấn động.

- Hẳn, hẳn, Khô Trúc lão nhân lại bị một câu chú của hẳn niệm chết.

Cửu Thần hầu như không thể tin được.

Bên cạnh, Huy Kỳ cũng biến sắc, tay nắm chặt áo bào. Trường Thanh Tử thở dài:

- Hẳn đã tiến vào một cảnh tượng khác, chúng ta không phải đối thủ, đi thôi, ở lại cũng vô ích.

Y nói xong, Huy Kỳ lại là kẻ đầu tiên quay người đi trước, y biết rõ mình không phải là đối thủ của xà yêu này. Cho dù y có xuất ra trọng bảo Tử Thanh Song Kiếm do tổ sư truyền lại thì chi e cũng không có tác dụng nên lập tức quay người rời đi.

Trường Thanh Từ theo sát phía sau, tuy Cửu Thần không cam lòng nhưng lúc kim y xà yêu kia ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, hắn đã cảm thấy toàn thân lạnh buốt, một tia không cam lòng kia biến thành sợ hãi, lan khắp toàn thân nên hắn cũng lập tức rời đi.

Hắn không dám lớn tiếng kêu các đệ tử của mình vì chỉ sợ làm kinh động đến Kim Y xà yêu đang ở trong sơn cốc. Các đệ tử Nhất Nguyên Đạo Phái của hắn thấy sư phụ mình rời đi, ai nấy cũng nhanh chóng bay lên đi xa chỗ này, không dám chậm trễ chút nào.

Nhìn những tu sĩ này chạy trốn như có từ thần đuổi theo, Kim Tượng Đế cũng không đuổi tận giết tuyệt. Hắn từng sống trong thôn với con người nhiều năm, mặt khác nhờ Tuệ Ngôn sư huynh chỉ dẫn mới chính thức đi lên được con đường tu hành nên hắn không tàn bạo như những yêu quái khác.

Đột nhiên, hắn nhớ tới một chuyện trước kia rất lâu, tuy rằng đã lâu lắm rồi nhưng trong lòng hắn vẫn nhớ mãi. Khi đó, hắn mới chỉ là một con Kim Xà vừa mới khai linh, bò quanh trên tảng đá có linh khí, dưới ánh trăng hấp thụ tinh hoa của trời đất. Rồi có một con Bạch Hạc lao xuống, hắn không thể trốn, chuẩn bị liều chết một trận thì có một tu đạo sĩ nhân loại xuất hiện.

Vị tu đạo sĩ chỉ bước vài bước đã nhảy lên người thiên địch kia, sau đó tay vỗ mấy cái liền thu phục được Bạch Hạc làm tọa kỵ. Lúc đó, hắn cảm thấy nhân loại kia là tồn tại mạnh nhất trong trời đất.

Mà lúc này, hắn đứng ở dưới đáy cốc, nhưng chỉ một ánh mắt đã khiến một đám tu sĩ nhân loại kia chạy trốn chết.

Thế sự như khói, không để lại vết tích, có thể làm thay đổi tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Liệt Tự Pháp Chú Tâm Gian Trúc

Cửu Thần về tới Nhất Nguyên Đạo Phái liền mở ngay cấm chế hộ sơn, đây là thời khắc khấn trọng nhất của Nhất Nguyên Đạo Phái từ lúc khai phái cho tới nay. Y không để ý đến những lời tra hỏi của những trưởng lão và đệ tử trong môn, đi thẳng ra cấm địa phía sau núi triển khai toàn bộ trận pháp.

Bình thường chỉ có y đến được cấm địa này, bởi nơi này có thể câu thông với thượng giới. Cửu Thần đứng đây cắm một cây nhang rồi quỳ rạp xuống mặt đất, bắt đầu hô hoán tổ sư, thỉnh đãi tổ sư giáng lâm, khói từ nén nhang bốc lên lượn lờ bên trong đại điện, không bay ra ngoài.

Dần dần, mảnh khói trắng kia kết thành một gương mặt, theo sau là tiên linh khí.

"Gọi có chuyện gì." Một giọng nói uy nghiêm cất lên.

"Hôm trước đệ tử có thỉnh Khô Trúc Lão Nhân bố hạ Hắc Quang Diệt Thần Trận để giết kẻ thù môn phái là Độc Cáp, nào biết lúc đó có ba yêu quái theo sau y, trong đó có một kẻ nhậm chức ở Thiên Hà, chẳng những hãm phá được Hắc Quang Diệt Thần Trận mà còn giết chết Khô Trúc Lão Nhân.."

Cửu Thần nói rất nhanh bởi y biết thần niệm của tổ sư không thể nán lại quá lâu, cho nên y tóm tắt nội dung, một hơi nói hết ra vấn đề trong bụng."

"Khô Trúc Lão Nhân bố hạ Hắc Quang Diệt Thần Trận mà không giết được?" Trong làn khói trắng truyền ra giọng nói kinh ngạc.

"Bọn chúng bốn tên đã chết một."

"Chết một tên hay chết ba tên thì có gì khác nhau, phá vỡ Hắc Quang Diệt Thần Trận rồi giết chết Khô Trúc Lão Nhân thì chắc chắn không phải phạm yêu, lại còn là tiên quan nhậm chức tuần tra Thiên Hà, ngươi to gan thật đấy." Giọng nói dần chuyển sang tức giận.

"Đệ tử biết sai rồi, chẳng qua tình hình lúc ấy như tên đã lên dây, không bắn không được, vốn nghĩ Hắc Quang Diệt Thần Trận mà xuất thì không có yêu quái nào thoát được, nào ngờ... nào ngờ..."

"Nào ngờ Khô Trúc Lão Nhân cũng có lúc chết phải không, ngươi thật quá to gan rồi, ngươi có biết mạch nước ngầm trên Thiên Giới hiện tại như thế nào không, mấy hôm trước, Thiên Hà bị Tu La Ma Tộc xâm lấn, thế mà toàn bộ tướng quân Thiên Hà lại án binh bất động để mặc bọn ma tộc, ngươi biết như vậy nghĩa là gì không?"

Cửu Thần nghe vậy thì sợ hãi vô cùng. Việc này tuy không phải chuyện tối mật trên Thiên Giới nhưng tuyệt không phải chuyện ai cũng có thể nghe thấy.

"Vị quan trên Thiên Hà kia chắc hẳn là một tiên quan bỏ xuống đây lúc bọn ma tộc đang hoành hành, hắn dám làm vậy hẳn phía sau có người hậu thuẫn, nếu hắn mà báo tin lên trên đây, chuyện này chắc chắn phiền to." Người trong làn khói dường như đang nói với chính mình.

"Thế, thế bây giờ nên làm sao ạ?" Cửu Thần sợ nhất là liên lụy đến Nhất Nguyên Đạo Phái, vừa sợ làm phiền đến tổ sư trên Thiên Giới.

"Người cũng không nên hoảng, dù sao Thiên Giới vẫn có luật của Thiên Giới, mấy ngày tới người không nên ra ngoài, ở trong núi bảo vệ môn hộ, còn lại cứ để ta lo." Làn khói trắng kia vụt bay đi, biến mất trong không khí.

Cửu Thần từ từ đứng dậy, gương mặt giãn ra như vừa thoát khỏi tử môn. Vừa rồi, tổ sư tức giận khiến y sợ hãi không ít, nhưng nhìn biểu tình của tổ sư không đến nỗi nào, chứng tỏ căn cơ trên Thiên Giới qua nhiều năm đã khác xưa, không còn là tiểu tiên như năm nào nữa.

Kim Tượng Đế đưa Thanh Diệp và Ba Tứ về Ba Sơn Động. Tuy hắn không biết pháp thuật trị thương nhưng trên người Thanh Diệp có đan dược, sau khi hai người phục đan dược bồi bổ nguyên khí, tình hình đã tốt lên chút ít.

Tinh huyết trên người Ba Tứ gần như bị hút khô, dù không chết nhưng nguyên khí của tổn thương trầm trọng.

"Đa tạ Kim huynh đệ cứu mạng, sau này có việc gì thì cứ đến tìm ta, nếu ta không giúp được nhất định sẽ nhờ cậy lão tổ tông." Ba Tứ tuy yếu ớt nhưng nói rất rõ ràng.

"Ba Tứ, người đã luôn coi ta là huynh đệ cho nên ta cứu người là chuyện nên làm, huống hồ ta cũng không phải cứu người, mà là tự cứu bản thân mình." Kim Tượng Đế nói.

"Nói gì thì nói huynh đã cứu ta một mạng. Nhưng mà, ta thật sự không biết xuất thân của huynh như thế nào, không hiểu là huynh được đại nhân vật che chở sau lưng, hay pháp thuật huynh tu luyện không nằm trong hiểu biết của ta. Ta có lẽ không có khả năng giúp huynh, nhưng tổ tông của ta đứng đầu hai mươi tám vì tinh tú, ta tin, nếu có việc cần thì người vẫn đủ sức làm được." Ba Tứ nói.

Kim Tượng Đế nghe hắn nói thế, trầm nghĩ có lẽ hắn rất được Giác Mộc Công sủng ái. Bởi tuy Ba Tứ có hơi ba hoa, nhưng không phải là kiểu người nói bừa trước mặt bằng hữu.

"Kim huynh đệ có chỗ chưa biết, Ba Tứ là huyết mạch của Tinh Quân còn sót lại ở nhân gian, tuy cách xa, nhưng hắn là duy nhất, cho nên Giác Mộc Tinh Quân hết mực sủng ái hắn, nếu người biết chuyện hôm nay thì ắt hẳn sẽ không bao giờ để yên." Thanh Diệp cạnh bên im lặng từ đầu, lúc này mới mở miệng nói.

Gương mặt Ba Tứ hiện lên sự phẫn nộ, hắn tuy may mắn sống sót nhưng tu vi tổn hại rất nhiều, cũng không biết bao lâu mới có thể khôi phục lại như trước.

"Thù hôm nay, ngày sau chắc chắn sẽ trả, ta muốn bọn chúng biết Ba Tứ đây không phải hạng dễ chọc vào đâu." Cơ thể Ba Tứ rất suy nhược, nhưng ánh mắt hắn lại hiện ra sát ý mạnh mẽ.

Kim Tượng Đế không hỏi ý định làm như thế nào, nhưng hắn có thể đoán được.

Ba Tứ phát động linh tấn, báo với tổ tông mình bị Nhất Nguyên Đạo Phái ám toán, hiện thân thể suy yếu không thể quay về Thiên Giới, nhưng không có nhắc đến chuyện báo thù.

Kim Tượng Đế tạm ở lại Ba Sơn Động, thứ nhất là để bảo vệ Ba Tứ đang bị trọng thương, thứ hai là do chính hắn không có chỗ nào khác để đi, vừa muốn suy nghĩ về trận chiến mới trải qua, nên ở tạm trong động phủ của vị huynh đệ Ba Tứ.

Ngược lại Thanh Diệp sau khi qua được thời khắc cửu tử nhất sinh, cơ thể quả thực như thoát thai hoán cốt, thần ý thông suốt. Kim Tượng Đế nghĩ nếu bây giờ y thi triển lại kiếm pháp kia, cho dù đơn đả độc đấu với Khô Trúc Lão Nhân cũng có thể giành phần thắng.

Ba Sơn động phủ tuy nằm trong núi nhưng lại khô mát, bên trong có vài nữ nhân làm công việc của thị nữ, còn có không ít tiểu yêu chưa hóa hình hoàn chỉnh chạy những công việc vặt vãnh. Những người này tuy đầu óc chậm chạp nhưng lại có nét thanh tú, đặc biệt có một số xinh đẹp như hoa.

Kim Tượng Đế sau mấy lần trò chuyện với Ba Tứ thì biết được nữ nhân đẹp nhất ở đây là một cô gái vào núi để cầu tiên đạo, sau đó Ba Tứ liền giữ lại nơi đây, không thấy ra ngoài nữa.

Ba Tứ hành sự không hề kiêng dè, người mà hắn thích dĩ nhiên sẽ thu về ngay.

Còn có một nữ tử là môn đồ của Hoa Sơn Tiên Môn. Kim Tượng Đế chưa đi Hoa Sơn cho nên không biết môn phái này. Có điều cô gái này tự nguyện ở lại đây, nàng tên Ngư Nhi, tu vi bình thường, nhưng nàng muốn theo Ba Tứ tiến nhập Thiên Giới, trở thành thần tiên, mong ước trường sinh bất lão.

Ngày thường Ba Tứ tu luyện thì nàng chạy đến chỗ Kim Tượng Đế, dường như nàng cảm thấy Kim Tượng Đế thậm chí còn lợi hại hơn Ba Tứ, nên nàng muốn Kim Tượng Đế dẫn nàng vào Thiên Giới.

"Kim Đại Vương, đại vương của ta bị làm sao vậy, lúc rời khỏi đây còn tốt lắm mà, sao lúc quay về lại trọng thương thế này." Ngư Nhi cô nương nói.

"Tu hành là vậy, không biết mình chết ngày nào đâu." Kim Tượng Đế trả lời hời hợt. Hắn đang đứng ngoài cửa động, ngược nhìn bầu trời cảm ngộ gì đấy.

Ba Sơn động phủ được xây bên trong vách núi dựng đứng nên người bình thường không thể xuống được, trước động có một cái đài nhỏ, bình thường Kim Tượng Đế hay ra đây đứng ngắm cảnh.

"Tu hành không phải để vĩnh trụ dung nhan sao, thế nào lại đi chém chém giết giết. Ta nghe Tứ Đại Vương nói tổ tông của ngài ấy ở trên Thiên Giới có địa vị rất cao, sao ngài không ở trên đấy mà lại trà trộn ở nơi này làm gì không biết." Ngư Nhi cô nương ngẩng mặt lên nhìn bầu trời.

Kim Tượng Đế liếc nhìn nàng, trong lòng thấy hơi chán ghét: "Con người các ngươi đều muốn thành tiên sao?"

Ngư Nhi cảm nhận giọng nói có phần lạnh lẽo, chợt sợ hãi lui về sau một bước, nàng cúi thấp đầu, nói lí nhí: "Tiên nhân có thể trường sinh bất lão, vĩnh trụ dung nhan, cơm áo không lo, không bị phạm trần ràng buộc, đương nhiên mọi người đều muốn làm tiên."

Nàng nói xong, thấy vị đại vương kỳ lạ bên cạnh không phản ứng, lại nhìn gương mặt lạnh lùng của hắn, nàng cắn răng hít một hơi sâu rồi nói tiếp: "Đại vương nếu có thể đưa ta lên Thiên Giới, ta, ta nguyện ý làm một chuyện cho ngài, bất cứ chuyện gì."

Kim Tượng Đế nhìn nữ nhân diễm lệ bên cạnh, nói: "Tu vi của ngươi thấp kém, không thể làm việc gì cho ta, hơn nữa, Thiên Giới không phải muốn lên là lên được."

"Đại Vương pháp lực thâm hậu, không gì không làm được, nhưng có vài chuyện chỉ sợ Đại Vương chưa biết đâu, không bằng Đại Vương tìm một chỗ bí mật, ta vì Đại Vương biểu diễn một phen." Đôi mắt Ngư Nhi như muốn chảy nước, gò má ửng hồng, nhìn nàng như hoa đào thắm ba đang nở rộ.

"Ha ha". Kim Tượng Đế cười nhẹ nhàng, nói: "Nhân yêu tương giao sao, ngươi cũng xứng?"

Mặt mày Ngư Nhi trắng nhợt, chậm rãi lui xuống không dám hé miệng một câu.

Kim Tượng Đế nhìn lên trời, lúc này, hắn chỉ cảm thấy đất trời đều ở trong tâm, pháp chú đệ tứ trọng kia không chỉ đánh tan Hắc Quang Diệt Thần Trận mà còn giúp hắn thăng hoa, hắn cảm thấy những thứ nhỏ nhặt vốn giam cầm bản thân hắn đều bị đánh tan.

Những thứ đã lĩnh ngộ được, kể cả pháp tượng đã tạo hình, đều tản đi hết, rồi lại theo đất trời tiến vào tâm can, ngưng tụ một lần nữa bên trong hắn, hóa thành một đạo pháp chú.

Hắn ngẫm trong lòng, đưa tay lên không vẽ một cái, hư không liền có gọn sóng.

"Nút"

Một tiếng quát nhẹ, một tảng đá lớn cách đó không xa nứt toát, như bị đao chém.

Đây là tất cả những thứ hắn cảm ngộ được từ trước đến giờ dung nhập hết thảy vào một đạo pháp chú.

Chỗ cửa ra vào có một nữ nhân đứng đấy nhìn thấy toàn bộ, đưa tay che miệng thở nhẹ, nàng chính là cô gái tâm u phóng đạo* rồi bị Ba Tử giữ lại trong động này, tên là Triệu Thiên Tâm. Nàng đã từng gặp qua không ít yêu quái tiến vào động phủ, nhưng chưa từng nhìn thấy nhân vật nào giống như Kim Tượng Đế.

Kim Tượng Đế chỉ cần đứng một chỗ quát nhẹ, núi đá liền vỡ ra.

Chuyện làm vỡ đá nứt núi có không ít kẻ làm được, nhưng chỉ cần một tiếng hô như Kim Tượng Đế vừa nãy thì thật nàng chưa từng được chứng kiến.

Có điều nàng biết ở đây đều là yêu quái, bản thân mình là người, nếu tùy tiện bắt chuyện sợ rằng sẽ bị dạy dỗ một phen, bởi vì nàng đã từng gặp những chuyện như thế.

*Tâm u phóng đạo: tìm nơi thâm sơn cùng cốc để ngộ đạo.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Trong Phủ Tinh Quân Lộng Phong Vân.

Nhất Nguyên Đạo Nhân rời chỗ ở của mình, nhắm hướng cung Vũ Khúc mà đi.

Tán tiên không căn cơ như y làm gì có nơi chốn từ tế trên Thiên Giới. Rất lâu sau khi thăng thiên y phải ở trong một gian tịnh tu được bố trí sẵn, không thể đi đâu. Về sau, y làm quen vài người, từ đó mới tìm được cách vào thủ phủ Vũ Khúc Tinh Quân làm một gã văn thư, lúc đấy mới coi như bắt đầu chính thức tiến vào Thiên Giới.

Thời điểm hạ giới, y đã biết Thiên Giới không phải yên bình như vậy, nhưng lúc quay trở lại y mới phát hiện, nơi đây thật phải nói đang có một dòng chảy ngầm mãnh liệt. Mỗi một hồi tranh đấu trong tam giới khả năng đều có liên đới đến Thiên Giới, thậm chí cãi nhau âm ỉ trước mặt Thiên Đế.

Tất nhiên y chưa gặp qua những việc này, bởi y còn chưa có tư cách nhìn thấy Thiên Đế, nhưng mà nghe Vũ Khúc Tinh Quân mắng chửi mấy người, nói một đám bọn họ yêu tính khó sửa, nên đánh cả bọn vào luân hồi, luân hồi nhiều đời nữa, bỏ đi yêu tính mới có thể làm người.

Gần đây, Nhất Nguyên Đạo Nhân cũng xuất hiện mấy lần trước mặt Vũ Khúc Tinh Quân, vì tinh quân mà đưa ra chủ ý vài lần, dù chưa được tiếp thu nhưng coi như đã để lại ấn tượng trước người, đồng thời những người khác trong phủ cũng chính thức công nhận Nhất Nguyên.

Cũng nhờ những người này y mới an tâm về tin tức môn phái của mình ở hạ giới lỡ chọc trúng Thiên Hà tuần tra sứ. Bởi y hiểu rằng nếu đây là do thượng giới phái thiên binh đi diệt trừ Nhất Nguyên Đạo Phái, thì nhất định phải có chiếu lệnh của Vũ Khúc Tinh Quân phủ, không thông qua nơi này, không ai có thể điều động thiên binh hạ giới.

Mà nếu có vị thần tiên nào phân thân hạ giới làm việc trái với luật trời, đó chính là trọng tội, y tin tưởng tất nhiên không có ai làm như vậy.

Bên trong Thiên Giới hiện giờ rất loạn, việc xử lý công văn trong phủ giúp y biết được những chuyện này, rất nhiều nơi liên tục bắt đầu sự tình yêu ma quấy phá.

Yêu tinh luôn là mối họa của thiên đình, có điều một số ít quái yêu tu vi cao, dù không bị thiên đình chiếu an nhưng cũng không làm loạn nhân gian. Còn tà ma thì khác, một số tà ma cấu kết với yêu quái, hoặc người nhập ma tu đạo, bọn chúng là lũ đang gây họa trong thiên địa.

Nếu nội bộ Thiên Giới bền chắc thì đã tốt, mấu chốt ở chỗ mấy tên Đại Thần, Đại Tướng của Thiên Giới đều không còn nghe lệnh sai sử, lúc cần bọn họ xuất lực thì không tìm được, những kẻ xuất hiện thì hoặc là chậm trễ, hoặc là nhận lệnh hạ giới rồi nửa năm, một năm mới trở lại, báo rằng kẻ địch đã chạy mất, hoặc nói là tru sát thành công nhưng không mang thi thể về, không ai biết được là chết thật hay chết giả, qua không bao lâu lại sẽ có sự tình cùng loại phát sinh.

Chưa vào Vũ Khúc Tinh Quân phủ thì chưa biết, đến khi vào rồi mới thấy thiên hạ khắp nơi yêu ma làm loạn, biến địa phong yên. (Khó lẽ khắp nơi)

Thiên Giới gần đây bị Tu La tộc xâm lược là một biến cố lớn, dù đánh lui tà ma thành công, nhưng việc này gây ảnh hưởng nghiêm trọng.

Lúc ấy, cả Thiên Hà thủy quân hàng trăm vạn chỉ có rất ít người dẫn thiên binh đánh đuổi Tu La Ma Tộc. Nghe đâu khi Thiên Đế xử lý chuyện này, cả Thiên Đình đều im phăng phắc, không ai lên tiếng. Thiên Đế cũng không lần lượt tra hỏi từng người như mọi khi, chỉ lạnh lạnh lùng lùng quan sát.

Nhất Nguyên không tài nào hình dung được một buổi thượng triều không âm thanh như vậy có bầu không khí nặng nề đến cỡ nào. Nếu có mặt ở đó, y tự cảm giác rằng mình nhất định không thờ nổi.

"Văn Cư tiên sinh, về à?" Nhất Nguyên nói với vị văn thư phía đối diện.

Người tên Văn Cư này đến phủ Vũ Khúc Tinh Quân đã lâu, là một tán tu gần giống với Nhất Nguyên, chỉ duy việc gã không có vương bận thứ gì với hạ giới.

Có lẽ làm một tán tu ở hạ giới đã gặp nhiều huyết vũ tinh phong, có lẽ bởi vì thế đơn lực bạc, nên tính tình Văn Cư tiên sinh có phần bất cần. Nhưng đối với những người tốt với y, y cũng tận sức giúp đỡ.

"Ừ, mình về trước thôi." Văn Cư nói.

"Văn Cư tiên sinh, chỗ ta có một bình rượu ngon, nghe nói tiên sinh là 'Tứ trung thánh thủ', không biết có muốn đàm đạo vài chén không?" Nhất Nguyên nói.

Văn Cư nắm tay, gật gật đầu nói: "Nếu vậy thì ta không từ chối đâu."

Nhất Nguyên biết y rất ít khi từ chối người khác, cơ hồ chưa từng.

"Ha ha, tốt quá, mời." Nhất Nguyên nói xong thì hai người rời khỏi phủ Tinh Quân, đi đến chỗ ở của Nhất Nguyên Đạo Nhân.

Thiên Giới rộng lớn, nhìn ra xa toàn là mây trắng, kỳ thật trong các đám mây trắng có ẩn càn khôn. Có lẽ mỗi một vùng mây trắng là một tòa tiên phủ, tương tự như chỗ phủ Tinh Quân.

Nếu để ý kỹ hai người bọn họ sẽ thấy cả hai đi mãi đi mãi, bóng người dần mờ nhạt, cuối cùng bị mây trắng mênh mông nuốt mất.

"Văn Cư huynh kiến thức rộng rãi, không biết huynh có nghe nói một con yêu Ba Xà đắc đạo, đàm nhận tiên quan trong Thiên Hà Thủy Quân hay không, ta thắc mắc gã đó làm thế nào lên được thiên giới này nhỉ?"

Nhất Nguyên cùng Văn Cư ngồi cạnh chiếc bàn đá nhỏ trong phủ, trên bàn có rượu, hai cái ly, không có người hầu hạ, bởi một gã văn thư nho nhỏ như y được nuôi thị nữ, mà phủ đệ này cũng khá đơn sơ.

Văn Cư bưng rượu lắng nghe, nghe xong lời nói, y không uống rượu ngay mà thuận miệng trả lời: "Ba Xà đắc đạo trong Thiên Hà Thủy quân à? Nếu chỉ có một người, thì có lẽ đó là Ba Tử, sanh ở Đông Thắng Thần Châu đất Ba Thục, làm sao vào được Thiên Hà Thủy Quân ta không biết rõ lắm, nhưng ta biết gã thường xuyên lui tới một chỗ trong Thiên Giới này."

Văn Cư nuốt đánh ực ngụm rượu trong chén ngọc, nhắm mắt từ từ thưởng thức.

"Chỗ nào?" Nhất Nguyên hỏi nhanh.

"Thủ lĩnh Nhị thập bát tinh tú, phù Giác Mộc Công." Văn Cư nói: "Rượu ngon, rượu thật ngon. Được, rượu bữa nay đã uống xong, ta đi trước đây."

Nhất Nguyên bị tin tức này làm giật mình, đứng đầu hai mươi tám vì tinh tú thì không thể đem so với Tinh Quân, tuy Giác Mộc Công ít khi xuất hiện trước người khác, nhưng không ai dám coi nhẹ hắn.

Nghe nói hắn từng ngồi nghe đạo ở chỗ Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, từng là người trấn thủ trận nhân Vạn Tiên Trận do Linh Bảo Thiên Tôn bố hạ, tu vi tuyệt cao, hơn nữa thời gian tu hành lại dài, thân phận như thế, há một tiểu tiên lâu năm như y đủ khả năng chống lại.

(Linh Bảo Thiên Tôn là một trong ba vị thần tối cao [Tam Thanh] theo Đạo giáo Trung Quốc, ở vào ngôi Thượng Thanh)

Nghe Văn Cư mở miệng cáo từ, y vội vàng đứng lên, nói: "Tốt, tốt, lần sau lại thỉnh Văn Cư tiên sinh đến chơi."

Văn Cư cười cười: "Vây cũng được, lần sau lại đến nhâm nhi rượu ngon, ta đi đây."

Nhất Nguyên tiễn Văn Cư ra khỏi phủ mà trong lòng ngàn hồi bách chuyển, đối với y, bất kì một vị Tinh Quân nào đều là một đại nhân vật. Rắc rồi này khó gỡ, y chẳng qua chỉ là con sâu nhỏ phụ thuộc vào Vũ Khúc Tinh Quân phủ, làm gì chịu được sóng to gió lớn.

"Có điều, dù là Tinh Quân, nếu muốn tiêu diệt Đạo phái của ta ở hạ giới cũng không dễ thế đâu." Nhất Nguyên tự nhủ.

Nói đến dưới kia, Cửu Thần khẩn thủ sơn môn, triển khai toàn bộ cấm chế, đặt nghiêm lệnh không cho đệ tử ra ngoài.

Thấy y làm như vậy, mọi người trong Nhất Nguyên Đạo phái đều biết có chuyện, cả đám trở nên cẩn thận hơn. Nhưng qua một khoảng thời gian không có chuyện gì phát sinh, mọi người liền an tâm trở lại.

Cửu Thần càng là cao hứng, nghĩ thầm: "Coi bộ tổ sư đã có chỗ đứng vững chắc trên Thiên Giới, chuyện này đã được xử lý thích đáng rồi đây."

Tuy nghĩ vậy, nhưng y vẫn chưa giải trừ cấm chế, có điều không còn tỏ ra nghiêm trọng như trước.

Đột nhiên, có đệ tử hồi báo, nói có một người tới trước sơn môn đập cửa.

"Là kẻ nào?" Cửu Thần hỏi.

"Một người nhìn rất trẻ." Tên đệ tử kính cẩn trả lời.

"Là người hay yêu quái?" Cửu Thần hỏi xong thì biết mình đã hỏi thừa, tên đệ tử này làm sao nhìn được chuyện đấy.

"Người ra đây nói rằng bốn phải đóng cửa, miễn tiếp khách." Cửu Thần căn dặn.

"Vâng". Tên đệ tử quay người rời đi.

Chỉ là sau chốc lát, Cửu Thần cảm giác Hộ sơn đại trận rung chuyển, y sững sờ, đang muốn nhìn xem có chuyện gì thì một tiếng rít truyền tới, phiến sương mù mênh mông trong đại trận bị một đạo ánh sáng trắng phá vỡ.

"Cái gì, đại trận bị phá rồi." Cửu Thần hoảng hốt.

Theo đó, y nhìn thấy một thiếu niên bận đồ đen, vóc người cao gầy, đai lưng tím đen quấn quanh thân càng làm hắn trông gầy hơn, gầy như một thanh kiếm, kiếm trong tay hiện bạch quang, sát khí đằng đằng.

"Tối rồi, tối thật rồi." Cửu Thần lúc này hoảng loạn, ý nghĩ như thế cứ quanh quẩn trong đầu y.

Đương lúc y nhìn thấy thiếu niên áo đen, đối phương cũng nhìn sang, một đạo kiếm quang lạnh như băng lao tới.

Kiếm quang chẻ đôi Thiên Địa, chẻ đôi cơ thể, và linh hồn của y, thời khắc cuối cùng, trong đầu y hiện lên một câu hỏi: "Hắn là ai?"

Thiếu niên áo đen tra kiếm vào vỏ, không giết thêm người nào, quay lưng bước từng bước bỏ đi. Không ai dám lên tiếng kinh động hắn, sợ hắn chém một kiếm thì xong.

Ra khỏi Nhất Nguyên Đạo phái, thiếu niên nhắm hướng khác tiếp tục lên đường, nếu có người biết vị trí của Ngưng Thụy Nhai thì sẽ nhìn ra, hắn đúng là đi tới chỗ đấy.

Bất chợt, trời đổ cơn mưa, một trận mưa to trút xuống, trong cơn mưa mờ ảo xuất hiện cái đầu rồng xoay tròn.

Thiếu niên áo đen vốn đang trên đường đi Ngưng Thụy Nhai chợt quay người đổi hướng, mưa như vậy mà ngừng.

Tại một tòa cung điện màu xám ở Thiên Giới, một lão nhân chấp tay đứng đó, nhìn một bóng lưng áo trắng đang đi xa, nghĩ thầm: "Thái Thanh hẳn nói không tham gia tranh chấp, vậy mà người của Thái Thanh nhất mạch chút nữa là giết chết Tiều Tử. Tạm thời tha cho các người lần này, nếu có lần sau, Thái Thanh nhất mạch một người ta cũng không bỏ qua."

Mặt mũi lão vô cùng già nua, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa thâm thúy vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Nghe Rằng Phật Tổ Đi Chuyển Thế

Kim Tượng Đế đứng trước động Ba Sơn, liên tục vung tay vào không trung, sau khi giác ngộ Liệt tự chú, mấy ngày nay hắn đã hiểu rõ hơn nhiều, dùng nhiều cách thức khác nhau để xuất chiêu, pháp chú trong lòng, ứng dụng chi diệu, tùy vào lí giải cá nhân.

Hắn lặng lẽ dạo bước, chốc chốc vạch tay lên hư không, ngón tay lướt đi, hư không xuất hiện vết rách. Hắn đi tới, đi tới, liền bước vào bên trong vết rách, thân thể như ẩn như hiện, lúc thì lơ lửng giữa không trung, lúc thì chạy ngược lên vách đá, hoặc là ngồi trong đám sương mù trên núi, trước mặt thỉnh thoảng hiện vết rách.

Đột nhiên, cơ thể đang cảm ngộ pháp chú khựng lại, hắn trở tay về phía xa xa.

"Nứt".

Không trung trên đỉnh núi đằng kia nứt ra như băng vỡ, bên trong vết nứt có một đạo kiếm quang kéo dài, vết nứt vốn muốn bùng ra quả thực bị một kiếm chặn lại, một thiếu niên mặc đồ đen bước ra.

Hắn kiêu căng nhìn Kim Tượng Đế, rồi thỉnh thoảng bay vọt lên không, bay thẳng lên trời, rồi đâm một kiếm về phía Kim Tượng Đế.

Kiếm chưa tới, kiếm ý lại nồng đậm vô cùng.

Kiếm ý như nộ hải cuồng triều, quần sơn thất sắc.

Trong chớp mắt lúc thiếu niên áo đen tung người nhảy lên, linh khí trong dãy núi lập tức sôi sục, một vùng không gian lớn trên núi kết hóa thành mây, lấy thiếu niên áo đen làm trung tâm mà tụ lại, nhìn giống như một bông hoa mây màu xám giữa thời không, nhụy hoa chính là một chiêu kiếm của thiếu niên áo đen.

Phía trên dãy núi, một bông hoa mây cực lớn, nơi nhụy hoa kiếm quang rực rỡ.

Một bóng người màu vàng xuất hiện trên đỉnh núi, ngược đầu nhìn, hắn duỗi ngón tay chỉ lên bầu trời, nháy mắt lúc kiếm quang rơi xuống, cơ thể hắn đột ngột chuyển động, một con Kim xà to lớn cuộn mình.

"Nứt".

"Hãy..."

Gió mạnh như đao tàn ra bốn phương tám hướng, lia qua cây cối trong núi, chặt đứt nhánh cây ngọt như lợi đao.

Bông hoa mây màu tro giữa trời kia vỡ thành từng mảnh, trôi đi theo gió, thân ảnh Kim xà cũng biến mất, hiện ra ngón tay và mũi kiếm đang chạm vào nhau, nhưng nhìn kỹ, sẽ thấy đầu ngón tay và mũi kiếm đã có một vết rách như tia lửa điện, vậy mà lại không biến mất.

Khi Kim Tượng Đế hiện thân xong, thiếu niên áo đen kia cùng Kim Tượng Đế cùng bay ngược trở ra.

Kim Tượng Đế trở lại đỉnh núi, chân núi kết một tiếng xuất hiện một vết nứt.

Mà kiếm trong tay thiếu niên kia bỗng vung lên, vết rách như quang hoa vốn đang tràn lên thân kiếm cũng bị hắn mặc kệ.

Thiếu niên áo đen đứng giữa không trung, dưới chân hắn nước dâng lên cuộn cuộn, một vùng biển sâu thăm thẳm dường như xuất hiện sau lưng hắn, áp lực mạnh mẽ tự nhiên ập xuống từ phía trên, bầu trời vốn quang đãng, trong tích tắc này đã chuyển thành âm u, ẩn trong đó đã có tiếng sóng biển âm ỉ truyền tới.

Kim Tượng Đế ngộ được Liệt tự pháp chú, tu vi tăng tiến, sớm đã muốn tìm người kiểm chứng.

Trên người hắn phảng phất một loại ý vị có thể xé nát mọi thứ, một vầng ánh sáng lúc ẩn lúc hiện, ánh sáng đó giống như vết rách hư không bao lấy người hắn.

Một kẻ mang theo thương hải chi uy (cái uy của biển xanh), một kẻ giống như có thể xé nát hết thảy, một bộ hắc y kiêu căng, một thân kim y lạnh lùng, không ai chịu thua ai.

Đúng lúc này, trong núi có một người đạp mây đi tới.

"Hiểu lầm, hiểu lầm rồi, Hải đại ca, đây là bằng hữu của ta, hai người làm sao lại đánh nhau thế này."

Người tới là Ba Tứ trọng thương chưa khỏi, y nhìn lên thiếu niên áo đen mà y vừa gọi là đại ca kia. Thiếu niên nọ thì không hề để ý Ba Tứ, kiếm vẫn trở về Kim Tượng Đế như cũ, phía sau lưng là sóng cả dập dềnh, uy áp vô bì từng đợt đổ xuống.

Ánh sáng quanh thân Kim Tượng Đế xoay tròn, cổ uy áp kia vừa chạm tới liền bị xé nát, biến mất.

Qua một hồi, thiếu niên kia chợt tra kiếm vào vỏ, nói: "Nể mặt Tiểu Tứ, hôm nay tạm tha cho ngươi một cái mạng."

Ba Tứ cảm ơn liên tục, mà thời điểm quay sang nhìn Kim Tượng Đế thì hấn lại tỏ vẻ xấu hổ, hấn biết Kim Tượng Đế không hoàn thù thiếu niên nọ tất nhiên là vì hấn.

"Hải đại ca, hay là ngươi vào động phủ của ta ngồi chơi, làm vài chén rượu nhạt cái đã."

"Thôi khỏi, ta đến để nói cho ngươi biết chương môn Nhất Nguyên Đạo Phái đã bị ta giết rồi, vốn định đi Ngưng Thụy Nhai cùng Thanh Thành sơn, nhưng mà Mộc Công lão nhân gia truyền bảo bảo ta quay về."

"Thì ra Hải đại ca tới đây là vì tiểu đệ ta, chuyện nhỏ của ta chuyện này lại làm phiền Hải đại ca rồi." Ba Tứ nói.

"Tiểu Tứ ngươi bị ăn hiếp thì có thể nói với ta, không cần làm phiền Mộc Công." Thiếu niên áo đen nói.

Ba Tứ liền cười hi hi, nói: "Sau này có kẻ nào đến gây sự, ta nhất định báo tên Hải đại ca luôn."

Thiếu niên gật đầu, rồi nói: "Ta đi trước đây, mấy ngày tới không cần về trên đây, chờ thế cục rõ ràng trở lại rồi tính."

"Được, Hải đại ca đi thông thả." Ba Tứ nói.

Thiếu niên kia liếc nhìn Kim Tượng Đế, quay người, sóng biển như mây đen nhanh chóng tản đi, biến mất cùng với hấn.

Ba Tứ hạ người xuống đỉnh núi, nhìn thiếu niên nọ bỏ đi, cảm thán: "Lâu nay Hải ca vẫn như thế, không có gì thay đổi, chả trách y là người tiến bộ nhanh nhất trong bọn ta, Mộc Công từng nói Hải ca có thể đạt tới cảnh giới Yêu Thánh."

"Đại La, Yêu Thánh, Ma Chủ cùng đẳng cấp, nếu đạt tới cảnh giới Yêu Thánh thì tung hoành trên dưới, chỉ cần đừng chọc vào những kẻ cỡ Đạo Tổ thì không ai làm gì được rồi." Ba Tứ nói tiếp.

"Chỉ cần cố gắng thì ta và ngươi cũng có cơ hội, hà tất hăm dọa người khác." Kim Tượng Đế nói.

"Nói thì nói vậy, chứ tính ta không chịu ngồi một chỗ, tâm không tịnh thì tu hành kiểu quái nào được, điểm này ta biết rõ, Mộc Công cũng bảo vậy, tiếc là không có cách nào sửa được." Ba Tứ nói.

"Mà hấn là ai?" Kim Tượng Đế lại hỏi đến thân phận thiếu niên áo đen.

"Chỉ biết mọi người gọi hấn là Hải Công Tử, cũng có kẻ gọi hấn là Hải Ma Đầu, từng nghe đạo ở chỗ Mộc Công mấy chục năm, nhiều năm ẩn cư trong Bắc Hải, lúc này chắc là Mộc Công phái hấn tới đây."

Kim Tượng Đế chưa từng nghe nói đến danh tự này, nhưng hôm nay nhìn thấy, trong lòng không khỏi cảm khái mấy vô hư sĩ nổi danh dưới hạ giới.

Hấn biết lúc trước có một người gọi là Di Sơn Chuyển Nhạc đại vương Nhạc Chân, vô cùng lợi hại, phong độ trác tuyệt, hôm nay nhìn thấy vị Hải Công Tử này cũng không hề giống người thường, lại còn có phong thái đặc biệt.

"Kim huynh đệ, Ba Tứ ta tu hành không gắng sức, nhưng mắt nhìn người của ta không tệ, ngươi tương lai nhất định cũng sẽ trở thành Yêu Thánh." Ba Tứ nói.

"Linh Sơn Phật Tổ có tu vi như thế nào?" Kim Tượng Đế chợt hỏi.

"Tu sĩ trong Linh Sơn này rất cổ quái, có một vài bí môn tu hành, các loại phân thân, không thể nói rõ được, có điều Phật Tổ không chỉ có một người, tu vi thì nhất là Yêu Thánh, trong đó nổi danh nhất đương nhiên là Đại Nhật Như Lai Phật, tu vi không dưới Đạo Tổ, nghe đồn còn thành lập Phật quốc, người bên trong đây có thể chuyển thế mà không bị mất ký ức." Ba Tứ nói.

"Tu vi Đạo Tổ." Kim Tượng Đế trầm giọng thì thầm, xem ra Đạo Tổ tu vi quá cao cường, sự phụ mình không biết tu vi ở mức nào, hấn không dám khẳng định, nhưng hấn biết rõ bản thân mình không biết tu luyện bao lâu mới có thể đạt tới tương đương.

"Bất quá, ta nghe nói rằng, không biết vì nguyên nhân gì mà Đại Nhật Như Lai Phật Tổ kia hình như đã chuyển thế." Ba Tứ nói.

"Chuyển thế?" Kim Tượng Đế kinh ngạc.

"Chỉ là tin đồn, không chắc chắn lắm."

"Tin tức này từ nơi nào truyền tới?"

"Không biết".

"Cũng phải có căn nguyên chứ." Kim Tượng Đế truy vấn.

"Có người nói Đại Nhật Như Lai Phật vì đã chuyển thể mấy lần, tuy rằng ký ức cả đời đều bị y chém đi, tạo thành vô số pháp thân, nhưng y cảm thấy như thể không hoàn mỹ, nên muốn đem những pháp thân ấy dung hợp làm một, tạo thành Bất Diệt Kim Thân." Ba Tứ nói.

"Đây là chuyện rất bí mật, sao người lại biết?" Kim Tượng Đế hỏi.

"Cho nên mới nói là không dám chắc chắn, Phật Tổ chuyển thể là chuyện quan trọng cỡ nào, sao người ngoài lại biết đơn giản như thế được, mà cứ coi như Phật Tổ quả thực chuyển thể, hẳn là y cũng đã chuẩn bị chu đáo đầu vào đấy rồi." Ba Tứ nói.

"Cũng đúng." Kim Tượng Đế nói.

"Đại năng giả như y tai nghe chuyện tam giới, mắt nhìn thấu tương lai, chuyện y làm tuyệt đối không đơn giản." Ba Tứ tiếp lời.

Cho dù Ba Tứ nói như thế, Kim Tượng Đế vẫn giữ ý định đi tìm Linh Sơn kia, nhưng hẳn tin rằng Linh Sơn là nơi không phải muốn tìm là được, giống như Phương Thôn Sơn của hắn.

Nhưng mà có lẽ Linh Sơn dễ tìm hơn Phương Thôn Sơn một chút, La Hán Bồ Tát ra ra vào vào nhiều như vậy, chung quy vẫn có thể tìm được.

"Hình như Kim huynh đệ và Linh Sơn có thù oán?" Ba Tứ đột nhiên hỏi.

"Sao lại hỏi vậy?" Kim Tượng Đế hỏi lại.

"Ta thấy Kim huynh sau khi nghe được chuyện Linh Sơn Phật Tổ chuyển thể thì tỏ ra hưng phấn, phải chăng Kim huynh đã muốn lên Linh Sơn từ trước?" Ba Tứ hỏi.

Kim Tượng Đế ngạc nhiên với sự nhạy cảm của Ba Tứ.

Nhìn vẻ mặt Kim Tượng Đế như thế, Ba Tứ bỗng nói nhỏ: "Nếu như huynh thật sự muốn vào Linh Sơn, có lẽ có một chỗ vào được."

"Chỗ nào?"

"Âm Sơn."

"Âm Sơn?"

"Âm Sơn nằm ở phía bắc Linh Sơn, Âm Sơn chỉ nam vì Linh Sơn." Ba Tứ nói.

"Thế Âm Sơn đấy ở nơi nào?"

"Ta chưa đi nên không biết, có người đồn nó nằm cạnh Huyết Hà, phương vị cụ thể thì không nói rõ, nhưng trên đời này có một người chắc chắn biết." Ba Tứ nói.

"Ai?"

"Vô Gian Quỷ Vương."

"Vô Gian Quỷ Vương?"

"Nghe đâu Vô Gian Quỷ Vương là một quỷ vương trốn ra từ Mười tám tầng Đại Ngục, pháp lực cường đại, thần thông kinh thế, Diêm La Vương đã phái rất nhiều Âm Thần đi tróc nã, nhưng chẳng những không bắt được hắn, mà còn bị hắn ăn mất không ít Âm Thần."

"Vô Gian Quỷ Vương này có thể nói cho ta biết à?"

"Không rõ, phải xem huynh khiến hắn mở miệng bằng cách gì kìa." Ba Tứ nói.

"Vậy tìm Vô Gian Quỷ Vương như thế nào?" Kim Tượng đế hỏi tiếp.

"Chỉ cần đi vào bên trong U Minh, tìm một lão quỷ tên là Âm Quỷ thì có thể đi vào Vô Gian Quỷ Vực." Ba Tứ nói.

Kim Tượng Đế chợt thấy kích động, tuy khả năng tìm thấy Linh Sơn vẫn cực thấp, nhưng không còn quá xa vời như trước nữa.

Trong lòng hần cảm thấy như có một tia sáng chiếu rọi, hần cảm tạ Ba Tứ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: U Minh Sơn Trang Thông Minh Tuyền

"Bịch..."

Tấu chuông trong tay Nhất Nguyên rơi xuống đất, bởi vì trên tấu chuông viết rõ: Đông Thắng Thần Châu khu vực Ba Thực, Chương môn Nhất Nguyên Đạo phái bị giết chết ngay trong sơn môn.

Mà y là Tổ Sư sáng lập Nhất Nguyên Đạo phái, cho nên bức tấu chuông này dĩ nhiên được đưa trực tiếp đến tay y.

"Tại sao lại như vậy, tại sao?" Nhất Nguyên thì thào, hai vành mắt đỏ thẫm.

Văn Cư tiên sinh ngồi phía đối diện thấy một màn trước mắt, y đi tới nhặt tờ tấu chuông dưới đất lên, nhìn nội dung bên trên, sau đó vỗ vai Nhất Nguyên đạo nhân, thở dài nói: "Đừng nên quá bi thương."

Theo Nhất Nguyên đạo nhân, cái chết của Chương môn Nhất Nguyên Đạo phái Cửu Thần là sự sỉ nhục với một vị tổ sư như y.

Y nghĩ, ít gì cũng phải có người tới nói một vài câu, sau đó bản thân sẽ hạ một đạo thần ý bắt Cửu Thần xin lỗi Ba Tứ. Nào ngờ, căn bản chẳng có ai đến tìm mình, đều là thần tiên trên Thiên Giới, lại có thể cứ thế đoạn đi đạo thống của người khác.

Nhất Nguyên đạo nhân chỉ cảm thấy gương mặt nóng rực.

"Bọn họ sao có thể như thế, ta muốn báo lên Thiên Đế." Nhất Nguyên đạo nhân nói.

Văn Cư lắc đầu: "Không có tác dụng đâu."

"Sao lại không có tác dụng, tam giới là quân hạt của Thiên Đế, y phải làm gì đó chứ." Nhất Nguyên đạo nhân kích động.

Văn Cư không nói gì thêm mà chỉ lắc lắc đầu, y biết thời điểm này mình có nói gì cũng là vô dụng. Nhưng mà y biết rõ, tên Nhất Nguyên này vẫn quá coi thường sự cường đại của Giác Mộc Công đứng đầu Nhị thập bát tinh tú kia. Không nói tới tu vi cá nhân mạnh mẽ, cường đại hơn nữa là vị Giác Mộc Công này giao hữu cực rộng rãi, bối phận rất cao, đến độ Long Vương Đông Hải Long cung còn phải gọi hắn một tiếng thúc thúc.

Nhất Nguyên đạo nhân bắt đầu viết tấu chuông, tất nhiên y không có tư cách diện kiến Thiên Đế.

Một ngày sau khi y trình bức tấu chuông do tự tay mình viết một cách nóng nảy lên trên, Vũ Khúc Tinh Quân liền cho gọi y, trong lòng y rất kích động, có thể được Vũ Khúc Tinh Quân triệu kiến đối với y mà nói là một việc có nhiều ý nghĩa.

Y biết một điều đó là Vũ Khúc Tinh Quân và vị Giác Mộc Công đứng đầu Nhị thập bát tinh tú kia không đi cùng một con đường, hơn nữa là đối lập nhau.

"Người là người hôm qua trình tấu chuông đó à?" Vũ Khúc Tinh Quân hỏi.

Vũ Khúc Tinh Quân vóc người cao to, thường xuất hiện trong phủ Tinh Quân với một bộ quan phục màu xanh da trời, y lại có một sự uy nghiêm tự nhiên, mỗi lần nhìn thấy Vũ Khúc Tinh Quân, Nhất Nguyên đạo nhân đều khấn trương một cách không tự chủ được.

"Vâng, Giác Mộc Tinh Quân ngang ngược tàn nhẫn, diệt đạo môn của thần, sự tình như vậy thần tất nhiên muốn báo cáo với Ngọc Đế, nghe Ngọc Đế minh xét." Nhất Nguyên đạo nhân cẩn thận nói ra.

"Chỉ cần là tiên quan, đều có quyền tấu sự." Vũ Khúc Tinh Quân nói: "Người làm không sai."

Nhất Nguyên đạo nhân nghe Vũ Khúc tinh quân nói như vậy, trong nội tâm vô cùng cao hứng.

"Có điều, việc gì cũng phải có chứng cứ, chữ trên tấu thư của người chỉ là suy đoán, như thế làm sao có thể trình lên trước mặt Ngọc Đế, người cảm nó về đi, thu thập chứng cứ rồi viết lại tờ khác." Vũ Khúc tinh quân chỉ tờ tấu trên bàn rồi nói.

Nhất Nguyên đạo nhân hơi sững sờ, chẳng lẽ tấu chuông mình viết vẫn còn ở chỗ này, chưa được Ngọc Đế xem qua?

Vũ Khúc tinh quân nâng ly trà trên bàn uống một ngụm, Nhất Nguyên đạo nhân cầm lấy tờ tấu chuông rồi lui ra ngoài.

Trở lại chỗ của mình, Văn Cự tiên sinh đưa cho hắn một ly, nói: "Bị Tinh Quân cho lui rồi à?"

"Người đã sớm đoán được?" Nhất Nguyên đạo nhân sáng mắt hỏi.

"Người là người của phủ Vũ Khúc tinh quân, người muốn làm gì, đều phải xin chỉ thị của Tinh Quân mới được đó." Văn Cự nói.

Nhất Nguyên giật mình: "Thì ra là vậy, đa tạ tiên sinh chỉ giáo."

"Không có gì, có rượu ngon thì mời ta hai chén là được rồi." Văn Cự nói.

"Nhất định nhất định." Nhất Nguyên đạo nhân nói vội.

Nhưng trong lòng Nhất Nguyên lại có cảm giác không cam tâm, y biết rõ mối thù của mình không báo được, căn bản là không làm gì được Giác Mộc Công này, chỉ có thể chờ đợi thời cơ mà thôi.

Về phần Kim Trọng Đế, hắn cũng không có lên đường đi tìm Âm Sơn kia ngay lập tức, mà ở lại Ba Thục thêm một khoảng thời gian ngắn, xem như chăm sóc Ba Tứ lâu một chút nữa. Trong khoảng thời gian này Thanh Diệp cũng hay tới lui, Kim Trọng Đế phát hiện cả người gã Thanh Diệp long lanh hơn trước nhiều, coi bộ tu vi có tăng tiến.

Muốn đi Vô Gian Quỷ Vực trước hết phải đến U Minh, nhưng địa danh U Minh này cũng không dễ đi như vậy, giống như Thiên Giới, ngẩng đầu nhìn lên là mênh mông thiên không, biết rằng Thiên Giới ở trên đây, nhưng người đâu có vào được. Mà U Minh ở nơi nọ, người bình thường cũng không vào được.

Kim Trọng Đế tất nhiên chưa từng đi, nhưng Ba Tứ biết phải đi như thế nào.

Có hai biện pháp, một là thần hồn ly thể, tiến vào U Minh giới, cách này dùng cho phần lớn tu đạo sĩ chưa đủ tu vi ở nhân gian, một cách khác là dùng nhục thân tiến vào.

Kim Trọng Đế đương nhiên là theo cách thứ hai, người có tu vi cao thâm có thể trực tiếp xé rách hư không tiến vào U Minh giới, chỉ có điều làm như vậy sẽ dẫn tới chấn động nơi U Minh giới, Kim Trọng Đế không muốn dùng phương pháp này.

Từng địa phương đều có cửa đi vào U Minh, bất quá có nơi được phép vào, có nơi không, nếu Kim Trọng Đế muốn đi vào U Minh thì hắn phải đi qua cửa cấm, nhưng như thế thì phải hao phí một khoản không nhỏ.

Cách Ba Thục không xa có một địa phương, nơi đó có một dòng suối tên là Thông Minh tuyến, từ nơi đây có thể đi vào U Minh giới.

Thông Minh tuyến nằm bên trong một sơn trang, gọi là U Minh sơn trang, chủ nhân của U Minh sơn trang là một Quỷ Vương ngàn năm, pháp lực cao thâm khó dò, những người muốn xuyên qua Thông Minh tuyến đều phải giao nộp cho y một lượng hồn phách.

"Hồn phách?"

"Đúng, đại khái cứ mười người sẽ có một người sở hữu một lượng hồn phách tinh khiết nhất định. Nghe nói y biết nấu một loại rượu tên là Bò Hồn Tửu gì gì đấy, loại rượu này bán ở U Minh giới rất đắt hàng, chỉ cần uống một chén rượu này vào, hồn phách bị thương liền có thể chữa khỏi." Ba Tứ nói.

"Ta đây còn phải đi tìm người có hồn phách tinh khiết nữa à." Kim Trọng Đế tuy chán ghét nhân loại, nhưng cũng không muốn vô duyên vô cớ đi giết người rút hồn.

"Ha ha, huynh đệ của Ba Tứ ta há lại phải nhờ vào thủ đoạn kia sao, tin tức này mà lan truyền, Ba Tứ ta không biết giấu mặt vào đâu nữa." Ba Tứ cười nói: "Năm đó, trang chủ U Minh sơn trang từng nhờ ta giải quyết rắc rối dùm y, bây giờ cũng nên bắt y trả công một chút, huynh cứ việc đi, cứ nói là huynh đệ của Ba Tứ, nhất định sẽ được cho qua."

"Đã vậy, ta đi luôn." Kim Trọng Đế nói.

Cứ như thế, Kim Trọng Đế đi tìm U Minh sơn trang.

Kim Trọng Đế căn bản chưa từng nghe nói tới chỗ này, lúc hắn đến nơi, chỉ thấy núi non bao quanh, non xanh nước biếc, cạnh đấy là một cái trang viên, bên trong trang viên có một gốc hòe già che kín bầu trời.

Trang viên nhìn từ trên cao có mấy phần quanh quẽ, hơn nữa trang viên còn có một chỗ kì quái, đó là không có cửa sổ.

Kim Trọng Đế hạ mình xuống bên ngoài sơn trang, đi tới trước cửa trang viên, gõ mạnh. Một lão già mặt mũi hiền từ đi ra mở cửa, sau khi đánh giá một lượt Kim Trọng Đế từ trên xuống dưới, lão hỏi: "Người tìm ai?"

"Ta tìm trang chủ của lão." Kim Trọng Đế nói.

"Trang chủ của chúng ta không có tiếp khách, mời người đi cho." Lão già nói.

Kim Trọng Đế ngẩn ngơ hỏi lại: "Nơi này của các người là U Minh sơn trang có đúng không?"

Lão già lại đánh giá Kim Trọng Đế một phen: "Biết được cái tên này cũng không có mấy người, người hãy đi theo lão."

Vừa bước vào bên trong sơn trang, Kim Trọng Đế liền cảm thấy không khí có phần lạnh lẽo.

Lão già dẫn Kim Trọng Đế đi vào đại sảnh, bảo Kim Trọng Đế ngồi chờ trong phòng rồi quay ra đóng cửa, cả sảnh liền tối om.

Kim Trọng Đế đánh giá căn phòng một lượt, trong phòng không có bàn, không có cửa sổ, bốn vách tường treo bích họa, có điều bích họa cũng rất quý quái, vẽ toàn cảnh tượng ác quỷ, còn có cảnh tượng như là địa ngục hành hình.

Tại phía đối diện cửa vào có một pho tượng màu đen, pho tượng hình người có đầu, có tay, nhưng bên dưới dường như chưa kịp khắc xong, toàn bộ bức tượng nhìn giống như một người đang chui ra từ trong bùn nhão.

Lát sau, một thanh niên trẻ tuổi u ám thân mặc hắc y, ánh mắt tối tăm đi vào. Hắn nhìn nhìn Kim Trọng Đế rồi nói: "Đã biết rõ danh tự của sơn trang thì hẳn là muốn đi U Minh giới đúng không? Chắc cũng đã hiểu quy tắc nơi này?"

"Ta biết cái U Minh sơn trang này từ người bằng hữu tên Ba Tứ." Kim Trọng Đế nói, trong lòng nghĩ chẳng lẽ người thanh niên âm u trước mắt này là lão quỷ ngàn năm Mạch Thiên Tầm mà Ba Tứ nói tới?

"Ba Tứ!" Mạch Thiên Tầm thấp giọng nhắc lại cái tên này: "Người đã là bằng hữu của y, ta có thể cho người qua, bắt quá, ta chỉ đảm bảo việc đi vào, có thể không quản được đường ra của người, đến lúc đấy người phải tự dựa vào bản thân mình thôi."

"Chỉ cần đi vào là được." Kim Trọng Đế nói.

"Tốt, vậy đi theo ta." Mạch Thiên Tầm đi trước dẫn đường, đột nhiên dừng lại nói: "Cách đây mấy ngày, A Thổ ở Quỷ Súc Quật bảo ta mang cho hắn một bình rượu, người tiện đường thì cầm theo hộ ta."

"Ta còn không biết Quỷ Súc Quật nằm ở chỗ nào." Kim Trọng Đế nói.

"Cách đây không xa, ta sẽ nói kỹ cách đi cho người. Người yên tâm, chỉ cần không phải là cừu nhân trước đó, hoặc không tùy tiện đắc tội ác quỷ bên trong thì sẽ không có chuyện gì đâu." Mạch Thiên Tầm nói.

"Vậy người cho ta bản đồ U Minh giới được không?." Kim Trọng Đế hỏi.

"U Minh giới to lớn vô cùng, không ai có thể đi hết, nhìn thấu, nhưng ta có một mảnh bản đồ tự vẽ những chỗ đã từng đi qua, có thể tặng cho người."

"Vậy tốt quá." Kim Trọng Đế nói.

Mạch Thiên Tầm nghe vậy cũng cười cười, nói: "Tại U Minh giới, người như người rất có sức hấp dẫn, quỷ bên trong đây có thể thôn phệ hồn phách, rồi mượn cơ thể của người để hoàn dương, người nên cẩn thận thì hơn."

"Đa tạ nhắc nhở."

"Đi theo ta."

Hai người đi qua một hành lang âm u, bước vào một gian phòng lớn, trong phòng tỏa ra một không khí âm lạnh nồng đậm. Vào bên trong, một miệng hồ sâu u ám xuất hiện trong mắt, cái miệng hồ kia hiện ra ánh sáng màu lam, mặt nước thì vô cùng tĩnh lặng, sâu không thấy đáy. Bên cạnh có một bệ đá màu đen, liếc nhìn có thể thấy được, đây là chỗ Mạch Thiên Tầm tu luyện hằng ngày.

Lúc này, lão già mở cửa ban nãy cầm một hồ rượu đi tới. Kim Trọng Đế vung tay, hồ rượu liền biến mất bên dưới ống tay áo.

Đây là Tụ lý càn khôn chi thuật, mặc dù vô pháp làm ra một cái tay áo tụ sơn hà, nhưng một ít đồ nho nhỏ thì ngược lại có thể làm được.

Mạch Thiên Tầm nhìn pháp thuật của Kim Trọng Đế, ánh mắt sáng ngời, thầm đánh giá người này không đơn giản. Tụ lý càn khôn thuật sử dụng gọn gàng không dính khói lửa thế kia, tu sĩ bình thường không thể học tới.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Ân Phù Đồng Môn Lạc Tuyền Bích

"Suối này tuy rằng dẫn tới U Minh giới, nhưng cũng có nguy hiểm nhất định, sơ sẩy một chút sẽ liền mất phương hướng ở trong đó. Trước đã nói qua bởi vì người là bằng hữu của Ba Tứ, cho nên ta sẽ chỉ điểm những chỗ nguy hiểm bên trong cho người." Mạch Thiên Tầm nói.

"Xin nói".

"Sau khi nhập dòng Thông Minh tuyến một đoạn ngươi sẽ thấy hai ngã rẽ, một trong hai nhánh này dẫn đến hung địa, nhánh còn lại thì nối thông với Đông Hải, ngươi cứ đi thẳng không được rẽ, đến khi nhìn thấy một vùng ánh sáng màu lam thì chỗ đó chính là cửa ra vào U Minh giới, tới đó rồi thì chắc chắn không đi lạc được đâu". Mạch Thiên Tầm nói.

Kim Tượng Đế chưa từng đi qua địa phương kiểu như vậy, nhớ lần sư phụ đưa hắn đến Phương Thốn Sơn, hắn không có cái cảm giác kì lạ như lần này.

"Đa tạ". Kim Tượng Đế ôm quyền.

Mạch Thiên Tầm cười cười, nụ cười của gã lộ ra nét âm tà khiến Kim Tượng Đế cảm thấy không thoải mái chút nào, nhưng nghĩ đến gã là lão quý có thể từ bản tính giết chóc, điên cuồng hàng ngàn năm mà tỉnh táo trở lại, dù nói rằng gã không hề đơn giản, nên hắn không để ý nữa.

Oán hồn cũng giống với phạm thú, thời điểm phạm thú chưa thành yêu, nó hoàn toàn mông muội, chỉ có bản năng, còn linh trí thì không đủ đầy, oán hồn càng không khác biệt, đến khi oán hồn từ từ có linh trí, có thể khống chế bản tính của mình, thì nó sẽ trở thành một Quỷ linh.

Kim Tượng Đế không nhiều lời nữa, nhảy thẳng xuống Thông Minh tuyến.

Nhìn Kim Tượng Đế chui vào Thông Minh tuyến, Mạch Thiên Tầm mở miệng cười một lần nữa, lão già mở cửa lúc này chợt nói: "Công tử, ngươi không nói cho hắn biết chuyện Thi Vương gần đây chiếm cứ chỗ ra vào Thông Minh tuyến kia, không biết hắn có gặp chuyện hay không?"

"Thế thì liên quan gì đến ta, Ba Tứ rõ ràng là đến chỗ của ta đòi nợ đây mà". Mạch Thiên Tầm nói.

"Vâng, có điều, tên Ba Tứ chung quy vẫn là huyết mạch của Giác Mộc Tinh Quân, công tử ngàn vạn lần đừng đắc tội thì hơn".

"Đương nhiên, thế nên ta mới để hắn đi qua, hơn nữa còn bảo hắn mang theo giúp ta Bồ hồn tửu, nếu hắn tiêu đòi, ta đây phải tay chối bỏ mọi trách nhiệm".

"Công tử anh minh".

Nhảy vào Thông Minh tuyến, Kim Tượng Đế cảm thấy lạnh buốt thấu xương, dù không có pháp môn tế luyện bảo thân hộ thể nhưng trong người hắn kết Như Ý linh phù, hóa hình tạo ra nhục thân cũng là Linh thể, cả Linh thể tương đương với một đạo linh phù, nóng lạnh bất xâm, nguyên cơ thể có khả năng liên miên bất đoạn dung nạp linh khí trời đất, càng làm cho người ngoài vô pháp hiểu thấu.

Bên trong cái lạnh lẽo này còn có một tà vị thuyết bất thanh đạo bất minh, đó là khí tức chi trong U Minh mới gặp.

Hắn phóng khai thần trí đi cảm ứng, còn thân thể sau một hồi cũng thích nghi, quen dần với cái lạnh thấu cốt. Hắn biết chính mình phải tập dung nạp cái âm khí này cho quen, bằng không, đến lúc vào tới U Minh giới sẽ không thể thi triển hết toàn bộ khả năng, giờ tạm coi cái Thông Minh tuyến thông với U Minh này là một con lộ thích ứng.

Hắn chui sâu xuống bên dưới một cách bị động, cứ trôi tuột mãi như thế, hắn cảm thấy có một cỗ năng lượng bài xích cơ thể hắn, khiến hắn vô pháp động hành.

Dòng nước vốn âm lãnh tịch mịch trong mắt hắn bắt đầu xuất hiện xoáy lưu, chỉ chớp lát sau, hắn nhìn thấy một huyết động tối tăm, từ bên trong cái động huyết ấy truyền tới một luồng hấp lực cường đại, hơn nữa, huyết động còn ẩn ẩn hiện hiện một đốm sáng nhạt, phía sau đốm sáng đó còn có thứ gì thì chịu, không thể nào nhìn ra, phảng phất không gian chỗ đó đã trọng điệp nhau.

Hắn nghĩ thật nhanh, cảm thụ thoáng một phát ảo diệu bên trong, Thiên Địa tự nhiên, vạn vật là thầy, lão sư nguyên thủy nhất của người tu hành là Thiên Địa này, nhưng hắn biết rõ bây giờ không phải là lúc.

Hắn tiếp tục chui xuống, thời điểm dòng xoáy nước hút lấy người hắn thì liền bị một đạo linh quang chạy dọc thân phá tan, mỗi một lần hắn vùng tay trong nước, đều đánh cho những sóng nước biến mất, vết rách nuốt hết những xoáy nước nguy hiểm kia.

Xoáy nước nhỏ ngay đi nhiều, hắn lại trượt xuống dưới, cũng không lâu lắm, hắn cảm giác có một cỗ khí tức hung tà vô cùng truyền lại, theo đó là yên tĩnh hoàn toàn, yên tĩnh một cách đáng sợ, chỉ có cái uy áp khôn cùng kia.

Thuận theo khí tức vừa mới cảm nhận được ngó lại, xa xa là một cái hang tối đen, nhìn không rõ gì cả.

Hắn rất muốn chui vào xem thử một lát, nhưng nhớ tới sự sắp xếp của Mạch Thiên Tầm, ngầm nghĩ mục đích chính của mình là tiến vào U Minh giới, cho nên không gây thêm rắc rối thì tốt hơn. Hắn liền tưởng đến thiên hạ mỹ lệ mà bao la hùng vĩ, nhưng cũng có rất nhiều vùng đất hung tà, sâu thâm, nếu ngày khác có cơ hội sẽ nhất nhất dò xét.

Có điều, đúng lúc hắn định quay đầu bỏ đi, thì bỗng nhìn thấy bên cạnh cái hang có một khối ẩn phù giống như làm bằng ánh sáng. Ngay khi trông thấy ẩn phù đó, nội tâm hắn cả kinh, bởi nó vô cùng quen thuộc, liếc nhìn thì rất cường đại và thần bí, nhưng phạm là môn đồ của Phương Thốn Sơn, chắc chắn sẽ nhận ra ngay đó là một ẩn phù dùng Như Ý linh phù làm cơ sở mà kết thành.

Ai ở chỗ này thiết lập phong ấn? Hắn ngay lập tức tiến lại gần.

Trong nháy mắt lúc hần tiến vào cái hang, một đạo khí tức âm tà bên trong hang cuộn ra, Linh quang trên người Kim Tượng Đế dao động, chấn tan đám khí tức kia, theo đó, tai hần chợt nghe được tiếng hát như có như không, ưu mỹ êm ái, ở trong không gian yên tĩnh thế này dường như có thể nhập hồn người khác.

Đây là giọng hát của một nữ tử, không nghe ra niên kỷ bao nhiêu. Giọng hát phảng phất chất chứa tang thương vạn năm, lại phảng phất niềm thương của người thiếu nữ đối với nam nhân trong mộng. Bài hát không có lời, chỉ có duy nhất giai điệu kia, câu hồn nhiếp phách.

Khi hần nghe thấy giai điệu này, không nhìn được mà muốn tới gần, muốn được nghe rõ ràng hơn nữa.

Nhưng đứng lúc đấy, từ sâu trong cơ thể hần thoáng có thứ gì kích động một phát, hần bỗng sực tỉnh, trong lòng hốt hoảng vội vàng rời đi. Đi một đoạn xa, hần mới nghe lại được tiếng ca kia, chỉ thấy tà mị, tuyệt không có gì ưu mỹ.

Lòng hần chợt nảy lên suy nghĩ, mới vừa rồi chính là sự phụ lưu lại một đạo thần ý như kiếm bên trong thần hồn của mình, đề tính mình.

Nếu không như vậy chỉ sợ bản thân đã vô thức bị tiếng ca nọ câu mất hồn phách rồi.

Hần muốn đi vào tìm hiểu, bởi vì cái ấn phù chỉ đệ tử Phương Thốn sơn mới thấy nằm bên miệng hang động kia, hần khẳng định nó có liên quan đến Phương Thốn sơn, nhưng mà, bây giờ không phải cơ hội tốt, hần quyết định khi quay trở về sẽ đến đây xem xét thực hư ra sao.

Đột nhiên, hần nghe được tiếng khuấy nước từ nơi khác vọng lại.

Hần quả thực nhìn thấy một người bơi ra từ trong tối, nhìn kỹ, người nọ có một mảnh váy xanh nhạt như ngọc trên trán, mái tóc dài bích lục trôi lất phất trong nước, phát ra lục quang nổi bật trong không gian hắc ám, gương mặt tinh anh, hơi ốm, trên người mặc một bộ giáp mỏng màu bạc.

Nhưng khi Kim Tượng Đế nhìn xuống bên dưới của nàng, hần sửng sò, thì ra kẻ mới đến không phải con người, mà là người cá, do bên dưới của nàng không phải là đôi chân, mà là một cái đuôi cá thon dài màu bạc, phát ra ánh sáng bạc nhẹ nhàng, hết sức mỹ lệ.

Đương lúc Kim Tượng Đế đánh giá cô gái thì nàng cũng nhìn thấy Kim Tượng Đế, sau một thoáng ngạc nhiên, nàng liền cảnh giác mà dừng lại, không tiến tới nữa.

Kim Tượng Đế không phải người đa sự, trong lòng đoán rằng có lẽ nàng từ thông đạo khác vào đây, cho nên hần quay người như muốn đi gấp.

"Đợi đã". Cô gái người cá mở miệng gọi hần.

"Có chuyện gì?" Kim Tượng Đế quay đầu, hỏi.

"Nghe nói đây là đường dẫn tới U Minh giới, có phải vậy không?" Giọng nói của nữ nhân ngư cũng tinh anh giống như gương mặt của nàng, khiến cho người đối diện dễ ghi nhớ vô cùng, không hề cảm thấy khó chịu.

"Người đi theo ta." Kim Tượng Đế nói.

Nữ nhân ngư vui mừng: "Người cũng đi U Minh giới đấy à? Hay quá, vậy là có bạn rồi, ta gọi là Già Na, người tên gì thế?".

Hần cười cười, trả lời: "Ta là Kim Tượng Đế".

"Họ Kim à? Nhân loại?" Nữ nhân ngư Già Na hỏi tiếp.

"Không". Kim Tượng Đế phủ nhận.

"Là yêu a, tốt quá. Ta còn tưởng đâu gặp phải con người chứ, con người toàn là kẻ xấu. Người quen của ta chết trong tay con người nhiều lắm. Ta thuộc Phi Hồng Hạp Cốc ở Đông Hải. Còn người, đến từ đâu thế?" Nữ nhân ngư nói.

"Trời đất là nhà, không tông không tộc." Kim Tượng Đế trả lời nàng.

Nữ nhân ngư vậy mà lại chu môi, nói: "Hẹp hời". Nàng cho rằng Kim Tượng Đế không muốn cho nàng biết.

Bất quá nàng không có vẻ gì là tức giận, thoạt nhìn nàng có lẽ là một nữ nhân ngư khá dễ chịu.

Nàng tựa hồ trời sinh đã hợp với tính thủy, người nàng hiển hiện ánh sáng bạc, nhẹ nhàng mà nhanh chóng đuổi kịp Kim Tượng Đế.

"Người cũng muốn đi U Minh giới làm rể phải không?" Nữ nhân ngư nói.

"Làm rể? Mà làm rể ai?"

"Con gái Bạch Sơn Quân muốn tì pháp chiêu thân, người không biết à?"

"Bạch Sơn Quân là ai?" Kim Tượng Đế hỏi.

"Đến Bạch Sơn Quân còn không biết mà đòi đi U Minh giới hạ trời, Bạch Sơn Quân là một vị cường đại quân vương trên Bạch Sơn".

"Cường đại quân vương? Thế so với Thập Điện Diêm La thì sao?"

Già Na liếc mắt, nói: "Hoàn toàn không giống nhau, nếu so thủ đoạn, Bạch Sơn Quân không kém hơn bọn họ, có điều Thập Điện Diêm La quản lý cường đại Đạo Khí, chưa có ai nguyện ý động thủ với họ cả".

"Đạo Khí?" Kim Tượng Đế lần đầu tiên nghe thấy mấy chữ này.

"Coi bộ ngươi không phải xuất thân danh môn nhĩ, ngay cả điều này cũng không biết. Đạo Khí dùng để chỉ những bảo vật có tác dụng đặc biệt, tỉ như Quý Môn Quan, Cầu Nại Hà, Sở Sinh Tử, Nghiệt Kính, cùng với Địa Ngục mà từng người chấp chương, tuy cường đại vô cùng nhưng đơn giản là không thể sử dụng". Nữ nhân ngư nói.

Kim Tượng Đế làm gì không biết mấy thứ này, nhưng hắn không biết chúng còn được gọi là Đạo Khí.

"Nói ngươi nghe nè, Bạch Sơn Quân này có một pháp bảo gọi là Bạch Sơn, cũng là chỗ hắn ở hiện tại. Chỉ cần tế khởi thì phát ra bạch quang vạn trượng, rơi xuống một cái là bao quát ngàn dặm, một kích mà hạ thì đại địa cũng muốn vỡ nát, đỡ được một kích ấy trên đời không có mấy người đâu".

Kim Tượng Đế vẫn không ngừng bơi xuống bên dưới, cũng không biết đã đi được bao xa, tai nghe không sót câu chuyện thần kỳ của Bạch Sơn Quân.

Nguyên lai Bạch Sơn Quân là người, trong một trận chiến thì bị người khác phá hủy nhục thân, chỉ còn thần hồn, thế nhưng thần hồn của hắn không đi đâu thai mà ở lại U Minh giới tiếp tục tu hành, cuối cùng chẳng những đã báo được đại thù, mà còn trở thành một nhân vật nổi danh.

Hiện tại con gái của hắn đang ở nhân gian, cũng là con người, có điều Bạch Sơn Quân rất muốn con gái mình có một tấm chồng tốt để sanh con đẻ cái.

Bạch Sơn Quân vì con mình đã chọn ra được mười vị thiếu niên anh tuấn thuộc các tông tộc khắp thiên hạ, thế nhưng người con gái lại bắt phải thắng được nàng mới chịu gả đi, mà tu vi của nàng thì cao tuyệt, đánh thắng nàng trong thiên hạ này cũng không có mấy gã.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Thi Vương Thiên Thủ Hóa Như Lai

Chương 80: Thi vương xuất thủ Như Lai thần chủng. (Thi vương thiên thủ hóa Như Lai)

Đột nhiên, Kim Tượng Đế cảm giác lực bài xích giảm đi, cảm giác chính mình phảng phất xuyên qua một tầng ảo ảnh, luồn vào bên trong một đạo lỗ xoáy, không có dấu hiệu gì xảy ra, hắn không phản kháng, mặc cho bản thân tiến vào vòng nước xoáy, trong mắt hắn dần xuất hiện một mảnh lam quang, lam quang như kính, càng lúc càng gần, áp lực kia cũng càng lúc càng nhỏ, hắn mãnh liệt xông tới mảnh lam quang kia.

"Rào..."

Cảm thấy nhẹ tênh, Kim Tượng Đế nhận ra mình xuất hiện bên trong một mảnh thiên địa âm u, phía trên hắn là một tòa núi đá màu đen, mà hắn thì đang ở sâu bên trong hồ nước dưới chân núi đá.

Hắn từ giữa hồ bơi lên bờ, quét mắt nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy một mảnh thiên địa tối tăm, không có ánh sáng, chẳng qua phía xa xa thỉnh thoảng có lam quang chớp động.

"Ui chao, nơi U Minh Địa Giới này thật xinh đẹp nha". Sau lưng hắn, nữ nhân ngư thò ra nửa thân người cảm thán nói.

Kim Tượng Đế không thấy có gì đẹp cả, chẳng qua lần đầu tiên thấy những cảnh vật này, hắn cảm thấy có chút đặc biệt.

"Ngươi xem những điểm lam quang kia, thật giống như là từng đóa hoa màu lam." Nữ nhân ngư từ trong nước bước ra, phần đuôi cá dưới hạ thân nàng đã biến thành đôi chân và được bao phủ bởi một bộ váy màu bạc, nổi lên phía trên là một bộ nhuyến giáp màu bạc, thoạt nhìn trong khá cao ráo và toát lên phần anh khí.

"Ta xem lại giống như hỏa điểm màu lam hơn". Kim Tượng Đế nói.

"Mặc kệ có là hoa màu lam hay là đốm lửa màu lam nhìn đều đẹp hết, bên trong mảnh âm vụ này có từng đóa lam hoa phiêu động thật là đẹp a." Già Na nói.

Kim Tượng Đế cũng không muốn đứng chỗ này nghe nàng cảm khái, tiếp tục đi về phía trước, hắn muốn xác định phương hướng, bên trong mảnh thiên địa này nếu như lạc mất phương hướng sẽ khiến hắn khó tồn tại nơi đây, hắn nhìn một chút rồi dựa vào cảm giác xác định một hướng sau đó cất bước đi

tới. Đột nhiên, hắn dừng bước chân lại, một nơi phía trước cách hắn không xa có một cánh tay đen thui nhô lên khỏi mặt đất, theo đó là một kẻ u ám chui lên từ lòng đất.

Thiên địa trong mắt Kim Trọng Đế như bị chấn động, cho đến khi kẻ âm u quỷ dị chui ra khỏi mặt đất mới khiến đại địa khôi phục như thường.

Ngay khi kẻ đó đứng trên mặt đất, da thịt vốn tối đen như sắt nhanh chóng biến thành màu trắng như sương tuyết, trên người cũng liền được phủ bởi một bộ tăng bào màu vàng, lúc nó nhìn qua tức thì có một cỗ sát khí hung tà đập thẳng vào mặt.

Bây giờ, Kim Trọng Đế đã nhìn rõ mặt tên kia, một gương mặt âm u, trong mắt nổi lên tơ máu, đầu trọc, đỉnh đầu còn có vết sẹo.

Đây là một yêu tăng, Kim Trọng Đế lần đầu nhìn thấy đã nhận ra. Vạn vật đều có thể hóa yêu, một cá nhân sau khi chết, khô cốt, thi thể đều có thể hóa yêu, thậm chí một bộ phận thân thể cũng có thể. Mà sau khi hóa yêu thì tuyệt đối không thể trở về như ban đầu nữa. Nhưng lại rất có khả năng bảo tồn pháp thuật của thi thể chủ nhân.

"Thi Vương". Sau lưng, nữ nhân ngư Già Na kinh ngạc nhìn thi yêu ngạc nhiên nói: "Làm sao lại xuất hiện Thi Vương, còn là hòa thượng hóa thi yêu nữa."

Có thể hóa thành Thi Vương chứng tỏ thi yêu này lúc còn sống tu vi không thấp, nếu như không thấp, khi hắn chết không lí nào thi thể hắn có cơ hội hóa yêu.

"Hồng..."

Mắt Thi Vương chợt lóe huyết quang, thân thể vừa động đã xuất hiện trước mặt Kim Trọng Đế, hắn di chuyển như xuyên qua không gian mà đến.

Một tay liền chụp tới ngực Kim Trọng Đế.

Kim Trọng Đế nhìn vào cánh tay trắng bệch của thi yêu, chỉ cảm thấy trên cánh tay kia có một cỗ quỷ dị ma lực. Cánh tay kia chuyển động thật chậm nhưng thân thể lúc này trong tích tắc không động đậy được.

Kim Trọng Đế kinh hãi, tên này xuất chiêu nhắm vào nội tâm của hắn.

Trong lòng hắn tranh thủ điều động pháp lực, Liệt Tự Pháp Chú trong lòng toạc ra, lực lượng trời buộc vô hình trong nháy mắt tán đi, ngay khi cánh tay thi yêu chạm tới thân thể, tay hắn bắt được cánh tay thi yêu. Nắm chặt tay thi yêu trong một sát na, một cỗ vô bì âm tà băng hàng chi khí ủa tới, trên cánh tay hắn nháy mắt ngưng kết một tầng hàn băng, cỗ băng hàn kia mang theo cực tà chi khí thuận theo thủ chương tràn lên người hắn.

Ý niệm hắn khẽ động, Liệt Tự Pháp Chú tùy tâm mà lên, hàn băng trên cánh tay trong nháy mắt tán đi. Ánh mắt Kim Trọng Đế lộ vẻ ngưng trọng, trên người dâng lên cảm giác như gặp phải núi.

"Nứt".

Hắn bắt lấy cánh tay thi vương khẽ uốn một cái, thân thể thi vương bị hắn quăng lên. Trong tích tắc thân thể thi vương bị hắn quăng tứ phân ngũ liệt, chỉ thấy những nơi thi vương bị quăng qua, trong hư không xuất hiện liệt diễm lòi đình quán quanh thi vương.

"Bị".

Thân thể thi vương bị nện xuống, một mảnh thiên địa trong nháy mắt rạn nứt, một cái vết rách to lớn xuất hiện ở nơi này, nhưng thân thể thi vương vẫn hoàn hảo chẳng tổn hại tí nào.

Già Na nhìn tình cảnh trước mắt mà trong lòng chấn kinh, vốn nàng cho rằng Kim Trọng Đế chết chắc rồi, nhưng kết quả Thi Vương lại bị Kim Trọng Đế bắt được cánh tay mà ném xuống mặt đất.

Trong thời gian Kim Trọng Đế quăng Thi Vương xuống mặt đất, nó không vùng vẫy, không sử dụng bất cứ phép thuật nào, toàn dựa vào nhục thân cường đại chịu đựng cú ném, nàng khẳng định một ném này cho dù là một tòa sơn dã cũng có thể bị kích phá.

Ban đầu nàng còn tưởng rằng Kim Trọng Đế xuất thân bình thường, vì đến Bạch Sơn Quân cũng không biết, nghĩ hắn cũng không có cường đại pháp chú gì, tu vi cũng là dựa vào thời gian dài mà có thành tựu. Hiện tại xem ra, đạo pháp chú cường đại kia của Kim Trọng Đế cực kỳ không đơn giản, hồi tưởng trong tích tắc, Già Na cảm thấy quanh mình đầy vết rách, mảnh thiên địa tựa hồ nơi nơi đứt gãy.

"Chúng ta đi." Trong lúc Già Na còn chấn kinh bởi biểu hiện của Kim Trọng Đế, hắn đột nhiên nói.

Chỉ có Kim Trọng Đế rõ ràng nhất, một kích vừa rồi tuy nhìn đơn giản nhưng thật ra gần như là đòn mạnh nhất của hắn rồi, đã dùng hết sức như thế mà Thi Vương kia không mấy may thương tổn, cho nên hắn biết dù có đánh tiếp cũng không làm gì được Thi Vương, nếu như không thể nào thắng đương nhiên là nên bỏ đi.

Hắn quay lưng, một bước bước ra, trong hư không có khe nứt xuất hiện, thân thể hắn chìm luôn vào trong đó, nhưng ngay lúc thân thể hắn sắp tiến vào bên trong khe nứt, một cánh tay âm tà băng lãnh xuất hiện sau người hắn, phảng phất hắn vô luận đến nơi nào, đều sắp bị cánh tay một trào xuyên qua lưng tới tận tâm can.

Kim Trọng Đế không thể không xoay người, đồng thời, một đạo kiếm quang xẹt qua hư không.

Kiểm danh Ngọc Cảnh, kiểm quang lướt qua hư không sinh ra vết rách, bên trong vết rách vậy mà sinh ra điệu cảnh.

Kiểm xuất ra hiện lên một đạo bạch quang.

Kiểm quang vạch ngang cổ tay thi vương, một đạo vết thương xuất hiện, không có máu, tà quang như hàn ngọc trên cánh tay thi vương nháy mắt tán đi, thủ chương kia nháy mắt biến thành màu đen.

Chỉ là khi hấn thu hồi bàn tay mình, tay hấn nháy mắt ngưng kết hàn băng tuyết trắng, phát ra một tiếng gầm nhẹ, một mảnh Huyền âm chi khí xông ra, tại trong hư không ngưng kết thành sương.

Kim Tượng Đế đứng ở nơi đó, một kiếm chỉ Thi Vương, một thân y phục màu vàng, giữa U Minh Địa Giới này nhìn rất bắt mắt.

"Mượn đường mà qua, cần gì phải phân sinh tử". Kim Tượng Đế lãnh lạnh nói.

Hồng quang trong mắt thi yêu hòa thường chớp động, nó đánh giá Kim Tượng Đế.

Kim Tượng Đế nhìn vào trong mắt nó, nó có linh trí. Nhưng hấn vừa mở miệng, thi yêu kia đã động thủ, trùng trùng ảo ảnh, ngàn vạn cánh tay như thiên thủ Như Lai vỗ tới hấn, hư không chấn động, một mảnh tà quang xung thiên.

Đây là Như Lai Thần Chương, một môn cường đại thần thông của Linh Sơn, Kim Tượng Đế ở Vạn Pháp Các đã nhìn qua miêu tả về loại pháp môn này. Có thể tu hành ra loại pháp môn này chứng tỏ tên hòa thượng tuyệt đối không đơn giản, Linh Sơn hòa thượng lại hóa thành thi yêu, chuyện tưởng như vô lý lại xảy ra ngay trước mắt.

Kiểm trong tay Kim Tượng Đế vạch ra, bên trong vết kiếm lại có liệt điểm lõi đỉnh phát sinh, mỗi một đạo kiểm quang đều bất đồng, hoặc trầm trọng như núi, hoặc phiêu miểu nhẹ nhàng.

Chỉ là phạm vi công kích của kiểm quang dưới ngàn vạn chương ảnh càng lúc càng nhỏ. Kim Tượng Đế thấy trùng trùng chương ảnh càng lúc càng dày đặc, vô số chương ảnh, vô số diện mạo, vô số thân ảnh trùng trùng giao thoa.

Ngàn vạn thủ chương đột nhiên hợp thành một chương, một chương che khuất bầu trời, như một mảnh trời sụp đổ hướng tới Kim Tượng Đế trấn áp xuống, thiên địa phủ một lớp sương trắng, hư không đông kết.

Kim Tượng Đế cảm thấy kiểm trong tay càng lúc càng nặng, càng lúc càng khó huy động, chỉ biết linh động thân thủ, ngay lúc ngàn vạn thủ chương hóa thành một chương thì kiểm quang của hấn cũng thu vào, kiểm ý ngưng tại mũi kiếm, mũi kiếm tê hoa lâm nhiên.

Nơi xa chợt có quỷ linh xuất hiện, quan sát trận đấu đang này, một trong số đó nói." Như Lai Thần Chương của Linh Sơn quả nhiên bất phàm, mặc dù là thân thể đã hóa yếu vẫn cường đại như thế."

Già Na lo lắng, nàng không nghĩ Thi Vương lại cường đại như thế, lại còn lĩnh hội pháp thuật thượng giai của Linh Sơn.

Kiểm trong tay Kim Tượng Đế đâm ra, mũi kiếm tê hoa chẳng những không diệt đi, ngược lại tại một khắc này càng thêm sáng ngời. Một kiếm nhìn thật chậm, nhưng trong hư không xuất hiện một đạo vết rách khi kiếm quét ra.

Vết rách không có bất kỳ quy tắc nào lại hướng phía thiên không nơi thủ chương ẩn xuống mà tới. Mũi kiếm đâm lên trên lòng bàn tay, trong nháy mắt lòng bàn tay xuất hiện đạo vết rách, vết rách lướt qua, một tầng thủ chương bị tán đi, nhưng thủ chương trầm trọng như là vô cùng vô tận.

Già Na nhìn tình huống này biết chắc Kim Tượng Đế sẽ phải thua, trong tay nàng chợt xuất hiện một cây trượng xanh, phóng người lên, pháp trượng trong tay nàng phát ra một mảnh lam điểm, đốt lấy thủ chương của hòa thượng, nhưng bên trên thủ chương có tà quang lưu động khiến lam điểm không cách nào đến gần.

Ánh sáng trên kiếm trong tay Kim Tượng Đế càng lúc càng nhạt, vết rách kia tựa hồ cũng không cách nói rộng ra, ngay tại lúc này, một đạo kim quang hiện lên, đó là một con cự đại kim xà, cùng kiếm hợp làm một, trực tiếp chui vào bên trong thủ chương.

"Nứt".

Trùng trùng chương ảnh hợp lại làm một cự chương che trời dưới công kích của đạo kim quang tức thì chia năm xẻ bảy, kim quang không dừng lại, bay thẳng đi, biến mất trong chớp mắt.

Mà Già Na cũng thừa cơ hội này hóa thành một đạo lam sắc linh quang bỏ đi nơi khác.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Quỷ Súc Quật Quán Rượu Chữ Hoài

Quỷ Súc Quật là một địa danh, trước vốn không có tên như vậy, không ai biết người ta bắt đầu gọi nó như thế từ lúc nào, nhưng mà bây giờ nói tới Quỷ Súc Quật, không phải Quỷ Súc cỡ Quỷ Linh trở lên thì chẳng dám bén mảng tới gần.

Quỷ Linh ở U Minh giới lại phân làm có hình người và không có hình người, không thuộc hình người đó là súc sinh. Có người nói, Quật chủ đáng sợ nhất trong Quỷ Súc Quật năm xưa trốn ra từ Súc Sinh Đạo trong Lục Đạo Luân Hồi, vốn đã phải vào Súc Sinh Đạo, vậy mà ngoan cường trốn thoát thành công dựa vào một thân bản lĩnh, cho tới bây giờ vẫn không bị Chuyển Luân Vương bắt trở lại, có thể thấy hần thân thông không tệ.

(Lục Đạo Luân Hồi: Theo quan điểm Phật giáo, tùy vào nghiệp của chúng sinh mà sau khi chết, chúng sinh đó có thể tồn tại dưới dạng thân trung ấm một thời gian, rồi tái sinh vào một trong 6 cõi với cuộc đời mới: Cõi trời (tiếng Phạn: deva), Cõi thần (tiếng Phạn: asura), Cõi người (tiếng Phạn: manussa), Cõi súc sinh (tiếng Phạn: tiracchānayani), Cõi ngạ quỷ (quỷ đói) (tiếng Phạn: petta), Cõi địa ngục (tiếng Phạn: niraya). Chuyển Luân Vương: trông coi Thập Điện trong Thập Điện Diêm Vương, ngoài ra còn chín Diêm Vương khác, chi tiết mời tham khảo trên wiki).

Kim Tượng Đế đưa rượu đương nhiên không thể nào là đưa cho vị Quật chủ đáng sợ nhất kia, cũng không phải những nhân vật lợi hại khác, mà giao cho một kẻ tên gọi Lý Hoài Bộ, gã là con người.

Một con người tồn tại trong U Minh giới không phải là chuyện dễ dàng, huống chi hảo hảo sinh sống nơi Quỷ Súc Quật, còn mua được Bỏ Hồn Từ đồ tốt thế này, tất nhiên gã không đơn giản, nhưng mặc kệ thân phận gã có không đơn giản đến mức nào cũng không ảnh hưởng đến Kim Tượng Đế, bởi vì hần chỉ tiện đường đưa đến một hồ rượu dùm người khác thôi mà.

Thi yêu cường đại lúc này cũng không ngăn được hần, tuy hần biết bản thân khó giết được nó, nhưng nó muốn giết hần cũng không dễ.

Lâm Hoài Bộ, cái tên này thăm dò không khó, vì Lâm Hoài Bộ có mở một tửu quán ở Quỷ Súc Quật. Tửu quán này vừa phục vụ rượu, vừa có đàn hát. Ca hát trong tửu quán đều là nữ tử nhân gian, hơn nữa tu vi của mấy cô này nhìn không kém, tuy mặt mũi có phần lạnh lẽo nhưng công phu đàn ca hát xướng không đến nỗi nào, ít nhất là dư sức phục vụ một đám Quỷ Súc trong sảnh chính.

Ngồi trong sảnh, đa số là quái vật, ít có tên nào mang hình người. Kim Tượng Đế đảo mắt một lượt, thấy một tên phục vụ đầu heo đang chạy vụt, chứng kiến một con chó to lớn đang vỗ tay, một con gà đang rung đùi theo khúc nhạc. Còn lại đều là những kẻ quái dị, hoặc là có con mắt thứ ba, hoặc toàn thân thể là những con mắt, có một kẻ có tám chân, có một gã còn không có tay chân, nhìn như một bãi bùn đen, thế mà cứ há miệng nhóp nhép liên tục.

Hồn có phân chia thú hồn và nhân hồn, nhân hồn chưa nhập luân hồi tại U Minh giới có cơ duyên sẽ thành Quỷ Linh, dĩ nhiên sẽ lấy hình dạng con người, còn thú hồn thành quỷ tất nhiên có bộ dáng của thú. Nhưng nếu là hồn phách ly thể mà tiến vào U Minh thường thường đều bị thương tổn, đại đa số thành quỷ sẽ không còn giữ được diện mục như cũ, hoặc giả là do chém giết mà biến thành hình thù kỳ quái.

Tướng do tâm sinh, tướng mạo con người còn có thể biến hóa do tâm ý tính tình, huống hồ là hồn quỷ, cho nên Quỷ Súc quái ở đây đều tà ác vô cùng, nếu đến nhân gian, chắc chắn bị xếp vào loại đại hung đại ác.

Lúc Kim Tượng Đế xuất hiện tại cửa lớn quán rượu chữ Hoài, toàn bộ Quỷ Súc quái trong quán đều đổ mắt nhìn, bộ kim y trên người Kim Tượng Đế làm lũ quỷ chói mắt, thêm nữa là một thân linh khí thanh khiết khiến bọn chúng thêm khát, nhưng cũng không có tên nào xông đến bắt Kim Tượng Đế bỏ vào miệng cả.

Bởi vì Quỷ Súc quái sinh tồn trong Quỷ Súc Quật đều có trí tuệ, bọn chúng hiểu rằng những con người, hoặc yêu quái dám đến chỗ này tự không có ai đơn giản.

Đám nữ tử đánh đàn trên kia cũng liếc nhìn Kim Tượng Đế, pháp môn mà Kim Tượng Đế tu luyện là Đạo môn chính gốc, cho nên thân thể hần hiển lộ một thân thanh linh chi khí, ánh mắt dù thiên lãnh, lại không có một tia hung tà.

Lúc này, có một người áo trắng chạy ra chào đón, gã hỏi: "Khách quan đến uống rượu hay là nghe tiểu khúc?"

"Uống rượu, nghe hát đều được". Kim Tượng Đế nói.

"Tốt, mời khách quan theo tôi". Người áo trắng đáp lời, dẫn Kim Tượng Đế đi vào trong.

Người áo trắng này lại không thể nói là người, hần là Quỷ Linh, bạch bào trên người chính là quỷ khí, gương mặt thì trắng bệch bệch, thế mà bờ môi cứ đỏ hồng hồng.

Trên đường đi qua rất nhiều gian phòng, bố cục đều rất quái lạ, cửa sổ đóng kín, áp lực âm trầm, hình điêu khắc trên cột gỗ toàn là yêu quái hoặc ăn thịt nhai tim, hoặc lột da dọa người. Giấy dán trên vách cũng toàn theo kiểu cách tà dị, nhìn qua quỷ dị vô cùng.

Tuy có thể ngó thấy ánh đèn bên trong phòng hắt qua cửa sổ, ngó thấy lũ quỷ ăn uống chơi bời nhưng lại không biết được bọn chúng đang nói cái gì. Có điều, mỗi khi Kim Tượng Đế đi ngang một gian phòng, thì cửa phòng nhanh chóng được mở bung, bên trong thò ra lỗ nhỏ mấy cái đầu quỷ. Bọn chúng ngửi thấy khí tức sinh hồn, tham lam nhìn về Kim Tượng Đế. Kim Tượng Đế không chớp mắt một cái, cứ từng bước từng bước đi qua.

Thần sắc ung dung cộng thêm cỗ thanh linh chi khí trên người hần khiến cho lũ quỷ tham lam ra mặt, nhưng không dám dấn động gì cả, bởi bọn chúng nhớ

đến một loại nhân vật, chính là Thiên Giới tiên nhân, đây là khí độ chỉ có tiên gia mới có. Tuy nói thần tiên có bối phận cao không lí nào đến chỗ này, nhưng phàm đã là thần tiên thì đều không dễ chọc vào.

Người áo trắng dẫn Kim Tượng Đế vào một căn phòng, trong phòng đốt một ngọn thanh đăng u ám, bày biện các thứ không phức tạp, nhưng cũng không đơn giản.

"Khách quan muốn uống rượu gì, nghe ca khúc gì". Quý Linh áo trắng hỏi.

"Thật ra ta không phải đến để uống rượu nghe hát, mà được người khác nhờ vả mang đến cho ông chủ Lý một bầu rượu". Kim Tượng Đế nói.

Quý Linh áo trắng thoáng đánh giá Kim Tượng Đế một phen, rồi nói: "Khó trách lại như vậy, mời ngài đợi một lát". Nói xong hắn đi ra rồi đóng cửa phòng.

Chốc sau, có tiếng cười từ bên ngoài vọng vào, cửa phòng theo đó được mở ra, xuất hiện là một người trung niên, người trung niên diện mạo cực kì xấu xí, nói xấu như quý cũng không sai, cộng thêm vì quanh năm không tiếp xúc với ánh mặt trời, lại sinh sống ở nơi chốn này nên gương mặt trắng như tờ giấy.

"Cảm ơn cảm ơn, ta chính là Lý Hoài Bộ, Mạch Thiên Tầm đạo này vẫn khỏe hà". Lý Hoài Bộ xòei lời.

"Hắn thế nào ta không rõ lắm, ta chỉ đến giao rượu". Kim Tượng Đế nói.

Lý Hoài Bộ nọ tỏ vẻ sững sờ, cười nói: "Bằng hữu này một thân thanh linh tiên khí, không biết tu hành ở tiên sơn nào vậy?"

Kim Tượng Đế phát tay áo lúi ra bình rượu mát lạnh, nói: "Tiên sơn đều bị chiếm cứ, đành coi đất trời là thầy mà tu hành".

Lý Hoài Bộ nhận rượu, cười nói: "Ha ha, có ý tứ, Lý Hoài Bộ ta thích nhất là kết giao bằng hữu, nếu bạn không có gì gấp, đừng ngại ở lại quán rượu chữ Hoài này mấy hôm".

Kim Tượng Đế suy nghĩ, nói: "Ta tới U Minh giới quả thật là muốn nghe ngóng một nơi".

"A, nơi nào?"

"Vô Gian Quỷ Vực".

Kim Tượng Đế lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Lý Hoài Bộ liền thay đổi, vốn trắng bệch nay đã có thêm sắc đen.

Lý Hoài Bộ nói: "Vô Gian Quỷ Vực đó cũng không hẳn là chỗ hay ho gì".

"Đối với ta, U Minh giới này tuyệt không phải là chỗ hay ho, nhưng ta lại đến đây rồi". Kim Tượng Đế nói.

"Hi hi, Vô Gian Quỷ Vực chỉ có Quạt chủ biết cách đi". Lý Hoài Bộ nói.

"Nghe nói, có một lão quỷ biết cách đi như thế nào".

"Lão quỷ đó mấy ngày trước đã bị lâu la dưới trướng Diêm La Vương bắt đi rồi". Lý Hoài Bộ nói.

"Cái đó, chẳng lẽ trừ Quạt chủ của các người ra thì không còn ai biết cách đi vào Vô Gian Quỷ Vực sao?"

"Có biết cũng không đủ khả năng dẫn người đi, quỷ từ chỗ đó chui ra chẳng con nào muốn quay lại cả. Bất quá, nếu người thật sự muốn, ta đây có thể giúp người". Lý Hoài Bộ nói.

"Thật không?" Kim Tượng Đế như không tin vào vận khí của mình, chỗ mà người khác không biết gã kia lại biết, người khác không dám quay lại, Lý Hoài Bộ trước mặt này vậy mà dám trở về.

"Có điều người phải nói cho ta biết, người đi Vô Gian Quỷ Vực để làm gì". Lý Hoài Bộ hỏi.

"Ta nghe nói đi vào đó sẽ tìm được Âm Sơn". Kim Tượng Đế nhìn thẳng vào mắt Lý Hoài Bộ, nói một cách không nhanh không chậm.

"Người muốn vào Linh Sơn?" Lý Hoài Bộ lập tức đoán được ý muốn của Kim Tượng Đế.

Kim Tượng Đế không trả lời, nhưng coi như đã trả lời.

"Nơi đó có Địa Tạng Vương trấn thủ, vào Linh Sơn theo đường đây không phải chuyện dễ, nhất là dưới hân có một Đế Thánh chuyên ăn hồn phách, Quý Linh ở U Minh giới này nếu không có phân lượng, đừng nói là đi vào đó, ngay cả đến gần cũng không dám nữa là". Lý Hoài Bộ nói.

"Người khác không làm được biết đâu ta lại làm được". Kim Tượng Đế nói: "Vội lại nếu có mất mạng, thì cũng là ta mất mạng ở nơi khác, không phải nơi này. Nếu như người biết cách, vậy làm thế nào mới bằng lòng nói cho ta?" Kim Tượng Đế nói.

Lý Hoài Bộ vốn đã xấu xí, lúc này gã cười rộ lên càng thêm phần khủng bố. Gã nói: "Kỳ thật, ta có thể dẫn thẳng ngươi đến Âm Sơn, thậm chí Linh Sơn ta cũng có thể mang ngươi vào, nhưng tu vi của ngươi bây giờ, đi vào rồi lại không trở ra được".

"A, ta có tu vi gì, ngươi chẳng lẽ nhìn ra?" Kim Tượng Đế nói.

Lời vừa nói xong, dưới chân Kim Tượng Đế bỗng nhiên có hắc khí quán lên, hắc khí giống như dây thừng màu đen nhanh chóng xiết lấy người hắn, trong nháy mắt bao vây lấy hắn, tạo thành một hắc kén.

Đúng lúc đấy, bên trong cái kén chiếu ra ánh sáng màu trắng, hắc kén vỡ nát, ánh sáng màu trắng chói mắt tỏa ra khắp gian phòng. Ánh sáng như kiếm quang giữa U Minh chi địa, vô cùng chói lóa, huỳnh hồ đây không phải là ánh sáng bình thường, mà là pháp quang.

Chỉ thấy Lý Hoài Bộ đưa tay nắm chặt vào hư không, bạch quang liền như bị một sợi chỉ vô hình kéo vào trong lòng bàn tay, chớp mắt đã biến mất.

Kim Tượng Đế không động thủ tiếp mà nhìn Lý Hoài Bộ. Thủ pháp của Lý Hoài Bộ không phải quá cao siêu nhưng được gã sử ra không chút khó khăn, không để lại dấu vết, không cần bấm niệm pháp quyết, sau khi dừng tay cũng mất ngay đi, không dây dưa dài dòng, khẳng định gã có truyền thừa rất tốt.

Về phần truyền thừa từ nơi nào Kim Tượng Đế nhất thời không nhìn ra do thời gian quá ngắn. Một kẻ chép sách trong Vạn Pháp Các như hắn mà cũng không nhìn ra thì thật là đặc biệt.

"Mặc dù không tệ, nhưng muốn thoát khỏi Linh Sơn thì chưa đủ". Lý Hoài Bộ mở miệng.

"Làm sao ngươi biết không đủ, chẳng lẽ ngươi đã đến Linh Sơn?" Kim Tượng Đế hỏi.

Lý Hoài Bộ cười cười: "Đến Linh Sơn thì đã có nhiều người, nhưng quay trở ra từ nơi ấy thì không có mấy ai."

"Thật sao?"

"Đi vào Linh Sơn, dưới pháp thuật của Phật, bất kể là quý yêu gì cuối cùng cũng quy y, đối với quý yêu, Linh Sơn là cực hung chi địa". Lý Hoài Bộ lạnh lùng cười nói.

"Cuộc sống của một yêu quái, sẽ luôn có một số chuyện không thể không làm". Kim Tượng Đế trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Phương Thốn Đệ Tử Lý Hoài Bộ

Yêu sinh, thường sẽ có một vài chuyện nhất định phải làm, trả ơn là việc đứng đầu điển hình. Thế giới con người tồn tại ơn dưỡng dục, nhưng yêu thì không có. Mỗi cái yêu quái ra đời hầu hết là trời sinh đất nuôi, nhưng thời điểm từ phạm thú lột xác thành yêu, cái cần chính là cơ duyên, nương theo những cơ duyên mà tới, thường có rất nhiều ơn đức phải báo.

Đối với chúng yêu, điều đấy giống như ơn sinh thành.

Lột xác thành yêu từ phạm thú là một cơ duyên, còn hóa hình, có thể nói là một cái kiếp. Độ kiếp hóa hình là chuyện cực kỳ hung hiểm với yêu quái. Rất nhiều yêu quái vượt qua kiếp nạn, hóa hình thành yêu là nhờ vào con người trợ giúp, một số còn được thần linh phù hộ.

Cho nên nhân gian mới có những truyền kỳ yêu quái tu hành ngàn năm biến thành người, đi tìm chuyển thế chi thân của vị ân nhân đã giúp đỡ mình năm xưa. Mà yêu quái được thần linh phù hộ rất nhiều kẻ quy về dưới chân thần linh, hoặc làm hộ pháp, hoặc làm thú cưỡi.

Kim Tượng Đế sau khi khai linh, cơ duyên cuộc đời hắn gặp năm vị ân nhân, một vị là sơn thôn thầy đồ, một vị là sư huynh Tuệ Ngôn đã chết dưới tay Hoa Thanh Dương của Huyền Thiên Môn, một vị sư huynh khác bị Linh Sơn Bồ Tát dẫn đi là Trí Thông, cùng với Thanh Y cô nãi nãi và sư tôn của hắn.

Thầy đồ và Tuệ Ngôn sư huynh đã chết, thầy đồ chết già, Tuệ Ngôn sư huynh thì thù đã báo, sự tình của sư tôn, dựa vào tu vi của bản thân hắn là hắn không thể giúp ích gì. Chỉ có Trí Thông sư huynh và Thanh Y cô nãi nãi, hai người họ thân đều khốn ở Linh Sơn, cho nên Linh Sơn là nơi Kim Tượng Đế nhất định phải đến.

"Nhìn ngươi lạnh lạnh lùng lùng, không nghĩ rằng lại là một con yêu trọng tình trọng nghĩa". Lý Hoài Bộ nói, khí tức trên cơ thể Kim Tượng Đế từ trên xuống dưới đều thanh lãnh, nhất là ánh mắt khó gần của hắn.

"Vậy ngươi hãy nói lý do muốn đến Linh Sơn, nếu nghe thuận, ta sẽ mang ngươi đi, thế nào?" Lý Hoài Bộ vừa cười vừa nói.

"Không làm phiền, ta tự mình đi tiếp, rượu đã đưa đến, cáo từ". Kim Tượng Đế nói xong liền quay người bỏ đi, không một chút ngập ngừng.

Nhìn Kim Trọng Đế đi khỏi, gương mặt nhợt nhạt xấu xí của Lý Hoài Bộ chợt có tiểu ý.

"Chủ nhân nên bắt tên yêu quái đó lại, nếu thuận phục được hắn rồi đem bán nhất định sẽ rất được giá, bằng không giữ hắn lại trong quán rượu cho khách khứa thưởng lãm cũng không tệ đâu nha". Quý Linh áo trắng sau lưng Lý Hoài Bộ mở miệng sau khi Kim Trọng Đế đã đi khỏi.

Nét cười của Lý Hoài Bộ chợt thu lại, con mắt ti hí hiện sát khí, gã nói: "Tốt đấy, còn biết chỉ điểm cho ta nữa".

Quý Linh hoảng sợ quỳ sụp xuống, nói nhanh: "Chủ nhân, bạch nô không dám, bạch nô biết sai rồi".

"Hừ". Lý Hoài bộ hừ một tiếng, bỏ đi.

Quay trở lại mặt thất tu hành, Lý Hoài Bộ buông lỏng khuôn mặt lạnh lùng, mặt gã xuất hiện nét bị thương nồng đậm.

"Sur phụ, nhiều năm rồi, ta người không ra người quý không ra quý sống tạm bợ ở chỗ này, không dám trở về dương gian, càng không dám gặp người. Vốn tưởng kiếp này đã không còn liên quan gì đến Phương Thốn Sơn nữa rồi, không ngờ hôm nay gặp được truyền nhân của Phương Thốn Sơn. Sur phụ, hắn là đệ tử mới của người sao? Chữ lót là gì thế?"

"Đệ tử Phương Thốn Sơn gần đây thừa thót, mà sur phụ người chọn đồ đệ lại không nhìn tư chất, chỉ nhìn cơ duyên, cho nên thành danh không được mấy ai. Đệ tử dần dần mơ mộng nghe người truyền pháp, đáng tiếc học nghệ không tinh, kết thù với người ngoài buộc phải chạy tới cái U Minh này, trốn chui chồn nhủi. Sur đệ xuất hiện là do người an bài sao? Sur phụ người đang triệu gọi ta phải không?"

Lý Hoài Bộ rơi nước mắt, gã quỳ xuống, bái lạy bức họa trên vách tường mặt thất thật sâu.

Kim Trọng Đế nghĩ lại tên Lý Hoài Bộ kia hỏi quá nhiều, điều này rất bất thường cho nên sau đó hắn bỏ đi. Hắn không biết gã Lý Hoài Bộ thật sự muốn cái gì, nên hắn chọn cách cự tuyệt. Không trách được hắn, bởi vì đối với tất cả sinh linh trên đời, mọi sinh linh bên trong Quỷ Súc Quật đều tà ác.

Rời quán rượu chữ Hoài, đi vào đường lớn, mắt hắn nhìn thấy tất cả đều là quái vật, so với thành thị ở nhân gian thì hoàn toàn trái ngược, trên đường cũng có hàng quán, nhưng mà thiếu thốn đủ thứ.

Xa xa, hắn nhìn thấy một đám quỷ súc đang áp giải mấy người đi tới, rồi quẹo vào một tòa phủ lớn.

Sau khi đi dạo vòng quanh Quỷ Súc Quật, hắn quyết định rời khỏi nơi này, bởi hắn bước chân đến đâu cũng bị lũ quỷ súc nhìn trân trân, giống như một con môi lọt vào mắt bầy dã thú, khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Đúng lúc này, đột nhiên có một nữ tử mặc đồ màu đỏ xuất hiện trước mặt hắn.

"Mới đây mà đã muốn bỏ đi rồi, sao không ở lại chơi lâu một chút?" Nàng đương nhiên không phải người, chỉ là một nữ tử có tu vi khá cao trông rất giống người mà thôi.

"Ta chỉ ngang qua chỗ này, nên đương nhiên phải rời đi". Kim Trọng Đế nói xong liền thông thả cất bước.

Quỷ Súc Quật không có cái gọi là cửa thành, chỗ ra vào thành là nơi có hai khối đá cao như hai cái cột, hơn nữa không có người canh gác, cũng giống như vậy, đánh nhau ở chỗ này căn bản không có ai quản.

"Hà tất vội vã như thế, quật chủ của chúng ta muốn gặp ngươi."

"Quật chủ?"

"Đúng, đi theo ta."

"Quật chủ các người tại sao muốn gặp ta?" Kim Trọng Đế hỏi

"Chuyện đó người hỏi Quật chủ ấy." Nữ nhân áo đỏ nói.

"Nếu ta nói không thì sao." Kim Trọng Đế hỏi.

Quỷ Súc Quật quật chủ chẳng thể nào khi không lại muốn gặp mình.

"Thì người cũng không quản được, ha ha, quy tắc của quật chủ là không bao giờ bỏ qua một miếng ăn ngon."

Bề ngoài Kim Trọng Đế trông như một vị thần tiên, bọn quỷ súc khác không dám có ý định gì với hắn, nhưng Quật chủ họ thì ngược lại. Nữ tử áo đỏ biết rằng chỉ có mỹ vị cỡ này mới khiến quật chủ tỉnh lại, mà khi ngài tỉnh lại, nếu không có đồ ngon để ăn thì bọn thủ hạ nàng dễ gặp nguy hiểm.

Kim Trọng Đế đưa chân bước đi, có điều, lần này nữ tử áo đỏ đã hóa thành một phiến huyết vân đuổi theo.

Kim Tượng Đế đầu không quay lại vung tay về phía sau, một vết rách lớn xuất hiện xé mở đám mây máu.

Đám mây không hề tản đi, nhưng Kim Tượng Đế cũng mặc kệ, bên trong vết rách kia bỗng có gió lớn thổi ra, gào rít, thổi bay đám mây máu, còn hắn thì rất nhanh biến mất tại chỗ.

Độn một cái từ chỗ đó, Kim Tượng Đế có thể đi ít nhất ngoài trăm dặm, nhưng trong lòng hắn đã có một cảm giác sợ hãi dâng lên. Quay đầu lại, trông thấy cửa vào Quỷ Súc quật, hóa ra bản thân đã độn hành từ nội thị Quỷ Súc quật ra bên ngoài, mà trên không trung phía đằng kia đã có một mảnh màu đỏ sậm xuất hiện.

Phiến màu đỏ đầy nhanh chóng tràn ra khắp thiên không, trong đó có một cái xúc tu màu đen dựng cao lên, lúc Kim Tượng Đế nhìn rõ, cũng là lúc nó ào ào lướt xuống.

Mọi âm thanh xung quanh đều biến mất, tại Kim Tượng Đế chỉ còn nghe được âm thanh xúc tu xé gió lao tới từ nơi rất xa đằng kia.

Chỉ thấy xúc tu không thấy bản thể, vừa rồi Kim Tượng Đế vốn có thể độn đi cả trăm dặm, nhưng rốt cục chỉ thoát ly được một đoạn, đủ để thấy sự lợi hại của quật chủ.

Một thanh kiếm hiện ra trong tay hắn, người hắn tỏa ra pháp ý sắc bén, một kiếm ngưng trọng đâm ra hóa thành một đạo kim quang, Kim Tượng Đế cả người biến mất.

Kim quang lướt đi, hư không xuất hiện vết rách, kéo xuống bên trên cái xúc tu cực to và dài nọ. Bên trên xúc tu không bắt ngờ tràn ra trận trận vầng sáng, vết rách căn bản không thể nở rộng ra.

Kim Tượng Đế cảm thấy bản thân độn hành hết sức khó khăn, nếu như bình thường độn đi là quần áo nhẹ tênh, vậy mà bây giờ giống như gánh một ngọn núi mà độn.

Tạo dựng một địa phương ngay giữa U Minh giới thế này mà không bị âm binh địa phủ tiêu diệt, quả là một nhân vật mạnh đến đáng sợ.

Liệt diễm, lôi đình, phong vũ, sương mù xuất hiện khắp không trung, tuy không giúp Kim Tượng Đế đánh bại quật chủ kia, nhưng đủ giúp hắn hộ thân.

Lý Hoài Bộ từ xa nhìn thấy cảnh này, không khỏi cười nói: "Tư chất như vậy trách sao, có lẽ sư tôn rất thích hắn, đáng tiếc thời gian tu hành ngắn ngủi. Bất quá, đã đến được đây, ta không thể để ngươi bị thương."

Lý Hoài Bộ nhắm một phương hướng rồi bước đi, thân ảnh của gã xuyên qua hết thảy chướng ngại, đi về phía sâu bên trong Quỷ Súc quật.

Chỗ đây là Đại Sơn, dưới chân núi có một sơn động, không gian trong sơn động khá lớn. Trong sơn động, lại có một cái độc viêm chiếu (*hồ độc*). Mà trong hồ độc có một tên quái vật nhèn nhện, chỉ là chân của hắn không cứng như chân nhèn nhện, mà lại mềm mại. Đầu hắn chỉ chít những con mắt, trông mắt tỏa ra hào quang màu xanh như lam bảo thạch, khi Lý Hoài Bộ đi tới trước cửa sơn động, trong không trung vang vọng tiếng nói của hắn:

"Lý Hoài Bộ, địa phương này là nơi ngươi không nên đến, bây giờ không phải là thời điểm ngươi nên xuất hiện." Giọng nói đầy giận dữ, nhưng lại có phần kiên dè.

"Ta có nên đến hay không sợ không phải do ngươi quyết định." Lý Hoài Bộ nói.

"Trước đây ta thu lưu ngươi ở chỗ này, ngươi dám phản ta?"

"Nói thì nói cho đúng, lúc đó không phải ngươi thu lưu ta mà là ngươi không làm gì được ta, nên để ta tùy ý ở lại Quỷ Súc quật." Lý Hoài Bộ bước từng bước vào, người hắn gọn sóng nhàn nhạt, phảng phất có thể đẩy lui mọi thứ khỏi người hắn.

"Mặc cười, từ lúc tinh thần của ta đoạt lấy vị trí quật chủ đến nay, thiên tiên còn đã ném qua, ngươi là cái thứ gì chứ."

Theo tiếng nói vang lên, vách núi phía trước Lý Hoài Bộ bỗng hiện tinh quang, tinh quang như đôi mắt, đồng thời, một quái vật vừa giống nhện vừa giống bạch tuột đỏ bóng trên vách núi.

Điểm tinh quang dần sáng lên, hóa thành một mảnh tinh đồ, tinh đồ cuốn một cái, bao phủ cả người Lý Hoài Bộ.

Lý Hoài Bộ biến mất, chỗ hắn đứng lúc ban nãy chỉ còn một mảnh tinh quang mê ly quỷ dị, nếu có người nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ hoa mắt thần mê.

"Lý Hoài Bộ, xem ngươi thoát khỏi Mê Thiên Tinh Nhân Đồ của ta bằng cách nào đây."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Trong Phủ Bạch Sơn Phong Vân Tụ

Mảnh tinh quang quý dị kia dừng lại trong hư không, từng điểm tinh quang giống như là từng con mắt một, trong huyết động âm u này lộ ra nét đáng sợ.

"Mê Thiên Tinh Nhân Trần Đồ này của ngươi chẳng qua là đồ phế phẩm, nếu bị ngươi khốn trụ, ta còn có tư cách gì làm đệ tử của sư phụ ta."

Một đạo nhân ảnh dường như theo âm thanh này bay ra từ trong mảnh tinh quang kia, một bước đi tới chỗ sâu trong sơn động, tới bờ hồ Độc Viêm kia.

"Đã cho ngươi thi triển ra thủ đoạn của mình, giờ đến phiên ta, ngươi cho rằng năm đó ta có thể từ trong Lục Đạo Luân Hồi trốn ra là dựa vào cái gì."

Một thân áo xám Lý Hoài Bộ, nhìn chăm chú vật kinh khủng bên trong hồ Độc Viêm kia, thò một ngón tay chậm rãi điểm ra, hư không bắt đầu chấn động.

Quý Súc quật chủ xúc tu dưới thân mãnh liệt luồn lên, hướng về phía Lý Hoài Bộ, nhưng đến gần thì phát sinh chấn động to lớn, hắc quang bên trên những xúc tu kia từng tắc một bong ra thành mảng tán loạn.

Hắn muốn tới gần Lý Hoài Bộ nhưng không cách nào làm được, chấn động kia ngày càng kịch liệt, đã trở thành âm thanh duy nhất trong thiên địa, thỉnh thỉnh như tiếng tím đập.

Quý Súc quật chủ há miệng muốn kêu, nhưng âm thanh vừa ra khỏi miệng liền biến mất, căn bản là không thể truyền ra.

Theo chấn động càng ngày càng kịch liệt, thân thể Quý Súc quật chủ bên trong hồ Độc Viêm bắt đầu biến dạng, hắn gãy gập, muốn bỏ chạy, nhưng pháp quang trên người hắn mới tỏa ra liền lập tức tán đi.

Toàn bộ chúng quý trong Quý Súc Quật đều cảm nhận được một loại chấn động, đến từ chính tâm linh, đến từ chỗ sâu trong hư không kia, bất kể họ đang làm gì cũng đều ngưng lại, sau đó nhìn về một phương hướng, bọn hắn không dám động, cũng không nhúc nhích được, giống như chỉ cần đưa chân lên là sẽ té ngã, pháp thuật cũng chẳng dùng được.

Đột nhiên trong tai bọn hắn truyền đến một tiếng kêu tuyệt vọng, theo đó thì chấn động kia cũng biến mất.

Kim Tượng Đế đứng trước cửa ra vào Quý Súc Quật nhìn chăm chú về bên đó nhú mây, vừa rồi một cái xúc tu từ nơi đáy tiến đến đột nhiên rút trở về, sau đó liền xuất hiện chấn động vô hình này.

Đối với chấn động này, hắn có cảm giác quen thuộc, nhưng hắn có thể khẳng định chính mình chưa từng gặp qua loại pháp thuật này. Cho nên sở dĩ có cảm giác quen thuộc là bởi vì chấn động này cùng Liệt Tự Chú mà hắn ngộ ra từ bên trong pháp chú kia, có chỗ tương tự.

Bất quá chấn động này so với Liệt Tự Chú cao thâm hơn nhiều.

Cuối cùng hắn không có dừng lại, mà lựa chọn rời khỏi nơi đây, bởi vì hắn không biết nơi này xảy ra chuyện gì.

Ngay khi hắn rời khỏi, Lý Hoài Bộ xuất hiện ở cửa ra vào của Quý Súc Quật, hắn không đuổi theo Kim Tượng Đế, lúc trước Kim Tượng Đế nói muốn vào Linh Sơn, hắn biết rõ, dựa vào tu vi của Kim Tượng Đế tiến vào Linh Sơn có thể sẽ không ra được, bao nhiêu đại yêu ác quỷ tiến vào Linh Sơn lúc trở ra chẳng còn nấy tên.

Lúc này trong lòng hắn rõ ràng, mình ở nơi này xuất thủ, như vậy chẳng được bao lâu sẽ bị Chuyển Luân Vương biết, đến lúc đó chính mình có khả năng trốn được lần nữa hay không cũng không chắc. Chuyển Luân Vương là kẻ thần bí nhất trong Thập Diện Diêm La, mà năm đó chính mình trốn ra được từ trong Lục Đạo Luân Hồi cũng do một phần may mắn.

Kim Tượng Đế đi trong U Minh đại địa thường nhìn thấy oan hồn du dương, ngẫu nhiên có một hai con Quý Linh vội vàng đi qua, chứng kiến Kim Tượng Đế đi lại một mình trong vùng đất u ám này, cũng không dám trêu chọc.

Có khi, có từng chiếc cổ kiệu được Quý Linh vác đi, về phần có thứ gì đó tồn tại trong kiệu hắn cũng không rõ ràng lắm, mỗi khi ở thời điểm như vậy hắn đều đứng đằng xa nhìn xem.

Rõ ràng là sự hỗn loạn ở khắp chốn U Minh này cũng giống như những mối quan hệ chằng chịt giữa tam giới Thiên - Địa - Nhân với nhau.

Xa xa, một đội âm sai áp giải một nhóm linh hồn đi về phía trước, đột nhiên lại có một đội Quý Linh từ đâu giết tới, quét sạch mà qua, ăn hết từng tên một, sau đó lôi nhóm linh hồn đi. Trong đó có một Quý Linh cười ngửa, phía trước che mặt nạ nhìn về phía xa xa Kim Tượng Đế, sau cùng nó bỏ đi.

Cứ như vậy, Kim Tượng Đế đi dọc trên con đường này gặp qua không ít tình huống như thế, hắn không biết nguyên bản áp giải là thể lực quý nào, mà cướp đoạt là thể lực quý nào.

Ở chỗ này cũng có núi lớn, thậm chí trên núi còn có cây, nhưng cây ở đây không có màu xanh đậm như ở nhân gian, bồng bồng sinh cơ, cũng không giống những cây ở Thiên Giới tràn đầy linh khí, mà là quý khí dày đặc, chen chúc những dây leo màu lam, trắng, hoặc đỏ, chỉ cần đứng đằng xa nhìn đã biết rõ đó là dây leo quý, có thể ăn hồn phách ăn tinh huyết, đáng sợ dị thường.

Đang lúc Kim Trọng Đế đứng đó xem hồi lâu, từ núi kia lao ra một đám Quỷ Linh hướng về phía hắn muốn bắt giam hắn lại, Kim Trọng Đế vội vàng thối lui.

Ở chỗ này còn có sông, nhưng nước sông kia khác với nước sông ở nhân gian, nước sông ở nhân gian hoặc đục hoặc trong, cũng là nước nhưng mà nước ở đây toàn màu đen, như là máu, như là âm linh khí ngưng kết thành.

Trong dòng nước chắc tồn tại thứ gì đó đáng sợ, Kim Trọng Đế đứng phía trên bờ nhìn nhìn, hắn nghĩ rằng trên sông sẽ có cầu, thế nhưng lại không có, nhưng hắn có thể nhìn thấy bên đó, bên đó có thuyền nhỏ đậu, trên thuyền nhỏ có Quỷ Linh chống thuyền, đồng thời, còn có Quỷ Linh ngồi trên thuyền rời đi.

Hắn muốn lên thuyền thì bị Quỷ Linh chống thuyền cự tuyệt, đối phương nói hắn quá nặng, thuyền không chịu nổi tải trọng. Thân thể bằng xương thịt thì nặng, còn linh hồn thì nhẹ.

Tuy rằng hắn có thể trực tiếp độn qua, nhưng mà kỳ thật hắn muốn ngồi trên thuyền kia một chút mà thôi, thỉnh thoảng hắn sử dụng độn thuật bay đi, thỉnh thoảng lại đi bộ trong vùng U Minh đại địa này, gặp được núi, trong núi có sơn động, trong sơn động đen kịt, có Quỷ Linh, Quỷ Linh cũng chia làm rất nhiều loại, về phần Quỷ Linh trong sơn động kia thuộc loại nào thì Kim Trọng Đế không rõ lắm.

Cứ tiếp tục đi như vậy, hắn thấy được một tòa thành phía xa xa.

Đi tới trước thành, trên tường có hai chữ lớn viết rõ ràng -- Bạch Sơn.

Cửa thành có Quỷ Linh ra ra vào vào, Kim Trọng Đế hướng bốn phía nhìn quanh, phía sau thành Bạch Sơn này có một ngọn núi màu trắng như ả như hiện, làm cho người ta cảm giác nhìn không thấu, dường như xa tận chân trời mà lại như gần ngay trước mắt.

Chẳng lẽ cái này chính là Bạch Sơn - pháp bảo của Bạch Sơn Quân, hắn nhớ tới vị Bạch Sơn Quân theo lời của Già Na, nếu như tòa núi trắng kia chính là một kiện pháp bảo, vậy khi hắn sử dụng ngọn núi trắng này nhất định sẽ vô cùng khủng bố.

Hắn cất bước đi vào, ngoài dự liệu của hắn là chỗ này lại gặp được nhân loại.

"Nghe nói ngày mai bắt đầu, Bạch Sơn tiểu thư bắt đầu tỷ pháp chiêu thân rồi."

"Thật vậy chăng?"

"Còn cái gì mà thật hay giả, ta nói cho các ngươi biết, Hắc Sơn Lão Yêu công tử đã đến rồi, còn có Thất công tử của Uyên Ma Đàm cũng đã đến ngày hôm qua."

"Ngươi thì biết cái gì, Thập Tam thái tử của Tây Hải Long Vương cũng đã đến."

"Ngươi gặp rồi sao?"

"Không gặp được cũng không cần gấp gáp, ngày mai lúc so đấu đạo pháp sẽ thấy thôi."

"Các ngươi nói thử xem Bạch Sơn tiểu thư cuối cùng sẽ gả cho ai?"

"Bạch Sơn tiểu thư đẹp như tiên nữ, sẽ không gả cho ai."

"Ồ, thế ra là ngươi đã nhìn thấy tiên nữ?"

"Hắn mà gặp qua tiên nữ rồi thì đã sớm hồn phi phách tán."

Kim Trọng Đế ngồi trong một tửu quán nghe được những điều này, ngoài dự liệu của hắn là trong tửu lâu này phân ra thức ăn cho người và yêu.

Trong đó người ăn nhiều loại thú, mà yêu thì lấy cơ thể người làm thức ăn, như tim người, não người, Quỷ Linh thì ăn thịt chín hoặc những thứ nhiễm âm khí.

Kim Trọng Đế thấy những Quỷ Linh kia ăn một bàn toàn những thứ âm khí nặng nề được bung lên, trong nội tâm cảm thấy buồn nôn, còn bên cạnh có một tên không biết là người hay yêu, hắn gọi một phần tay người nấu, đang ăn ngon lành.

Đối với việc ăn thịt người Kim Trọng Đế cũng không có cảm giác bài xích, hắn biết rất nhiều yêu lấy thịt nhân loại làm bữa ăn ngon, nhưng hắn thì không bao giờ ăn như vậy.

Chỗ Kim Trọng Đế ngồi có không ít món ăn, hắn không có Minh tỳ (tiền tỳ sử dụng ở U Minh giới), nhưng mà hắn không muốn rời đi, nên ngồi ở một tửu quán ven đường một chút.

Không có tiền đương nhiên không thể ăn cái gì, cho nên hắn ngồi một lát liền bị tiểu nhị của tửu quán đuổi ra ngoài.

Là một Xà Yêu, trên người không có yêu khí, lại một thân thanh linh, đi lại trong U Minh đại địa tự nhiên khiến người khác chú ý.

Bước tới, đứng là ngay trước Bạch Sơn phủ, một tên nhìn qua giống như quân sự trong phủ vừa vắn đi ra, cao thấp đánh giá Kim Tượng Đế, vội vàng cười nói: "Mời công tử vào trong."

Kim Tượng Đế hơi sững sờ, suy nghĩ một chút liền bước vào trong phủ.

Tên quân sự dẫn Kim Tượng Đế đi vào hỏi: "Không biết công tử đến từ nơi nào?"

"Không có chỗ ở cố định, không có đạo tràng, tham quan tới nơi đây, nghe nói Bạch Sơn Quân hiếu khách, đặc biệt đến đây uống chén rượu mời." Kim Tượng Đế nói.

Hắn muốn tìm Âm Sơn, trong lòng đoán chừng những người biết nơi này không ít, nhưng người biết đi nơi này chỉ sợ không có mấy người, mà Bạch Sơn Quân làm bá chủ một phương, có lẽ sẽ biết rõ.

Cho nên thời điểm hắn vô tình đi tới nơi Bạch Sơn phủ, có người mời hắn đi vào, hắn liền đi vào.

"Thì ra công tử vốn vô tình đi ngang, thế nhưng ngược lại là hữu duyên, không biết cao tính đại danh của công tử?" Quân gia hỏi.

"Ta họ Kim, Kim Tượng Đế." Kim Tượng Đế nói.

"Tên rất hay." Quân gia nói: "Kim công tử nếu như đã tới quý phủ, không bằng dừng lại mấy ngày nơi Bạch Sơn phủ này, gần đây Bạch Sơn phủ có chuyện vui, đến lúc đó lão gia sẽ từ Bạch Sơn trở về, công tử nếu có chuyện muốn nói có thể cùng lão gia nhà ta nói."

"Tốt."

"Đi, mời đi bên này."

Tòa Bạch Sơn phủ này rất lớn, hắn được đưa trực tiếp đến trong một tòa tiểu viện, ngồi xuống không bao lâu, lập tức có người hầu đến đây, bưng lên thức ăn, đưa tới nước ấm, trà bánh, tất cả tập tục mời khách đều giống như ở nhân gian.

Có điều hắn mới ngồi xuống, còn chưa kịp nhìn một cái về cảnh trí trong tiểu viện, ngoài viện liền truyền tới tiếng bước chân và tiếng nói chuyện.

"Ta từ trong nội viện nhìn thấy một thân ảnh kim sắc, khí tức trên người vậy mà rất thanh linh, có lẽ đến từ một nơi danh sơn."

Ngoài viện có tiếng nói, dĩ nhiên đang nói tới Kim Tượng Đế.

"Thật không? Ta cũng muốn mở mang kiến thức xem đệ tử của danh môn tiên phủ có chỗ nào đặc biệt."

"Người chắc to đầu thế này nhưng chưa từng được đi ra bên ngoài, cho nên chỉ có thể chờ người từ ngoài U Minh chi địa tiến vào, mới có thể gặp mặt." Một âm thanh trầm chọc truyền đến.

"Ha ha, bốn công tử chưa từng ra ngoài, cả đời chỉ có chém giết bọn rồng, gân rồng làm dây cung, máu rồng pha trà, thịt rồng đem hấp, hương vị rất thơm a."

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Dưới Khăn Bát Quái Bàn Âm Sơn.

Rồng cũng chỉ là một loại sinh vật trong thiên địa, có điều loài rồng trời sinh phi thường cường đại, chỉ cần thành niên liền không thua kém gì Thiên Tiên, hơn nữa vừa ra đời liền có trí khôn cho nên loài rồng từ trước tới nay rất kêu ngoạ.

Thập tam thái tử của Tây Hải Long Cung vừa nghe Uyên Ma Đàm thất công tử nói chém giết không ít rồng, trong mắt liền hiện lên một tia sát khí, bởi vì số lượng Long tộc rất ít, mà tên thất công tử của Uyên Ma Đàm nói đã chém giết nhiều rồng như vậy, còn sử dụng gân rồng làm dây cung, cái này đối với hắn mà nói thật là một sỉ nhục lớn, bởi vì toàn thân rồng đều là bảo vật, đều có thể luyện khí, cho nên hắn hận nhất có ai làm nên những chuyện thế này.

"Người muốn chết." Tây Hải Long Cung thập tam thái tử Ngao Tây Bá lạnh lùng nói.

Uyen Ma Đàm chính là một chỗ tiếng tăm lừng lẫy trong U Minh giới này. Nói là đầm (đầm), nhưng thật ra gọi là biển thì đúng hơn, bởi vì phần lộ ra bên ngoài chỉ lớn nhỏ như một cái đầm, nhưng càng đi sâu vào bên trong thì nó càng rộng lớn, như là biển vậy.

Bản thể của Uyên Ma Đàm Thất Công Tử là gì thì không ai biết, nhưng mà Thập Tam Thái Tử của Tây Hải Ngao Tây Bá lại biết rất rõ ràng, đó là một đầu Cửu Đầu Ma Xà, đây cũng là một loài linh sùng trời sinh, sau khi trưởng thành liền cực kỳ cường đại, đồng thời chín cái đầu đều có năng lực khác nhau, có đầu không chế lôi điện, có đầu phun ra lửa, có đầu hô mưa gọi gió.

Long tộc tuy rằng chiếm cứ bốn biển nhưng mà ở U Minh địa giới này, Cửu Đầu Ma Xà nhất tộc không hề sợ Thập Tam Thái Tử của Tây Hải, cho nên thời điểm ánh mắt Ngao Tây Bá lộ ra sát cơ, Thất Công Tử cũng không thêm để ý, chỉ cười lạnh nói: "Ngươi còn chưa đủ bản lĩnh."

Cửu Đầu Ma Xà nhất tộc cùng Long tộc xưa nay vốn thù oán nhau, lần này lại thêm tranh giành Bạch Sơn tiểu thore, cho nên sắc mặt cùng lời nói đôi bên không tốt, nếu không phải đang ở trong Bạch Sơn phủ mà là một nơi khác, có lẽ hai người này đã đánh nhau rồi.

Không có ai khuyên can bọn họ, bọn người hầu đều lui sang một bên, đi theo hai người bọn họ còn có một tên công tử mặc y phục màu đen, tuy nhiên hắn chỉ đứng một bên nhìn xem hai người, trên mặt lộ ra nét cười nhạt, trong nụ cười có một loại quỷ dị cùng âm lãnh, hắn chính là nghĩa tử của Hắc Sơn Lão Yêu, đến từ Nhân giới.

Ở Nhân giới có thể chiếm cứ một chỗ để xưng vương chứng tỏ không phải nhân vật đơn giản. Ở nhân gian cũng từng có những đại năng tu đạo, bị Thiên giới chú ý, nhưng lại không bị diệt trừ thì thực lực không phải chỉ đơn giản như vậy.

Cuối cùng bọn hắn cũng không có đánh nhau, bởi vì Kim Tượng Đế không có đứng ở cửa ra vào, kỳ thật nếu Kim Tượng Đế không xuất hiện trong tiểu viện thì bọn hắn cũng không đánh nhau, tuy muốn nhưng còn chưa đến lúc đánh, bởi vì nếu đánh nhau lúc này thì thật vô lễ với Bạch Sơn Quân.

Bạch Sơn Quân tu vi cao bao nhiêu không ai rõ, nhưng lần gần nhất hắn xuất thủ khiến mười tám vị La Hán trên Linh Sơn dẫn theo ba ngàn Phật binh vậy đánh, chỉ là không làm được gì vị Bạch Sơn Quân này.

Hơn nữa, trước đây thật lâu, Tàn Quang Vương từng muốn đưa hắn bắt đi Nghiệt Kính Đài * một chuyến, cuối cùng vẫn không làm được.

(*: Trước khi bị giải tới tám Họa Ngục để nhận quả báo, linh hồn tội nhân bị giải tới trước Nghiệt Kính Đài soi rõ những chuyện đã làm nơi dương gian, để không thể chối cãi được. Muốn biết thêm thông tin chi tiết vui lòng liên hệ bác GOOGLE)

Kim Tượng Đế chưa từng cùng những công tử danh môn tiếp xúc qua, từ Tây Hải Tam Thái Tử, Uyên Ma Đàm Thất Công Tử cho tới nghĩa tử của Hắc Sơn Lão Yêu, bọn hắn cho dù là người nào đi bất kỳ địa phương nào thì từ tên tuổi và xuất thân của mình cũng đều chiếm không ít chỗ tốt.

Bọn hắn đánh giá Kim Tượng Đế.

"Có thể vào trong Bạch Sơn phủ thiết nghĩ không đơn giản, ta gọi là Dạ, ngươi tên là gì?" Công tử của Hắc Sơn Lão Yêu hỏi.

"Kim Tượng Đế."

Ba người bọn hắn nghiền ngẫm cái tên này trong đầu, sau khi xác định chưa từng nghe qua, Tây Hải thái tử Ngao Tây Bá nhìn Kim Tượng Đế từ trên xuống dưới nói: "Chưa từng nghe qua, không biết ngươi đến từ đâu?"

"Lang thang trong cõi thiên địa."

Sau khi nghe Kim Tượng Đế nói như thế, cả ba đều lộ ra hoài nghi, bởi vì nhìn Kim Tượng Đế không phải loài không có sự môn, mà một tên yêu lang thang trong thiên địa thì trên thân sẽ nồng đậm sát khí.

Nói vậy cũng bởi vì người và yêu có những điểm khác biệt rõ rệt, mắt của Kim Tượng Đế và mắt của nhân loại có khác nhau chút ít, mà hắn cũng không có ý che giấu.

Dạ cười cười, trông mắt của hắn đen vô cùng, đen giống như ban đêm đưa tay không thấy được năm ngón.

Kim Tượng Đế cảm thấy nụ cười này thật hiền từ, thân thiện giống như bạn bè thân thiết của hắn đã nhiều năm không gặp cười với hắn, phảng phất bằng hữu xa cách lâu ngày cùng ngồi xuống uống chén rượu trong đêm.

"Ngươi học đạo pháp từ ai?" Dạ hỏi.

Tây Hải thái tử Ngao Tây Bá nhìn về phía Kim Tượng Đế, hắn biết rõ Dạ đang thi triển pháp thuật, ở bên trong phủ Bạch Sơn không thích hợp đánh nhau nhưng mà lặng lẽ thi pháp sẽ không ai bắt lỗi, hơn nữa bọn hắn cũng biết pháp thuật của Hắc Sơn vô cùng quỷ dị, nhiều khi mỗi tiếng nói hay cử chỉ cũng đều thi pháp vào trong đó, làm cho người ta khó phòng bị vô cùng.

Uyên Ma Đàm Thất Công Tử Mặc Liêm cũng chăm chú nhìn Kim Tượng Đế, hắn muốn xem thử Kim Tượng Đế bị trúng pháp thuật của Hắc Sơn sẽ nói ra những gì.

"Thiên địa."

Đây là câu trả lời của Kim Tượng Đế, hai chữ thiên địa vừa thốt ra, Ngao Tây Bá có cảm giác đầu mình như muốn nứt ra.

Đáng chết, câu trả lời của tên Kim Tượng Đế có ẩn chứa pháp chú ở trong đó, hơn nữa vừa rồi hắn một lòng muốn nhìn xem Kim Tượng Đế trúng chiêu,

nhất thời không hề phòng bị, chính mình lại trúng chiêu pháp chú kia làm thần hồn bị thương, loại cảm giác đầu mình như bị xé nát ra khiến cho sắc mặt hắn không tốt chút nào.

Khóe mắt hắn liếc qua Mạc Liêm, chỉ thấy sắc mặt Mạc Liêm bên kia cũng không tốt cho lắm, chứng tỏ tên này cũng không đề phòng để cho pháp chú của Kim Trọng Đế đã thương.

Bất quá, Dạ lại có phòng bị, hắn tuy thấy pháp thuật của mình bị phá nhưng lại không để ý tới, chỉ cười nói: "Pháp chú mạnh thật!."

"Đồng thuật của ngươi cũng không đơn giản." Kim Trọng Đế nói.

"Đồng thuật của ta tên là Khiếu Nhiếp Tâm Đồng, còn pháp chú của ngươi tên gì?" Dạ nói, pháp thuật mà hắn sử dụng có tiếng tăm lừng lẫy ở Hắc Sơn, nên cũng không cần phải giấu giếm, chỉ cần muốn biết liền có thể nghe ngóng được.

"Liệt Tự Chú." Kim Trọng Đế nói ra.

Dạ chưa từng nghe qua loại pháp chú này, hai người kia cũng chưa từng nghe qua, có điều loại cảm giác thần hồn như bị xé nát này thật ra rất hợp với cái tên của pháp chú.

Cho dù bọn hắn nghĩ Kim Trọng Đế không nói thật nhưng cũng không tiếp tục hỏi tới, Liệt Tự Chú này khi thi triển ra uy lực cũng đủ chứng minh Kim Trọng Đế không vừa.

...

"Tiểu thư, trong phủ chúng ta lại xuất hiện thêm một tên gọi là Kim Trọng Đế, không biết hắn từ nơi nào tới đây, chỉ nói là đi đạo, muốn uống vài chén rượu."

Trong một căn phòng, một nha hoàn mặc bộ y phục ngọc bích vừa đi theo Bạch Sơn tiểu thư vừa nói.

Bạch Sơn tiểu thư có tên của riêng mình, nàng tên là Kỳ Thủy Dao, tuy nhiên hiện tại ai nấy đều gọi nàng là Bạch Sơn tiểu thư.

"Từ đâu tới cũng không biết sao?"

"Hình như là từ Nhân giới tới đây, Mộc Bách nói trên người tên này không có Âm khí của U Minh giới, không phải người tu hành tại U Minh giới."

"Có thể từ Nhân giới tới được đây trừ khi là đi qua Quỷ Môn Quan, bằng không tiến vào từ bất kỳ chỗ nào đều rất khó."

"Hắn có phải là kẻ thù của lão gia không?"

"Chắc không đâu." Bạch Sơn tiểu thư nói.

"Lão gia cũng thiệt là, tiểu thư đang yên đang lành, tự nhiên bắt lập gia đình." Nha hoàn bắt công thay cho tiểu thư của mình mà nói ra.

"Được rồi Thái Diệp, lời này không được nhắc lại lần nữa." Bạch Sơn tiểu thư nghiêm túc nói.

"Dạ, tiểu thư." Nha hoàn tên gọi Thái Diệp vội vàng nói.

Kỳ Thủy Dao đứng bên cửa sổ, nhìn đóa hoa dưới bệ cửa sổ, nàng rất rõ lý do tại sao phụ thân muốn nàng lập gia đình, bởi vì hắn muốn làm một việc đại sự, sợ là có đi mà không có về nên trước khi đi muốn tìm một chỗ tốt cho nàng gửi gắm tâm thân.

"Thế nhưng phụ thân, nếu người có đi không về, ta làm sao sống yên ổn vui vẻ, ta làm sao có thể nhìn người làm việc nguy hiểm như vậy được." Trong nội tâm Kỳ Thủy Dao thầm nghĩ.

Tuy việc Bạch Sơn Quân muốn làm ông không hề nói cho nàng biết, nhưng qua nhiều năm như vậy nàng có thể thông qua nhiều chuyện để biết được chút ít.

Khi nàng đoán được cha mình sẽ làm việc kinh khủng như thế nào, nội tâm nàng sợ hãi vô cùng.

"Đi, chúng ta đi gặp tên Kim Trọng Đế kia." Kỳ Thủy Dao nói ra.

Nha hoàn Thái Diệp mở to mắt nói: "Tiểu thư muốn đi gặp hắn, hắn là tên lang thang nay đây mai đó, một ngày nào đó có thể chết ngoài đường, sao người có thể đi gặp một tên như vậy."

"Nhiều chuyện." Kỳ Thủy Dao nói ra.

...

Kim Trọng Đế không nghĩ tới Bạch Sơn tiểu thư sẽ tới gặp mình mà còn lại đưa ra yêu cầu thật bất ngờ với hắn như vậy.

"Ta có tài đức gì mà lấy được Bạch Sơn tiểu thư." Kim Trọng Đế nhủ mảy nói, hắn đang hồi phục tâm tình sau khi khiếp sợ trước yêu cầu của vị tiểu thư này. Hắn không hề nghĩ rằng vị Bạch Sơn tiểu thư vừa gặp hắn bèn đem lòng yêu thương ngay.

Mục đích duy nhất hắn đến đây chỉ để gặp Bạch Sơn Quân hỏi xem cách đi Âm Sơn thôi.

Nha hoàn Thái Diệp bên cạnh mặt mày đỏ bừng.

"Thái Diệp, người đi ra ngoài." Bạch Sơn tiểu thư Kỳ Thủy Dao nói.

"Tiểu thư..."

"Đi ra ngoài."

Sau khi nha hoàn Thái Diệp đi ra ngoài, Kim Trọng Đế thấy nữ tử trước mặt mình lấy ra một cái khăn gấm có thêu hình bát quái, khi khăn gấm xuất hiện thì có một mảnh thanh quang tuôn ra, bay thẳng lên phát tán ra càng lúc càng lớn, xoay tròn trên không trung, một đạo linh quang bát quái từ trên ả xuống bao bọc Kim Trọng Đế và Kỳ Thủy Dao ở trong đó.

Kim Trọng Đế cũng không làm ra hành động gì vì hắn không cảm nhận được sát khí cùng nguy hiểm. Nhưng hắn biết rõ bây giờ nói chuyện sẽ không có ai bên ngoài dò xét được.

"Người muốn đi Âm Sơn sao?" Kỳ Thủy Dao đột nhiên nói ra.

Kim Trọng Đế nhủ mảy, chuyện hắn muốn đi Âm Sơn chưa từng nói ra từ khi bước chân vào Bạch Sơn phủ.

"Làm sao người biết được?" Kim Trọng Đế cũng không giấu giếm.

"Người không cần quan tâm làm sao ta biết được, nếu ta nói có thể dẫn người đi Âm Sơn nhưng người phải lấy ta, người có chấp nhận không?" Kỳ Thủy Dao nói.

Kim Trọng Đế bắt đầu suy tư, kỳ thật số lần Kim Trọng Đế suy tư không nhiều, nhiều lúc hắn hành động chỉ dựa vào bản năng của mình.

"Bạch Sơn Quân vì người chọn rể, ta có thể không vừa mắt của Bạch Sơn Quân." Kim Trọng Đế nói.

"Chỉ cần người nói sẽ dẫn ta trở lại Nhân giới, như vậy cha ta sẽ chấp nhận người thôi." Kỳ Thủy Dao nói.

"Ta có thể nhờ phụ thân của người nói cho ta biết đi Âm Sơn như thế nào." Kim Trọng Đế nói.

"

Lúc người nói ra những lời này, thì người sẽ chết." Kỳ Thủy Dao nói.

Kim Trọng Đế nghiêng đầu, một lần nữa lâm vào suy tư, hắn không quá tin tưởng điều này.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Yêu Ma Nổi Loạn Dưới Địa Ngục.

Lý do tại sao khi mình hỏi về Âm Sơn mình sẽ chết chứ.

Còn về chuyện Bạch Sơn tiểu thư bảo mình lấy nàng ta, theo bản năng Kim Trọng Đế cảm thấy chuyện này không chỉ đơn giản như vậy.

Cuối cùng Kim Trọng Đế không đồng ý chuyện này, mặc dù sau đó nàng còn hứa hẹn cho hắn nhiều thứ tốt khác, chẳng hạn như sẽ dạy cho hắn pháp thuật của Bạch Sơn, pháp thuật Bạch Sơn rất mạnh mẽ bá đạo, nhất là pháp ấn cương mãnh, nếu pháp ấn này có thể cùng pháp chú của hắn thì triển ra một lúc, chắc chắn sẽ sinh ra nhiều điều tuyệt diệu khác.

Nhưng thân là đệ tử của Phương Thốn Sơn, hắn không bị pháp ấn của Bạch Sơn hấp dẫn.

Ngay khi Bạch Sơn tiểu thư Kỳ Thủy Dao rời đi, Tây Hải thái tử Ngao Tây Bá liền tới tìm hắn, mục đích Kim Trọng Đế tới nơi đây không phải để kết thù, hơn nữa cũng chẳng có ý cùng bọn họ tranh giành vị Bạch Sơn tiểu thư kia, cho nên hắn liền mời Ngao Tây Bá vào trong phòng.

Nhưng mà Ngao Tây Bá cũng không đi vào, mà chỉ đứng trong viện nhìn chăm chăm vào Kim Tượng Đế.

"Bạch Sơn tiểu thư đã nói gì với ngươi?"

"Không có gì, chẳng qua là nói chuyện một chút mà thôi." Kim Tượng Đế nói. Hắn thấy đối phương không bước và phòng nên cũng không cần quá khách khí.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất không nên tham gia vào việc hôn sự của Bạch Sơn tiểu thư sắp tới." Ngao Tây Bá lạnh lùng nói.

Xem ra hôn sự này của Bạch Sơn tiểu thư không hề đơn giản như vậy, Kim Tượng Đế trầm nghĩ.

"Nếu như ngươi tới đây chỉ để nói những lời này, vậy thì mời quay về đi." Kim Tượng Đế nói.

"Tiểu tử, ngươi sẽ hối hận về việc ngày hôm nay." Ngao Tây Bá cười lạnh.

Kim Tượng Đế nhìn Ngao Tây Bá rồi đi, đồng thời trong mắt hiện lên một tia âm lãnh như yêu xà, lạnh lùng mà không tà dị.

Bạch Sơn phủ tiếp tục có người đến, những người được ở lại trong Bạch Sơn phủ không có người nào đơn giản, hắn vẫn ở đây chờ Bạch Sơn Quân về.

...

Trong mắt những Quý Linh ở khu vực xung quanh Bạch Sơn thì ngọn núi này cứ như một bức tranh màu xám trắng, đã từng có Quý Linh muốn tới gần ngọn Bạch Sơn để leo lên đó nhưng bất luận như thế nào cũng không thể tới gần, dường như ngọn Bạch Sơn này không hề tồn tại.

Nhưng mà ai cũng biết một điều là Bạch Sơn Quân sống trên Bạch Sơn.

Trên Bạch Sơn có một tòa cung điện, trong cung điện lúc này đang có bảy người ở đây.

"Lần này chúng ta nhất định phải cứu đại ca ra."

"Đúng vậy, hiện tại ai nấy đều chú ý tới việc nhị ca chọn rể, không ai nghĩ tới chúng ta sẽ cứu đại ca đâu."

"Vì một chuyện mà chúng ta đã mưu đồ mấy chục năm, thành bại chỉ trong lần này, mười tám tầng địa ngục của Diêm La Vương, chúng ta sẽ xông vào một lần."

Một vị trung niên mặc áo trắng nói, nếu có người biết hắn sẽ lập tức nhận ra đây chính là Bạch Sơn Quân.

...

Thanh Y vẫn còn trong núi Linh Sơn, nàng mỗi năm đều một lần nhìn thấy tòa núi giống như đức Linh Sơn kia, nhưng mà bất kể làm gì cũng không thể tới gần, cứ như tòa núi kia chỉ như cái bóng của Linh Sơn.

Chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy, sư phụ nàng cũng đã truyền cho nàng Đại Từ Đại Bi Chú, thời gian dần qua, khi nàng niệm kinh dưới núi cũng đã có nhiều người vây quanh mà lắng nghe, sau đó sư phụ Tịch Diệt đi đâu cũng nói nàng biết một tiếng, trước đó vài ngày Vương Mẫu nương nương có mời sư phụ đi tới chỗ bà một lần, về sau lúc sư phụ trở về liền suy tư về vấn đề nào đó.

Cho đến một ngày sư phụ nàng nói muốn cùng nàng rời Linh Sơn đi tới Nam Hải Triều Âm Động. Thanh Y không biết Triều Âm Động là chỗ nào, nhưng mà nàng đã nghe qua Nam Hải.

Chẳng qua là khi nàng còn đang cực kỳ vui mừng vì sắp đi khỏi Linh Sơn, đột nhiên sư phụ nàng lại bị người khác mời đi, khi trở lại thì cầm trong tay Ngọc Tĩnh Bình.

"Sư phụ, người chuẩn bị đi đâu vậy?" Thanh Y hỏi.

"Có yêu ma muốn từ Âm Sơn xâm nhập địa ngục nhằm thả ra tội hồn ở đó, Địa Tạng Vương Bồ Tát sợ đối phó không nổi, gọi ta tới hỗ trợ."

"Vậy sư phụ cần phải mang theo đệ tử đi, địa ngục toàn là ác quỷ, đệ tử sẽ dùng Đại Từ Đại Bi Chú độ hóa bọn chúng." Thanh Y nói.

Tịch Diệt đạo nhân thoáng suy tư trong chốc lát, cuối cùng nhẹ gật đầu, nói: "Cũng tốt, lúc vào trong đó ngươi cứ sử dụng Đại Từ Đại Bi Chú trấn trụ tội hồn phòng ngừa bọn chúng làm loạn."

"Dạ, sư phụ." Thanh Y lớn tiếng nói.

Nàng rất cao hứng vì cuối cùng cũng được đi khỏi Linh Sơn rồi, mặc kệ là đi nơi nào, chỉ cần ra khỏi Linh Sơn là tốt rồi, qua nhiều năm như vậy, nhìn xem nàng cũng đã trở thành một sa di* có lực căn thanh tịnh, nhưng chỉ có nàng rõ ràng nhất, ý muốn rời khỏi Linh Sơn chưa bao giờ mất, hiện tại cơ hội ấy rốt cuộc đã tới rồi.

(*: hòa thượng nhập môn đã thụ 10 giới)

Nàng đi bên cạnh sư phụ Tịch Diệt của mình xuống núi, đi tới chân núi, dường như không ai nhận ra sự có mặt của họ.

Thanh Y chứng kiến linh quang trên người sư phụ mình sinh ra, bước ra một bước, trong hư không im ắng chợt có từng đợt rung động, Thanh Y theo sát sư phụ mình tiến vào trong đó.

Sau khi hai người biến mất trong nháy mắt, trong dòng người trên đường phố, đột nhiên xuất hiện một gương mặt băng hàn nhìn hướng họ biến mất, sau đó hướng phía Linh Sơn mà đi.

Người nọ dưới chân núi Linh Sơn không ngờ chính là hòa thượng mặc áo xám, sau đó hắn đi vào trong miếu Đại Từ Đại Bi, liếc nhìn về phía một con viên hầu to lớn dưới chân tượng Phật Quan Âm Đại Sĩ.

Hắn có chút kiên kỵ nên đứng đó nhìn chăm chú một lúc, lại thấy con viên hầu không nhúc nhích, sau đó hắn đi tới phía tượng Phật Quan Âm Đại Sĩ, vung tay lên một cái, tức thì trong hư không xuất hiện một chén máu màu nâu đen, trong tay lại có thêm một cây phù bút, sau khi cho phù bút thấm vào máu đen trong chén hắn đưa tay bắt đầu viết chữ lên tượng Phật Quan Âm Đại Sĩ.

Một nhóm chú văn vô cùng tà dị xuất hiện trên lưng tượng Quan Âm Đại Sĩ, nhưng vừa xuất hiện liền nhanh chóng biến mất.

Chẳng qua là hắn còn chưa viết xong thì sắc mặt chợt biến đổi, tiếp theo thân hình hắn cũng biến mất trong hư không.

Tịch Diệt đạo nhân vội vàng trở về, trong nháy mắt khi bà xuất hiện, bên trên tượng Phật Quan Âm Đại Sĩ tán mát ra vạn trượng Phật quang, đồng thời bên trong Phật quang còn có tiếng ngâm xướng, tuy nhiên trong tiếng ngâm xướng này có lẫn lộn một ít tiếng pháp chú vang lên.

Bên trong Kim sắc Phật quang còn xuất hiện một tia hắc khí, Tịch Diệt đạo nhân sắc mặt ngưng trọng hẳn lên.

"Là ai đến đây hủy đạo hạnh của ta, phá tu hành của ta." Nội tâm Tịch Diệt đạo nhân thầm nghĩ như vậy liền bấm ngón tay tính toán, nhưng chỉ nhận được một mảnh mơ hồ, trong mơ hồ lại có huyết quang ngút trời.

Bà đứng trước miếu đi về phía chân Linh Sơn, chỉ thấy toàn chân núi Linh Sơn chẳng biết từ lúc nào đã có từng trận hắc khí tuôn ra.

"Tại sao có thể như vậy?" Tịch Diệt có chút không rõ, mới đây vẫn còn êm đẹp mà.

Bà nghĩ đến sự tình mà Vương Mẫu nương nương đã từng nói với mình, trong nội tâm lại trầm suy nghĩ.

"Có lẽ việc này đối với Linh Sơn cũng chưa hẳn không phải là một kiện việc thiện, Phật pháp vô biên, không chỉ ở Linh Sơn mà ở khắp trong trời đất, chỉ cần Phật pháp trong tâm thì đâu đâu cũng là Linh Sơn."

Bà quay đầu sang nhìn con viên hầu đang ngồi trong miếu, ánh mắt chớp động, nội tâm lâm vào suy nghĩ.

.....

Trong mắt Thanh Y là một không gian u ám âm trầm, trong lòng run sợ trước từng dãy nhà giam trước mặt nàng, ở một nhà giam đằng kia có nguyên một đám quỷ quái, trong đó có linh hồn, cũng có thân thể, thậm chí có một vài nhà giam chỉ giam cầm một cái đầu lâu, hoặc khóa một cánh tay, hoặc nửa thân thể.

Nhưng bất luận là thứ gì trong đó, lúc này cũng đang điên cuồng giãy giụa, dường như biết được đang có người tiến đánh vào đây.

"Tiểu sư phụ, người nhanh một chút để cho bọn này yên tĩnh lại, với bộ dạng này sợ rằng trần không được bọn yêu ma này rồi."

Một tên cai ngục khản trương nói.

Thanh Y lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng ngồi xuống tại cửa nhà lao, sau đó niệm lên Đại Từ Đại Bi Chú. Nàng cũng mặc kệ có tác dụng hay không, chỉ một mực tụng niệm, tuy trong lòng nàng không quan tâm bọn yêu ma này có trốn được hay không, nhưng nếu hiện tại bọn chúng trốn ra được, mình chắc chắn sẽ bị bọn này ăn thịt sạch sẽ, mà bên ngoài thì những Âm binh đang cùng đám yêu ma xâm phạm đánh nhau, nàng muốn chạy trốn cũng không được.

Trước tiên nàng niệm Đại Từ Đại Bi Chú, sau đó lại niệm Kim Cang Phục Ma Chú, trên người nàng xuất hiện từng trận Kim sắc Phật quang, âm thanh pháp chú vang vọng khắp nhà lao, nhưng mà những chú âm này vừa ra cứ như thêm dầu vào lửa, càng khiến đám yêu ma thêm bạo động, trong đó có một cây đuốc* khô bị mấy trăm dây xích đen khóa lại bỗng nhiên sinh trưởng, một nhánh dây quý dị thò ra, lặng lẽ hướng phía ngoài cửa nơi Thanh Y đang niệm chú mà tới.

(*: loại cây dây leo)

Thanh Y cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng mở to hai mắt, chú âm theo đó cũng đình chỉ, sau đó hoảng sợ quát to một tiếng, liền bò dậy hướng phía cửa nhà giam chạy tới, nhưng cánh cửa lúc này đã bị đóng lại từ khi nào rồi, vị lính canh ngục còn đang đứng bên ngoài.

"Nhanh mở cửa cho ta."

"Nhà giam trọng địa, làm sao có thể tự ý mà mở được, càng huống chi lúc này yêu ma đang làm loạn, càng không thể mở ra được."

Bên ngoài truyền đến thanh âm của tên cai ngục, Thanh Y lại càng thêm sợ hãi, đột nhiên cổ bị xiết chặt bởi nhánh dây của cây đằng kia, nàng không có sức phản kháng liền bị nhánh dây kéo về chỗ sau bên trong nhà giam.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.